

DIN CUVINTELE ARHIMANDRITULUI

CLEOPA ILIE

ÎNDRUMĂRI DUHOVNICEȘTI

PENTRU VREMELNICIE ȘI VEȘNICIE

O sinteză a gândirii Părintelui Cleopa în 1670 de capete

|teognost|

Cluj-Napoca
2004

CUVÎNT ÎNAINTE

Avem în față o carte, cu îndrumări duhovnicești, pentru vremea de acum și pentru veșnicie. Cartea aceasta îl are ca autor și ca îndrumător, pe Părintele Arhimandrit Cleopa Ilie, din Mănăstirea Sihăstria - Neamț. După conținut, deci, cartea este a Părintelui Cleopa. Dar materialul prezentat în carte, este organizat de Ioan Gînscă, licențiat în teologie și acum director al Editurii Teognost, din Cluj. Astfel, cartea de față are doi autori: unul ca autor de text - și acesta este Părintele Cleopa -, iar altul, ca organizator al materialului, pe teme și după alfabet - acesta fiind Ioan Gînscă - cunoscut deja ca organizator de text, pe teme și pe alfabet și ca sinteză de gândire, prin cele două cărți, care-i premerg cărții de față, adică **Veniți de luați bucurie - o sinteză a gândirii Arhimandritului Teofil Părăian**, din Mănăstirea Brîncoveanu, de la Sîmbăta de Sus, precum și cartea intitulată: **Părintele Arsenie Boca, mare îndrumător de suflete din secolul XX**.

Îndrumările duhovnicești, pe care le cuprinde cartea de față, au fost publicate în diferite cărți, semnate de Părintele Cleopa și tipărite în timpul vieții lui, așa că această carte este „o carte din cărți”. Dar ea mai este alcătuită și din cuvinte rostite de Părintele Cleopa și înregistrate pe casete. Privită în felul acesta, cartea este și „o carte de pe casete”. Important este că textul cărții, pe care o avem în față, îi aparține Părintelui Cleopa, făcînd din carte un fel de „Părintele Cleopa în mijlocul nostru”.

Afirmațiile, concluziile, luările de atitudine, cîte se vădese în cartea de față, toate ni-l aduc pe Părintele Cleopa aproape, ni-l pun în atenție, ni-l fac accesibil și lucrător în viața noastră, atît pentru vremea de acum, pentru vremea vieții de față, cît și pentru veacul ce va să fie, pentru care ne pregătim în viața prezentă.

Inițiativa pentru cartea aceasta, așa cum se prezintă ea acum, a avut-o directorul Editurii Teognost, care a căutat, a adunat și organizat materialul, pe teme și după alfabet, în dorința de a pune la îndemîna cititorilor ziceri, gânduri, principii și idei călăuzitoare, pentru o viață duhovnicească autentică, așa cum a înțeles-o și a prezentat-o Părintele Cleopa, în diferite cărți, precum și în cuvîntări sau convorbiri care au fost înregistrate pe casete, de unde au fost luate și încredințate scrisului, spre folosul celor mulți.

Avantajul cărții cu această sinteză a gândirii Părintelui Cleopa este că ne dă posibilitatea să cunoaștem stilul de gândire și chipul de îndrumare al celui ce a fost, vreme de cîteva zeci de ani, călăuzitorul sufletelor către cer, atît prin lucrarea de duhovnic, cît și prin cea de îndrumător, în general. Cei care citesc cartea aceasta, nu mai trebuie să scormonească în trecut și să

caute în scrieri multe și de multe feluri, ca să-și însușască luminile de gând ale Părintelui Cleopa, căci le au în paginile acestei cărți. Lucrarea aceasta de scormonitor, în cărți, reviste și casete a făcut-o Ioan Gînscă, pentru el și pentru toți cititorii cărții de față.

Ca să ne fie de folos, cartea nu trebuie să fie citită ca o lectură, ci ca un studiu, deci cu dorința sinceră de a învăța, ceea ce a învățat, la vremea sa, Părintele Cleopa, și ceea ce ne învață și acum, după ce a trecut la cele veșnice, prin ceea ce a lăsat în urmă, în această lume, în vederea folosului duhovnicesc.

Orice iubitor de învățătură și de îndreptare spirituală, plecîndu-se asupra cuvintelor de învățătură din cartea aceasta, se întîlnește cu Părintele Cleopa, cel de odinioară, ascuns în gânduri și în rîndurile cărții de față, de unde apare în conștiința noastră, ca să ne spună ce să facem și ce să nu facem, ca să ducem o viață religioasă adevărată, așa cum o vrea Dumnezeu și Biserica Lui cea Sfîntă.

Părintele Cleopa, în timpul vieții sale, i-a uimit pe toți cei ce l-au cunoscut, prin volumul de cunoștințe duhovnicești, pe care-l revărsa ca dintr-un izvor îmbelșugat. Tot așa sunt și scrierile lui, precum și scrierile și învățăturile care au rămas de la el. Toate ne uimesc, prin precizie, prin argumentare, prin referirile pe care le face Părintele, care este același și cînd vorbește, precum și cînd scrie. Același Părinte Cleopa a vorbit și a scris și prin cuvîntul vorbit sau scris, s-a desfășurat pe sine, cu bogăția lui lăuntrică, în scopul de a-l aduce pe Dumnezeu între oameni și de a-i duce pe oameni la Dumnezeu.

Fiecare temă din cuprinsul acestei cărți e bine să fie considerată ca o întîlnire cu Părintele Cleopa. Ea trebuie studiată cu amănunțime și cu profunzime și reținută pentru viața practică. Temele din carte, prin conținutul lor, nu se condiționează unele pe altele; chiar de aceea au putut fi prezentate după alfabet. Astfel stînd lucrurile, cartea poate fi citită de oriunde, după interesul cititorului. Citești din ea tema care te interesează în primul rînd.

Vrei să știi ce învață Părintele Cleopa despre rai, citești la titlul „Raiul”. Te interesează ce spune Părintele Cleopa despre duhovnic, citești la „Duhovnicul”. Și așa pornești cu ce te interesează în primul rînd și cu vremea citești toată cartea, cu bogăția ei de argumentare scripturistică și patristică, pe care o întîlnești la orice temă.

Important este însă ca „cel ce are minte, să ia aminte!”. Iar aceasta, nu numai ca să rețină înțelepciunea cuprinsă în carte, ci mai cu seamă ca de la cuvînt să ajungă la faptă și de la faptă, la realizarea de sine, ca să fie omul „tot mai om” și „omul mai om” să fie „mai ca Hristos”.

Avînd această carte cu învățături duhovnicești ale Părintelui Cleopa, în forma ei de „dicționar de cunoștințe religioase”, mulțumirea noastră se îndreaptă, acum și totdeauna, spre toți lucrătorii de la Editura Teognost, care ne-au dat cartea cu „îndrumări duhovnicești, pentru vremelnice și pentru

veșnicie" și cu ea odată, ne-au dat și pe Părintele Cleopa, ca să ne învețe cum trebuie să trăim, ca să fim fericiți și în viața de acum, ca și în veșnicie.

Suntem bucuroși de cartea aceasta de sinteză, care pornește la propovăduire, împreună cu celelalte lucrări ale Părintelui Cleopa și poate mai mult ca multe din celelalte, servește împlinirea binelui, spre mărirea lui Dumnezeu și spre folosul celor credincioși.

Arhimandritul Teofil Părăian

ACEDIA

1. Cînd uităm binefacerile lui Dumnezeu, cînd uităm că Dumnezeu este de față, cînd uităm prezența lui Dumnezeu, cădem în așa numita „acedie”. Acedia este moleșeala sufletului și a minții. Acedia o mai numesc unii din Sfinții Părinți caracatița sufletului. Cînd s-a lîncezit omul și cînd zace în acedie, în moleșeala, atunci vin toate patimile și răutățile în sufletul lui.

AGHIASMA MARE

2. Cum se ia aghiasma mare?

Aghiasma mare, care se sfințește la Bobotează, se ia zilnic de credincioși opt zile, pînă se termină praznicul Arătării Domnului. Numai femeile necurate nu pot să o ia, nici bărbații care nu țin curățenie cu soțiile lor. La fel și cei care au avut ispitire prin somn n-au voie să ia aghiasma 24 de ore.

Mai pot lua aghiasma mare, cei care s-au spovedit la duhovnic și cei care se împărtășesc a doua zi.

ANAFORA

3. Anafora este un lucru sfînt. Ea se dă în locul Darului celui mare al Preacuratelor și Preasfintelor Taine acelora ce nu sunt vrednici a se împărtăși cu Trupul și cu Sîngele Domnului nostru Iisus Hristos. De aceea, după cuviință, anafora se mai numește și „Antidoron”, adică în loc de dar.

Iar faptul că anafora are și putere de sfințire și este dăruitoare de dar dumnezeiesc, o adeverește Sfîntul Simeon Tesalonicianul, zicînd: „Anafora este sfințită și dătătoare de sfințenie și dătătoare de dumnezeiescul dar”. Și tot el zice în altă parte că: „La Sfînta Liturghie se dă anafora pentru sfințirea noastră”.

4. Anafora este prescura aceea din care preotul, la Sfînta Proscomidie, scoate Agnețul, care se jertfește și apoi se face Trupul Domnului (Simeon din Tesalonic). Această prescură închipuiește trupul Preasfintei Fecioare Maria, din care S-a născut Fiul și Cuvîntul lui Dumnezeu.

5. Cînd nu se poate lua anafora?

Nu mai poți lua anafora dacă după miezul nopții ai luat o lingură de apă, sau o fărîmătură de pîine, gata! Că ziua începe de la miezul nopții;

Nu pot lua anafora femeile care sunt în rînduiala firii, opt zile;

Nu pot lua anafora bărbații care se ispitesc noaptea prin somn;

Nu pot lua anafora cei care sunt sfădiți și nu se împacă;

Nu pot lua anafora și nu pot săruta sfintele icoane, nici mîna preotului, nici să stea să-i pună potirul pe cap, bărbatul și soția dacă au fost împreună;

Nu pot lua anafora cei ce nu sunt vrednici să li se primească darurile la biserică, din pricina păcatelor publice. Așa spune cartea.

6. Ce să facem cu anafora care este veche și nu se poate mânca?

Anafora veche, dacă n-ai avut grijă de ea și n-ai mîncat-o și a mucegăit sau au mîncat-o șoarecii, că se întîmplă și de acestea, o dai pe apă curgătoare

sau o îngropi în pământ la loc curat. Să n-o dai pe foc, că este păcat. La fel și cu icoanele vechi și degradate, nu ai voie să le arzi în foc. Cel mai bine este să le duci la biserică.

ANATEMA

7. Anatema-i cea mai grea pedeapsă a Bisericii. Pogorîre de viu în iad cu dracii și tăiere de la trupul tainic al Bisericii lui Hristos.

8. Trei pedepse are Biserica! Afurisenia, pe care o dezleagă duhovnicul la spovedanie; caterisirea, la persoane sfințite - diaconi și preoți -, pe care o poate dezlega episcopul; iar anatema o poate dezlega, cu mare greutate, Sfintul Sinod. Anatema înseamnă pogorîre de viu în iad cu dracii și tăiere de la trupul tainic al Bisericii lui Iisus Hristos. Numai pe sectari poți să-i dai anatema, că s-au rupt de la trupul lui Hristos, care este Biserica.

ANUL NOU

9. Să luăm aminte cu fiecare an nou să lăsăm câte un păcat care ne stăpînește cine știe de cînd și să punem în locul lui o virtute, să iertăm greșelele celor ce ne-au supărat, să-i iertăm pe toți, să începem anul nou cu inima curată și cu credință în Dumnezeu, să nu începem la crîșmă cu beție, cu fluiere, cu cîte și mai cîte petreceri. Că dacă începi bine din ziua întîi, fiindcă ziua bună se arată de dimineață, așa o să-ți meargă tot timpul.

10. Du-te prin sate acum, în noaptea aceasta. Este iadul pe fața pământului! Iată cum știu oamenii să mulțumească lui Dumnezeu că le-a mai dat un an de viață.

11. Să ne gîndim că, trecînd un an de zile, foarte mult trebuie să plîngem lui Dumnezeu, că n-am făcut nimic bun și să-I mulțumim că ne-a ajutat cu mila și cu îndurarea Lui să trecem iarăși 365 de zile și să ajungem pînă azi.

Toți trebuie să mulțumească. Toată zidirea lui Dumnezeu. Căci viața și ființele și toate vremurile sunt în mîna lui Dumnezeu. Tocmai acum trebuie să mulțumim lui Dumnezeu, ca să nu vină urgia Domnului peste noi.

APOCALIPSA

12. Omul e ispitit să tîlcuiască Apocalipsa după capul său. Să nu vă băgați mai adînc decît au tîlcuit Sfinții Părinți. Are mari taine Apocalipsa! Care s-au băgat cu capu-n traistă în Apocalipsa, s-au făcut mari sectari, că au luat-o după capul lor.

13. Vezi, că spune de bomba cu neutroni la Apocalipsa: „Iată au ieșit de la fața Mielului niște lăcuste și acestea aveau putere mare de vătămat în cozile lor. Și am auzit un glas de la tronul Mielului: Nu vătămați iarba pământului, nici copacii, nici florile, nici toate cerealele lumii, numai pe oameni să-i vătămați cinci luni de zile". Războiul neutronic. Bomba cu neutroni îți lasă pomii înfloriți.

Eu am la mărturisire pe cel mai mare profesor de fizică atomică din București.

- Domnule, zic, ce rău poate face această bombă?

- Aceasta distruge numai viața, și-ți lasă orașul complet. Că ce folos dacă l-ar distruge? Ei ce să mai câștige când vin să ocupe? Au nevoie să ucidă oameni, ca să ocupe orașe și toate bunurile lumii.

- Dar dacă eu sunt închis într-o casă de fier și bomba cu neutroni explodează afară, ce poate să-mi facă, dacă zici că nu distruge materia? Eu nu sunt în siguranță?

- Dumneata dacă ai avea o casă de fier fără ușă, cu pereți de zece metri grosime în jur și te-ai băgat acolo, neutronii rapizi nu sunt împiedicați de fier să treacă. Trec prin fier și vin la dumneata și-ți distrug numai viața.

Am grăit cu dînsul. Soția lui este mare bibliotecară la cărțile de limbi vechi. Un om credincios!

Așa ne-a spus Dumnezeu, că acestea sunt scrise la Apocalipsa. Nu vor vătăma copacii, nici florile, nici răsadurile, nici ierburile, ci numai pe oameni, cinci luni de zile. Atît o să dureze războiul neutronic. Cinci luni de zile n-ai să te poți păzi nici în casă, nici în beci, nici în apă, nicăieri, nicăieri. Unde te-a ajuns... Tot ce-i viu distruge. Asta-i bomba cu neutroni.

Toate-s scrise, frații mei. Și Mîntuitorul a spus: „Cerul și pămîntul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24, 35). Da. Noi suntem cei de pe urmă!...

APROAPELE

14. Tot omul din lume este aproapele nostru. Ai văzut Evanghelia cu Samarineanul milostiv? Cine a făcut milă cu cel căzut? Acela de o credință cu el? Un samarinean, care era păgîn. Tot omul din lume, care poartă trup ca și noi e aproapele nostru. N-ai voie să-l judeci. Poți să-l vezi că face orice. Dă-i, că tu nu-i dai lui, îi dai lui Hristos! Ce zice? „Intrucît ați făcut unuia din acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 25, 40).

15. *Prin ce anume se arată dragostea cea adevărată către aproapele?*

Dragostea cea adevărată se face cunoscută, nu numai prin dăruirea de milostenii, ci cu mult mai mult, prin împărtășirea cuvîntului lui Dumnezeu și prin slujirea trupească a celor bolnavi.

16. Datorie prea mare și sfînta este să avem către aproapele inimă de mamă. Așa se cere, să iubim pe toți oamenii din lumea asta, precum o mamă își iubește pe toți copiii la fel. O mamă bună, care-i adevărată mamă, dacă ar avea și zece copii, ea ține la toți deopotrivă.

17. Tot omul din lume este aproapele nostru. Cum face o mamă bună, care își pune sufletul pentru copii, așa trebuie să iubim și noi pe toți deopotrivă și să ne punem sufletul pentru ei. Să fim exact ca o mamă bună cu toți, și cu cei buni și cu cei răi; să nu facem deosebire, să-i iubim pe toți ca pe noi înșine.

18. Dragostea lui Dumnezeu nu are limite, adică din toată puterea, din tot cugetul, din toată virtutea; iar iubirii de aproapele, i-a pus margine: să-l

iubești atît cît te iubești pe tine. Pentru că se spune în Evanghelie: „Cine iubește pe tată sau pe soră sau pe frate mai mult decît pe Mine, nu este vrednic de Mine”. Nu a spus că nu-i voie să iubești, ci dacă iubești pe aproapele mai mult decît pe Dumnezeu.

19. Citim în **Mîntuirea păcătoșilor** că trebuie să avem către noi înșine inimă de judecător, către aproapele inimă de mamă, iar către Dumnezeu inimă de fiu. Pe Dumnezeu suntem datori să-L iubim din toată inima noastră, din toată puterea și virtutea, fiind gata să ne dăm și viața pentru El, așa cum au făcut sfinții mucenici, cuvioși și ierarhi, care s-au jertfit pentru dragostea lui Hristos și pentru Evanghelie. Pe aproapele nostru să-l iubim „ca pe noi înșine”, adică așa cum ne iubim pe noi, cum ne îngrijim, ne hrănim și ne ajutăm, tot așa se cuvine să iubim, să miluim, să hrănim, să ajutăm și să îndrumăm pe calea mîntuirii pe aproapele nostru. Iar pe noi înșine se cuvine să ne osîndim permanent și să ne mustram pentru păcatele noastre, socotindu-ne mai păcătoși decît toți oamenii. Așa de vom face, așa de vom iubi pe Dumnezeu și pe aproapele, iar pe noi ne vom judeca cu smerenie, ne vom mîntui cu adevărat și vom fi primiți în împărăția cerurilor.

ASCULTAREA

20. Indată ce porunca ascultării s-a călcat, tot neamul omenesc s-a depărtat de rai (cf. Facerea 3, 23). Dar și pînă azi, acolo unde este defăimată ascultarea, se ivește tulburare și dezbinare. De la conducerea unei țări și pînă la conducerea unei familii, neascultarea aduce împerecheri, nesupunere, destrămarea bunei rînduiri în țară, în societate, în mînăstire, în familie și oriunde viețuiesc oamenii. Și dacă neascultarea moarte lucrează (cf. II Tesaloniceni 1, 8-9), dimpotrivă, prin ascultarea Domnului nostru Iisus Hristos față de Tatăl ceresc, care L-a trimis în lume pentru răscumpărarea noastră, viața veșnică a intrat în lume (Ioan 3, 16; 3, 36). Căci El pentru a noastră mîntuire „S-a făcut ascultător pînă la moarte și moarte pe Cruce” (Filipeni 2, 8).

21. De vom face ascultare cu supunere și cu dragoste, vom cîștiga smerenie, căci ascultarea e maica smeritei cugetări, iar de la smerenie se cîștigă dreapta judecată, care este împărăteasa faptelor bune, și nepătimirea (cf. **Scara** Sfîntului Ioan Scărarul).

22. Este bine să cunoaștem, spre mîngîierea noastră, a celor ce petrecem în viața de obște, că cei ce vor face ascultare cu răbdare, fără cîrtire și cu frica de Dumnezeu, se împărtășesc de toate virtuțile, și deci și de rugăciune.

23. Neascultarea și rînduiala de sine la călugăr este pierzarea lui (cf. **Scara**).

24. Dacă cineva, obrăznicindu-se, ar pleca din mănăstire fără voia Starețului său, mai ales, și fără voia Episcopului său, unul ca acela să știe sigur că este înșelat de dracul mîndriei și al slavei deșarte și nu se duce să folosească pe alții, ci să se piardă pe sine și pe alții, pe care-i va minți cu nesupunerea și cu neputințele sale.

25. Ascultarea fără rugăciune este argăție, iar cel ce face ascultare cu rugăciune, liturghie săvârșește.

26. Mare lucru este tăierea vocii! Auzi ce spune Duhul Sfânt: „Socotitu-ne-am ca niște oi de junghiere, Doamne, că întru Tine ne junghiem toată ziua” (Psalmul 43, 24). De câte ori călugărul își taie voia și are răbdare unde-i trimis la ascultare, de atâtea ori este mucenic pentru Hristos. De atâtea ori se junghie el pentru Iisus Hristos și nu-și dă seama că duce o mucenie permanentă în viața lui!

27. Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, cînd a venit în lume, n-a arătat viața pustnicească întîi, nici cea stîlpnicească de pe stîlp, nici cea idioritmă, să trăiască omul de capul lui, adică de sine. Viața de obște a arătat-o. A venit în lume să facă ascultare Părintelui Ceresc pînă la moarte, și moarte pe cruce, iar viața Lui, de cînd a ieșit la propovăduire, timp de trei ani și jumătate, a dus-o de obște cu ucenicii Săi. Aveau o pungă, o masă și o biserică, după cum știți că a fost la Cina de Taină, cînd a fost vîndut de Iuda, unul din ucenicii Lui.

Dar viața de obște, cum spune Sfîntul Vasile cel Mare, este o viață îngerească, dacă se ține în hotarele ei canonice. O pungă, o masă și o biserică, iar ceilalți să fie toți ascultători, ca îngerii lui Dumnezeu în ceruri, supunîndu-se starețului, economului și la cei care sunt puși de Dumnezeu să conducă. Oriunde este ascultătorul, face liturghie!

28. *Pînă unde trebuie să meargă ascultarea în mănăstire?*

Am să fac ascultare pînă voi merge în genunchi. Hristos a dus crucea pe umeri și eu vreau să duc ascultarea pentru Hristos. În măsura în care ai să te biruiști pe tine și în măsura în care ai să fugi invers, nu de la durere spre plăcere, ci de la plăcere spre durere, în măsura aceea ai să fii un ostaș al lui Iisus Hristos, care ai să răstignești trupul; și ai să te răstignești cu Hristos și ai să poți zice ca Pavel: „Cu Hristos m-am răstignit și trăiesc. Dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2, 20).

29. Toată nevoia pe care ai făcut-o fără blagoslovenie și fără sfat și cu scopul de a vedea pe îngeri, ai făcut-o spre osîndă și ai clădit-o pe temelie de umbră (cf. **Scara**).

ASTRONOMIA

30. Astronomia își are originea de la Dumnezeu, căci chiar îngerii au învățat pe om astronomia.

ATITUDINEA

31. *Cum se cuvine a se purta creștinii față de necreștini și de necredincioși? Au voie să locuiască la un loc sau să se căsătorească între ei?*

Față de necreștini trebuie să ne purtăm cu dragoste și cu blîndețe, căci prin aceste două mari virtuți pe mulți îi aducem către Hristos, după mărturia Sfîntului Efreem Sirul care zice: „Chipul de a aduce pe toți la Hristos, este numai al dragostei și al blîndeței”.

32. Cum se cuvine a se purta creștinii ortodocși față de creștinii de altă confesiune?

Cu cei de altă religie, dacă nu ne provoacă la discuții despre credința noastră cea dreaptă, trebuie să ne purtăm față de ei cu dragoste și milă și să-i ajutăm la nevoile lor, după pilda dată nouă de Mântuitorul nostru Iisus Hristos cu samarineanul cel milostiv (Luca 10, 37; Matei 7, 12). Iar dacă voiesc a ne ataca credința noastră cea sfânta, sau Sfânta Tradiție a Bisericii Ortodoxe, atunci „trebuie să o apărăm cu toată puterea pînă la moarte” (**Războiul nevăzut**, cap. XIX, de Sfântul Nicodim Aghioritul). Fiindcă se cade pe aproapele a-l iubi cu hotar, ca pe noi înșine, iar pe Dumnezeu fără de margine. Nu cumva socotind noi că iubim pe aproapele, să ne lăsăm călcați de cei străini de dreapta credință în Hristos, care voiesc a ne depărta pe noi de la ortodoxie și a ne impune credința lor cea strîmbă și ereticească. Se cade, așadar, oricărui preot ortodox și oricărui creștin al Bisericii noastre dreptmăritoare, să fie un bun ostaș al lui Hristos, cu toată evlavia și cu mînie bărbătească și tare să apere prin cuvînt și prin scris adevărul dreptei noastre credințe. Nu se cade a fi blînd acolo unde nu trebuie a te purta cu blîndețe. Că, auzi ce zice proorocul: „Acolo cel blînd să fie războinic” (Ioil 4, 10). Același lucru ne învață și Sfântul Pimen cel Mare, zicînd: „Se cade nouă a răbda toate, măcar de ne-ar scoate cineva și ochii sau ne-ar tăia mîna noastră cea dreaptă, iar dacă cineva voiește a ne depărta și a ne despărți pe noi de Dumnezeu, atunci să ne mîniem” (**Pateric**, cuvîntul 118). Si iarăși zice: „Înfîia oară fugi, a doua oară fugi, a treia oară fă-te sabie cu cel ce vrea să te despartă pe tine de dreapta credință”.

33. Poate un creștin bun să salveze o familie, un sat, o comunitate, prin sfințenia vieții lui?

Cum să nu poată! Cu cît sunt mai mulți creștini aleși în lume, într-o țară, într-o localitate, cu atît țara sau localitatea aceea este cruțată de primejdii, de războaie, de cutremure, de foamete și de tot răul. Iar cu cît se vor împușina mai mult aleșii lui Dumnezeu dintr-o țară sau localitate, cu atît mai greu este lovită de certarea Domnului. Odată s-a întrebat un sfînt: Poate un om să mîntuiască o cetate? Poate, a răspuns el. Exemplul a fost Proorocul și împăratul David. Că auzi ce zice Dumnezeu: Pentru David, robul Meu, nu voi pierde cetatea Ierusalimului.

34. Cum se cuvine să mă comport duhovnicește între oameni?

Să fii la arătare cu pogorămînt și cu dragoste, iar în ascuns să ai lucrare duhovnicească. Aceasta este taina vieții noastre. Sau, cum spune în **Pateric**: Folosul fratelui este roada ta. Ajutînd, miluind, mîngîind și iubind pe aproapele, te mîntuiești pe tine. Rugăciunea mea este să te hrănesc pe tine, să te adăp pe tine, să te odihnesc și să te folosesc pe tine. Că mai înaltă este dragostea întru rînduiala sa decît rugăciunea. Că rugăciunea este numai una din faptele bune, iar dragostea este legătura desăvîrșirii. Dragostea pe toate faptele bune le cuprinde.

35. Să avem către Dumnezeu inimă de fiu, și să-L iubim din toată inima. Iar când am greșit ceva, îndată să cerem iertare și să alergăm la mărturisire, ca sa-L împăcăm pe Dumnezeu, căci L-am supărat, că Domnul niciodată nu ține minte răul. Dacă vede că ne-am întors, Se întoarce și El către noi.

Să avem către noi inimă de judecător. Adică cum? Să ne judecăm. Oare, ce gândim noi Ii place lui Dumnezeu? Ce vorbim noi oare îi place lui Dumnezeu? Ce fac eu acum oare îi place lui Dumnezeu?

Și îndată conștiința ne spune da sau nu. Căci de se va judeca omul pe sine, nu va cădea în judecata lui Dumnezeu! Să ne facem judecători nouă înșine: „Măi, aceasta nu-i bun ce fac, aceasta nu-i bun ce vorbesc; aceasta nu-i bun ce intenționez eu să fac!”

Către aproapele să avem inimă de mamă. Ai văzut o mamă bună? Chiar dacă are copii mai mulți și dacă unul o supără, o necăjește în fel și chip, ea are milă de toți. Dacă vede că un copil de-al ei a căzut în apă și se îneacă, sau în foc, și strigă: „Mamă, nu mă lăsa!”, ea uită tot. Uită că a supărat-o și se duce către dînsul și-l scapă, chiar cu riscul vieții.

Că așa este mama! Adevărata mamă nu mai ține minte răul. Atît iubește pe copii. Iată, așa trebuie să avem și noi inima noastră față de toți. Să ne fie milă de toți, și de străini și de ai noștri. Așa cere Dumnezeu în Sfînta Evanghelie.

N-ai văzut cloșca? Are atîția pui și dacă i-ai luat numai unul, îți sare în cap, măcar că are mulți. Așa și mama cea bună își pune sufletul pentru copii. Această inimă de mamă o cere Dumnezeu de la noi. S-o avem față de toți. Când a fi unul, care chiar de ne-a făcut rău, chiar de ne-a supărat, însă când îl vom vedea că este la necaz, să sărim să-l ajutăm, ca să vadă el că noi avem dragoste și nu ținem minte răul pe care ni l-a făcut el. Numai așa vom fi fii ai lui Dumnezeu după dar.

AVORTUL

36. Prin avort se înțelege uciderea pruncilor în pîntece prin tot felul de mijloace. Deoarece fătul are suflet viu, creat de Dumnezeu chiar din clipa zămislirii, pentru aceea avortul este combătut de Biserică și de Sfinții Părinți cu atîta tărie, pentru că se ucide viața, se pierde sufletul, atît al celui ucis, cît și al celui care săvîrșește uciderea și calcă porunca lui Dumnezeu, care zice: „Creșteți și vă înmulțiți” (Facere 1, 28). Se calcă și porunca a V-a din Decalog, care zice: „să nu ucizi” (Ieșire 20, 13).

37. Biserica lui Hristos nu poate niciodată aproba uciderea de prunci (avortul, paza etc), pentru orice motive. Mîntuitorul ne-a spus că sufletul omului este mai scump decît orice pe lume (Matei 16, 26; Marcu 8, 36-37). Apoi, cum să aprobe Biserica în vreun fel pierzarea sufletelor omenești? Cine ar putea răscumpăra atîtea suflete care se pierd prin ucidere, necreștinați și neluminați prin Sfîntul Botez, singurul care poate ierta păcatul strămoșesc și păcatele personale?

Cum ar aproba vreo Biserică creștină să se omoare sufletele copiilor, mai ales neavînd Sfîntul Botez? Căci știm că tot omul „este zămislit în păcate” și numai prin Botez se unește cu Hristos și devine fiu al Bisericii (Psalmul 50, 6; 57, 3; Iov 15, 14; 25, 4; Ioan 3, 6). Deci, cine va avea îndrăzneală din cei ce conduc Biserica lui Hristos, să aprobe oarecare pogorămînt femeilor creștine pentru uciderea copiilor? Cine ar îngădui această fărădelege, să aprobe uciderea pruncilor, fiind sub păcatul strămoșesc și fără lumina Sfîntului Botez?

Eu cred că această fărădelege nu o va aproba Biserica lui Hristos niciodată, aducîndu-și aminte de cuvintele Domnului: „Ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16, 26).

38. Cred că această datorie de a învăța pe oameni să nu-șiucidă copiii este mai mult a preoților și a păstorilor de suflete. Ei trebuie să arate credincioșilor, cu dovezi din Sfînta Scriptură, din învățăturile Sfîntilor Părinți și din dumnezeieștile canoane, cît de greu este păcatul uciderii și cît de mare pedeapsă primește ucigașul de la Dumnezeu.

39. Prin avort se amenință viața de pe pămînt, se calcă porunca creației dată de Dumnezeu în rai, se atentează la viața celor mai nevinovate ființe omenești, care sunt copiii; se destramă familia, se îmbolnăvește societatea întregă și se aduc peste cei vinovați cumplite pedepse dumnezeiești, atît în viață, cît și după moarte. Apoi, sufletele copiilor avortați, nefiind botezate, nu pot intra în împărăția lui Dumnezeu, ci așteaptă ziua cea înfricoșătoare a Judecării, cînd singuri vor acuza pe părinții care i-au ucis în fața Dreptului Judecător Iisus Hristos.

40. Vai de aceia care-și omoară copiii!

Poate a omorît cineva un prunc; el a omorît poate un prooroc, sau un preot, sau un arhieru, sau un președinte de țară, sau cine știe pe cine. Iar dacă a omorît unul, prin acela a omorît mii de suflete, că prin acela poate Dumnezeu voia să lumineze multe suflete. Dacă viața lui ar fi fost lumină, ar fi luminat popoarele. Deci, mare primejdie paște pe cei ceucid copii. Să nu ne temem numai de legile din afară, că acelea pedepsesc numai cu trei sau patru ani de închisoare, și asta e o nimica toată; să ne temem de temnița iadului, care nu are sfîrșit în vecii vecilor! Că un singur avort oprește 20 de ani de la Preacuratele Taine, și dacă nu se spovedește omul și nu se pocăiește se duce pentru un singur avort în gheena focului. Dar poate veți zice că pruncul era numai de o lună sau două și n-a fost om întreg. Nu vă înșelați cu aceasta! Să vă spun legile Bisericii și canoanele ei, să vă spun rostul zămislirii. Iată ce spune Sfîntul Atanasie Sinaitul: „Precum cînd tună și fulgeră, îndată vezi lumina fulgerului și îndată auzi tunetul, așa este și cînd se împreună soțul cu soția lui cea legitimă. În clipa aceea se zidește trupul și sufletul în trupul maicii lui”. Și dacă numai la un ceas după zămislire vei împiedica nașterea cu ceva, în orișice chip, ucigaș de om te-ai făcut. Să nu spui că-i numai de două luni, n-are încă suflet. Căci în clipa aceea, din sufletul părinților, darul lui Hristos și prin suflarea Sfîntului Duh, se

zidește și sufletul, și trupul. Deci nu vă înșelați, că nici o piedică împotriva nașterii nu-i binecuvîntată, ci e blestemată de Dumnezeu.

41. Să înțeleagă femeile care îșiucid copiii că sunt ucigașe ale zidirii lui Dumnezeu și vinovate de gheena focului. Căci dacă numai a urî pe cineva se socotește ucidere de oameni, după cuvîntul lui Hristos care zice: „cel ce urăște pe fratele său, ucigaș de oameni este” (I Ioan 3, 15) - și „orice ucigaș de oameni nu are viață veșnică” - oare ce urgie a lui Dumnezeu va ajunge pe acea mamă care-și ucide propriul său copil, chiar de ar fi zămislit prin puterea lui Dumnezeu, numai de o clipă?

42. Să știe orice femeie care și-a ucis copiii, ori în ce chip, că nu va scăpa de pedeapsa lui Dumnezeu. Să nu spună că era zămislit numai de o zi sau de un ceas, că Dumnezeu nu caută la timp, ci la intenția gîndului.

43. Cum se va arăta femeia ucigașă de prunci înaintea lui Dumnezeu, fiind mai rea decît toate fiarele pămîntului? Aceleași pedepse vor primi și acei soți care se păzesc prin diferite mijloace de a nu naște copii, deoarece intenția lor este aceeași, de a omorî pruncii și de a opri zămislirea zidirii lui Dumnezeu.

44. Să nu-ți fie rușine că ești fată mare și ai făcut un copil. Nu. Dacă ai alunecat ca o ființă slabă, crește-l și fă-l un înger al lui Dumnezeu, și prin acela ai să te mîntuiești și tu. Să-l crești bine, cu frica lui Dumnezeu, și se va ruga pentru tine și te va ierta Dumnezeu și pe tine, și va ierta și pe părinții tăi. Dar dacă, Doamne ferește, îl pierzi, ai pierdut un înger, ai pierdut un sfînt. Băgați de seamă că toți greșim - cum zice Sfîntul Apostol Iacov -, dar nu trebuie să cădem în deznădejde, adică de la una să trecem la alta. Ai greșit într-un fel, nu cumva să cazi în alta, că uciderea este de o mie de ori mai mare păcat decît curvia. Pentru ce? Că ucigînd, iei viața unui suflet, și un suflet e mai scump decît toată lumea.

45. Omule, dacă tu ai semănat în țarina ta porumb, grîu, orz, ovăz, cartofi, ce-ai pus, și te-ai ostenit să pui sămînța ta acolo, să ari, să semeni, și-ar părea bine dacă unul ar veni în batjocură și ar strica sămînța ta, ar zvîrli țarina într-o parte și-n alta, ar merge cu vitele pe acolo sau cu altceva și ar distruge semănătura ta? Nu te-ai duce să te iei la bătaie cu el, sau să-l dai în judecată, că ți-a stricat osteneala ta - omenește vorbind -, și-a stricat sămînța ta din ogor, care nădăjduiai să crească, să facă roade, să ai cu ce te hrăni la anul viitor? Nu-i adevărat așa?

Dar oare nu Se supără Dumnezeu cînd seamănă și tu strici sămînța Lui? Ce zice apostolul? Arătura a lui Dumnezeu suntem. Da. Toată lumea este arătura și țarina lui Dumnezeu. Dar în această țarină și arătura, Dumnezeu seamănă. Ce seamănă? Sămînța omenească, prin bărbat, în pîntecul femeilor.

46. Auzi cui ne punem împotrivă? Auzi cui îi stăm împotrivă cînd facem avorturi și distrugem sămînța dată de Dumnezeu în pîntecul nostru? Ai auzit cui? Lui Dumnezeu, Care a semănat. Oare nu ne va trage la judecată? Oare nu ne va condamna cu dracii la munca veșnică, pentru că stricăm semănătura Lui

pe care o seamănă? Ce-a zis Adam când a dobândit primul fiu? Iată, am dobândit om prin Dumnezeu!

47. N-aveți voie să stricați zidirea lui Dumnezeu, semănătura și țarina Lui. Lasă-l să se nască! Lasă-l să crească! Imi spui că ești săracă, că ești bolnavă, că ți-a spus doctorul că ai să mori! Dar care-i jertfa ta? Care-i datoria ta? Nu să mori născînd? De ce Biserica te pregătește înainte de naștere pentru moarte? Că dacă ar fi o femeie oprită de la Sfintele Taine 20 de ani, dacă-i gravidă, gata, i se dă voie să se împărtășească. De ce a făcut Biserica așa?

Ii dă voie să ia Preacuratele Taine, că o pregătește de moarte. Cîte păcate ar avea o femeie însărcinată, dacă moare spovedită și împărtășită cu Preacuratele Taine, toate, toate i se iartă, dacă ar muri născînd. Femeia când moare născînd, moare pe altarul jertfei. Se jertfește pentru Hristos. Este muceniță și martiră. De aceea ne-a învățat Apostolul Pavel: „Femeia se va mîntui prin naștere de fiu” (I Timotei 2, 15).

48. Ți-a spus doctorul că ești slabă, că nu poți purta sarcina, să-ți faci operație. Nu! Cu credință în Dumnezeu du-te la masa nașterii! Du-te acolo la maternitate: „Doamne, dacă am să trăiesc, am să fiu mama acestui copil. Dacă nu, vreau să mor, să dau viață copilului, ca să trăiască copiii”.

Fericită și de trei ori fericită este mama aceea care moare născînd; își pune viața, ca să dea viață copilului său.

49. Iar dacă și de boli se tem femeile care nasc, spre a nu se îmbolnăvi, atunci să ducă viața de înfrînare, de curăție și de post, căci după mărturia Sfântului Vasile cel Mare, cele mai multe boli vin asupra omului din cauza neînfrînării și a necumpătării de la cele vătămătoare.

50. Dacă vreo femeie este bolnavă, nu la ucidere de prunci să-și găsească scăpare de pedeapsa lui Dumnezeu. Ci să se roage lui Dumnezeu cu umilință, cu post și cu durere în inimă, căci la El este puterea și îndurarea de vindecare a celor bolnavi. Postul, rugăciunea și înfrînarea întru curățenie a celor căsătoriți și bolnavi, acestea sunt leacul lor, iar nu uciderea de prunci nevinovați.

51. Femeile care fac avort se îmbolnăvesc deseori de boli grele, nevindecabile, îmbătrinesc înainte de vreme, suferă mai ales de nervi, nasc copii bolnavi și infirmi, nu se înțeleg cu bărbații lor, au muștrare de conștiință pînă la moarte, sau cel puțin timp de zece ani, dacă se pocăiesc și primesc canonul rînduit de duhovnicii lor. Iar dacă nu, le așteaptă canonul cel veșnic în muncile iadului, de care să ne ferească pe toți Bunul nostru Mîntuitor.

52. Femeia care încearcă să înlătore durerea nașterii și să trăiască numai în plăcere cu bărbatul său, sau bărbatul care-i poruncește femeii să împiedice nașterea, sunt cei mai mari criminali. Se abat de la porunca cea dintîi a lui Dumnezeu, când i-a spus femeii: Inmulțind voi înmulți durerile tale, întru dureri vei naște fii. Și i-a mai dat un canon: și întoarcerea ta către bărbatul tău.

Acest păcat distruge lumea. Nu numai că distruge natalitatea popoarelor, dar distruge sufletele și atrage urgia lui Dumnezeu pe pămînt.

53. *Ce trebuie să facă o mamă însărcinată dacă soțul o silește la avort? Dar dacă este greu bolnavă și are mulți copii?*

Sfântul Apostol Pavel zice așa: „Femei, supuneți-vă bărbaților voștri, precum se cuvine, întru Domnul” (Coloseni 3, 18). Aici trebuie să înțelegem că nu întru toate se cuvine femeii să se supună bărbatului, ci numai la cele ce se cuvin în Domnul. Poate bărbatul să o îndemne și la lucruri de fărădelege, la furat, la beție, la ură, la ceartă, la desfrînare, la ucidere, la secte, la necredință etc. La acestea nu se cuvine a se supune bărbatului, măcar și moarte de ar răbda de la el. Că nu se cade a iubi și asculta pe bărbat mai mult decât legea lui Dumnezeu.

54. Femeia nu trebuie în nici un caz să se supună bărbatului ei, când acela o îndeamnă, sau o silește la avort, adică ucidere de prunci. Iar dacă femeia este bolnavă și din acest motiv vrea să-și piardă copiii, niciodată o pricină ca aceasta nu o va scăpa pe ea de osînda cea veșnică, de-și va ucide pruncii ei. Femeia creștină și credincioasă, mai înainte de naștere este datoare să se spovedească la duhovnicul ei, să se împărtășească cu Trupul și Sângele lui Hristos, chiar dacă are vreun canon de făcut și, astfel, să se pregătească de moarte. Tocmai de aceea Sfînta Biserică dă voie femeilor înainte de naștere să se împărtășească, chiar de ar fi oprite pe mulți ani, căci Biserica lui Hristos are în vedere durerile nașterii și primejdia morții pentru mamele care nasc.

55. *Mamele care își omoară pruncii se mai mîntuiesc?*

Pentru avorturi, dumnezeieștile canoane opresc 20 de ani de la Sfînta împărtășanie, dacă l-a făcut cu voia. Dacă l-a pierdut fără voie, numai doi ani.

Dar femeile care se feresc să rămînă însărcinate, ce canon primesc?

Care se păzesc să nu facă copii, sunt oprite de la Sfînta împărtășanie nouă ani. Dacă încetează și face canon, îl aduci la doi ani aproape de Sfînta împărtășanie. Dacă nu, intră la canonul celor care fac avort.

56. Să înțeleagă femeile cele înțelepte și credincioase și să primească canonul cel dat lor de Bunul Dumnezeu cu toata bucuria și mulțumirea, că este spre iertarea păcatelor și mîntuirea sufletelor lor. Iar dacă vreuna din ele va muri în chinurile nașterii, pe altarul jertfei și va avea dreapta credință, aceea se va mîntui, cum spune Sfîntul Pavel, și cu mucenicii se va socoti. Căci Biserica lui Hristos nu acceptă nici un motiv pentru uciderea de copii, adică avort, boală, sărăcie, primejdie, copii mulți, bărbați răi etc. Toți creștinii sunt datori să se jertfească pînă la moarte, acolo unde i-a rînduit Dumnezeu să trăiască.

57. Rari gospodari și rare femei care păzesc viața cinstită și nu omoară copiii; foarte puțini au rămas. De asta vin vînturile astea secetoase și așteptăm potopul cu foc care bate la ușă, că nu mai poate suferi Dumnezeu urgia acestei lumi.

58. Dacă ar fi omul fiară, n-ar fi o pagubă mare, că o fiară este mult inferioară omului, dar omul este chipul și asemănarea lui Dumnezeu. De aceea cei ce fac avorturi distrug chipul lui Dumnezeu din om, icoana Preasfintei Treimi pe pămînt, și este foarte mare păcat.

59. Unde-i mintea acelor femei care se gîndesc nu să aibă copii, ci să nu aibă? Unde-i mintea acelor părinți care nu postesc, nu se roagă și nu fac milostenie, cerînd „Dă-ne nouă, Doamne, copii?”, ci, dimpotrivă, stau împotriva planului de creație al lui Dumnezeu, să nu aibă copii sau să aibă mai puțini.

60. Păziți-vă de gîndul acesta al uciderii de copii, mai tare decît toți balaurii din lumea asta și decît toate. Păziți-vă! Că dacă tot veți face mereu avort, poporul nostru se împuținează. Vom rămîne numai bătrînii și vor veni alte popoare și ne vor robi, că vom fi puțini și nu vom mai avea copii ca să fie ostași ai țării și oameni de ispravă să conducă țara!

61. S-a prea înmulțit păcatul acesta și este strigător la cer, și aduce osîndă vremelnică și veșnică și în veacul de acum și în cel viitor.

62. Vai de noi și de noi! Dacă toate păcatele noastre strigă la cer să vină mînia Domnului peste noi, cel mai mare păcat care este astăzi în lume și cel mai cumplit, care va grăbi urgia lui Dumnezeu peste omenire, este uciderea de copii.

BANII

63. Cel ce se iubește pe sine mai mult decît pe Dumnezeu, este un închinător la idoli. La fel este și cel ce se îngrijește de mîncare, de bani, de haine, de avere, mai mult decît de suflet, de biserică, de rugăciune, de spovedanie, de milostenie.

64. *Este motiv binecuvîntat să adune cineva bani?*

Din patru pricini, zic dumnezeieștii Părinți, adună oamenii bani. Unii adună din lăcomie și iubire de avuție, care este închinare la idoli și semn de necredință, ca să aibă, zic ei, la bătrînețe, ca și cum Dumnezeu nu poartă grijă de noi. Dar, oare, Cel ce te hrănește astăzi, nu te va hrăni și mîine? Alții adună bani și alte averi din plăcere, ca să mănînce mult și să trăiască bine. Alții, din slavă deșartă și lux, ca să se îmbrace bine, cu haine scumpe, să zidească locuințe mari și să-i laude lumea. Iar alții adună bani și alte bunuri, ca o economie pentru ceilalți, pentru familie, pentru obște, pentru cei bolnavi. Aceasta nu este un păcat; ba încă ai și plată, că n-ai irosit averea tuturor, nici n-ai dus-o la ai tăi.

65. Mi-amintesc că odată a venit la starețul nostru, Protosinghelul Ioanichie Moroi, un om sărac cu o casă de copii, să ceară ajutor. Starețul l-a întrebat: „Frate, ai vacă cu lapte?”. „Nu, părinte, i-a răspuns el, cu ce s-o cumpăr?”. Atunci starețul s-a sfătuit cu părinții din consiliu și i-a donat aceluia sărac o vacă cu lapte care fătase de două săptămîni.

Starețul nostru așa ne zicea: „Lasă să mă duc eu în iad, că adun bani pentru obște, decît să vă duceți voi!”, și nu ne lăsa să avem bani la chilie. „Călugărul care are avere deosebită, este al doilea Iuda, spunea bătrînul, este fur și tîlhar, că fură din avutul obștei și duce la neamurile sale”.

66. Cînd eram eu frate în Sihăstria, nimeni nu-și încuia chilia, căci nici nu avea cine ce fura. Tot ce aveam nevoie ni se dădea de la obște. Dar să vezi, cum a vrut vrăjmașul să mă prindă în patima iubirii de argint. Prin anul 1937, pe cînd

eram bucătar la mănăstire, a venit un credincios la noi și mi-a zis: „Părinte Cleopa, iată ce monede noi și frumoase au ieșit!”. Și mi-a dat una și mie. Eu am dus banul la chilie, l-am pus pe fereastră sub o hîrtie, ca să nu-l vadă nimeni, și am încuiat ușa. De la bucătărie mă duceam mereu la chilie și săltăm hîrtia de pe geam, să văd dacă nu a dispărut banul. Nu trecea mult și iar mă duceam la chilie.

Intr-o zi, văzînd eu că mi-a lipit vrăjmașul inima de ban. Încît țineam ușa încuiată și mă gîndeam numai la el, am făcut semnul Sfintei Cruci, am descuiat din nou ușa chiliei și am dat banul la un sărac. Așa am scăpat atunci de iubirea de argint.

67. Pe cînd eram frate, aveam talent la pictură. Mă învățase pictura icoanelor un călugăr, Nil, de la Mănăstirea Secu. După ce am deprins desenul și pictura cu acuarele, am început cu vopsele. Uneori venea egumenul la chilia mea, se uita cum pictez și îi plăcea. Dar eu începusem să mă ispitesc de bani, că singur îmi cumpăram vopsele și cele de nevoie pentru icoane.

Odată a venit părintele stareț la mine și mi-a zis: „Ce preț are icoana aceea?”. „Nu are preț, preacuvioase!” i-am răspuns. „Pe aceea, frate Costică, s-o ții la preț, că este frumoasă!” - mă ispitea bătrînul. Cînd am văzut eu că trebuie să mă tocnesc cu oamenii și să am bani, m-am temut să nu mă biruiesc de iubirea de argint. Intr-o zi vine iconomul la chilia mea și-mi zice: „Frate Costică, lasă pictura și hai la ascultare!”. Atunci, am lăsat toate și am fost trimis să pasc oile. Așa m-am izbăvit de două păcate, de mîndrie și de iubirea de argint!

BETȚIA

68. Beția este mama desfrînării, din care se nasc toate urgiile.

69. Beția este păcat de moarte sufletească pentru orice om, că îl duce la desfrînare, la distrugerea familiei, la sminteală publică, la tot felul de boli, la sărăcie, la ucidere și la osînda veșnică.

70. Pentru a combate mai cu tărie patima beției, cred că preotul trebuie să fie cu totul nebețiv și tuturor pildă de urmat. Apoi să se roage pentru cei pătimiși ca Dumnezeu să-i întoarcă mai curînd la pocăință. Apoi să cunoască bine învățăturile Sfintei Scripturi, ale Sfinților Părinți și hotărîrile sfințelor canoane și să-i învețe cu timp și fără timp pe credincioși a se înfrîna și păzi de această blestemată patimă, care, cum spune Sfîntul Vasile cel Mare, „face pe om mai rău decît toate dobitoacele și fiarele”.

BISERICA, MERSUL LA BISERICĂ

71. Un creștin care merge la biserică are 14 reguli canonice de bună-cuviință, dacă vrea să-l folosească Sfînta Biserică. Dacă nu le împlinește, se duce la biserică spre osîndă.

1. Prima condiție canonică pentru a merge la sfînta biserică este să te ierți cu toți. Dacă merge mama la biserică, sau tata, să zică: „Iertați-mă, măi băieți! Iartă-mă, soție!”

2. A doua condiție canonică. Când mergi la biserică să duci un mic dar cin casa ta. Măcar o lumînărică, măcar un bănuț, o prescură, un pahar de vin, ce poți. Că prin acel mic dar pe care-l duci tu la biserică se binecuvintează toată averea ta, căci îl dai jertfă lui Dumnezeu.

3. A treia condiție canonică. La biserică este bine să mergi mai de dimineață, ca să poți apuca Evanghelia învierii de dimineață și Slavoslovia. Și totodată, dacă te duci mai devreme, te poți închina liniștit, nu-i lume multă la biserică, te duci la locul tău fără să deranjezi slujba.

4. A patra condiție canonică. Totdeauna bărbații în biserică trebuie să stea în partea dreaptă, iar femeile în partea stîngă. Și în ordinea aceasta trebuie să stea în biserică: bărbații bătrîni în frunte, cei mai puțin cărunți la spate, cei mai tineri în spatele lor, flăcăii și băieții tot așa. La fel și femeile. Iar între bărbați și femei, să lăsați o cărare în biserică, ca să meargă cine vine să se închine și să ducă darul la Sfîntul Altar.

5. A cincea condiție canonică este să nu vorbești în biserică, că este mare păcat. Dacă este mare nevoie să vorbești, vorbește în șoaptă sau prin semne.

6. A șasea condiție canonică. Dacă mergi la biserică, să nu ieși pînă nu se termină slujba. Numai, Doamne ferește, dacă ești bolnav, sau dacă pățești ceva. Dar altfel să nu ieși, că, dacă ieși înainte de terminarea Liturghiei, ești asemenea cu Iuda, care a ieșit de la Cina de Taină, unde erau la masă Mîntuitorul cu Apostolii și s-a dus și L-a vîndut pe Hristos. Așa arată Sfîntul Ioan Gură de Aur.

7. A șaptea condiție canonică pentru cei ce merg la biserică. Când vă închinați la sfintele icoane, să nu sărutați sfinții pe față, că-i păcat. Nu-i voie. Dacă sfîntul este pictat în picioare, îi săruți picioarele, dacă este pictat pe jumătate, îl săruți la partea de jos.

8. A opta condiție canonică. Să știți că după ce dă preotul binecuvîntare de Sfînta Liturghie, nimeni nu mai are voie să se închine la icoane în biserică sau să mai ducă daruri la altar, că este mare păcat.

9. A noua condiție canonică. Creștinii trebuie să stea în genunchi cînd se sfințesc Preacuratele Daruri, cînd se cîntă: „Pe Tine Te laudăm, pe Tine bine Te cuvîntăm... !”.

Cei ce au dezlegare și vor să se împărtășească cu Preacuratele Taine, trebuie să-și ceară iertare de la toți, de la cei mai bătrîni pînă la cei mai tineri. Dacă sunt bărbați, se duc la cei mai bătrîni oameni din frunte. Și de la care au avut vreo supărare, Doamne ferește, să ceară iertare: „Iartă-mă, frate! Iartă-mă, cumetre sau vecine!”.

La fel și femeile să se ducă la cele mai bătrîne și să ia iertare, să le sărute mîna, iar acelea să le sărute pe frunte. Această rînduială se face înainte de a merge la Sfînta Impărtășanie. Și apoi iei o lumînărică aprinsă și la iconostas o dai în mîna paraclisierului; nu mergi cu ea înaintea preotului, în fața Sfîntului Potir. Pentru că în fața Sfîntului Potir, cînd mergeți, nu aveți voie să fiți cu

luminarea aprinsă, nici să mai faceți semnul Sfintei Cruci, că-i mare primejdie. Mulți, făcând cruce, s-a întâmplat că au lovit Sfântul Potir, pe preot, și au vărsat Sfintele. S-a întâmplat în multe biserici.

10. A zecea condiție canonică. După ce-ai primit Preacuratele Taine ale lui Iisus Hristos, treci la ușa diaconească, că acolo să-ți dea anafora și un pahăruț de vin. Apoi treceți la strană sau în pridvor, să vă citiți molitfele sau rugăciunea de mulțumire după Sfânta împărtășanie.

Trebuie să știți că nimeni nu are voie să se împărtășească dacă nu și-a citit rugăciunile de împărtășire (molitfele). Apoi, cele de mulțumire.

Cel ce s-a împărtășit, nu mai are voie să sărute mâna preotului. Pînă nu stai la masă nu mai ai voie să săruți nici sfintele icoane, nimic, că ai primit pe Hristos atunci. După masă poți să săruți mâna și sfintele icoane.

După împărtășanie n-ai voie să scuipi trei zile și trei nopți. Așa-i după rînduiala canonică. Dar măcar pînă a doua zi, măcar 24 de ore să țineți minte. Trei zile arată cartea. Așa este după Sfânta împărtășanie.

Cei căsătoriți, care vor să se împărtășească cu Preacuratele Taine, trebuie să păzească curăția în familie, măcar trei zile, iar după ce s-au împărtășit să țină măcar două zile. Iar în posturi, trebuie să trăiască toate zilele în curăție.

11. A unsprezecea condiție canonică. Cel ce a venit la biserică dintr-o familie, se cheamă apostolul familiei. El trebuie să ia sfînta anaforă pentru toți cei de acasă.

Cei de acasă n-au voie, Doamne ferește, în duminici și sărbători, să mănînce ceva, pînă nu vine cel de la sfînta biserică, să le aducă sfînta anaforă, să se împărtășească cu sfînta anaforă în locul Preacuratelor Taine. Că sfînta anaforă pe grecește se cheamă „antidoron”, adică contra chip, ține locul Preacuratelor Taine pentru cei ce nu pot să se împărtășească.

Duminica și în sărbători, în timpul Sfintei Liturghii, n-ai voie să faci mîncare, că este mare păcat. Fă mîncarea de sîmbătă seara și pune-o undeva la rece, că aveți acum frigidere, și o încălzești cînd veniți de la biserică. În caz de mare nevoie, după ce ieși de la Sfînta Liturghie, ai voie să faci mîncare. Dar în timpul Sfintei Liturghii, cînd preotul leagă cerul cu pămîntul și scoate pîrticele pentru milioane de suflete, tu să nu te apuci atunci să faci mîncare, că-i mare păcat!

12. A douăsprezecea condiție canonică. Cel ce a fost la sfînta biserică, cînd a zis preotul: „Cu pace să ieșim! Intru numele Domnului” și a făcut otpustul, adică sfîrșitul Liturghiei, face trei închinăciuni în mijlocul bisericii și merge acasă. De la biserică să nu se oprească pînă la ușa lui. Nu cumva să-l ducă diavolul de la biserică la crîșmă sau la joc, că atunci e vai de el.

13. A treisprezecea condiție canonică. Cînd mergi acasă, zi o rugăciune la sfintele icoane și cînd toți stau la masă, tu să le povestești ce ți-a rămas și ție în cap de la biserică. „Uite, a fost Apostolul cutare, Evanghelia cutare; preotul a ținut predica cutare; uite așa a cîntat dascălul, așa frumos a fost!”, ca să audă și cei ce n-au putut merge la biserică, din motive binecuvîntate.

14. A paisprezecea condiție canonică. După ce ai stat și tu la masă, să te odihnești două ore. Apoi trebuie să te duci în duminici și sărbători să faci vizite și să cercetezi pe cei bolnavi și săraci.

72. Biserica este mama noastră spirituală. Ea ne-a născut pe noi la botez prin apă și prin duh. Ați auzit ce spune Sfântul Apostol Pavel: ați luat darul punerii de fii în baia nașterii de-a doua și a înnoirii Duhului Sfânt. De atunci suntem toți fii după dar ai lui Dumnezeu, de când ne-am botezat în numele Preasfintei Treimi.

De aceea, vă rog din toată inima să iubiți Biserica, mamă! Să vă fie dragă Biserica și, cât puteți, ziua și noaptea să mergeți la biserică. Care sunt mai bătrâni și nu pot săracii, să stea mai puțin. Care sunt tineri pot să stea mai mult, pentru că pravila Bisericii îmbogățește memoria fiecăruia și darul Preasfântului Duh vine asupra aceluia care ascultă cu evlavie sfintele slujbe ale Bisericii.

73. Fără Biserică nu este mîntuire! Cine a ieșit din Biserică, nu mai are pe Hristos, că Biserica este trupul lui Hristos. Cine a ieșit din Biserică, nu mai este fiu după dar al lui Dumnezeu din Botez, ci este fiu al satanei, căci s-a rupt de la mama lui duhovnicească și a luat-o după capul lui și s-a pierdut.

74. Tot ce este inovație în Biserica dreptmăritoare duce la dezbinare și eres.

75. Vă aduc aminte un cuvînt al starețului meu, nu știu dacă voi mai vorbi vreodată, că eu sufăr cu inima și poate într-o clipă am să mă duc de aici: „Măi băieți, orice ați face, orice n-ați face, biserica, dragii mei, să n-o lăsați. Că dacă veți ține biserica, Dumnezeu are să ridice locul acesta mult mai frumos de cum a fost mai înainte de a arde. Iar dacă nu, se va pustii”.

76. Cît de frumos este în biserică cînd suntem cu toții! Ne simțim ca în rai, cînd vezi că toți sunt pe la străni, toți în biserică, alții la Sfîntul Altar. Vă rog din toată inima, că întotdeauna v-am spus așa, să dăm mare înțîietate și să avem mare grijă mai întîi de sfînta biserică.

77. Biserica lui Hristos cea dreptmăritoare are un brîu, cu care este încinsă de-a lungul anului. Pe acest brîu se găsesc douăsprezece mărgăritare preascumpe și preasfînte, adică cele douăsprezece praznice împărătești.

78. Cea mai mare școală din lume este Biserica.

79. *Care este poziția evanghelică a Bisericii Ortodoxe față de oameni în general?*

Biserica noastră Ortodoxă, avînd în vedere învățătura marelui Apostol Pavel, care zice: „Vă îndemn, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri și mulțumiri pentru toți oamenii” (I Timotei 2, 1-2), face rugăciuni pentru cei mai sus pomeniți, pentru conducători, pentru necreștini, pentru necredincioși și cei de alte religii, dar numai în chip sobornicesc, nepomenindu-i pe nume, deoarece unii ca aceștia nu au împărtășire cu noi.

De exemplu, cînd auzim la Sfînta Liturghie pe preot zicînd: „să le descopere lor Evanghelia dreptății, să-i învețe pe dinșii cuvîntul adevărului, să-i unească pe

dinșii cu Sfînta sa Sobornicească și Apostolească Biserică..."; sau cînd zicem: „Pentru pacea a toată lumea...” și celelalte, atunci Biserica noastră dreptmăritoare se roagă în chip sobornicesc cum am zis, pentru toți oamenii, dar nu nominal, ci numai în general. A ne ruga împreună cu ei ne opresc dumnezeieștile canoane (Apostolic 9, 10, 45, 64; Laodiceea 6, 7, 33).

Biserica Ortodoxă, față de toate confesiunile creștine, față de popoarele păgîne, precum și față de necredincioși, păstrează învățătura Mîntuitorului de a socoti pe toți oamenii aproapele nostru (Matei 22, 39) și a urma cele zise: „Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți și voi lor asemenea” (Matei 7, 12). Cît privește credința lor, nu putem avea împărțășire cu ei nici în rugăciune, nici în celelalte Taine ale Bisericii lui Hristos, pînă nu vin la dreapta credință (Canoanele 10 și 11 Apostolic). Iar cît privește păcatele lor, nu avem voie a-i urî pe ei, ci pe diavolul prin care au căzut, după cum zice Sfîntul Isaac Sirul: „Iubește pe cei păcătoși, dar urăște faptele lor și nu-i disprețui pentru aceste fapte” (**Filocalia**, voi. X, cuvîntul 5). Cu alte cuvinte, a urî boala, iar nu pe bolnav. Cît despre secte și orice fel de erezii, nu avem voie nici a ne ruga împreună, nici a mîncă cu ei, nici în casă a-i primi, ca nu cumva de lucrurile cele rele ale lor, și de ereziiile lor să ne împărțășim (II Ioan 1,10-11; II Ecumenic, canon 5; III Ecumenic, canon 7; VI Ecumenic, canon 1 și 2 etc).

BLÎNDEȚEA

80. Trebuie să folosim cu grijă blîndețea, care stă totdeauna la mijloc, între mînie și dragoste. Nici atît de blînzi încît să se hulească Evanghelia și numele lui Dumnezeu înaintea noastră din pricina dragostei; nici cu totul aspri și neînduplecați, încît să pornim spre mînie și răzbunare pe aproapele nostru.

BLESTEMELE, FARMECELE ȘI VRĂJILE

81. Vine deunăzi o biată creștină din Bucovina. „Domnu părinte - așa vorbesc ei -, vai de mine, ne-o intrat în casă o broască cu gura cusută. Și am găsit la țîțîna porții o coadă de cocoș legată cu trei verigi”. „Si ce-i?”. „Tare mă tem!”

Vai de capul nostru! Ne-am îmbrăcat cu Hristos, de Care se cutremură cerul și pămîntul și toți dracii din iad, și ne temem de o broască cu gura cusută. Ce creștini suntem noi? O nebună de femeie a prins o biată broască, și în loc s-o lase să mănînce un fir de iarbă, i-a cusut gura. Altă nebună se teme de broască, că-i cu gura cusută. Unde-i credința noastră? Și se teme că i-a legat o coadă de cocoș. Dar ce poate să-ți facă ție coada de cocoș și broasca? Tu, care ai pe Hristos în tine și nu numai pe Hristos, toată Sfînta Treime! N-auzi ce spune Hristos? Eu și Tatăl vom veni la el și lăcaș la el vom face. Deci, în inima noastră este Sfînta Treime de la Botez.

Mare putere am primit și mari daruri la botez. Dacă am fi ținut legătura cu Mîntuitorul Hristos și dacă ne-am fi lepădat într-adevăr de satana și de toate lucrurile lui, cum am spus la botez, nu ne-am fi temut de nimic. Că auzi ce zice

psalmul: „Nu mă voi teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă întru întuneric, de întâmplare și de dracul cel de amiază-zi” (Psalmul 90. 5-6). Și iarăși zice Duhul Sfânt: „Nu mă voi teme de rele, că Tu cu mine ești” (Psalmul 22. 4).

Deci să nu ne temem de altcineva, decît de Dumnezeu. Dacă ne vom teme de El și-L vom avea în inima noastră și în mintea noastră și în gura noastră totdeauna, tot iadul n-are ce ne face. Nu cu puterea noastră. Noi suntem praf și cenușă. Cel ce ne întărește pe noi și ne păzește și care lucrează prin noi este Hristos.

82. În casă, cînd ești amărită, ca mamă, și ai zis un blestem - că omul cînd este supărat, mai scapă cîte un blestem -, nu-i o crimă că ai zis. Dar cînd te duci la spovedanie, să spui: „Părinte, cînd eram necăjită, am blestemat copiii”. Te-a dezlegat duhovnicul, dezlegată ești. Dar tu să spui la spovedanie. Dar dacă moare mama și a blestemat copiii, nici copiii nu putrezesc, și ea se duce în fundul iadului. Că blestemul de mamă este mai puternic decît al preotului, pentru că ea are cea mai mare autoritate de la Dumnezeu asupra copilului. Nimeni nu se jertfește mai mult pentru copil în lumea asta ca mama.

Mai degrabă să iei varga să-l bați de o sută de ori, decît să-l blestemi. Auzi ce spune Solomon: Varga și nuiaua dau înțelepciune copilului, iar copilul lăsat de capul lui, va aduce mare scîrbă și mare rușine părinților săi.

83. Vă temeți de vrăji! Să aveți frică de Dumnezeu și grijă să nu-L supărați cu păcatele. Și farmecele nu vor avea nici o putere! Spovediți-vă de păcate, postiți și mergeți la Sfîntul Maslu.

84. Cei ce au credința tare în Dumnezeu să-i ceară neîncetat ajutorul. Iar cei slabi în credință, care au cerut vreodată ajutorul vrăjitorilor, dacă vor să se mîntuiască, mai întîi să se spovedească de acest păcat și să ceară canon. Apoi, să nu mai apeleze la ajutorul satanei în orice nevoie ar fi, ci numai la Dumnezeu să alerge. Apoi să se roage cît mai mult cu rugăciuni și lacrimi din inimă (Deuteronom 4, 29; Psalmul 118, 58; Ieremia 29, 13) și așa, cu răbdare și credință, se vor izbăvi de vrăji și vor primi darul Duhului Sfînt.

85. *Care sunt urmările păcatului vrăjitoriei?*

Cei ce fac vrăji și cei ce aleargă la vrăjitori fac un mare păcat împotriva Duhului Sfînt, căci lasă pe Dumnezeu și cer ajutorul diavolilor. Renunță la rugăciunile Bisericii și intră în casele vrăjitorilor. Se leapădă de slujitorii lui Hristos, adică de sfinții preoți și se duc la slujitorii satanei. Adică, lasă apa cea vie, preotul și harul mîntuirii din Biserică și, pentru interesele lor pătimașe și omenești, cer ajutorul vrăjmașilor lui Hristos, adică al vrăjitorilor și vrăjitoarelor. Se leapădă de adevăr și primesc în loc minciună, căci toate cuvintele vrăjitorilor sunt minciună și amăgire diavolească.

Un păcat așa de mare împotriva Duhului Sfînt nu se iartă celor vinovați „nici în veacul de acum, nici în cel ce va să vină”, după cum spune Hristos, de nu se vor pocăi toată viața. Pentru un astfel de păcat vin asupra celor vinovați,

care aleargă la vrăji, tot felul de răutăți și primejdii. Mai întâi, muștrarea conștiinței că au lăsat pe Dumnezeu și au cerut ajutor vrăjmașului lui Dumnezeu. Apoi, este oprirea pentru mulți ani de la Sfânta împărtășanie, de la 7 până la 15, și chiar 20 de ani. Apoi, cei ce cred și aleargă la vrăji, scot din inima lor darul lui Dumnezeu și aduc în casa lor și în inima lor duhul diavolului. Apoi, cei ce fac vrăji și cred în ajutorul lor, se leapădă de Hristos și se unesc cu diavolul. Apoi, cei ce fac vrăji și aleargă la acestea nu se cade a se mai numi creștini, ci apostatați. Apoi cei vinovați de acest greu păcat sunt pedepsiți de Dumnezeu cu boli grele și fără leac, cu suferință în familia lor, cu pagube și neînțelegere, cu sărăcie și moarte cumplită. Și dacă nu se spovedesc la preot și nu-și plîng păcatul acesta cu lacrimi toată viața, nu se pot mîntui. Vrăjitorii și cei ce cred și aleargă la ajutorul diavolului, dacă nu se părăsesc de aceasta și nu se pocăiesc „se leapădă cu totul din Biserică”, adică se despart de Hristos și se dau de bunăvoie în mainile vrăjmașului, iar dacă mor în acest păcat, nici nu se îngroapă cu preot, ci asemenea celor păgîni și lepădați de credință, spre veșnica lor osîndă în muncile iadului. Iată urmările grozave ale vrăjitoriei.

86. Noi cînd ne îmbolnăvim, sau avem necazuri, sau suntem nedreptățiți, sau avem pagube, sau feciori de căsătorit, sau alte greutăți în familie, să nu mai alergăm la ajutorul diavolului și al slugilor lui, care sunt vrăjitorii și ghicitorii, ci la Biserică să alergăm și la preoți, la rugăciune și la post și îndată ne va ajuta Bunul nostru Tată care ne-a zidit, căci are milă de noi.

87. Ii îndemn pe credincioși să nu se ducă la cei care descîntă, la vrăji sau la „deschiderea pravilei” care este vrăjitorie cu lucrurile sfinte, numită de Sfinții Părinți „ghitia”.

BOALA, BOLNAVII

88. Sfîntul Efreem Sirul zice așa: „Dumnezeu de la omul bolnav, două lucruri cere: Să mulțumească lui Dumnezeu pentru boală și să se roage neîncetat”.

Nunai atît. Nu cere post, nu priveghere, nu plecare de genunchi, nu culcarea pe jos, nu tîrzia mîncare, nu uscata mîncare, nu puțina mîncare, nu starea de toata noaptea, nu cere de la dînsul nimic, decît aceste două lucruri. Orice bolnav care crede în Hristos și are dreapta credință, atît trebuie să zică: „Mulțumescu-Ți Tie Doamne, că-mi dai suferință și certare. Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, că mă iubești și mă cerți”; și „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”. Acestea se cer de la tot sufletul, fie bolnav, fie sănătos, dar de la bolnav numaidecît.

89. Dumnezeu știe că trupul se smerește prin boală și nu mai trebuie să-l înffînezi cu postul, cu asprimea, cu cutare; deja trupul este smerit, mai mult decît puterea lui de suferință. Și de aceea se cere osteneala duhului, rugăciunea. De la aceasta nu-i scutit nimeni pînă la ultima suflare.

90. Ferice de cel ce rabdă boala cu mulțumire, că Dumnezeu, văzînd asta, îl vindecă fără doctori.

91. Cine mulțumește lui Dumnezeu în boală, este un martir de bunăvoie.

92. Cea mai mare slujbă pentru cei bolnavi este Sfântul Maslu. Dar nu folosește, dacă omul nu este spovedit. Deci, mai întâi spovediți-vă de toate păcatele și apoi faceți Sfântul Maslu cu cel puțin trei preoți.

93. *Preacuvioase Părinte, cum să ne rugăm noi, cei bătrâni și bolnavi, care nu mai putem face metanii și închinăciuni, ca să ne împlinim totuși canonul nostru călugăresc?*

Părinte, așa să faci: Pune ceasul să sune după două ore și te rogi în genunchi pe pat sau pe scaun, rostind cu mare atenție rugăciunea lui Iisus! Acesta este canonul pentru călugării bătrâni și bolnavi, care nu pot să facă altă nevoință. Apoi îți citești și pravila călugărească de fiecare zi. Cu cât ne vom ruga mai cu atenție și cu lacrimi, cu atât ne iartă Dumnezeu.

BOTEZUL

94. Voi știți câte botezuri sunt? Ați citit **Dogmatica** Sfântului Ioan Damaschin? Să știți că sunt nouă botezuri pînă la sfîrșitul lumii!

Primul botez a fost potopul, cînd Dumnezeu a înecat păcatul cu apă!

Al doilea botez a fost trecerea poporului ales prin Marea Roșie, „prin mare și prin nor”. care închipuia pogorîrea Duhului Sfînt.

Al treilea botez a fost botezul leviților, adică tăierea împrejur, din Legea Veche. Nimeni nu putea din leviți să se taie împrejur, sau să fie preot, dacă nu se boteza mai întâi cu apă, nu-și spăla cu apă hainele și trupul său.

Al patrulea botez a fost botezul lui Ioan Botezătorul, numit și Botezul Pocăinței.

Al cincilea botez a fost botezul prin apă și prin Duh, botezul nostru creștin dat nouă de Hristos și de Sfinții Apostoli. N-a zis Mîntuitorul Hristos lui Nicodim: „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea intra în împărăția Cerurilor”?

Al șaselea botez este botezul Spovedaniei. Că a zis Mîntuitorul, cînd a suflat Duh Sfînt peste Apostoli: „Căroră le veți ierta păcatele, se vor ierta și căroră le veți ține, ținute vor fi”. Acest botez este instituit de Mîntuitorul, îndată după înviere, cînd a dat Apostolilor puterea de a lega și a dezlega păcatele oamenilor: „Orice veți dezlega pe pămînt, va fi dezlegat și în ceruri și orice veți lega pe pămînt va fi legat și în ceruri”.

Al șaptelea botez este botezul pogorîrii Duhului Sfînt; cînd S-a pogorît în chip de limbi de foc și i-a făcut pe Apostoli să vorbească în toate limbile de sub cer.

Al optulea botez este botezul sîngelui, al muceniciei. Căci a zis celor doi fii ai lui Zevedei, care, la îndemnul mamei lor, cereau să stea unul de-a dreapta și altul de-a stînga! „Nu știți ce cereți! Botezul cu care am a Mă boteza, vă veți boteza și voi”. Botezul sîngelui cu care S-a botezat Hristos pe Cruce, este al optulea botez. Acesta este cel mai sfînt botez de sub cer, că după acest botez nu

mai poate greși omul. Se botează în sângele său, în care S-a botezat Hristos pe cruce și S-a înălțat la cer.

Al nouălea este botezul de la sfârșitul lumii, botezul cu foc, care nu mai este mîntuitor, ci chinuitor pentru veacul veacului, cînd toată lumea o să treacă prin foc, să ardă. Pentru unii focul va fi spre curățire și mîntuire, iar pentru alții spre munca veșnică.

95. Voi știți că, pînă la Botez, cerul este închis pentru sufletele nebotezate? Pînă nu-i botezat, n-are intrare în împărăția Cerurilor.

96. De la botez, avem doi îngeri. Avem un înger rău pe umărul stîng și un înger al dreptății, de la Ceata Stăpîniilor din cer, pe umărul drept. Unul scrie cele bune; celălalt, cele rele. Nu numai ce-am făcut rău, ci și ce-am gîndit. El îți da gînd rău și dacă vede că-l primești, scrie: „în ziua cutare, în ceasul cutare, a primit gîndurile mele cele rele pe care i le-am dat eu”. Și el le scrie acolo.

97. Băgați de seamă cum săvîrșiți botezul. Vin femeile aici cu copiii bolnavi le epilepsie. Copilu-i mic și-l ia diavolul în primire și-l muncește. Știți de ce? Am găsit în **Pravila Mare**. Pentru că la Botez preotul nu le citește cu atenție și evlavie toate lepădările de satana.

98. Cînd faceți un Botez, să nu vă grăbiți. Sau, dacă ai două sau trei în aceeași apă - poate să fie și unul -, dacă-s mai mulți copii, să fie de același sex și cat trăiesc ei nu se pot înrudi prin căsătorie, căci au devenit rudenii spirituale, adică "frați de cruce". Cînd sunt mai mulți copii, se pot citi lepădările la toți o data dar îi pomenești pe fiecare pe numele său, cum îi cheamă.

99. Botezul, ca orice Taină, se face cu scumpătate și cu iconomie, adică cu pogorămînt, de nevoie. Botezul cu scumpătate se face numai de episcop și de preot și numai în biserică și numai prin trei afundări. Așa este Botezul desăvîrșit. Botezul prin stropire sau prin turnare este aprobat de Biserică numai cu iconomie, adică de nevoie.

100. Cu toate că Botezul prin stropire și turnare nu-i desăvîrșit, este cu lipsă. Biserica îl privește cu iconomie, că este făcut în numele Preasfintei Treimi.

Apoi, la mare nevoie, cînd pruncul după naștere este amenințat să moară, Biserica îngăduie să-l boteze nu numai preotul, ci și un diacon, un călugăr, un mirean, o femeie și chiar moașa care ajută la naștere, numai să zică cuvintele acestea: „Se botează robul lui Dumnezeu (cutare), în numele Tatălui. Amin. Și al Fiului. Amin. Și al Sfintului Duh. Amin”.

Acești copii botezați de femei sau de călugări, sau de diacon sau de moașă, ca să nu moară nebotezați, dacă li s-au zis cuvintele acestea și au rămas în viață, preotul nu le mai poate repeta în veac. El face lepădările și cealaltă slujbă și îi miruiește cu Sfintul și Marele Mir. Apoi îi împărtășește cu Sfintele Taine. Cuvintele dogmatice referitoare la ipostasurile Sfintei Treimi nu se mai repetă. Că preotul, dacă le mai repetă, a doua oară, răstignește pe Iisus Hristos și nu mai poate fi preot. De aceea stiliștii, care țin stilul vechi și botează a doua oară sunt eretici.

101. Cine poate boteza un copil?

Pentru Botez să vă alegeți oameni creștini ortodocși. La fel și pentru Cununie. Numai atîta să vă feriți: La Nuntă și la Botez să nu puneți nași mulți, că te-ai făcut rudenie cu toți aceia, rudenie spirituală, și copiii voștri în veac nu se mai pot lua neamuri.

Se pot boteza copiii avortați?

Cine a îndrăznit să boteze un copil mort ori avortat, nebotezat, nu mai poate fi preot în veacul veacului. Ce botezi? Țarina? Doar sufletul a plecat din clipa cînd a murit. Cum? Te-ai făcut preot și te-apuci să botezi la cimitir și să înșeli lumea? Mare nebunie!

Am auzit pe undeva că preotul botează la Botezul Domnului pe cei avortați. Asta-i nebunie! Asta-i ieșire din minți! Nu se botează în veacul veacului! A plecat sufletul lui. Știți voi unde stau copiii nebotezați? Să țineți minte, care sunteți aici! Copiii nebotezați ai creștinilor stau în partea de miazănoapte din ceruri, unde este un fel de ceață, cum este la noi în zori de ziuă, cînd nu s-a luminat.

102. Dacă cei ce au copii morți nebotezați se mărturisesc curat la duhovnic și fac canonul și nu mai fac această urgie, se mîntuiesc.

103. Se pot pune două nume la botez?

Nu se pun două nume la botez în veac. Numai unul și ortodox! Niciodată să nu puneți două nume la copii. Unul și ortodox! Că pîrticica este pentru un suflet nu pentru două. Așa este! Mîncă-v-ar raiul, să vă mîncească! Așa să vă văd în rai, mamă, pe toți! Pe toți! Doamne ferește, unul să nu rămînă la munci! Toți să vă bucurați în grădinile raiului! Toți, mamă!

BUCURIILE DUHOVNICEȘTI

104. După cum zic dumnezeieștii Părinți Nicodim Aghioritul, Grigorie Sinaitul și alții, sunt șase feluri de bucurii sau dulceți duhovnicești, din care se nasc și dulcețile minții.

Prima dulceață duhovnicească a minții este lucrarea tuturor poruncilor lui Dumnezeu;

A doua dulceață duhovnicească a minții este cîștigarea tuturor faptelor bune;

A treia dulceață duhovnicească a minții este citirea dumnezeieștilor Scripturi și a Sfinților Părinți;

A patra dulceață duhovnicească a minții sunt rațiunile zidirilor sau contemplația naturală în duh sau rațiunile lucrurilor, cînd omul se suie cu mintea, ca pe niște scări, de la zidirea aceasta simțită și văzută la cea nevăzută. Și prin contemplația naturală în duh își folosește sufletul său și meditează la cele cerești;

A cincea dulceață duhovnicească a minții este taina iconomieii în Trup, adică întruparea lui Dumnezeu-Cuvîntul și cugetarea de-a pururea la taina iconomieii în Trup, care se numește Taina Tainelor și necunoscută de mintea îngerească și omenească este. Căci taina iconomieii în Trup pururea rămîne taină, neînțeleasă de oameni și de îngeri, cum a putut Dumnezeu Cel negrăit și

necuprins de toate să încapă în pîntecele Fecioarei, cum însuși Dumnezeu purcede pe Preasfîntul Duh, cum este nașterea cea mai înainte de toți vecii a lui Iisus Hristos și altele de felul acesta. Și cum prin taina iconomiei în Trup s-au învățat și îngerii înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri prin Biserică. Aceasta este a cincea dulceață duhovnicească a minții;

A șasea dulceață duhovnicească a minții, și chiar prea duhovnicească, este cugetarea la însușirile lui Dumnezeu, sau mai bine zis „teologia catafatică, afirmativă” sau „pozitivă”, despre cele ce se pot vorbi de însușirile lui Dumnezeu și care nu ating ființa lui Dumnezeu, ci se vorbește în jurul ființei lui Dumnezeu.

Acestea sunt cele șase puncte și titluri ale celor șase feluri de dulceți duhovnicești ale minții.

105. Nu se poate mîntui nimeni numai cu bucurii duhovnicești, numai cu mîngîierile Duhului Sfînt și cu viața pașnică și liniștită. Dar de ce? Hristos ne-a spus nouă: „în lume, necazuri veți avea” și „prin multe scîrbe vi se cade să intrați în împărăția Cerurilor” (Ioan 16, 33).

Cînd avem bucurii și mulțumiri duhovnicești și veselia cea duhovnicească în inimă, să nu ne oprim aici, ci să ne gîndim că trebuie să trecem de la aceste momente la altele, adică să primim să suferim cu dragoste și bucurie, să răbdăm toate scîrbele și întîmplările grele pentru împărăția Cerurilor, adică să-L urmăm pe Hristos de la Tabor și la Golgota.

BUNAVESTIRE

106. Ziua de astăzi este mai sfînta și mai înveselitoare decît toate zilele veacului, căci aduce bucurie și vestește mîntuirea la toată lumea. Astăzi, Dumnezeu a căutat cu milă și cu îndurare din cer pe pămînt, că a auzit suspinele strămoșilor noștri și plîngerea tuturor celor ce se chinuiau în iad, de la începutul lumii.

CĂDEREA LUI ADAM

107. Deosebirea dintre căderea îngerilor răi și a omului este că îngerii au căzut cu voia lor, deci din libertate, iar omul a căzut din amăgire și din îndemnul diavolului. Iar „păcatul cu sfătuire”, spune Sfîntul Ioan Gură de Aur, „jumătate este al celui ce îl face și jumătate al celui ce l-a sfătuit”.

Dumnezeu a îngăduit omului în rai să facă păcatul cel mai mic, adică să mănînce din pomul cunoștinței binelui și răului. Că dacă mînca din pomul vieții, cum spune Sfîntul Ioan Gură de Aur, omul nu mai avea pocăință niciodată, se împietrea la inimă ca diavolul, cădea ca diavolul, nu mai murea niciodată și se chinuia în veci în iad, asemenea satanei.

La căderea lui Adam au contribuit două patimi raționale ale omului: mîndria și pofta. Prin căderea sa, omul Adam nu a pierdut total harul lui Dumnezeu, căci a căzut din ispita diavolului. Astfel, harul și arvuna mîntuirii au rămas în om, pentru că a greșit din neștiință și pentru că este purtător de trup pămîntesc. Numai celui ce se leapădă de Dumnezeu i se ia harul Duhului Sfînt, dar și acesta

este primit prin pocăință. Iar cel ce greșește din neștiință, păstrează harul, însă acoperit de păcate.

108. Oamenii au căzut în clipa când s-au îndoit de cuvântul lui Dumnezeu, îndată ce satana le-a răpit frica de moarte, zicând: „Nu veți muri, ci veți fi vii...”, omul a căzut în imaginație și apoi în păcat. Cea mai mare pagubă este să uite omul de moarte. Cum i-a șters omului din minte frica morții, îndată a murit prin păcat. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că primul om a căzut prin trei lucruri: femeia, lemnul (pomul) și neascultarea. Și tot prin trei lucruri va fi mântuit: Maica Domnului, Crucea și ascultarea.

CĂLUGĂRIA, CĂLUGĂRII

109. *Cum trebuie să mă pregătesc pentru mănăstire?*

Cînd vii la mănăstire așa trebuie să vii: Să fii hotărît să rabzi moartea de la toți!

110. Dacă ești hotărît să rabzi trei bătăi pe zi și o dată mîncare la trei zile, atunci rămîi în mănăstire!

111. Mănăstirea este spital duhovnicesc pentru orice păcătos! Mănăstirea îi vindecă pe toți!

112. Orice mănăstire este rai duhovnicesc, dacă mintea ta va fi rai. Dacă mintea ta va fi iad, iad rămîne!

113. Nu-i de ajuns să lași numai averea pentru Hristos. Trebuie să lași și ura, și zavistia, și desfrîul, și furtișagul, și minciuna, și răutatea, și pîra, și invidia, și lenevia, și nebăgarea de seamă, și toate fărădelegile, și păcatul. Abia atunci ne facem cu adevărat ucenici ai lui Hristos, cînd lăsăm toate.

114. Tu vezi o albină cum zboară din floare în floare, prin meri, prin cireși, și ia din floare numai nectarul cel dulce! Din zece kilograme de nectare, ea face două kilograme de miere. Dar albina se pune pe multe flori. Și sunt flori care deasupra au nectar, iar mai jos au otravă. Ea nu ia otravă, că nu-i proastă! Albina ia de la fiecare floare ce-i bun. Otrava o lasă acolo.

Așa să fii și tu! Fiecare cît ar fi de rău în mănăstire, are și ceva bun. Ce este bun împrumut de la el! Părintele ăsta este așa, dar uite este milostiv, este sîrguitor, este sfătuitoare. Ce vezi că este bun, ia! Ce este rău, otrava, las-o acolo, că nu-ți trebuie! Nu te face nimeni cu sila s-o iei. Și atunci nu te vei mai sminti, oriunde vei fi. Poți să stai în București pe Calea Victoriei. Numai să știi cum să te conduci. Așa este.

Iar dacă nu, tu du-te și-n pustie, că diavolul vine după tine! Tu mergi cu trenul 24 de ore și el cît ai clipi din ochi este aici.

115. Cînd vei sta nouă ani în mănăstire și vei lua șapte bătăi pe zi și mîncare o dată la trei zile, atunci vei fi călugăr bun!

116. Cine vrea să vină la mănăstire sau să se retragă la sihăstrie, acela trebuie să se roage mult și să postească după putere. Altfel, rîde diavolul de el. Cu cît stăruie călugărul mai mult în rugăciune, cu atît sporește mai mult. Sfântul

Ioan Gură de Aur zice în această privință: „Tăria împăratului stă în multă armată, iar tăria pustnicului stă în multă rugăciune”.

117. Toți cei ce dorim cu înflăcărată stăruință să petrecem această nevoie a depărtării de lume, să cercetăm cu luare aminte cum Domnul, pe toți cei ce petrec în lume i-a numit morți. Chiar vii, fiind ei, zicînd fiecăruia: "Lasă pe morți - adică mirenilor - să-și îngroape pe cei morți cu trupul".

118. Bărbatul sau femeia, dacă au fost căsătoriți după lege, de vor veni la viața monahicească, se numără cu ceata celor feciorelnici. Iar cei ce au feciorie dar nu au smerenie, sunt necurați în fața lui Dumnezeu, după mărturia dumnezeieștii Scripturi, care zice: „Necurat este înaintea Domnului tot cel cu inima înaltă” (Pilde 16, 5).

Si dracii sunt feciorelnici, căci nici nu se mărită, nici nu se însoară, dar fiindcă nu au smerenie, tot draci necurați sunt.

119. Astăzi, cînd nu mai trăiesc călugării în pustie și cînd tot mai mulți credincioși vin la mănăstiri pentru a se ruga, pentru a se mîngîia duhovnicește și a primi cuvinte de învățătură, să unim liniștea cu dragostea evanghelică. Să le păstrăm pe amîndouă, că nu se contrazic una pe alta. Însă cu multă luare aminte și cu smerenie. Cel mai bun lucru este astăzi, ca și întotdeauna, să nu lăsăm rînduiala noastră călugărească de rugăciune, de tăcere, de ascultare, de infrinare a simțurilor, de curăție și sărăcie pentru dragostea lui Hristos. Toate acestea ne ajută la despățimire și la mîntuire, ne cresc duhovnicește și ne fac vrednici de cele sfînte și folositori credincioșilor care vin la mănăstiri.

120. Călugării tineri, noii începători, cei iubitori de liniște, schimnicii și părinții bătrîni se cuvine să aleagă mai mult tăcerea, ascultarea, biserica, chilia și liniștea. Iar duhovnicii, părinții rînduiți să odihnească pe mireni, preoții slujitori care au o viață aleasă și au darul cuvîntului, au datoria să stea înaintea credincioșilor cu toată dragostea, să le asculte necazurile, să-i sfătuiască, să se roage pentru ei și să-i mîngîie duhovnicește, că acesta este rostul mănăstirilor noastre și numai așa ne-am menținut credința curată în Dumnezeu și unitatea neamului. Așa făceau și Părinții noștri.

121. Satana are obicei ca, pe cei ce stau înaintea mirenilor, să-i lupte cu ispite mai grele ca pe ceilalți călugări, întrucît nu mai au timp de rugăciune și liniste destulă; mai ales cu răspîndirea minții, cu gînduri de desfrînare, cu slava desarta, cu lăcomia pîntecelui și cu iubirea de bani. Și dacă nu se mărturisesc curat cît mai des, dacă nu iau aminte de ei și se îndulcesc cu gîndurile cele rele usorcad în păcate de moarte.

Tocmai de aceea trebuie multă grijă în această privință, pentru cei care stau înaintea credincioșilor, să nu fie iubitori de laudă, nici de plăceri, nici de mîncări, de averi, că mulți păstori de suflete au căzut și s-au osîndit din aceste pricini.

122. De la călugării cei săraci și cei ce petrec în supunere și ascultare, și de la cei ce se liniștesc prin pustii, Dumnezeu nu cere milostenie sau primire de străini sau sprijinire de bolnavi sau de a cerceta pe cei ce sunt

în temniță. Căci aceste bunătăți mai cu osebite le cere Dumnezeu de la mireni. Iar nouă, monahilor, mai mult ni se cere de la Dumnezeu să facem milostenia cea sufletească, adică să ne rugăm pentru toți oamenii, să iertăm pe toți ce ne greșesc, să sfătuim bine pe cei care ne cer sfatul, să răbdăm necazuri din partea altora și să purtăm în toată vremea în minte și inimă deopotrivă dragostea față de toți.

123. *Cum se cuvine a se purta călugării față de mireni?*

Intotdeauna numai cu dragoste și cu blîndețe și să se roage mereu pentru ei. Iar a mânca și a ne veseli și a ospăta împreună cu dînșii, dacă se poate, niciodată, așa cum ne învață Sfinții Părinți, ca să nu se facă sminteală spre păcat.

124. *Care dintre călugări este mai plăcut lui Dumnezeu? Cel ce se liniștește în pustie cu post și cu necurmată rugăciune, sau cel ce propovăduiește altora cuvîntul Domnului spre mîntuire?*

Este mult mai aproape de Dumnezeu călugărul care se nevoiește în pustie cu post, cu înfrînare și lepădarea grijilor din lume, curățindu-și sufletul său de patimi, decît cel ce propovăduiește altora cuvîntul Domnului fără a avea întărire duhovnicească pe măsura celor ce le învață. Acest lucru ni-l arată Sfîntul Isaac Sirul zicînd: „Să nu-mi asemeni mie pe cei ce fac semne și minuni și puteri în lume cu cei se liniștesc cu înțelegere. Iubește nelucrarea liniștii mai mult decît săturarea celor flămînzi în lume și decît întoarcerea multor neamuri la credința în Dumnezeu”.

Deci, mai mare lucru și mai folositor este să se curățească cineva de patimile sale trupești și sufletești în liniște și în supunere, decît a învăța pe alții voia lui Dumnezeu, neavînd el vîrstă duhovnicească potrivită pentru aceasta.

125. Să fii încredințat că mireni care fac milostenie și alte fapte bune, chiar de ar face minuni și ar vorbi cu îngerii, tot nu pot ajunge la înălțimea călugărului ce duce o viață de liniște, de ascultare și de sărăcie pentru dragostea lui Hristos.

Mireni aduc jertfă lui Dumnezeu, hrană trupească, haine, bani și alte lucruri pe care le dau bisericilor sau săracilor, pe cînd adevărații monahi aduc lui Dumnezeu jertfe de laudă din gurile lor, în toată vremea. Și această jertfă de laudă o cere Dumnezeu de la noi mai mult decît jertfele cele trupești.

Dar și mai mult decît atîta, monahii, prin lepădarea de sine și prin lepădarea de voile lor, se aduc pe sine jertfă întregă cu toată ființa lor, adică cu trupul și cu sufletul lor, în slujba lui Dumnezeu, silindu-se de bunăvoie să ducă Crucea lui Hristos și să-I urmeze Lui, precum ne-a învățat Domnul (Matei 16, 24).

126. Călugărul nu mai are mamă, nu mai are tată, nu mai are frate, nu mai are soră, nu mai are prieteni, nu mai are casă, nu mai are vite, nu mai are moșie, nu mai are trup, nu mai are voia sa. Are numai pe Dumnezeu, Biserica Lui și Preacurata Lui Maică, care se roagă pentru el. Călugărul este un om înstrăinat de toate ale lumii acesteia pentru dragostea lui Dumnezeu. El este

chemat de viața îngerească. Ingerii nu au nici o legătură cu lumea. Ei slavoslovesc pe Dumnezeu în vecii vecilor. Ei nu au prihană într-înșii, nu au pată, nici chiar umbră de păcat. Așa trebuie să fie și călugărul. Să ne ajute Dumnezeu cum făgăduim să și facem.

127. O singură datorie mai au cei din mănăstire față de tată, de mamă, de soție, de oricine ar fi acasă. Să-i învețe cuvântul lui Dumnezeu și să se roage pentru mântuirea lor. Dar ca să se mai ducă să-i ajute pe ei, sau să plece din mănăstire, sau să fure nu știu ce din averea mănăstirii să dea la ai săi, acela este al doilea Iuda, pentru că s-a lepădat de lume numai cu gura, iar cu inima este în lume. Cu inima trăiește la tatăl său și la mama sa și la soție și la frați și la surori.

Pentru ce s-a spânzurat Iuda? Evanghelia spune: Căci pungă avea. și ceea ce se punea într-înșea lua și dădea la neamurile lui. Deci punga obștească. Parcă Hristos nu știa, dacă era Dumnezeu? Dar îl lăsase liber, să vadă ce-o să facă. Și s-a dus Duhul Sfânt de la el, că lua din averea obștii și dădea la neamurile lui.

Nu-i voie! Ai intrat în mănăstire, te-ai unit cu Hristos, nu mai ai nimic al tău. Toate sunt ale obștii. Tu ai sufletul și trupul și acelea sunt roadele lui Iisus Hristos pînă la moarte, dacă vrei să le cîștigi veșnic.

128. Un călugăr, dacă slujește lui Dumnezeu așa cum a făgăduit, prin el se mîntuiesc pînă la al șaptelea neam din neamul lui. Și este o mare fericire să aveți unul în slujba lui Dumnezeu în mănăstire.

129. Voi, părinți, care aveți copii, dacă cumva unul se trage la mănăstire, să nu-l opriți, că-i o crimă mare. Chemarea la mănăstire este o vocație în inima copilului, de mic sau mai mare. Este o chemare de sus, și tu, dacă îl oprești, stai împotriva lui Dumnezeu. Auzi ce spune Sfântul Ioan Pustnicul: „Părinții care vor opri copiii să se ducă la mănăstire, nici la moarte să nu li se dea Impărtașanie”. Așa-i de mare păcat, dacă Dumnezeu vrea să cheme din familia ta un copil la mănăstire, și tu zici: „Dragul mamei, însoară-te, mărită-te, că am avere, că cutare, că aceea-i frumoasă, că acela-i bogat”. Te face diavolul avocat cît poate mai tare, ca să întorci sufletul acela de pe calea lui Hristos. Să nu faceți asta, că-i crimă și ucidere.

130. Ce înseamnă monah? Monah vine de la cuvîntul grecesc „monos”, adică singur. Om care s-a însingurat pentru Impărăția Cerurilor. Ce înseamnă monah după dumnezeiescul Maxim? Monah este cel care afară de lume stă cu mintea sa și de-a pururea se roagă lui Dumnezeu. Poate să fie în București, poate să fie în Paris sau în Londra, poate să fie în Praga, poate să fie în orice capitală, el nu mai vede ale lumii, nu mai aude. El stă cu mintea înaintea lui Dumnezeu și de-a pururea se roagă Lui. Acela este monah, care vede pururea pe Dumnezeu înaintea ochilor.

131. Dacă vrem să mergem pe calea împărătească, ne trebuie două ziduri pînă la moarte: unul de-a dreapta și altul de-a stînga. Care sunt acelea? Să-i întrebăm pe Sfinții Părinți: Zidul din dreapta este frica de Dumnezeu. Ai

auzit cum îl avea David pe acesta? „Văzut-am pe Domnul înaintea mea pururea, că de-a dreapta mea este ca să nu mă clatin" (Psalmul 15, 8). Iar zidul din stînga este cugetarea la moarte. Că spune dumnezeiescul Isus Sirah: Fiule, adu-ți aminte de cele mai de pe urmă ale tale, și în veac nu vei greși. Totdeauna trebuie să călătorim cu mintea între cele două ziduri.

132. Odată ce te-ai făcut călugăr, nimic nu mai ai, decît pe Hristos și crucea Lui pînă la moarte. Să-L iubești pe El și pentru dragostea Lui să rabzi toate necazurile și pururea să fii cu ochii minții la patimile, la scuipările, la bătăile, la ocările și la răstignirea Domnului nostru Iisus Hristos, ca să zici cu Pavel: Că pentru Iisus Hristos, eu m-am răstignit lumii și lumea s-a răstignit mie.

133. Cel dintîi călugăr din lume a fost Iisus Hristos, fiindcă S-a născut din Tatăl Cel pururea feciorelnic, a venit pe pămînt și a trăit în fecioria cea preadesăvîrșită după omenitate, și I-a plăcut să aibă o Maică Pururea Fecioară, în vecii vecilor.

134. Adevăratul călugăr este mort de viu. Auzi pe Apostolul Pavel ce spune: „în toate zilele mor". Cum poate muri omul și să trăiască? Să moară față de păcat. Să moară într-însul păcatul, viciul. Să moară față de beție, să moară față de lăcomie, să moară față de lenevie, să moară față de trîndăvie, să moară față de cîrtire, să moară față de nesimțire, de nepăsare. Să moară față de trufie, de semeție, de ură, de zavistie, de pizmă, de invidie, de răutate. Să moară față de ținerea de minte a răului, de dorința de a se răzbuna, de a se mînia. Să moară vorbirea de rău într-însul, clevetirea. Să moară iubirea de arătare, trufia, fățărnicia, viclenia, lăudăroșia, minciuna, iubirea de sine, plăcerea de sine, încrederea în sine, rezemarea pe sine, nesimțirea, împietrirea inimii. Să moară în călugăr greșeala cu vederea, cu auzul, cu mirosul, cu gustul, cu pipăirea.

Deci iată moartea de sine! Să moară adică păcatului și să vieze dreptății. Și aceasta nu se cere numai monahilor, ci și tuturor creștinilor care au Sfîntul Botez din mîinile Preasfîntei și de viață făcătoarei Treimi.

135. La călugăr, nici trupul nu-i al său, nici sufletul, toate-s ale lui Hristos.

136. Este o însingurare în sine, în inimă, și o însingurare dinafară, însingurarea dinafară: Eu mă duc în pădure și stau într-un bordei, într-o colibă, undeva într-o peșteră, și mă rog. Și aceasta ajută mult rugăciunii. Dar dacă nu vei avea însingurarea în sine, nu-ți ajută. Poți să fii acolo și să nălucești cu mintea toate orașele și tot Bucureștiul și toate tîrgurile. Degeaba ai fugit cu trupul în pustie, căci cu mintea n-ai fugit în pustie. Ori, călugăr ce înseamnă? Spune Sfîntul Ioan Scărarul: „Cel ce stă cu mintea sa afară de lume și de-a pururea se roagă lui Dumnezeu, acela este călugăr"! Dumnezeu nu cere să ieșim noi numai cu trupul din lume și să fugim în pădure, ci cu mintea să ieșim din lume.

137. În ziua în care mergi într-un loc și ieși din mănăstire fără rasă, să faci 1000 de metanii! Chiar dacă n-o porți pe tine, s-o ai cu tine.

138. Monahii care duc viață curată și petrec în supunere și curăție (sărăcie) de bunăvoie, nu se deosebesc cu nimic de cei ce fac semne și minuni mari.

139. Este mult mai mare înaintea lui Dumnezeu călugărul care își face datoria, decât toți împărații lumii, că nu poartă chip omenesc, ci chip îngeresc.

140. Călugărul care nu-și face pravila toată, Dumnezeu îl socotește ca pe un mort.

141. Crucea călugărului este mai grea decât a voastră, dar are plată mai mare.

142. Călugăria, după rînduiala ei, este mai mare ca împărăția lumească.

143. Cartea Sfîntului Teodor Studitul este cea mai bună carte pentru viața de obște la monahi. Cuvinte scurte și foarte cuprinzătoare.

CĂSĂTORIA, CĂSĂTORIILE MIXTE, VIAȚA CONJUGALĂ, CONCUBINAJUL

144. Nunta este cea mai veche Taină a Bisericii, întemeiată de Dumnezeu încă din rai. Ea stă la temelia familiei, a lumii întregi. Tăria familiei depinde și de respectarea principiilor morale ale Bisericii noastre. Tinerii trebuie pregătiți pentru viața de familie încă din copilărie. Preotul, nașul de botez și părinții au în viața tinerilor cel mai mare rol și răspundere.

145. Cea mai bună pregătire a tinerilor pentru viață și căsătorie este creșterea lor „în frica și certarea Domnului”, precum ne învață pe noi vasul alegerii și gura lui Hristos, marele Apostol Pavel. Mai întii se cere tinerilor să cunoască pe scurt învățătura de credință ortodoxă. Să știe Crezul pe de rost și alte rugăciuni de nevoie, să aibă duhovnici buni, să citească Sfînta Scriptură și mai ales Noul Testament, catehismul Ortodox și alte cărți de folos sufletesc. De asemenea, sunt datori să trăiască în feciorie pînă la cununia religioasă și să se silească a lucra după putere toate faptele bune, mai ales rugăciunea, mergerea regulată la biserică, postul, milostenia, viața curată, ascultarea de părinți și spovedania în cele patru posturi.

146. Nașterea de copii este cea mai mare datorie a celor doi soți care se unesc prin căsătorie. Nașterea de copii formează cea mai mare bucurie și adevărata temelie a familiei; ea consolidează și desăvîrșește căsnicia și este izvor de sănătate. Fără împlinirea acestei datorii Taina Nunții se desființează. Pentru aceea, Dumnezeu binecuvintează pe primul om, Adam, și îi face femeie, pe Eva, ca să nască copii.

147. Regulile canonice pe care sunt datori a le împlini tinerii la nunta creștină ortodoxă sunt unsprezece la număr, și anume:

1. Cei doi tineri care vor să se cunune unul cu altul, să nu fie între ei nici un fel de rudenie trupească sau duhovnicească;

2. Părinții celor doi tineri trebuie să se învoiască și să se unească la căsătoria copiilor lor;

3. Cei doi tineri trebuie să se iubească și să se învoiască a se căsători unul cu altul;

4. Logodirea celor doi tineri să se facă cu preot, după rînduiala Bisericii;
5. Tinerii logodiți sunt datori să trăiască la părinții lor pînă la cununia religioasă și să-și păzească cu sfințenie fecioria;

6. Mai înainte cu o săptămînă sau două de cununia religioasă, cei doi tineri sunt datori să se spovedească la duhovnicul lor;

7. Cununia religioasă se cuvine, după tradiție, a se face dimineața, de obicei duminica, mai înainte de începerea Sfintei Liturghii, iar nașii mirilor să fie creștini buni, capabili să învețe și să povățuiască pe calea cea bună pe finii lor;

8. După slujba cununii, cei doi tineri stau cu cununiile pe cap în mijlocul bisericii, înconjurați de credincioși pînă la sfîrșitul slujbei, iar preotul dă binecuvîntare de Sfînta Liturghie și se roagă împreună cu toți cei de față pentru ajutorul celor încununați. Crezul și Tatăl nostru este dator să le zică mirele;

9. Cînd preotul zice: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați”, atunci cei doi miri se apropie de Sfîntul Potir și se împărtășesc cu Trupul și Sîngele lui Hristos, dacă au voie de la duhovnicul lor;

10. După terminarea Sfintei Liturghii cei doi miri sunt conduși la casa mirelui de nuntași după vechea tradiție ortodoxă, unde se așează la masă, mănîncă și se veselesc cu cucernicie și bună rînduiala, întru slava lui Dumnezeu, precum se cuvine creștinilor;

11. Dacă cei doi tineri s-au împărtășit, se cuvine să fie în curățenie pînă în seara zilei următoare, pentru cinstea Sfintelor Taine.

Cei ce împlinesc aceste reguli creștine la căsătorie, primesc binecuvîntare de la Dumnezeu și duc viață liniștită în familie și cu bună sporire în toate. Iar cei ce calcă rînduiala Bisericii la căsătorie, duc viață cu multe ispite. După rînduiala Bisericii nu se fac cununii sîmbătă seara, spre ziua Sfintei Duminici.

148. Care sunt gradele de rudenie opritoare de căsătorie?

Gradele de rudenie sau rudeniile sunt de patru feluri:

A.1. Rudeniile de sînge (consangvinitate) în linie dreaptă, care se opresc de la căsătorie la infinit. Consangvinitatea în linie dreaptă se împarte în două:

a. în linie dreaptă suitoare, adică, tată - bunic - străbunic etc.

b. în linie dreaptă coborîtoare, adică tată - fecior - nepot - strănepot etc.

2. Rudenii de sînge în linie colaterală, care se opresc de la căsătorie pînă la al șaptelea grad inclusiv. Frații de o mamă sunt de gradul II de rudenie; verii primari sunt de gradul IV de rudenie; verii al doilea sunt în gradul VI de rudenie și nu se pot căsători unii cu alții; verii al treilea sunt în gradul VIII de rudenie și aceștia au voie să se căsătorească între ei. Frații și verii de tată vitreg sau mamă vitregă, nu se pot căsători între ei tot pînă la gradul VIII inclusiv. în cazuri de nedumerire se cere sfatul și dezlegarea episcopului locului.

B. Rudenii prin încuscrire. Membrii a două familii încuscrite nu se pot căsători pînă la al cincilea grad, inclusiv. Membrii a trei familii încuscrite nu se pot căsători pînă la al treilea grad, inclusiv, după sinodul patriarhal din Constantinopol, din anul 997.

C. Inrudire spirituală, din botez și cununie, între nași, fini și rudele lor. Căsătoria cu rude spirituale este oprită pînă la gradul al treilea inclusiv. Nu se pot căsători nașul cu fina, cu mama sau cu fiica finei. Nu se pot căsători finul cu fiica nașului și fiul nașului cu fiica finei.

D. Inrudirea prin adopțiune (înfiere) se oprește de la căsătorie pînă la gradul al treilea, inclusiv. În toate cazurile cei doi tineri, dimpreună cu părinții lor, sunt datori să consulte pe preot și să asculte întru totul de rînduiala Bisericii fixată de Sfinții Părinți și păstrată cu atîta sfințenie de înaintașii noștri.

149. Pentru cazuri cu totul speciale, excepționale, logodnicii trebuie îndrumați să consulte pe episcopul locului, care poate anula logodna, sau să convenită dezlegare de cununie și rînduiește un anumit canon de pocăință. Cînd cei doi tineri sunt rude apropiate, veri primari, frați primari, frați vitregi, cumnați etc, nici episcopul nu are voie să dezlege o asemenea nuntă (fărădelege), pe care au oprit-o și au legat-o Sfinții Părinți.

150. *Cîte căsătorii îngăduie Biserica?*

Biserica Ortodoxă îngăduie cu pogorămînt trei căsătorii, însă în anumite condiții. Sfîntul Vasile cel Mare, în canonul 87, spune despre a doua nuntă: „Căsătoria a doua este îngăduită de Biserică, numai celor ce au rămas văduvi de tineri prin deces și n-au copii”. Iar Sfîntul Apostol Pavel, sfătuieste la văduvie în castitate, dar cine nu poate „mai bine să se căsătorească, decît să ardă” (I Corinteni 7, 39). „Căsătoria a doua nu se binecuvîntează cu cununie, ci se canonisește doi ani a nu se împărtași, iar a treia căsătorie trei ani”, zice Sfîntul Nichifor în canonul 2. Dacă cei ce se căsătoresc a doua oară sunt bătrîni, „unii ca aceia mînie pe Dumnezeu, să aibă pocanie trei ani și metanii cîte 24 pe zi”, zice **Pravila Bisericească de la Govara**, cap. 109. „Cel căsătorit a doua oară nu mai poate fi hirotonit” (Apostolic 17; VI Ecumenic, 3; Sfîntul Vasile, 12). Slujba cununii a doua se face simplă și fără fast, iar preotul nu are voie să ia parte la masa lor (Neocezarea 7).

151. „Nunta cea dintîi este lege, a doua iertare, iar cea de-a treia este călcare de lege”, zice **Indreptarea Legii** de la Tîrgoviște, capitolul 205. Căsătoria a patra este oprită cu desăvîrșire de Biserică. Cel vinovat este „afurisit și lipsit de toată slujba Bisericii” pînă se desparte de acea persoană și se pocăiește opt ani.

152. Pe cei ce fac mai multe căsătorii, Sfinții Părinți îi numesc poligami. Deci, după a doua nuntă nu mai este nuntă, ci poligamie. De aceea, a zis Domnul samarincei care păcătuiseră cu cinci bărbați: „Pe care îl ai, nu-ți este ție bărbat” (Ioan 4, 18). „Cei ce au trecut peste a doua nuntă, nu merită să fie numiți bărbați și soți”, zice Sfîntul Vasile cel Mare, în canonul 4. Tot el spune pentru a treia nuntă: „Sfinții Părinți au trecut sub tăcere nunta a treia (poligamia) și au socotit-o că pe o poftă dobitocească și străină de vrednicia omului creștin. Nouă ni se pare că acest păcat este mai mare decît curvia...” (Canonul 80).

153. *Ce să facă soția care și-a lăsat bărbatul?*

Femeia care și-a lăsat soțul, n-are voie să se mai mărite în veacul veacului.

154. *Părinte, eu am fost căsătorită cu un văr de-al doilea, ce să fac?*

Dacă ați fost veri, vă desparte Biserica pe voi. Tu n-ai avut păcat că v-ați despărțit.

Căsătoria este indisolubilă. Ceea ce a unit Dumnezeu, omul nu poate despărți.

Dar are cinci excepții canonice.

Primul este decesul, când unul din soți a murit.

Al doilea: adulterul; dacă unul cade în păcate, celălalt poate să-l lase, dar numai după ce se sfătuiește cu duhovnicul.

Al treilea: incestul; cum a fost la tine, amestecare de sînge.

Al patrulea: apostazia unui soț. Dacă unul a căzut din dreapta credință și s-a făcut adventist, baptist, iehovist sau orice altă sectă, celălalt îl poate lăsa.

Și al cincilea: intrarea unui soț în monahism; dacă nu are obligații familiale, sau cu aprobarea celuilalt.

Iată cum este. Sfântul Efreem Sirul, zice: „Cine vrea să plece la mănăstire, dacă nu-i căsătorit, îi legat numai de mîini, are de luptat cu voia sa. Iar dacă-i căsătorit, este legat și de picioare”.

155. *Ce se poate face cînd vor să se căsătorească doi tineri de credințe diferite?*

Cînd vei vedea că a luat un ortodox pe o catolică sau o protestantă sau o evreică sau o turcoaică, astea se cheamă căsătorii mixte. Totdeauna femeia trebuie să treacă de partea bărbatului. Dacă bărbatul este ortodox, ea trebuie să devină ortodoxă. Dacă nu vrea să treacă de partea bărbatului, atunci să se despartă. „Nu merg după tine, că ești catolică, dacă nu te faci ortodoxă”.

156. Oare de ce femeile veneau la 40 de zile în biserică, să aducă jertfă de curățire lui Dumnezeu? Oare există legea aceasta și în Legea Darului? Da, există, pentru că în Legea Veche a spus Moise în Levitic (capitolul al XII-lea): „Toată femeia care va zămisli și va naște... necurată este”; pînă la 40 de zile să nu se culce cu bărbatul său și la 40 de zile să aducă pruncul să-l îmbisericască în biserică, să i se facă aghiasmă și să aducă jertfă de curățire lui Dumnezeu, și apoi poate să intre în biserică. Așa era în Legea Veche și această rînduială s-a pus în Legea Darului la fel. Dar oare se păzește în Legea Darului? Ne-a venit la ureche că nu. Ne-a venit la spovedanie și ni s-a spus că bărbații n-au răbdare și femeile n-au ce face și nu păzesc curățenia pînă la 40 de zile. Și aceasta e mare păcat. Pentru că copiii care se nasc din aceste amestecări, dacă bărbatul se împreună cu soția pînă ea nu se curățește, se nasc orbi, rahitici, cu oasele moi și cu nici un fel de fericire în viață. E o pedeapsă a lui Dumnezeu că n-au înfrînat nici măcar șase săptămîni, pînă se curățește femeia de urmele nașterii ei. Deci, aduceți-vă aminte să nu vă ispitească satana ca să nu păziți curățenia după copiii dumneavoastră, că veți fi sub blestem și veți avea pagube și scîrbe în viața aceasta, iar dincolo, munca cea veșnică. Că și legea căsătoriei are o măsură de curățenie. Nu dezlegați fiul - nici bărbatul, nici femeia - ca dobitoacele,

măcar că și acelea au rînduiala lor. Cît timp femeia este în timpul menstruației, bărbatul n-are voie să se culce cu dînsa, la fel timp de 40 de zile după naștere, cît este în necurătenie, n-are voie; nici în sărbători, nici în posturi, nici în duminici. E o măsură de curățenie pentru toți, și dacă nu e păstrată, din mocirla asta ne ducem în fundul iadului.

157. Biserica nu a fixat soților un program de conviețuire, căci nu poate intra în amănuntele zilnice. Ci a lăsat totul la știința lor și la posibilitatea de a se iconomisi unul pe altul, potrivit cu natura, cu mijloacele și cu idealul fiecăruia, în general, soții au datoria de a se ajuta unul pe altul, atît la bine cît și la necaz, și mai ales la boală și în greutățile vieții în general. Credințioșia unuia față de altul trebuie să fie sfîntă; copiii să fie bine crescuți, gospodăria bine chibzuită și demnitatea morală și socială cu grijă păstrată, cum zice și Sfîntul Apostol Pavel: "Căsătoria să fie cinstită întru toate și patul nespurcat; iar pe desfrînați și pe preadesfrînați îi va judeca Dumnezeu" (Evrei 13, 4).

158. Zilele de înfrînare trupească a soților sunt cele patru posturi, miercuria, vinerea, sîmbăta, duminica și toate zilele de post și sărbătorile de peste an. Soții trebuie să aibă două zile de curățenie înainte de a merge la o sărbătoare la biserică, iar cînd vor să se împărtășească, în afară de cele patru posturi, să țină cel puțin o săptămînă de curățenie, înainte de a primi Preacuratele Taine și trei zile după Sfînta Impărtășanie.

159. În afară de cerințele fizice, omul are în plus necesități și datorii superioare, sufletești, și deci are nevoie în căsnicie și de binecuvîntarea lui Dumnezeu, adică de Cununia religioasă. Cei ce trăiesc fără această cununie, nu li se pot primi darurile și pomelnicele la Sfîntul Altar și nu pot fi nași, nici la Cununie, nici la Botez. Ei nu se pot mîntui decît dacă se cunună la biserică făcînd și un canon de cîtiva ani oprire de la Sfîntele Taine.

CANOANELE, CANONISIREA, PRAVILA

160. Sfîntele canoane, dintotdeauna, sunt spre folosul și mîntuirea sufletelor, chiar și acelea care au numai valoare istorică și nu se mai pun în aplicare azi.

161. Cele patru trepte de canonisire care erau în vremea Sfîntului Ioan Gură de Aur sunt: plîngerea, ascultarea, căderea și starea cu credințioșii, iar deosebirea dintre ele este aceasta:

Plîngerea este starea celor păcătoși care erau opriți să intre în biserică și stăteau afară și în curtea bisericii și trebuiau să iasă înaintea tuturor celor ce veneau la biserică și să-i roage cu lacrimi ca să se roage pentru dînșii, ca unii ce erau lepădați afară de tinda bisericii. Și așa trebuiau să se pocăiască atîta vreme cît le era poruncit.

Ascultarea era starea celor păcătoși care trebuiau să asculte dumnezeiasca Scriptură stînd la ușa bisericii, în tindă, iar în biserică nu le era iertat să intre pînă ce nu se împlineau anii rînduiți.

Căderea era starea celor ce aveau voie să intre în biserică pînă la ușa amvonului și puteau să stea în biserică pînă după Sfînta Evanghelie, cînd diaconul zice: „Cei chemați ieșiți”, și atunci ieșeau și stăteau afară pînă la terminarea Sfîntei Liturghii.

Starea cu credincioșii era starea celor ce puteau sta cu credincioșii în biserică pînă la sfîrșitul Sfîntei Liturghii, dar cu Sfintele și Preacuratele Taine ale lui Iisus Hristos nu se împărtășeau, pînă ce nu se îplinea vremea cea hotărîtă pentru dînșii. Numai atunci se învredniceau cu împărtășirea cu Sfintele Taine ale Preacuratului Trup și ale Preacuratului Sînge al Domnului nostru Iisus Hristos. Cu aceasta se îplinește toată pocăința.

Episcopii și preoții duhovnici trebuiau să ia aminte în toată vremea și așa să canonisească pe cei ce voiau să se curețe de păcate și să se pocăiască.

Disciplina Bisericii în vechime a fost foarte aspră și cu mare sfințenie s-au păstrat învățăturile și tradițiile Mîntuitorului nostru Iisus Hristos și ale Sfinților Apostoli față de Sfînta și dumnezeiasca Taină a Euharistiei, care este cu adevărat Trupul și Sîngele Domnului. Deci, față de o visterie atît de sfînta, cîtă curăție și umilință ne trebuie nouă dacă dorim să o primim?

La acest lucru ar trebui mereu să cugetăm preoții care fac prea mare pogorămînt și dau voie creștinilor fără de nici o pregătire cuviincioasă să dea năvală la Sfînta Impărtășanie cu Preacuratele și Sfintele Taine. Se cade ca ei să arate credincioșilor nu numai obiceiul cel bun pe care-l aveau creștinii pe vremurile cele mai dinainte, de a se împărtăși mai des cu Sfintele Taine, ci și această sfîntă și aspră disciplină a Bisericii din acea vreme și scumpătatea mare care era în Biserică față de Neprețuitele Taine ale lui Hristos.

162. Mare primejdie este atît pentru preoți cît și pentru păstoriții lor, dacă nu cunosc cît de pușin sfintele canoane, precum și felul cum trebuie să le aplice.

163. În vremile vechi, cînd creștinii aveau mare rîvnă și evlavie să se împărtășească mai des cu Sfintele Taine, cel mai greu canon pentru creștinii de atunci era oprirea pe un timp mai scurt sau mai lung de la Sfînta și Dumnezeiasca Impărtășanie.

164. Acum, însă, cînd credința a slăbit și creștinii cei mai mulți zac în adîncul nesimțirii și al lipsei de evlavie față de Sfînta Impărtășanie cu Trupul și Sîngele lui Hristos, cred că cel mai mare canon pentru îndreptarea sufletelor lor este părăsirea păcatelor spovedite și lupta cu ele pînă la moarte. Iar postul, rugăciunea, milostenia, metaniile și alte nevoițe să li se dea după putere, după starea lor de sănătate și după greutatea păcatelor făcute, potrivit cu scumpătatea și iconomia sfintelor canoane. Deci, cel mai mare și mai de folos canon la spovedanie este părăsirea și ura față de păcatele făcute, precum și plîngerea lor pînă la moarte. Că de îi vom opri pe credincioși numai de la Sfînta și Dumnezeiasca Impărtășanie, atîția sau atîția ani, și nu le vom da canon simțit și cu oarecare osteneală, potrivit cu gravitatea păcatelor lor, ei, nemaiavînd

evlavia și râvna celor dinții creștini pentru cele sfinte, primesc ușor depărtarea de Sfânta Impărtășanie și rămân în nesimțire față de păcatele lor.

165. Cei ce nu vor să primească un canon la Sfânta Spovedanie, după multă sfătuire, de vor rămâne în îndărătnicia lor, nu li se poate face dezlegarea de păcate, cum spune Sfântul Nicodim Aghioritul în **Invățătura către duhovnic**. Celor bolnavi, însă, li se poate face ușurare de canoanele care cer osteneală trupească, precum: post, metanie, priveghere, milostenie, dacă nu au de unde da etc.; însă pentru osteneala duhului nu sunt scutiți, adică de sfânta rugăciune, cea dintotdeauna, și de mulțumire către Dumnezeu pentru suferința pe care o au. După cum am zis, canonul celor bolnavi se poate schimba, nu însă și obligația de a ierta, a se ruga și a mulțumi neîncetat lui Dumnezeu pentru toate, căci prin aceasta se vor mîntui.

166. Femeia dacă moare născînd, moare pe altarul jertfei. Ea se jertfește pentru nașterea copilului, pentru sănătatea și viața lui; este ca o martiră și i se iartă toate păcatele.

In fața nașterii cedează toate Canoanele.

167. Foarte mult atîrnă canonisirea de cuvîntul „cine”.

Este mare diferență, dacă același păcat îl face împăratul sau arhiereul sau preotul sau călugărul sau cel de pe urmă mirean. Pentru același păcat crește sau scade în canonisire, dacă persoana aceea este mai mică în dregătorie sau mai mare. Dacă este mai mare, mai mare osîndă are.

168. Dumnezeu osîndește păcatul după conștiința și înțelepciunea fiecăruia, pe unii de la vîrsta de 10 ani, iar pe alții de la o vîrstă mai mare. Dacă își va spovedi omul păcatele, cu tot sufletul, cu căință și de bunăvoie, atunci duhovnicul poate ușura vindecarea rănilor sale sufletești, iar canonul cu care trebuie să-l canonicisească pe credincios să-l împartă în trei. O parte să o pună pe seama milostivirii lui Dumnezeu, că nimeni nu este fără de păcat afară de unul singur Dumnezeu Care ne-a răscumpărat cu Sfînt Sîngele Său din mîinile diavolului. A doua parte din canon să o ia duhovnicul asupra sa, ca cel ce are putere de la arhiereu să dezlege și să lege păcatele oamenilor, după cum spune nemincinoasa gură a Domnului nostru Iisus Hristos. Iar a treia parte din canon să o dea aceluia care a săvîrșit păcatele.

169. Să cauți pricina pentru care a furat omul sau pentru ce a bătut pe alții, sau pentru ce a adunat bani, sau pentru ce s-a răzbunat, sau pentru ce a dat în judecată. La această pricină „pentru ce”, se scade canonisirea sau se mărește.

Caută bine! A fost o pricină binecuvîntată sau aproape de binecuvîntare, sau o pricină prea de nevoie, sau nu de nevoie, ci numai de ambiție? Și de-a fost de ambiție și de iubirea de păcat, pedepsești mai rău, iar dacă nu, mai puțin sau mai ușor.

170. Vremea în care a păcătuit cineva împuținează sau înmulțește greutatea păcatului. De pildă, dacă cineva în vreme de nevoie și de foamete a furat pîine sau grîu, mai puțin păcătuiește decît cel ce a furat acestea fără nici o nevoie.

Cîți greșesc în legea harului, mai greu păcat fac decît cei ce au păcătuit înaintea de Hristos. Și la celelalte se socotesc în chip asemănător.

171. În ce loc s-a făcut păcatul? De aci crește sau scade canonicismul. Am furat. „Din ce loc ai furat? Ai furat de pe cîmp un braț de iarbă, o fasolă, un bostan, o nucă, o perjă (prună), un strugure?”. „Nu. Am furat din biserică, părinte, colaci. Am luat ceară, am luat lumînări, am luat vin, am luat prescuri!”. Iată că la această pricină „din ce loc”, păcatul la canonicism crește sau scade.

Dacă furi de la mirean, trebuie să dai de patru ori înapoi, iar dacă ai furat de la biserică, de cinci ori trebuie să dai înapoi. Nu ești iertat pînă nu dai de cinci ori. Fur de cele sfinte se cheamă.

172. Alta este cînd păcătuiește omul undeva în ascuns, alta este cînd păcătuiește în tîrg și alta este cînd păcătuiește într-un loc sfînt.

Cu cît păcatul s-a făcut în felul acesta de se cunoaște mai departe, cu atîta mai mare canon trebuie să-i dai și mai mare urgie a lui Dumnezeu vine peste el, dacă nu se mărturisește. Pentru că l-a făcut într-un fel, nu numai de el știut, ci a rănit știința la atîția și i-a smintit.

173. Mai greu se osîndește acela care a păcătuit de multe ori sau de prea multe ori, și mai puțin acela care păcătuiește o dată, de două ori, sau de mai puține ori.

174. Dacă cel mai cumplit lucru este a petrece în păcat, apoi cel mai folositor lucru este canonicismul părăsirii păcatului. Dacă cel mai rău lucru al căderii este a zace în cădere, apoi cel mai mare și mai folositor canon este a ne ridica din cădere!

175. Cel ce păzește canonicismul dat de duhovnic este fiu adevărat al Bisericii lui Hristos. Este bine de știut că cel ce se pocăiește cu adevărat, nu numai că primește canonicismul dat de duhovnicul său, ci singur cere mai mult canon, știind că ori aici, vremelnic, ori acolo, veșnic, păcătosul trebuie să-și facă canonicismul său.

176. Vedem în Sfînta Scriptură că prin canon s-au curățit toți cei ce au păcătuit înaintea Domnului. Altfel, cel ce a primit canon și nu-l face, nu se poate curăți de lepra păcatului și nici sufletul său nu este slobozit din robia dracilor.

177. Cel ce se pocăiește cu adevărat, nu numai că primește canonicismul dat de duhovnicul său, ci singur cere mai mult canon, știind că ori aici vremelnic, ori dincolo veșnic, păcătoșii trebuie să-și facă canonicismul.

Iar canonicismul să fie după măsura puterii fiecăruia. Ai auzit ce spune Sfîntul Marcu Ascetul? „Cîtă deosebire are arama de fier și fierul de găteje - adică de vreascuri -, atîta deosebire este între un trup și altul”. Altul este din fire sănătos și tare și poate să postească și să nu mănînce pînă seara; iar altul, săracul, dacă n-a mîncat de două-trei ori pe zi, cade jos. În toate acestea se caută scopul. De aceea dreapta socoteala este împărăteasa faptelor bune.

178. Canonicismul trebuie făcută numai potrivit cu învățătura Sfîntei Scripturi, potrivit cu sfintele canoane și învățăturile Sfîntilor Părinți, căci altfel spovedania și pocăința nu ar aduce nici un folos credinciosului și nici duhovnicului.

179. Tot omul este dator să se schimbe la față. Dar cum se poate schimba la față? Dacă ieri a fost desfrînat și s-a mărturisit, să nu mai fie! Dacă a fost hoț, să lase hoția! Dacă a fost înjurător sau bețiv, să lase beția și înjuratul sau fumatul, să lase răutățile, să le mărturisească, să le plîngă toată viața, să facă canonul; și așa se schimbă omul, nu la fața cea din afară, ci la cea dinlăuntru a sufletului.

180. Cea mai înaltă pravilă de rugăciune pentru monahi, și chiar pentru mireni rîvnitori, este de a sta cu mintea și cu inima nedespărțite de Dumnezeu în orice vreme și loc.

CEI REPAUSAȚI

181. Că ne aud pe noi cei morți, adică dreptii din rai și morții din iad și că ne vad, ne spune Sfîntul Ioan Gură de Aur, că ei pururea ne vad. Și cînd vad că cei din neamul lor sunt răi, bețivi, curvari, hoți, înjurători, hulitori, necredincioși, foarte mult plîng și se roagă: „Iată, Doamne, cum au uitat de Tine!”. Iar cînd vad că facem fapte bune, foarte se bucură, că știu că o să moștenim bucuria împreună cu dînșii în cer.

Deci voi, care ați venit aici, ați pornit la rugăciune pe cei din ceruri, pentru voi. Dar știți voi cît este starea asta, ca să ne vadă pe noi și să ne audă? Numai pînă la Judecata de Apoi. De la Judecata de Apoi s-a închis ușa, s-a pus capacul. Cei din rai nu mai vad pe cei din iad, dar nici pe cei de pe pămînt. N-ați citit **Ușa pocăinței**? Iată de ce: După judecata universală, la sfîrșitul lumii, pentru că nu mai este de folos credința de atunci înainte, că nu mai avem ce crede, că ne ducem acolo să vedem, că mergem numai în vedere, nu mai este nevoie să se lase starea asta provizorie să ne vadă ei pe noi și să ne audă. Dar acum de ce îi lasă să ne vadă? Pentru că dragostea a trecut dincolo de mormînt și ca să-i pună la rugăciune, că și cei răposați, cînd ne vad pe noi aici că suntem în ispite, în necazuri, în griji, cad la Dumnezeu, că sunt minți goale fără trupuri, minte către minte: „Doamne, nu lăsa pe tata, pe mama, pe sora!... Uite, se prăpădește în păcate! Doamne, dă-i gînd să vină la pocăință, nu-l lăsa, că se duce în iad!”. Dar aceasta după învierea cea de obște nu va mai fi.

182. Știți cum va fi după învierea cea de obște? Cei din iad vor vedea pe cei din rai, dar cei din rai nu-i mai vad. Dar de ce? Pentru că acum este starea provizorie. Ei stau în rai, dar se supără din cauza noastră. Cînd ne vad că facem rău, ei se întristează. Și auzi ce cîntă Biserica? „Unde nu este durere nici întristare, nici suspin”. Asta va fi de la judecată înainte. Dar acum ei, văzînd pe sora, pe fiul, pe nepotul că face păcate pe pămînt, și știind că se race vrednic de munca cea veșnică și-L mînie pe Dumnezeu, se întristează și cade și se roagă să-l ierte Dumnezeu.

Și această stare, Dumnezeu anume o lasă, ca să-i pornească spre rugăciune, ca prin rugăciunea aceea să îmblînzească dreptatea lui Dumnezeu, ca să-i ducă pe toți la mîntuire.

183. Sufletele sunt prezente cu vederea și cu auzul aici, dar cu ființa nu, că este prăpastia, adică puterea Atotțiitorului Dumnezeu. Acesta stăpânește să nu vie cu prezența aici, ca noi să umblăm prin credință și nu prin vedere, ca să avem fericirea cea zisă în fericirea a zecea de Hristos, după înviere: „Ferițiți sunt cei ce n-au văzut și au crezut”.

CELE ȘAPTE LAUDE

184. Fericit este creștinul acela care zice cele șapte laude. Și dacă nu le poate zice, măcar să-i pară rău că nu le zice, că s-ar putea să fie la un serviciu unde nu le poate zice. Și dacă-i pare rău, cu smerenia se ridică exact unde trebuia să se ridice cu fapta. Că auzi ce zice Sfântul Isaac Sirul: „Ajunge întristarea minții mai mult decât toată osteneala duhului, care este rugăciunea”, dacă-i pare omului rău.

185. Miezonoptica simbolizează și ne aduce aminte nouă de rugăciunea Mîntuitorului din grădina Ghetsimani, cînd S-a rugat și s-au făcut sudorile Lui ca picăturile de sînge, care picau pe pămînt, că era și om și vedea și ce are să sufere. El, ca Dumnezeu, știa cîte răni are să ia, cîte scuipări, cîte biciuiri, cîte cuie în mîini și picioare și că va fi împuns cu sulița în coastă. Le vedea toate, că era Dumnezeu.

Și firea omenească cu care era îmbrăcat se întrista, că auzi ce zice Evanghelia: întristat este sufletul Meu pînă la moarte. Rămîneți aici și privegheați.

186. Utrenia este a doua laudă și al doilea eveniment din viața Mîntuitorului, cînd a fost prins în grădina Ghetsimani și cînd toți Apostolii L-au părăsit și au fugit, iar El a rămas singur în mîinile celor fără de lege.

187. Ceasul întîi este momentul cînd L-au dus pe Hristos la Ana și la Caiafa, după ce L-au prins, tot atunci după miezul nopții, către ziuă, cînd L-au dus la divan.

188. Lauda a treia a Bisericii lui Hristos este Ceasul al treilea. El simbolizează atît momentul condamnării la moarte a Domnului, cît și pogorîrea Sfîntului Duh în chip de limbi de foc peste Sfinții Apostoli.

189. Ceasul al șaselea este a patra laudă a Bisericii lui Hristos și corespunde cu momentul răstignirii Mîntuitorului pe crucea de pe Golgota, între cei doi tîlhari.

190. Ceasul al nouălea este a cincea laudă a Bisericii și închipuiește momentul înfricoșat în care Mîntuitorul își dă duhul pe cruce, cînd a zis: „Săvîrșitu-s-a! Doamne, în mîinile Tale îmi dau duhul Meu”.

191. Vecernia este a șasea laudă din zi și simbolizează mai întîi momentul pogorîrii Mîntuitorului de pe cruce și punerea Lui în mormînt nou, de către Iosif și Nicodim. Mai este și momentul sfînt al Cinei celei de Taină.

192. Pavcernița este a șaptea laudă a zilei și simbolizează tînguirea Maicii Domnului, cînd a plîns după ce L-a pus pe Mîntuitorul în mormînt.

CHEMĂRILE LUI DUMNEZEU

193. Ne cheamă Dumnezeu prin glasul Scripturii, ne cheamă prin glasul zidirilor ce pornesc asupra noastră cu secetă sau cu ploaie prea multă sau cu cutremur; ne cheamă Dumnezeu prin arșiță, dar ne cheamă și în alt fel. Cum? Prin glasul conștiinței. Nu vezi, când păcătuim sau greșim, ne mustră cugetul îndată. Te întreabă: „Omule, de ce ai făcut aceasta? De ce ai furat de la vecinul? De ce ai luat femeia altuia? De ce ai omorât pruncul nevinovat în pîntece? De ce ai rîs de cele sfînte? De ce fumezi? De ce nu mergi la biserică duminica și sărbătoarea? De ce nu crești copiii în frica lui Dumnezeu? De ce nu postești cele patru posturi de peste an și vinerea și miercurea și te faci asemenea cu iudeii? De ce urăști pe fratele tău? De ce hulești pe Dumnezeu cînd ești în scîrbă?”

Prin toate ne mustră conștiința cînd greșim. Ea este glasul lui Dumnezeu care ne cheamă la El: „Omule, ai greșit. Eu te iert, dar să nu mai faci. Vino la Mine, căci la Mine este izvorul iertării, al iubirii și al milostivirii. Pune început bun de azi înainte, să nu mai păcătuiești”. Deci, conștiința este glasul lui Dumnezeu în inima noastră. Această lege s-a pus înainte de toate legile omenești.

194. Sunt mulți oameni care nu aud chemarea lui Dumnezeu. Și dacă nu o auzim, o să pună biciul pe noi, o să ne cheme mai aspru. Dacă ne vom întoarce, El o să dea ploaie timpurie și belșug și sănătate și fericire, că în mîna Lui este viața și moartea. Iar dacă nu, știe El cum să tragă frîul calului. Căci zice Ilie Miniatică că lumea aceasta este ca un cal sirep (nărăvaș), care aleargă pururea spre pierzare, aleargă la păcate, spre fundul iadului. Dar Dumnezeu va pune frîu acestui cal neastîmpărat. Și care e frîul calului? Care e frîna lui Dumnezeu cu care trage lumea la Dînsul? Sunt bolile, seceta, robiile, războaiele, moartea, suferințele și toate necazurile.

195. Frații mei, cînd vom înțelege că Dumnezeu ne cheamă prin boli, prin suferințe, prin pagube, prin necazuri, prin robie, prin secetă, să nu stăm împietriți, ci să ne întoarcem acasă la Tata și să zicem: „Iartă-ne nouă, Doamne, păcatele și ne miluiește pe noi”. Atunci Bunul Dumnezeu ne iartă, pentru că El nu ne ceartă din ură. Adevăratul părinte nu bate copiii săi din ură. Doamne fereste! Care mamă sau tată ar vrea să-și bată copiii degeaba, să-și bată joc de dînșii? Nu! Ci dacă vede că vreunul azi nu ascultă și mîine nu ascultă și poimîine nu ascultă, și-i încapățînat și-i răspunde împotriva și face după voia lui cea rea, pune mîna fără să vrea pe vargă sau pe curea sau pe băț. Pentru ce? Pentru că vede că acest copil a pornit pe căi rele și merge din rău în mai rău, se duce în prăpastie și dacă îl va bate mai pe urmă, va fi prea tîrziu.

196. Te-a chemat Dumnezeu sărac, nu dori să te îmbogățești; te-a chemat să fii călugăr, călugăr să rămîi pînă la moarte; te-a chemat să fii preot, preot vrednic să fii; te-a chemat să fii meseriaș, meseriaș bun și cinstit să fii; te-a chemat să fii filosof sau mecanic sau în alt serviciu, așa să rămîi. Dar să slujești cu cinste, să cunoști că Dumnezeu este Cel ce te-a chemat într-un fel sau altul și fiecare din noi într-o ceea ce este chemat, într-o aceea să rămîi!

197. Toate care sunt în jurul nostru vorbesc cu noi. Căci spune Sfântul Grigorie de Nyssa în **Viața lui Moise:** „Ca o trâmbiță din înaltul cerului vorbesc zidirile cu noi și strigă că este un Ziditor”.

CIMITIRUL

198. Părinților, cimitirul este facultatea facultăților și școala școlilor.

199. Să mergem zilnic în cimitir ca să ne rugăm pentru frații noștri cei plecați, că ei singuri nu se mai pot ajuta.

CLEVETIREA

200. *Cum ne putem izbăvi de vorbirea de rău a altora?*

De această patimă cumplită ne putem izbăvi mai ales prin sfânta rugăciune. Că auzi ce zice dumnezeiescul Părinte Maxim Mărturisitorul: Cu cât te rogi mai mult din suflet pentru cel ce te defaimă, cu atât Dumnezeu le arată adevărul celor ce se smintesc. La fel zice și Sfântul Isaac Sirul: Gura nedreaptă prin rugăciune se astupă. Să ne rugăm mai mult ca să ne izbăvim de clevetire, de osîndire și de mînia lui Dumnezeu.

COMODITATEA

201. Acum ne-am învățat boieri. La buton lumina, la buton căldura, la buton apa, la buton toate.

Bă! O să ne aducă Dumnezeu la opaiț. Eu am apucat opaiț în 1916. Nu era un kilogram de gaz în toată Moldova, că erau sondele în mîna nemților. Făcea mama oleacă de grăsime de porc sau de pasăre și o punea într-un castron de lut și un fitil de pînză de bumbac și-l trăgeai cu un bețișor pe marginea castronului. Aveai oleacă de lumină, ca o cîndeluță. Cu acela trăia lumea. Ehe! Ce boieri ne-am mai făcut noi! Dacă se ia lumina, avem o ciudă!

CONȘTIINȚA

202. Conștiința este glasul lui Dumnezeu în om.

203. Despre conștiință trebuie să știm că ea este una din energiile necreate ale lui Dumnezeu, una din lucrările Lui, precum este și viața.

204. Cea mai veche lege pe care Dumnezeu a dat-o omului, cînd l-a zidit, a fost legea conștiinței, sau legea firească (Facere 1, 26). Sub această lege au fost toți patriarhii și dreptii, de la Adam și pînă cînd s-a dat legea scrisă în muntele Sinai. Cînd, prin păcatele oamenilor, ea a fost neglijată și nesocotită, s-au dat de către Dumnezeu Legea cea scrisă și proorociei. Iar la plinirea vremii, însuși Ziditorul patriarhilor și al proorocilor a venit să dezgroape și să învieze această lege generală dată de Dumnezeu omului pe pămînt. Astfel, a scos din cenușa păcatelor omenești scînteia cea dumnezeiască pe care o dăruise oamenilor de la început și pe care ei au acoperit-o și au întunecat-o cu păcatele lor.

205. Mustarea conștiinței este cea mai sfântă și mai grabnică apărătoare a sufletelor omenești. Aceasta este un amanet al lui Dumnezeu, dat sufletelor omenești în dar, care ajută mult la mântuirea fiilor Bisericii lui Hristos.

206. Conștiința este judecător drept.

207. Nu ne trebuie alt judecător, decât singur cugetul nostru, dacă ni-l încercăm aici.

Nu vezi? Ai ajuns seara. Și în ziua aceea începe să te mustre: ce-ai făcut Cum ți-ai petrecut ziua? Și începe ca un judecător pînă ce adormi. Vezi? Asta ai făcut rău, asta ai spus rău, asta... Ce este asta? Ingerul păzitor al nostru sfătuiește conștiința noastră și ne arată că ziua aceea am trecut-o în deșert și n-am făcut voia lui Dumnezeu cît de cît.

208. Conștiința pe cei desăvârșiți în fapta bună îi amenință ca să nu cadă și să fie cu mare trezvie în toate; pe cei de mijloc îi mustră aspru cînd greșesc spre a se ridica repede din păcat și a spori în virtute; iar pe cei din adîncul păcatului îi chinuiește foarte mult cu aspre îmboldiri, aducîndu-le aminte de mînia lui Dumnezeu, de moarte și de veșnicia muncii ce îi așteaptă în veacul viitor.

209. Cine își păzește conștiința sa curată, negreșit moartea îl găsește fericit și pregătit. Conștiința este judecătorul cel drept pe care l-a pus Dumnezeu înăuntrul nostru.

210. Conștiința nu poate fi reflexia materiei în veacul veacului. Ea este glasul lui Dumnezeu în om și ea pururea îl mustră, cînd greșește: „Omule, de ce ai făcut asta?”.

Această lege a firii o au și chinezii, o au și creștinii, o au și budiștii și brahmanii și mahomedanii. Este legea cea dintîi pe care a pus-o Dumnezeu în inima omului de la creație, după care s-a condus lumea pînă la Legea cea scrisă.

211. Conștiința lucrează întreit, cum spune Sfîntul Dorotei. Ea lucrează față de materie, față de Dumnezeu și față de noi înșine.

Cum, față de materie? Bunăoară eu ți-am dat o haină de pomană și ți-am spus s-o cruți, să nu-ți bati joc de ea. O porți, dar s-o păstrezi. Și dacă vezi că ai rupt-o prea devreme, te mustră cugetul: „Măi, n-am făcut cum a zis acela!”.

Față de Dumnezeu, conștiința totdeauna sau se încarcă, sau se ușurează, dacă nu am pocăință și lacrimi pentru păcate.

Față de mine, conștiința mă mustră pentru păcat. Măcar de-ar fi cu gîndul, cu cuvîntul, sau cu fapta.

212. Dacă toată lumea mă laudă, însă conștiința de mă judecă vinovat, gata, eu sunt cel mai chinuit om! Știința mea este chinuirea chinuirilor, că am de-a face cu știința lui Dumnezeu din mine, care nu cruță, care socoate lucrurile drept totdeauna, și ne arată slăbiciunile.

Iar dacă conștiința este nepătată, toată lumea să mă ocărase, toată lumea să spună tot ce-i mai rău despre mine, mie nu-mi pasă. Mie îmi place cînd nu mă judecă în conștiință Dumnezeu. Dacă pe mine nu mă judecă conștiința pentru păcat, și dacă nu mă judecă Dumnezeu în conștiință, eu am toată veselie!

213. Conștiința este glasul lui Dumnezeu în om. Acesta este pîrîșul. El ne pîrăște de pe acum și dacă ne împăcăm cu el, este bine. Iar împăcîndu-ne cu pîrîșul acesta, ne împăcăm cu Dumnezeu, că-i glasul Lui. Și cu el ne putem împăca dacă ne spovedim, dacă ne pare rău pentru cele ce am făcut și ne hotărîm să facem fapte bune și să le punem în locul celor rele de mai înainte. Așa ne împăcăm cu pîrîșul. Zice Scriptura: „împacă-te cu pîrîșul tău cît ești pe cale”. O cale este viața de acum. Viața de aici se numește cale pentru că mereu călătorim pe ea. Milioane de milioane de oameni călătorim pe ea de la naștere la groapă. Ce spune Duhul Sfînt în Catisma a șaptesprezecea? Fericiți cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului.

214. De trei ori fericit va fi sufletul acela care se pregătește pentru drumul cerului. Ce spune Hristos? Impacă-te cu pîrîșul tău cît ești pe cale. Care este pîrîșul? Conștiința noastră. Nu vezi? Dacă ai făcut un lucru mic, dacă ai greșit cu cuvîntul, conștiința te mustră. De ce ai zis rău de altul? Dacă ai bătut, dacă ai mințit, dacă ai furat, dacă ai blestemat, dacă ai luat lucrul altuia, în orice te mustra conștiința. Conștiința îți spune tot ce-ai făcut.

215. Neliniștea, mustrarea conștiinței omului păcătos este un semn al milei lui Dumnezeu, ca să se împace cu El cît este în această viață trecătoare. Întîi trebuie să crezi că există Dumnezeu, care a creat lumea și stăpînește toate. Apoi, să te silești după putere să faci voia Lui. Al treilea, dacă vrem să ne mîntuim, trebuie să ne împăcăm cu conștiința noastră, mai bine-zis cu Dumnezeu care ne-a creat și ne va judeca după faptele noastre.

216. Dar vai de noi și de noi, cînd conștiința ne spune să facem o faptă bună sau să lăsăm răul: „Lasă-te de tutun, lasă rachiul, lasă jocurile, lasă petrecerile, lasă înjurătura, lasă ura pe fratele tău, lasă luxul, lasă femeia străină, lasă păcatele cu care te-ai îndeletnicit, lasă zgîrcenia, lasă nemilostivirea, lasă aducerea aminte a răului”, iar noi nu vrem, ci găsim fel de fel de pricini cu mîntea noastră și socotim că aceste pricini sunt binecuvîntate.

217. Vai de noi, păcătoșii. Conștiința noastră este sluga lui Dumnezeu, care ne cheamă la Cina Marelui împărat. Ea pururea ne cheamă la Dumnezeu și noi pururea găsim pricini ca să nu răspundem.

218. Pînă la venirea Domnului, cînd vom auzi trîmbițele îngerilor, avem de la Dumnezeu o trîmbiță de taină: glasul conștiinței noastre. Să ascultăm acest glas al conștiinței, al acestei trîmbițe sfinte, căci, ascultînd de ea, ascultăm de însuși glasul Domnului care este în noi. Dacă vom asculta glasul acestei trîmbițe de taină a sufletului nostru, care strigă în noi mereu, mustrîndu-ne cînd greșim și mîniem pe Dumnezeu, atunci ne vom împăca sufletul cu El și vom împăca cu noi și cerul, și pămîntul.

CONDUCĂTORII

219. Pe cei ce conduc și sunt puternici, obicei are satana să-i biruiască cu mîndria, cu ura, cu iubirea de argint, cu trufia și necredința.

COPIII

220. Nașterea de copii este cea mai mare datorie a celor doi soți care se unesc prin căsătorie. Nașterea de copii formează cea mai mare bucurie și adevărata temelie a familiei; ea consolidează și desăvârșește căsnicia și este izvor de sănătate. Fără împlinirea acestei datorii Taina Nunții se desființează. Pentru aceea Dumnezeu binecuvintează pe primul om, Adam, și îi face femeie, pe Eva, că să nască copii.

221. După izgonirea lui Adam din rai, nașterea de copii devine, pe lângă binecuvântare, și canon de ispășire a păcatelor părinților. Nașterea de copii ajută mult la mântuirea părinților, cum spune Sfântul Pavel, că femeia "se va mântui prin naștere de fii" (I Timotei 2, 15).

222. Mântuitorul seamănă pe cei ce se căsătoresc numai pentru păcat, sau de ochii lumii, sau pentru avere, cu smochinul blestemat care nu voia să aducă nici o roadă pe pământ. Pentru că nașterea de copii nu este numai o datorie socială, firească, ci este mai întâi o poruncă dumnezeiască, care contribuie foarte mult la mântuirea părinților. Soții care nu vor să nască copii, care avortează sau practică păcatul pazei, sunt certați de Dumnezeu cu boli de tot felul, cu neazuri în viață, cu grea mustrare de conștiință, iar dincolo cu osînda veșnică.

223. Părinții, dacă doresc să aibă copii buni, înțelepți și sănătoși, trebuie ca ei să fie mai întâi buni, credincioși, ascultători de Biserică și plini de frica lui Dumnezeu. Căci copiii sunt de fapt copii ale părinților lor. Ce văd și ce aud în casă de la părinți aceea fac. Educația copiilor începe chiar din ziua nunții părinților, adică din clipa zămislirii. Pentru a avea copii înțelepți și credincioși, părinții trebuie să se roage mult, să meargă regulat la biserică, să postească sfintele posturi, să se spovedească adesea, să țină curățenie în zilele rînduite, să facă milostenie, să fie blînzi, smeriți și plini de dumnezeiască dragoste pentru toți. Soții sunt datori să se înfrîneze în sărbători și în posturi și să nu facă nici un fel de meșteșug diavolesc spre a nu avea copii. Cel mai greu păcat al celor căsătoriți este avortul, adică uciderea de copii. Copiii zămisiți în zile de sărbători, și în posturi și în stare de beție sau după avorturi, de obicei, se nasc bolnavi, sunt debili și uneori chiar infirmi. La fel și cei ce practică paza, nu se pot împărtăși doi ani cu Sfintele Taine și uneori se îmbolnăvesc de nervi, ca o pedeapsă a Dreptului Judecător. După naștere, părinții sunt datori să se ocupe mai mult decît orice de educarea și buna creștere a copiilor. Mai întâi să caute nași credincioși copiilor lor. Apoi să-și ducă regulat copiii la biserică, să-i împărtășească cu Sfintele Taine în fiecare lună, să-i învețe, de mici, rugăciuni și lucruri bune, să nu-i smintească cu cuvintele și faptele lor, căci sminteala pe care o fac părinții copiilor lor este un păcat greu în fața lui Dumnezeu, cu urmări cumplite în viața copiilor. Cei mai mulți copii ajung răi în viață, datorită păcatelor pe care le-au deprins de la părinții lor din copilărie. De asemenea, copiii trebuie să fie învățați, atît de părinți și nași, cît mai ales de preotul satului, frica de Dumnezeu, dreapta-credință, omenia, mila, smerenia, ascultarea și

cunoștința Sfintei Scripturi. Trebuie să fie deprinși de mici cu postul, cu rugăciunea regulată, cu spovedania, cu mila față de cei lipsiți și respect față de toți oamenii. Rugăciunea, citirea cărților bune, ascultarea și respectul față de părinți, frica de Dumnezeu și exemplul personal dat de tata și de mama sunt cele mai sigure căi și mijloace de educare și creștere creștinească a copiilor.

224. In casă, dacă tata sau mama sunt buni, negreșit și copiii să știți că merg pe urma lor. Nu se poate! Este un cuvânt bătrânesc, dar foarte adevărat, că „surcica nu sare departe de trunchi”. Dacă este rău, rău se face, dacă este bun, bun se face.

225. Când va vedea un copil în casă pe tatăl său că postește toate sfintele posturi de peste an și miercurile și vinerile și merge la biserică și face milostenie, se mărturisește în fiecare post și nu înjură, nu fură, nu se îmbată, nu face alte răutăți, nu se poate ca să nu se facă bun copilul aceluia om, văzînd viața tatălui său ca o icoană în fața lui totdeauna.

226. Dacă părinții sunt buni, copiii îi urmează pe ei. Și chiar de-ar uita ei pînă la o vreme - că se duc în societate, cresc mai mari, se fac răi; îmi spun oamenii: "Părinte, cînd erau acasă posteau, nu înjurau, mergeau la biserică. Acuma s-au făcut răi..." -. dar cînd dau de un necaz, fac tot ce au învățat acasă. La necaz își aduc aminte ce le-au zis tata și mama. Cînd merge bine, cam uită. Dar cei șapte ani de acasă nu ies din inima lor. Dacă au avut părinți buni și i-au învățat de mici Tatăl nostru și Crezul și rugăciuni și Sfinta Cruce, să meargă la biserică, să postească, să nu înjure, intră adînc în inima lor și cînd dau de un necaz, zic: „Măi, tata și mama așa m-au învățat!”.

227. *Care sunt principalele datorii ale părinților față de copii, după Sfînta Scriptură?*

Prima datorie a părinților față de copii este aceea de a-i iubi (Tit 2, 4). Copiii trebuie să fie născuți din dragoste și din dorința ambilor soți, iar nu din plăcere, din păcat sau din întîmplare. A doua datorie a părinților față de copii este de a-i învăța legea dumnezeiască (Deuteronom 4, 9-10; 6, 7; Psalmul 77, 5-7; Pilde 22, 6; Efeseni 6, 4 etc). Părinții au datoria de a-i învăța pe copii dreapta credință și frica de Dumnezeu (Facere 18, 19; Psalmul 33, 11; Pilde 1, 7). Au datoria de a le povesti copiilor lucrurile cele minunate ale lui Dumnezeu din sfintele cărți (Ieșirea 13, 14-15; Iosua Navi 4, 6; Psalmul 43, 1). Părinții mai au datoria de a-i învăța pe copii ascultarea și supunerea (Pilde 4, 3-4; I Timotei 3, 4); au datoria de a-i binecuvînta (Facerea 48, 15-16; Evrei 11, 20); de a compătimi pe copiii lor (Psalmul 102, 11-13); de a-i îndemna și mîngîia (I Tesaloniceni 2, 11); de a-i conduce bine (I Timotei 3, 4, 12); de a-i mostra pe copii (I Regi 2, 23-24); de a-i îndrepta și pedepsi la nevoie (Deuteronom 8, 5; Pilde 3, 12; 13, 24; 19, 18; 22, 15; 23, 13-14; Evrei 12, 7, 9-10); de a nu-i întărită și mînia (Efeseni 6, 4; Coloseni 3, 21); de a le îndeplini trebuințele cele de nevoie (Pilde 13, 22; Matei 7, 9-11; Luca 11, 11-13; II Corinteni 12, 14; I Timotei 5, 8). Părinții au datoria de a se ruga pentru copiii lor, pentru înțelepciunea, pentru

creșterea lor duhovnicească și pentru mîntuirea lor (Facerea 17, 18). Au datoria să-i ajute în vreme de ispite (Iov 1, 5) și în caz de boală (II Regi 12, 16); să fie pildă bună fiilor lor (IV Regi 15, 3) și să-i învețe pe copii din tinerețe (Pilde 22, 6) toate faptele bune și dragostea creștină după Sfînta Evangheliie. Apoi să-i încredințeze unor duhovnici buni.

228. *Care sunt datoriile copiilor față de părinții lor, după învățătura Sfintei Scripturi?*

Principalele datorii ale copiilor sunt: să păzească legea lui Dumnezeu (Deuteronom 30, 2; Pilde 28, 7); să se teamă de Dumnezeu (Deuteronom 31, 12-13; Psalmul 33, 11); să se teamă de părinți și să-i cinstească (Ieșirea 20, 12; Levitic 19, 3; Deuteronom 5, 16; Matei 15, 4; 19, 19; Marcu 7, 10; 10, 19; Luca 18, 20; Efeseni 6, 2 etc); să se supună părinților (Psalmul 7, 1-3; Efeseni 6, 1: „oloseni 3, 20); să asculte învățătura părinților (Pilde 1, 8; 3, 4; 4, 1; 20, 21; 5, 1-2; 6, 20-21 etc); să îngrijească pe părinții lor (Facere 45, 9-12; 47, 11-13; I Regi 22, 3-4; I Timotei 5, 4 etc); să cinstească pe bătrîni (Levitic 19, 32; Pilde 23, 22; I Petru 5, 5). „Copiii ascultători veselesc inima părinților (Pilde 10, 1-15; 23, 15, 24-25; 27, 11 etc); copiii ascultători vor fi binecuvîntați (Ieșire 20, 12; Deuteronom 5, 16; Ieremia 35, 18-19; Pilde 3, 1-4; Efeseni 6, 1-2 etc).

229. Copiii răi, dimpotrivă, nu ascultă de părinții lor (Romani 1, 30; II Timotei 3, 2); disprețuiesc pe părinții lor (Pilde 15, 5, 20); înjură pe părinții lor (Pilde 30, 11); sunt pedepsiți de Dumnezeu pentru părinții lor (Pilde 19, 13); pricinuiesc întristare părinților lor (Pilde 10, 1; 17, 21-25); pradă pe tata, alungă pe mama (Pilde 19, 26); nu cinstesc pe bătrîni (Isaia 3, 5). Sfînta Scriptură vorbește de amenințări, anateme și pedepse date de Dumnezeu copiilor care disprețuiesc pe părinții lor (Deuteronom 27, 16; Iezechiel 22, 7, 15). Aceleași pedepse vin și asupra copiilor care nu se supun părinților (Deuteronom 21, 18-21); asupra copiilor care rîd de părinții lor (Pilde 30, 17); asupra copiilor care blestemă pe părinți (Ieșire 21, 17; Levitic 20, 9; Pilde 20, 20; Matei 15, 4; Marcu 7, 10); asupra copiilor care bat pe părinții lor (Ieșire 21, 15); asupra copiilor care rîd și disprețuiesc pe bătrîni (IV Regi 2, 23-24) și asupra copiilor bețivi și iubitori de plăceri (Deuteronom 21, 20-21).

230. Un frate din mănăstire s-a tulburat că veneau uneori copii și făceau gălăgie și alergau pe dealuri. Venind la bătrînul, a întrebat ce să facă. Iar Părintele Cleopa i-a spus: „Ia adu-ți aminte; tu nu ai fost copil? Mie îmi sunt tare dragi copiii, că sunt ca îngerii! Și mă tem să nu cadă și să nu-și rupă vreo mîna sau vreun picior careva din ei. Pe aceștia îi iubește și Hristos și zice: «Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția Cerurilor»”.

CREAȚIA LUI DUMNEZEU

231. Creația este oglinda lui Dumnezeu în care se reflectă bunătatea, mila, pronia și iubirea Tatălui ceresc pentru noi, oamenii. Sfinții Părinți numesc pe toate cele văzute „spatele lui Dumnezeu”, care închipuiesc, simbolizează pe

cele viitoare. Iar cînd vom trece la cele veșnice, atunci vom vedea cu ochii cei duhovnicești „fata lui Dumnezeu”, adică vom privi față către față slava Preasfintei Treimi, fără să mai avem nevoie de „oglinzile” cele de pe pămînt, adică de creații.

232. Armonia și frumusețea zidirilor au uimit pe sfinți, pe filosofi, pe înțelepți, pe poeți, pe artiști, pe creștini și chiar pe păgîni, înălțîndu-i cu mintea la Creatorul a toate, Dumnezeu. Prin cugetarea la zidiri mulți au cunoscut pe Dumnezeu, au sporit în rugăciune, au înălțat imne de laudă Ziditorului și au ajuns chiar la rugăciunea cea mai înaltă a minții și a inimii. De aceea, spun Sfinții Părinți, ne este de mare folos să cugetăm la zidirile lui Dumnezeu, pentru a-L cunoaște și iubi mai mult pe Dumnezeu.

233. Omul, după măsura curăției minții și inimii sale, poate înțelege tainele zidirilor lui Dumnezeu; căci după mărturia Sfîntului Vasile cel Mare „lumea aceasta este școala sufletelor celor cuvîntătoare și loc de învățătură a cunoștinței lui Dumnezeu, dînd povățuire minții prin cele văzute și simțite, către privirea celor nevăzute” (**Hexaimeron**, Cuvîntul 1).

234. Eram cu oile - că eu am fost cioban la munte - acum vreo zece ani, și pe piciorul unui deal pîndeam niște porumbei sălbatici. Poate erau și aceia stingheri, că de cîte ori veneau, stăteau pe vîrfurile unui mesteacăn uscat. Și mă minunam de ce stau pe cel uscat, cînd tot codrul e verde! Iată de ce stau pe pom uscat: aceasta este o taină și un simbol. Căci spune Marele Vasile că din toate zidirile lui Dumnezeu pururea ne învățăm cele ale înțelepciunii. Căci toată lumea aceasta simțită și văzută este școala sufletelor celor cuvîntătoare. Știți de ce nu stă porumbelul și turturica pe lemn verde după ce i-a murit soțul? Lemnul verde e simbolul dulceții omenești, căci ceea ce-i verde și sănătos trăiește în îndulcirea veacului de acum, iar lemnul uscat e simbolul că femeia, după ce i-a murit bărbatul, nu se mai îndulcește cu alt soț. Să stea pe ramură uscată! Acesta e simbolul uscăciunii, al foamei, al setei, al chinului, al trudei - așa spun dumnezeieștii Părinți. Porumbelul care stă pe lemn uscat ne arată nouă să ne uscăm cu postul, cu lacrimile, cu umilința, cu foamea și cu setea. Femeia căreia i-a murit bărbatul să plîngă, să se roage, să ducă o viață curată și cinstită, și de foarte mare fericire se va învrednici dacă va rămîne așa pînă la sfîrșitul vieții ei. Iar dacă nu poate, atunci după îngăduința marelui Pavel, poate să se mărite, dar mai bine este dacă rămîne nemăritată și petrece în post, în rugăciune, în foame și în sete, în trudă și în osteneală, plîngînd nu după mirele ce l-a avut, ci după Hristos; după Acela să suspine, după Acela să plîngă, că trebuie din nou să fie cu Acela cu Care s-a împreunat la botez, ca Acela să ne ducă pe noi nu la unirea cea trupească, ci la cea duhovnicească și la bucuria cea fără de margini din ceruri.

CREDINȚA

235. Cea mai scurtă definiție a credinței este cuvîntul „cred”. Cînd zici cuvîntul „cred”, înseamnă că primești și mărturisești ceea ce învață Biserica despre Dumnezeu.

236. Primul mijloc de a convinge pe cineva să creadă în Dumnezeu este predica, deoarece credința vine prin auz, iar auzul vine prin vestirea cuvântului lui Dumnezeu (Romani 10, 17). Căci, cum vor crede de nu vor auzi (Ioan 1, 7; 17, 20; Faptele Apostolilor 8, 12, 14, 17; Romani 1. 5: 10. 8: 16, 26; Efeseni 1,13; II Tesaloniceni 1,10). Al doilea mijloc este citirea Sfințelor Scripturi după mărturia care zice: „Iar acestea s-au scris ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu și crezînd să aveți viață întru numele Lui” (Ioan 20, 31; II Timotei 3,15; I Ioan 4,13). Al treilea mijloc de a convinge la credința în Hristos sunt minunile lui Dumnezeu (Ioan 6, 30: 7. 31:11. 23-25: 20. 30-31).

Al patrulea mijloc de a convinge pe cineva la dreapta-credință în Dumnezeu este privirea zidurilor lui Dumnezeu cu înțelegere: „Cele nevăzute ale lui Dumnezeu se văd de la facerea lumii, înțelegîndu-se din fapte, adică veșnica Lui putere și dumnezeire, așa ca să fie ei fără cuvînt de apărare” (Romani 1, 20).

Al cincilea mijloc de a convinge pe cineva la credința în Dumnezeu, este predica prin pilda vieții, prin exemplul personal, adică prin trăirea după voia lui Dumnezeu și dovedirea prin lucru a celor ce învață cineva. De aceea, a zis unul din Sfinții Părinți: „Taci tu și lasă să vorbească lucrurile tale”.

237. Credința crește, sporește și se întărește prin ispite, prin necazuri și scîrbe (I Petru 1, 6-7; Iacob 1, 3). Credința se înmulțește, sporește și se întărește prin rugăciune (Marcu 9, 24; Luca 17,15). Indoiala în credință este păcat și ea vine omului din împușinarea credinței (Matei 8, 26;14, 31; Luca 8, 24-25; Iacob 1, 6).

238. Cînd credința este numai cunoscătoare, nu mîntuiește pe nimeni. Adică, dacă cred eu că este Dumnezeu și cunosc aceasta, numai cu atît nu mă mîntuiesc. Căci zice Sfințul Apostol Iacov: Tu crezi că unul este Dumnezeu? Bine faci; dar și diavolii cred și se cutremură. Ce folos au de credința lor? Este o credință cunoscătoare și iscoditoare, care nu folosește nimănui. Ea nu mîntuiește nici pe diavoli, nici pe oameni.

239. Este o altă credință, despre care spune dumnezeiescul Apostol Pavel. Care? Credința cea lucrătoare care se lucrează prin dragoste. Cel ce o are, pășește de la credință la fapte. Se smerește, ascultă, miluiește, iartă, postește, priveghează, duce viață curată, cu sfințenie, iartă pe toți cei ce l-au supărat și, cu darul lui Dumnezeu, totdeauna este milostiv, precum și Tatăl nostru milostiv este. Aceasta este credința lucrătoare sau credința care se lucrează prin dragoste.

240. Țineți minte că și diavolii au credință, dar numai credință cunoscătoare, și vai de noi păcătoșii dacă ne vom asemăna cu ei, dacă numai vom crede că este Dumnezeu, dar nu vom lucra poruncile Lui!

241. *In cîte feluri se împart oamenii pe pămînt, din punct de vedere al credinței în Dumnezeu?*

Oamenii de pe pămînt se împart în trei grupe: creștinii, care cred în Hristos; necreștinii sau păgînii, care nu cred în Evanghelia lui Hristos, ci în anumiți oameni zeificați, precum Brahma, Buda, Confucius, Mahomed etc, și a treia grupă, ateii, care nu cred în nici o divinitate.

Necreștinii se împart și ei în trei grupe: monoteiști - evrei și mahomedani; dualiști - care cred în două principii, al binelui și al răului; și politeiști - care cred în mai mulți idoli sau zei mincinoși.

Creștinii se împart la rândul lor în trei mari confesiuni și Biserici: ortodocși, catolici și protestanți. Din protestanți s-au format mai multe ramuri, ca protestanți de confesiune augustană (luterani), reformați, anglicani, metodiști, prezbiterieni și grupări neoprotestante.

Care din aceste categorii de creștini au harul mântuirii?

Biserica noastră Ortodoxă învață că harul este dat tuturor oamenilor (Tit 2, 11), deoarece Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină (I Timotei 2,4). Dar harul nu silește pe nimeni. Oamenii au libertatea să-l primească și să conlucreze cu el sau să-l respingă. Cei dintii se mântuiesc, cei din urmă, nu (**învățătura de credință Ortodoxă**). Biserica Ortodoxă, fiind Biserică apostolică, are harul mântuirii.

242. Cauza nerodirii cuvîntului lui Dumnezeu în ziua de astăzi, nu este din vina persoanei care predică, nici pentru că nu se mai fac minuni și alte pricini care le spun oarecare în această privință. Ci cauza nerodirii cuvîntului lui Dumnezeu în masa poporului de astăzi este arătată de Mîntuitorul în Evanghelie, că oamenii ori sunt cale bătută, unde nu se poate prinde cuvîntul lui Dumnezeu, inima lor este bătută de grijile lumii și de draci și de patimi și nu mai prinde cuvîntul Domnului rădăcini. Ori au inimile împietrite și cuvîntul Domnului numai puțin se oprește și se usucă, ori au inimile lor pline de interese materiale și nu numai atât, ci prinși și întunecați de ură și zavistie, de beție, de lăcomie, de fățarnicie, de viclenie și de toată răutatea și din cauza aceasta nu rodește în inima lor cuvîntul Domnului, că se înăbușă de aceste păcate pe care le găsește acolo în inima omului.

243. Credința vine din auz și auzul prin cuvîntul lui Dumnezeu, spune Sfînta Carte. Credința vine din cuvînt. Credința noastră în Dumnezeu ne vine și se întărește în noi din predica preotului la biserică, din sfaturile date de bătrîni, din citirea cărților sfinte și mai ales din cuvintele și învățăturile pe care le auzim și le citim zilnic din Sfînta Evanghelie.

244. *Părinte, soțul meu nu vrea să meargă pe calea credinței și mă lupt cu el, dar nu-l pot convinge.*

Stai oleacă! Nu-l poți face sfînt dintr-o dată! Ce vreau să spun? Sfîntul Teodor Studitul spune: „Femeie, nu încerca să-l faci pe bărbat sfînt dintr-o dată, că nu poți! Cîte puțin, cîte puțin se îmbogățește cineva și la cele trupești, și la cele duhovnicești”.

„Hai să ținem azi post, că este sfînta vineri!”. „Nu pot, că eu am treabă!”. „Hai să ținem pînă la amiază!”. Dă-i cu lingurița!”

„Hai să facem milostenie!”. „Nu am de unde da!”. „Hai să dăm măcar o pîine în numele Domnului. Un pahar de apă în numele Domnului!”.

„Lasă înjuratul!”. „Nu pot, că sunt obișnuit!”. „Uite ce! Lasă-l măcar o zi! Ia luptă-te tu o zi, să vezi că n-ai să mori!”.

La toată fapta bună ia-l cîte oleacă! Și așa, încetul cu încetul, vede el că a avansat; și apoi începe și el să pună voință mai tare. Dar nu deodată: „Măi, că nu faci așa! Că nu umbli așa!” Dacă ai să faci așa, dai cu toporul unde-i ața slabă și se rupe.

245. N-am nevoie să văd, ca să cred. Că dacă eu cred după ce văd, nu mai am credință.

246. Auzi care-i credința? Să dovedești prin credință cele ce nu ai văzut și să adeverești prin credință ceea ce nădăjduiești. Asta este credința cea adevărată. Că dacă am văzut, nu mai este credință. Iar dacă n-am văzut și am crezut, atunci mă ferește Hristos ca cei pe care i-a fericit în Evanghelie.

247. Să știți că nu toată credința în Dumnezeu este bună. Auzi ce spune marele Apostol Pavel: „Fiule Timotei, sfătuiește pe creștini să fie sănătoși în credință”. Poate să creadă cineva în Dumnezeu și credința lui să nu-i aducă nici un folos, dacă nu crede cum mărturisește Biserica, adică credința adevărată Ortodoxă. Și dracii cred în Dumnezeu! Nu spune Apostolul Iacob (capitolul 2,19) „că și demonii cred și se cutremură”? Dar la ce le folosește diavolilor credința, dacă ei nu fac voia lui Dumnezeu?

248. Primul fel de credință este credința dreaptă, adică ortodoxă, singura care este lucrătoare și mîntuitoare.

Apoi este credința schismatică. Schismatici sunt acei cu stilul vechi de la noi. Ei au credința ortodoxă, exact ca noi, dar fiindcă nu ascultă de Biserică, se numesc dezbinați de Biserică. Sunt afurisiți de Biserică, pînă vin și se întorc înapoi, să asculte de Sfîntul Sinod.

Credință schismatică este și credința catolică, care înseamnă universală, dar nu mai este dreaptă, adică ortodoxă, căci au schimbat unele dogme stabilite de Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți la cele șapte Sinoade Ecumenice. Din această cauza ei s-au rupt de credința și de crezul ortodox și cred în Papa.

Apoi este credința eretică. Și sectarii cred, dar asta este credință eretică. Dacă cineva strîmbă credința ortodoxă, ea nu mai este dreaptă și nu-i plăcută lui Dumnezeu. Că marele Apostol Pavel spune așa: „Pace peste cei ce vor umbla cu dreptarul acesta - adică cu dreapta-credință -, și peste toți aleșii lui Dumnezeu”. Și iar zice: „Fiule Timotei, luptă-te ca un bun ostaș al lui Iisus Hristos, că cine nu se luptă după lege, nu se încununează” (II Timotei 2, 5).

Protestanții zic „Sola Fide”, mîntuirea numai prin credință. Omul se mîntuiește numai prin credință, fără fapte, zic ei. Oare nu auzi ce spune Apostolul Iacob? „Credința fără fapte este moartă, precum și faptele fără credință”. Deci credința care nu este unită cu faptele bune nu este mîntuitoare; căci și diavolii cred, dar nu fac voia lui Dumnezeu.

249. Credința ortodoxă unită cu fapta bună este credința mîntuitoare. Iar acea credință în care nu-ți pasă de durerea aproapelui tău, este credința stearpă, nelucrătoare și nu aduce mîntuire, căci „credința fără fapte este moartă”.

250. Credința mozaică, este credința evreilor primită prin proorocul Moise. Ei nu cred în Iisus Hristos, Mîntuitorul lumii, refuzînd Legea cea Nouă adusă de El și de aceea prigonesc pe creștini.

251. Altă credință este credința păgînă, a celor ce nu cred în adevăratul Dumnezeu.

252. Credința creștină poate fi uneori superstițioasă, alteori fanatică. Oamenii care cred în vrăjitorii, în descîntece, în vise, în vedenii și alte năluciri, aceștia sunt oameni superstițioși și au credința bolnavă sau stricată.

253. Ce este credința fanatică? Credința care nu are la bază dreapta socoteală. Are un elan în toate: postește prea mult, se nevoiește prea mult, o ia strașnic cu postul, cu milostenia, cu lepădarea de sine, cu metaniile și n-are o dreaptă socoteală. Vorba proverbului: „N-o lua lată, că rămîne negrăpată!”.

Credința fanatică știi cum este? Cum ai încărca o mașină cu fel de fel de bunătăți și pe urmă i-ai da drumul la o vale mare fără frînă. Se duce și unde ajunge, se răstoarnă. Gata! Așa-i credința fanatică.

254. *Unde se găsește astăzi credință mai curată, între credincioșii simpli, sau între cei învățați?*

Credință mai curată, mai sinceră și mai devotată ca la credincioșii noștri de la țară nu vei găsi în altă parte. Că, deși greșesc, ei știi mai mult ca alții să se smerească și să-și mărturisească păcatele.

255. *Care sunt motivele principale ale slăbirii credinței și apariției sectelor în lume?*

Motivul principal al slăbirii credinței în Dumnezeu este unul: înmulțirea fărădelegilor dintre oameni. Credința a slăbit pe pămînt mai ales din cauza următoarelor păcate: mîndria, neascultarea de cuvîntul Evangheliei și de păstoriei Bisericii, înstrăinarea creștinilor de Biserică, lipsa de păstori buni, beția, desfrîul etc. Acest adevăr ni-l arată însuși Domnul nostru Iisus Hristos, cînd zice: Iar din pricina înmulțirii fărădelegilor, iubirea multora se va răci.

CRUCEA

256. Ce este crucea lui Hristos? Dacă o vor lua așa simplu sunt două lemne puse de-a curmezișul. Iar dacă vom căuta taina cea mare care este în ea și taina mîntuirii neamului omenesc care s-a țesut în ea, vom vedea altceva. Crucea lui Hristos este mai întîi Altar. Pentru ce? Pentru că pe dînsa S-a jertfit Mîntuitorul lumii, Iisus Hristos, Care cu Preascumpul și Preasfîntul Său Sînge o a sfințit pe ea și pe noi ne-a răscumpărat. Iată ce spune Apostolul Pavel în Epistola sa cea către evrei: „El (Hristos) a intrat o singură dată în Sfînta Sfîntelor, nu cu sînge de țapi și de viței, ci cu însuși Sîngele Său, și a dobîndit o veșnică răscumpărare. Căci dacă sîngele țapilor și al taurilor și cenușa junincii, stropind pe cei spurcați, îi sfințește spre curățirea trupului, cu atît mai mult Sîngele lui Hristos, care, prin Duhul Cel veșnic, S-a adus lui Dumnezeu pe Sine, jertfă fără de prihană, va curăți cugetul vostru de faptele cele moarte, ca să slujiți Dumnezeului Celui Viu” (Evrei 9, 12-14).

Ce mai este Crucea? Crucea este arma cu care Mîntuitorul lumii, Dumnezeu, a biruit pe diavolul. Și zic dușmanii Crucii că noi trebuie să cinstim numai pe Hristos, dar nu și crucea, că - zic ei - crucea e o măciucă cu care a omorît pe Hristos. Blestemată este părerea aceasta. Scriptura ne arată că David a tăiat capul lui Goliat. Dar cu ce? Cu o sabie, și sabia aceasta o socotea poporul sfîntă, și era ținută în Sfînta Sfîntelor, în cortul cel sfînt, învelită într-un veșmînt, lîngă efod, pentru că cu dînsa biruise David pe Goliat (cf. I Regi 21, 8-9). Așa și această biruitoare armă a lui Hristos, cu care s-a biruit satana și puterile întunericului, trebuie păstrată în loc de cinste, cu toată sfințenia. Pentru ce? Pentru că a fost arma cea puternică a lui Hristos, cu care a biruit pe Goliat cel nevăzut, pe satana (cf. I Corinteni 1, 18).

Ce mai este Crucea lui Hristos? Crucea lui Hristos este pecetea Dumnezeului Celui Viu. Unde aflăm noi aceasta? Căutați Scriptura veche și vedeți acolo pe Proorocul Iezechiel, ce spune că a venit mînia Domnului peste Ierusalim pentru fărădelegile și răutățile poporului. Și Iezechiel a văzut o vedenie și un înger al Domnului care striga cu glas mare: Alergați pe ulițele Ierusalimului și însemnați pe frunte pe robii Dumnezeului Cel Viu cu litera „Tau”, adică T - care are forma crucii - și cînd va veni sabia Domnului, va cruța Dumnezeu pe toți cei însemnați pe frunțile lor. Și a fost că a venit sabia Domnului de la tînăr pînă la bătrîn și numai cei însemnați pe fruntea lor de îngerul Domnului erau scutiți de primejdie și de moartea săbiei (cf. Iezechiel 9, 4-6). Dar aceasta e în Legea Veche.

Avem însă alte mărturii mai puternice în Legea Nouă. Dumnezeiescul Ioan Evanghelistul, după ce arată descoperirile cele mari despre sfîrșitul lumii, despre taina Intrupării lui Dumnezeu Cuvîntul, spune: „Am văzut, apoi, alt înger care se ridica de la Răsăritul Soarelui și avea pecetea Viului Dumnezeu. Ingerul a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri, cărora li s-a dat să vatăme pămîntul și marea, zicînd: Nu vătămați pămîntul, nici marea, nici copacii, pînă ce nu vom pecetlui, pe frunte, pe robii Dumnezeului nostru” (Apocalipsa 7, 2-3).

Dar ce mai este Crucea lui Hristos? Am văzut că este Altar, că este armă și pecete a Dumnezeului Celui Viu. Ce mai este Crucea lui Hristos? Este pricinuitoarea înălțării și preainălțării lui Iisus Hristos. Crucea este motivul și pricina și mijlocul prin care S-a înălțat Domnul nostru Iisus Hristos mai presus de tot numele. În epistola sa cea către Filipeni, Apostolul spune că, prin dragostea cea către noi, Fiul lui Dumnezeu „S-a omorît pe Sine, ascultător făcîndu-Se pînă la moarte - și încă moarte de cruce. Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preainălțat și I-a dat Lui nume care este mai presus de tot numele, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pămîntești și al celor de dedesubt” (Filipeni 2, 8-10).

Vedeți, fraților, cîtă cinste îi aduce lui Hristos Crucea? L-a preainălțat Dumnezeu-Părintele pe Dumnezeu-Cuvîntul, pentru că a răbdat moarte, ba

încă moarte de ocară și moarte de cruce, și L-a suit pe El mai presus de toată Stăpînia și Incepătoria și Domnia.

Ce mai este Crucea lui Hristos? Crucea lui Hristos este steagul și, dacă vreți, emblema. Este stema și steagul lui Hristos, care va străluci mai înainte de sfîrșitul lumii nu numai pe pămînt, ci și pe norii cerului - cum spune Evanghelistul: „Și atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului” (Matei 24, 30). Deci, iată cît de mare lucru și cît de mare taină s-a lucrat prin Cruce: s-a lucrat mîntuirea neamului omenesc. Că a zis Isaia Proorocul: „Inălțați un steag pentru neamuri” (Isaia 62, 10). Vedeți steagul dinaintea lui Iisus Hristos: Sfînta Cruce care înalță toate popoarele spre Cel ce suferă, spre Cel ce rămîne în veac în cer și pe pămînt.

257. Oare de cîte feluri este Crucea fraților? În cuvintele dumnezeieștilor Scripturi, înțelesul crucii este tîlcuit în mai multe feluri, dar în linii generale, în două. Ea are un înțeles duhovnicesc și unul material. Înțelesul duhovnicesc îl avem atunci cînd ne aducem aminte de toate suferințele și patimile cele preînfricoșate ale Domnului Dumnezeu și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, și zicem că El a purtat crucea suferinței pînă la moarte - și moarte de cruce. În acest înțeles se cuprind și cele ce se spun de către Mîntuitorul în Evanghelie: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34).

Iar crucea materială este chiar propriu-zis crucea aceea pe care a dus-o Mîntuitorul în spate. Ați auzit cum Evanghelia de astăzi zice: „Și ducîndu-și crucea, a ieșit la locul ce se cheamă al Căpățîinii, care evreiește se zice Golgota. Unde L-au răstignit...” (Ioan 19, 17-18). Auzi: „ducîndu-și crucea” - crucea lui Hristos. Și mai zice Evanghelia de azi: „Și stăteau lîngă crucea lui Iisus Mama Lui și sora Mamei Lui, Maria lui Cleopa, și Maria Magdalena” (Ioan 19, 25). Cînd zice că „stăteau lîngă crucea Lui”, să știm că tot de crucea cea de lemn se vorbește.

258. Crucea spirituală este să răbdăm toate necazurile și toate scîrbele pentru Impărăția cerului, iară crucea materială este aceea pe care o facem noi din aur, din argint, lemn sau din orice altă materie.

Dar zice dumnezeiescul Damaschin în **Dogmatica**: „Măcar din aur sau din pietre scumpe de ar fi făcută crucea după chipul ei, anatema celui ce s-ar închina la acea materie” (Sfîntul Ioan Damaschin, **Dogmatica**, cap. XI).

Deci, nu ne închinăm materiei din care e făcută crucea, ci ne închinăm semnului Fiului Omului, cînd vedem că e făcută crucea, așa cum ne închinăm de veacuri la ea.

259. Cuvîntul „Cruce” are îndoită putere și taină. Îndoită este Crucea, îndoite sunt înțelesurile Crucii.

Una este Crucea materială, văzută, și alta cea tainică, mistică și nevăzută, pe care o purtam în inima noastră.

Deci, băgați de seamă, că Hristos îndoită cruce a purtat. Una în suflet: suferința, răbdarea, usturimea, durerea, rușinea, scuipările, mîhnirile și întristarea; și toate cîte le ducea în suflet formau crucea cea spirituală a Domnului Dumnezeu

și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Iar a doua cruce, cea de lemn, a purtat-o pe umerii Săi și S-a răstignit de bunăvoie pe ea, pentru mântuirea lumii.

260. Multe trebuie spus că sunt crucile: este crucea celor căsătoriți, este a celor feciorelnici, este crucea celor bolnavi, este crucea celor călători, este crucea ostașilor, și multe mii de feluri de cruci, dar toți trebuie să ducă o cruce pentru dragostea lui Iisus Hristos, ca să se poată mântui. În **Urmarea lui Hristos** se spune: „Omule, dacă te numești următor al lui Hristos, nu se poate să nu mergi pe calea Lui, căci altfel nu te poți mântui”. Hristos a arătat calea împărătească către cer. Dacă El a socotit de mare nevoie să sufere pentru neamul omenesc, și dacă a văzut că firea omenească are nevoie să se tămăduiască de plăceri și de durere, și ne-a călăuzit, arătându-ne nouă calea aceasta - că fără cruce nu este mântuire -, apoi nebun este acela care crede că poate să se mântuiască fără suferință, fără răbdare și fără bărbăție mare de cuget în toate împrejurările vieții. Cel căsătorit are crucea sa: trebuie să nască atîția copii, cîți îi dă Dumnezeu, să-i crească în frica și certarea Domnului, să sufere toate chinurile legate de această creștere. Cel înțelept și credincios își dă seama cu cîtă greutate se naște un copil, cu cît necaz se crește și mai ales cîtă durere are adevăratul părinte când îl vede neascultător, și suferă el pînă ce îl vede om în lume. Cei căsătoriți au crucea de a munci, de a se osteni, de a lua măsuri de curățenie în căsătorie, așa cum sunt ele rînduite de Sfînta Biserică, de a face milostenie, de a cîștiga cu trudă și osteneală existența lor și a copiilor lor - și alte multe.

Cei feciorelnici au o altă cruce, mai frumoasă decît a celor căsătoriți. Căci zice Pavel că bine este tinerilor să se căsătorească, dar mai bine să rămînă așa (cf. I Corinteni 7, 38). Cei necăsătoriți duc o cruce grea, ei duc război cu firea. Căci ce este monahul? „Este sila neconținută a firii și tăierea vocii pînă la moarte” (Sfîntul Ioan Scărarul, **Scara**).

Monahul este un om de jertfă, care se jertfește pururea pentru dragostea lui Iisus Hristos și care pentru dragostea Lui renunță la toate plăcerile lumii și ale trupului. Pururea se smerește, pururea postește, pururea priveghează, pururea se ostenește, pururea plînge. Niciodată mintea lui nu este fără grijă pe pămînt și nici nu poate să fie, căci are luptători împotriva ca nisipul mării! Deci, monahul are o cruce într-o anumită privință mai grea, pentru că mai cinstită este fecioria decît nunta, după cum a înțeles Pavel Apostolul, cînd a zis: „Cel ce își mărită fecioara bine face; dar cel ce n-o mărită și mai bine face - arătînd că mai bună este curățenia, fecioria cea desăvîrșită a trupului și a sufletului” (I Corinteni 7, 25-40). Deci, crucea celor din feciorie este mai grea, dar mai mare plată vor lua de la Hristos.

Este apoi crucea celor bolnavi. Celui bolnav, știți cu toții, i se pare noaptea un an, nici bucate nu suferă, nici bucuria lumii nu o simte. Duce o cruce grea, sărmanul, și ferice de cel ce poate răbda în boală ca Iov, căci acela mare plată va lua. Crucea celui în boală îi smerește și sufletul, și trupul, iar de la cel bolnav nu cerem nici post, nici metanie, ci numai două lucruri cerem, cum spune dumnezeiescul Părinte Efrem Sirul: „De la omul bolnav două lucruri

cere Dumnezeu: rugăciunea și mulțumirea". Să se roage lui Dumnezeu neconținut, spre osteneala duhului pe care o poate face pînă la ultima suflare. Și să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru boala sau crucea pe care i-a dat-o lui pînă la sfîrșit, și va avea cunună de mucenic. Așa au purtat crucea sfinții martiri, așa sfinții pustnici, așa creștinii cei buni, așa cei bolnavi care au avut credință tare în Hristos.

Să știți deci că nimeni de pe pămînt, din cei care sunt botezați în numele Sfintei Treimi, nu se poate mîntui fără cruce. Se spune în **Urmarea lui Hristos**: „Omule, dacă vrei să lepezi o cruce, nenumărate cruci vor veni asupra ta”. Cine ia crucea cu mulțumire și cu dragoste pentru Mîntuitorul, și e foarte mulțumit cînd e certat de Dumnezeu, cu pagube, cu scîrbe, cu ocară, cu foame, cu sete, cu boală, cu robie, cu necaz, cu întristare, acela este următor al lui Hristos. Să ducă cu bucurie crucea sa, aducîndu-și aminte că crucea lui Hristos a fost cu atîtea milioane și milioane de ori mai mare decît crucea lui, fiindcă a răbdat fiind fără de păcat și atîtea patimi cîte nu poate cuprinde mintea omenească.

261. Crucea, este biruință, Crucea este steagul lui Hristos, Crucea este arma cu care Hristos a biruit puterile iadului și ale morții. Deci vai și amar și blestemat și de trei ori blestemat este acela care nu se închină cinstitei și de viață făcătoarei Cruci a lui Hristos!

262. Să înțelegeți despre Sfînta Cruce nu așa ca cei scurți la minte și neînțelepți, care nu vor să se închine mîntuitoarei Cruci a lui Hristos, cum zice Sfîntul Apostol Pavel.

Lasă-i să hulească pentru că i-a întunecat satana, le-a pus pecetea pe frunte mai întîi, adică unde stă creierul mare, ca să nu creadă. Le-a pus pecetea pe mîna dreaptă, ca să nu o ridice la frunte și să facă semnul cel mîntuitor al preacinstitei și de viață făcătoarei Cruci a lui Hristos.

263. Iată ce spune Sfîntul Apostol Pavel: „Crucea pentru cei pieritori, nebunie este - cum sunt sectanții -, iar nouă, celor ce ne mîntuim, Crucea este înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu”. Ai auzit ce-i Sfînta Cruce? Nu-i măciucă! Este înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu!

264. Nici un lucru să nu faci, pînă nu te însemnezi cu Sfînta Cruce! Cînd pleci în călătorie, cînd începi lucrul, cînd te duci să înveți carte, cînd ești singur și cînd ești cu mai mulți, pecetluiește-ți cu Sfînta Cruce fruntea ta, trupul tău, pieptul tău, inima ta, buzele tale, ochii tăi, urechile tale și toate ale tale să fie pecetluite cu semnul biruinței lui Hristos asupra iadului. Și nu te vei mai teme atunci de farmece sau de descîntece sau de vrăji. Că acelea se topesc de puterea Crucii, ca ceara de la fața focului și ca praful în fața vîntului.

265. Cine este următor al Crucii lui Hristos, iubește și crucea cea dinăuntru și cinstește cu evlavie și semnul ei, adică pe cea din afară.

266. Cînd faceți semnul Sfintei Cruci, sa-l faceți drept pe chipurile voastre, ca să nu rîdă dracii de batjocura pe care o faceți. Faceți împreună aceste trei

degete - simbolul Sfintei Treimi - și puneți întâi la frunte, în numele Tatălui, apoi la buric, în numele Fiului, că S-a coborât din cer pentru mîntuirea noastră, și apoi în umărul drept și în umărul stîng, prin care se leagă dragostea lui Dumnezeu de om și de mîntuirea noastră, că prin Duhul Sfînt ținem legătura cu Dumnezeu-Părintele, cu Fiul și cu Duhul Sfînt; acestea ne învață Sfîntul Ioan Gură de Aur în „Cuvîntul la Cruce”.

267. Să nu faceți crucea strîmbă sau din fugă, că rîde dracul de se prăpădește; îl băgați în spital de atîta rîs. Cine te-a învățat să-ți bați joc de Sfînta Cruce? Cine îți leagă ție mîna să nu duci mîna dogmatic?

Drept să faci crucea. Dacă nu, nu ești ortodox, că îți bați joc de Sfînta Cruce și rîde dracul de tine cînd bați cobza așa.

Fă crucea dreaptă și cînd treci pe lîngă o biserică; să nu-ți fie rușine să faci Sfînta Cruce dreaptă! Acolo este de față Trupul și Sîngele Domnului, permanent pe Sfînta Masă. Acolo Hristos este viu în Sfîntul Altar. În toate bisericile ortodoxe, Preacuratele Taine stau pe Sfînta Masă. Dacă nu te închini la biserică, nu te închini la Hristos!

268. Noi trebuie să cinstim Sfînta Cruce cît se poate mai mult, deoarece Iisus Hristos a iubit crucea și a îmbrățișat-o pe ea cu iubire și a ars pe ea, ca pe un altar, păcatul nostru. Crucea arată rușinea noastră, iar nu a Domnului; din partea Domnului arată iubire. Deci, gîndul la ea ne face pe de o parte să ne rușinăm și să ne căim de păcatele noastre și să luptăm împotriva lor, îmbrățișînd și noi crucea cum a îmbrățișat-o Domnul. Iar pe de altă parte, să ne înduioșăm de dragostea Lui cu care ne-a mîntuit prin ea din păcatele noastre și să o slăvim. Desigur, că obiectele care ne aduc întristare și durere pentru pierderea unei persoane scumpe, noi nu le cinstim, dar Crucea Domnului ne-a adus nu întristare, ci bucurie și mîntuire. Căci ea n-a fost cum socotiți voi, o simplă spînzurătoare, ci a fost altar de jertfă pe care s-a adus cea mai mare și mai prețioasă jertfă cu putință pentru mîntuirea noastră.

269. Noi nu putem spune nici cît ai lua o lingură de apă din ocean, față de cîte ar trebui să vorbim despre cinstea preasfîntei și de viața făcătoarei Cruci a lui Hristos.

CUNOȘTINȚA DE SINE

270. Cu adevărat mare dar și virtute este a se cunoaște omul pe sine și neputințele sale, precum mare primejdie este a nu-și cunoaște omul lipsurile și neputințele sale.

271. Cunoașterea de sine este temelie nezdruncinată, pentru cel ce-și clădește casă sufletului său și rădăcină a toată lucrarea duhovnicească și fericire întru Domnul. Acest lucru l-a arătat dumnezeiescul Părinte Isaac Sirul, care zice: „Fericit este omul care-și cunoaște neputința sa, deoarece aceasta se face lui temelie, rădăcină și începătură la toată bunătatea”.

272. Pricinile care ajută pe om să ajungă la cunoștința de sine ar fi acestea: Mai întâi omul să își aducă aminte de nemernicia sa cea mai dinainte de a se naște el în lume. Apoi, că Dumnezeu din nimic l-a făcut pe el și că întru fărădelege a fost zămislit și întru păcate l-a născut maica sa și că, în viața de aici, de pe pământ, nenumărate sunt patimile și neputințele cele ce îl stăpînesc și nici o clipă nu îl lasă pe el de a se afla fără de păcate înaintea lui Dumnezeu. Și că este un nemernic pe acest pământ, pînă ce moare. Iar după moarte putrezește, se face praf, cenușă și apoi iarăși o nimica toată ajunge a fi.

273. Ca să ajungă omul la această fericită virtute de a se cunoaște cu de-amănuntul pe sine, trebuie să treacă prin multe și felurite încercări și ispite și, dacă le va suferi pe toate cu multă și îndelungă-răbdare, prin aceasta va ajunge la cunoștința neputinței sale și va cunoaște puterea și mila lui Dumnezeu, Care l-a ajutat în toate clipele vieții sale. Deci, ajungînd omul la cunoștința neștiinței și neputinței proprii, începe a-și da seama că multe lucruri pe care nu le cunoștea înainte, acum le cunoaște și că sunt multe altele pe care le va cunoaște prin încercarea trăirii.

274. Omul smerit la cuget care își cunoaște neputința sa, nu încetează niciodată a se ocări pe sine, chiar dacă toată lumea l-ar lăuda sau l-ar necinsti. Din cunoștința de sine cu de-amănuntul ajunge omul la mare smerenie; iar cugetarea cea semeață a încîntării de sine poate să rămîină tuturor necunoscută, chiar și celui ce o are pe aceasta, mai ales dacă nu va cădea în încercări grele prin care sufletul este dus la muștrare. Numai așa își cunoaște omul neputința sa.

275. Părerea de sine și neștiința fac orbi pe cei ce nu vor a-și cunoaște neputința.

276. Cel ce s-a cunoscut pe sine și neputințele sale, niciodată nu socotește că are vreun bine al său, propriu, căci toate bunătățile le are în dar de la Dumnezeu, precum și existența sa din nimic. Și dacă vreun gînd viclean îi va șopti vreo laudă, el zice cu Apostolul: „Ce ai, omule, care nu ai luat în dar de la Dumnezeu? Iar dacă ai luat, ce te lauzi, ca și cum nu ai fi luat?” (I Corinteni 4, 7). Cel ce are cunoștința de sine pururea se smerește înaintea sa, aducîndu-și aminte că nici un bine nu a putut să facă fără ajutorul lui Dumnezeu, după cuvîntul care zice: „Fără de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5).

277. Din a ne cunoaște pe noi ajungem negreșit la defăimarea de sine. amîndouă fiind de mare folos celui ce călătorește în viață după voia lui Dumnezeu, spre a nu-și pierde osteneala faptelor celor bune.

278. Cel ce s-a cunoscut pe sine cu adevărat, cu cît va spori mai mult în virtute, cu atît mai mult se socotește dator lui Dumnezeu, Care îl înalță pe om de la pământ și învrednicește țărîna să poată urma măcar în parte Făcătorului și Dumnezeului ei.

279. Omul care a cîștigat cu adevărat cunoștința de sine, cu cît va lua de la Dumnezeu mai multe daruri, cu atît mai mult se smerește și se face asemenea

unui pom roditor care, pe măsură ce îi cresc roadele mai mari, pe atât își pleacă crengile sale la pământ.

280. Cel ce s-a învrednicit a ajunge la cunoștința de sine, de va petrece toată vremea în ea, acela a ajuns la începutul și la sfârșitul înțelepciunii și s-a apropiat de dragostea lui Dumnezeu cea nemărginită. Acest adevăr îl întărește dumnezeiescul Părinte Ioan Scărarul zicînd: „Cine s-a cunoscut pe sine, acela a ajuns la priceperea fricii de Dumnezeu și petrecînd în ea, ajunge la porțile dragostei" (**Scara**).

281. Cel ce s-a cunoscut pe sine, s-a odihnit de toate lucrurile sale cele după Dumnezeu și a intrat în locul cel sfînt al lui Dumnezeu și al smereniei.

282. Se cade să cinstim și să prețuim mai mult decît înălțimea tuturor științelor, cunoștința de sine.

CUNOAȘTEREA

283. Cunoștința fără lucrare, nu va mîntui pe nimeni în ziua morții și a dreptei judecări a lui Dumnezeu.

284. Vai de noi, cei de azi, care ne silim să învățăm teorie multă și nu luam aminte la sudoarea cea din lucrare și la filosofia cea din trăire.

CUVÎNTUL LUI DUMNEZEU

285. Cuvîntul lui Dumnezeu vine și se sălășluiește în cei credincioși nu numai prin împărtășirea cu Sfintele Taine ale Trupului și Sîngelui Domnului nostru Hristos, prin rugăciunea minții în inimă și prin lucrarea poruncilor Lui, ci Harul Său vine și prin auzirea cuvintelor credinței (Romani 10, 8; I Timotei 1,6), după cum spune Sfînta Scriptură: „Mulți din cei ce auziseră cuvîntul au crezut și numărul bărbaților credincioși a crescut la cinci mii" (Faptele Apostolilor 4, 4).

Sfîntul Apostol Pavel spune: „Credința este prin auz, iar auzul prin cuvîntul lui Dumnezeu" (Romani 10, 17).

286. Cuvîntul lui Dumnezeu primit cu credință prin auz se sălășluiește în cei care-l primesc și lucrează cu mare putere la mîntuirea sufletelor omenești (Ioan 15, 7; Faptele Apostolilor 6, 7). Dacă la împărtășirea prin Sfintele Taine Trupul Domnului este adevărata mîncare și Sîngele Lui, adevărata băutură (Ioan 6, 55), atunci cuvîntul Domnului primit prin auz se face celor credincioși apă dătătoare spre viața veșnică" (Ioan 4, 14) și „pîine vie pogorîță din cer" (Ioan 6, 58), „mana cea nesticăcioasă... și pîinea cea tainică" (Sfîntul Ioan Damaschin, **Canoanele Maicii Domnului**). Dacă Trupul și Sîngele Domnului nostru Iisus Hristos sunt hrană și băutură spre viața cea veșnică (Ioan 6, 58), at. și cuvîntul Domnului, primit cu credință prin auz, se face celor credincioși hrană nemuritoare, după cum este scris: „Nu numai cu pîine va trăi omul, ci și tot cuvîntul Domnului" (Luca 4, 4; Deuteronom 8, 3; Matei 4, 4).

Dacă credința este prin auz, iar auzul prin cuvîntul lui Dumnezeu, atunci același cuvînt al lui Dumnezeu va face părtași Harului Său pe toți cei ce îl primesc pe calea auzului, dacă îl vor asculta cu credință și cu dragoste.

287. Cuvîntul lui Dumnezeu este și hrană, și pîine, și apă, și rouă, și rîu, și viață, și toate.

DARURILE

288. Toate darurile cele mai înalte pe cele smerite se reazemă.

289. Domnul nu se uită la darurile noastre... Se uită la voința cu care se aduce darul.

DEFĂIMAREA DE SINE

290. Cel ce voiește să-și mîntuiască sufletul, se cade, pe lîngă cunoștința de sine, să mai agonisească și defăimarea de sine.

291. Defăimarea de sine aceasta este: a se defăima cineva și a se ocări întru toată vremea vieții, socotindu-se că nu a făcut nimic și niciodată vreun lucru bun în viața lui (**Pateric**). Inșă să știi și acesta că defăimarea de sine nu este adevărată și nici nu aduce vreun folos, dacă se face numai cu mintea și cu limba, fiindcă Dumnezeu cere de la noi să fim convinși cu toată inima și înțelepciunea că suntem cu adevărat păcătoși, plini de păcate și neputințe.

292. Aceea este adevărata defăimare de sine, cînd omul are convingerea că el este cu adevărat păcătos și cu această convingere se defăima el, căindu-se din inimă înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

O astfel de defăimare, dacă se unește cu smerenia inimii, are atîta putere încît biruiește pe cele două păcate: mîndria și slava deșartă și le rupe ca pe niște slabe mreje de păianjen.

293. Omul este dator a se defăima pe sine, în tot locul și în toată vremea și nu este bine ca cineva să îndrăznească a se ruga lui Dumnezeu spre a-i da lui darul de a face minuni sau de a învia morții cu rugăciunea sa, căci cine îndrăznește să ceară de la Dumnezeu aceste lucruri, acela e foarte înșelat de către draci.

DESĂVÎRȘIREA

294. Desăvîrșirea omului în viața de acum își are nedesăvîrșirea ei, deoarece cel desăvîrșit neîncetat însetează după mai multă desăvîrșire, fiindcă cei nepătimitori se întind spre vîrfurile cel dorit al altor desăvîrșiri, fără să se sature și prin aceasta ei fac desăvîrșirea lor nedesăvîrșită, deoarece bunătățile cele veșnice, după cum am zis, nu au hotar.

295. Omul duhovnicesc se desăvîrșește în veacul de acum pe măsura puterii omenești, iar față de oceanul fără margini al desăvîrșirii lui Dumnezeu el este la început de desăvîrșire, fiindcă niciodată nu poate cuprinde pe deplin nemărginirea desăvîrșirii.

296. Oare desăvîrșirea omului pe pămînt este obligatorie tuturor? La această întrebare vom răspunde, aducîndu-ne aminte de cuvintele Mîntuitorului nostru Iisus Hristos spuse tînărului bogat, care L-a întrebat ce să facă pentru a

mosteni viața de veci: „De vrei să intri în viață, păzește poruncile... Iar de vrei să fii desăvârșit, du-te, vinde-ți averile tale și le dă săracilor, ... după aceea, vino și urmează-Mi Mie” (Matei 19, 17, 21).

De aici se înțelege clar că porunca Mântuitorului pentru desăvârșire nu este obligatorie, ci este lăsată la voia liberă a omului. Iar în alt loc a zis: „Eu am venit ca viața să aibă și mai mult să aibă” (Ioan 10, 10), adică cel ce vrea să se mîntuiască, să păzească poruncile lui Dumnezeu, iar cel ce voiește să aibă mai multă viață, adică să fie desăvârșit, trebuie să părăsească toate ale lumii și să urmeze lui Hristos, cu multă răbdare și lepădare de sine, pînă la sfîrșit. Deci, a se sui cineva la treapta înaltă a desăvîrșirii, rămîne la voia lui (**Kiriacodromion**, p. 339).

297. Dragostea desăvîrșită către Dumnezeu este temelia celor desăvîrșiți. Nimeni nu ajunge însă la această dragoste decît prin curăția deplină de patimi și mai ales prin rugăciunea curată.

298. *Care sunt semnele prin care se cunosc pe sine și sunt cunoscuți de oameni cei ce au ajuns la desăvîrșire?*

Primul semn al celor desăvîrșiți este să aibă dragoste desăvîrșită către Dumnezeu și către oameni, după cuvîntul: „Cine iubește pe Dumnezeu, acela iubeste și pe aproapele său” (I Ioan 4, 21). Al doilea semn al celor desăvîrșiți este acela de a iubi deopotrivă pe toți oamenii, atît pe dușmani cît și pe prieteni (**Matei** 5, 44; **Luca** 10, 37). Alt semn al celor desăvîrșiți este de a-și pune sufletul pentru alții (II Corinteni 12, 15; I Tesaloniceni 2, 8). Alt semn al celor desăvîrșiți, este de a ști să-și stăpînească cu desăvîrșire limba (**Iacov** 3, 2). Alt semn al celor desăvîrșiți este de a nu se încrede niciodată în puterea lor duhovnicească (**Iov** 9, 20; **Filipeni** 3, 12). Alt semn al celor desăvîrșiți este de a nu mai avea frică de moarte, deoarece dragostea scoate afară frica (I Ioan 4, 18). Apoi să aibă desăvîrșită smerenie și să se socotească pe sine cei mai păcătoși (**Luca** 17, 10; I Timotei 1, 15; I Corinteni 15, 9; **Iov** 22, 29). Alt semn al celor desăvîrșiți este de a avea în ei roadele Duhului Sfînt, care sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare și celelalte toate (**Galateni** 5, 22).

Acestea și încă multe altele sunt semnele celor ce, cu darul lui Dumnezeu, au ajuns în viața aceasta la desăvîrșire, atît cît este cu putință firii omenești.

299. Prin îndumnezeire (desăvîrșire), încetează lucrarea naturii umane și este înlocuită cu lucrările dumnezeiești, atributele naturale fiind copleșite de slava dumnezeiască.

300. Trei sunt căile prin care ajungem la cunoașterea și comuniunea mistică cu Dumnezeu: teologia, asceza și sfînta rugăciune. Prin aceste trei căi au umblat toți sfinții și au ajuns la cea mai înaltă treaptă de unire cu Dumnezeu, anume la contemplarea și vederea lui Dumnezeu, adică pînă la răpirea „în trup sau afară de trup”, cum a ajuns și Sfîntul Apostol Pavel. Dintre acestea, cea dintîi și mai la îndemîna tuturor este sfînta rugăciune, făcută cu credință și din toată inima.

301. Cea mai subtilă și mai înaltă și mai tainică unire între Dumnezeu și om este unirea duhului celui dintru noi cu duhul lui Dumnezeu. „Acest duh este

un duh gânditor - după dumnezeiescul Grigorie Palama -, care stă în chip de raze de lumină în mijlocul inimii". Cu acesta ne deosebim de îngerii. Cu acesta omul este mai mare decât îngerii. Duhul din noi stă între minte și între cuvânt, și are în sine și cuvântul și mintea. După cum în semnul Sfintei Treimi, Duhul Sfânt stă în mijloc și are și pe Tatăl și pe Fiul, că este de aceeași ființă, așa este și duhul acesta, aprinde mintea și cuvântul omului și se formează o treime.

DESCOPERIRILE DE LA DUMNEZEU

302. Descoperirile sunt vederi pe care le arată Dumnezeu sufletului celui desăvârșit în smerenie și în toată fapta cea bună și se fac cu totul mai presus de simțirea și înțelegerea sufletului celui curat, deoarece ele poartă întru sine străine și mari taine ale lui Dumnezeu.

Și omul, în vremea descoperirilor, nu-și dă seama de se află în trup, după cum ne mărturisește despre aceasta marele și dumnezeiescul Apostol Pavel (II Corinteni 12, 4).

303. Semnele principale după care se pot cunoaște descoperirile cele de la Dumnezeu sunt în număr de trei și anume:

1. Înălțimea învățăturilor descoperite;
2. Curăția lor dumnezeiască;
3. Puterea lor de a schimba în bine pe oameni.

Aceste semne sunt lăuntrice și ele se pot pricepe numai când descoperirea este bine cunoscută și este cercetată în duh de smerenie și de evlavie. Acest duh face fericit pe cel ce se dedă unei asemenea cercetări.

304. Dacă descoperirea este de la Dumnezeu, atunci ea se încadrează desăvârșit în cuvintele dumnezeieștii Scripturi și în învățăturile Bisericii.

305. Vedeniile și descoperirile le arată Dumnezeu mai ales oamenilor sfinți și foarte sporiți în smerenie, în dreapta socoteală și în cunoștința de sine. Dar câteodată Dumnezeu dă vedenii și oamenilor obișnuiți. Dar numai atunci învrednicește Dumnezeu pe cineva cu vedenii, când voiește să lucreze faptele mântuirii, atât pentru cel ce are vedenii, cât și pentru alți oameni.

Dumnezeu descoperă tainele Sale, uneori, și celor necredincioși, dacă sunt sinceri în viețuirea lor, ca să servească pe cei credincioși, pentru că Dumnezeu Se servește nu numai de oameni, ci și de animale, de arbori și de alte făpturi neînsuflețite în planul lui Dumnezeu, angajând întreaga făptură ca să lucreze la mântuirea oamenilor.

Uneori Dumnezeu arată vedenii și descoperiri celor necredincioși, dar să nu-ți închipui că face acest lucru oricând și oricui! Pentru că acest lucru se întâmplă foarte rar și după dumnezeiasca alegere și economie către unii oameni, care sunt sinceri în a lor neștiință și mai ales când prin ei găsește știutorul de inimi cu care își arată voia Sa, spre mântuirea și îndreptarea multora.

Aceasta însă nu înseamnă că noi trebuie să ținem seamă de visele și vedeniile oricui s-ar întâmplă.

306. Despre descoperirea dumnezeiască, noi ne putem încredința și din semnele cele din afară, care sunt minunile și proorocirile la care putem adăuga și calitatea morală a persoanei prin care se face descoperirea.

307. Sfântul Maxim Mărturisitorul explică mistic cele trei ceruri la care poate ajunge omul îndumnezeit. Întîiul cer este sfîrșitul a toată fapta bună. Al doilea cer este înălțarea minții și cunoștinței la cele dumnezeiești, atît simțite cît și gîndite. Al treilea cer este teologia, prin care ajunge cel desăvîrșit, cu ajutorul darului Sfîntului Duh, la starea de contemplație, adică la răpirea minții și la înțelegerea tainelor lui Dumnezeu celor mai presus de cunoștință.

Unii din Sfinții Părinți zic că Apostolul Pavel a fost răpit în rai, adică la al treilea cer al cunoașterii dumnezeiești, fiindcă i s-au vestit cuvintele tainice și negrăite despre rai, care și pînă astăzi sunt ascunse pentru noi. Adică, ce este pomul vieții cel din mijlocul raiului; ce este pomul cunoștinței binelui și răului; ce au fost heruvimii și sabia de văpaie care păzea ușa Edenului; ce au fost pomii din care a rînduit Dumnezeu să mănînce Adam, și altele pe care le-au tîlcuit Sfinții Părinți, însă nu așa cu amănuntul.

DESEFRÎNAREA, CURVIA

308. Pentru combaterea desfrîului, de orice fel ar fi el, care stăpînește atît de mult lumea de astăzi, preoții, păstorii de suflete și Biserica în general trebuie să facă permanent efort de a îngrădi, micșora și stîrpi acest prea urît și blestemat păcat care macină sănătatea trupului, dezbină familia, îmbolnăvește copiii, smintește pe cei din jur, mînie atît de mult pe Dumnezeu, desparte pe creștini de Preacuratele Taine și aruncă cele mai multe suflete ale credincioșilor în focul gheenei.

Preoții să spună adesea în predicile lor și în scaunul de spovedanie, celor vinovați, cît de cumplit a pedepsit Dumnezeu pe desfrînați și preadesfrînați (adulteri), pe sodomiteni, pe gomoreni și pe cei ce urmează păcatul lui Onan. Să le amintească credincioșilor că însuși Dumnezeu a oprit preacurvia în cele zece porunci, zicînd: „să nu preacurvești” (Deuteronom 5, 18). Și iarăși zice: "Cu femeia aproapelui tău să nu te culci, ca să-ți verși sămînța și ca să te spurci cu ea" (Levitic 18, 20).

DEZNĂDEJDEA

309. Deznădejdea este pierderea încrederii în bunătatea și milostivirea lui Dumnezeu. Ea este un păcat împotriva Duhului Sfînt. Deznădejdea este a unsprezecea treaptă a păcatului, după învățătura Sfîntului Nicodim Aghioritul. Urmările deznădejdiei duc pe om la a douăsprezecea treaptă a păcatului, care este sinuciderea, asemenea lui Iuda.

310. Păcatul deznădejdiei și gîndul sinuciderii se vindecă prin rugăciunea cea stăruitoare (Iacov 5, 13; Iuda 20). „Orice rugăciune stăruitoare este lecuirea deznădejdiei și întărirea nădejdiei” (Sfîntul Ioan Scararul). Iarăși, omul se întărește

împotriva deznădejzii prin spovedanie și împărtășirea cu Sfintele și dumnezeieștile Taine; cei sinuciși nu pot fi pomeniți la nici un fel de rugăciune, nici acasă, nici la Sfânta Biserică, afară de cazul că au fost demenți, bolnavi grav de nervi (**Pravila Bisericească** de Protos. Nicodim Sachelarie).

DIACONIȚELE

311. Poate ați auzit și de diaconițe: „și vă încredințez pe Febe, sora noastră, care este diaconiță a Bisericii din Chenhrea” (Romani 16, 1). Dar, zic, v-ați pus întrebarea ce misiune aveau diaconițele? Poate ați luat de acolo îndrăzneală și să faceți diaconi din femei! Voi credeți că diaconițele, care au încetat să mai fie din secolul IV în Biserica Ortodoxă, aveau aceeași misiune ca un diacon?

Aceste diaconițe aveau șapte misiuni în Biserică. Ajutau la botezul femeilor, ajutau bolnavii la spitale, duceau împărtășanie la femeile bolnave, slujeau la mesele agape etc. Dar nicidecum n-aveau hirotonie, cum spune canonul 19 al Soborului VI Ecumenic: „Iar hirotonie la diaconițe, n-am cunoscut, fără numai hiroteșii”. Ce este hirotesia? Hirotonia se face în Altar, iar hirotesia afară de Altar. Este o singură rugăciune arhierescă care se dădea înainte vreme, și acum se dă la ierarhia inferioară a Bisericii, la slujitorii inferiori, cum erau: exorciștii, portarii, citeții, cîntăretii, anagnoștii, ipodiaconii, hartofilacșii etc.

Toți aceștia aveau această hirotesie sau binecuvîntare care o aveau și diaconițele; o împuternicire să slujească, să ajute în Biserică. Unii erau cu înmormîntările, portarii țineau bastoane în mîini și atunci cînd se spunea: „Cei chemați, ieșiți”, ei scoteau pe catehumenii, care încă nu erau botezați, din biserică.

Dar hirotonia cu hirotesia nu-i totuna! Hirotesia este o mică sfințire care se dă la slujitorii inferiori, iar slujitorii superiori: diaconul, preotul și arhierul au hirotonia în Sfîntul Altar. Este mare deosebire între una și alta.

Să nu credeți că diaconiță zicea ecteniile ca diaconul sau zicea evanghelia la popor sau se săruta cu preotul și se împărtășea la Sfînta Masă, cum fac clericii. Nicidecum!

Apostolul Pavel a spus așa: „Văduva care nu se mărită să fie hrănită de la biserică. Care se mărită nu greșește, dar mai bine să rămîna așa”. Pe femeile acestea văduve și bolnave, care nu aveau bărbat, Biserica le ajuta prin diaconițe.

Ele țeseau covoare pentru biserică, perdele, făceau lumînări pentru biserică, veșminte pentru preoți, făceau curățenie în Altar. Ele erau în slujba Bisericii, iar Biserica le purta de grijă. (Iosif Flaviu, marele istoric, ne arată că la Biserica lui Solomon era astfel: în jurul bisericii celei mari, erau case pentru cele ce aveau să ție fecioria pînă la 30 de ani, și de atunci puteau să se căsătorească. Mai sus erau fecioarele bisericii, care se făgăduiau să păzească viața curată pînă la moarte. Apoi mai erau văduvele bisericii. Și mai erau un fel de călugări numiți terapeuți.)

Aceste diaconițe țineau evidența fecioarelor și a văduvelor dintr-o eparhie. Ele spuneau episcopului cîte femei ajută la toate bisericile, și li se dădea un ajutor. Asta era prima misiune a diaconițelor.

A doua misiune a diaconișelor. Ele știau câte fecioare are Biserica. În timpul marilor persecuții nu erau mănăstiri cu crucea în vîrf, să toace și să tragă clopotele. Biserica era în catacombe. Dacă o fată se hotăra în casa părintească să păzească fecioria pentru Hristos, părinții creștini îi dădeau voie. Ii făceau o chiliută cu icoane acolo să se închine și ea petrecea mai mult în post și rugăciune. Cum a fost și Sfînta Mare Muceniță Varvara.

Cine știa numărul acestora care își afieroseau lui Hristos viața în sfințenie? De ele se îngrijeau întîi diaconișele și apoi episcopul locului, care le călugărea. Pînă în secolul VI n-a avut voie preotul să facă călugărițe: episcopul sfințea fecioarele. El se ducea la casele lor și le făcea călugărițe și le puneă făgăduința și tunderea în fața părinților, că nu erau mănăstiri, ca să facă călugăria în fața Altarului. Aceasta era a doua misiune a diaconișelor.

A treia misiune a diaconișelor era cu catehizarea femeilor și botezul femeilor. Pentru că diaconii și preoții aveau ungera Sfîntului și Marelui Mir, le puneau pe diaconișele cu împuternicirea lor, să le miruiască pe femei, să le catehizeze, să le învețe simbolul credinței și legea creștină. Iar la îmbrăcarea și dezbrăcarea lor era foarte cuviincios să fie femei; și acestea erau diaconișele.

A patra misiune era milostenia. Se strîngea milostenie de la biserică pentru cei săraci și necăjiți și pentru cei ce aveau cereri și nevoi. Diaconișele trebuiau să știe unde să împartă aceste milostenii și care-i mai necăjit, să-i dea raport la episcop.

A cincea misiune a diaconișelor era curățenia în Sfîntul Altar și alimentarea lui. Ele alimentau Altarul cu tămîie, cu smirnă, cu untdelemn, cu lumînări de ceară, curățenia în Altar, fără să se atingă de Sfînta Masă, de Sfîntul Jertfelnic, cum sunt și călugărițele acum. Că mai tîrziu le-au luat locul chiar călugărițele și nu s-a mai simțit nevoia de diaconișele.

A șasea misiune a diaconișelor. În sărbători și Duminici, după ce ieșeau de la biserică se dădea masă comună cum era atunci. Se duceau diaconișele undeva aproape de biserică și adunau femeile să le țină cateheze, să le învețe. Ele le spuneau de Sfînta Evanghelie.

A șaptea misiune a diaconișelor. Ele făceau mare rînduială în biserică. Bărbații să stea în partea dreaptă și femeile în partea stîngă în ordinea aceasta: cei prea bătrîni în frunte, cei mai cărunți la spate, cei tineri pînă la sfîrșit și printre ei să rămîna o cărare ca să meargă creștinii să se închine, să dea darul la Altar.

Iată ce misiune aveau diaconișele, dar nu să le faci diaconi, să le îmbraci cu stihar și să le pui să zică ectenii. Asta este cea mai mare nebunie. Nu a fost aceasta niciodată. Ia gîndiți-vă dumneavoastră, în istoria Sfinților Apostoli, în istoria Evangheliei, nu găsim vreodată că au hirotonit Apostolii vreo femeie. Dacă au fost sfințele mironosițe, avem duminica lor după Paști, fiind cinstite întocmai cu Apostolii, cum au fost: Maria Magdalena, Maria lui Cleopa, Maria lui Iacob cel Mic, Salomeea, Maximilia, Iunia, Iulia, Marta și Maria și celelalte

Cît erau de mari ele. dar nu au îndrăznit Apostolii să le hirotonească. Nu se spune ca a hirotonit pe Maria sau pe alta. Au murit martire, au murit mărturisind pe Hristos și întocmai cu Apostolii se cheamă, că ele au vestit învierea întîi și au mers după Mîntuitorul pînă la moarte și pînă la înviere, dar nicidecum nu spune în Sfinta Evanghelie că au hirotonit vreuna.

Biserica le cinstește ca pe Apostoli, dar nu ca pe diaconi sau ca pe preoți.

DISTRACȚIILE

312. *Părinte, dar despre cei ce merg la distracții lumești, la nunți cu lăutari, la bal, la discotecă, ce ne puteți spune?*

Care se duce așa, acela-și bate joc de sufletul lui. Pentru că, uite ce este, tot ce ai cîștigat în biserică ai risipit. Dacă te-ai dus la crîșmă, acolo-i gura iadului. Dacă te-ai dus la jocuri, acolo-i teatrul satanei. Și toate lucrurile duhovnicești pe care le cîștigi în biserică, le pierzi acolo și îți pierzi și sufletul.

313. Măi, dacă îți trebuie un pahar de vin, Dumnezeu le-a făcut toate. La masa ta, în sărbători, în duminici și cum este acum în cîșlegi (vremea dintre cele patru posturi), adu-ți un pahar-două de vin curat, și să iei cu soția, cu copilașii; dacă ți-a venit un neam. Dar la casa ta și cu măsură. Că toate-s pentru om. Că mă întreabă unii: „Dar pot să iau un pahar de rachiu la o nuntă sau la un praznic?”. Poți. Dar unul, pentru că-i blagoslovit. Nu zice că „toate se sfințesc prin cuvîntul lui Dumnezeu și prin rugăciune”?

Și vinul cine l-a făcut? Nu tot Dumnezeu? Vezi că din vin, mai ales se fac și Preacuratele Taine, ce-i mai sfînt pe lume. Că zice Sfîntul Ioan Gură de Aur: „Nu vinul este de vină, ci beția!”. Așa și rachiu, nu-i de vină. De vină-i beția, dacă ai luat mai mult decît trebuie și te-ai îmbătat și ți-ai pierdut și mintea și sănătatea și sufletul. Ferească Dumnezeu! N-ai ce căuta să te duci în casa diavolului. Că acolo este „Babilonul” și toate răutățile. Acolo găsești de tot neamul.

Da. Vrei în casa ta să te odihnești, odihnește-te. Stai la masă, iei un pahar, te-ai odihnit și pe urmă te ocupi cu cele ce spune cartea.

DIVORȚUL

314. După învățătura dată nouă de Dumnezeu, căsătoria este indisolubilă, adică una singură pe toată viața: „Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă” (Matei 19, 6). Numai moartea desparte în chip firesc pe cei doi soți. Totuși, sunt cîteva excepții îngăduite de Biserică, care duc la despărțirea soților între ei prin divorț.

315. Motivele canonice de divorț sunt:

I.a. Adulterul (preacurvia), adică violarea credinței conjugale de către soț sau soție. Acest motiv de divorț se bazează pe Sfinta Evanghelie, adică pe dreptul divin (Matei 19, 9).

b. Pe lîngă adulter, soțul poate să divorțeze cînd i se pun curse care-i periclitează viața, îndreptate contra existenței căsătoriei, de către un soț împotriva

celuilalt, cum ar fi refuzul soțului sau soției de a naște copii. In acest caz partea nevinovată are drept să solicite divorțul.

c. Iarăși, soțul poate divorța când soția se face vinovată de avort intenționat și prin aceasta împiedică scopul căsătoriei.

d. Când femeia sau bărbatul participă fără voia celuilalt la ospete și petreceri necuviincioase.

e. Pentru soție există motiv de a cere divorț când bărbatul său o acuză public pe nedrept de adulter când soțul ei greșește în public sau în ascuns, în casă sau în altă parte cu o altă femeie.

II. Al doilea motiv principal de divorț, după adulter, este căderea unui sot din dreapta credință - apostazie, necredință, sectă etc. (I Corinteni 7. 15).

III. Când unul din soți sau amîndoi intră în monahism, „ca o moarte superioară, față de lumea pusă în slujba păcatului” (Sinodul VI Ecumenic, Canonul 12 și 48). Insa „cel ce-și lasă (prin divorț neîngăduit) soția sa legitimă și ia pe alta, trebuie să fie canonicit ca un preacurvar, după porunca Domnului (Matei 19, 9), adică să fie oprit pînă la 15 ani de la Sfînta Impărtășanie”, după Sfîntul Vasile cel Mare.

316. *Cînd se consideră încheiat divorțul canonic? Adică în ce moment cei doi soți sunt liberi să se căsătorească, din punct de vedere canonic?*

Divorțul canonic se consideră încheiat cînd între soți au urmat motivele de divorț arătate mai sus (adică: adulterul, lepădarea de credință, intrarea în monahism etc). Trebuie, însă, pe lîngă motivele canonice arătate mai sus, să se țină seama și de motivele de divorț hotărîte de legislația civilă.

Care sunt efectele divorțului canonic?

Efectele de drept ale divorțului canonic se referă pe de o parte la soții divorțați, iar pe de altă parte la copiii născuți din căsătorie. Divorțul canonic desface în orice privință legătura conjugală și pune pe soți în acel raport în care se găseau înainte de căsătorie (după **Dreptul Bisericesc Oriental**, Episcopul (Nicodim Milaș).

DOCTORII

317. Cînd am fost internat în spital doctorii mi-au dat un salon mare, numai cu un singur pat, ca să poată veni ei acolo. Veneau cîte douăzeci.

- Părinte, dar cu noi cum este? Cum este cu mîntuirea noastră?

- Voi aveți mare plată de la Dumnezeu, cînd vine omul bolnav să-l îngrijiți și să nu-i cereți bani. Nu vă uitați la bani! Dacă vezi că-i bolnav, n-are cu ce, săracul, să nu-i ceri nimic, că un suflet este mai scump decît toată lumea!

318. Dacă aș avea un milion de doctori de-a dreapta mea, nimeni nu-mi poate da o clipă de viață, pentru că viața mea este în mîna Atotțitorului.

319. Doctorilor, dacă știți în sat la voi o femeie bolnavă, un om bolnav, un tînăr, să-i cercetați!

DRACII

320. Orice creștin are de la Botez un înger bun, care stă de-a dreapta lui și îl povățuiește spre tot lucrul plăcut lui Dumnezeu. El scrie cu de-amănuntul, una câte una, toate faptele bune, pe care le face în viață și pe care i le va prezenta în ceasul Judecății când „cărțile se vor deschide”. De asemenea, creștinului îi urmează din pruncie și un înger rău (diavol) care scrie și el, amănunțit, tot păcatul pe care îl face omul în viață, pînă în clipa morții. Scopul îngerului rău este de a-l ispiti întotdeauna și a-l îndemna la păcat, cu gîndul, cu imaginația, cu simțurile, cu cuvîntul, cu fapta, cu trupul și cu sufletul. Dacă omul îl ascultă, se învoiește la păcat și chiar îl săvîrșește; diavolul scrie orice gînd, orice cuvînt sau faptă rea făcută în viață, de care îi va cere răspuns la Judecata particulară, adică după moarte, dacă nu a fost dezlegat de păcate în viață, prin spovedanie și pocăință.

321. Sfinții și dumnezeieștii Părinți ai Bisericii au înțeles că orice patimă care ne luptă pe noi, este un drac. De aceea, dumnezeiescul și Sfîntul Părinte Efrem Sirul zice: „Că omul are atîția draci, tot atîția, cîte patimi are”. Și tot așa spun și alți mulți Sfinți Părinți.

322. Suntem datori să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute cu Harul Său să putem scoate și izgoni demonii din noi și nu din alții! Și iarăși suntem datori să ne rugăm stăruitor și cu evlavie și cu umilință Preabunului Dumnezeu, să ne ajute să înviem prin pocăință adevărată sufletul nostru cel mort prin păcate și să nu ne îndrjim cu drăcească obrăznicie a cere lui Dumnezeu darul de a învia morții și de a face minuni.

323. Arma cea mai puternică și mai înfricoșată prin care omul poate scoate și izgoni din inimă pe draci este numele cel prea înfricoșat al Domnului Dumnezeu și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, pe care dacă îl va chema cineva din inimă și cu smerenie și cît mai des, unul ca acela, cu darul lui Hristos, va scoate și va izgoni de la sine pe dracii care îi dau război și îi va risipi pe ei ca praful spulberat de vînt și se vor stinge ca fumul.

324. Frînele puterii satanei sunt în mîna lui Dumnezeu. El este cîinele lui Dumnezeu și nu poate să facă nimic fără poruncă.

325. Sfîntul Macarie cel Mare pînă acolo merge, că zice: „Dumnezeu este și în draci și în satana!”. Cum este în draci, zic unii, dacă satana este împotriva lui Dumnezeu? Da, este. Că dacă n-ar fi Dumnezeu într-înșii, cît rău ar face! Dumnezeu este într-înșii cu puterea Sa cea atotțiitoare, una din însușirile Sale, să-i țină în frîu, ca pe cîinele cel rău, să nu facă rău cît ar vrea ei oamenilor. Nici în porci n-au putut să intre, fiind ținuți de puterea atotțiitoare a lui Dumnezeu. Că puterea drăcească este îngrădită de puterea Dumnezeirii. Că zice la Isaia: „Se luptă cel puternic cu Cel Atotputernic”. Are el putere, dar nu este atotputernic, că Dumnezeu îl ține în frîu!

Toată puterea drăcească este circumscrisă împrejur; este îngrădită de puterea Dumnezeirii. Că altfel, ai văzut, cînd i-a dat voie să-l ispitească pe Iov,

ce-a făcut într-un ceas? I-a ars turmele, i-a sfârșit toate și i-a omorât fiii! Are mare putere satana, dacă Dumnezeu îi dă voie.

326. Dracii sunt putere nălucitoare.

327. Să știți că diavolul se arată în chip de înger, sau în alt chip, sau în chipul lui Hristos, sau în chip de arhanghel, de sfinți, de ierarhi, de cuvioși. El întii te învață bine, pînă i te închini lui. Iar după ce te închini lui, te duce la pierzare.

328. Dracii sunt plini de ură. Sfîntul Dionisie Areopagitul spune așa:

Răul din draci în aceasta constă: în poftă fără de minte, mînie fără judecată și închipuire pripită sau nălucire".

Ai auzit care-i răul din draci? Pofță fără de minte, că a poftit să fie asemenea cu Dumnezeu; mînie fără judecată, că se pornește fără rațiune să omoare pe oricine, să facă rău fiecărei zidiri a lui Dumnezeu. Și al treilea: nălucire pripită, că s-a închipuit întocmai cu Dumnezeirea, uitînd că i-a făcut Dumnezeu. Zice că dacă ai lua de la draci aceste trei lucruri, mînia fără judecată, închipuirea pripită și pofta fără de minte, ei s-ar face îngeri înapoi. Aceste trei răutăți îi fac pe ei draci. Iar dacă ai scoate din ființa lor acestea, ei numaidecît ar rămîne curați ca niște îngeri, cum au fost întii.

329. Și diavolii au credință și cunoștință. Ei nu fac nimic fără voia lui Dumnezeu. Se tem foarte tare de puterea dumnezeiască, ca să nu-i alunge în gheenă mai înainte de judecata viitoare, că muncile iadului sunt foarte grele.

Nu toți diavolii se află desăvîrșit la muncă pentru căderea lor, așa cum nici păcătoșii nu se află definitiv în iad, cum spun dumnezeieștii Părinți.

330. Diavolii știu să cînte, știu teologie mai multă decît toți teologii din lume, priveghează mai mult decît toți călugării, nu dorm niciodată, nu mănîncă, cred în Dumnezeu etc. Un singur lucru nu știu și nu pot diavolii să facă: să se smerească!

331. Să se știe că diavolii nu au nici o putere de a vindeca pe cineva, de a descoperi pagube sau pe răufăcători. Ei nu pot niciodată să facă minuni adevărate, ci numai cu năluciri mincinoase înșeală pe cei necredincioși și slabi în credință.

DREAPTA SOCOTEALA

332. Dreapta socoteală este împărăteasa faptelor bune.

333. Fără această sare duhovnicească toate cele bune se strică și întru vătămare se mută.

334. Dumnezeiasca Scriptură și Sfinții Părinți numesc dreapta socoteală "soare" (Efeseni 4, 26; Sfîntul Casian Romanul, **Filocalia**, vol. 1). În alt loc, Sfînta Scriptură o numește cîrmă a vieții și sfat, zicînd: „Cei ce nu au cîrmuire, cad ca frunzele; Mîntuirea stă întru mult sfat" (Pilde 11, 14); „Sfatul bun te va păzi" (Pilde 2, 11). Sfîntul Antonie o arată a fi cea mai mare dintre toate faptele bune și o numește „ochi și luminător al sufletului" (Sfîntul Casian Romanul, **Filocalia**, voi. 1). Alții i-au zis: „izvorul, rădăcina, capul și legătura tuturor

virtuților". Sfântul Petru Damaschin o numește „Lumina care arată celui ce o are” (**Filocalia**, vol. 5). De asemenea și unii înțelepți profani, vorbind despre dreapta socoteală, au spus: "Perfecțiunea este măsura în toate", adică acea rară știință de a acorda fiecărui lucru și fiecărui act din viață însemnătatea cuvenită - după măsura valorii lui - de a nu amesteca lucrurile mărunte cu cele de preț. Tot ei ai mai numit-o "știința desăvârșirii".

335. Prin ce fapte bune ajunge omul să câștige această împărăteasă a virtuților? Despre acest lucru. Sfinții Părinți ne spun că „nepătimirea naște dreapta socoteală” (Sfântul Maxim Mărturisitorul, **Filocalia**, vol. 2). Același sfânt zice că "mintea deprinsă cu făptuirea înaintează în dreapta socoteală" (Sfântul Maxim Mărturisitorul, **Filocalia**, vol. 2). Avva Serapion spune că „darul deosebirii (dreptei socoteli) îl câștigă omul atunci când nu va crede părerii sale, ci va urma în toate învățătura Părinților celor iscusiți (Sfântul Casian Romanul, **Filocalia** vol. 1). Avva Moise spune aproape același lucru ca Avva Serapion despre dreapta socoteală: „Dreapta socoteală nu se câștigă decât prin smerenie, care ne face să arătăm Părinților nu numai faptele, ci și gândurile noastre și să nu ne încredem în părerea noastră nicidecum; ci în toate să urmăm povățuirile bătrânilor și să credem că este bun ceea ce vor socoti ei ca atare. Aceasta nu numai că face pe monah să rămână neabătut de la calea cea dreaptă, prin discernământul adevărat, ci îl păzește nevătămat de toate cursele diavolului". La fel cu Avva Moise, dumnezeiescul Părinte Ioan Scărarul spune că „din ascultare se naște smerenia; iar din smerenie, dreapta socoteală” (**Scara**, Cuv. 4). Sfântul Isaac Sirul, arătând valoarea dreptei socoteli, zice că lucrarea cea cu măsură, cu osteneală și cu statornicie petrecătoare este cea mai de preț".

336. Pentru a înțelege cum lucrează dreapta socoteală, trebuie amintit că sufletul se împarte în trei părți: partea rațională, partea mînioasă și partea poftitoare.

Felul cum trebuie să chivernisim, cu dreaptă socoteală, cele trei părți ale sufletului și trupului nostru, ni-l arată Sfântul Maxim Mărturisitorul: „Dă sufletului și trupului tău, cele de care sunt vrednice".

Adică părții raționale a sufletului să-i dăm citire, vederi duhovnicești și rugăciune; părții mînioase să-i dăm dragostea duhovnicească, care se opune urii; iar părții poftitoare să-i dăm înfrînare și cumpătare. Trupului nostru să-i dăm hrană și îmbrăcăminte atît cît trebuie.

337. Să avem în toate dreapta socoteală. Că pădurea nu se teme de cel ce încarcă o dată mult pe o căruță. Știe că mai la vale se rupe osia și se strică carul. Ea se teme de acela care ia cîte un lemnișor și-l duce acasă. Așa și vrăjmașul, nu se teme de cel care începe cu multă nevoie, că obosește și rămîne. Ci se teme de cel care ia cîte oleacă așa, încet, încet.

338. Cumpăna dreptei socoteli trebuie să meargă în toate. Ai auzit ce spune Sfântul Isaac Sirul? „Pe tot lucrul îl împodobeste măsura". Măsură la mîncare, măsură la dormit, măsură la înfrînare, măsură la priveghere, măsură

la metanii după măsura puterii fiecăruia. Dar cea mai mare grijă să avem de trezvia atenției, paza minții și privegherea minții.

339. Atunci când omul nu se încrede în părerile sale, ci va urma în toate învățăturile bătrînilor celor iscusiți, va cîștiga dreapta socoteală.

DUȘMANII, VRĂJMAȘII

340. *Cum să ne rugăm pentru vrăjmași?*

Doamne, miluiește-i. Iartă păcatele la toți cei ce ne urăsc pe noi, cei ce ne ocărăsc pe noi. Iar dacă soțul este rău, zi așa: Doamne, miluiește-l pe soțul meu, și-l izbăvește de ispitele Diavolului, să nu mai urască, să nu mă mai înjure, să nu mai bea.

Așa să te rogi pentru el. Dar, orice dușman care te urăște și te ocărește, tu să auzi cuvîntul Evangheliei: iubiți pe vrăjmașii voștri; faceți bine celor ce vă urăsc binecuvîntați pe cei ce vă blestemă și vă rugați pentru cei care vă necăjesc. Dar cînd te rogi, să nu zici că acela-i vinovat, că nu-ți ajută Dumnezeu. Stii ce să zici? Miluiește-mă, Doamne, pe mine păcătoasa, că pentru păcatele mele s-a făcut soțul rău. Eu sunt rea!

Atunci te aude Dumnezeu. Să nu dai vine pe celălalt. Să te găsești tu vinovat că dreptatea lui Dumnezeu nu știm cum este.

Dacă mă găsesc eu vinovat și mă rog pentru frați, Dumnezeu mă aude. Căci zice așa: în măsura în care te rogi tu pentru cel care-ți face necaz, dai sabia în mina lui Dumnezeu ca să se răzbune pe el. N-ai voie tu ca să te răzbuni.

DUHOVNICUL

341. Duhovnicul trebuie să fie tare în credință, cu mare frică de Dumnezeu, cu multă milă de oameni și cu inimă de tată pentru toți. Să judece cit mai atent și drept, adică fără părtinire, să țină cont de firea, vîrsta, așezarea, temperamentul, studiile, poziția socială, starea sănătății, cultura, puterea de intelegere și ascultarea fiecăruia și, mai ales, de credința și de frica de Dumnezeu pe care o are credinciosul. Să spovedească cu mare grijă și atenție, fără grabă. Să asculte ce i se spune de fiecare, și apoi să întrebe, începînd de la cele duhovnicești la cele firești, de la credință, rugăciune și biserică, la cele omenești și trupești. Să nu iscodească prea mult păcatul, să nu smintească mai ales pe tinerii copii cu întrebările sale; să nu se mire nici să ocărăscă pe cineva pentru Păcatele mărturisite; să nu întrebe cu cine anume a păcătuit și mai ales să nu divulge secretul spovedaniei.

342. Duhovnicul trebuie să țină măsura adevărului, adică să țină calea de mijloc între dragoste și asprime, între acrivie, adică scumpătate și pogorămînt. Să măsoare așa cum îl învață Dumnezeu, de la caz la caz, dragostea cu dreptatea și muștrarea cu răbdarea și blîndețea.

343. Duhovnicul are marea datorie față de fiii săi duhovnicești, de a-i supraveghea, de a-i învăța pururea și de a se ruga lui Dumnezeu pentru mîntuirea lor. Iar fiii duhovnicești au și ei datoria de a asculta învățăturile duhovnicului lor,

de a-i cere întotdeauna sfat și binecuvântare pentru toate, de a-și face canonul rînduit, de a se sili spre îndreptarea lor și de a se ruga pentru părintele lor duhovnicesc.

344. Mare dar este darul duhovniciei! Să mîngîi, să dezlegi păcatele oamenilor, să rînduiești canon de vindecare și să dai sfaturi de mîntuire. Numai un suflet dacă ai cîștigat, acela este mai scump decît toată lumea!

345. Cînd e vorba de candidații la hirotonie, duhovnicul trebuie să fie foarte atent, să nu le dea dezlegarea la preoție, dacă au păcate de moarte, ci să-i trimită la episcopul locului, că își ia asupra sa toate păcatele acelora.

346. Preotul duhovnic este suveran la scaunul de spovedanie. El judecă atunci în numele și în locul lui Hristos. Nu poate lega oricum, fără judecată; nici să dezlege orice și pe oricine. Pentru a nu greși trebuie să cunoască foarte bine sfintele canoane, Tradiția Bisericii, practica liturgică, învățăturile Sfinților Părinți și mai ales Sfînta Scriptură, că fără aceste arme este ca un soldat fără sabie.

347. Duhovnicii trebuie să cunoască foarte bine cele șapte pricini ale păcatului, cele douăsprezece trepte ale păcatului, cum să sfătuiască mai înainte de spovedanie, cum să procedeze la spovedanie cu cei rușinoși, cu cei ce au gînduri de hulă și de îndoială - cărora se cuvine a le amîna vremea spovedaniei - cum să procedeze cu cei ce au vreun păcat de care și el, ca duhovnic, este vinovat, cum se cuvine să-i mărturisească și să-i sfătuiască pe cei ce vor să se facă preoți, cum se cuvine să canonisească pe cei ce au făgăduințe; cum să sfătuiască pe curvari, pe preacurvari, pe sodomeni, pe cei ce au păcătuit cu dobitoacele și pe cei ce au făcut malahie. De asemenea, să știe cum să canonisească pe fiecare, de la caz la caz, orientîndu-se după scumpătatea și iconomia (pogorămîntul) sfintelor canoane.

Cine va dori, dintre părinții duhovnicești, să știe pe larg despre acestea amintite mai sus, să caute în cartea ce se numește **învățatură către Duhovnic** sau **Carte folositoare de suflet**, denumire sub care a apărut într-o altă ediție. De mare nevoie este ca părinții duhovnici să aibă această carte și mai ales cei tineri care vor fi făcuți preoți și duhovnici și trimiși la parohii.

Această carte foarte folositoare de suflet este alcătuită de un mare dascăl al Bisericii Răsăritului, Sfîntul Nicodim Aghioritul, din Sfîntul Munte Athos.

348. Au ajuns unii din frații noștri duhovnici să considere că pot fi mai milostivi decît însuși Dumnezeu și, nevrînd să mai țină nicidecum cont de scumpătatea sfintelor canoane, se folosesc în practicarea Tainei Sfintei Spovedanii numai de iconomia (pogorămîntul) lor, fără nici o socoteală și, luînd de la sine putere cu îndrăzneală, dezleagă cele nedezlegate de Canoanele Apostolești, Sobornicești și Părintești și, cu păreri proprii, încearcă să răstălmăcească și să strice hotărîrile canonice. Să știe duhovnicii că de vor folosi în practicarea spovedaniei o iconomie nepotrivită față de scumpătatea sfintelor canoane, la greutatea păcatului celui ce se pocăiește, în loc să lucreze la îndreptarea sufletelor și vindecarea lor, vor fi ca păstorii cei neiscușiți și, în

loc să scoată turma lor din prăpastie și din loc mocirlos, ei vor lăsa oile cele cuvîntătoare ale lui Hristos să cadă în prăpastia păcatelor, dîndu-le astfel hrană nevăzuților lupi. Va fi de ajuns să se piardă numai o oaie, pentru care S-a răstignit Hristos, ca să fie și ei osîndiți.

349. Fiindcă duhovnicul nu este numai judecător, ci și doctor și părinte, este bine să se țină seama că nici doctorii nu dau doctoriile fără chibzuială și că rețetele sunt potrivite cu boala fiecăruia, ca nu cumva în loc de sănătate, să se pricinuiască acelui bolnav agravarea bolii sau moartea. Cel ce este cu adevărat părinte, în povățuirea și îndreptarea fiilor săi, nu va folosi în toată vremea numai mila, ci, neapărat, cîteodată și varga și alte pedepse cuvenite după greșelile lor, pentru ca să nu ajungă la cele scrise: „Părintele care cruță varga urăște pe fiul său” (Pilde 13, 24). Insuși Dumnezeu nu este numai milostiv, ci și drept. De aceea, prorocul David, prin Duhul Sfînt, a zis: „Mila și judecata Ta voi cînta Ție. Doamne” (Psalmul 100, 1). Intr-adevăr, Dumnezeu este milostiv și îndelung răbdător, dar și drept Judecător; ba chiar, spun Sfinții Părinți, noi trebuie să ne temem mai mult de mila decît de dreptatea Lui, căci dacă vom supăra dreptatea Lui, vom putea alerga la mila Lui, iar dacă vom supăra mila Lui, unde vom mai alerga? De aceea, să ne aducem aminte cu frică de cuvîntul scris: „Căci mila și mînia de la El sunt și peste cei păcătoși va odihni mînia Lui” (cf. Isus Sirah).

350. Atît scumpătatea cît și iconomia sau pogorămîntul canonisirii trebuie să se facă după măsura rîvnei de îndreptare și după arătarea roadelor de pocăință de către cel legat care se pocăiește. Cine va dori să studieze mai pe larg problema canonisirii, să citească despre aceasta în **Pravila Bisericească** a lui Nicodim Sachelarie.

351. Cele mai grele lucrări ale preotului sunt două: Spovedania (Mărturisirea) și Sfînta Liturghie.

La Spovedanie, ori pierzi un suflet - dacă nu știi bine cum să-l cîștigi -, ori îl mîntuiești. Or, preotul duhovnic este vînător de suflete! Înțelegi? Dacă nu stie să chibzuiască la mărturisire cu un suflet, între scumpătate și iconomia canonului, ori îl îngreunează, ori îl deznădăjduiește, ori îl face îndrăzneț! Știi cum face fierarul? Ai văzut 'colo la fierărie, cînd faci cu foiul și încălzești toporul, cînd vrei să-l călești, sau un clește sau o altă unealtă. Ai văzut cîtă băgare de seamă este la călit? „Vai de mine, s-a călit prea tare!”. Ce se întîmplă? Se rupe ca oțelul. Sau îi prea moale și se îndoiește prea repede.

Așa și tu, te silești acolo, ca duhovnic, să călești sufletul acela, să fie potrivit pentru Hristos. Nici prea moale, adică leneș, dar nici prea tare, adică iute și împietrit la inimă. Așa de bine trebuie să potrivim la mărturisire cu sufletul! Să bagi de seamă, să nu-l îngreunezi, ca să nu-l descurajezi. Dar nici să-l lași fără oleacă de canon și fără sfătuire, ca să nu-l încurajezi în păcat, să se ducă nepăsător și să nu simtă că a fost la mărturisire.

De aceea, la spovedanie este foarte bine, v-am spus, să aveți aceste două cărți: **Carte foarte folositoare de suflet și Pravila** Părintelui Nicodim

Sachelarie; că în **Molitfelnic** îs puse foarte puține instrucțiuni, pe care le vedeți înainte de spovedanie. Pentru cutare păcat, oprește atîta; pentru cutare, atîta. Foarte puțin. Dacă găsiți **Pravila** lui Sachelarie, aceea din 1940, vă sfătuiesc, dac-o găsiți, s-o copiați, ca s-o aibă fiecare în geantă la el, precum și **Invățătura către duhovnic**. Aceasta ți-arată tot, te duce de mîină și îți arată cum să procedezi.

352. Cînd preotul nu poate chibzui canonul, sau are un caz grav, amîină spovedania și dezlegarea, pînă ce se consultă cu un alt duhovnic mai bătrîn, sau îl trimite pe cel în cauză la episcop.

353. Nici un cleric (duhovnic) nu poate dezlega la spovedanie pe cel legat de altul, decît numai dacă cel ce l-a legat a murit sau l-a legat pe nedrept și este dezlegat de episcopul său.

354. Duhovnicul nu poate dezlega pe cel ce nu-l dezleagă Dumnezeu și nici nu poate lega pe cel ce nu s-a legat pe sine prin călcarea poruncilor lui Dumnezeu.

355. Dacă duhovnicul constată pe cineva că nu este sincer, are datoria să-l respingă de la spovedanie. Dacă nu ar face așa ar însemna că duhovnicul nu slujește pe Dumnezeu cu credință, cu inima curată și devotată.

356. Credincioșii sunt datori să spună toate păcatele și să nu-și schimbe duhovnicul, decît cu binecuvîntare și din motive întemeiate.

357. Le-am arătat preoților că n-au voie să dezlege pe nimeni, pînă nu făgăduiește că face canonul, pentru că spune Sfîntul Nicodim Aghioritul: „Dacă ai dezlegat pe om, fără a promite că-și face canonul, toate păcatele trec asupra preotului”.

358. Le-am arătat preoților cum se cercă păcatul la mărturisire cu cele șapte pricini: Cine? Ce? Pentru ce? In ce fel? In ce vreme? In ce loc? Și suma păcatului. Ne interesăm, că ce este mintea duhovnicului? Trebuie să fie ca un serafim și ca un heruvim. Să privească toate ascunsurile ființei omenești.

359. Duhovnicul să mărturisească numai individual și niciodată în comun.

360. Precum atunci cînd avem un proces, mergem la cel mai bun avocat, iar cînd suntem bolnavi, mergem la cei mai buni doctori, tot așa să facem și în viața duhovnicească, să căutăm cei mai buni preoți și duhovnici.

361. Duhovnicul la maici să aibă vîrsta de cel puțin 50 de ani și 20 de ani de ascultare într-o mănăstire.

362. Dacă cineva se smintește de vreo slăbiciune a duhovnicului său și nu mai are evlavie la el, atunci, dacă are motiv bine întemeiat, se poate duce la alt duhovnic, însă numai cu binecuvîntarea duhovnicului dintîi. La noul duhovnic este dator să facă o spovedanie generală din copilărie, ca acela să-l poată cunoaște bine și astfel să-i rînduiască un canon potrivit, spre îndreptarea lui.

363. Unii creștini obișnuiesc să caute duhovnici foarte îngăduitori, care iartă fără canon și chiar le dau și Sfînta Impărtășanie. Unii ca aceștia se pierd pe sine și se fac pierzare și pentru alții.

364. Unii creștini se duc la un duhovnic și spun unele păcate, apoi se duc la altul și spun alte păcate, tîlcuindu-le în așa fel încît să le înfățișeze fără adevărata

lor vină. Alții spun repede păcatele lor ca duhovnicul să nu le bage în seamă, nici să cerceteze cu de-amănuntul pricinile și urmările acelor păcate și astfel să poată fi tămăduiți. Alții, ceea ce este și mai rău, nu voiesc să le mărturisească pe toate, ci ascund pe cele mai mari. Toate aceste uneltiri ale diavolului, caută pe orice cale să ducă la pierzare sufletele oamenilor slabi în credință.

365. *Cînd are voie credinciosul să-și schimbe duhovnicul?*

Iată ce spun Canoanele în legătură cu aceasta: „Oricare om își va lăsa duhovnicul său fără anumită vină și se va spovedi la altul, să se despartă de Biserică împreună cu acela ce îl primește la el” (**Pravila Bisericească de la Govora**, cap. 118). În caz că duhovnicul, după multă răbdare și sfătuire, nu observă nici o îndreptare la credincios, un astfel de penitent trebuie trimis la alt duhovnic, sub motiv că nu se pricepe a-i vindeca ranele sale sufletești.

366. Cînd vei găsi un duhovnic bun să nu te mai duci la altul, căci dacă neguțătorești mărturisirea nu te poți folosi. Dacă te-ai mărturisit la un duhovnic ce mai multe ori și din pricină că ai căzut în aceleași păcate, te rușinezi de el și te duci la altul ca să te rușinezi mai puțin și să primești canon mai ușor, aceștia mai rău mînie pe Dumnezeu”.

367. *Cînd duhovnicul se smintește de păcatele celor pe care îi mărturisește, cade sub canon?*

Îți răspund cu cuvintele Sfintului Ioan Gură de Aur, care zice despre aceasta: „Nu judeca pe cel ce tămăduiește prin spovedanie pe cineva, că și doctorul, cînd operează se umple de puroi și de sînge, dar el vindecă. Așa și duhovnicul, se umple de sminteli cînd spovedește pe altul, dar el mîntuiește sufletele de păcate și de osîndă veșnică”. Numai atunci cade duhovnicul sub păcat: cînd iscodește păcatele oamenilor cu patimă, cînd se grăbește la spovedanie și nu întreabă păcatele cele de moarte cu amănuntul, cînd nu dă cuvenit sfat penitentului și canon de îndreptare pe măsura păcatelor lui; cînd spovedește în comun și nu face fiecăruia dezlegare pe cap, prin punerea mîinilor; cînd smintește pe credincioși cu întrebările sale, îndeosebi pe copii și pe tineri, și cînd dă Sfînta Impărtășanie repede, fără canon și pocăință, cum obișnuiesc unii preoți astăzi.

368. Nimic nu este mai greu decît a spovedi, a crește și a povățui sufletește pe calea mîntuirii.

369. *Părinte Cleopa, ce să fac, că nu reușesc să-mi găsesc un duhovnic? Tu să-l găsești? El să te găsească pe tine!*

DUMNEZEU

370. *Părinte, scrie în Biblie că omul este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Are Dumnezeu ochi, nas, limbă, cum au oamenii? Sunt albaștri, verzi, căprui?*

Ochiul lui Dumnezeu înseamnă puterea lui Dumnezeu cea atotprivitoare, care cercetează inimile și gîndurile noastre! Ochii lui Dumnezeu sunt neîncetata

luare aminte a Lui spre rugăciunea celor drepti și spre faptele tuturor oamenilor, spune Sfântul Ioan Damaschin. Tot ce mișcă în universul acesta, nu se mișcă fără știrea și îngăduința Lui; de la cel mai mic atom, și albinele și furnicile și ce fac îngerii și arhanghelii în cer și heruvimii și serafimii.

Ăștia-s ochii lui Dumnezeu, puterea Lui cea atotvăzătoare. Căci zice: „Cînd El privea pînă la marginile pămîntului și îmbrățișa cu ochii tot ce se află sub ceruri ” (Iov 28, 24).

Apoi mirosul lui Dumnezeu. Zice că a mirosit Dumnezeu miros de bună mireasmă la jertfa lui Abel. Ce înseamnă, că Dumnezeu miroase? El are nas, mări? Vai de mine! Fiindcă ești om îl vezi ca și om, dar El nu este compus. Mirosul lui Dumnezeu este puterea Lui cea atotmirositoare, plăcerea Lui față de jertfele oamenilor, cînd le aduc cu credință și cu smerenie. Dar care-i limba lui Dumnezeu, mări? Care-i gura lui Dumnezeu?

Puterea lui cea atotvorbitoare, prin care vorbește în cugetele și în inimile tuturor, este limba și gura lui Dumnezeu. Ai auzit?

Ce înseamnă mîna lui Dumnezeu? Că zice: „Mîinile Tale m-au făcut” (Psalmul 118, 73). Are Dumnezeu mîini? Doamne ferește! Mîinile lui Dumnezeu sunt puterea Lui cea atotlucrătoare, atotfăcătoare, prin care a făcut toate, lumea cea gîndită și cea nevăzută și așa mai departe.

371. Dumnezeu este oceanul acela de dragoste fără margini, care îmbrățișează toate zidirile sale! De fiecare are grijă.

372. Pe Dumnezeu trebuie să-L iubim din inimă, adică din suflet, cu simțămintele, cu partea sentimentală a sufletului nostru; din cuget, adică cu mintea sau cu partea cugetătoare; și din virtute, adică cu trupul, deci cu toate cele ale noastre. Porunca întîi din Decalog cere de la noi o dragoste nemărginită față de Dumnezeu.

373. Dumnezeu nu este spărgător de uși, ci numai bate la ușa inimii fiecăruia, iar a deschide este în voia liberă a omului.

374. Cea mai înaltă teologie creștină este unirea cu Dumnezeu prin trăire, adică prin credință, cugetare și împlinirea faptelor bune.

375. Dumnezeu știe nu numai lucrurile și cuvintele noastre, ci și cele ce gîndim noi sau pe cele ce le vom gîndi, după cum ne adeverește pe noi Duhul Sfînt, zicînd: „Tu ai cunoscut de departe gîndurile mele” (Psalmul 138, 8).

376. Vai de omul acela care, atunci cînd Dumnezeu îi face un bine, îl uită pe Dumnezeu!

ECUMENISMUL

377. *Ce părere aveți despre ecumenism și mișcarea ecumenică mondială?*

Este nevoie mai întîi de multă rugăciune, că fără Dumnezeu nu putem face nimic. Întîlnirile între Biserici sunt bune, evanghelice, căci astfel creștinii se cunosc mai bine unii pe alții și încetează ura confesională. Însă, de aici pînă la

unire este departe ca pînă la cer, că nici o Biserică neortodoxă nu va renunța la credința ei ca să vină la Biserica Ortodoxă.

Însă se cere membrilor Bisericii Ortodoxe, să fie cu mare grijă, ca nu cumva să renunțe la ceva din Tradiția noastră milenară, din învățăturile Sfinților Părinți și mai ales din dogmele Bisericii Ortodoxe, stabilite și apărute de atîția sfinți și cu atîta jertfă.

Că dacă Sfinții Părinți, întruniți la cele 7 Sinoade Ecumenice și la cele 11 Sinoade locale, în primele veacuri creștine nu ar fi fost cu mare atenție la apărarea dogmelor și învățăturilor dreptei credințe ortodoxe, noi astăzi poate nu mai eram creștini ortodocși.

Deci trebuie să fim cu luare aminte, ca jertfa Sfinților noștri Părinți să nu fie zadarnică. Altfel, ne pierdem și noi mîntuirea, și dezbinăm și pe credincioșii Bisericii Ortodoxe atît de statornici, evlavioși și devotați.

EGOISMUL

378. Egoismul este iubirea de sine, adică iubire nerațională, exagerată față de trup (**Filocalia**, vol. II, cap. 59). Creștinul se poate curăți de această cumplită patimă prin lepădarea de sine (Matei 16, 24), prin biruirea de sine, neprețuirea de sine, defăimarea de sine, cunoștința de sine și tăgăduirea de sine, prin rugăciune, post și deasa spovedanie.

ERETICII, SECTARII

379. Toate sectele sunt de dată recentă, căci istoria nu le cunoaște, după cum - poate tocmai de aceea - nici ele nu recunosc istoria. Deci, nu au dovada unei continuități apostolice (de la Apostolii Domnului) și nu au în ele garanția adevărului.

Aproape toate sectele au fost născocite de oameni neînvățați sau cel puțin fără o pregătire îndestulătoare, necesară înțelegerii și aprofundării Scripturii. Pregătirea lor nu le-ar fi putut garanta competența tîlcuirii nici măcar a unui articol de ziar sau a unui text profan oarecare, oricît de luminați sau prețioși s-ar pretinde a fi ei. Ei vorbeau în numele religiei cam cu aceeași competență cu care ar vorbi lăcătușii în numele agriculturii, semidoctii și analfabeții în numele științei și al progresului, sau agricultorii în numele astronomiei. De necontestat este că doctrinele lor n-au reprezentat un pas înainte în tîlcuirea și aprofundarea Bibliei, ci dimpotrivă, au dat dovadă de nepricepere și de misticism fanatic și bolnăvicios.

380. Cele mai multe secte din țara noastră sunt de proveniență străină, unele dintre ele fiind sădite cu scop vădit împotriva națiunii noastre.

Unele secte s-au născut din liberalism protestant ca o reacție împotriva îngrădirilor dogmatice ale Bisericii romano-catolice, iar altele provin dintr-un habotnicism care n-a fost mulțumit cu gradul de pietate și disciplină al Bisericii Ortodoxe.

Fiecare sectă a căutat să aducă ceva nou, ceva propriu numai ei, prin care să se caracterizeze și să se deosebească de celelalte secte.

Fiecare sectă aparte, precum și toate la un loc, sunt numai forme diferite de manifestare ale neînălăturatului sectarism care de veacuri a bîntuit și a hărțuit Biserica lui Hristos și apoi, cu rușine s-a stins prin puterea și înțelepciunea lui Iisus Hristos, Care este capul și Mirele Bisericii.

381. Toate sectele mistice și raționaliste, nu numai din România, care s-au despărțit de Biserică, s-au despărțit de Hristos. Nu mai au legătură cu Hristos. Gata. Așa este. Și pe sectari, nu în casă, nici în ogradă să nu-i primești, ca nu cumva să ne împărtășim de lucrurile cele rele ale lor și de ereziile lor.

Și dacă vin cu tot felul de cărți, ce să facem cu ele?

Pe foc, pe foc, pe foc! Ei au diavoli numiți arhiconi, zice Sfântul Ioan Gură de Aur. Ii învață toată Scriptura pe de rost, dar pe dos, pe dos, pe dos. Le tâlcuiește toată Scriptura pe dos. Din Scriptură îți vorbește, dar pe dos, nu cum spune Biserica și dogmele Bisericii. Să nu vorbești cu ei.

382. Băgați de seamă! Cine nu rămîne în Biserică, nu rămîne în trupul lui Hristos. Cine s-a rupt de Biserică, toți sectanții care au ieșit și au împînzit lumea - căci sunt peste 800 de secte numai în Europa - aceștia sunt neghină în grîu, aceștia sunt semințele satanei; „Doamne, zice Evanghelia, n-ai semănat sămînță bună în țarina Ta? Dar de unde are neghină? Un om vrăjmaș, adică diavolul, a făcut aceasta” (cf. Matei 13).

383. Sectanții sunt buruieni crescute la umbra Bisericii, oameni stricați la minte și la credință, prin care satana vrea să rățăcească și pe alții. Să nu-i ascultați! Cine s-a rupt de Biserică, s-a rupt de trupul lui Hristos.

384. Frații mei, în țara noastră sunt o seamă de secte autorizate, o seamă sunt tolerate, ca fracțiuni religioase și o seamă din ele sunt și netolerate, subversive, care sunt și contra statului și a Bisericii. Dar oricare sectă ar fi, să știți că toate se cheamă „neghinele țarini”.

385. În această țarină mare, satana a semănat neghine, ca să nu fie grîul curat, adică credința dreaptă. Și această neghină sunt sectele. Ele sunt niște buruieni care au crescut la umbra Bisericii, la temelie Bisericii, și nu trebuie ca noi să dăm grîul pe neghină sau să amestecăm grîul cu neghina.

386. Porțile iadului sunt gurile sectarilor, așa le tâlcuiește marele Atanasie. Cîte secte sunt! Acestea au ieșit ca ciupercile după ploaie. Toate sectele sunt buruieni crescute la umbra Bisericii. Ele nu rezistă mult. Bunăoară bapțiștii, care-i cea mai veche sectă, are acum 13 ramificații în țară la noi. S-au împărțit în 13 și pe urmă pieirea lor, că s-au despărțit de trunchi.

387. Cu Biblia în mînă se duce în iad, că n-o cunoaște sectarul. Scriptura se tâlcuiește în multe feluri, nu așa cum cred ei. Numai cei ce au harul Duhului Sfînt pot.

388. Dacă-i vedea un copac înflorit pînă sus, sau cu roade, și deodată s-ar rupe o ramură și ar cădea jos, mai rodește aceea? Aceea se usucă și se dă în foc. Așa-i cu cei care s-au despărțit de Biserică.

389. Băgați de seamă! Vai și amar de cei care s-au despărțit de Biserica lui Hristos. Nu există o mie de Biserici. Una este: Biserica Sobornicească Ortodoxă în întreaga lume! Cei ce s-au despărțit de Biserică nu au mîntuire. Biserica este stîlp și întărire a adevărului! Biserica este trupul lui Hristos, cum zice marele Apostol Pavel, al cărui cap este în ceruri.

390. Cei ce s-au rupt de Biserică și au trecut la vreo sectă oarecare, n-au mîntuire în vecii vecilor, măcar de-ar face orice faptă bună! Pentru că Apostolul Iacob a spus: „Credința este moartă fără fapte și faptele fără dreapta credință sunt moarte!”.

391. Sfîntul Efrem Sirul zice: „Cînd mintea a părăsit scopul blagocestiei - adică al dreptei credințe -, toate faptele bune nu mai folosesc”. Și fahirii cei din India și bonzii și yoghini postesc și se roagă, dar pentru cine? Pentru satana, nu pentru Hristos. Nu primește Dumnezeu nici o faptă bună, dacă nu se face după dreptarul Ortodoxiei.

392. Să vină sectarii la biserica din Ierusalim, să vadă Sfînta Lumină din cer cînd vine. Să vadă ei în Biserica lui Hristos, că aici este taină și putere, nu casele lor care le fac ei aiurea, de cînd s-au rupt de Biserică și au luat-o razna.

393. Numai prin Biserică se poate face iertarea păcatelor; numai Biserica are putere, prin preoții și arhieriei săi, să lege și să dezlege păcatele lumii. Nu vă înșelați de nebunii aceia, care vă învață că pot ei ierta păcatele afară de preot și de episcop! Niciodată să nu credeți minciunile lor!

394. Fără preot nu este mîntuire, fără preot nu este iertare și dezlegare! Fără harul preoției și al arhieriei, nu este Biserică, că zice Sfîntul Ciprian: „Fără arhieriei Biserica nu este Biserică, și fără preot, creștinul nu se poate numi creștin”.

395. Penticostalii de azi cred că vorbesc în limbi. Aștia care vorbesc în limbi acum, vorbesc în limbile dracilor, nu în limbile Duhului Sfînt. Au pretenția că au „glosolalia”, adică vorbirea în limbi, în secolul XX. Limbile au fost semn pentru necredincioși, nu pentru credincioși.

396. *Penticostalii se laudă că vorbesc în limbi.*

Da. Știe diavolul toate limbile să te învețe, că el este mare „filolog”! Iată ce este: Cînd vă va spune un penticostal că trebuie să vă botezați cu Duh Sfînt, să-l stuchiți între ochi.

397. Limbile bolborosite de penticostali nu pot fi insuflate de Duhul Sfînt pentru următoarele motive:

1. Dacă ar fi într-adevăr insuflate de Duhul Sfînt, atunci ele ar trebui să aibă rosturile și scopurile dumnezeieștii chibzuințe, pe care le-au avut și cele biblice, pe cînd limbile penticostalilor sunt foarte departe, și chiar împotriva celor biblice.

2. Dacă penticostalii, prin vorbirea în limbi, ar avea scopul pe care l-au avut Apostolii la Cincizecimea Pogorîrii Duhului Sfînt, de a uni pe străinii de alte limbi și de a-i face prin aceasta să cunoască și să primească și ei învățătura creștină, atunci am înțelege că se cuvine să prețuiască și să folosească acest dar în

măsură cât mai mare. Deoarece ei însă încearcă să facă ce făceau creștinii din Corint, ceva fără de rost, nu înțelegem de ce se folosesc ei între ei peste măsură de acest fel de a vorbi și de a se ruga. Sfânta Scriptură arată că pe Corinteni, Apostolul i-a oprit să întrecă măsura și trebuie să credem că ei l-au ascultat, căci mai târziu istoria nu ne mai amintește că prin Corint sau pe altundeva, creștinii ar fi folosit în predică și la rugăciunile lor din adunări, vorbirea în limbi. De ce astăzi creștinii din Corint nu mai vorbesc în limbi? Pentru că vorbirea în limbi a încetat, așa cum a prezis acest lucru Sfântul Apostol Pavel (I Corinteni 13, 8). Penticostalii însă, după 10 veacuri de creștinism, se întrec care mai de care să vorbească în limbi și nu pentru străini necredincioși, ci chiar pentru credincioșii lor.

3. În Ierusalim, la Cincizecime, a fost deplină rînduială. Nu ni se spune și nu rezultă din nimic că ar fi fost cea mai mică neorînduială, căci altfel nu s-ar fi înțeles nimic din ceea ce se predica acolo.

În Corint însă, prin vorbirea în limbi era neorînduială și de aceea Apostolul Pavel cere să se înlătore hărmălaia care făcea ca rugăciunea să se facă în chip necuviincios, pentru că: „Dumnezeu nu este al neorînduialii” (I Corinteni 14, 27-35).

La penticostali este ceva mai mult decît cum trebuie să fi fost în Corint pînă în momentul cînd a intervenit Apostolul. Ei vorbeau în limbi mai mulți deodată și nu numai că nimeni nu înțelegea, dar în hărmălaia cuvîntărilor unii mai băteau și în palme, alții săreau în sus, ridicau mîinile, cădeau în genunchi, tremurau, plîngeau ș.a., fiind o atmosferă generală care semăna a bîlci mai mult decît a rugăciune și care numai seriozitate și ordine nu putea dovedi. Cine i-a văzut vreodată pe acești copleșiți de „dar” s-a putut convinge de aceasta; or neseriozitatea și dezordinea nu vine de la Sfîntul Duh.

4. În adunările penticostale, predicatorii adeseori găsesc prilejul, fie înainte, fie după ce au vorbit „în limbi” de a adresa cuvinte glumețe, de batjocoră și de rîs, la adresa noastră, cum adeseori s-a întîmplat, după care cad iarăși copleșiți de „dar” și vorbesc „în limbi”. Oare este cu puțință ca într-o astfel de atmosferă să fie de față Duhul Sfînt, Care, în astfel de oameni să-și risipească darurile Sale? Oare este Duhul Sfînt și la îndemîna batjocoritorilor, care se fac judecători trufași ai altora, în locul Singurului Judecător, Dumnezeu? Cine poate crede așa ceva, înjosește sfințenia Duhului Sfînt.

5. Oare prin astfel de mijloace caută Dumnezeu să-Și răspîndească darurile și adevărurile Sale și să-Și descopere tainele Sale? O bolborosire neînțeleasă nu poate să uimească, ci cel mult să amăgească și nu poate convinge pe păgîni de superioritatea creștinismului și de adevărurile Evangheliei dacă nu este înțeleasă. Avem doar mintea trează și graiul limpede, cu înțeles și Dumnezeu le-a dat tocmai pentru a ne da puțința să descoperim prin ele adevărul și pentru a-l aduce laude. Dar cînd El vrea să ne descopere ceva ce n-am putea afla altfel, sau atunci cînd ne cere să ne rugăm cât mai cu căldură, oare alege El căi întunecate și neînțelese de noi? În loc de a ne deschide mintea și de a ne dezlega cât mai mult limba, să le întunece și să le lege El oare pe amîndouă? Ce minte sănătoasă

ar putea crede ca să fie aceasta plăcerea cea mai mare și semnul celei mai mari iubiri către noi?

6. Am spus că limbile penticostalilor nu pot fi insuflate de la Duhul Sfânt. Dar atunci ne punem întrebarea, de la cine sunt? Căci ceva totuși trebuie să fie. Ce îi face pe penticostali să bolborosească, făcând fel de fel de mișcări nefirești și nepotrivite? Toate acestea sunt simulări (prefăcătorii) sau urmări ale postului negru cu care penticostalii se îndeletnicesc uneori, câte două sau mai multe zile de-a rândul înainte de a vorbi în limbi, sau, în sfârșit, sunt semnele prezenței unui duh care numai de la Dumnezeu nu poate să fie.

În Sfânta Scriptură citim că este un dar special de la Sfântul Duh prin care cineva poate deosebi duhurile (I Corinteni 12, 10). Dar nu numai Duhul lui Dumnezeu însuși suflă pe oameni, ci și duhul satanei (I Corinteni 12, 3) și chiar duhul omului. Noi suntem datori a fi cu mare grijă în a cunoaște ce fel de duh este cel ce a insuflat pe cineva. Sfântul Apostol Ioan ne sfătuiește, zicînd: „Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci ispitiți duhurile de sunt (sau nu) de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume” (I Ioan 4, 1), iar în continuare ne spune că acela este duh diavolesc care nu mărturisește pe Iisus Hristos, adică acela care tăgăduiește pe Iisus Hristos.

Dar să nu uităm că duh diavolesc poate fi uneori și cel ce mărturisește pe Hristos, „deoarece însuși satana se prefăce în înger al luminii. Nu este dar lucru de mirare dacă și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății, al căror sfârșit va fi după faptele lor” (II Corinteni 11, 14-15).

Cuvintele Apostolului ne îndreptățesc să credem că nu este Duh Sfânt acolo unde se lucrează cu scopul de a sparge unitatea Bisericii lui Hristos și de a face din ea mai multe turme și mai mulți păstori, care să se dușmănească într-olaltă spre pieirea tuturor și distrugerea legăturii de pace între oameni.

398. Ce spun nebunii de penticostali, că au botezul cu Duhul Sfânt? Anatema acestei păreri blestemate! Numai Apostolii au Botezul cu Duhul Sfânt " cu foc, că lor li s-a dat putere să predice, să învețe și să propovăduiască.

399. Am avut o discuție cu adventiștii de la Fundul Moldovei, care ziceau că ei cred numai ce este scris. „Dacă voi credeți numai ce este scris, vă rog să-mi arătați unde se scrie de Iannes și Iambres în Scriptură?” Au zis: „Nu este scris”. „Și de unde știe Pavel, care nu spune minciuni? Voi credeți în toate cele 14 epistole ale lui. De unde știe el că Iannes și Iambres s-au împotrivit lui Moise?” Au răspuns: „Poate din tradiție”. Nu „poate”. Eu vă aduc vouă și altele din Scriptură, care arată că Tradiția este mai veche decît Scriptura. Și Scriptura nu este altceva decît o tradiție veche întregă, scrisă.

400. Să se ducă să vadă Sfânta Lumină cum vine în biserică. Nu vine în capiștea bapțiștilor sau a penticostalilor. S-o vadă acolo cînd vine, și o vad sute de mii de oameni. Și cîte aclamații sunt acolo! Am luat un magnetofon și s-a înregistrat.

401. A ieșit o sectă blestemată, foarte periculoasă pentru țară și Biserică, care se cheamă „Martorii lui Iehova”. Aceștia sunt cei mai înverșunați împotriva

conducerii de stat și împotriva Bisericii. Să fugiți ca de diavoli, ca de satana de aceștia! Aceștia, nu numai că nu sunt creștini, dar sunt mai răi decât toți păgânii. Că nu recunosc nici Biserica, nici Statul și nu cred în Hristos.

402. Martorii lui Iehova sunt draci fără coarne. Când veți auzi de „Martorii lui Iehova”, asta este sectă alimentată de evreii din America cu miliarde de dolari, ca să despartă lumea de Hristos și de Biserică.

403. Cea mai blestemată sectă din lume, care ne amenință este secta iehoviștilor. Ce hule grele aduc ei împotriva Dumnezeirii! Ei nu cred în Hristos. Este o sectă politică iudaică, care luptă împotriva creștinismului și încearcă să atace dogma Preasfintei Treimi, căci despart pe Tatăl de Fiul și de Sfântul Duh.

404. Am avut aici la mine un predicator din Piatra-Neamț. L-au adus părinții lui. Fiindcă n-a vrut să facă armată și să pună mâna pe armă, a făcut doi ani și șapte luni de închisoare. Ei sunt și contra stăpînirii de stat, nu numai a stăpînirii bisericești. Un băiet înalt, frumos, voinic, cu părinții. Și mi-au zis ei:

- Părinte, am venit să-l lămurești pe băiatul nostru, că nu mai vrea să asculte deloc ceea ce l-am învățat din copilărie.

- Ei. cum te cheamă?

- Gheorghe.

- Ce credință ții tu?

- Eu sunt martor sincer al lui Iehova din cer.

- Da? Dar tu recunoști vreo stăpînire militară, politică sau bisericească?

- Nu! Totul este Iehova din cer.

Era de față multă lume. Acesta a fost primul martor al lui Iehova cu care am discutat eu. L-au adus părinții. Pe urmă a venit altul de la Botoșani.

- Ia ascultă, măi! Nu recunoști nici o stăpînire?

- Nu.

- Dar crezi în Noul Testament, în epistolele marelui Apostol Pavel?

- Cred!

- Ia deschide la Romani 13, 1-8.

El era cu Scriptura în buzunar. Nu voia.

- Deschide, măi băiete! Uite am și eu Biblie colo, dar deschide tu, care nu crezi nici într-o stăpînire, în nimic absolut.

- Nu!

Dar tată-su i-a spus:

- Spune, măi băiete, măi! Că noi te-am adus aici ca să te convingi.

Eu am scris o carte și acolo este un capitol: „Statul în concepția biblică”. Adică pentru ce dăm dări la stat, pentru ce ascultăm de stat și de ce îl pomenim la sfintele slujbe. El deschide într-un timp Biblia și citește:

- „Tot sufletul să se supună înaltelor stăpîniri, căci nu este stăpînire decît de la Dumnezeu”.

- Ai auzit, măi? Ați auzit, oameni buni? Stăpînirile sunt puse de Dumnezeu pe fața pămîntului. Chiar de ni se pare nouă că sunt bune sau rele. Dumnezeu

le-a pus. Ia citește al doilea paragraf! Nu vrei? Citește-l, măi, că mai tare îți dă în cap al doilea verset, care zice:

- Pentru aceea, cel ce se împotrivesc stăpînirii, se împotrivesc legii lui Dumnezeu.

- Ia stai, măi! Iehova cine este?

- Dumnezeu.

- Da? Și eu știu că este Dumnezeu. Că și noi îi zicem și Dumnezeu și Iehova și Savaot și Iisus Hristos. Măi, rusul îi zice „Boje” lui Dumnezeu, englezul îi zice „God”, grecul îi zice „Teos”, francezul îi zice „Dieu”, evreul îi zice „Iehova” și noi îi zicem Dumnezeu. Ai auzit că Iehova a pus stăpînire pe pămînt? „Că nu este stăpînire fără numai de la Dumnezeu”. Ai auzit, măi? Iar dincolo ce zice? „Cine nu se supune stăpînirii, legii lui Dumnezeu se împotrivesc”. Deci Iehova este Dumnezeu?

- Da.

- Ai văzut că te împotrivesc lui Iehova? Tu nu iești iehovist! Ești cel mai mare antiiehovist. Ești cel mai mare antihrist înșelat de satana! Stai, că nu scapi așa! Ia deschide mai departe!

- „Dați deci tuturor celor ce sunteți datori: celui cu darea, darea; celui cu vama, vamă; celui cu teama, teamă; celui cu cinstea, cinste. Nimănui cu nimic să nu fiți datori”.

- Ai văzut ce poruncește Apostolul? Să dăm și dajdie și cinste și să ne supunem și să ne rugăm pentru stăpîniri.

După ce i-am spus și i-am arătat din Sfînta Scriptură, el a venit, a spus „bună ziua” și a plecat, dar n-a mai zis nimic că îi era rușine în fața la atîta lume că s-a biruit.

După vreo trei săptămîni au venit părinții și au spus:

- Părinte, a luat citate de la sfinția voastră și a mers și i-a combătut pe toți la servicii, că acolo era un grup de vreo 12 inși care erau convertiți.

Fraților, aceștia sunt antihriști, să nu vă luați după ei, că sunt înainte-mergătorii lui Antihrist și tăgăduiesc Dumnezeirea lui Iisus Hristos. Și Evanghelistul Ioan, în prima epistolă sobornicească, capitolul 4, spune: „Tot duhul care nu mărturisește pe Iisus Hristos că este Dumnezeu, este duhul lui antihrist”.

405. *Cum trebuie să ne purtăm, noi, creștinii ortodocși, față de oamenii eretici?*

Nu cumva socotind noi că iubim pe aproapele, să ne lăsăm călcați de cei străini de dreapta credință în Hristos, care voiesc a ne depărta pe noi de la Ortodoxie și a ne impune credința lor cea strîmbă și eretică. Iar dacă voiesc a ne ataca credința noastră cea sfîntă sau Sfînta Tradiție a Bisericii Ortodoxe, atunci trebuie să o apărăm cu toată puterea pînă la moarte, după cum zice Sfîntul Nicodim Aghioritul în **Războiul nevăzut**.

Se cade, așadar, oricărui preot ortodox și oricărui creștin al Bisericii noastre dreptmăritoare, să fie un bun ostaș al lui Hristos cu toată evlavia și cu mînie

bărbătească și tare să apere, prin cuvânt și prin scris, adevărul dreptei noastre credințe. Nu se cuvine a fi blînd acolo unde nu trebuie a te purta cu blîndețe. Același lucru ne învață și Sfîntul Pimen cel Mare, zicînd: „Se cade nouă a răbda toate, măcar de ne-ar scoate cineva și ochii sau ne-ar tăia mîna noastră cea dreaptă, iar dacă cineva voiește a ne depărta și a ne despărți pe noi de Dumnezeu, atunci să ne mîniem” (Pateric, Cuvîntul 118). Și iarăși zice: „Întîia oară fugi, a doua oară fugi, a treia oară fă-te sabie cu cel ce vrea să te despartă pe tine de dreapta credință”.

406. Feriți-vă! Fugiți cît puteți, ca de diavoli, de acei care vă învață să nu vă închinați Sfintei Cruci, sau Maicii Domnului, sau să nu mergeți la Biserică, sau să nu ascultați de preot. Aceia vin cu satana în inimă și-n minte, să vă rupă de Biserică, de adevărul nostru dogmatic, de credința noastră ortodoxă, care este neschimbată de 2000 de ani, de la Hristos.

Acum sectele au ieșit ca ciupercile după ploaie, și toate sectele au venit mai mult din Occident. Cele mai multe au venit de la oameni bolnavi la minte. Eu am o sectologie care s-a tipărit la București, și-am arătat și istoricul, de unde au venit, cu ce scop au venit. Vin cu scopul să ne strice și credința și neamul, să ne piardă sufletele!

407. Sectarii sunt înainte-mergătorii lui Antihrist, că strîmbă credința. Aceștia care strîmbă dreapta credință sunt înainte-mergătorii lui Antihrist, orice sectă ar fi. Păziți-vă de aceștia ca de foc, ca de lucrurile întunericului.

408. Evanghelia spune: „In vremea de apoi vor ieși hristoși mincinoși și pe mulți vor înșela”. Păziți-vă de sectari, care dau broșuri prin trenuri, prin gări și prin cutiile de poștă și unde văd oameni, dau gratuit otrava lor. Cînd vei vedea o carte că nu are aprobarea Sfîntului Sinod și nu are cruce pe ea, dă-o pe foc, chiar Biblie dacă este! Dacă-i sectară și scrie să nu vă mai închinați la icoane, dă-o pe foc! Nici un păcat nu ai! Aceasta este otravă semănată de înainte-mergătorii lui Antihrist. Toate sunt otravă.

409. Ei cumpără pe cei proști și nelămuriți în credință, să rupă unitatea și sufletul poporului român și vor să facă cele mai mari erezii și nebunii în țara asta.

410. Păziți-vă de nebunii aceștia! Au case de rugăciuni, dar acolo-i casa satanei. Unde nu sunt preoți și arhierei, nu este Hristos. Că Mîntuitorul a spus așa la Apostoli: „Luați Duh Sfînt! Căroră le veți ierta păcatele, iertate vor fi. Iar căroră le veți ține, ținite vor fi” (Ioan 20, 22-23). Nu la sectari le-a spus acestea, ci la Apostoli, la episcopi și la preoți. Căci Apostolii, prin punerea mîinilor și prin succesiunea apostolică, au dat darul Duhului Sfînt la toți preoții din lume, prin hirotonii.

Deci, băgați de seamă, că sectarii nu au ierarhie canonică; n-au pe Duhul Sfînt în ei; n-au cele șapte Sfînte Taine, nu cînstesc pe Maica Domnului și Sfînta Cruce și nu au mîntuire. Auzi ce spune Apostolul Pavel?: „Luați aminte de voi și de turma voastră, întru care v-a pus pe voi Duhul Sfînt păstori” (Faptele Apostolilor 20, 28), zice la preoți și la arhierei.

411. Cît privește pe eretici, avem mărturia dumnezeiescului Apostol Pavel care ne spune: „De omul eretic după prima sfătuire și a doua sfătuire, depărtează-te” (Tit 3, 10). Ereticii sunt vrăjmași ai adevărului și ai lui Dumnezeu (Psalmul 36, 20). Ereticii sunt fii ai celui viclean (Matei 13, 38), cărora nu ne putem încrede (Ioan 2, 24). Ereticii, fiind vrăjmași ai lui Dumnezeu (Psalmul 36, 20; 91. 9), nu avem voie să-i iubim, ca pe creștini, că ei sunt „fii ai diavolului”, „pui de viperă” (Matei 3, 7; 12, 34; 23, 33; Luca 3, 7). Cu ereticii nici nu avem voie să ne rugăm (Canonul 10 și 64 Apostolic). Păcatul lor este împotriva Duhului Sfânt, care „nu are iertare nici în veacul de acum, nici în cel viitor” (Matei 12, 31-32; Marcu 3, 29; Luca 12,10). Pe eretici nici în casă nu avem voie să-i primim, nici „bună ziua” să le zicem (II Ioan 1, 10-11; Sfântul Efrem Sirul, Tomul III).

Cît privește căsătoria unui creștin ortodox cu femeia eretică sau invers, nu se poate, deoarece nu se poate împreuna lupul cu oaia, spre nașterea de fii (**Pravila Bisericească**, Nicodim Sachelarie). Iar dacă doi soți înainte de a se face creștini s-au căsătorit legal, apoi dacă unul din ei s-ar converti la adevărata credință ortodoxă, iar celălalt va rămîne în necredință, dar ar voi să trăiască mai departe cu soțul dreptcredincios, unul ca acela, după zisa Apostolului, să nu se despartă, fiindcă bărbatul necredincios se sfințește prin femeia credincioasă și femeia necredincioasă se sfințește prin bărbatul credincios (I Corinteni 7, 12-14; VI Ecumenic, Canonul 72).

412. Cînd vei vedea că omul nu mai ridică mîna la frunte să facă cruce, el are pecetea deja. Doar pecetea nu-i așa cum credem noi, 666, în cifre. Prostii! Pecetea este de trei ori asemănătoare cu diavolul: poftă fără minte, închipuire pripită și mînie fără judecată, pe care le au toate sectele și toți aceia care nu se închină Sfintei Cruci și Maicii Domnului.

413. Cred că un motiv principal care a contribuit la apariția și înmulțirea sectelor în țara noastră a fost și este lipsa de preoți buni și devotați care să păstorească turma lui Hristos cu toată credința și frica lui Dumnezeu.

414. La înmulțirea sectelor în țara noastră contribuie mult și sminteala, mîndria și neascultarea unor credincioși, dorința lor de a învăța și pe alții, de a ține predică în locul preoților, lipsa unor predici bune, calde și însuflețitoare, precum și lipsa de slujbe și cîntări cît mai frumoase în biserici.

415. Urmările cele mai grele ale înmulțirii sectelor în țara noastră sunt multe și uneori nebănuite de mari. Mai întîi păstorii de suflete, care pierd pe credincioși din sînul Bisericii nu se mîntuiesc nici ei și nici cei ce s-au rătăcit din cauza lor de la adevărata credință. Apoi, prozelitismul sectar, ambiția, interesul moral sau material al sectelor, mîndria, fanatismul, dus uneori la acte imorale, la fărîmițarea sectelor în grupuri rivale, dizidente. Legătura tuturor sectelor cu țările occidentale dezbină credincioșii noștri, slăbesc unitatea duhovnicească a Bisericii și îndeamnă la încălcarea legilor statului, la anarhie și la fărîmițarea familiei.

416. Cred că toată sarcina de îndreptare a celor ce au luat calea greșită și s-au depărtat de adevărata și Sfînta Tradiție a Bisericii Ortodoxe stă numai și

numai pe seama fraților noștri preoți de la orașe și sate, unde sunt creștini „ostași”. Ei trebuie să-i adune prin biserici, să-i lămurească, să le citească din învățăturile de credință ortodoxă, din catehisme, din colecțiile de canoane și din învățăturile sfinților și dumnezeieștilor Părinți, spre a-i lămuri în credința ortodoxă, ca să devină cu adevărat ostași ai Domnului, așa cum au făgăduit la sfântul și dumnezeiescul Botez. Preoții care se vor osteni pentru lămurirea și îndreptarea celor ce au luat calea greșită, aducându-i pe ei la fâgașul dogmelor și al rînduielilor canonice ale Bisericii noastre Ortodoxe, vor avea, mare plată de la Bunul Dumnezeu, ca adevărați păstori de suflet și adevărați povățuitori sufletești ai poporului nostru românesc. Iar cei ce nu se vor îngriji de îndreptarea lor și a altor fii sufletești vor da seama în ziua Judecării de Apoi.

417. Pentru oprirea prozelitismului sectar este de mare importanță să se tipărească pentru credincioși cît mai multe cărți de rugăciuni, catehisme, cărți de învățătură creștinească și mai ales **Viețile Sfinților**, care sunt foarte căutate.

De aceeași importanță pentru apărarea credinței este predica în biserică și la orice ocazii, precum și datoria preoților de a face regulat catehizarea credincioșilor.

418. Pentru a opri stricarea dreptei credințe apostolice de către sectari, atît păstorii, ierarhii, preoții și călugării, cît și credincioșii noștri ortodocși trebuie să împlinească următoarele trei condiții:

1. Să citească cît mai des, cu evlavie și cu multă atenție, Sfînta Scriptură, pentru a cunoaște cît mai bine credința noastră apostolică;
2. Păstorii și credincioșii să cunoască doctrina Bisericii Ortodoxe, pentru a învăța la rîndul lor pe credincioșii din parohii;
3. Atît păstorii Bisericii, cît și toți credincioșii ortodocși să se silească a trăi și a împlini poruncile Evangheliei lui Hristos, pentru a fi pildă tuturor prin faptele lor.

FĂȚĂRNICIA

419. Frații mei, fățarnicia se amestecă în toată fapta cea bună, cum zic dumnezeieștii Părinți. Că precum iedera sau rugul dacă le pui lîngă un copac, se agață de el, așa și fățarnicia, viclenia, zavistia și slava deșartă se prind de sufletul nostru și ne trebuie mare pătrundere ca să putem deosebi cînd lucrăm fapta cea bună cu smerenie și cînd o lucrăm cu slava deșartă și cu fățarnicie.

420. Viața fățarnicului este pestriță ca rîsul.

421. Fățarnicia are ca rădăcină vicleșugul, iar ca odrasle și roade: zavistia, răutatea, rîvnirea, prefăcătoria, minciuna, vătămarea cinstei altuia și cele asemenea. Toate acestea și multe altele sunt roadele fățarniciei. Dorința de cîștig, slava deșartă, sunt de asemenea roadele fățarniciei. De aceea, în dumnezeiasca Evanghelie vedem foarte adesea pe Mîntuitorul lumii muștrînd acest blestemat păcat, această blestemată otravă și aluat al satanei, din sufletul nostru. Căci nu-L auzim în Evanghelie pe Hristos zicînd: „Vai ție, curvarule, vai

tie curvă, vai ție țilharule, vai ție vameșule"; ci: „Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici. Vai vouă, arhierilor și cărturarilor fățarnici, orbi și vicleni și fățarnici, nebuni și orbi" (Matei 23, 13-29) și cîte altele. De zeci de ori îi blestemă Hristos pe fățarnici. Căci Dumnezeu fiind El, vedea cîtă răutate aduce omului fățarnicia.

Omul fățarnic întotdeauna una are în inimă, alta pe limbă, una are în minte și alta la arătare. Omul fățarnic nu are nici mintea sănătoasă, nici inima, nici arătarea, toate îi sunt stricate cu aluatul acesta care crește din vicleșugul inimii lui. Una spune, alta gîndește, una te sfătuiește, alta plănuieste, una îți arată că este și alta este. Dacă privești la fățarnic îl vezi bocînd, rugîndu-se spunînd că face bine. Dar toate acestea le face urmărind sau cîștigul, sau răzbunarea pe altul, sau vătămarea cinstei altuia. Și cîte chipuri nu ia fățarnicia, că nu ajunge vremea și nimeni nu poate spune felurile vicleșugurilor fățarnicului, De aceea s-a spus că fățarnicul este un cameleon.

Viața fățarnicului este pestriță ca rîsul. Ați văzut blana rîsului, că are peri, cînd albi, cînd negri, cînd vineți. Așa e viața fățarnicului, acum e într-un fel, acum e în alt fel. Trece de la o stare la alta, că fățarnicia nu-l lasă să fie cinstit, nu-l lasă să aibă sinceritatea și nerăutatea sufletului, cum a cerut Hristos: „Fie dar vouă cuvîntul ce este da, da, și ce este nu, nu. Că ce este mai mult, vine de la cel rău". Sau în alt loc zice: „Vai vouă, fariseilor fățarnici".

Hristos îmi cere: dacă inima mea zice da, da să zică și limba mea; dacă limba zice nu, nu voi zice și cu mintea. Iar dacă inima mea zice da, iar limba nu, sunt fățarnic și pestriț, sunt rîs, sunt cameleon, sunt drac fățarnic; sunt blestemat de Hristos pentru fățarnicie, că una am în inimă și alta pe buze. Prefăcătorie este meșteșugul dracului. Viclenia, fățarnicia, răutatea, vătămarea cinstei altuia, dorința de cîștig, dorința de slavă, iubirea de arătare, dorința de a plăcea oamenilor și alte multe rele izvorăsc din fățarnicie, care are ca rădăcină, cum am spus, vicleșugul.

De aceea, Sfîntul Apostol Iacov ne spune: „Să fie cuvîntul vostru da, da, și ce este nu, nu, ca să nu cădeți în fățarnicie". Cînd vom vedea că una spunem alta gîndim, să știm că ne-am prins în această mreajă a satanei și e foarte greu să scăpăm de ea. Cît e de greu acest păcat, dacă Hristos l-a blestemat mai rau decît toate!

422. Dacă vrei să știți un fățarnic mai mare decît toți fățarnicii lumii, gandiți-vă la Iuda. Atunci cînd a venit femeia aceea păcătoasă să spele picioarele **Mântuitorului** și a vărsat un vas de alabastru întreg cu mir de nard, mir scump, și spala picioarele Lui și le ungea cu mir și le ștergea cu părul capului și se pocăia din toată inima, iar Hristos i-a zis: „Femeie, iartă-ți-se păcatele", Iuda, care era de față n-avea grijă de pocăința femeii, că este din toată inima, ci se gîndea cît de scump e mirul și a spus către ceilalți apostoli: „De ce s-a făcut paguba aceasta? Se putea vinde mirul acesta cu mai mult de 300 de dinari și să se dea săracilor".

Dar Iuda avea grijă de săraci atunci? El, cum spune Evanghelistul, avea punga de obște și ceea ce se punea într-însa de către cei 12 apostoli, dădea

rudeniilor sale. De aceea, a moștenit toate blestemele care sunt scrise în psalmul 108 din Psaltire. El voia să pară că e foarte milostiv cu săracii. Dar n-avea el grijă să vîndă mirul ca să dea bani la săraci, ci era supărat că s-a vărsat mirul pe care putea să-l vîndă și să ia pe el mai mult de 300 de dinari. Deci, după vorbă se arăta că are iubire de săraci, iar în inimă, rîvnea după arginți, și numai cu gura vorbea de iubirea de săraci. Dar nu grja de săraci îl mîncea pe dînsul, ci grija că n-a putut face rost de o nouă sumă de bani. Dacă ar fi căpătat el vasul acela plin cu mir, ar fi făcut pe el vreo 300 de dinari și mai mult, și apoi dădea la obște cît voia, iar restul îl punea deoparte. Aceasta era în inima lui Iuda și așa s-a arătat că este.

Iar cînd a venit la Hristos în Grădina Ghetsimani cu slujitorii arhierilor, auzi cîtă fățarnicie: se apropie ca un prieten și zice: „Bucură-Te, Invățătorule!”, și-L sărută. Din afară se arată prieten, îl îmbrățișează pe Hristos, pe învățătorul său, și-L sărută în fața tuturor, iar în inima sa are planul de vînzare. Luase argintii și le-a zis slujitorilor arhierilor: „Băgați de seamă, pe care-L voi săruta eu. Acela este, prindeți-L”.

O, răutatea ta, Iudo, cu sărutarea vinzi pe Fiul Omului? La arătare era prieten, în inimă vînzător; la arătare era rîvnitor, în inimă avea mare dorință de a face bani prin vînzarea mirului. În toate purtările lui se vedea că era una la față și alta în inimă. De aceea s-a numit fiul pierzării. Căci s-a pierdut pentru veșnicie, fiindcă era unul dintre cei mai mari fățarnici în care lucra satana cel mai mare vicleșug, făcîndu-se pentru veșnicie fiul pierzării.

Să ne ajute Sfînta Treime și Maica Domnului să luăm aminte, ca ceea ce e în inima noastră, să fie și pe limba noastră.

FAMILIA, PĂRINȚII

423. Auzi ce lume crește azi? Și aceasta este vina părinților, că n-au pus mîna pe varga cînd a trebuit și nu i-au spus: „Hai la rugăciune! Hai la biserică! Hai la spovedit! Azi este vineri, este post, nu mîncea de fruct! Astăzi este sărbătoare, nu lucra!” Să știți voi că cea mai înaltă școală de rugăciune și de credință în Hristos nu-i în școala primară, nici la liceu, nici la facultate, ci în sînul familiei.

424. Cei mai buni profesori de religie pentru copii, tot părinții au rămas. Dacă nu-i învățați voi prin exemplu, se trezesc niște sălbatici, niște fiare. Nu mai știu ce-i mamă, ce-i tată, ce-i rușine, ce-i păcat, ce-i moarte, ce-i judecată, ce este rai, ce este iad, ce este muncă veșnică, ce este viață veșnică... Nimic. S-a trezit cu totul nebun, cu totul stricat la minte.

Dacă nu învață credința în casă de la părinți, nu au nici o educație. Ei fac toate răutățile, fără mustrare de conștiință. Și atunci plîng mamele. Cîte mame vin și plîng aici!

425. Astăzi cea mai importantă datorie, care o aveți în familie, este creșterea copiilor în frica lui Dumnezeu. Vai-și-amar de acei părinți care lasă copiii de capul lor! Căci vin aici multe mame plîngînd: „Uite, Părinte, nu mă ascultă; s-a măritat

fără să mă întrebe; s-a însurat fără să mă întrebe; s-au despărțit; se bat; s-au dat la beție, la desfrîu, la avorturi, la răutăți, la înjurături. Nu mă mai ascultă copiii mei și nu vor să meargă la biserică, nici să se spovedească".

Cauza este pornită de jos, de la părinți. Dacă copilul a uitat cei șapte ani de-acasă, se mai duce în societate și se amestecă cu cei răi, nu mai ai cu cine vorbi. Și vai de capul lor părinți, câte scîrbe au din partea copiilor, pentru că au cruțat varga atunci cînd erau mici. Ce spune Solomon? „Cine cruță varga, urăște pe fiul său”. Nu-l iubește, îl urăște. Că zice Solomon: "Varga și nuiaua dau înțelepciune; iar copilul lăsat de capul său va aduce mare rușine și scîrbă părinților săi". Vai de mine câte mame vin aici amărîte din cauza copiilor lor.

Sunt atîtea cazuri prin care se vede cum s-a împlinit proorocia Mîntuitorului, că copiii omoară pe părinți. Mîntuitorul a spus în Evanghelie: „în vremea de apoi se vor răscula copiii împotriva părinților și-i vor omorî". Că el, dacă nu crede în nimic, este ca o fiară; nu știe de păcat, de rușine, de nimic. Unde-l duce satana să-și omoare pe tată, pe mamă. Că aici ajung cei care nu mai au credința și nu se mai roagă, care nu mai postesc și nu merg la biserică. Se fac cei mai răi oameni, și nu mai știu că-i mamă și că-i tată, că i-a născut. Fiți cu mare băgare de seamă cum creșteți copiii, că-i vai și amar!

426. In casă, dacă tata sau mama sunt buni, negreșit și copiii să știți că merg pe urma lor. Nu se poate! Este un cuvînt bătrînesc, dar foarte adevărat, că "surrlica nu sare departe de trunchi". Dacă este rău, rău se face, dacă este bun, bun se face.

427. Dacă părinții sunt buni, copiii îi urmează pe ei. Și chiar de-ar uita ei pînă la o vreme - că se duc în societate, cresc mai mari, se fac răi; îmi spun oamenii: „Părinte, cînd erau acasă posteau, nu înjurau, mergeau la biserică. Acuma s-au făcut răi..." -, dar cînd dau de un necaz, fac tot ce au învățat acasă. Le necaz își aduc aminte ce le-au zis tata și mama. Cînd merge bine, cam uită. Dar cei șapte ani de acasă nu ies din inima lor. Dacă au avut părinți buni și i-au învățat de mici „Tatăl nostru" și „Crezul" și rugăciuni și „Sfînta Cruce", să meargă la biserică, să postească, să nu înjure, intră adînc în inima lor și cînd dau de un necaz, zic: „Măi, tata și mama așa m-au învățat!".

428. Dumnezeu să-l ierte pe tatăl meu. Era un om înalt cu barba albă. Alexandru îl chema. Cînd se scula dimineața, avea o curea în cui. Ii zice Sfîntul Nicolae! Noi am fi cerut mîncare la mama, că mergeam la școală. El zicea: "Măi, uite Sfîntul Nicolae! Treci la rugăciune!". Pînă nu ne rugam un ceas, nu ne dădea de mîncare, nimic. Chiar dacă era post, zicea: „Nu se mănîncă acum. Cînd vii de la școală, la amiază. Nu ești porc să mănînci de dimineață".

Dumnezeu să-l ierte! Nu știa carte, dar avea frică de Dumnezeu. Să adoarmă seara unul neînchinat? Sau să stea la masă pînă nu zicea „Tatăl nostru"? Sau să nu se ducă duminica la biserică? Sau să audă c-a înjurat sau a fumat, sau a furat ceva? Că nu-l vedeai pe el cu acestea în veac, dar dacă te-a prins, ferească Dumnezeu!

El a fost în casă sfeștnic. El a fost stăpîn pe noi.

Cînd vă treziți dimineața, să nu vă apucați de treabă mai întîi, că sunteți batjocoriți de satana! Ci să ziceți: „Slavă Ție, Dumnezeu nostru, slavă Ție!”. Slăvește-L pe Dumnezeu, că apoi ai să ai spor la muncă în ziua aceea. Ți-ajută Dumnezeu, îți întărește și mintea și brațele ca să lucrezi cu spor, să te păzească de primejdii, de fulgere, de tunete, de accidente, de orice. Roagă-te lui Dumnezeu și pornește la muncă cu toată inima. Dar întîi roagă-te Lui și ai să vezi cu cît spor mergi în ziua aceea.

Așa-i, fraților. Și pe copii puneți-i întîi să se roage. Că dacă cresc sălbatici, niște bestii, o să pățiți cum a pățit Eli preotul. Veți fi gîtuiți și omorîți de dînșii. Și chiar dacă nu veți fi omorîți, veți fi amărîți pînă la ultima suflare de copiii voștri și veți suferi din cauza lor și veți intra în mormînt cu mult înainte de a veni vremea.

Pentru că în familia unde este tulburare, necredință și neascultare, nu-i viață.

429. Copilul crescut fără frică de Dumnezeu, nu mai știe ce-i mamă, ce-i tată, ce-i păcat, ce-i moarte, ce-i judecată. S-a trezit ca o fiară. Și atunci cine o să răspundă în ziua Judecării, mai tare ca tata și mama?

430. Știți voi de ce se face casa iad? Unde nu-i post, unde nu-i rugăciune de dimineață și de seară, unde nu-i viață curată, unde nu merg oamenii la biserică, unde se apucă și beau de dimineață, fumează și înjură, casa aceea se face cu adevărat iad. Și diavolul vine acolo și apoi, vai de zilele care le mai trăiește omul pe pămînt!

431. Cei care au lovit pe tatăl sau pe mama lor, cu care mădular au lovit, acela nu putrezește. Voi n-ați auzit la nuntă cum cînta Biserica? Binecuvîntarea părinților întărește casa fiilor, iar blestemul maicii zdruncină și temeliile. Ferească Dumnezeu! Nimeni n-are drept mai mare asupra copilului pe fața pamîntului decît mama! Nici măcar tata.

432. Numai în Dumnezeu trebuie să-i iubim pe părinți și pe frați.

433. Voi, părinți, care aveți copii, și dacă cumva unul se trage la mănăstire, să nu-l opriți, că-i o crimă mare. Chemarea la mănăstire este o vocație în inima copilului, de mic sau mai mare. Este o chemare de sus, și tu, dacă îl oprești, stai împotriva lui Dumnezeu. Auzi ce spune Sfîntul Ioan Postnicul: „Părinții care vor opri copiii să se ducă la mănăstire, nici la moarte să nu li se dea împărtaşanie”. Așa-i de mare păcat, dacă Dumnezeu vrea să cheme din familia ta un copil la mănăstire, și tu zici: „Dragul mamei, însoară-te, mărită-te, că am avere, că cutare, că aceea-i frumoasă, că acela-i bogat”. Te face diavolul avocat cît poate mai tare, ca să întorci sufletul acela de pe calea lui Hristos. Să nu faceți asta, că-i crimă și ucidere.

434. Femeia n-are voie să poruncească! Bărbatul.

435. *Ce să facă bărbatul cînd i-a devenit cap femeia?!*

Apoi, treaba lui. Dacă-i așa de prost, ce să-i faci? Il conduce femeia!

436. Când ești nervos, când ai supărare în casă și-i tulburat soțul sau soția, citești Paraclisul Maicii Domnului cu candela aprinsă la sfintele icoane și vă liniștiți. Această putere are Paraclisul Maicii Domnului, ca să dea liniște în familie în casă.

FAPTELE, FAPTELE BUNE

437. Nimic nu e mai scump pe lume și mai de laudă decât fapta bună.

438. Toată fapta are trup și suflet: sufletul ei este scopul pentru care se e ea, iar trupul este însăși lucrarea faptei bune...

439. Dacă fapta bună este făcută cu scop rău ea trece de partea scopului se face una cu el. Scopul este sufletul și miresa faptei bune.

Noi, dacă ne-am trezit cu mintea, atunci când facem o faptă bună, trebuie vedem dacă-i cu scopul de a plăcea lui Dumnezeu, de a mă mîntui, sau dacă cumva mintea mea privește în altă parte.

440. Dacă cineva va lucra fapta cea bună, fie la arătare, fie în ascuns, cu scop bun, acea faptă bună nu-și pierde plata ei de la Dumnezeu; iar dacă cineva lucra fapta bună, fie la arătare, fie în ascuns, dar scopul este rău, toată osteneala lui se va pierde și în loc de plată, are osîndă.

441. Atunci lucrează omul fapta bună cu scop bun, când la tot binele pe care-l face se silește ca să-l lucreze numai pentru ca să-I placă lui Dumnezeu și nu oamenilor.

442. Dacă cineva lucrează fapta bună la arătare și dacă face acest lucru cu scop bun, acela nu numai că nu-și pierde plata osteneții sale, ci are și mai mare plată, deoarece, prin lucrarea faptei bune cu scop bun, se proslăvește Dumnezeu.

443. Nu întodeauna suntem obligați să facem fapte bune în ascuns. Inșă întotdeauna trebuie să cercăm scopul cu care lucrăm faptele cele bune. Și de este scopul spre slava lui Dumnezeu și spre mîntuirea sufletului nostru, atunci să îndrăznim a face fapta bună chiar și la arătare și nu vom păgubi.

444. Putem să lucrăm fapta bună și în ascuns și la arătare, deoarece Mîntuitorul uneori ne învață să lucrăm postul, rugăciunea și milostenia, precum și alte fapte bune în ascuns, cum s-a arătat la începutul cuvîntului, iar alteori ne arată că putem lucra fapta bună și la arătare, zicînd: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor încît să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri" (Matei 5, 16).

445. Unii încep a lucra faptele cele bune cu scopul de a fi văzuți și lăudați oameni, dar venind darul lui Dumnezeu, le schimbă această așezare sufletească și ei lasă temelia cea șubredă pe care zidesc și încep a zidi casă pe temelia cea de neclintit a smereniei, spre slava lui Dumnezeu.

446. Cine lucrează o faptă bună sau o poruncă, acela primește îndată în sufletul lui și pe Domnul Cel ascuns între dînsule, Care a rînduit a locui împreună cu Tatăl Său întru cel ce a păzit poruncile Lui (Ioan 14, 23). „De mă iubește

cineva pe Mine, acela va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi pe el și la el va veni și locaș la el va face". Și împărtășirea și unirea noastră nu se poate lua de la noi de vreo zidire, decât de lenevia noastră.

447. Cine ajunge să facă fapta bună din dragoste, fără alt scop, acela a ajuns la măsura desăvârșirii și se numește fiu al lui Dumnezeu.

448. Curăția pentru Dumnezeu nu vine prin cunoștință goală, ci prin sudorile faptelor bune.

449. Cu cât o faptă bună se face mai cu osteneală, cu atât mai mare plată are de la Dumnezeu. Fapta bună care se face cu mai puțină osteneală, mai puțină plată are, iar care o faci mai cu greutate, cu mai multă osteneală, mai mare plată are de la Preasfântul Dumnezeu.

Taborul a luat chipul Bisericii lui Dumnezeu, în clipa schimbării la față a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

450. Nici îngerii nu-l silesc pe om la fapta bună și nici diavolii nu-l pot sili la cele rele.

451. Trebuie să știe toată lumea, că cel mai bun sfat al dracilor de-a câștiga suflete pentru împărăția iadului, este de a-l învăța pe om să amîne fapta bună de azi pe mâine, de mâine pe poimîine, de la tinerețe la bătrînețe, pe patul morții, și așa să-i ducă pe toți în iad!

452. Diavolul se amestecă în toată fapta bună. Ai văzut buruiana aceea numită hamei? Ea se prinde de orice găsește în cale: de gard, de stîlp, de poartă, de copac, de par. Numai vezi că se ridică. Așa face și diavolul cu toată fapta bună. Se încolăcește în jurul ei pentru a o face zadarnică, să nu mai fie bună.

453. Spun Sfinții Părinți, printre care și Cuviosul Antonie cel Mare, că „împărăteasa faptelor bune este dreapta socoteală”. Mulți s-au aruncat în potopul patimilor că să scape pe alții de la moarte și s-au înecat pentru că n-au avut chibzuință și dreapta socoteală în viață. Toate faptele bune trebuie făcute cu măsură și dreaptă socoteală, adică să umblăm pe calea împărătească de mijloc, după darul, firea și puterea fiecăruia, că să nu cădem într-o parte sau alta, că „extremele sunt ale diavolului” spun dumnezeieștii Părinți.

454. Faptele numai atunci se socotesc bune cînd vor fi unite cu dreapta credință și se vor face spre slava lui Dumnezeu (Matei 6, 1-4; Efeseni 5, 9-10; Coloseni 1, 10; 2, 23).

455. Nimeni nu se poate mîntui numai cu faptele sale cele bune, dacă nu va completa mila lui Dumnezeu, neajungerile și datoriile sale cele sufletești (Efeseni 2, 8-9; II Timotei 1, 9; Tit 3, 4-5). Fiecare din noi trebuie să știe că toate faptele bune se înfăptuiesc de Dumnezeu în cei credincioși, deoarece „Dumnezeu este cel ce lucrează” întru noi, atât ca să voim, precum să și săvîrșim faptele cele bune după a Lui bunăvoință (Filipeni 2, 13-15; II Corinteni 3, 5; 9, 8; Evrei 13, 20-21).

456. După a noastră slabă putere să ne silim a ne împărtăși noi din toate faptele bune, completînd cu smerenia și cu mila Domnului toate lipsurile noastre.

457. Una dintre cele mai mari fapte bune, dintre lucrările duhovnicești ale monahilor și ale creștinilor, în general, este citirea Sfințelor Scripturi, care este ca o trâmbiță ce deșteaptă și adună mintea în frica lui Dumnezeu.

458. Cel mai mare bine pe care poți să-l faci unui om, este acesta. Dacă vezi că s-a îmbolnăvit în casă la tine, tata sau mama sau ginerele sau nora sau fata sau băiatul sau fratele, cine a slăbit de boală și se apropie de moarte, nu se poate un bine mai mare decât să-i aduci preotul repede. Nu doctorul. Doctorul este un bolovan de pământ ca și tine! Preotul a luat dar de la Dumnezeu. Nu ați auzit în Evanghelie? Ce veți lega voi pe pământ, va fi legat și în ceruri și ce veți dezlega voi pe pământ, va fi dezlegat și în ceruri!

459. Când din neputință, datorită bătrâneții, sau din altă întâmplare și nevoie, cineva este împiedicat și nu poate face faptele bune trupești, va lua iertare de la Dumnezeu, Cel ce știe pricinile care ne împiedică să le lucrăm. Faptele bune sufletești însă de nu le vom face, nu avem nici o iertare și scuză, deoarece aceste fapte bune nu sunt supuse diferitelor pricini, ca cele trupești; ci, cel care voiește, poate să le lucreze în orice fel de neputință și nevoie ar fi, căci se lucrează numai cu mintea și cu inima. De pildă, dacă cineva nu poate posti din pricina neputinței, bătrâneții sau a bolii, este bine măcar să se roage cu mintea și cu buzele și să mulțumească lui Dumnezeu pentru boală și neputința sa.

460. Tot lucrul bun este rar.

461. *Ce fapte bune ajută sfânta rugăciune și ce fapte bune se nasc din sfânta rugăciune?*

Pe rugăciune o ajută mult milostenia, deoarece „milostenia este aripă a rugăciunii” (**Scara**, cuvântul 28). Iarăși, pe rugăciune o ajută liniștea și înfrînarea, după cuvântul ce zice: „Din sămînța sudorii postului crește spicul întregii înțelepciuni și liniștea este vîrf al desăvîrșirii celor ce se roagă”. Și iarăși: „cela ce de frumusețea rugăciunii s-a atins, va fugi de mulțime că un asin sălbatic” (Ibidem). Pe rugăciune o ajută smerenia, deoarece, după Sfinții Părinți, „cela ce nu se socotește pe sine că este un păcătos, rugăciunea lui nu este primită la Dumnezeu”, zice Sfântul Isaac Sirul. Și iarăși, pe rugăciune o ajută umilința, după același sfânt Părinte care zice că „lacrimile întru rugăciune sunt semn al milei lui Dumnezeu” (**Filocalia**, vol. X, Cuvântul 33). Sunt încă multe alte fapte bune care ajută sfânta rugăciune, dar acestea sunt cele mai importante.

Iar faptele bune care se nasc și sporesc prin rugăciune sunt de asemeni multe, precum: credința, nădejdea, mila, răbdarea, înfrînarea etc. Cea mai mare virtute care odrăsește din sfânta rugăciune este însă dumnezeiasca dragoste, după cum spun cei mai mulți Sfinți Părinți.

FECIORIA

462. Fecioria nu se mărginește numai la paza trupului de împreunări, ci și la supunerea și omorîrea patimilor.

463. Dumnezeieștii Părinți ai Bisericii lui Hristos - prin lumina cea dumnezeiască a minții lor - știu bine că patimile sunt asemenea hameiului și altor plante agățătoare, care se prind și se împletesc de orice întâlnesc în cale. Pentru aceasta, voind ei a păzi comoara cea scumpă a fecioriei de blestemata mândrie și slavă deșartă care are obiceiul de a amesteca în toată fapta bună și mai ales la cele mai înalte virtuți, au pus sub cele mai grele pedepse pe acele fecioare sau feciorelnici care, din lipsa smereniei și a cunoașterii păcatelor lor ar cuteza să defaime pe cei căsătoriți după legea Bisericii lui Hristos. De aceea cu hotărîre sinodală au stabilit: „Dacă cineva are feciorie sau s-ar înfrîna, abținîndu-se de la căsătorie din scîrbă și nu pentru binele și sfințenia fecioriei să fie anatema” (Gangra, canonul 9).

464. Fecioria este un dar al lui Dumnezeu care se dă celui ce iubește pe Dumnezeu mai presus de orice în această lume.

465. Adevărata lucrare în privința fecioriei o are cel care se silește să ducă jugul fecioriei prin trăirea smereniei, iar nu prin lauda sau trîmbițarea de sine.

466. Nimic nu ne folosește fecioria trupului, dacă nu o vom avea și pe cea a sufletului și a minții.

467. Mare nebulie este cînd cineva s-ar mîndri cu fecioria sa cea din afară, a trupului, și nu s-ar îngriji cu mare atenție de fecioria cea tainică și gingașă a sufletului și a minții. Așadar, cel ce se păzește pe sine și priveghează asupra sa, trebuie să privegheze și asupra celor din afară și asupra patimii celor ascunse și nevăzute ale omului celui dinăuntru.

468. Dacă cineva se îngrijește și păzește numai fecioria cea din afară și nu poartă de grijă și de cea a sufletului și a minții, unul ca acela - după cuvîntul Domnului - curăță numai partea cea din afară a blidului și a paharului său, fără a spăla de necurăție și partea dinăuntru. De aceea, în ziua morții și a Judecării de Apoi, va fi mustrat asemenea cu fariseii și cu cărturarii care țineau numai la curățenia cea din afară, iar înăuntru erau plini de nedreptate, de răpire și lăcomie. (Matei 23, 25-31).

469. Ce poate fi mai greu ca jugul fecioriei și mai ales în vremea de acum, cînd ne-am abătut cu toții de la cele bune și am părăsit aspra petrecere smerenia, înfrînarea și rugăciunea cea din inimă către Dumnezeu, singurele care ne pot ajuta să purtăm acest jug greu al curăției trupesti și sufletești?

470. Nu vedeți cum nevăzutele puteri ale răului năvălesc totdeauna prin tot felul de gînduri spre a tulbura mintea și inima noastră și, mai ales, la cei tineri și sănătoși, aprind văpaia poftelor celor firești în toată vremea? De nu ar fi mila Mîntuitorului și acoperămîntul rugăciunilor Preasfintei Maicii Sale, cine ar putea să stea împotriva acestui război nevăzut și aprig, pe care dracii îl aprind spre a strica făgăduința noastră?

471. Dacă cei feciorelnici și fecioarele se vor sili cu toată puterea să se păzească întru curăție trupestă și sufletească, ei încep să se asemene îngerilor lui Dumnezeu.

472. Bărbatul sau femeia, dacă au fost căsătoriți după lege, de vor veni la viața monahicească, se numără cu ceata celor feciorelnici. Iar cei ce au feciorie dar nu au smerenie, sunt necurați în fața lui Dumnezeu, după mărturia dumnezeieștii Scripturi, care zice: „Necurat este înaintea Domnului tot cel cu inima înaltă” (Pilde 16, 5).

Și dracii sunt feciorelnici, căci nici nu se mărită, nici nu se însoară, dar fiindcă nu au smerenie, tot draci necurați sunt.

FEMEIA

473. Dumnezeu face pe om androgen, adică bărbat și femeie. Dar înțelepciunea cea fără margini a Lui, Care pe toate le-a făcut mai presus decât mintea omenească, n-a înzestrat pe femeie cu însușirile bărbatului, dar nici pe bărbat cu însușirile femeii, numai când se întâlnesc amândoi să formeze omul. Și l-a făcut Dumnezeu bărbat și femeie. Nu spune așa la Facere?

Și dumnezeiescul Ioan Gură de Aur zice: „Iată de ce-a zis înțelepciunea cea nemarginită: Nu-i bine să fie omul singur. Să-i facem ajutorătoare asemenea lui”. Da, femeia este egală cu bărbatul, dar numai după fire, nu după dregătorie. Când a adus-o pe femeie la Adam i-a zis: „Cum se cheamă asta?” „Femeie. Aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul sau”.

Aici este egală femeia cu bărbatul, că-i os și carne din bărbat, luată din coasta lui, dar nu după dregătorie. Că Dumnezeu a pedepsit-o pe Eva imediat, că ea întins mâna întâi. Și primul canon i-a spus: „De ce-ai făcut asta? Pentru că ai întins mâna și ai mâncat, înmulțind, voi înmulți durerile tale și întru dureri vei naște fii”. Și a doua pedeapsă: „întoarcerea ta către bărbatul tău și el te va stăpîni”.

474. Femeia să asculte de bărbat toată viața ei. De aceea și marele Apostol Pavel spune: Femei, supuneți-vă bărbaților voștri, ca întru Domnul. Și auzi. "Femeie, supune-te capului tău!". Că bărbatul este cap al femeii, precum și Hristos este cap bărbatului.

Ai văzut vreodată vreo femeie cu două capete? Nu se poate. Bărbatul este cap și femeia este trup. De aceea zice: Femeia trupul său nu-l stăpînește, ci bărbatul. Iar acea nebună care caută după alt bărbat, se poate gândi că poate să aibă două capete? Nu. Unul ți-a dat Dumnezeu prin Cununie. Și cu două capete nu vei fi în veac.

475. Cît ar fi femeia de învățată, trebuie să fie supusă bărbatului. Că bărbatul este cap al femeii și Hristos cap al bărbatului. În ordinea asta este ierarhia în familie.

Iată cum este: Pe femeie a lăsat-o Dumnezeu ajutorătoare omului. De aceea Sfântul Ioan Gură de Aur: „femeia este liman al bărbatului”. Bărbatul, săracul, vine amărit cu cele mai mari greutăți în societate, conduce oști, războaiele; este mare răspunzător la întreprinderi de stat, în guvern, vine obosit. Dar femeia

trebuie să fie liman. Să știe să-l întâmpine totdeauna cu un cuvânt bun, cu blîndețe, să-i pregătească mîncarea, să-i facă haine, să-l pornească, să-l primească cînd vine de undeva. Intotdeauna ea trebuie să fie aceea care să odihnească pe bărbat, pentru că-i ajutătoarea lui.

Dar cea mai mare misiune pe care o are femeia în familie, nu-i asta: numai să-i facă mîncare bărbatului și îmbrăcăminte. Cea mai mare misiune pe care o are femeia în familie, rolul ei este să fie mamă de copii! Să ferească Dumnezeu pe femeia aceea care vrea să înlătore durerea nașterii! Pentru că primul canon pentru că a greșit, asta a fost: Intru dureri vei naște fii. Sfîntul Ioan Gură de Aur zice: „dacă fugi de durerea nașterii, de durerea veșnică vei da!”, de durerea cea din iad. Dumnezeu a pus cu măsură dulceața împreunării cu durerea nașterii. Și tu, dacă fugi de la durere spre plăcere, vei cădea în durerea veșnică”. Așa citim în cartea **Impărțirea de grîu**, „Cuvînt pentru mireni”, unde arată cum să fie mireasa și mirele la căsătorie.

Nu fugi de la durere spre plăcere, adică numai să trăiești cu soțul, dar să nu faci copii, că în durerea cea veșnică te duci. Că dacă fugi de la durere spre plăcere, vei cădea în mîinile și în brațele cele veșnice ale iadului, că nu vrei durerea care ți-a rînduit-o Dumnezeu, ci vrei să trăiești în plăcere și să omori copiii.

Să ferească Dumnezeu! Mai bine nu se naște femeia aceea care își omoară copiii. Pentru că este păcat împotriva Duhului Sfînt. Apoi unde trebuia să găsească Dumnezeu copilului mai bun sălaș ca în pîntecele maicii lui? Și de acolo îl scoți și îl dai la cîini și îl omori? Care balauroaică - spune Sfîntul Efrem Sirul -, care leoaică, care ursoaică și-ar omori vreodată puiul său? Și tu, ființă rațională și cuvîntătoare faci mai rău decît animalele cele sălbatice, cînd ai ajuns să-ți omori copiii.

Ferească Dumnezeu! Toate păcatele sunt grele, dar acesta este mai greu decît toate. De aceea, Sfinții Părinți îl pedepsesc așa de greu.

Apostolul Pavel, gura lui Hristos, vasul alegerii, spune așa, cînd vorbește de femeie: „și ea se va mîntui prin naștere de fii” (I Timotei 2, 15). Iar dumnezeiescul Gură de Aur, care merge în urmă cu tîlcuirea la Sfîntul Apostol Pavel, zice: „Femeia cînd a murit născînd, moare pe altarul jertfei”. Este martiră! Tocmai de aceea Biserica pregătește femeia pentru moarte înainte de naștere. Poate să fie oprită 30 de ani de la împărțășanie, dacă este gravidă nu mai ai voie să o oprești. O spovedești și o împărțășești în fața morții; că la cele tinere, mai cu seamă, durerea nașterii este ca în iad. N-ați auzit ce spune în Psaltire: Acolo (în iad) sunt dureri ca ale aceleia ce naște.

Sunt o seamă care mor în durerile nașterii. De aceea Biserica, prin dumnezeieștii Părinți, luminată de Duhul Sfînt, spune: „Femeia care este gravidă, este dezlegată și pregătită de moarte”, că multe se întîmplă să moară; de aceea, nu o oprești de la împărțășire. Iar dacă se întîmplă și moare, ea își pune viața pentru copil, ea este martiră, că așa ne-a învățat apostolul. Pentru durerile acelea Dumnezeu îi iartă toate păcatele și este ca o muceniță, ca o martiră.

Vine deunăzi una la mine și-mi zice: „Părinte, am insuficiențe psihice și mi-a spus doctorul ca n-am voie să nasc; să-mi dai voie să fac avort”. „Fugi de-aici criminalo! Ai venit să mă conduci tu pe mine, să înveți pe popa carte? Să mori de o mie de ori, să te faci martiră, numai să te spovedești și să te împărtășești. Cine ți-a spus o nebunie ca aceasta? De unde vii tu? Să-ți dau voie eu să faci crimă?”.

Ei, așa a fost vorba, că dacă moare femeia născînd, moare la datoria ei cea mai sfîntă de pe pămînt, să fie mamă de copii. Dar nu numai să-i nască, că și fiarele nasc; trebuie să-i crească în frica și certarea Domnului. Și la această osteneală trebuie să ia parte și bărbatul, nu numai femeia, că amîndoi l-au făcut pe copil. Că dacă nu-i crește în frica și certarea Domnului, îi vai și amar de cîte greutăți întîmpină în viață! Se fac niște fiare, nu copii.

476. In biserică i-a spus Apostolul femeii să tacă. In societate ea poate ocupa servicii ca și bărbatul. De exemplu: Dacă acum s-ar face un întuneric beznă, fără nici o lumîinare, fără nici o lampă sau bec. In timpul ăsta o mîină binefăcătoare vine și pune o lumîinare aici în mijlocul nostru. Toți s-ar bucura că a apărut o zare de lumină. Dar lumîinarea asta care stă aici, pusă în slujba tuturor, vorbește? Nu vorbește! Tace, dar face două lucruri în folosul tuturor. Ea se jertfește și luminează.

Folosindu-ne și pe noi și dînd lumină la atîția, ea se jertfește și începe a se topi, încet, încet și se topește pînă ajunge la sfeșnic. Două lucruri face tîcînd - zice Sfîntul Ioan Gură de Aur -, tace luminînd și se jertfește tacînd. Acesta este rolul femeii în societate.

477. O femeie la locul ei de muncă, unde a rînduit-o Dumnezeu, dacă este curată, dacă este credincioasă, dacă este corectă, dacă este harnică, dacă este pricepută la toate, în toate problemele dacă este prezentă, ea n-are nevoie să predice, că viața ei predică.

Aici se împlinește ce-a spus Talasie Libianul: „Taci tu, să vorbească lucrurile tale”, sau „Muștră și ceartă pe cei de-aproape de tine, prin puterea lucrării, nu prin multa vorbire!”

In felul acesta ea este o lumină în sfeșnic în societate și pentru toți care o și o aud și o înțeleg, pentru că este corectă în toate problemele. Așa și ia în societate, este o lumină în sfeșnicul societății, dacă la locul ei de muncă are toate însușirile de care am spus mai sus.

478. *Ce trebuie să facă o mamă însărcinată dacă soțul o silește la avort? Dar dacă e greu bolnavă și are mulți copii?*

Sfîntul Apostol Pavel zice așa: „Femei, supuneți-vă bărbaților voștri, precum se cuvine, întru Domnul” (Coloseni 3, 18). Aici trebuie să înțelegem că nu întru toate se cuvine femeii să se supună bărbatului, ci numai la cele ce se cuvin în Domnul. Poate bărbatul să o îndemne și la lucruri de fărădelege, la furat, la beție, la ură la ceartă, la desfrîinare, la ucidere, la secte, la necredință etc. La acestea nu se cuvine a se supune bărbatului, măcar și moarte de ar răbda de la el. Că nu se cade a iubi și asculta pe bărbat mai mult decît legea lui Dumnezeu.

479. Femeile nu pot intra în biserică timp de șapte zile în vremea necurăției lor. Iar de le va ajunge această neputință în timp ce se află în biserică și nu vor ieși repede afară, se canonisesc. Nu mai zic de se vor împărtăși cu Sfintele Taine în acea vreme, căci nu cred să ajungă vreuna din femei la atîta nebunie și nesimțire ca să îndrăznească la o fărădelege ca aceasta.

480. *Poate să cînte femeia în biserică? Unul cîntă Apostolul, altul citește, altul vine la strană să cînte în cor. Este bine sau nu?*

Apostolul Pavel, gura lui Hristos, spune: „Iar femeia în biserică să tacă!”.

Dacă este cor mixt de bărbați și de femei și preotul ți-a dat voie să cînti, cîntă, că lauzi pe Dumnezeu. Iar celelalte care n-au blagoslovenie să cînte, să stea să asculte, că așa este lăsat femeii în biserică, să asculte, nu să predice.

Așa este bine să fie corul. Intr-o parte să cînte bărbații și într-altă parte să cînte femeile răspunsurile. Dar dacă sunt coruri mixte să le conducă un preot sau dascăl, cineva trebuie să le conducă, pentru că nu toți știu să execute cîntări în biserică. Și dacă este cu blagoslovenia preotului, este bine, pentru că s-a aprobat de Sfîntul Sinod în biserică muzica omofonică.

FRICA DE DUMNEZEU

481. Omul care se teme de Dumnezeu este mai presus decît toți înțelepții veacului.

482. Scriptura ne spune că roadele fricii de Dumnezeu sunt: „începerea înțelepciunii” (Pilde 1, 7; 9, 10); „adăugire de zile” (Pilde 10, 28); „izvor de viață” (Pilde 14, 27); „ferirea de rău” (Pilde 8, 13); „cinstirea de Dumnezeu” (Psalmul 5, 7); slujirea lui Dumnezeu, după cuvîntul psalmistului: „Slujiți Domnului cu frică și vă bucurați Lui cu cutremur” (Psalmul 2, 11; Evrei 12, 28).

483. Frica Domnului ne ajută să lucrăm la mîntuirea noastră, după mărturia Sfîntului Apostol Pavel, care îndeamnă pe filipeni, zicîndu-le: „Cu frică și cu cutremur lucrați la mîntuirea voastră” (Filipeni 2, 12),

Frica Domnului aduce omului de la El tot binele (Deuteronom 6, 24; 8, 6).

Frica Domnului ne ajută la dobîndirea curățeniei și a sfințeniei, după învățătura Sfîntului Apostol Pavel care zice: „Avînd, deci, aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim pe noi de toată întinăciunea trupului și a duhului, făcînd sfințenie întru frica lui Dumnezeu” (II Corinteni 7, 1).

Frica Domnului ne ajută să judecăm cu dreptate (II Paralipomena 20, 6-7).

Frica Domnului ajută celor ce cîrmuiesc cu dreptate (Ieșire 18, 29; II Regi 23, 3).

Frica Domnului ne face plăcuți Lui, după cuvîntul: „In orice neam, cel ce se teme de Domnul și face dreptate, este primit la El” (Faptele Apostolilor 10, 35).

Frica Domnului ne facem să fim iubiți de Dumnezeu și să luăm de la El nenumărate bunătăți, după cele scrise: „Cît este de mare mulțimea bunătăților Tale, Doamne, pe care ai gătit-o celor ce se tem de Tine” (Psalmul 30, 19).

Frica Domnului ne ajută să câștigăm mila lui Dumnezeu, după mărturia Sfintei Scripturi: „Că după înălțimea cerului de la pământ, a întărit Domnul mila Sa spre cei ce se tem de El" (Psalmul 102, 11, 17).

Frica Domnului ne ajută să fim auziți de Dumnezeu în rugăciunile și necazurile noastre: „Voia celor ce se tem de El va face și rugăciunea lor va auzi și-i va mîntui" (Psalmul 144, 19). „A întărit Domnul mila Sa spre cei ce se tem de El" (Psalmul 102, 11, 17).

Frica Domnului ne face vrednici de binecuvîntarea lui Dumnezeu Deuteronom 5, 29; 6, 24; Psalmul 24, 12-14).

Frica Domnului ne apără de frica oamenilor, după cuvîntul psalmistului: "Nu mă voi teme de rele că Tu cu mine ești" (Psalmul 22, 4).

Și iarăși: „De frica voastră nu ne vom teme, nici ne vom tulbura, căci cu noi este Dumnezeu" (Isaia 12, 2).

Și iarăși: „Să nu te temi de fața lor, că Eu cu tine sunt să te scot, zice Domnul" (Ieremia 1, 8; Iezechiel 2, 6). Iar Mîntuitorul, întărind, spune: „Să nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; ci să vă temeți mai vîrtos de cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă" (Matei 10, 28; Luca 12, 4-5).

484. Sfîntul Isaac Sirul spune că „frica de Dumnezeu este temelia călătoriei omului spre cer". Sfîntul Nicodim Aghioritul spune că „frica de Dumnezeu este izvor, maică și rădăcină a priceperii și a toată fapta bună" (**Paza celor cinci simturi**, Cap. 11). Iar Sfîntul Grigorie Teologul arată că frica de Dumnezeu ajută la păzirea poruncilor și la curăția trupului, zicînd: „Unde este frică, acolo este și păzire ; iar unde este păzire de porunci, acolo este și curățirea trupului". Altă roadă a fricii de Dumnezeu este și aceea că omul ajuns prin darul lui Dumnezeu la ea nu se mai teme de nimic. Acest lucru îl spune Sfîntul Ioan Scărarul: „Cine a ajuns sluga Domnului, acela se teme numai de Stăpînul său. Iar cine n-are frică de Dumnezeu, acela se teme și de umbra sa" (**Scara**, Cuvîntul 21).

485. Cu cît se nevoiește cineva spre bine și cu cît crește în el frica de Dumnezeu, cu atît omul începe să cunoască și cele mai mici greșeli ale sale, pe care niciodată nu le luase în seamă pînă atunci, fiindcă se afla întru întinericul neștiinței.

486. După mărturia Sfîntului Petru Damaschin, frica de Dumnezeu este indoită și anume: „Este o frică de Dumnezeu care se zice și începătoare și una desavîrsită, care se naște din cea începătoare" (**Filocalia**, vol. 5).

487. Toată fapta bună se începe de la frica lui Dumnezeu și se termină în dragostea de Dumnezeu, care este legătura desăvîrșirii și treapta cea mai de sus a tuturor faptelor bune, căci mai mare decît toate este dragostea. Dar, ca să ajungă cineva la dragostea de Dumnezeu, negreșit trebuie să aibă mai întîi frica Dumnezeu. Că de aici pornește toată fapta bună: din a se teme omul de Domnul.

488. Frații mei, omul care are frică de Dumnezeu nu trebuie să-l păzească nimeni să nu fure, sau să nu fie curvar, sau bețiv, sau hoț, sau să nu facă rău.

Cel ce are frica lui Dumnezeu și ziua și noaptea pururea veghează asupra lui: să nu gîndesc ceva rău asupra omului, să nu vorbesc ceva rău că-i păcat, să nu fac ceva rău că-i păcat! Cine are frica lui Dumnezeu, acela se face santinela întregii înțelepciuni, își păzește sufletul și mintea sa de gînduri rele, limba sa de cuvinte rele și toată așezarea sa de a lucra împotriva lui Dumnezeu.

489. Frica lui Dumnezeu este prima piedică a păcatului, care împiedică păcatul să nu intre în sufletul nostru.

490. Un creștin era obișnuit să fure. Odată, pe vremea secerișului, văzînd pe cîmp o mulțime de clăi de grîu, a hotărît în mintea sa să fure. Venind acasă, a pregătit căruța și caii și, luînd cu el pe fiica sa de cinci ani, la miezul nopții a plecat la furat. După ce s-a uitat în toate părțile ca să nu-l vadă cineva, a luat cîțiva snopi de grîu dintr-o claie și i-a dus la căruță. Atunci copila, fiind pornită de puterea lui Dumnezeu, a zis către tatăl ei: „Tată, ai uitat ceva. Poate era bine să privești și în sus, că în celelalte părți am văzut că te-ai uitat”. Atunci el, cugetînd adînc la cuvîntul fetei și aducîndu-și aminte de Dumnezeu Care vede toate, a dus snopii de grîu la locul lor, a luat căruța și s-a întors fără nimic acasă. Apoi a spus femeii sale: „În noaptea aceasta Dumnezeu mi-a vorbit prin gura acestei copile niște cuvinte care m-au întors la pocăință. De acum nu voi mai fura niciodată în viața mea”.

491. Îmi aduc aminte de un filosof, care a venit la Socrate. Și acela avea o femeie foarte talentată. Și a început să spună: „Domnule, am o femeie așa de frumoasă!”. Celălalt era la o masă cu un creion în mîină și hîrtie și a tras un zero. „Femeia mea e de neam mare; taică-său a fost ministru”. Celălalt a mai tras un zero. „Femeia mea îi sănătoasă ca oul, n-a fost bolnavă și nu-i bolnavă”. Acela a mai tras un zero. „Femeia mea știe să lucreze lucruri de menaj, să facă prăjituri la tot neamul, bucate la mese mari”. Acela a mai tras un zero. „Femeia mea știe să coase broderii artistice, coase flori, împletește, face flanele. Uite cîte talente are femeia mea!” Acela a mai tras un zero.

La urmă a adăugat: „femeia mea are frica lui Dumnezeu și este credincioasă!”. Acela a pus un unu înainte, pusese șase zerouri. Unu urmat de șase zerouri face un milion. Și a spus: „Ia, acuma i-am dat valoare femeii tale. Nu cînd ai spus că-i frumoasă și învățată și sănătoasă și știe multe să facă. Pentru că dacă îi lipsea frica lui Dumnezeu, toate erau la dînsa egal cu zero, nule, nimic!”.

Așa se întîmplă și cu bărbatul, ca și cu femeia aceea și cu orice om. Poate să aibă toate talentele, poate să știe toate meseriile din lume, poate să cunoască toate științele lumii, dacă îi lipsește frica lui Dumnezeu, îi lipsește școala înțelepciunii și omul acela nu-i bun de nimic.

492. Să ne aducem aminte de Noe care, primind poruncă să facă o corabie, temîndu-se de Dumnezeu, a făcut-o. După Noe, Patriarhul Avraam a arătat atîta frică de Dumnezeu încît s-a sîrguit să aducă jertfă lui Dumnezeu pe unul născut fiul său, Isaac, pe care însuși Dumnezeu îl mărturisește a fi cu adevărat om temător de Dumnezeu și îi zice prin îngerul Său: „Avraame,

Avraame... acum am cunoscut că te temi tu de Dumnezeu și nu ți s-a făcut milă de fiul tău pentru Mine" (Facere 22, 11-12). Apoi, nepotul său, Patriarhul Iosif cel preafrumos și minunat, avînd frica lui Dumnezeu, n-a ascultat de viclenia femeii spre a face păcat cu ea, ci a zis: „Cum voi face acest cuvînt al tău să păcătuiesc înaintea lui Dumnezeu?" (Facerea 39, 9).

493. Cînd omul a uitat de frica lui Dumnezeu începe să-i aducă diavolul tot felul de gînduri prin imaginație.

494. Auzi pe unul că are două doctorate, două licențe. Dar auzi că-i prea curvar, un ateu, un om necredincios, un om fără judecată, fără milă de săraci, fără dragoste de aproapele lui, care dă cu piciorul în toată fapta bună și în credința cea dreaptă. Ce-i folosește lui știința cea din afară, dacă n-are frica lui Dumnezeu? Mai bine nu se năștea unul ca acesta, care nu cunoaște pe Ziditorul său și nu se teme de el în toată vremea, ca să se ferească de rău și să facă binele.

De aceea vă spun: îi bine ca omul să învețe carte multă, să fie și inginer, să fie și doctor, să fie și profesor și profesor universitar; să fie și militar, să fie și general, ce-a rînduit Dumnezeu pentru fiecare. Dar în toate treptele lui să nu uite frica de Dumnezeu. Că dacă a uitat de Dumnezeu, mai bine nu mai venea în lumea aceasta și mai bine nu se năștea să vadă atîta bunătate a lui Dumnezeu. Cum ne-a dat El nouă viața, mintea, aerul, lumina, căldura, ploile la vreme, hrană belșug, sănătate, vedere, auz, înțelepciune și, după atîtea binefaceri ale lui Dumnezeu, să închidă ochii ca paserile cele de noapte, care nu văd decît numai la întuneric și să nu vadă pe Dumnezeu, Care este lumina cea neapropiată și locuiește în lumina cea neapropiată.

De aceea, am început să vă spun: fericite de omul care se teme de Dumnezeu, că acela este adevărat om înțelept și acela va avea fericire și în veacul de acum și în veacul cel viitor.

Cine se teme de Dumnezeu, nu-i place să ia avutul altuia. Cine se teme de Dumnezeu, nu se duce la femeia altuia. Cine se teme de Dumnezeu, și cu sotia sa trăiește în curăție, după rînduiala Bisericii.

Cine se teme de Dumnezeu, nu face avorturi, nu-i bețiv, nu-i tutungiu, nu-i bătăuș, nu-i rîvnitor de avere străină, nu-i nesupus, ascultă de stăpînirea statului, cinstește stăpînirea, după Apostolul Pavel: El dă celui cu cinstea, cinste; celui cu dajdia, dajdie; celui cu frica, frică; și nimănui cu nimic nu-i rămîne dator, decît să iubească pe Dumnezeu și pe aproapele.

Cine se teme de Dumnezeu, nu doarme în timpul Sfintei Liturghii, acasă, duminica. Cine se teme de Dumnezeu, nu lasă copiii să crească în fărădelegi, ci îi ceartă și-i îndreaptă, îi învață să se închine lui Dumnezeu, să postească, să meargă la biserică și să ducă viață curată în familie. Cine se teme de Dumnezeu, nu pierde vremea în deșert. Ori lucrează, ori se roagă lui Dumnezeu, ori citește

Sfintele Scripturi, ori cugetă la Judecata viitoare, la moarte, la răsplată, la fericirea raiului și la iad.

Cine se teme de Dumnezeu, iubește pe tot omul și ajută pe tot omul cu multă dragoste, când este în necazuri. Cine se teme de Dumnezeu, nu cruță averea să o dea la săraci. Cine se teme de Dumnezeu, are mare frică, nu numai să nu greșească cu lucrul sau cu cuvântul, lui Dumnezeu, ci și cu gândul. Dar de ce? Știe ce zice Duhul Sfânt: că Dumnezeu pe cele mai înainte gândite ale noastre le-a văzut și le vede.

495. Ferice de omul care se teme de Dumnezeu, că acela este adevărat om înțelept și acela va avea fericire și în veacul de acum și în veacul cel viitor.

FUGA ÎN EGIPT

496. S-a dus Mântuitorul în Egipt pentru două pricini: prima, ca să împlinească proorocia lui Osea: Din Egipt am chemat pe Fiul Meu (Osea 11,1; Matei 2, 15), precum trebuia să plinească la vreme și proorocia despre răstignire, hrănirea cu otet, trestia și toate celelalte.

Dar și pentru altă pricină s-a făcut aceasta: În secolele II-IV după Hristos au ieșit niște erezii numite gnostice: montaniștii, arienii și altele. Și o seamă din ei au nălucit că Hristos S-a născut nu după fire, ci după nălucire. Deci, dacă nu S-ar fi ascuns Hristos, acești eretici ar fi nălucit că El nu ar fi fost și om după trup, ci numai Dumnezeu, care după nălucire S-a întrupat.

Dar dacă a fugit de sabia lui Irod, El a fugit ca om, ca să arate că poartă și fire omenească și că sabia l-ar fi tăiat. Deci a făcut aceasta ca să se folosească Biserica mai târziu. A fugit deci ca să împlinească proorocia care spune că din Egipt am chemat pe Fiul Meu și ca să arate că purta trup și S-a ferit cu firea Sa omenească de sabia lui Irod.

FUMATUL

497. Dacă știa Dumnezeu că omul trebuie să fumeze, îi făcea un hogoag în vârful capului ca să iasă fumul.

Și iaca, nu i-a făcut hogoag, că n-are nevoie să fumeze. Nu l-a făcut pentru fumat. L-a făcut ca gura și limba lui să slăvească pe Dumnezeu, nu să se umple de fum și de putoare.

498. *Este păcat să fumezi?*

N-am găsit scris în Sfinta Evanghelie „să nu fumezi”, dar am găsit scris să nu judeci! Fumatul însă este un păcat.

499. Vine unul la mine, nu se lăsa de un păcat și încă era om bătrîn, și-mi zice:

- Părinte, să-mi dai canon aspru, că nu mă pot lăsa de fumat.
- Moșule, lasă țigara, că te duci în fundul iadului!
- Părinte, m-am obișnuit și n-o pot lăsa.
- Moșule, ești bătrîn și nu știi când vine moartea!
- Vreau să scap de ea, dar nu știu cum!
- Dacă nu te poți lăsa de păcat, cum ai să rabzi focul iadului?

- Mi-e frică de iad, dar de fumat nu mă pot lăsa!
- Aveam un sfeșnic cu o lumânare mai groasă și-i zic:
- Ia vino încoace! Ia ține degetul la lumânare!
- Valeu! Nu pot!
- Ține-l acolo!
- Și-i iau mâna și i-o țin eu.
- Nu pot, Părinte, mă arde!
- Ține-o acolo, frate! Când ți-o veni dracul cu pofta, pune o lumânare și mâna. Vrei să te duci în iad? Acolo nu-i lumânare. Cuptoare cu foc, de miliarde de ori mai tari ca ăsta. Pune mâna în foc și vezi! Stai pînă ce arde, pînă ce-o curge sîngele, pînă ce-or cădea ciolanele! Să vezi, mai vine pofta?
- Bine zici, Părinte, așa am să fac! De-acum nu-mi mai trebuie să pun tigara în gură cîte zile voi avea.
- Și dacă te mai robește vreo patimă să ții mâna în foc și să n-o iei de acolo pana nu-ti vei aduce aminte de focul iadului. Și acesta ți-i canon să zici: „Doamne **Îisuse** ...” și să pui mâna la foc. Să vedem, o să-ți mai trebuiască spurcăciuni?
- Ehee, păi, dacă uităm de focul acesta, de cel veșnic nu scăpăm!

FURTUL

500. Să nu furați de la nimeni; să nu furați nici de la Stat, nici de la alții, că nu vă îmbogățiți cu furatul, ci mai tare sărăciți.

501. Era un cuvînt al cuiva: „Muncești cu dreptate, și-ți ia dracul jumătate”. Dar când mai și furi? Nu, nu fura, că nu te îmbogățești; mare foc bagi în casă la tine dacă ai luat un bun al Bisericii, sau dacă ai luat un ban al cuiva, sau ostenelele cuiva. Și dacă vei aduce milostenie din aceste daruri, cîine împuțit aduci lui Dumnezeu. Deci, să lucrezi cu cinste, cu dreptate, cu sfințenie, să muncești cu toată dragostea acolo unde te-a pus Statul, sau unde te-a pus dregătoria sau institutia care te adăpostește. Să muncești, dar să ai și pe Dumnezeu în minte.

GRĂIREA ÎN DEȘERT

502. De multe ori pierdem toată osteneala noastră și toată fapta bună, dacă nu păzim două lucruri: mintea și limba. Că tot păcatul se începe de la minte, de la gînd și toată fapta rea se exprimă întîi prin limbă. Zice Mîntuitorul că din prisosința inimii grăiește gura. Și Solomon zice: Mai bine este a cădea de la loc înalt, decît a cădea prin limbă. Ferească Dumnezeu! De aceea trebuie mare băgare de seamă.

Limba este organ cu care lăudăm pe Dumnezeu, la fel și mintea. Dar vrăjmașul le ia pe amîndouă aceste organe: mintea o întunecă cu gînduri rele și limba cu cuvinte rele. Și atunci omul devine unealta vrăjmașului, că și gîndurile lui sunt spurcate, și limba și cuvintele lui. Trebuie mare băgare de seamă.

503. Cuvintele noastre sunt sămînță de scai. După cum nu poți aduna sămînța înapoi, după ce-ai semănat-o - la vreun an de zile, după ce s-a umplut

cîmpia de scai -, așa nu putem să adunăm răutatea și păcatul pe care le-am semănat noi prin limbă. De aceea trebuie mare pază a limbii. Ai văzut ce spune Solomon: Cine nu păzește gura și limba sa, nu se poate mîntui.

504. Dumnezeu nu ne-a făcut să fim muți. Ne-a dat limbă să vorbim. Dar ceea ce vorbim, să fie spre slava lui Dumnezeu și ceea ce este de trebuință. Deci, cînd vedem că începem a vorbi de rău pe altul, să stăm pe loc, că semănăm scai, și îl duce vîntul în mai multe inimi. Să băgăm de seamă!

HARUL LUI DUMNEZEU, HARUL MÎNTUIRII

505. Cum putem cîștiga harul lui Dumnezeu?

Harul lui Dumnezeu îl primim de la Botez și îl păstrăm în noi prin Sfintele Taine și prin toate faptele bune. Adică prin post, rugăciune, spovedanie, împărtășanie, citirea cărților sfinte, priveghere, milostenie, smerenie, nașterea și creșterea copiilor în frica lui Dumnezeu și toate celelalte.

506. Harul vine, dar nu-i spărgător de uși. Dumnezeu nu forțează ușa nimănui ca să intre. Ai auzit ce spune la Apocalipsă? Iată, stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, Eu și Tatăl vom veni la el și lăcaș la el vom face ...

Harul numai atunci vine, cînd îi deschidem noi ușa inimii. El bate la ușă și dacă suntem împietriți și nu ne silim să facem voia Domnului, harul nu vine cu sila. Pentru că Dumnezeu i-a dat omului voie de sine stăpînitoare să primească harul sau nu. Harul nu vine cu sila la noi. Nu!

507. În Vechiul și Noul Testament, harul Sfîntului Duh a fost făgăduit tuturor celor ce vor crede în Iisus Hristos (Isaia 44, 3; 59, 21; Iezechiel 36, 27; Faptele Apostolilor 2, 17-18). Dar harul Preasfîntului Duh s-a dat cu deosebire Sfîntilor Apostoli (Ioan 20, 22; Faptele Apostolilor 1, 8; 2, 4; 4, 31; 6, 3; 13, 2). Păgînii, necredincioșii și apostatații nu au harul Preasfîntului Duh (Iuda 19-20; I Corinteni 2, 14). În vremea de apoi „mulți înșelători și hristoși mincinoși” se vor arăta cu viclenie că au harul Sfîntului Duh și vor face semne mari și minuni false cu puterea satanei, spre a înșela pe mulți precum a zis Domnul (Matei 24, 24; Marcu 13, 22; II Tesaloniceni 2, 9; Apocalipsă 13, 13-14). Acești înșelători vor face minuni false cu puterea satanei spre a înșela pe cei aleși și a-i îndepărta de la dreapta credință (Deuteronom 13, 1, 8; Apocalipsă 19, 20). Vrăjitorii, proorocii mincinoși, ereticii, înșelătorii și făcătorii de minuni false sunt urciune înaintea lui Dumnezeu (Levitic 20, 27; Deuteronom 18,10-12). Dumnezeu nu ascultă pe cei ce fac minuni false (Levitic 11, 31; 20, 6; Deuteronom 13, 3). Creștinii care cad în păcate grele „întristează pe Duhul Sfînt” (Efeseni 4, 30). Totuși nu pierd harul mîntuirii. Dacă se vor întoarce din toată inima la spovedanie și la lucrarea faptelor bune, iarăși dobîndesc harul Preasfîntului Duh (Faptele Apostolilor 2, 38). Ereticii și sectarii nu au harul Preasfîntului Duh, fiindcă primul păcat împotriva Sfîntului Duh, săvîrșit de ei este „răutatea neîncrederii adevărului dovedit și arătat, al dreptei credințe în Hristos” (**Invățătură de credință Ortodoxă**).

IADUL

508. Ce este iadul? Să știți că iadul este împărăția morții; iadul este locul acela unde se chinuiesc, după dreptatea lui Dumnezeu, dracii și toți care au mâniat pe Dumnezeu și au făcut voile lor în această lume.

509. Iadul este împărăția dracilor, a cărui poartă este deznădejdea, curte sunt legăturile; ferestre, întuneric; masă, reaua împuțiciune și putoare; mîncare este foamea, băutură este setea, ceasornic este plînsul, așternut este văpaia, orînduială este tulburarea cea fără rînduială a prăpastiei acelea groaznice.

510. Cînd este omul în păcat de moarte și este călduț, știți unde este cu sufletul? În iad. E mai jos decît toate dobitoacele cîmpului, decît toate păsările cerului decît toată zidirea. El se află atunci cu sufletul în iad. Dar prin pocăință adevărată și prin darul Sfîntului Duh, care dezleagă prin mîna duhovnicului păcatele se ridică din iad în rai, se ridică din moarte în viață, și din om păcătos ce era, asemenea cu dracii, se face asemenea cu îngerii. Și nu numai cu îngerii, ci și asemenea cu Dumnezeu, pe cît este cu puțință. Căci auzi ce zice proorocul:

"Eu am zis: Dumnezeii sunteți și fii ai Celui Preaînalt toți. Dar voi ca niște oameni muriți (adică prin păcat) și ca niște boieri (adică asemenea unor draci) cădeți (Psalmul 81, 6-7).

511. Dar știți dumneavoastră cîte feluri de munci are iadul? Nouă feluri de munci sunt în iad și toate sunt veșnice și foarte grele.

Prima muncă este întunericul, cum arată marele prooroc Isaia. Dar nu întunericul acesta, pe care-l vedem noi pe pămînt. Întuneric pipăibil. Ai văzut în Egipt în pămîntul Ghesem, că unde erau evreii, era lumină și în tot Egiptul era întuneric?

Nimeni nu știa pe unde să meargă. Dumnezeu ce nu poate? Toate-s la Dinsul. Întuneric pe lumea asta, dar celălalt întuneric îi veșnic.

Acolo este întuneric așa de tare, încît îl poți pipăi cu mîna. Aceasta o zice dumnezeiescul Iov: Mă voi coborî în pămîntul întunericului celui veșnic, care nu are lumină, dar nici tămăduire în veac.

De întunericul acela a amintit și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos în Evanghelia Sa, cînd zice: „Legăți-i mîinile și picioarele și aruncați-l pe el întru întunericul cel mai din afară”, arătînd prin aceasta, cum zice și dumnezeiescul Parinte Efrem Sirul că este un întuneric greu.

Deci, cea dintîi muncă ce stăpînește iadul este întunericul acela negrăit și neînchipuit.

A doua muncă, după întuneric, este plîngerea și scrișnirea dinților. Atîtea lacrimi se varsă în iad într-o singură zi, că dacă s-ar aduna pe fața pămîntului ar face un ocean mai mare ca Oceanul Pacific. Oceanul Pacific are 48.000 km lungime de la Polul Nord pînă la Polul Sud; are 18.500 km lățime și, la Insulele Mariane, are 11 km adîncime. Și numai în iad, într-o singură zi, lacrimile care se varsă acolo, ar face un ocean mai mare ca Pacificul. Atîta plîngere este în iad.

A treia muncă este putoarea cea rea. Dacă s-ar aduna toate puterile de pe fata pământului la un loc n-ar face nici un miligram față de putoarea care este acolo.

A patra muncă în iad este foamea și setea. Ați auzit ce spune proorocul Isaia: „Vor flămânzi precum cîinii și vor urla și se vor jeli, și nimeni nu va potoli foamea lor”. Și Mîntuitorul ne arată în Sfînta Evanghelie, în pilda cu bogatul nemilostiv și Lazăr: „Părinte Avraame, trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului său în apă, să vie să-mi răcorească limba, că rău mă chinuiesc în văpaia aceasta”.

Ai auzit ce-i acolo? Un deget înmuiat în apă, cît de mare preț are! Și nouă aici nu ne place apa, vrem vin, rachiu, dresuri și cutare. Vai de noi, că nu cugetăm deloc ce ne așteaptă. Foamea și setea sunt a patra muncă.

A cincea muncă a iadului este tartarul, gheața. Tartarul este un iezer fără fund, plin de gheață și foarte rece. Aceasta este „scrîșnirea dinților”, de care vorbește dumnezeiasca Scriptură, adică gerul acela nesuferit de care nu-și poate închipui nimeni.

A șasea muncă este viermele cel neadormit. Acolo sunt viermi de foc care mănîncă trupurile oamenilor și sufletele lor în vecii vecilor, și niciodată oamenii nu mor. Acolo sunt balauri de foc și șerpi de foc care înoată prin văpăile iadului, cum înoată peștii prin apă la noi și nu se vatămă. Și îi prind pe cei păcătoși și-i sug și-i înțeapă și-i mănîncă în vecii vecilor, împreună cu viermii cei neadormiți. Asta este munca a șasea.

A șaptea muncă este gheena, adică focul cel nestins, care este cea mai grea dintre toate. Focul cel negru care arde în vecii vecilor cu întuneric.

De acela se tem și dracii. Că ei se rugau Mîntuitorului, cînd făcea minuni pe malul Mării Galileii, cînd a scos demonii din cei doi îndrăciți: „Te știm pe Tine cine ești, Fiul Celui Preaînalt; Te rugăm nu ne trimite pe noi în gheena!”. Acolo îi trimitea, că El avea putere. Și dracii se tem de gheena, de care spune Mîntuitorul în Evanghelie: „Unde focul lor nu se stinge”.

Dar nu este foc de acesta ca al nostru, care se face ca să dea lumină; focul acesta, chiar de ar arde pe cineva, dar dă lumină; acela, însă, este foc negru ca păcura și de miliarde de ori mai fierbinte ca acesta. Așa spune fericitul Ieronim.

Cît de mare este focul unde se topește oțelul, totuși este neînchipuit de slab față de focul iadului, ca și cum ar fi zugrăvit pe pereți. Ai vedea un foc zugrăvit pe perete cu vopsea și nu te frigi.

Așa este de slab focul acesta față de focul iadului. Focul nestins nu mai are acolo nevoie de materie, cum zice Sfîntul Efrem: „Că nu sunt oarecare care-l aprind cu materie din lumea aceasta”. Acolo este foc nestins, nu este foc cu lemne aprinse, ci arde cu urgia mîniei lui Dumnezeu negrăită, către cei păcătoși.

Acest iezer de foc de care spune la Apocalipsă, care nu are fund în veacul veacului, arde și pe toate duhurile cele rele și le chinuiește în vecii vecilor.

Munca a opta din iad este deznădejdea. Acolo toată lumea este deznădăjduită de mila lui Dumnezeu, aducându-și aminte de cuvîntul Evangheliei, că s-a închis ușa și că pocăință în iad nu mai este.

Munca a noua din iad este veșnicia, care stăpînește atîtea miliarde și miliarde de suflete. Nu mai există acolo o limită, că adică o să rabde omul o mie de ani sau o sută de mii de ani, ci în vecii vecilor.

Dar ca să le descrie cineva cîte una singură, nimeni nu poate spune, numai una cît îi de grea, că este imposibil a descrie limba de țărînă.

Cine poate spune măcar una din munci cîtă suferință aduce firii omenești? Că dreptii după sfîrșit primesc cele patru însușiri ale trupului și păcătoșii primesc și ei una : însușirea nemuririi.

Primesc trupuri nemuritoare, ca să ardă în vecii vecilor și să nu se mistuie; să se chinuiască în vecii vecilor și să nu scape; să înseteze în vecii vecilor și să nu aibă apă; să le fie foame în vecii vecilor și să nu aibă mîncare.

512. Să ne ferească mila și îndurarea lui Dumnezeu și a Maicii Domnului pe toti cîți sunt aici să nu îngăduie Dumnezeu vreunul să încerce durerile și chinurile iadului în vreun fel. Și toți, cu darul Mîntuitorului și cu mijlocirea Maicii Domnului, a Sfîntului Ioan Botezătorul și a tuturor sfinților să ne mîntuim, să ne usurăm înainte de a ne duce din lumea aceasta și să ne întîlnim cu toții în veacul viitor la bucuria cea veșnică.

IERTAREA

513. Dacă a murit cineva întunecat la inimă și nu a iertat pe fratele său, nu poate să primească iertare în ziua judecării și în ceasul morții, căci zice Domnul că de nu vom ierta noi din inimă greșelele fratelui nostru, nici Tatăl nostru Cel din cer nu ne va ierta nouă greșelele noastre (Matei 18, 35; Marcu 11, 25-26). Nu a zis să spui numai din buze: „Dumnezeu să te ierte”. Căci auzi pe dumnezeiescul

Evanghelist Matei: „De nu veți ierta- fiecare fratelui - din inimile voastre...” (18, 35).

Deci nu-i de ajuns să zici numai atîta: „Dumnezeu să te ierte”, dar inima ta să fie plină de zavistie și de mînie; aceasta nu-i iertare. Dumnezeu caută la inimă, că i-a zis lui Samuil la alegerea lui David, cînd proorocul vedea că Dumnezeu va alege pe frateleacestuia, Eliab, vîzîndu-l cît este de voinic și frumos: „Nu te uita la înfățișarea lui și la înălțimea staturii lui; Eu nu mă uit ca omul; căci omul se uită la față, iar

Domnul se uită la inimă” (I Regi 16, 7). Deci, să știți că nu putem zice „Tatăl nostru”, nu putem zice „și ne iartă nouă, Doamne, păcatele noastre”, dacă în inima noastră avem un pic de ură pe cineva. În zadar ne rugăm, că Dumnezeu la inimă se uită.

514. Pe toți să-i miluim, pe toți să-i iertăm pentru dragostea lui Hristos.

515. *Dacă ești certat cu cineva și vorbești cu el, dar el totuși nu vrea să răspundă, ce trebuie să facem în acest caz?*

Dacă a intrat diavolul atît de tare în inima lui și nu te iartă, oricine ar fi - cumătru cuscu, soră, frate -, trebuie să-i zici de trei ori: „Iartă-mă, frate, pe mine păcătosul și Dumnezeu să te ierte!”.

Dar dacă după aceasta tot te urăște și nu te iartă?

Dacă îți ceri iertare de trei ori și nu te iartă, păcatul rămîne asupra lui. Dar tu să-ți faci datoria și pînă de trei ori să-ți ceri iertare. Dacă nu te iartă, rămîne greutatea asupra lui și tu roagă-te pentru el și urmează sfatul preotului tău.

516. *Părinte, dacă superi pe fratele tău fără să vrei, și vezi că se necăjește și îți ceri iertare de la el, dar el rămîne cu mînie asupra ta, ce să faci?*

Tu fă-ți datoria și să zici: „Iartă-mă, frate, că am greșit!”. Și el, dacă nu te iartă, asupra lui rămîne păcatul. Tu ți-ai cerut iertare, ți-ai făcut datoria. Și dacă nu te iartă, el răspunde, că nu mai poate zice „Tatăl nostru”.

517. *Dacă m-am certat cu cineva și de cîte ori îi cer iertare, nu vrea să mă ierte, ce să fac să mă împac cu dînsul?*

Nu-i mai zice nimic, nici nu-l vorbi de rău către cineva, ci roagă-te lui Dumnezeu pentru dînsul și iartă-l din inimă. De la o vreme se stinge mînia, asemenea unui foc peste care nu mai pui lemne.

518. Nu-i de ajuns să zici numai cu buzele: Dumnezeu să te ierte, dar inima ta să fie plină de zavistie și de mînie; aceasta nu-i iertare. Dumnezeu caută la inimă. In zadar ne rugăm, cînd inima noastră e plină de răutate, de zavistie, de răpire și de toată rîvna cea rea.

519. Nu este nici un păcat neiertat. Numai păcatul nepocăit și nemărturisit rămîne în veci neiertat.

IMAGINAȚIA

520. Ce este închipuirea sau imaginația? La această întrebare ne răspunde dumnezeiescul Părinte Grigorie Tesalonicianul, care zice: „Inchipuirea sau imaginația este organul lăuntric al simțirii lăuntrice a sufletului. Această închipuire este mai subțire decît simțirea, dar mai groasă decît mintea și de aceea se numește hotarul dintre minte și simțire. Aceasta se mai numește și „hîrtie” a împăratului, adică a minții, pe care scriu și se zugrăvesc imaginile lăuntrice, bune și rele, ale simțirii”. Aceasta este ecranul pe care se exprimă toate cele văzute cu ochii, cele auzite cu urechile, cele mirosite cu nasul, cîte le-am gustat cu gura și cîte le-am atins cu simțul. De aceea și Aristotel o numește „simțirea de obște”, fiindcă aceasta singură conține toate imaginile care au intrat din afară prin cele cinci simțuri ale noastre.

Dumnezeiescul Maxim Mărturisitorul zice: „Așa cum trupul are ca lume gîndurile, așa și mintea are ca lume lucrurile; și precum trupul desfrînează cu trupul femeii, așa și mintea desfrînează cu ideea femeii prin chipul trupului ei. Deoarece vede în minte înfățișarea trupului său amestecat cu acela al femeii... în chip asemănător se luptă mintal imaginile trupului său cu imaginea celui ce l-a mîhnit... Și același lucru se întîmplă și cu alte păcate. Fiindcă cele ce le face trupul cu faptele în lumea lucrurilor, aceleași le face și mintea în lumea gîndurilor...”. (**Filocalia**, Suta a treia de capete pentru dragoste).

Prin urmare, cunoscînd modul în care lucrează imaginația în diferite păcate și cît de plină este aceasta de rele, trebuie tocmai de aceea să facem ceea ce ne învață cu dreptate dumnezeieștii Părinți: „Că adică să arătăm mai multă grijă în paza imaginației, decît de înseși organele simțurilor din afară”, Mare grijă trebuie să avem la mișcările lăuntrice ale imaginației noastre și să nu o lăsăm să aibă legătură cu aducerea aminte cu plăcere de lucrurile cele văzute cu ochii, de cele auzite cu urechile, de aromele cîte le-am mirosit, de mincărurile dulci și rele pe care le-am încercat cu gustul, de acelea pe care le-am pipăit mai înainte și în general de orice păcat închipuit cu mintea și care ne-a luptat cîndva (Sfîntul Nicodim Aghioritul).

521. Mai folosesc diavolii o altă ispită mai mare decît cele cinci simțuri, imaginația. Imaginația este mai subțire ca cele cinci simțuri, dar este mai groasă decît mintea.

Este mai greu să păzești imaginația decît cele cinci simțuri, decît însăși mintea.

522. Imaginația, după Sfîntul Vasile cel Mare, este pod al diavolilor, prin care intră în sufletul omului. De aceea, trebuie o mare atenție la rugăciune să nu ne închipuim nimic, căci prima vamă pe care o întîlnește mintea înspre inimă este imaginația. Nici o faptă rea, nici un diavol, nici o patimă nu trece de la minte la simțire decît prin imaginație. Că nu poți să faci păcatul, pînă nu ți-l închipui. N-ai văzut cînd te lupti cu mintea? Apare chipul aceluia care te-a supărat și asupra căruia ai fost pornit. Parcă ți-l aduce aminte și parcă te-ai răzbuna. „Ei, dacă ar fi aicea! Ce i-aș drege, ce i-aș face!” și aceia sunt diavoli. Dar prin imaginație îți dau război. „Măi, dar mi-a zis, și am să-i zic!”.

Diavolii iau fața aceluia care te-a supărat și o aduce în suflet prin imaginație și ti-o arată: „Uite, acesta ți-a zis și acesta te urăște!”. Apoi vin și minciunile mintii, cu presupuneri că acela te urăște, și acela zice așa și acela, cutare.

Un duhovnic mare spunea: „Nu le crede, părinte, că-s minciunile minții, și ai să vezi mai tîrziu că niciuna din cîte ți-a spus mintea nu-i adevărată”, Astea-s minciunile minții, pe care le bagă diavolii în vremea ispitei prin imaginație în suflet să-l dărîme. Sunt presupuneri, păreri greșite. Presupuneri că cutare îți zice, că cutare are ciudă și cutare altceva. Și niciuna nu-i așa.

523. Un păcat întîi l-ai gîndit. Dacă s-a învoit mintea la gîndire, trece la cugetare. Trece la alegere. Imediat îl bagă diavolul în imaginație.

524. Fericită mintea care se roagă, se închină fără imaginație, că Hristos n-a avut imaginație, fiind Dumnezeu. Adam a căzut din rai după ce a căzut în imaginație, că își imagina, după sfatul lui Lucifer, că de va mînca din pomul oprit nu va mai muri în veac. Spun Sfinții Părinți că cea mai mare boală și ispită în vremea rugăciunii este imaginația minții, numită de ei și „caracatița sufletului cu 8 brațe”.

În timpul rugăciunii din inimă cel mai greu lucru este a păzi imaginația; mai greu chiar decît a păzi mintea de gînduri. Să nu uităm că tot ce este

circumcis, imaginat, nu este Dumnezeu. Or, dacă ne oprim la imaginații, ne înșelăm, nu mai putem pătrunde pe poarta cea îngustă a inimii, nici nu ajungem la Dumnezeu.

INIMA

525. După Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Ioan Damaschin, inima omului este centrul a patru puteri și anume: Inima este centrul tuturor puterilor firești ale omului, adică puterea hrănitore (nutritivă), seminală, crescătoare, etc. Inima este și centrul puterilor sufletești ale omului, care sunt în număr de cinci; și anume: voința, rațiunea, formată din cinci părți: minte, gând, ce răsare din minte ca raza din soare, cugetare, alegere și hotărîre; simțirea, numită și puterea pofitoare; mînia (puterea mînioasă); și cuvîntul (puterea cuvîntătoare).

Aceste cinci puteri se numesc puteri sufletești și își au sediul tot în inimă. Apoi inima este centrul (locul) puterilor afară de fire, adică al patimilor. Păcatele și patimile se numesc afară de fire, pentru că nu au fost create de Dumnezeu, nici nu sunt din început în om. Păcatele își au sediul tot în inimă, după cuvîntul Mîntuitorului care zice: „Din inimă ies gîndurile cele rele, uciderile, desfrînările, mărturiile mincinoase, hulele...” (Matei 15, 19).

Inima este încă centrul suprafiresc, adică centrul duhovnicesc al tuturor darurilor Sfîntului Duh și al tuturor faptelor bune, care își au sediul tot în inimă. Dacă punem străjer la poarta inimii pe minte, adică gîndul cel bun, el nu va lăsa să intre înăuntru păcatele celor cinci simțiri, iar patimile cele ce ies din inimă le va opri, ca să nu se prefacă în păcate. Deci, paza inimii constă în a pune gîndul portar al inimii pentru a opri orice cuget pătimaș să nu intre în inimă. Mîntea, care intră în inimă, este foarte greu strîmtorată, căci la început se simte ca într-o temniță. Pe urmă, se deprinde și se simte foarte bine, căci inima este camera firească a minții.

526. Trebuie să știm că inima, după mărturia Sfîntului Vasile și a altor Sfinți Părinți, este cea dintîi născută între mădularele corpului nostru. Ea este, după același sfînt amintit, „rădăcina vieții”. Inima este scaunul, rădăcina, începutul și izvorul tuturor puterilor firești ale trupului și sufletului. Ea se zidește cu puterea lui Dumnezeu, înaintea celorlalte organe ale trupului, după mărturia Sfîntului Vasile, care zice: „Inima nu numai că se zidește mai întîi, dar și moare în urma tuturor mădularelor” (**Tîlcuire la Psalmul 1**).

527. Inima este sediul, rădăcina și izvorul tuturor puterilor firești ale trupului, adică: al puterii seminale, al celei creatoare, al celei hrănitore, al celei viețuitoare, al celei simțitoare, al celei atrăgătoare, al celei păstrătoare, al celei prefăcătoare, al celei eliminatoare etc. De asemenea, inima este și centrul tuturor puterilor firești ale sufletului, adică: al puterii voitoare, al celei raționale, al celei cuvîntătoare, al celei gînditoare, al celei înțelegătoare, al celei cugetătoare, al celei alegătoare, al celei hotărîtoare, al celei mînioase, al celei pofitoare etc.

528. Inima este centrul mai presus de fire, căci harul lui Dumnezeu mai presus de fire, pe care l-am primit de la Sfântul Botez, se află în inimă, unde stă ca pe un tron. Acest lucru ne învață însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos în dumnezeiasca Sa Evanghelie, zicînd: „împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru”(Luca17, 21).

529. Inima este centrul afară de fire. Toate hulele, gîndurile de mîndrie, de ură, de zavistie, de viclenie și toate poftele rele, plăcerile, poftirile, împotririile și inoirile cele cu lucrurile lumii, din inimă se nasc și în inimă se află. Acest lucru Insuși Mîntuitorul nostru Iisus Hristos l-a arătat, zicînd: „Din inimă izvorăsc gindurile rele, uciderile, desfrînările, preadesfrînările, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15, 19; Marcu 7, 21). Precum cenușa acoperă focul așa și aceste răutăți acoperă și îngroapă dumnezeiescul har ce l-am luat de la Sfântul Botez, după cum spune despre aceasta dumnezeiescul Părinte Calist: *In inimă sunt rădăcinile și începăturile tuturor păcatelor afară de fire*". Sfântul Vasile, arătînd în chip asemănător acest lucru, zice: *Rădăcina lucrurilor făcute de trup își are originea în sfătuirea inimii*" (**Tilcuirea la Psalmul 1**).

530. Deoarece inima noastră este centrul tuturor celor bune și al tuturor relelor ne trebuie negreșit mare grijă și osteneală să o păzim, după porunca Sfintei Scripturi, care spune: „Cu toată străjuirea străjuiește inima ta, că într-însa sunt izvoarele vieții” (Pilde 4, 23). Dacă vom pune gîndul străjer la poarta inimii și o vom păzi cu toată luarea aminte și frica de Dumnezeu, ea va ajunge să ni se facă izvor vieții veșnice, iar de nu, inima va ajunge să se facă izvor al morții.

531. Dacă acul ceasornicului este în neregulă, atunci toate piesele lui umblă în neorînduială sau chiar stau pe loc. Tot astfel și inima omului, fiindcă mădularul cel mai gingaș și care are legătură cu toate organele dinăuntru ale omului de va fi tulburată și răzvrătită, va tulbura și va îmbolnăvi toate organele dinăuntru prin neorînduială ei.

532. Inima foarte greu se întunecă prin patimi și foarte greu se luminează, se curată. Curăția inimii, adică despățimirea, se face în timp îndelungat, mai bine zis toată viața, prin asceză, pocăință și lacrimi. Cel mai mult însă se curată inima prin rugăciune, că rugăciunea îl face pe om fiu al lui Dumnezeu după dar. Cînd a ajuns la curăția inimii a ajuns văzător de Dumnezeu, văzător tainic cu ochii inimii.

533. Inima este centrul vieții și al sufletului nostru. Pentru aceea și Dumnezeu ne-o cere, zicînd: „Fiule, dă-Mi inima ta!” (Pilde 23, 26). Iar Iov zice "Nimic nu este mai adînc decît inima omului". Sfântul Vasile cel Mare, în cartea sa **Hexaimeron**, spune că „inima este rădăcina vieții”. Ea se zidește la toate ființele întîi și tot ea se preface în pămînt, cel mai pe urmă. Înțeleptul Solomon zice: „Cu toată străjuirea străjuiește inima ta, că într-însa sunt izvoarele vietii” (Pilde 4, 23). Altfel, inima se face izvor al morții, în loc de izvor al vieții.

534. Oare pentru care pricină Domnul Dumnezeu și Mîntuitorul nostru Hristos pe desfrînate, pe vameși și pe tîlhari i-a miluit și i-a mîntuit, iar pe

cărturari, pe farisei și pe legiuitori de atâtea ori i-a muștrat atât de aspru? Iată pentru ce: Cel ce îi muștra era însuși Dumnezeu Care cercetează inimile și rărunchii oamenilor (Matei 9, 2-5). Ca un Dumnezeu cunoscător al tainelor inimii omenești (Evrei 4, 12; I Corinteni 14, 25), la vameși, la tâlhari și la desfrînate vedea că au păcate grele. Vedea însă și inima lor și căința și durerea pentru cele ce au greșit și, totodată, cunoștea gândul lor de a se întoarce cu toată inima de la păcat și dorința de a veni la El.

535. Mîntuitorul nostru Iisus Hristos fericește pe cei curați cu inima, zicînd: „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5, 8). Este cu neputință să ne curățim inima de nu ne vom curați mai întîi toate celelalte simțiri ale sufletului și ale trupului nostru. Dacă o singură simțire sau o singură putere a sufletului se va întina, îndată întinăciunea ei se întinde și aleargă la inimă. În ce chip se întinde și aleargă linia fiecărui cerc de la centrul său cel din mijloc și centrul dă ființă liniilor cercurilor ce ies dintru dînsul, tot astfel, întinîndu-se inima, îndată împărtășește și împarte întinăciunea și la toate celelalte simțiri și puteri ale sufletului.

536. Cel care are inima curată este mult mai sporit duhovnicește decît cel cu mintea curată de gânduri rele.

537. Mintea și inima sunt două părți domnitoare ale ființei omenești, cele mai fine și mai ușor de abătut de la rău, și, totodată, sunt cele care mișcă spre păcat și pe celelalte părți și mădulare mai grosolane și mai greu de abătut ale trupului; căci mai întîi se mișcă spre păcat părțile mai fine și apoi cele mai mari și mai grosolane. De aceea, curățindu-se cele dintîi, se curăță întreaga fire omenească de patimi, făcîndu-se astfel mai lesnicioasă să primească harul și lucrarea lui Dumnezeu mai presus de fire. Calea aceasta curăță firea, mai repede decît oricare, deoarece are ca lucrare și îndeletnicire porunca cea mai mare, sobornicească și mai cuprinzătoare decît toate celelalte, aceea de a iubi omul pe Dumnezeu din tot sufletul său, din toată inima sa, din toată virtutea sa și din tot cugetul său. Mai ales pentru împlinirea acestei porunci, dar și pentru celelalte, i se dă omului darul cel mai presus de fire al lui Dumnezeu. Sfîntul Filotei Sinaitul, în precuvîntarea ce o face la cele 40 de capete ale sale din **Filocalie**, zice: „Cu păzirea inimii se păzesc împreună și dumnezeieștile porunci ale lui Hristos” (**Filocalia**, voi. 4).

538. Mintea lesne se curățește, dar lesne se și întinează. Iar inima cu anevoie se curățește și tot cu anevoie se întinează.

539. Cel mai adînc loc unde poți ascunde mintea de lume este cămara ei - inima!

540. Care este pricina pentru care ne poruncește Dumnezeu să ne păzim inima cu toată străjuirea? Dracii, care de la inimă ne dau război prin gânduri și poftre rele.

541. Preabunul și Preaînduratul Dumnezeu în dumnezeiasca Scriptură ne învață să ne păzim inima curată, zicînd: „Păzește-te să nu intre în inima ta gândul nelegiuit...” (Deuteronom 15, 9).

542. Înțeleptul Solomon ne învață despre paza minții și străjuirea inimii, zicand: „Păzește-ți inima mai mult decît orice, căci din ea țîșnește viața” (Pilde 4, 23).

543. Primul lucru de a ne păzi inima este trezvia minții.

544. De la paza minții se naște curăția inimii.

545. Tămîia rugăciunii celei de gînd păzește inima de gîndurile cele intinate și de patimi.

546. Nu ajunge să ne păzim mintea și să o curățim numai prin trezvia și paza minții, de nu vom chema cu smerenie și din inimă numele Domnului nostru Iisus Hristos, căci știm din dumnezeiasca Scriptură că fără El nu putem face nimic (Ioan 15, 5).

547. Îndată ce vom vedea că se înmulțesc cugetele viclene și pătimase în mintea și inima noastră, să aruncăm în mijlocul lor numele Domnului nostru Iisus Hristos și îndată se vor împrăștia ca fumul în aer, după cum și experiența ne învată.

548. Numai prin rugăciunea cu smerenie către Dumnezeu inima noastră se curată de patimi și de orice primejdie sufletească.

549. Inima noastră atîta vreme cît va avea pomenirea lui Dumnezeu se va face izvor de viață, iar dacă se va depărta de pomenirea și chemarea în ajutor a lui Dumnezeu, ajunge să se facă izvor al morții, pentru că atunci ies din ea numai cele rele.

550. Dumnezeu nu cere numai paza trupului în vremea rugăciunii, ci mai mult vegherea și rugăciunea din inimă.

ISPITELE

551. Ispitele nu vin de la Dumnezeu, deoarece, după mărturia Sfintei Scripturi, „Dumnezeu nu ispitește pe nimeni” (Iacov 1, 13), ci vin de la diavolul (Matei 4, 1-11), de la lume (Matei 6, 2; I Tesaloniceni 2, 6) și de la firea noastră cea stricată (Iacov 1, 14)

552. Deși Dumnezeu nu ispitește pe nimeni, totuși, El îngăduie, spre folosul mîntuirii noastre, să fim ispitiți pentru felurite pricini, și anume:

- Pentru ca să încerce credința noastră (I Petru 1, 7);
- Pentru a încerca nădejdea noastră (IV Regi 18, 5, 20-30; Daniel 3, 28-30);
- Pentru ca să încerce dragostea noastră față de El (Deuteronom 13, 3);
- Pentru încercarea supunerii noastre față de El (Deuteronom 8, 2-3);
- Pentru a încerca lepădarea noastră de sine și de averile noastre (Iov 1, 9-12; 2, 3-10);

- Pentru a nu cădea sub pedeapsă și pentru ca să fim cu mare veghere asupra noastră, căci, după cum vedem, suntem lesne înclinați să vedem și să judecăm slăbiciunile altora și să le neglijmă pe ale noastre.

- Pentru ca să alergăm totdeauna la ajutorul Lui și să-I cerem mai stăruitor îndurarea. Omul - oricare ar fi el - dacă nu ar da de necazuri și ispite grele, s-ar lenevi căzînd în nesimțire și uifînd cu totul de Dumnezeu. Însă, dacă va intra în

necazuri și ispite grele, văzînd că este în primejdie de a-și pierde viața sau sufletul, atunci va începe să se roage cu toată stăruința și să ceară din inimă ajutorul lui Dumnezeu;

- Pentru a nu ne mîndri, ci a petrece în umilință și smerenie;
- Pentru a urî din inimă patimile și pe vrăjmașii care se luptă cu noi;
- Pentru a fi încercați și a se vedea dacă cinstim și iubim pe Dumnezeu pînă la sfîrșit;

- Ca să fim îndemnați să ținem mai strict toate poruncile lui Dumnezeu și să nu călcăm vreuna din ele, fie chiar și din cele mai mici. Este adevărat că cel ce se lămurește prin ispite, se hotărăște mai mult să țină seama de poruncile lui Dumnezeu;

- Ca să învățăm să deslușim care este adevărata virtute și, prin urmare, să nu o părăsim și să nu cădem în păcat;

- Ca războiul continuu să devină pentru noi un motiv de încununare mai mare;

- Ca noi să slăvim pe Dumnezeu, să ne rușinăm de cel rău și de păcat, să nu slăbim pînă la sfîrșit cu duhul și cu răbdarea. Mîntuitorul nostru Iisus Hristos a spus: „Cine va răbda pînă la sfîrșit, acela se va mîntui”. Și iarăși: „Întru răbdarea voastră veți dobîndi sufletele voastre” (Luca 21, 19; Matei 10, 22);

- Pentru ca, fiind duși în luptă, să ne deprindem a nu ne teme de loviturile mari ce vor veni peste noi în ceasul morții;

- Pentru ca, războiți fiind, să venim la puterea de a deosebi virtutea de păcat;

- Ca să dobîndim, prin luptă și durere, virtutea, să o prețuim și să o avem sigură și neschimbată. S-a spus undeva că „banii nemuncii sunt neprețuiți”. Astfel se întîmplă nu numai cu banii, ci și cu tot lucrul bun pe care l-am cîștigat fără osteneală. Iar tot ceea ce am cîștigat în viață cu multă suferință și durere nu putem disprețui ușor;

- Pentru ca, înaintînd în virtute, să nu ne îngîmfăm, ci să învățăm să ne smerim;

- Pentru ca, după ce am fost ispitiți de păcat, să-l urîm desăvîrșit;

- Pentru ca, devenind nepătimași, să nu uităm niciodată în viață slăbiciunea noastră și puterea Celui ce ne-a ajutat.

553. Ispitele sunt încercări care vin asupra omului de la diavol și de la slugile lui, oamenii cei răi (Iacov 1, 13; Matei 4, 1; 16, 23; Marcu 8, 33; I Corinteni 7, 5; II Corinteni 11, 3; I Tesaloniceni 3, 5). Omul este îngăduit de Dumnezeu să fie ispitit „spre încercarea dragostei față de Dumnezeu” (Deuteronom 13, 3); spre încercarea supunerii noastre (Deuteronom 8, 2); spre încercarea nedoririi de cîștig (Iov 1, 9; 12). De fapt, ispitele corespund întotdeauna slăbiciunii firii omenești. Celor mai tari în credință, le rînduiește Dumnezeu ispite mai grele, ca să sporească în sfințenie și să se învrednicească de cununii mai mari. Iar celor mai slabi în credință și răbdare le rînduiește pronia divină ispite ușoare, că să le poată birui și să nu deznădăjduiască.

554. Trei sunt dușmanii care ne luptă pînă la moarte: diavolul, plăcerile lumii și trupul. Toți acești trei dușmani ne luptă prin ispite de tot felul și puțini sunt acei creștini care reușesc, cu darul lui Hristos, să iasă biruitori în lupta cu ispitele și plăcerile acestui veac. Că „de n-ar păzi Domnul cetatea, în zadar ne-am osteni”, zice Duhul Sfînt prin gura psalmistului. Dar, ajutîndu-ne Mîntuitorul, „nimenea nu va strica cetatea noastră” (Antifon, glas 3).

555. Diavolul, izvorul a tot răul, ne ispitește direct îndeosebi cu gînduri de necredință, de hulă, de îndoială, de deznădejde, de mîhdrie și de slavă deșartă. Iar indirect diavolul ne ispitește prin oameni cu gînduri de trufie, de slavă deșartă, de minie și desfrînare; cu iubirea de argint, cu lăcomia de avere, cu invidia, cearta, osindirea, limbuția și altele. Prin trup ne ispitește diavolul cu lenevirea, lăcomia pîntecului, betia, desfrînarea, moleșeala voinței, nesimțirea inimii, trîndăvia și altele de acest fel.

556. Trei sunt izvoarele ispitelor: „Pofta trupului, pofta ochilor, trufia vieții”, cum spune Sfîntul Apostol și Evanghelist Ioan (I Ioan 2, 16); sau: „iubirea de plăceri, iubirea de slavă și iubirea de argint, din care se naște tot răul”, cum spune Sfîntul Ioan Damaschin (**Filocalia**, vol. IV). Cu aceste trei feluri de ispite a încercat satana să-L ispitească și pe Hristos (Matei 4, 2-11).

557. Cel mai greu de cunoscut și de biruit sunt ispitele cele raționale ale sufletului, adică: gîndurile de hulă, de îndoială în credință, de deznădejde; apoi ispita părerii de sine, cugetarea înaltă de sine, încrederea în sine și altele. Iar dintre ispitele trupesti, cel mai greu de biruit și cel mai primejdios este gîndul desfrînării, pentru că este legat de fire, de trup. Apoi, pentru că cel ce se mîndrește întru sine este lăsat de Dumnezeu să cadă în desfrînare. De aceea, Sfinții Părinți ne poruncesc să fugim de orice prilej de desfrînare, de orice cuget trupesc, pînă nu devine păcat, să ne ferim de orice persoană care ne smintește și ne împinge spre cîmplitul păcat al desfrînării.

558. După mărturia Sfîntului Meletie Mărturisitorul, creștinul este ispitit de diavolul din opt părți, și anume:

1. Ispita de sus este de două feluri. Cînd începem o nevoie mai presus de puterea noastră fizică sau intelectuală. Nevoia trebuie să se facă cu dreaptă socoteală, după măsura puterii fiecăruia.

Cînd ai luat o nevoie mai presus de putere, diavolul rîde de tine. Știi cum este? Ca și cum ai lua un sac greu, pe care nu-l poți duce deloc; îl duci oleacă și-l lasi jos mai încolo.

Ispita de sus mai este și atunci cînd iscodim Sfintele Scripturi mai presus de puterea înțelegerii noastre. O iscodire ca aceasta vine din mîndrie, și dacă cineva nu se va smeri, ajunge la nebunie, la hulă și la eres.

Cu ispita de sus au fost înșelați toți sectarii, toți ereticii de la începutul lumii, că au vrut să înțeleagă Scripturile după mintea lor.

2. De jos ne ispitim de diavoli prin moleșeală și lenevire la lucrarea faptelor bune, slăbindu-ne astfel voința, rațiunea, muștrarea conștiinței, bărbăția și stăruința în lupta cea duhovnicească.

3. Din stînga ne ispitesc diavolii prin patimi trupești de tot felul, prin beție, lăcomie, zgîrcenie, mînie, ură, răzbunare și tot felul de răutăți trupești și sufletești. Se numesc așa pentru că vin direct de la diavolul și fiecare își dă ușor seama de cursele celui viclean.

4. Ispita din dreapta este de două feluri. Prima este atunci cînd credem în vise sau vedenii și, crezînd în ele, suntem înșelați de draci. Dracii se fac în chipul lui Hristos, în chipul Maicii Domnului, în chip de ierarhi, în chip de mucenici, precum zice Apostolul Pavel: „Satana se preface în chip de înger al luminii”.

Dacă credem în aceste năluciri și vise suntem ispitiți din dreapta.

Iarși, este ispită din dreapta, atunci cînd facem fapta bună cu scop rău și nu spre slava lui Dumnezeu, și n-avem smerenie; cînd zidim pe temelie de umbră.

Din partea dreaptă ne ispitesc diavolii prin patimi sufletești și raționale subțiri, greu de deslușit și foarte greu de cunoscut și biruit, cum sunt: mîndria, trufia, părerea de sine, slava deșartă, osîndirea altora, răzvrătirea minții, neascultarea, egoismul, eresurile, sectele, încrederea prea mare în mila lui Dumnezeu, cugetarea înaltă, hula, îndoiala, necredința, visele, vedeniile, vrăjitoria etc. Aceste patimi, avînd la temelie mîndria din care a căzut Lucifer în adînc, sunt foarte cu anevoie de cunoscut și tămăduit.

5. Din față ne ispitesc și ne tulbură diavolii cu nălucirea celor viitoare, adică ne aruncă în griji, în bănuieli asupra altora și în ostenele trupești peste puteri pentru „ziua de mîine”, ca și cum Dumnezeu nu ne-ar purta de grijă în toată viața. Cei ispitiți de aceste gînduri adună averi pentru bătrînețe, se ostenesc numai pentru viața aceasta, se tem că nu vor avea ce mânca și ce bea, își avortează copiii, spunînd că nu vor avea cu ce-i hrăni, se ceartă pentru averi, sunt foarte zgîrciți și iubitori de bani, nu fac milostenie și sunt egoiști. La aceste ispite avem cuvîntul Mîntuitorului: „Nu vă îngrijiți de ziua de mîine, că ziua de mîine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei”.

6. Din spate ne ispitesc diavolii cu aducerile aminte ale păcatelor și patimilor care ne-au stăpînit în tinerețe, îndemnîndu-ne să le facem din nou. Că ne aduc aminte diavolii de persoanele cu care am păcătuit, de locul în care am greșit, de pricinile păcatelor care ne-au stăpînit. Ne aduc aminte de cei cu care am fost certați, de cuvintele cu care ne-au supărat, ca să începem din nou a-i urî; ne aduc aminte de păcatele trupești pe care le-am făcut, de fețele care ne-au smintit, de beții și alte răutăți din trecut, îmboldindu-ne voința să cădem în aceleași păcate de care cu greu ne-am izbăvit.

7. Dinăuntru, adică din inimă, ne ispitesc vrăjmașii cei nevăzuți cu toate patimile care stăpînesc inima, precum: mînia, răutatea, pofta, răzbunarea, împietrirea, zavistia, mîndria și celelalte, cum spune Domnul: „Iar ce iese din gură, iese din inimă, și acestea spurcă pe om. Căci din inimă ies gîndurile cele rele, uciderile, desfrînările, mărturiile mincinoase, hulele...” (Matei 15, 18-19). De aceea și proorocul David se ruga, zicînd: „Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele” (Psalmul 50, 11).

8. Din afară ne ispitesc și ne biruiesc diavolii prin cele cinci simțuri, care sunt ferestrele sufletului. Mai ales prin vedere, prin auzire și prin limbă. Despre ispitele ce intră în inimă prin simțuri auzim pe proorocul Isaia, zicînd: „Doamne, a intrat moartea prin ferestrele noastre”. Despre ochi zice Mîntuitorul: „Cela ce caută spre femeie spre a o pofti pe ea, iată, a preacurvit cu dînsa întru inima sa” Matei 5, 28). Iar despre limbă auzim pe apostolul Iacob, zicînd: „De nu gresește cineva în cuvînt acesta este bărbat desăvîrșit, puternic a-și înfrîna și tot trupul” (Iacov 3, 2).

Iată, dar, că din toate părțile aruncă satana săgețile ispitelor asupra noastră, căutînd să ne rănească prin păcate și să ne tragă în pierzare: Noi, însă, suntem datori să ne mărturisim toate cugetele cele rele la duhovnic și să alungăm de la noi ispitele diavolului cu rugăciunea, cu postul, cu smerenia, cu păzirea minții și cu citirea cărților sfinte. Iar dacă, totuși, săgețile ispitelor nu se îndepărtează de la noi este semn că rădăcinile patimilor sunt vii în mintea noastră. Este semn că încă nu ne-am spovedit curat gîndurile și a odrașlit păcatul în noi. În acest caz este nevoie de mai fierbinte rugăciune, cu lacrimi și post, pînă nu pune păcatul stăpînire pe noi (după **Războiul nevăzut**, Sfîntul Nicodim Aghioritul).

559. Ispitele sunt necesare pentru că ne călesc în lupta cu păcatul, pentru mîntuirea noastră, dar numai să nu ne biruiescă. Un mare Părinte din **Pateric** "Înlătură ispitele și nu se va mîntui tot omul".

Creștinul poate scăpa nebiruit de ispitele diavolului prin lucrarea tuturor faptelor bune și mai ales prin rugăciune, post, smerenie, dragoste, spovedanie deasă, pocăință, milostenie și multă răbdare.

560. Ispitele ne deprind meșteșugul luptei duhovnicești, ne călesc în viață ne ajută să creștem sufletește. Ispitele ne sporesc credința, ne învață și ne silesc să ne rugăm mai mult. Să fim priveghetori și silitori la biserică, la post, la citirea cărților sfinte; ne trimit mai des la spovedanie, la sfătuire și la Sfînta Împărtășanie. Ispitele ne smeresc, ne arată cît suntem de slabi și neputincioși, cînd suntem singuri. Ispitele sporesc răbdarea, rugăciunea, lacrimile, smerenia și credința noastră. Iată rațiunea, scopul și folosul ispitelor pe pămînt.

561. Fără de ispite și fără de lupta cu ispitele nu ne putem mîntui, nici nu avem pentru ce să fim încununați. Fără ispite și luptă duhovnicească nu este posibilă mîntuirea sufletului.

562. Dumnezeu a îngăduit diavolului să ispitească pe om, ca să-l facă mai tare în credință, ca omul să-și pună toată nădejdea mîntuirii numai în Dumnezeu, iar nu în puterile sale și ca omul credincios să-și agonisească mai multă plată de la Dumnezeu. Dumnezeu lasă pe satana să-l ispitească pe om, dar niciodată nu îngăduie diavolului să-l ispitească mai presus de puterea credinței sale (I Corinteni 11, 13). Numai pe cel mîndru și necredincios îl lasă Dumnezeu să fie ispitit de diavoli peste puterile sale, că să-l smerească și să ceară ajutorul lui Dumnezeu și al slujitorilor Lui. Omului însă i s-a dat putere să se împotrivescă diavolului, să-l biruiescă și să-l alunge de la el (Efeseni 6, 11; 6, 16; Iacov 4, 7; I Petru 5, 9).

563. Preabunul Dumnezeu nu îngăduie a se ispiti toți oamenii la fel, ci cu mare deosebire și felurime, după a Sa negrăită și neajunsă de minte înțelepciune.

564. Asupra celor smeriți și blînzi și care își cunosc bine neputința și nimicnicia lor, Preabunul și Preaînțeleptul Dumnezeu nu slobozește asupra lor ispite și necazuri prea mari. Iar asupra celor mîndri și trufași, Dumnezeu îngăduie a veni ispite și necazuri mari și grele, care de multe ori sunt mai presus de hotarele răbdării lor. Si aceasta o face El cu mare înțelepciune și iconomie, spre a-i aduce pe ei întru smerenie și umilință, pentru a-și cunoaște neputința și nimicnicia lor pe acest pămînt și a veni toți la calea cea sfîntă a mîntuirii.

565. Ispitele pe care le îngăduie Dumnezeu să vie peste cei mîndri sunt mai multe și mai grele decît ispitele care vin peste cei smeriți.

566. În orice vreme de ispită trebuie să ne rugăm stăruitor, cu lacrimi, cu post și cu zdrobirea inimii. Sfinții Părinți ne recomandă să zicem permanent rugăciunea lui Iisus, mai ales în timp de ispită, că numele Domnului, ca o sabie scoate din inimile noastre și taie ispitele vrăjmașului.

A doua armă foarte puternică împotriva ispitelor diavolești este smerenia. Auzi ce zice David: „Smeritu-m-am și m-am mîntuit” (Psalmul 114, 6). Cînd suntem învăluți de ispite și patimi să ne smerim din inimă, adică să ne socotim cei mai păcătoși, zicînd că pentru păcatele și mîndria noastră suntem ispitiți, și atunci va fugi diavolul de la noi, că cel mai tare este ars vrăjmașul de smerenie, de rugăciunea cu lacrimi și de post. Alte arme în vreme de ispite sunt: răbdarea ispitelor cu bărbăție, spovedania deasă a gîndurilor, citirea cărților sfînte, ocolirea pricinilor de păcat. Sfînta împărtașanie, tăcerea, înstrăinarea de cele pămîntești și altele.

IUBIREA

567. Sunt cinci feluri de dragoste. În Evanghelie se vorbește de dragostea lui Dumnezeu, de iubirea aproapelui. Sfîntul Maxim spune că sunt cinci feluri de iubiri și, din cele cinci, două sunt bune, una mijlocie și două de lepădat. Cele două bune sunt: să iubim pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul și din toată puterea, și să iubim pe aproapele ca pe noi înșine. O altă iubire este dragostea cea firească, pe care o au părinții pentru copii și copiii pentru părinți și pe care o au frații și surorile și rudeniile după trup între ei, adică de origine firească. Aceasta nu este de condamnat, adică nu trebuie să o ocolim, dar nici nu cîștigăm mare lucru din ea, fiind firească și sădită de Dumnezeu în om. Apoi mai sunt două feluri de iubiri: cea trupească, cînd cineva iubește pe altul cu patimă, și cea însoțită cu iubirea de argint, cînd cineva iubește pe altul că-i dă bani sau îi dă altă avere. Acestea sunt pătimișe și sunt de lepădat. Ba chiar și cea mijlocie este de condamnat atunci cînd e exagerată (**Filocalia II**, „Suta a doua a capetelor pentru dragoste”). Iar celelalte două sunt bune.

568. Se cuvine să fim cu mare atenție pentru a nu amesteca dragostea curată duhovnicească, cu dragostea interesată. Să nu iubim cu scop, numai pentru un timp; nici să iubim pe oameni în mod diferit, după față, după cinste, după vîrstă, după sex sau credință, căci semnul desăvîșirii în dragoste este atunci cînd iubim pe toți oamenii cu aceeași măsură, adică egal.

569. Poate nu poți să iubești pe vrăjmașul tău cînd te simți nedreptățit de dînsul, poate aceasta nu o poți face deocamdată. Dar măcar taci, rabdă și roagă-te lui Dumnezeu! Măcar nu te răzbuna pe el și măcar în suflet poartă cu înțelegere neputința acestuia în vremea lui de tulburare. După aceea te vei ruga cu lacrimi lui Dumnezeu și-ți va da ție dar și putere să-l iubești din toată inima pe cel ce ți-a făcut rău. Dar întîi și întîi te roagă.

570. Caută la firea ta, omule, și dacă voiești să-ți faci altul bine și să-i fie milă de tine cînd ești tulburat și ispitit și necăjit, să-ți fie și ție milă de altul, deopotrivă cu tine. Și el e om, și el e ispitit, și el are necazuri, și el are ispite, și el are diavoli care îl asupresc, și el are patimi înăuntru și înafară, și el e tulburat de duhuri și ispite; deci să nu-l urîm, că și tu mîine vei avea aceleași încercări. Și așa vom învăța dragostea de aproapele, dacă vom socoti cele ale firii, că suntem adică de o fire cu dînsul și că nu putem să-i stăm în ajutor nici o clipă fără harul și mila lui Dumnezeu.

571. Dacă noi nu numai că nu iubim pe cei ce ne fac rău, nu numai că nu binecuvîntăm pe cei ce ne blestemă, nu numai că nu dăm cu împrumut la acela de la care trebuie să nu ne gîndim să luăm înapoi, ci căutăm să ne răzbunăm numaidecît asupra celui ce ne-a făcut rău, atunci nu mai suntem fiii lui Dumnezeu, ci fiii urgiei și ai mîniei lui Dumnezeu. Căci avem în mintea noastră gîndul de a ne răzbuna pe cel ce ne-a făcut rău. Atunci nu mai este duhul lui Dumnezeu în noi și nici nu mai este dragostea lui Iisus Hristos în inimile noastre, ci suntem niște tîlhari, niște ucigași de bunăvoie, chiar dacă n-am faceucidere, odată ce pîndim să ne răzbunăm cu răutate asupra fratelui și căutăm să dărîmăm slava lui, sau cinstea lui, sau orice din cele ale lui, care sunt date de Dumnezeu; suntem ucigași mai înainte de a faceucidere. De ce? Căci ucidem slava și cinstea lui, averea lui și altele ca acestea. De aceea, bine a spus dumnezeiescul Evanghelist Ioan că cel ce urăște pe fratele său, acela ucigas de om este, chiar dacă n-a ucis cu mîna sau cu bățul, căci cu gîndul îl urăște și caută să se răzbune și pîndește pe fratele său să-i facă vreun rău. El este un ucigaș în inima sa, și de-l va găsi moartea așa, vai și amar! Că ucigaș este și cu ucigașii va avea parte.

572. Să ne silim cu inima noastră, să o convingem că trebuie să iubim pe fratele nostru și să cerem ajutorul lui Dumnezeu să ne ajute să facem acest lucru și abia atunci să avem îndrăzneală în rugăciunea noastră către Dumnezeu. Dacă nu, are să se întîmple ce spune Sfîntul Isaac Sirul: „Sămînță pe piatră este rugăciunea celui ce are mînie asupra fratelui său”. Ai semănat pe piatră; se prinde? Așa e rugăciunea noastră cînd ne rugăm lui Dumnezeu, dacă avem

ură și răutate asupra fratelui. Nu se prinde sămînța pe piatră, nici cuvintele rugăciunii noastre nu au îndrăzneală la Dumnezeu, atîta vreme cît avem ură pe cineva.

573. Citim în **Mîntuirea păcătoșilor** că trebuie să avem către noi înșine inimă de judecător, către aproapele inimă de mamă, iar către Dumnezeu inimă de fiu. Pe Dumnezeu suntem datori să-L iubim din toată inima noastră, din toată puterea și virtutea, fiind gata să ne dăm și viața pentru El, așa cum au făcut sfinții mucenici, cuvioși și ierarhi, care s-au jertfit pentru dragostea lui Hristos și pentru Evanghelie. Pe aproapele nostru să-l iubim „ca pe noi înșine”, adică așa cum ne iubim pe noi, cum ne îngrijim, ne hrănim și ne ajutăm, tot așa se cuvine să iubim, să miluim, să hrănim, să ajutăm și să îndrumăm pe calea mîntuirii pe aproapele nostru. Iar pe noi înșine se cuvine să ne osîndim permanent și să ne muștrăm pentru păcatele noastre, socotindu-ne mai păcătoși decît toți oamenii. Așa de vom face, așa de vom iubi pe Dumnezeu și pe aproapele, iar pe noi ne vom judeca cu smerenie, ne vom mîntui cu adevărat și vom fi primiți în împărăția cerurilor.

574. Pe cei drepți să-i iubim pentru dreptate, iar de cei păcătoși să ne fie milă, că-i robit de satana, e robit de vrăjmașul nostru cel nevăzut, de drac de care se teme toată suflarea. E om neputincios, și el are în firea sa durere, și gînduri, și întristare, și frică, și mînie, și neputințe și înrăire de gînduri - fel de fel de neputințe. Dacă-i om neputincios și dacă îl vedem că-i păcătos, noi suntem din altă fire? Suntem și noi din același aluat, plini de păcate și pe dinăuntru și pe dinafară. Și dacă așteptăm să ne miluiască și pe noi Cineva din ceruri - Dumnezeu - să ne fie milă și nouă de vrăjmașii noștri. Dacă vedem așa de multe neputințe și dacă Dumnezeu privește la noi deși, avem milioane și milioane de neputințe care noi nu le cunoaștem, și pe toate le leagă și pe toate le vindecă, și cu roua milei Sale ne aduce la pocăință și nu voiește ne pierdem, ci pînă în ceasul cel mai de pe urmă ne așteaptă să ne întoarcem, să ne pocăim ca să dobîndim Împărăția cea veșnică a Lui, să ne fie milă și nouă de fratele, aducîndu-ne aminte că și el e om, și mai ales greșește din neputință și din neștiință și din slăbiciunea inimii și din răutatea satanei. Căci așa cum greșim noi, așa greșește și el. De aceea, să ne fie milă unuia de altul, să purtăm sarcina unul altuia, ca să împlinim Legea lui Hristos, adică legea dragostei care ne poruncește iubirea de vrăjmași.

575. Nu avem voie să iubim pe nimeni și nici o zidire din veacul acesta mai mult decît pe Dumnezeu. Nici pe tatăl și pe mama, nici banii, nici vitele, nici păsările, nici averea, nici bogăția, nici dregătoria, nici cinstea, nimic mai mult ca pe Dumnezeu, dacă vrem să fim ucenici ai lui Hristos. Căci odată ce am iubit zidirea mai mult decît pe Ziditorul, ne facem vrăjmași ai lui Dumnezeu și ne despărțim de Dumnezeu după dreptate, că ne-am închinat zidirii și nu lui Dumnezeu.

576. Mîntuitorul a spus: Cea mai mare poruncă din Lege și cea dintîi este să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot cugetul tău

și cu toată puterea ta. Zicînd „inimă”, „cuget” și „putere”, Mîntuitorul a cuprins deodată cele trei părți ale omului.

Prin inimă a cuprins sufletul, prin cugetare a cuprins mintea, iar prin virtute (putere) a cuprins trupul. Deci toată ființa omului trebuie să se contopească în dragostea lui Dumnezeu.

577. Cine vrea să iubească pe Dumnezeu, trebuie să învețe ca pururea să verse lacrimi pentru păcatele lui.

578. Dragostea lui Dumnezeu nu are limite, adică din toată puterea, din tot cugetul, din toată virtutea; iar iubirii de aproapele, i-a pus margine: să-l iubești atît cît te iubești pe tine. Pentru că aceasta este ce spune altă Evanghelie: Cine iubește pe tată sau pe soră sau pe frate mai mult decît pe Mine, nu este vrednic de Mine. Nu a spus că nu-i voie să iubești, ci să nu-l iubești pe aproapele mai mult decît pe Dumnezeu.

579. Pe Dumnezeu trebuie să-L iubim din inimă, adică din suflet, cu simțămintele, cu partea sentimentală a sufletului nostru; din cuget, adică cu mintea sau cu partea cugetătoare; și din virtute, adică cu trupul, deci cu toate cele ale noastre. Deci, porunca întîi din Decalog cere de la noi o dragoste nemărginită față de Dumnezeu.

580. Numai după Dumnezeu sau în Dumnezeu trebuie să-l iubim pe aproapele ca pe noi înșine.

În cazul cînd eu vreau să mă mîntuiesc, să merg după Hristos, dar tata nu vrea, sora nu vrea, mama nu vrea, femeia nu vrea, copiii nu vor, nu trebuie să ascult de ei. În acest caz, am poruncă să-i urăsc și să-L iubesc pe Dumnezeu.

Nu trebuie să mă despart de dragostea lui Dumnezeu nici părinții, nici înălțimea, nici adîncimea, nici puterile cele de sus, nici cele de jos. Cînd e vorba de ascultarea de Dumnezeu și de dragostea Lui, cine iubește mai mult vreo zidire decît pe Ziditorul, ori mamă, ori tată, ori țarină, ori vie, ori moșie, ori copii, ori viața de aici, acela se înșeală și va fi lepădat de la Dumnezeu cu totul și nu a ales cărarea care duce la Cina Marelui Impărat.

581. Firea noastră adevărată o găsim cînd iubim pe Dumnezeu.

582. Cu toată ființa noastră să ne adîncim în iubirea de Dumnezeu! Să ne contopim în dragostea de Dumnezeu cu toată ființa noastră.

583. Oricine ne-ar greși, să-l iertăm; și cum este o mamă bună care iartă pe toți, așa să iertăm și noi. Dacă ar fi așa, pe fața pămîntului, să se iubească toți unii cu alții cum iubește mama pe copii, pămîntul s-ar face cer, s-ar face rai, n-ar mai fi judecăți, n-ar mai fi morți, n-ar mai fi războaie, n-ar mai fi tulburări, ci ar fi milă și îndurare și bucurie în toată lumea.

584. Dacă nu-i o picătură de dragoste în inima fiecăruia, nu ne putem mîntui. Dacă are cineva care de minte, dar n-are un dram de dragoste, nu se poate mîntui.

585. *Ce folos află zidirea din partea mea, înaintea lui Dumnezeu, dacă eu îi ofer din dragostea mea? Are ea vreun folos înaintea lui Dumnezeu?*

Zidirea aceasta, nu simte că o iubim noi, că n-are rațiune și nici sentiment - două puteri are sufletul nostru. Ai văzut la Sfântul Ioan Damaschin în **Dogmatică**: „Cele două părți domnitoare ale sufletului: mintea și sufletul”. Creierul, care este sălaș al minții, este unealta rațiunii și inima este locul sentimentului, al simțirilor duhovnicești. Zidirile nu simt că le iubim sau le urim și nici n-au suflet cu durere.

Să știi mata că patru sunt felurile viețuitoarelor din lume, după Sfinții Părinți. Așa! Ține minte: Ingerii au minte și duh, oamenii au trup, minte, duh și suflet; animalele au trup și suflet, dar suflet cu simțire, că dacă îl tai, îl doare, nu-i așa? Iar ierburile și copacii și tot ce este vegetal de pe pământ au viața firii, suflet fără de simțiri. Înțelegi? N-are rațiune și nici sentiment, ca să simtă că-l iubești sau că-l urăști. Și nici dacă ai tăiat cu coasa florile sau ai doborât un copac în pădure, nu simt ceva. Ele au numai viața firii; cresc și scad, fără să aibă dureri.

Și atunci, dacă am iubi pe oricare dintre cele patru feluri de viețuitoare, care coboară de la Dumnezeu în jos, ele ne pot sui pe noi, care suntem ființe raționale și avem minte, cuvânt și duh, în chipul Sfintei Treimi, pe treptele urcușului duhovnicesc, către Dumnezeu.

Toată zidirea - auzi ce spune Apostolul Pavel - suspină pînă azi, așteptînd slobozenia slavei fiilor lui Dumnezeu. Că zidirea este sub păcat de cînd a fost corupt Adam, stăpînul zidirii, în rai.

586. Dragostea dumnezeiască se împarte în două trepte, și anume: O dragoste care se cîștigă prin toate faptele bune, mai ales prin rugăciunea curată a inimii, iar a doua este dragostea ca energie divină necreată, ca dar de sus (Pr. Prof. Dr. Dumitru Staniloae, **Teologia Dogmatică**, vol. III).

587. O mică scînteie din dragostea lui Dumnezeu îl face pe om să călătorească în lumea aceasta foarte ușor și să dobîndească toate virtuțile. După ce a cîștigat dragostea lui Dumnezeu, nu știe ce-i osteneala și nu știe ce-i acela necaz. Toate le rabdă, toate le suferă, la toate are nădejde, toate le crede foarte ușor. Dar pînă cîștigă dragostea, se luptă cu frica lui Dumnezeu.

588. Dragostea să fie temelia, centrul și coroana vieții și mîntuirii noastre.

IUBIREA DE ARGINT

589. Precum dragostea creștină este rădăcina tuturor faptelor bune, așa și iubirea de argint este rădăcina tuturor răutăților.

IUBIREA DE SINE

590. Ce este iubirea de sine? Să întrebăm pe dumnezeiescul Maxim Mărturisitorul: „Iubirea de sine este iubirea nerațională față de trup”. Ai voie să iubești trupul tău, să-l îngrijești, că Dumnezeu ți-a dat minte, dar cum ai pierdut cumpăna și te îngrijești mai mult de trup decît de suflet, te-ai pierdut. Că Apostolul zice: Iar grija trupului să nu o faceți spre poftă.

591. Cea mai grea și mai subțire dintre toate patimile care robesc firea omenească este iubirea de sine. Aceasta este prea cu anevoie de cunoscut de

mintea noastră și cu anevoie de biruit, deoarece ne stăpînește prin tot felul de patimi, fice ale ei.

592. Iubirea de sine este maică, rădăcină și izvor al tuturor patimilor și păcatelor.

593. Cea mai grea decît toate, mai înaltă și mai subțire sarcină, care este și rădăcina a tot păcatul și izvorul a toată fărădelegea, este iubirea de sine.

594. Cel mai mare păcat sub cer la mintea omenească este iubirea de sine.

595. Din iubirea de sine se naște și mîndria și trufia și semeția și celelalte.

596. Cînd vede Dumnezeu în sufletul nostru această încredere și rezemare pe sine și cutezanță de sine, ne lasă în mîna diavolilor.

597. Din iubirea de sine se nasc: mila de sine, cruțarea de sine, îndreptățirea de sine, mulțumirea de sine, trîmbițarea de sine, lauda de sine, plăcerea de sine, părerea de sine.

Din iubirea de sine se nasc: închipuirea de sine, simțirea de sine, îngîmfarea de sine, cinstea de sine, încrederea în sine, rezemarea pe sine, bizuirea pe sine, înălțarea de sine, cutezanța de sine și nesimțirea, care-i moartea minții și omorîrea sufletului mai înainte de moartea trupului.

Din iubirea de sine se nasc: vorbirea de rău, clevetirea, minciuna, gluma, rîsul, șăguirea, vorba deșartă, osîndirea.

Din iubirea de sine se nasc: mîndria, trufia, semeția, ura, zavistia, pizma, invidia, răutatea, lăcomia pîntecelui, mîncarea mai mult decît trebuie, mîncarea a doua oară, un pahar mai mult decît trebuie, somn prea mult, întunecarea minții și beția.

Din iubirea de sine se nasc: păcatele cu vederea, cu auzul, cu mirosul, cu gustul, cu pipăirea, închipuirea, înfumurarea, duplicitatea, rivalitatea, încăpățînarea, amărăciunea, ironia, ambiția, înșelăciunea, cruzimea, neomenia, blasfemia, înfurierea năpraznică, lingușirea, împătımirea, obrăznicia, neastîmpărarea, iubirea de stăpînire, dorința de a porunci la alții, prefăcătoria, îngîmfarea, neevlavia, nepocăința, neluarea aminte, pregetarea, pierderea vremii în deșert, rătăcirea gîndului, răutatea, acedia, adică moleșeala voinței.

Din iubirea de sine se nasc: iubirea de bani, iubirea de plăceri, iubirea de avere, iubirea de agoniseală, iubirea de slavă.

Din iubirea de sine se nasc: mîhnirea, întristarea, deznădejdea, descurajarea, împușinarea de suflet, îndoiala, nechibzuința, nesuferirea, nedreapta socoteală, iscodirea. (...) Apoi vine moartea minții și omorîrea sufletului, mai înainte de moartea trupului, adică nesimțirea inimii. Nesimțirea, nu numai că omoară sufletul, ci omoară mai întîi partea privitoare, adică pe minte; nesimțirea este moartea minții și omorîrea sufletului mai înainte de moartea trupului.

598. În măsura în care omul se leapădă de iubirea de sine, în aceeași măsură sporește în fapte bune, se înduhovnicește și se apropie de Hristos. De obicei, cînd este vorba de sine, omul strică întotdeauna cîntarul, adică măsura; își face lui mai multă dreptate, își alege partea cea mai bună, cea mai mare, cea

mai frumoasă; plînge pentru sine mai mult decît pentru altul și se bucură de sine mai mult decît de altul. Hristos însă a răstignit pe cruce iubirea de sine, dîndu-și viața pentru noi.

599. Dintre oameni, puțini sunt aceia care își răstignesc patima iubirii de sine, asemenea lui Hristos. Sunt mulți care se angajează să trăiască viața duhovnicească, dar nu ajung pînă la răstignire, pentru că nu renunță total la iubirea de sine, adică la egoism. Or, fără jertfă, fără răstignirea patimilor noastre, fără părăsirea păcatelor, nu putem să vedem pe Hristos, nu ne putem mîntui.

ÎNTELEPCIUNEA

600. Inceputul înțelepciunii este frica Domnului. Ea este temelia tuturor faptelor bune. Înțelepciunea are două capete: primul este frica de Dumnezeu și cel mai de sus este dragostea de Dumnezeu, că toată fapta bună se începe din frica lui Dumnezeu și se termină în dragostea lui Dumnezeu, care este legătura desăvîrșirii și cea mai înaltă faptă bună.

ÎNDOIALA

601. Să nu boliți de îndoială!

602. Omul îndoielnic care zice: „Oare este sau nu Dumnezeu? Oare este iad, sau nu este?”, este ca un nor pe care îl poartă satana cum vrea, căci el nu crede cu fermitate, cu tărie, în existența lui Dumnezeu. De aceea satana îl duce oriunde.

603. Dacă n-a cruțat Dumnezeu pe Avraam și pe Moise pentru îndoială, dacă nu l-a cruțat pe Toma și pe alții care s-au îndoit, nu ne va cruța nici pe noi. Aceia au fost sfinți și Dumnezeu i-a pedepsit în această viață ca să nu se muncească în veșnicie.

604. Oare cîți dintre creștinii de azi nu se îndoiesc în credința în Dumnezeu? Cîți nu caută dovezi și zic: „Nu cred pînă nu văd?” Cîți nu caută să pipăie rănile și coasta Mîntuitorului, căutînd dovezi ale existenței lui Dumnezeu? Credința vine din auz, iar nu din pipăire și vedere.

605. Cei mai mulți mor așa cum au trăit, în îndoială, necredință și nepocăință, spre a lor veșnică osîndă.

606. Cei ce zac în îndoială, cad din dreapta credință apostolică în tot felul de secte și grupări religioase. Mulți din cei îndoielnici se smintesc de Biserica întemeiată de însuși Hristos; se smintesc de Maica Domnului, de Sfînta Cruce, de sfintele icoane și de preoți; se smintesc de sfinți și de cinstea dată lor. Se smintesc de Tainele întemeiate de Hristos, de învățăturile Sfintei Scripturi, pe care o răstălmăcesc după mintea lor, spre a lor osîndă și amăgirea multora.

607. Să stăm neclintiți în dreapta credință și să ne bucurăm că suntem fii ai Bisericii lui Hristos de două mii de ani. Necredincioșii se leapădă și caută să vadă pe Dumnezeu cu ochi trupești; îndoielnicii vor să pipăie rănile Domnului; cei slabi în credință caută minuni; sectele părăsesc Biserica, răstălmăcesc dogmele

credinței și vestesc altă Evanghelie; cei robiți de patimi amîna pocăința, iar noi, fii invierii și fiii lui Dumnezeu după har, să-I rămînem credincioși pînă la sfîrșit, știind că cel ce va răbda toate pînă la sfîrșit, acela se va mîntui.

608. Indoiala se alungă din inima omului prin credință, rugăciune și lăsarea în voia lui Dumnezeu (Matei 26, 38-41). Indoiala și împruținarea de suflet se face uneori prin slobozenia lui Dumnezeu (**Filocalia**, vol. X, Cuvîntul 46), pentru unele păcate și, mai ales, pentru a ne smeri și a cere mai mult ajutorul Lui.

ÎNFRÎNAREA

609. Infrînarea statornică este temelia moralei creștine; dar nu orice înfrînare, ci numai aceea închinată Domnului și împlinită cu înțelepciune, după dreptateale lui Dumnezeu.

610. Infrînarea recomandată de Biserică nu omoară oameni, ci păcate.

611. Cei scrupuloși și neînțelegători în iconomia înfrînării, trebuie să se supună sfaturilor duhovnicilor. Cei hrăniți cu duhul slavei deșarte care nu ascultă și astfel se istovesc cu postul spre a lor pagubă trupească și sufletească trebuie să știe că singuri se omoară pe ei înșiși și vor da seama înaintea Domnului că nu au mers pe calea cea împărătească a Sfintei Biserici, fiind neascultători (Tit 1, 16; Romani 14, 14). Infrînarea trebuie respectată, atât de clerici și monahi, cât și de mireni, respectîndu-se învățăturile Sfinților Părinți, Tradiția Bisericii și sfaturile duhovnicului.

612. Zilele de înfrînare trupească ale soților sunt cele patru posturi, miercurea, vinerea, sîmbăta, duminica și toate zilele de post și sărbătorile de peste an. Soții trebuie să aibă două zile de curățenie înainte de a merge sarbatoarea la biserică, iar cînd vor să se împărtășească, în afară de cele patru posturi să țină cel puțin o săptămînă de curățenie, înainte de a primi Preacuratele Taine și trei zile după Sfînta Împărtășanie.

613. Biserica nu a fixat soților un program de conviețuire, căci nu poate intra în amănuntele zilnice. Ci a lăsat totul la știința lor și la posibilitatea de a se îcomomiși unul pe altul, potrivit cu natura, cu mijloacele și cu idealul fiecăruia. În general, soții au datoria de a se ajuta unul pe altul, atât la bine cât și la necaz, și mai ales la boală și în greutățile vieții în general. Credințioșia unuia față de altul trebuie să fie sfîntă; copiii să fie bine crescuți, gospodăria bine chibzuită și demnitatea morală și socială cu grijă păstrată, cum zice și Sfîntul Apostol Pavel: "Căsătoria să fie cinstită întru toate și patul nespurcat; iar pe desfrînați și pe preadesfrînați îi va judeca Dumnezeu" (Evrei 13, 4).

ÎNGERUL PĂZITOR

614. Orice creștin are de la Botez un înger bun, care stă de-a dreapta lui și îl povățuiește spre tot lucrul plăcut lui Dumnezeu. El scrie cu de-amănuntul, una cîte una, toate faptele bune, pe care le face în viață și pe care i le va prezenta în ceasul Judecării cînd „cărțile se vor deschide". De asemenea,

creștinului îi urmează din pruncie și un înger rău (diavol) care scrie și el, amănunțit, tot păcatul pe care îl face omul în viață, pînă în clipa morții.

615. Scopul îngerului rău este de a-l ispiti întotdeauna și a-l îndemna la păcat, cu gîndul, cu imaginația, cu simțurile, cu cuvîntul, cu fapta, cu trupul și cu sufletul. Dacă omul îl ascultă, se învoiește la păcat și chiar îl săvîrșește; diavolul scrie orice gînd, orice cuvînt sau faptă rea făcută în viață, de care îi va cere răspuns la judecata particulară, adică după moarte, dacă nu a fost dezlegat de păcate în viață, prin spovedanie și pocăință.

616. Ingerul păzitor este dat de Dumnezeu omului spre păzirea trupului și a sufletului său. El niciodată nu doarme, după cuvîntul psalmistului: „Nici să dormiteze cel ce te păzește” (Psalmul 120, 3).

617. Ingerul păzitor, rînduit de Dumnezeu fiecărui creștin, urăște păcatul, căci păcatul ucide sufletul și se depărtează de la cel ce lucrează fărădelegea. Dar, iarăși se întoarce și ajută pe omul păcătos, cînd acesta vine la pocăință cu lacrimi și cu durere în inimă pentru cele făcute (II Corinteni 7,9).

618. Ingerul păzitor se roagă lui Dumnezeu pentru sufletul încredințat lui ca să aibă sfîrșit creștinesc și să i se ierte toate păcatele. Apoi îi dă în cuget credinciosului să se împace cu toți, să se spovedească din copilărie la preot, să se împărtășească cu Trupul Domnului și să-și pună toate în bună rînduială. Iar în ceasul morții lui, nu numai un înger îl ajută pe el, dacă a făcut fapte bune, ci mai mulți.

619. În ziua înfricoșatei Judecăți, îngerul păzitor ajută sufletul pe care l-a păzit în această lume și călătorește cu el înaintea înfricoșatului Judecător.

620. Îngerul păzitor va conduce sufletul la învierea cea de apoi spre a-și cunoaște trupul său din pămînt, cum spune în viața Sfintului Vasile cel Nou.

621. La cei păcătoși, spune Sfîntul Efrem Sirul, faptele lor cele rele se prefac în ceasul morții în îngeri răi și îl însoțesc pînă e aruncat în focul gheenei, acuzîndu-l pe el de acelea ce le-a făcut și nu s-a pocăit. După moarte îngerul însoțește sufletul 40 de zile, împreună cu alți îngeri, arătîndu-i întîi fericirea raiului și apoi muncile iadului. Apoi îl duc pentru a treia oară în fața Preasfintei Treimi și i se hotărăște, pînă la Judecata de Apoi, fie loc de odihnă în rai, fie loc de osîndă, după faptele sale. Din clipa aceea îngerul păzitor îl părăsește pînă la Judecata viitoare.

622. În rugăciunea a cincea de la facerea catehumenului, printre altele, se zice așa: „însoțește-i viața lui cu înger de lumină, că să-l izbăvească pe el de toată bîntuiala potrivnicului, de întîmpinarea celui viclean, de demonul cel de amiază și de năluciri rele”. Pe lîngă îngerul păzitor, Dumnezeu trimite omului și alți îngeri în viață spre a-l ajuta, a-l îndrepta și a-l mîngîia în ispitele și încercările luptelor duhovnicești prin care trece omul în acest veac. Despre aceasta vorbește dumnezeiescul Apostol Pavel, zicînd: „Au nu sunt duhuri slujitoare care se trimit spre slujbă pentru cei ce vor să moștenească mîntuirea?” (Evrei 1, 14).

623. *Necredincioșii, paginii și ereticii primesc și ei de la Dumnezeu îngeri păzitori?*

Unii ca aceștia, întrucît nu sunt botezați întru numele lui Hristos, nu primesc îngeri păzitori. Ei nici nu cred în îngeri. Iar cei ce zic totuși că cred în Dumnezeu, dar sunt eretici, aceștia întristează și depărtează de la ei pe îngerii Domnului care iubesc adevărul dreptei credințe, cel așezat de Hristos și de Apostoli în Biserica Sa. (A se vedea: **Tîlcuirea Epistolei către Evrei**, de Teofilact al Bulgariei). Cît privește popoarele păgîne, acestea de abia au cîte un înger păzitor pentru hotarele fiecărei țări, după mărturia Sfintei Scripturi care zice: „Atunci a pus hotarele neamurilor după numărul îngerilor lui Dumnezeu” (Deuteronom 32, 8). Acești îngeri fac parte din ceata Domniilor, ca cei ce domnesc peste neamuri. După Tradiție, sunt îngeri păzitori peste cetăți, orașe, sate, mănăstiri și oriunde se preamărește numele lui Dumnezeu.

ÎNSINGURAREA

624. Este o însingurare în sine, în inimă, și o însingurare dinafară, Insingurarea dinafară: Eu mă duc în pădure și stau într-un bordei, într-o colibă, undeva într-o peșteră, și mă rog. Și aceasta ajută mult rugăciunii. Dar dacă nu vei avea însingurarea în sine, nu-ți ajută. Poți să fii acolo și să nălucești cu mintea toate orașele și tot Bucureștiul și toate târgurile. Degeaba ai fugit cu trupul în pustie, căci cu mintea n-ai fugit în pustie. Ori, călugăr ce înseamnă? Spune Sfîntul Ioan Scărarul: Cel ce stă cu mintea sa afară de lume și pururea se roagă lui Dumnezeu, acela este călugăr!

Dumnezeu nu cere să ieșim noi numai cu trupul din lume și să fugim în pădure, ci cu mintea să ieșim din lume.

625. Există o liniște și o însingurare periodică, ce se potrivește celor mai neputincioși și chiar celor ce petrec în orașe și sate. Această liniștire poate fi urmată de toți creștinii ce au frică de Dumnezeu și vor mîntuirea sufletelor lor.

JERTFA CREȘTINILOR

626. Cel mai mare dar pe care se cuvine să-l dea creștinul lui Dumnezeu este jertfa, adică a se jertfi pe sine pentru Dumnezeu, așa cum s-au jertfit mucenicii, cuvioșii, pustnicii și toți dreptii. Fără jertfă nimeni nu se poate mîntui, precum spune însuși Iisus Hristos: „Cel ce va răbda pînă la sfîrșit, acela se va mîntui” (Matei 24,13).

JUDECĂȚILE LUI DUMNEZEU, PRONIA LUI DUMNEZEU

627. Tot ce ni se pare nouă în lumea asta că-i strîmb și rău, de multe ori ne înșelăm! Că nu cunoaștem judecățile lui Dumnezeu cele ascunse și necuprinse.

628. Ori de cîte ori evreii supărau pe Dumnezeu, El îi lasă să cadă în mîinile celor cinci popoare păgîne, printre care au fost și filistenii.

Sfinții Părinți spun că Dumnezeu face tot așa și cu creștinii și chiar cu bărbații sfinți. Le lasă unele slăbiciuni și patimi firești nebiruite de ei, precum mînia, somnul, foamea, lenevirea, gîndurile, imaginația, ispitele trupești, cu

scopul să-i smerească, că să nu cadă în păcatul mândriei. La sfârșitul vieții, însă, Dumnezeu le ridică aceste patimi și prin mila Lui se mântuiesc. Căci fără mila Lui, nici sfinții nu se pot mântui, după cuvîntul care zice: „în dar sunteți mîntuiți”.

629. Cînd va judeca Dumnezeu inimile, nu va căuta la mitre arhieresti, nici la coroane împărătești, nici la dregătorii înalte. Va căuta la inimile noastre. Cel mai umil țăran, cel mai necăjit om, cel care stă la vreo stîna și se roagă cu lacrimi lui Dumnezeu, sau este la închisoare și se roagă, sau este undeva străin, sau bolnav în pat, suspinînd din adîncul inimii către Dumnezeu, sau o văduvă săracă căreia nu-i deschide nimeni ușa și zace cu copiii ei în necaz și în scîrbe, dar se roagă lui Dumnezeu, toți aceștia vor fi în ziua Judecării mai mari decît împăratul lumii de astăzi și de mîne și de alaltăieri. Căci Dumnezeu nu va căuta la față, cum i-a spus lui Samuil, cînd a ales pe David.

Dumnezeu caută și acum la inima omului, dar cu atît mai mult atunci, în ziua Judecării. Se vor slăvi cei smeriți, cei nebăgați în seamă, cei ocăriți, cei prigoniți pentru dreptate, cei săraci cu duhul, care se socotesc pururea săraci de fapta bună, cei ce flămînzesc pentru dreptate, cei săraci cu duhul, cei ce doresc să facă dreptate și toți pe care i-a fericit Hristos. Se vor ferici atunci cei nebăgați în seamă, cei ce au fost ca gunoiul pămîntului.

Cele proaste și nebăgate în seamă ale lumii vor rușina pe cele înțelepte. Cele slabe vor rușina pe cele tari. De aceea zice că cele de pe urmă vor fi cele dintîi. Cei pe care nu-i băgăm noi în seamă acum, dacă se roagă lui Dumnezeu din toată inima, vor străluci mai mult decît soarele în împărăția cerului, iar împărații lumii și toți puternicii pămîntului vor fi atunci gunoi înaintea lui Dumnezeu, dacă nu vor fi crezut în El. Căci El este drept și dreptatea Lui rămîne în veacul veacului.

630. Zic o seamă de oameni puțin credincioși: „Pe noi, creștinii, Dumnezeu o să ne judece și o să ne pedepsească după Evanghelie, dar popoarele care nu cunosc pe Dumnezeu, cum este China, cum este Japonia, India, care se închină la zei și la vrăjitori, cum are să le pedepsească Dumnezeu? Căci n-au avut Evanghelia și n-au știut ce este păcat. De aceea nu se pot îndrepta”.

Patru legi sunt după care Dumnezeu va judeca tot pămîntul.

Dumnezeu, deoarece este drept, a pus legile acestea, ca pe toți să-i judece după dreptate. Auzi? Patru legi.

Legea cea dintîi este legea firii sau legea conștiinței. Prin această lege a mustrat Dumnezeu pe Cain, cînd a omorît pe fratele său Abel. Că auzi ce spune Scriptura: „Atît era mustrat de conștiință că a căzut în deznădejde și a strigat așa: «Mai mare este greșeala mea, decît a mi se ierta mie»”.

A doua lege care stă în fața noastră veșnic, cum arată Sfîntul Grigorie de Nyssa și care, ca o trîmbiță din înaltul cerului răsună pururea și ne arată pe Dumnezeu, este legea zidirii.

Cine a făcut cerul, pămîntul și toate cîte sunt? Luna, ierburile, florile, peștii, mările, râurile, pietrele, copacii, munții, toate viețuitoarele de pe uscat,

din apă și din aer. Cine le-a făcut, fraților? Cine a făcut ceasul universului care merge cu atîta precizie și uimire, încît nimeni nu-l poate imita? Nimeni altul decît Bunul Dumnezeu! Centrul de îndrumare al acestei lumi este Ziditorul ei, Dumnezeu, Care a pus rînduială în toate.

Deci, a doua lege care ne stă tuturor în față este legea zidirilor sau a creației. Că prin contemplația naturală în duh, noi ne suim de la rațiunile lucrurilor, la Ziditorul lor.

A treia lege este legea scrisă, dată de Dumnezeu lui Moise pe Muntele Sinai, adică cele zece porunci și tot Vechiul Testament, după care va fi judecat poporul ales, adică evreii.

A patra și ultima lege este Legea Darului, Legea Desăvîrșirii, Legea dragostei lui Iisus Hristos, adică Sfînta Evanghelie. După această lege dumnezeiască vor fi judecați toți creștinii, botezați în numele Preasfîntei Treimi.

Cea dintîi a fost legea firii, care rămîne generală pentru toate popoarele pînă la sfîrșitul lumii. Cea de-a doua, legea zidirilor, este la fel cu cea dintîi. După cea dintîi și a doua lege se vor judeca toate popoarele lumii, afară de creștini și de evrei. După Legea scrisă, adică după Vechiul Testament se vor judeca evreii. Iar după Legea Darului și după Evanghelie vom fi judecați noi creștinii, fiindcă legea noastră este mai desăvîrșită decît toate celelalte legi. Iar dacă o călcăm, mai mare păcat avem și mai mare muncă vom avea decît ei, care n-au cunoscut Evanghelia.

Așadar, ne-a pus Dumnezeu asemenea avocat. Să nu ne înșelăm, fraților, să zicem că Dumnezeu nu știe ce face fiecare. Nici nu vei putea să spui că nu ai păcat, pentru că n-ai știut, că ai fost chinez sau turc sau ateu.

Păgîn dacă ai fost, dar conștiința ai avut și după acea lege te va judeca. Zidirea ai văzut-o. Nu ți-ai pus niciodată întrebarea cine a făcut cerul, soarele, pămîntul și toate, ca după aceea să te gîndești și să te temi de Dumnezeu, care a făcut toate?

631. Lumea asta atît o ține Dumnezeu - cum arată Sfîntul Simeon Noul Teolog - pînă se va împlini numărul îngerilor căzuți, din sufletele dreptilor.

632. Nu cerca cele necercate și nu voi să ajungi cele neajunse!

633. Să nu mai judeci pe nimeni și orice vei vedea să zici: Doamne, Tu toate le știi! Eu nu cunosc judecățile Tale.

634. Sfînta Scriptură ne învață pe noi că mai tare trebuie să ne temem de mila Lui, decît de dreptatea Lui. Că de vom supăra dreptatea lui Dumnezeu, noi alergăm la mila Lui; iar dacă vom greși prea mult cu încrederea prea mare în mila Lui, apoi unde vom alerga să împăcăm dreptatea Lui?

635. Toți oamenii, dinainte sau de după Hristos, credincioși sau necredincioși, ca și strămoșii noștri de odinioară, toți au fost și au trăit sub pronia lui Dumnezeu. Căci pronia a fost în veci. Nu numai de la întruparea Domnului nostru Iisus Hristos. Niciodată nu a fost lipsită lumea și întreaga creație de mila și pronia lui Dumnezeu.

636. Planul lui Dumnezeu nu-l poate opri nimeni. Nici dracii, nici îngerii, nici oamenii, nici popoarele, nimeni, nimeni. El înaintează veșnic cum este rînduit de Dumnezeu.

637. Bunul Dumnezeu și Preasfîntul Mîntuitor niciodată n-a spus vreo învățătură în lume care să nu se poată îndeplini de oameni. Căci El, fiind Dumnezeu desăvîrșit, știe adîncul neputinței omenești.

JUDECATA DE APOI

638. Să luăm aminte de noi înșine. Și sectele și indiferența și ateii și păgînii și desfrîul; și toate răutățile veacului cresc. Însă cei buni se fac mai buni, își iau aminte de sine, iar cei răi se fac tot mai răi. Și Dumnezeu va veni cu plata Lui pentru fiecare. Plata Lui este cu Sine, pentru fiecare.

639. Ia închipuiți-vă acum, că stăm cîteva minți de față aici, că lîngă soarele acesta, fiind la amiază și nefiind nori, ai mai vedea un soare și încă unul și încă o sută și încă o mie, și încă zece mii de sori. Cîtă spaimă ar fi aici! Cît cutremur ar fi aici! Cîtă groază și minunăție, văzînd atîta lumină simțită. Dar cînd vor veni milioane și milioane de drepți și de sfinți și vor străluci ca soarele? Gîndiți-vă ce spaimă, ce bucurie, ce mîngîiere și ce cutremur va fi peste toate inimile oamenilor!

640. Dumnezeu judecă pe toți acuși. Potopul atomic este pe clanța ușii.

641. Una din lucrările duhovnicești folositoare ale minții noastre este și cugetarea la dreapta și înfricoșata Judecată de Apoi a lui Dumnezeu. Cine va avea în minte mereu ziua și ceasul ieșirii sale din viață și a stării lui înaintea Mîntuitorului nostru Iisus Hristos la Judecată, își va petrece zilele vieții sale cu frică și cu cutremur (Psalmul 2, 11). Cine este conștient că pentru tot cuvîntul deșert va da socoteală în ziua Judecării (Matei 12, 36), totdeauna își înfrînează limba și își cumpănește cuvintele sale cu multă chibzuință.

Cine nu uită că Fiul lui Dumnezeu va judeca pe desfrînați și pe preadesfrînați (Evrei 13, 4), acela se nevoiește și se luptă pînă la moarte pentru a-și stăpîni trupul și a-l păzi curat, ca să nu alunece în prăpastia desfrîului. Cine este conștient că pînă și privirea unei femei cu poftă se socotește desfrîinare (Matei 5, 28), cu mare frică de Dumnezeu își va păzi ochii și mintea.

Cine cugetă la cuvintele Sfintei Scripturi, potrivit cărora și pentru gîndurile și poftele inimii vom fi cercetați în ziua Judecării de Apoi (I Corinteni 4, 5), își va păzi mintea și inima spre a le face izvor al vieții, iar nu al morții. Cine cugetă că la Judecata de Apoi toate tainele inimii noastre vor fi date pe față (Evrei 4, 12), se păzește pe sine de orice păcat, fiind cu luare aminte la toate gîndurile și înclinările inimii sale. Unul ca acesta, dacă va greși cu ceva, prin gînduri și intenții rele, îndată se căiește din inimă și aleargă să se mărturisească la duhovnic, primind dezlegare și iertare de la Dumnezeu (Matei 18, 18).

Cine își va aduce aminte totdeauna că oamenilor le este rînduit să moară și după aceea să fie judecați (Evrei 9, 27), cu mare evlavie și frică de Dumnezeu

isi va petrece toate zilele vieții sale pe pământ, ca în ziua dreptei Judecări să capete milă și îndurare de la Hristos.

642. În ziua Judecării se va descoperi fiecăruia fapta așa cum a fost. Marele Vasile aseamănă viața călugărului și a tot creștinul cu lucrarea unui pictor. Un pictor iscusit care pictează o icoană în ascuns. Așa fac de obicei cei mai mari pictori: trag o perdea, o draperie, să nu vadă nimeni ce lucrează ei.

Pictorul lucrează la liniște, își adună acolo materialul, culori și să nu vadă nimeni lucrarea lui; să nu-i facă nimeni nici o critică. La urma urmei se va vedea.

Si lucrează omul ascuns, iar când a terminat icoana și a tras draperia de pe ea, atunci se vede. Este de cinste icoana lui sau de batjocură? Așa-i icoana vieții noastre lăuntrice. Noi toată viața lucrăm, și rele și bune, dar la sfârșit o să iasă în vileag. Asta icoană ai lucrat. Uite fățarnicie pe dînsa, uite viclenie, uite slavă deșartă, uite mîndrie, uite ură, uite lenevie, uite moleșală, uite răspîndire. Iaca culorile noastre.

O să fie de rîs, nu înaintea oamenilor, ci înaintea a milioane de îngeri. Dacă icoana vieții noastre n-o să fie împodobită cu dragoste, cu milă, cu rugăciune, cu lacrimi, cu umilință, cu zdrobire, cu căință, cu răbdare, cu dreaptă socoteală, cu chibzuință, cu suferirea pentru fapta bună; dacă nu s-or găsi culorile potrivite, când vom ieși cu icoana vieții noastre lui Dumnezeu și sfinților Lui și îngerilor, pentru că am pictat-o rău aici cît am fost pe pământ, deci, dacă zugrăvim icoana vieții noastre în fiecare zi și în fiecare ceas și în fiecare minut și în fiecare clipă, să luăm seama ce vopsele punem acolo. Vai de noi și de noi, dacă ni se pare că putem înșela pe Dumnezeu!

JURĂMÎNTUL

643. Jurămîntul nu este oprit atunci cînd se face după voia lui Dumnezeu, adică atunci cînd nu se face pentru un lucru de nimic și cînd cel ce se jură este hotărât să spună adevărul.

Insuși Dumnezeu S-a jurat pe Sine, după cum spune Scriptura: „Dumnezeu cînd a dat lui Avraam făgăduință... S-a jurat pe Sine însuși” (Evrei 6, 13). Mîntuitorul S-a jurat de asemenea, la judecată, că este Fiul lui Dumnezeu (Matei 26, 54-64). Asemenea și Sfinții Apostoli s-au jurat întărind prin aceasta adevărurile propovăduite Romani 1, 9; II Corinteni 1, 23; Galateni 1, 20). Cînd Mîntuitorul spune: „Să nu jurati nicidecum... ci să fie cuvîntul vostru: ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu, iar ceea ce este mai mult decît aceasta, de la cel rău este” (Matei 5, 34-37), El nu oprește desăvîrșit jurămîntul, ci numai jurămîntul cel nedrept și cel făcut cu ușurință pentru lucruri de nimic, neînsemnate sau neadevărate. Jurămîntul drept și făcut pentru lucruri înalte, fiind o faptă de slujire a lui Dumnezeu - căci prin el se recunoaște că Dumnezeu este Atotștiutor și Atotprezent - de bună seamă trebuie tinut cu sfințenie. Călcarea lui este păcat, este și jurămînt mincinos (Zaharia 5, 4). De aceea, creștinul trebuie să se ferească de a jura cu ușurință sau mincinos (Despre jurămînt în Legea Veche, vezi la Ieșire 22, 9-11).

644. Jurământul nu poate lua în deșert numele Domnului, deoarece prin el se recunoaște lui Dumnezeu autoritatea supremă, dreptatea Lui și puterea Lui pedepsitoare. Numai atunci poate fi jurământul o luare în deșert a numelui lui Dumnezeu și deci o călcare a poruncii a treia, când el este făcut strîmb sau când e întrebuințat abuziv și pentru lucruri (neînsemnate) de nimic. Aceste jurăminte strîmbe și făcute în grabă pentru lucruri neînsemnate, sunt cu adevărat hule la adresa numelui lui Dumnezeu (Ființei), și deci, sunt în directă opoziție cu porunca a 3-a.

Dar jurământul drept este ca o rugăciune, ca o invocare cuviincioasă și evlavioasă a lui Dumnezeu pentru stabilirea adevărului și pentru înlăturarea minciunii. Jurământul este un factor necesar triumfării adevărului în lume, prin mijlocirea atotștiinței și atotputerii lui Dumnezeu. Așa cum e cu neputință ca rugăciunea evlavioasă să fie oprită, tot așa e cu neputință a fi oprită invocarea evlavioasă și cucernică a numelui lui Dumnezeu în jurământul drept.

645. Jurământul drept pe numele lui Dumnezeu nu este una cu a-L înjura pe El, căci cine oare se va împăca cu un asemenea înțeles nebun? Înjurăturile nu se fac spre slava lui Dumnezeu și cinstea Lui, nici din evlavie și prețuire a dreptății și a atotștiinței Lui, spre a se stabili prin ele vreun adevăr, ci ele se fac spre a huli și necinști numele lui Dumnezeu sau al Sfinților Lui, sau al vreunui lucru sfânt. Ele nu caută altceva decît pedepsirea aproapelui nostru, care de multe ori este fără de vină. Jurământul drept se face din frica de Dumnezeu și din mare considerație față de dreptatea și atotștiința Lui, iar înjurăturile se fac din mîndrie, din răutatea noastră și ura noastră către aproapele nostru. Așa fiind, înjurătura nu este act de cinstire a lui Dumnezeu, ci un act doveditor al răutății sufletului nostru, al urii și al dorinței noastre de răzbunare asupra celor pe care îi urîm. Totodată, înjurătura este o luare în deșert a numelui lui Dumnezeu, prin care noi îl chemăm ca pedepsitor al lucrurilor pămîntului nouă nedrepte și prin aceasta, în nebulia noastră, noi am voi să facem pe Dumnezeu părtaș al răutăților noastre de a pedepsi pe acela pe care noi îl urîm, lucru care este cu totul spre necinstea dreptății lui Dumnezeu. Așadar, analizînd aceste lucruri, putem înțelege destul de bine și de clar că înjurăturile sunt numai de la diavol și deci, nu le putem pune în cântar cu un jurământ drept, care se face spre slava dreptății lui Dumnezeu.

646. Jurământul solemn are multe temeieri biblice, între care sunt și acestea: Facere 14, 22-23; Ieșire 6, 8; 1 Regi 8, 31-32; Apocalipsa 10, 5-6 ș.a. Noi îl facem în biserică, pentru că așa se făcea și în Legea Veche. Il facem la nevoie și în afară de biserică dar mai ales în fața Sfintei Evanghelii, a Crucii celei sfinte, cu luminări aprinse și în fața preotului, fiindcă fără biserică, fără Evanghelie și mai ales fără Sfînta Cruce, este ca și fără Dumnezeu. Și deci, fără acestea, rămîne ca o simplă formă pompoasă și o paradă omenească ce impresionează numai la suprafață, iar nu în fond și hotărîtor.

LENEȘII

647. Către cei mai leneși zicea Părintele Cleopa: „Pune hoitul, adică trupul, la treabă și mintea la picioarele Domnului, adică la rugăciune!”.

LEPĂDAREA DE LUME

648. Sfântul Ioan Scărarul arată care sunt cele trei feluri de lepădări de lume:

1. Cella ce pentru iubirea de treaptă, pe lepădarea de lume o a făcut, ca tămâia este, care la început miroase și pe urmă scoate fum. Face el ascultare, se supune în mănăstire, aleargă, cutare, doar va ajunge el ținta carierei, care credea să ajungă el în mănăstire. Și dacă se întâmplă ca Dumnezeu să-i stea împotriva, să nu ajungă, atunci nu mai miroase ca tămâia. Până atunci toți ziceau: „Măi, dar ascultător este fratele ăsta! Măi, dar smerit este, dar bine mai face treabă, dar supus este, bun”, dar nimeni nu știe, în inima lui, ce scop urmărește.

Iar dacă nu ajunge ținta carierei sale, începe a cârti: „Pe acela l-a făcut diacon, pe acela preot; eu stau de atîția ani în mănăstire, eu am muncit mai mult decît dînsul, eu m-am jertfit; pe mine nu mă face nimic”. Incepe a scoate fum tămîia noastră. Tămîia noastră nu mai miroase.

Asta, fiindcă în mintea lui lepădarea de lume a făcut-o pentru scopul iubirii de treaptă.

2. Cella ce pentru iubirea de cîștig, pe lepădarea de lumea o a făcut, ca piatra de moară este, care de-a pururea întru acelea se învîrtește.

Unul vine la mănăstire să-i dea salar sau pensie, sau să i-o mărească, să fie oleacă mai mult, să mai pună olecuță la CEC. Sfântul Antonie avea salar!? Cit avea pe lună Sfântul Antonie, că am uitat? Cam cîte mii? Ce pensioară avea Sfântul Pamvo, Sfântul Sisoie? N-ați auzit? N-ați citit undeva despre sfinți cu pensie și cu salar? Da, avea mult pe vremea aceea! Măi, ați citit voi despre vreun mucenic și cuvios care avea salar și pensie? Ia să spuneți!

Vezi cum ne înșelăm noi? De aceea, dacă ți-o dă, dă-o la obște înapoi, sau dă-o la săraci. Iar dacă nu ți-o dă, să nu-ți pară rău, că noi n-am venit pentru leafă aici. Dacă îți dă Hristos raiul, și o floare din rai, cum spune Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos, este mai scumpă decît toate comorile lumii și asta nu mai moare, că are viață veșnică într-însa.

Cel ce pentru iubirea de cîștig a făcut lepădarea de lume, este ca piatra de moară care de-a pururea se învîrtește în jurul ei. Adică acasă făcea, muncea, alerga, ca să capete un ban, un salar, o pensie, să facă ceva avere, și vine în mănăstire și se învîrte ca piatra de moară tot într-acelea. „Măi, să muncesc, să fac, poate îmi va da pensie mai mare, dacă o să am oleacă de vechime”. Și tot se invarte roată ca piatra de moară.

Nu pățim așa și noi? Este bine că vorbim de păcat? Așa fac eu, păcătosul! Si eu sunt vinovat, dar vă spun. Măcar să cunoaștem meșteșugurile diavolilor. Ce crezi că eu sunt cheie de biserică? Eu sunt mai păcătos decît toți!

Acum vă spun și al treilea fel de lepădare de lume.

3. Cei ce pentru slava lui Dumnezeu, pe lepădarea de lume o a făcut, unul ca acela pînă la moarte se jertfește pe sine, nimic nădăjduind, decît mîntuirea sufletului.

Adică se jertfește în toate, dar n-are nevoie de nimic. N-are scop nici să ajungă mare, nici să cîștige bani. Să-i dea Dumnezeu mîntuire. Afîț dorește. Acela-i pe drum bun, pe drumul duhovnicesc, ca un adevărat călugăr. Acela nu aleargă în deșert! „Mie să-mi dea Dumnezeu mîntuire. Nu-mi trebuie nimic altceva. Că mîntuirea este mai scumpă decît toate care există sub cer!”.

LUCRATUL DUMINICA

649. *Dacă trebuie să lucrăm duminica, ce trebuie să facem?*

În timpul de astăzi, vin mulți la mine, că ei sunt siliți să lucreze duminica și în sărbătorile mari. „Părinte, sunt obligat să lucrez duminica, că dacă nu, îmi desface contractul de muncă!”.

Hai să vă spun un lucru! Nu vă supărați; banii care îi cîștigați duminica, să-i dați la săraci! Că este mai mare milostenia decît ținerea unei zile.

LUMEA

650. Care se folosește de lumea aceasta trebuie să fie ca și cum nu s-ar folosi de ea.

651. Te poți mîntui și în lume, dar nu te poți desăvîrși.

LUXUL

652. Vai de lumea asta stricată de cei fără de minte! Iși fac o mulțime de haine frumoase, mai ales femeile, ca să vadă lumea că au haine. Și se duc în biserică, ca la teatru, să le vadă cineva cum sunt îmbrăcate. Dar de aceea ne ducem la biserică? Dumnezeu se uită la exterior? Dumnezeu se uită în inima ta de ești cu inima la El cînd te rogi în biserică. Acolo te duci la plîns, la suspine, la zdrobire, la smerenie, la ascultarea cuvîntului. Nu te duci acolo să faci teatru, să te vadă cineva cum ești îmbrăcată și boită și cum ești încălțată. Acestea sunt lucrurile vicelanului diavol. Luxul este o nebunie a veacului și sminteală pentru tineri și bărbați.

MÎNCĂRURILE NECURATE

653. Toate jivinele sunt curate în sine. Dacă noi însă, nu consumăm carnea anumitor jivine nu înseamnă că ele sunt în sine spurcate, ci numai că nu ne priește carnea lor stomacului sau nu se potrivește cu gustul nostru, care adeseori este numai o obișnuință sau un moft, iar nu o lege pe care o urmează toți oamenii de pretutindeni. Știut este că pe alocuri oamenii s-au deprins a mânca animale care în alte locuri sunt socotite grețoase. Astfel, unii mîncă pisici, alții cîini, alții broaște sau altele de acest fel. Deci, dacă

un anumit fel de carne i se pare unuia greșos, apoi nu înseamnă de aici că este spurcată, deoarece în același timp, un altul o mănâncă. Iar dacă vreo carne a vreunei insecte sau a oricărei alte viețuitoare, mai mică sau mai mare, produce crampe, deranjări stomacale sau intoxicații, iarăși nu înseamnă neapărat că ea ar fi spurcată.

Dumnezeu pe toate le-a făcut bune și le-a curățit, la toate dându-le un anumit rost și o anumită folosință. Vipera este un animal otrăvitor, dar dacă oamenii nu-i pot folosi carnea ca aliment, nu înseamnă că ea este spurcată, deoarece chiar otrava ei aduce un mare folos, fiind utilizată în tratamentul contra cancerului, al reumatismului și al altor boli.

Așadar, noi știm că toate câte a făcut Dumnezeu dintru început, „erau foarte bune” (Facere 1, 21), iar dacă noi nu consumăm din carnea unora ca hrană, deoarece nu ne place sau nu ne sunt folositoare sănătății noastre, nu trebuie să le socotim necurate și cele ce Dumnezeu a curățit (noi) să le numim „spurcate” (Faptele Apostolilor 10, 15).

MÎNCARE DE CARNE

654. Mîntuitorul nostru Iisus Hristos nu numai că n-a mîncat carne în toată viața petrecută pe pămînt, dar nici cînd poporul ce-l urma a flămînzit, nu l-a săturat cu carne, ci cu pîine și pește, fiind cinci mii de bărbați (Matei 14, 21), iar altă dată, patru mii, afară de copii și femei (Matei 15, 38), fiindu-i foarte ușor să-i hrănească cu carne, ca pe evreii cîrtitori din pustie.

655. Biserica nu omoară oameni, ci dimpotrivă, ea vrea prin post să omoare patimile și să salveze sănătatea sufletească (**Pravila**, Nicodim Sachelarie). Așadar, unde stăpînește dreapta socoteală și scopul cel bun, duhovnicul nu face o greșală dacă la unii din cei bolnavi și slăbiți le va dezlega în unele zile, cu iconomie, la unele mîncăruri nepermise celor sănătoși.

656. Mirenii au voie să mănînce carne în toate zilele afară de cele patru posturi, miercurea și vinerea și celelalte zile oprite de Biserică. Călugării, însă, după regulile vieții monahale și după sfintele Canoane, nu au voie să mănînce carne, afară numai dacă sunt găzduiți la mireni și aceia nu știu că ei nu mănîncă sau nu au altceva să le dea de mîncare.

657. După cum la toată fapta cea bună ne trebuie dreaptă socoteală, la fel și la mîncarea sau nemîncarea de carne.

MÎNDRIA

658. Dumnezeiasca Scriptură numește necurat înaintea Domnului pe cel mîndru, zicînd: „Necurat este înaintea Domnului tot cel cu inimă înaltă” (Pilde 16, 5). Ba și pe cel ce se împrietenește cu cel mîndru, tot necurat îl numește, zicînd: „Cel ce atinge de smoală va fi asemenea ei” (Isus Sirah 13, 1).

659. La Dumnezeu este mult mai bun un păcătos smerit, decît un drept mîndru.

660. Vreau să spun că astăzi, mai mult ca oricînd, acest mare păcat al mîndriei a cuprins toată lumea. Fiecare dorește să fie mai mare peste alții, să-i robească și să stăpînească; fiecare dorește să fie mai bogat decît altul, fiecare mai cinstit, mai vestit și mai băgat în seamă decît altul. Fiecare dorește a se socoti mai înțelept decît alții. Fiecare se laudă că este mai iscusit în meserii și meșteșuguri. Cine învață pe cel sărac să ia pîinea de la gura copiilor și să-și cumpere radio sau televizor, spre a-și închipui și el că este asemenea cu cei avuți? Nu mîndria? Cine învață pe femei și pe fete să muncească luni și ani de zile, nu spre a-și cumpăra cele de nevoie vieții, ci spre a-și cumpăra rochii la modă și încălțăminte luxoasă și alte lucruri deșarte, care nu țin nici de foame, nici de frig? Oare nu mîndria? Cine învață pe cel sărac, care are o casă de copii, să se sîrguiască cu mai multă trudă spre a le face la toți haine luxoase și de mult preț, spre a-i face să fie în rînd cu lumea? Nu mîndria? Cine face pe fetele și femeile cele ușoare să se dreagă pe fețe cu pudră și cu unsori și să-și vopsească unghiile spre a arăta mai tinere și mai frumoase? Oare nu mîndria și slava deșartă care este fiica cea dintîi a mîndriei? Vor să fie cu orice preț în rînd cu lumea și nu aud pe Apostolul Iacov care zice: „Toată lumea în cel rău zace”; și iarăși: „Cine va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș lui Dumnezeu” (Iacov 4, 4). Cine învață pe cei neînvațați să defaime pe cei cu adevărat învățați? Nu mîndria? De unde vin bătăile, ambițiile, laudele, pricinile, sfădele, tulburările și vrajbele între oameni? Nu din mîndrie? Că fiecare se socotește mai tare decît altul și mai drept, au nu din mîndrie?

O, răutate fără de margini! Cine mai cunoaște astăzi răutățile tale? Și cine se mai ostenește astăzi să alunge această ciură sufletească din inima sa?

661. Mîndria are cinci trepte. Pe cea dintîi treaptă a mîndriei este omul care, avînd oarecare din aceste bunuri, nu recunoaște că le are de la Dumnezeu, ci socotește că le are de la sine însuși, în chip firesc.

A doua treaptă a mîndriei este cînd omul recunoaște că are de la Dumnezeu aceste bunuri, însă nu primite în dar, ci pentru că i se cuvin lui, ca unul ce ar fi vrednic de ele.

A treia treaptă a mîndriei este cînd cineva cugetă că are niște daruri pe care însă nu le are.

A patra treaptă a mîndriei este cînd cineva defăima pe alții și pofteste să fie cinstit de toți, ca un vrednic mai mult decît aceia.

A cincea și cea din urmă treaptă a mîndriei este cînd omul ajunge să defaime sfintele legi și să nu se supună lor, așa cum au legiuit Sfinții Părinți.

662. Mîndria are 12 fiice: slava deșartă, iscodirea, înălțarea cu mintea, pregetarea, mărturisirea cu fățarnicie, lepădarea de credință, voia cea slobodă și deplina deprindere a păcatului.

663. Mîndria are obiceiul a se naște în mintea omului mai ales din aceste pricini: iubirea de sine din slava deșartă, din părerea de sine, din necunoștința de sine, din postul cel fără de socoteală și fără de măsură și din viața cea osebită, adică din rînduiala de sine, cînd omul umblă după capul său și nu cere sfatul altuia.

664. Mândria este de două feluri, și anume: mândria voii noastre și mândria minții. Mult mai rea este mândria minții.

Mândria voinței fiind mai ușor cunoscută de minte, se va putea lesne tămădui, fiind supusă mai ușor la cele ce se cade; când însă mintea are mândrie și crede cu tărie că judecata ei este mai bună decât a altora, cum se va mai putea tămădui? Neavînd cine să o supună judecării celorlalți, ea nu socotește pe alta mai bună decât pe sine. Dacă ochiul sufletului, care este mintea prin care omul recunoaște și curăță mândria voii este neputincios, orb și plin de mândrie, apoi cine-l va putea tămădui? Și dacă lumina este întuneric și îndreptarul greșit, atunci cum va lumina și îndrepta pe celelalte? De aceea, se cuvine să stăm mai cu luare-aminte și cu mai multă tărie împotriva acestei primejdioase mândrii a minții. Și stînd cu mare tărie împotriva ei, să ne înfrînăm iuțimea minții noastre, iar părerea noastră să o supunem părerii celorlalți și să ne facem nebuni pentru dragostea lui Hristos, ca să ne putem înțelepții precum e scris: „Deci, de va părea cuiva dintre voi că este înțelept în veacul acesta, să se facă nebun, ca să fie înțelept” (I Corinteni 3, 18).

Așadar, mândria minții este o boală drăcească, deoarece ea face pe om să se creadă că este mare, că este mai înțelept decât alții și că el nu mai are nevoie de sfaturi și de ajutorul altuia.

Insuși Dumnezeu prin Proorocul Isaia ticăloșește pe cei ce au această boală, zicîndu-le: „Vai celor pricepuți întru sine și înaintea lor știutori” (Isaia 5, 21).

665. Bunurile cu care cel mîndru se mîndrește sunt de cinci feluri:

Bunuri firești: istețimea, frumusețea, bărbăția și cele asemenea lor;

Bunuri dobîndite: știința, înțelepciunea, meșteșugul și cele asemenea;

Bunuri întîmplătoare: bogăția, slava, dregătoriile și cele asemenea;

Bunuri ale voinței;

Bunurile duhovnicești: darul proorociei, facerii de minuni și cele asemenea.

666. Mândria nu este altceva decât defăimarea ascultării.

667. Cei ce nu se sfătuiesc cad ca frunzele.

668. Noi, dacă ne încredem în sine și în puterea noastră de virtute, de înțelegere și de filosofie, mai întîi mireasma Sfîntului Duh nu mai este cu noi.

Indată ce Duhul Sfînt simte o mică licărire a mîndriei, se ferește și-l lasă pe om în propriile sale puteri. Și atunci vedem că am ajuns la cădere. Ori cu mintea, ori cu cuvîntul, ori cu lucrul, ori - Doamne ferește -, cădere care ne desparte prea tare de Dumnezeu. Iar cine are lucrarea trezviei, trebuie să fie treaz și în privința asta. Nu-mi încape mie în putere să mă trezesc, ca să mă lupt cu păcatul. Mă trezesc, dar îl chem pe „Doamne Iisuse...!”

669. Vedem din vremea prigoanelor cum s-au ferit creștinii și sfinții, ca să nu aibă mîndria să spună: „Mă duc la moarte!”. Pentru că nu suntem pregătiți de moarte, și Dumnezeu, cînd vede că omul se reazemă pe puterile lui, îi ia darul.

670. Cea mai mare faptă bună, care ne scapă pe noi de păcatul mîndriei, este smerenia.

671. Ce deosebire este între slava deșartă și mândrie?

Deosebirea dintre slava cea deșartă și mândrie, aceasta este: câtă deosebire este între un tânăr și un bătrîn, sau câtă deosebire este între grîu și pîine. Căci precum tînărul, trăind, crește cu vîrsta și ajunge bătrîn, și precum grîul, trecînd prin moară ajunge pîine, și iarăși precum viermele de omidă se face fluture, tot așa și slava cea deșartă crescînd în sufletul cuiva, se preface în mândrie! Sau cu alte cuvinte, putem zice că slava deșartă este începutul, iar mîndria este sfîrșitul (Scara).

672. Dumnezeu face să vină asupra celor mîndri ispite mult mai mari și mai multe decît la cei smerit cugetători.

MÎNIA

673. Mînia ne biruiește pe toți! Vai de capul nostru!

674. Mînia cea dreaptă nu urăște, ci împlinește porunca Domnului, care zice: Iubiți pe vrăjmașii voștri. Binecuvîntați pe cei ce vă blestemă.

675. Mînia se împarte în trei feluri:

1. Este mînia numită pe grecește „holos”, care înseamnă „repede”, cînd omul se mînie repede și tot repede îi trece. Asta nu-i mînie periculoasă. Este ceea ce spune Duhul Sfînt în Psaltire: Mîniați-vă și nu greșiți. Aceasta-i mînia cea firească. A greșit o dată, a cerut iertare, se împacă. Inima omului este împărțită în trei părți: partea mînioasă, partea rațională și partea poftitoare. Această mînie este dumnezeiască, căci din fire este sădită în sufletul omului, să se mînie asupra păcatului. Sfîntul Ioan Gură de Aur zice: „Mînia ta să nu fie asupra fratelui, ci asupra șarpelui prin care ai căzut”.

2. A doua treaptă a mîniei este mînia numită „catos” sau pizmă, pe românește. Acesta-i un șarpe rău. Acesta cînd a mușcat inima noastră, nu numai că ne mîniem, dar ținem mînie cîte o săptămînă-două pe cel care ne-a făcut rău. Aceasta-i grea.

Cînd omul ține mînie și gîndește: „Lasă, că-i răstorn eu planul la acela; lasă, că am să-i zic eu; lasă, că am să i-o fac eu”, și cînd vei vedea acestea în mintea ta, să știi că ai trecut în treapta a doua a mîniei. Te-a mușcat mai mare balaur de inimă. Și să te duci să ceri iertare, să te împaci cu fratele, zicînd: „Iartă-mă, soțule; iartă-mă, soție!”, că dacă nu trece această mînie, nu putem zice „Tatăl nostru”.

Atunci ar trebui să ne rugăm așa: „...și nu ne iartă nouă, Doamne, greșelile noastre, precum nici noi nu iertăm...”. Așa ar trebui să ne rugăm, că dacă nu iertăm, altfel nu putem zice „Tatăl nostru”. În nici un fel de mînie nu putem zice „Tatăl nostru”. Condiția-i pusă de înțelepciunea lui Dumnezeu Cuvîntul.

Apostolul spune: Soarele să nu apună peste mînia voastră, iar cel ce a trecut în al doilea grad de mînie, nu numai soarele îl apucă cu mînia, îl apucă și două, trei zile, și o săptămînă și o lună.

3. Apoi este mînia cea mai grea decît toate, „zacos”, care pe românește se cheamă zavistie. Asta-i mai rea decît dracul. Este un drac mai rău decît toți dracii, zavistia. Să ne ferească Dumnezeu de asemenea mînie! Dar de ce se cheamă zacos? Fiindcă zace mult în inima omului. Omul, cînd a ajuns în treapta a treia a mîniei, nu ține mînie numai două-trei zile sau o săptămînă, ci ani de zile.

S-au văzut oameni bolnavi de această boală, de zavistie, care nici la moartea lor n-au iertat pe fratele. „Uite, cutare a murit, și pe patul de moarte i-a cerut iertare fata sau nepoata, și n-a vrut s-o ierte”. Să ferească Dumnezeu! Acesta-i balaurul zacos sau zavistia.

Cînd se tulbură omul de zavistie, fierea varsă venin în jurul inimii, că partea cuvîntătoare a sufletului este în inimă. Atunci se întunecă rațiunea și creierul și partea sentimentală a sufletului omului și degeaba îi spui că aici este alb, că el vede negru. Nu mai vede bine, fiindcă i s-a întunecat mintea și inima de zavistie.

Zavistia este un drac care persistă în inima omului și dacă omul nu se mărturisește și nu se roagă lui Dumnezeu să-l izgonească, sunt mulți care nici pe patul morții nu vor să ierte pe cel ce le-a greșit.

Deci, să ne silim cu inima noastră, să o convingem că trebuie să iubim pe fratele nostru și să cerem ajutorul lui Dumnezeu să facem acest lucru și atunci să avem îndrăzneală în rugăciunile noastre către Dumnezeu. Dacă nu, are să se întîmple ce spune Sfîntul Isaac Sirul: „Sămînța pe piatră este rugăciunea celui ce are mînie asupra fratelui său”.

676. Unui Părinte, care se mînia adeseori pe ucenicul său, i-a zis odată bătrînul: Părinte, nimic nu este mai greu decît să crești duhovnicește pe cineva. Dar să nu uităm ce spune Sfîntul Efrem Sirul, căci chipul îndreptării și al cîștigării sufletelor este numai al blîndeții.

MÎNTUIREA

677. Noi trebuie să ne temem mai mult de mila lui Dumnezeu decît de dreptatea Lui, cum spun Sfinții Părinți, căci de vom supăra dreptatea Lui putem alerga la mila Lui, dar de vom întărită mila Lui până acolo încît să nu mai fim vrednici de ea, atunci nu mai avem unde alerga spre mîntuire.

678. *Ce să fac, Preacuvioase, ca să mă mîntuiesc?*

Să ai în dreapta frica de Dumnezeu, în stînga cugetarea la moarte, iar în minte și în inimă rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase”, și te faci sfînt, măi frate!

679. Trupul, lumea și diavolul sunt cei trei mari vrăjmași ai mîntuirii.

680. *Care dintre creștini au harul mîntuirii?*

Biserica noastră Ortodoxă învață că harul este dat tuturor oamenilor (Tit 2, 11), deoarece Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mîntuiască și la cunoștința adevărului să vină (1 Timotei 2, 4). Dar harul nu silește pe nimeni. Oamenii au libertatea să-l primească și să conlucreze cu el sau să-l respingă. Cei dintîi se mîntuiesc, cei din urmă, nu (**Invățătura de credință Ortodoxă**). Biserica Ortodoxă, fiind Biserică apostolică, are harul mîntuirii.

Care dintre creștini se vor mîntui?

Numai creștinii care slujesc lui Dumnezeu într-adevăr, aceia se vor mîntui, după cum spune Duhul Sfînt: Aproape este Domnul de toți cei ce-L cheamă pe El într-adevăr (Psalmul 144, 18). Despre oamenii care nu au primit credința în Dumnezeu nu putem zice că se mîntuiesc, deoarece apostolul ne învață: Este un Domn, o credință și un botez (Efeseni 4, 5; I Corinteni 12, 12). Și iarăși: Pace peste cei ce vor umbla cu dreptarul acesta (dreapta credință) (Galateni 6, 16) și în alt loc: Cine nu se luptă după lege, nu se încununează (II Timotei 2, 5).

681. *Unde se mîntuiește omul? În viață de sine, idioritmică, în chinovie sau în lume, în oraș, în sat?*

Omul se mîntuiește și aici și în oraș și în sat și oriunde, dacă are trei fapte bune: credința dreaptă în Iisus Hristos, faptele bune și smerenia. Se mîntuiește oriunde dacă are acestea trei lucruri. Iar cine nu le are acestea nu se mîntuiește nicăieri.

682. Ca să ajungeți în împărăția cerurilor, să știți un lucru: să vă luați de pildă, totdeauna în viața voastră, doi sfinți mari, la care să priviți pururea și cît veți putea să-i imitați, prin credința cea lucrătoare, care se lucrează prin dragoste, adică prin fapte și credință dreaptă.

683. Mai bine cu un ochi să mergi în rai, decît cu amîndoi în iad.

684. La mîntuirea fiecăruia dintre noi se cere o singură condiție: unirea voii noastre cu voia lui Dumnezeu și atunci niciodată nu ne vom osîndi.

685. Cine nădăjduiește mîntuirea fără a face fapte bune după a sa putere, unul ca acela are o nădejde nebună.

MAICA DOMNULUI

686. Toți care avem pe Dumnezeu ca Tată, avem ca Maică duhovnicească pe Maica Domnului, care pururea se roagă și pururea mijlocește pentru noi și pentru mîntuirea neamului omenesc. De multă vreme ar fi pierdut Dumnezeu lumea, cum spun dumnezeieștii Părinți, pentru multele păcate cu care oamenii mînie pe Dumnezeu; dar Maica Domnului, așa cum L-a legat pe Iisus Hristos cu scutece și L-a înfășat pe El în iesle, tot așa leagă ea și acum mînia Domnului și o oprește, ca să nu piardă neamul omenesc. Căci nu voiește Maica milei și a milostivirii ca Dumnezeu să piardă sufletele oamenilor, pentru că știe că dacă s-ar aprinde mînia Domnului, ar pierde toată lumea, care s-a făcut sălaș al atîtor păcate și răutăți.

687. Nu există în cer și pe pămînt altă față mai puternică, după Sfînta Treime, ca Maica Domnului, care poate să ne ajute nouă.

688. Numele MARIA se compune din cinci slove și cuprinde tainic numele celor cinci mari și renumite femei din Sfînta Scriptură a Vechiului Testament: „M” arată pe Mariam, sora lui Moise și a lui Aaron (Ilie Miniat); „A” este Avighea, femeia lui Novai; „R” este Rahila, soția lui Iacov; „I” este Iudit, văduva cea sfîntă; „A” este Ana, femeia lui Elcana. Prin acestea se înțelege că toate darurile

și faptele cele bune cu care au fost încununete aceste femei, pe toate la un loc le întrunește această dumnezeiască pruncă, întrecându-le cu neasemănare. Fiindcă Maria, sora lui Moise, strălucea cu două daruri: cu fecioria și cu proorocia; iar în cea plină de dar, Maria, fecioria rămîne de-a pururea, precum și darul proorociei (Luca 1, 48). Avighea s-a măritat întru smerenie, iar Fecioara Maria mai ales pentru smerenie este lăudată. „Că a căutat spre smerenia roabei Sale” (Luca 1, 48). Rahila a fost vestită prin frumusețea ei, iar Fecioara Maria este însăși podoaba și frumusețea cerului. Iudit a fost vestită pentru că prin înțelepciunea ei a omorît pe Olofern (Cartea Iuditei 13, 9), iar Fecioara Maria s-a făcut pe sine sălaş înțelepciunii și Cuvîntului lui Dumnezeu (Sfîntul Ioan Damaschin), Care prin puterea Lui a omorît pe Olofern cel fără de trup. Ana, fiind stearpă, s-a slăvit că a devenit maica marelui Samuil (I Regi 1, 20); dar și Preasfînta Fecioară este mult mai vestită, că nu stearpă, ci Fecioară fiind, s-a făcut Maica Marelui Emanuel (Isaia 7, 14).

689. Ce asemănare s-ar putea face între darurile sfinților și ale dreptilor, și între aceea care a fost și este comoara tuturor darurilor Sfîntului Duh? Căci, după mărturia fericitului Ieronim, toți sfinții au luat de la Dumnezeu numai cîte o parte din daruri; iar Preasfînta Fecioară Măria a fost plinirea tuturor darurilor (Ilie Miniat).

690. În războiul nevăzut al fiecărui suflet de creștin, și mai cu seamă al monahilor, cea mai mare ajutoare și ocrotitoare este Maica Domnului.

691. Dacă am avea partea Mariei în viața noastră, dacă am sta la picioarele Domnului ca Maica Domnului în Sfînta Sfîntelor, dacă am petrece în rugăciune și gîndire de Dumnezeu ca dînsa, nu ne-ar hrăni pe noi oamenii, ci îngerii și serafimii din cer. Dar noi punem nădejdea numai în palmele noastre, punem nădejdea numai în pieptul nostru, în priceperea noastră. Și auzi ce spune proorocul Ieremia: „Blestemat este omul care se reazămă pe brațele sale și și-a pus nădejdea în trupul său!”. Auzi ce spune: „Cela ce se reazămă pe mîinile și pe picioarele sale, animal este, că patru picioare are, nu două!”. Auzi, blestemat este omul care se reazămă pe brațele sale și a întărit brațele trupului său!

692. Vai de creștinul care n-o cinstește pe Maica Domnului și nu are în casa lui o carte de rugăciuni, să-i citească Maicii Domnului un paraclis sau un acatist, sau care nu știe măcar o rugăciune pe de rost către ea! Mare rușine o să aibă acela în ziua Judecării.

693. Mute să fie gurile tuturor ereticilor și ale sectarilor care aduc hule asupra Impărătesei Ingerilor și Maicii lui Dumnezeu și a dreptului și temătorului de Dumnezeu Iosif, în cele ce rău și nebunește socotesc de a mai fi avut și alți fii Preasfînta și Preacurata Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu, cea „plină de dar” (Luca 1, 28-29).

694. Cînd auzi un blestemat de sectar că nu crede în Maica Domnului, fugi, că acesta este fiu al iadului.

695. Ce vor face sectele care nu cred în Maica Domnului și popoarele care n-o cinstesc? Cînd ea stă de-a dreapta mării, stă de-a dreapta Sfîntei

Treimi! Și câte miliarde de suflete care au credință și nădejde în Maica Domnului vor trece ușor vămile văzduhului și din moarte la viață, pentru că au cinstit-o pe Maica Domnului. Deci, vă rog să nu vă lipsească din casă Acatistul Maicii Domnului, Paraclisul și alte rugăciuni către Maica Domnului! Și la icoana ei să ardă candela permanent.

696. Dintre toți sfinții, pe care trebuie să-i cinstiți, să cinstiți mai tare pe Maica Domnului!

697. Mult pot și sfinții lui Dumnezeu, dar nici unul cât Maica Domnului. Dacă nu era Maica Domnului în ceruri, între Sfânta Treime și noi, lumea asta se pierdea de mult. Ea pururea stă în genunchi și se roagă Preasfintei Treimi.

698. Să știți că nu există suflet sub cer care și-a pus nădejdea în Maica Domnului și să rămâie rușinat pînă la urmă. Prin rugăciunile ei va avea în veacul de acum liniște, alinare, acoperire și sprijinire, iar în vremea morții mila Maicii Domnului nu îl va lăsa; și în ziua Judecării Maica Preasfântă va sta în genunchi înaintea Preasfântului și Preadulcelui ei Fiu și Dumnezeului nostru Iisus Hristos și va zice: „Doamne, Dumnezeule și Fiul meu, acest suflet necăjit, chiar dacă a greșit, dar pururea mi-a cerut să mă rog Ție. Iartă-l și fă cu dînsul milă”. Și așa vom cîștiga prin rugăciunile Maicii Domnului milă și în veacul de acum, și în vremea morții, și în ziua Judecării.

699. Știți oare, în ziua Judecării, cine are să fie de-a dreapta Mîntuitorului? Maica Domnului! Iar de-a stînga Lui, Sfîntul Ioan Botezătorul, îngerul întîi-stătător al tuturor sfinților.

Deci, aceste două persoane sfînte sunt cele mai mari din ceruri după Preasfînta Treime.

Cîtă durere, cîtă nebunie, cîtă orbire, cîtă rătăcire, cîtă nepăsare, cîtă negrijă și cîtă rușine va fi pentru popoarele pămîntului care n-au cunoscut-o și n-au cinstit-o! Că ea, fiind de-a dreapta Mîntuitorului, cîtă slavă nu va avea atunci, ca una care L-a purtat pe Mîntuitorul în pîntece și L-a născut și L-a alăptat și L-a purtat în brațe și toată viața a fost lîngă El și pururea L-a păzit de primejdii și pururea L-a ascultat și a suferit la patima Lui mai mult decît oricine, că inima ei a fost însîngerată.

Mare rușine o să aibă aceia în ziua Judecării.

Cîtă slavă și cinste nu are ea acolo sus, iar noi păcătoșii pe pămînt ne lenevim s-o chemăm în ajutor, pentru că nu știm cîtă durere o să aibă sufletul nostru în ceasul morții. Atunci o să vedem cît poate Maica Domnului să ne ușureze și să ne scoată din ghearele dracilor, care vor veni să ne arate toate cîte am greșit cu cuvîntul, cu lucrul și cu gîndul.

De aceea, fericiți și de trei ori fericiți sunt creștinii aceia din casa cărora nu lipsește icoana Maicii Domnului și au candelă la icoana ei, și citesc în fiecare zi măcar un acatist sau un paraclis al Maicii Domnului.

700. Cînd vezi icoana Maicii Domnului cu Pruncul Hristos în brațe, tu știi ce vezi acolo? Cerul și pămîntul! Cerul este Hristos, Cel mai presus de

ceruri, Ziditorul cerului și al pământului; și Maica Domnului reprezintă pământul, adică toate popoarele de pe fața pământului, că ea este din neamul nostru. Este din seminție împărătească și arhierescă.

701. Atîta valoare are Maica Domnului, încît covîrșește toate puterile cele de sus și cele de jos.

702. Maica Domnului este al doilea cer sau a doua lume.

703. Printr-însa s-a înnoit neamul omenesc și ea este Impărăteasa tuturor îngerilor și a tuturor sfinților și Maica noastră a tuturor popoarelor pământului și a tot sufletul necăjit și întristat care o cheamă în ajutor.

704. Cum să înțelegem versetul: și n-a cunoscut-o pe ea pînă cînd a născut pe Fiul Său cel Unul-Născut, Căruia I-a pus numele Iisus? (Matei 1, 25).

De la acest cuvînt „pînă cînd”, pornesc neoprotestanții de tot felul și nu voiesc s-o laude și s-o cinstească pe Maica Domnului. Ci, zic: Auzi ce spune Scriptura: și n-a cunoscut-o pe ea „pînă cînd”..., ca și cum ar da a înțelege că după aceea, după ce a născut pe Cel Unul-Născut, s-o fi cunoscut cu Iosif!

Dar nebuni sunt și slabi la minte toți cei care cugetă asemenea cu dînșii. Să cerceteze Scriptura mai întîi și să vadă ce înseamnă cuvîntul „pînă cînd”. Și atunci să vadă adevărul, care strălucește mai mult decît soarele în Evanghelie și în toate dumnezeieștile Scripturi.

Cuvîntul „pînă cînd” înseamnă veșnicie, se spune în **Dogmatica** Sfintului Ioan Damaschin. Și citind în scrierile dumnezeieștilor Părinți, vedem tîlcuit că, atunci cînd auzim zicîndu-se în psalmul 109: „Șezi de-a dreapta Mea, pînă ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale”, să nu înțelegi că de la Judecată înainte, de cînd va zdrobi Hristos toată vrăjmașia și pe diavolul și pe cei potrivnici, nu va mai șede de-a dreapta Tatălui, spre a împărați cu El peste toate veacurile, deoarece știm bine și este scris, că împărăția Lui nu va avea sfîrșit (Luca 1, 33).

Sau cînd auzim de soția lui David, Micol, fata lui Saul cea mai mică, se zice că n-a avut copii pînă în ziua morții ei (II Regi 6, 23). Inseamnă că a născut după ce a murit? Cîtă nebunie ar fi să crezi că a născut după ce a îngropat-o?! Deci a arătat veșnicia, că niciodată nu a mai născut.

Sau despre corbul lui Noe, ce zice? Și nu s-a mai întors corbul în corabia lui Noe pînă ce a secat apa de pe pămînt (Facere 8, 7). Dar s-a întors vreodată, sau o să se mai întoarcă? Nu! Porumbelul s-a întors a doua oară, dar corbul nu s-a mai întors!

Deci cuvîntul „pînă cînd” înseamnă veșnicie! Așa și despre Maica Domnului. Cînd auzi că n-a cunoscut-o pe ea „pînă cînd”, înseamnă că în vecii vecilor n-a cunoscut bărbat și n-a cunoscut-o nimeni.

705. Maica Domnului a fost cea mai aproape de Mîntuitorul. Ea L-a purtat nouă luni în pîntece, L-a născut în iesle, L-a hrănit cu lapte un an de zile, L-a purtat în brațe și de cîte ori nu L-a sărutat pe Acela Care a făcut cerul și pămîntul? De cîte ori nu L-a mîngîiat, de cîte ori nu L-a îmbrățișat, de cîte ori

n-a plîns de bucurie, pentru că ea nu era numai o fecioară Preasfântă și Preacurată, ci era și proorocită. Ea știa că Acela pe Care L-a născut în peșteră nu este numai om, ci este și Dumnezeu, Ziditorul ei, Care a zămislit-o și pe dînsa în pîntecele maicii sale.

Gîndiți-vă, cîtă bucurie era în inima ei cînd își dădea seama că ea poartă în brațe pe Acela Care ține în palma Lui cerul și pămîntul!

706. De ce a trebuit să se logodească cu bărbat cea Preasfînta și Preacurată Fecioară, dacă a născut de la Duhul Sfînt și a fost cămară plină de toate darurile Sfîntului Duh?

După cum arată dumnezeieștii Părinți, Maica Domnului a fost logodită pentru două pricini. Prima, pentru că trebuia să fie mințit satana. Cu 700 de ani înainte de venirea Domnului, Proorocul Isaia, evanghelistul Vechiului Testament, a spus la capitolul 7, versetul 14: „Iată, fecioara în pîntece va lua și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel, ce se tâlcuiește: cu noi este Dumnezeu”.

Satana a înțeles, prin gura acestui prooroc, că o fecioară va zămisli în chip negrăit la plinirea vremii, prin lucrarea lui Dumnezeu, și din ceasul acela a început să pîndească pe toate fecioarele cîte erau pe fața pămîntului, să afle care din ele va naște fără bărbat, ca să pună piedici planului mîntuirii neamului omenesc. Căci, dacă o afla poporul avînd în pîntece nefiind logodită, o ucidea cu pietre, după legea lui Moise.

Dar satana s-a înșelat, că nu poate el niciodată să împiedice lucrarea lui Dumnezeu și să întîrzie taina mîntuirii. Că zice dreptul Iov: El (Dumnezeu) destramă planurile celor vicleni... El prinde pe înțelepți în istețimea lor și sfatul celor înșelători iese prost (Iov 5, 12-13).

De aceea, Dumnezeu Și-a arătat înțelepciunea și prudența, cînd a dat logodnic Fecioarei, ca să creadă toată lumea și însuși satana că este femeie ca toate femeile, și el (satana) să nu bănuiască că ea este fecioara cea din veci așteptată și aleasă să nască pe Mesia.

Iar a doua pricină a fost și mai tainică. Sfîntul Grigorie Teologul și Marele Vasile spun că s-a dat logodnic fecioarei, ca nu cumva satana, cunoscînd de la început taina mîntuirii, să nu intre în luptă cu Hristos. (Marele Vasile, **Tîlcuire la psalmul 44** și Sfîntul Grigorie Teologul, **Cuvînt la Nașterea Domnului**).

Căci Hristos trebuia să pătimească, să fie batjocorit, ocărit, schingiuit, răstignit și la urmă să fie omorît, și satana știa că noi prin rănile Lui ne vom vindeca. Toate acestea erau prezise de Isaia, care a zis: Dar El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat... Și prin rănile Lui noi toți ne-am vindecat (Isaia 53, 4-5).

Iată ce trebuia să pătimească El, conducătorul lumii, de la om! Și dacă ar fi știut satana că această fecioară are să nască pe Hristos, nu avea oare să fugă departe de El? Ar fi luat lui Hristos orice prilej de a fi ocărit și batjocorit și omorît, ca să nu se plinească în felul acesta mîntuirea lumii, care trebuia să vină prin Cruce.

Atunci satana n-avea să mai întărite pe evrei, pe farisei, pe cărturari. N-avea să-l mai facă vânzător pe Iuda; nu apela la Pilat, nici la Irod, să-L prigonească. Dar de ce? Ca nu cumva să biruie Hristos și să ne mîntuim noi! Dar așa, necunoscînd taina, a început să-L prigonească chiar după botez, socotind că-i un drept sau un prooroc.

Că auzi ce-I spune satana în muntele Carantaniei, căci nu știa sigur cine este: „De ești Tu Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pîini” (Matei 4, 1). Iar altădată, cînd duhul necurat a strigat din îndrăcitul din ținutul gherghesenilor: „Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt?” (Luca 8, 28).

A spus acestea, pentru că diavolul știa Scriptura care zice: „Eu am zis: Dumnezei sunteți și toți fii ai Celui Preaînalt” (Psalmul 81, 6). Deci, satana îl socotea pe Mîntuitorul ca pe un fiu al lui Dumnezeu după dar, asemeni proorocilor și dreptilor către care a fost cuvîntul lui Dumnezeu (Ioan 10, 35), neștiind că este Fiul lui Dumnezeu după ființă, Cel care va prăda iadul și va omorî moartea.

Dar cu cîți oameni nu se luptase el de atîtea mii de ani? Cu cîți patriarhi, cu cîți drepti, cu cîți făcători de minuni, care au înviat și morții? El știa că trebuia să vină proorocul prezis de Moise, dar nu știa că va veni în persoana lui Hristos. Iată, deci, cele două pricini pentru care a pus Dumnezeu logodnic lîngă Preacurata Fecioară Maria.

707. Preasfînta Fecioara Maria a fost împodobită de Dumnezeu cu toate darurile cele duhovnicești. Inșă darul cel mai mare care i-a fost ei pricină de slavă și de cinste negrăită a fost darul smereniei. Fără de acest dar, toate celelalte daruri nu i-ar fi fost de nici un folos.

708. Este o părere a unor teologi mari ai Bisericii Răsăritului că atîta valoare are Maica Domnului în cer și pe pămînt, încît dacă, Doamne ferește, Dumnezeu ar fi pierdut toate cele nouă cete de îngeri, toată lumea cea văzută și nevăzută și toate popoarele lumii, nu ar fi avut atîta scîrbă ca și cînd ar fi pierdut-o pe Maica Domnului.

709. Cîta slavă are Maica Domnului! Auziți ce spune în Acatistul Sfîntului Acoperămînt: „Bucură-te, acoperămîntul lumii, cel mai lat decît norul”. Un nor poate să acopere un oraș, o țară, dar Maica Domnului cu acoperămîntul și cu mila ei acoperă toate popoarele lumii, că atîta putere a primit de la Mîntuitorul. Oricine și oriunde o cheamă: în pădure, în pustie, la cîmp, în cetate, în casă, la închisoare, oriunde ar fi, ea aude, pentru că este pusă acoperitoare și mijlocitoare a întregii lumi către Dumnezeu.

710. Maica Domnului este comoara și visteria tuturor darurilor Sfîntului Duh.

711. Cine poate spune toate minunile Maicii Domnului? Nimeni nu le poate spune, pentru că sunt în tot pămîntul și se lucrează cu fiecare suflet. De aceea, vă rog să aveți toți icoana Preasfîntei Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria în casă. Să vă siliți cît mai mult să lăudați pe Dumnezeu și, după

Dumnezeu, pe Maica Domnului și apoi pe sfinții lui Dumnezeu, pentru că Maica Domnului este ocrotitoarea și mijlocitoarea întregii lumi!

712. Când unul se roagă și celălalt nu se roagă, unul zidește și celălalt strică! Atît vă dau: după rugăciunile de dimineață să citiți Acatistul Bunei-Vestiri cu candeluța aprinsă. O să vedeți că Maica Domnului este grabnic ajutătoare!

713. Cele mai multe biserici din lume, din toate țările, sunt făcute în numele Maicii Domnului. Să aveți mare credință și evlavie în rugăciunile ei!

714. Să aveți mare evlavie către Maica Domnului că fericită este casa și familia care are în casă icoana Maicii Domnului. În fiecare zi să citiți acatistul și paraclisul ei. Dacă nu ar fi Maica Domnului în ceruri, lumea asta s-ar fi pierdut de două mii de ani. Ea pururea stă în genunchi și se roagă Preasfintei Treimi.

MAMA

715. Nimeni n-are drept mai mare asupra copilului pe fața pămîntului decît mama! Nici măcar tata.

716. Mama, care-i cea mai de jertfă la creșterea copiilor, are cea mai mare trecere la Dumnezeu. Fiindcă mama este aceea care suferă, săraca.

717. Așa a făcut-o Dumnezeu pe mama, ca să se poată crește generațiile lumii întregi.

718. O inimă de mamă adevărată, nimeni n-o poate prețui, cît este de scumpă.

719. O adevărată mamă creștină trebuie să fie gata întotdeauna de jertfa totală la naștere, adică de moarte.

720. O mamă bună este ca o cloșcă, care, ați văzut, chiar dacă are 30 de pui, și numai unul dacă i-l iei, îți sare în cap. De ce? Este tot al ei. Așa face și o mamă bună!

Ea cînd pune mîna pe varga și lovește copilul, mai tare o doare pe dînsa decît pe copil. Ea îl lovește cu atîta milă! Și, ca să nu se facă rău, îl bate cu vîrguța. Și nu-l bate din ură, ci din dragoste îl bate, ca să se facă bun.

Este un proverb creștinesc: „Unde dă mama, crește!” Ea din dragoste ceartă pe copii și foarte mult îi iubește. Uneori se mînie, se face că-i ocărăște, pune mîna pe vargă, în tot chipul, ca să-i facă buni. Ceartă și pe cei buni și pe cei răi, dar în vreme de primejdie uită toate. Care este adevărată mamă, își pune sufletul pentru toți.

Și dacă ar avea unul bețiv, rău, înjurător și n-o ascultă, Doamne ferește, dacă l-ar vedea că a intrat în apă și se îneacă, sau în foc, sare după dînsul! Moare odată cu dînsul ca să-l scoată. Nu mai ține minte că a supărat-o. Uită toate, uită că a necăjit-o. Moare pentru dînsul. Cînd strigă: „Mamă, nu mă lăsa” ea uită totul. Pentru ce? Că-i mamă adevărată, iar copilul este rupt din inima ei și nu poate să-l lase, cînd îl vede în necaz.

721. Cît veți trăi voi, să iubiți pe mama, s-o ajutați la bătrînețe, la boală, la chin, că mare binecuvîntare primiți de la Dumnezeu.

METANIILE

722. *Părinte, ce reprezintă metaniile pe care le avem drept canon?*

Cîtă frumusețe și cîtă armonie este între cele patru stihii ale pămîntului: apă, aer, pămînt și foc; cele patru zidiri lucrează între ele unite și amestecate și neamestecate. Două sunt grele și două ușoare.

În om se văd aceste patru stihii, cînd face metanii: două stihii îl trag în jos, către pămînt; și două îl ridică în sus, către Dumnezeu. Focul și aerul îl ridică; pămîntul și apa mereu îl trag în jos. Omul este sîmburele universului. Grecii au zis că omul este o lume mică în cea mare, adică microcosmos în macrocosmos, iar Sfîntul Grigorie Bogoslovul a zis invers: lume mare în cea mică, macrocosmos în microcosmos. Omul, cînd se închină cu toată inima lui Dumnezeu și cu toate puterile sufletești ale lui și cu cele firești, aduce mereu lui Dumnezeu cerul și pămîntul, pe care le conține el într-însul.

723. *În ce perioadă nu se fac metanii?*

Cînd ai intrat în biserică, întîi faci trei închinăciuni în mijlocul bisericii; la iconostas faci două metanii, săruți icoana de pe iconostas și mai faci o metanie. Tot așa faci și la Maica Domnului din mijlocul bisericii. Acestea nu-s oprite niciodată. Nici în ziua de Paști.

După tipic, nu se fac metanii de vineri seara de la Vecernie, pînă Duminică seara la Vecernie, în cinstea învierii Domnului. Nu se fac metanii în cele 12 praznice împărătești, și de la Paști, pînă la Duminica Mare. Însă în locul lor se fac închinăciuni. Închinăciunile nu-s oprite tot anul. Se fac două închinăciuni pentru o metanie. Cine are canon de la duhovnic, să-și facă metaniile acasă, oricînd, că-i sub canon.

MILENARIȘTII

724. Nicăieri nu ni se spune că o zi din Biblie este egală cu o mie de ani, ci numai că înaintea lui Dumnezeu nu există timp și că timpul pentru El nu contează ca durată, o zi înaintea Lui fiind ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi (II Petru 3, 8) sau chiar numai ca o strajă de noapte (3 ore).

De aici însă, nu urmează că cifrele care reprezintă în Sfînta Scriptură un număr de zile să le socotim de ani, căci tot așa le-am putea socoti atunci și pe cele ce reprezintă mii de ani sau chiar în străji; și iarăși, atuncea am putea zice cu același drept că și cei o mie de ani ai mileniului însemnează o zi. Iar în cazul acesta, ce mai rămîne din socoteala voastră? Toate calculele voastre au fost dezmințite de însuși adevărul lucrurilor.

MILOSTENIA

725. *De cîte feluri este milostenia creștină?*

Milostenia creștină este de două feluri: trupească, adică materială și sufletească, adică duhovnicească. Ambele milostenii izvorăsc din dragostea de Dumnezeu și de aproapele.

726. Care sunt faptele milosteniei trupești cele mai mari?

Sunt cele arătate de Mîntuitorul la Evanghelia Judecării de Apoi (Matei 25, 4-45), și anume: să hrănim pe cel flămînd, să adăpăm pe cel însetat, să îmbrăcăm pe cel gol, să cercetăm pe cel bolnav și întemnițat, să odihnim pe cel străin și care este în necaz.

727. Care sunt faptele milosteniei sufletești?

Să întoarcem la dreapta credință pe cei necredincioși și eretici; să întoarcem la pocăință pe cei păcătoși și înstrăinați de Dumnezeu; să învățăm cele bune pe cei neștiutori; să mîngîiem și să sfătuim pe cei deznădăjduiți, pe cei întristați și bolnavi; să ne rugăm pentru aproapele nostru, adică pentru tot omul care este în nevoi (Filipeni 1, 19; Coloseni 4, 3; Iacov 5, 16); să iertăm din inimă pe cei ce ne greșesc și să nu ne răzbunăm pe ei (Matei 5, 44-48; 18, 22).

728. Cum poate face milostenie săracul care nu are ce să dea milostenie?

Dacă cineva este așa de sărac că nu are nimic să dea milostenie celui lipsit, unul ca acela este scutit de milostenia cea trupească, „că dacă nu avem, nu ni se cere” zice Sfîntul Isaac Sirul. Inșă milostenie duhovnicească oricine poate și este dator să facă cu aproapele. Adică să se roage pentru cei în suferință, să-i îndemne la biserică, să le dea un pahar cu apă, să le spună un cuvînt de mîngîiere.

729. Cînd nu poți face milostenie multă - vorbim de credincioșii de la țară -, să-ți pară rău că n-ai făcut, și acea părere te ridică exact la măsura celui ce a făcut mari milostenii. La toată fapta bună, dacă se smerește inima se împlinește cuvîntul: inima înfrîntă și smerită, Dumnezeu nu o va urgisi.

730. Cît de mic dar ai dat, dacă dai cu smerenie și cu părere de rău că nu poți face mai mult, aceea este adevărata milostenie.

731. Vine dăunăzi o mătușă năcăjită. Mă uitam, măi, cum i-aduce Dumnezeu! Ea, săraca, zice:

- Aș pune 40 de Liturghii, dar n-am bani de drum! Vă dau un șervețel! Numai cu atît a venit, cu un șervețel.

Știi cît m-a costat pe mine ăsta? Și i-am zis:

- Mamă, lasă că-ți pun eu slujbe!

I-am pus de trei ori cîte 40 de Liturghii pentru șervețelul acela.

- Mai dau 15 lei! A zis bătrîna.

- Vai de mine! Noi n-am venit aici la mănăstire să ne îmbogățim! Noi am venit să ne plîngem păcatele.

- Dar nu-i primit dacă nu dau bani, Părinte!

- Este primit. Iți spun eu!

De aceea, eu nu mă supăr cînd aduce cineva pușin. Pentru că Domnul nu se uită la darurile noastre... Se uită la voința cu care se aduce darul.

732. Ca preot, să nu îngreunezi omul, să facă milostenie de silă. „Că pe dătătorul de bunăvoie îl iubește Dumnezeu”. Dacă o să vadă credincioșii că preotul face el mai întîi milostenie, vor face și ei. Măcar c-o faci din fățarnicie

acea milostenie, nu te teme, că te va ierta Dumnezeu, că vrei să dai pildă bună tuturor. „Mai bine să faci - după cum spune Sfântul Ioan Scărarul -, de fățarnicie o faptă bună, decît să n-o faci deloc". Că pe urmă vine și smerenie în inimă!

733. Poți să dai canon la oameni să facă milostenie. Dar nu la cei care sunt bogați. Că ei au buzunarele doldora, vin și-ți pun un teanc de bani pe masă și zic: „Gata! M-am mîntuit". Dar împărăția lui Dumnezeu nu se cumpără cu bani! Să le dai să postească, să facă metanii, să privegheze. Că atunci se ostenesc și au plată de la Dumnezeu. Milostenie îi dai să facă la unul mai sărac. Că el ca să facă rost de bani trebuie să se ostenească, și așa are plată de la Dumnezeu.

734. În iad sunt și preoți, și călugări, și fecioare, și împărați... Numai smeriți și milostivi nu sunt în iad!

735. Să facem milă, ca să aflăm milă.

736. Pe călugării care adună bani și averi, numai milostenia îi poate izbăvi de osînda lui Dumnezeu.

737. Să ne amintim de Părintele Vichentie Mălău, mare duhovnic la Secu și Agapia. Cînd venea cîte un sărac la chilia lui și nu mai avea ce să-i dea, se ducea pe la părinți sau maici și le zicea: „Vă rog, împrumutați-mă cu o sută de lei, că a venit Hristos la mine și nu am ce să-i dau!". Așa făceau părinții noștri. Așa să facem și noi! Săracii sunt mîntuirea noastră.

738. Dacă cineva este milostiv, fără vreun scop rău, unul ca acela are dragoste de Dumnezeu și de aproapele și prin aceasta el împlinește toată Legea, deoarece „dragostea este împlinirea legii și legătura desăvîșirii" (Romani 13, 8-10; Coloseni 3, 14).

739. Nu este de ajuns pentru mîntuire numai milostenia. Că nu numai porunca milosteniei trebuie împlinită, ci și toate celelalte fapte bune și porunci ale lui Dumnezeu.

740. Îți zice conștiința: „Măi omule, a întins mîna un om necăjit. Dă-i ceva!". Și tu poate ai ceva să-i dai, cît de puțin; dar iubirea de sine zice: „Să dau bani la toți golani? Să se ducă să muncească!". Și nu-i dai nimic. Aceasta este bucuria dracilor! Trebuie măcar cîte puțin să-l mîngîi, să-i dai, că Evanghelia spune: „Cine cere de la tine, dă-i". Dar tu, cu iubirea de sine, zici: „Lasă, că am copii, am femeie, am eu cui da!". Și nu-i dai.

741. *Călugărul este dator să facă milostenie?*

Cum să nu! Orice călugăr este dator să facă milostenie la săraci, din tot ce are: îmbrăcăminte, bani, alimente. Chiar și cel ce trăiește în pustie este dator să deschidă ușa săracului, să-i dea pesmeți de mîncare sau măcar un pahar de apă. Numai celui ce trăiește cu totul izolat în adîncul munților și este cu desăvîșire lipsit de cele pămîntești nu i se cere milostenie. Nu auzim ce spune Sfântul Isaac Sirul? „Călugărul care nu face milostenie, este ca un pom blestemat și fără roade!".

Dar mai ales călugărul de azi, care are salariu și de toate! Să facă milă cu banii, numai să nu-i strângă, că se aruncă în prăpastia pierzării. Vai de călugărul care strânge bani și nu-i împarte la săraci, că își adună lui mare osîndă.

742. Călugării din obște, care într-adevăr sunt călugări și păzesc cu sfințenie votul sărăciei, fiind săraci de cele pămîntești, nu sunt datori să facă milostenie materială. Ei ajută lumea mai ales cu sfînta rugăciune și cu exemplul vieții lor. Mănăstirile, însă, întotdeauna au făcut milostenie la cei săraci și nevoiași. La trapeza fiecărei mănăstiri, ca: Neamț, Secu, Sihăstria, exista o masă pentru săraci, numită „masa calicilor”, unde mînceau zilnic zeci de săraci din Pipirig, călători, închinători și bolnavi. Oricine venea, primea mîncare și cazare gratuit timp de trei zile. Aceasta este milostenia călugărilor, după Sfinții Părinți! Ea se face de obște, în numele tuturor, de aceea toți au parte de ea. Iar dacă cineva din călugări are ceva de prisos, el trebuie să dea tot ce are în plus la iconom, ca acesta să împartă milostenia, iar nu călugărul.

743. Mi-amintesc că odată a venit la starețul nostru, Protosinghelul Ioanichie Moroi, un om sărac cu o casă de copii, să ceară ajutor. Starețul l-a întrebat: „Frate, ai vacă cu lapte?”. „Nu, Părinte, i-a răspuns el, cu ce s-o cumpăr?”. Atunci starețul s-a sfătuit cu părinții din consiliu și i-a donat acelui sărac o vacă cu lapte care făta de două săptămîni.

Starețul nostru așa ne zicea: „Lasă, să mă duc eu în iad, că adun bani pentru obște, decît să vă duceți voi!”, și nu ne lăsa să avem bani la chilie. „Călugărul care are avere deosebită, este al doilea Iuda, spunea bătrînul, este fur și tîlhar, că fură din avutul obștei și duce la neamurile sale”.

744. Precum sufletul este mai presus de trup, tot pe atît și milostenia sufletească este mai presus decît cea trupească.

745. De la călugării cei săraci și cei ce petrec în supunere și ascultare, precum și de la cei ce se liniștesc prin pustii, Dumnezeu nu cere milostenie sau primire de străini sau sprijinire de bolnavi sau de a cerceta pe cei ce sunt în temniță, căci aceste bunătăți mai cu osebite le cere Dumnezeu de la oamenii cei mireni. Iar nouă, monahilor, mai mult ni se cere de la Dumnezeu să facem milostenia cea sufletească, adică să ne rugăm pentru toți oamenii, să iertăm pe toți ce ne greșesc, să sfătuiem bine pe cei care ne cer sfatul, să răbdăm neazuri din partea altora și să purtăm în toată vremea în minte și inimă deopotrivă dragostea față de toți.

746. Să nu plece nimeni de la voi nemiluit, mamă! N-ai un ban, dă-i un cartof, un colț de pîine, o batistă, dă-i ceva cît de puțin. Dacă dai puțin, dar îți pare rău că nu dai mai mult, ca fulgerul ajunge la Dumnezeu milostenia ta. De ce? S-au întîlnit două mari virtuți: milostenia cu smerenia.

MINTEA

747. Mîntea și inima sunt două părți domnitoare ale ființei omenești, cele mai fine și mai ușor de abătut de la rău, și, totodată, sunt cele care mișcă

spre păcat și pe celelalte părți și mădulare mai grosolane și mai greu de abătut ale trupului; căci mai întâi se mișcă spre păcat părțile mai fine și apoi cele mai mari și mai grosolane. De aceea, curățindu-se cele dintii, se curăță întreaga fire omenească de patimi, făcându-se astfel mai lesnicioasă să primească harul și lucrarea lui Dumnezeu mai presus de fire. Calea aceasta curăță firea, mai repede decât oricare, deoarece are ca lucrare și îndeletnicire porunca cea mai mare, sobornicească și mai cuprinzătoare decât toate celelalte, aceea de a iubi omul pe Dumnezeu din tot sufletul său, din toată inima sa, din toată virtutea sa și din tot cugetul său. Mai ales pentru împlinirea acestei porunci, dar și pentru celelalte, i se dă omului darul cel mai presus de fire al lui Dumnezeu. Sfântul Filotei Sinaitul, în precuvîntarea ce o face la cele 40 de capete ale sale din **Filocalie**, zice: „Cu păzirea inimii se păzesc împreună și dumnezeieștile porunci ale lui Hristos” (**Filocalia**, voi. 4).

748. Îndată ce vom vedea că se înmulțesc cugetele viclene și pătimișe în mintea și inima noastră, să aruncăm în mijlocul lor numele Domnului nostru Iisus Hristos și îndată se vor împrăști ca fumul în aer, după cum și experiența ne învață.

749. Mintea fiind răpită de dumnezeiescul dar, măcar că se face mai presus de firea sa, nu se tulbură, nici suferă vreo schimbare spre mai rău, așa cum pătimesc proorocii cei mincinoși, vrăjbitorii și cei ce se împletesc cu demonii, ci rămîne curată și netulburată, schimbându-se în mai bine și mai presus de fire, aflîndu-se întru uimire și mirare.

După mărturia Sfântului și dumnezeiescului Părinte Grigorie Palama și după mărturiile tuturor Sfinților Părinți numiți trezvitori, de nu se va învrednici cineva de luminarea cea din inimă (care se numește și ipostatică, pentru că ea rămîne în suflet după deprindere și nu se formează din înțelegere), mintea nu poate fi răpită către Dumnezeu, fiindcă mintea, fiind povățuită de luminarea care se înmulțește în inimă și se revarsă, după cum zice Iosif Calotheti, se urcă sau se ridică spre dumnezeieștile descoperiri ale puterii lui Dumnezeu, ale înțelepciunii și bunătății Lui, și este răpită către însușirile cele pururea viețuitoare și firești ale lui Dumnezeu, cele mai înainte de facerea zidirii și cele ce vor să fie și alte lucruri tainice și negrăite, pe care va voi Duhul Sfânt să le descopere minții și sunt după curăția ei.

750. Sfântul Grigorie Sinaitul spune că mintea creștinului trebuie să aibă nouă lucrări duhovnicești, și anume: contemplarea la Persoanele Preasfintei Treimi și la toate puterile cerești; contemplarea la întruparea Mîntuitorului nostru Iisus Hristos pentru mîntuirea lumii; contemplarea naturală în duh, adică cugetarea la rațiunile lucrurilor create de Dumnezeu, la frumusețea creației, la scopul pentru care au fost create, la armonia creației, a universului și ridicarea minții de la cele văzute la cele nevăzute; de la frumusețea celor de jos, la frumusețea dumnezeiască a celor de sus; de la cele trecătoare la cele gîndite și veșnice, urcînd de la cele pămîntești la cele dumnezeiești ca pe o scară duhovnicească.

A patra lucrare a minții este cugetarea la moarte; apoi cugetarea la muncile iadului, unde se chinuiesc cei păcătoși; cugetarea la fericirea raiului; cugetarea la Impărăția cerurilor, după Judecata viitoare, și a noua lucrare a minții, cugetarea la frica de Dumnezeu și la păcatele noastre, ca niciodată să nu mai greșim.

751. Care sunt mișcările duhovnicești ale minții?

Mintea creștinului are trei mișcări, după Sfântul Maxim Mărturisitorul: Mișcarea dreaptă, când cugetă numai la Sfânta Scriptură, la minunile Domnului, la cele cerești. În această mișcare a minții poate intra și ispita diavolului pentru a-l înșela pe om.

A doua este mișcarea în zig-zag, când omul cugetă și la Sfânta Scriptură și la lumea văzută a zidurilor, la creație. Și aici poate intra ispita diavolului, când cugetă prea mult.

A treia mișcare a minții se numește ocolitoare sau în spirală, când omul se coboară cu mintea în inima sa, precum melcul în casa sa și mirele și mireasa în cămară, și de aici, din inimă, unde nu mai poate intra ispita diavolului, mintea se înalță spre Hristos. Marii noștri sfinți și cuvioși întotdeauna își aveau mintea în inimă și de aici, din adâncul inimii, se rugau, vorbeau cu mirele Hristos și dădeau război diavolului. Despre aceasta spune și Mîntuitorul, zicînd: „Iar tu când te rogi, intră în camera ta și încuind ușa ta, roagă-te Tatălui tău...” (Matei 6, 6).

Aceasta este cea mai înaltă și mai folositoare mișcare a minții, să o coborîm în inimă și de aici să ne înălțăm să vorbim cu Hristos, să plîngem pentru păcatele noastre și să dăm război diavolului. Dar nu toate cele trei mișcări le putem folosi la fel.

752. Mulți dintre oamenii care au mintea slabă și neiscusită cad ușor în prăpastia părerii lor; atunci încep să le arate vedenii și vise, care par adevărate, spre a-i înșela și a-i face să se gîndească înalt despre sine, cum că s-au învrednicit de mari daruri de la Dumnezeu, deoarece ei au devenit oameni cu vedenii și vise, prin care li se descoperă cele viitoare.

Despre acestea ne învață și dumnezeiescul Părinte Ioan Scărarul, care zice: „Dracii slavei deșarte, pe cei slabi la minte, îi fac prooroci în vedenii și vise” (Scara).

MINUNILE

753. Adevăratele minuni nu sunt decît de la Dumnezeu, iar minuni false și mincinoase sunt de multe feluri și chipuri, care s-au făcut și se fac de către oamenii cei fermecători și răi, spre a lor veșnică osîndă și pieire.

754. Minunile cele adevărate se deosebesc de cele mincinoase printr-o seamă de condiții, dintre care sunt:

1. Să fie vrednice de numele lui Dumnezeu și să fie cuprinse în Sfânta Scriptură și în Sfânta Tradiție;

2. Să se producă cu mijloacele cu care s-au produs minunile Mîntuitorului și ale Sfinților Lui;

3. Să nu se tăgăduiască unele pe altele și să nu se opună unele altora;
4. Să nu se contrazică cu Sfânta Scriptură sau cu Sfânta Tradiție;
5. Să se urmărească mântuirea sufletului omenesc;
6. Să aducă folos și spor vieții sufletești, nu morții și păcatului;
7. Săvârșitorul minunii să grăiască numai adevărul, să ducă o viață fără de pată și să nu urmărească interese personale cu scopuri egoiste;
8. Să îndrepte moravurile la cei ce văd minunea;
9. Să poarte în ele siguranța și puterea duhului lui Dumnezeu;
10. Să dovedească lucrarea proniei lui Dumnezeu (**Invățătură de Credință Ortodoxă**, București, 1952).

Toate minunile cele adevărate se pot face numai în numele lui Iisus Hristos și prin Biserica lui Hristos, căci Biserica, după mărturia marelui Apostol Pavel, este: „Stîlp și temelie a adevărului” (I Timotei 3, 15). Ea ține canonul neclătinat al adevărului (Sfântul Irineu, **Contra tuturor ereziilor**). „Unde este Biserica, zice Sfântul Irineu, acolo este duhul lui Dumnezeu, acolo este Biserica cu tot Harul, iar Duhul este adevărul” (I Timotei 3, 15).

755. Suntem datori să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute cu Harul Său să putem scoate și izgoni demonii din noi și nu din alții! Și iarăși suntem datori să ne rugăm stăruitor și cu evlavie și cu umilință Preabunului Dumnezeu, să ne ajute să înviem prin pocăință adevărată sufletul nostru cel mort prin păcate și să nu ne îndrîjim cu drăcească obrăznicie a cere lui Dumnezeu darul de a învia morții și de a face minuni.

MINUTUL CEL DIN URMĂ AL VIEȚII

756. Ceasul și minutul cel mai de pe urmă, fiind la sfîrșitul vieții noastre, sunt mai prețioase decît toată viața pe care am trăit-o pe pămînt, oricît de lungă ar fi fost. Pentru a ne da seama mai bine de acest lucru trebuie să cugetăm că, pentru minutul cel mai de pe urmă al vieții noastre, Tatăl nostru Cel din ceruri a trimis pe Unul-Născut Fiul Său. Pentru acest minut Fiul lui Dumnezeu S-a născut prunc în peșteră, S-a culcat în iesle și a suferit pentru noi Cruce și moarte de ocară.

Pentru acest minut s-a scris Sfânta Evanghelie și s-a propovăduit în lume, ca să găsim în ea învățătură cum să ne pregătim și să trăim creștinește, păzind poruncile lui Dumnezeu. Pentru acest minut ni s-au dat toate darurile Sfîntului Duh prin cele șapte Sfinte Taine, ca mijloace sfințitoare, cele zece porunci, cele nouă porunci ale Bisericii și chemarea vieții călugărești.

Pentru acest din urmă ceas al vieții noastre, atîția cuvioși au fugit în pustie, au viețuit în peșteri și în crăpăturile pămîntului și s-au nevoit pînă la moarte cu mari lupte și osteneli duhovnicești. Pentru acest minut de mare preț atîtea milioane de mucenici au suferit chinuri și moarte defăimînd viața de aici spre a cîștiga viața de veci și spre a se încununa de Hristos Mîntuitorul nostru pentru răbdarea lor pînă la sfîrșit.

Deci, știind că de ceasul din urmă a vieții atîrnă mîntuirea sufletului nostru, totdeauna trebuie să priveghem aducîndu-ne aminte de cele scrise: „În ce te vei afla întru acela te voi judeca” (Ecclesiast 11).

757. Să nu uităm că și vrăjmașul mîntuirii neamului omenesc știe mai bine decît noi cît de mare preț are acest minut al vieții omului pentru mîntuirea sau osînda lui. De aceea, în ceasul cel mai de pe urmă al vieții noastre, diavolul aduce cele mai groaznice și mai grele ispite și asupriri asupra sufletului nostru, pentru a-l pierde și a-l despărți de Bunul Dumnezeu, Ziditorul și Mîntuitorul nostru.

758. Sfinții Părinți spun că cele mai grele atacuri și asupriri pe care le aduce diavolul în vremea morții asupra robilor lui Dumnezeu sunt în număr de patru, și anume:

Primul atac este împotriva credinței noastre. Diavolul, văzînd că omul este slăbit, începe să-i semene în minte gînduri și îndoieli asupra dreptei credințe în Bunul Dumnezeu.

Al doilea atac în vremea morții îl dă diavolul împotriva nădejzii. Cu această asuprire se silește diavolul să ne supună, cu frica ce o pune în noi prin amintirea păcatelor noastre, vrînd să ne arunce în groapa deznădejzii.

Al treilea fel de asuprire adusă de către diavol în vremea morții este atacul slavei deșarte și al încrederii ce o ai în tine și în lucrurile tale că te vor mîntui. De aceea, niciodată, dar mai ales în ultimul ceas al vieții tale, nu-ți lăsa mintea să se abată nici la cea mai mică plăcere de sine și de lucrurile tale, chiar de ai fi lucrat toate virtuțile sfinților. Plăcerea ta să fie numai în a nădăjdui în Bunul Dumnezeu, în mila Lui, iar nu în lucrurile vieții pe pămînt.

Totdeauna să fii defăimat în ochii tăi pînă la ultima suflare și cînd vei descoperi vreun lucru bun făcut de tine să recunoști că numai Bunul Dumnezeu l-a făcut și nu tu. Să nădăjduiești în ajutorul lui Dumnezeu, dar să nu aștepti a-l lua drept răsplată pentru multele și grelele războaie purtate, în care ai biruit. Rămii totdeauna într-o sfințită frică, mărturisind că toate prevederile, grijile, ostenele și nevoințele pe care le-ai avut ar fi fost zadarnice, dacă Bunul Dumnezeu nu le-ar fi adunat laolaltă și nu le-ar fi pus sub aripile Sale. Să ai toată nădejdea numai în acest sprijin. Urmînd aceste sfaturi, vrăjmașii nu se vor putea întări în ceasul morții tale și ți se va deschide calea să treci cu bucurie de la acest pămînt la Ierusalimul cel ceresc, la dulcea ta patrie.

A patra asuprire grea adusă de diavolul în vremea morții este cea a nălucirilor și a închipuirilor.

În toată vremea vieții noastre vrăjmașul cel viclean nu prea se ostenește să ne dea război cu nălucirile sale, însă în vremea sfinșitului vieții cu mare tărie le aduce, vrînd să ne amăgească cu mincinoasele lui arătări, cu vedenii și cu prefaceri în îngeri de lumină.

În fața acestora, fratele meu, să rămii tare, recunoscînd nimicnicia și neputința ta. Cînd vei vedea că vine cu năluciri, atunci, cu mult curaj și cu inimă îndrăzneată, să zici: „Schimbă-te, ticălosule, în întunericul tău, căci mie nu-mi

trebuie vedeniile tale. Eu nu am nevoie decît de îndurarea Domnului și de mijlocirea rugăciunilor Preasfintei Sale Maici și pururea Fecioarei Măria și a tuturor sfinților Săi".

Chiar dacă vei cunoaște că aceste semne sunt adevărate, totuși, să fugi totdeauna de ele și, pe cît poți, alungă-le departe de tine. Nu te teme, că nu se supără Bunul Dumnezeu de această întoarcere a ta, dacă aceste vedenii ar fi de la El. Știe El să ți le curețe și nu-I va părea rău dacă nu le primești, fiindcă Cel ce a dat har celor smeriți nu-l ia de la ei pentru tot ceea ce fac din smerenie.

Aceste patru asuprairi sau războaie sunt cele mai obișnuite arme pe care le folosește vrăjmașul împotriva noastră în ceasul cel din urmă al vieții. Diavolii mai au obiceiul să atace pe fiecare la sfîrșit și după unele înclinări și patimi, care i-au biruit mai mult în viață.

MIRENII

759. Să fii încredințat că mirenii care fac milostenie și alte fapte bune, chiar de ar face minuni și ar vorbi cu îngerii, tot nu pot ajunge la înălțimea călugărului ce duce o viață de liniște, de ascultare și de sărăcie pentru dragostea lui Hristos.

Mirenii aduc jertfă lui Dumnezeu, hrană trupească: haine, bani și alte lucruri pe care le dau bisericilor sau săracilor, pe cînd adevărații monahi aduc lui Dumnezeu jertfe de laudă din gurile lor, în toată vremea. Și această jertfă de laudă o cere Dumnezeu de la noi mai mult decît jertfele cele trupești.

Dar și mai mult decît atîta, monahii, prin lepădarea de sine și prin lepădarea de voile lor se aduc pe sine jertfă întreagă cu toată ființa lor, adică trupul și cu sufletul lor, în slujba lui Dumnezeu, silindu-se de bunăvoie să ducă Crucea lui Hristos și să-I urmeze Lui, precum ne-a învățat Domnul (Matei 16, 24).

760. Mirenii, cei din lume, chiar dacă ar face minuni cu faptele lor cele bune și chiar de ar fi vrednici să vadă îngeri, tot nu vor putea să ajungă vreodată la măsura călugărilor celor săraci și care petrec în supunere și ascultare, precum nici la măsura celor ce se liniștesc în pustie.

MISIONARII, MISIONARISMUL

761. *Ce pregătire trebuie să aibă un misionar creștin ca să poată predica în biserică?*

În primul rînd, trebuie să fie acreditat de Biserică pentru a răspîndi cunoștințele sale și celorlalți. El trebuie să aibă, pe lîngă însușirea învățaturii de credință, și unele însușiri care dau chipul ideal al adevărului misionar laic, adică:

1. Credința riguroasă ortodoxă, luminată, fermă, trează și activă;
2. Adevărata sensibilitate pentru comuniunea frățească întru mîntuire;
3. Zel și stăruință statornică și neînfrîntă;
4. Optimism sănătos și senin.

Numai creștinul împodobit cu un buchet de astfel de însușiri poate fi un adevărat misionar ortodox. Zel misionar poate avea numai acela care înțelege și prețuiește valoarea bunurilor cerești și își dă seama, totodată, cât de mult trebuie compătimit cel care nu are aceste bunuri. Cine nu însetează după viața în Dumnezeu, acela nu poate fi aprins de zelul de a mijloci și altora această viață (cf. Dr. Corneliu Sîrbu).

762. Prima normă a misionarismului laic este apărarea dogmelor drepte credințe ortodoxe, deoarece dogmele sunt izvorul din care se nasc canoanele sau normele ce rînduiesc și reglementează viața Bisericii, ca organism social (cf. Valerian Șesan, **Curs de Drept Bisericesc Universal**, ediție îngrijită de Dr. Milan Șesan, Cernăuți, 1942). A doua normă de care trebuie să țină seama misionarismul laic este aceea că el trebuie întotdeauna să fie subordonat ierarhiei, iar conducerea lui să-i aparțină ierarhiei. Misionarismul laic numai atunci este puternic și bine orientat, dacă acționează din însărcinarea, trimiterea și sub supravegherea ierarhiei.

763. *De ce Biserica Ortodoxă nu se prea implică în misionarism, ca să facă cunoscută dogma ortodoxă în alte părți, cum fac catolicii și celelalte confesiuni?*

Biserica Ortodoxă trăiește! Cea mai mare învățătură este trăirea. Eu am la spovedanie popor de la țară. Țin tradiția sfântă cum au învățat-o de la părinții lor. Datorită poporului se ține mai tare Ortodoxia la noi.

764. în Biserica Ortodoxă poziția și funcția misionarismului mirean în viața și dezvoltarea Bisericii se fundamentează și se lămurește deplin în baza celor două teze doctrinale: preoția generală și Biserica - Trupul tainic al Domnului. Preoția generală a creștinilor laici se întemeiază pe sfința Taină a mirungerii (I Petru 2, 5; I Corinteni 12, 13; 12, 27; Galateni 3, 28). Căci spune Sfântul Apostol Petru către „cei împrăștiați printre străini”, numindu-i preoție sfința: „Iar voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu, ca să vestiți în lume bunătățile Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa cea minunată”. Toți creștinii au deci misiunea de a propovădui chemarea lui Hristos, toți formează „poporul lui Dumnezeu” (I Petru 2, 5-10). Dar organizarea acestei misiuni este de datorita ierarhiei bisericești. Prin ierarhie, se recunosc și se reglementează drepturile mirenilor la misionarism, căci ierarhia deține întreaga putere în Biserică (cf. Dr. Corneliu Sîrbu).

Așadar, misionarismul laic, organizat și activ sub egida treptelor supraordonate ale ierarhiei, nu este o inovație dincolo de cadrul Ortodoxiei, ci o întoarcere la „instituțiunile creștinismului primar” (Mitrop. Nicolae al Ardealului, **Ortodoxia în mijlocul frământărilor de azi**), care reprezintă întruchiparea clasică a celui mai adînc și mai autentic creștinism. Potrivit Sfintei Scripturi, și creștinii mireni - nu în aceeași măsură ca misionarii ierarhici, ci pe măsura preoției lor generale - pot fi sarea pămîntului (Matei 5, 13). Sfînta Scriptură zice: „După harul pe care l-a primit fiecare, sluiți altora ca niște buni iconomi ai

harului celui de multe feluri al lui Dumnezeu" (I Petru 4, 10). Mîntuitorul a zis: „Oricine Mă va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu pe el înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu de el înaintea Tatălui Meu care este în ceruri" (Matei 10, 32-33, Marcu 8, 38; Luca 9, 26). Marele apostol Pavel zice: „Nimeni să nu caute pe ale sale, ci fiecare pe ale aproapelui" (I Corinteni 10, 24). Și dumnezeiescul Ioan Evanghelistul a scris: „Și noi suntem datori să ne punem sufletele noastre pentru frați" (I Ioan 3, 16). Și iarăși îl auzim pe marele apostol Pavel, zicînd: „Cuvîntul lui Hristos să locuiască întru voi din belșug; învățați-vă și muștrați-vă între voi, cu toată înțelepciunea" (Coloseni 3, 16).

Creștinul mirean este dator să lucreze la îndreptarea celor greșiți, după cum s-a scris: „Fraților, de va cădea vreun om în vreo greșeală, voi, cei duhovnicești, îndreptați-l pe unul ca acesta cu duhul blîndeții, luînd seama la tine însuși ca să nu cazi și tu în ispită" (Galateni 6, 1; Evrei 12, 12-44). Și iarăși zice: „Vouă vi s-a dat pentru Hristos, nu numai să credeți întru El, ci și să pătimiți pentru El, ducînd aceeași luptă pe care ați văzut-o la mine și ați auzit-o despre mine" (Filipeni 1, 29-30).

765. *Intre misionarii laici pot să fie și femei, sau numai bărbați?*

Dacă cercetăm istoria veche a Bisericii Creștine, aflăm că și femeile, deși nu predică în biserică, avînd în vedere învățătura marelui apostol Pavel care le spune „să tacă în biserică" (I Corinteni 14, 34), în afară de Biserică făceau cu adevărat misionarism. Ca să ne dăm seama de acest lucru, să-l auzim pe apologetul Aristide de Atena care, arătînd misionarismul femeilor creștine din acea vreme, zice așa: „Femeile creștine sunt curate ca fecioarele. Ele predică din dragoste (cuvîntul lui Dumnezeu) sclavilor, sclavelor și copiilor acestora. Ele se străduiesc să încredințeze pe sclavi și, dacă aceștia sunt cîștigați pentru credință în Iisus Hristos, atunci ei sunt numiți de-a dreptul - fără nici o deosebire - frați ai stăpînilor lor" (**Apologia** a XV-a). Iar bărbaților care sunt bine pregătiți, li se încuviința a predica chiar în biserică (Livi Stan; Popescu M. Teodor, **Primii didascăli**, în „Studii Teologice", anul III, nr. 2, București, 1932, p. 143).

MOARTEA

766. Cuvîntul „moarte" a fost prima amenințare a lui Dumnezeu asupra omului pe cînd era în rai și cea mai puternică armă împotriva păcatului. Sfîntul Vasile cel Mare spune că „cel mai bun sfetnic în viață este aducerea aminte de moarte", iar Sfîntul Ioan Damaschin zice: „O, moarte, moarte, mai bine te-am numi noi viață!" și avea perfectă dreptate. Că și înțeleptul Solomon, dacă ar fi avut sfetnic moartea, nu ar fi căzut în desfrînări cu femei. Dar pentru că nu a cugetat la moarte a căzut, cu toată înțelepciunea dată lui de Dumnezeu.

767. Cea mai înaltă filosofie pentru un monah și pentru orice creștin este să cugete totdeauna la moarte, deoarece în înțîia amenințare cu pedeapsa pentru păcat, Dumnezeu a arătat că este „moartea", atunci cînd a zis strămoșilor

noștri Adam și Eva, referindu-se la pomul oprit: „In ziua în care veți mânca din el, cu moarte veți muri” (Facere 2, 17).

768. Omul a căzut în imaginație și apoi în păcat. Cea mai mare pagubă este să uite omul de moarte. Cum i-a șters omului din minte frica morții, îndată a murit prin păcat.

769. Intre două margini și hotare, ale nașterii și ale morții, este o distanță care trece ca un sunet al graiului, după cum spune și Sfinta Scriptură: „Zilele mele sunt mai grabnice decât un aducător de vești” (Iov 9, 25).

770. Dacă cineva s-ar sfătui cu moartea, în fiecare zi și ceas, ar spori mult duhovnicește și ar ajunge o icoană a desăvârșirii, iar prin pilda vieții sale, pe toți i-ar folosi și i-ar face să-l întrebe: „Cine a fost sfetnicul tău?” (Isaia 40, 13; Romani 2, 13; 2, 24; I Corinteni 2, 16).

771. Ce suntem noi? O mână de pământ în fundul unui mormânt! Din pământ bun am fost făcuți, dar l-am spurcat și mergem în pământ și spurcăm pământul! Ce suntem noi? Intinăciune și mîncarea viermilor.

772. La mormintele din cimitir vei învăța mai mult decât la toate școlile filosofilor din lume. Cel mai înțelept om din lume este cel care cugetă la moarte.

773. Părinții cei de demult aveau întotdeauna în chiliile lor un sicriu, și un cap de mort, ca să le aducă aminte ziua și noaptea de ceasul morții și să aibă lacrimi la sfînta rugăciune. Iar cînd erau tulburați sau împietriți la inimă și nu se puteau ruga, se duceau noaptea la cimitir sau la cei ce zăceau pe patul de moarte și așa dobîndeau iarăși lacrimi, umilință și rîvnă la rugăciune.

774. Siliți-vă cu dragostea lui Dumnezeu să faceți ce credeți că este bine. Că după moarte nu mai este mîntuire pentru nimeni. După moarte s-a închis ușa. Tot ce putem, să facem cît mai avem o scînteie de viață. Căci după moarte nu mai este lucrare pentru fapta bună. In ce te găsește moartea, în aceea te ia.

775. Totdeauna să fii cu gîndul la moarte, la judecată, la gheenă, la ultimul moment din viață, la Impărăția cerurilor, la slava dreptilor, la hotărîrea cea din ziua Judecării, pentru că acestea ne țin treji.

776. Dacă cuget la moarte, moartea mă oprește și de a gîndi răul, nu numai de a-l vorbi sau de a-l face. Eu știu că Dumnezeu o să-mi cîntărească și gîndurile și cuvintele și lucrurile vieții mele, cînd îmi voi da sufletul.

777. Vedem din vremea prigoanelor cum s-au ferit creștinii și sfinții, ca să nu aibă mîndria să spună: „Mă duc la moarte!”. Pentru că nu suntem pregătiți de moarte, și Dumnezeu, cînd vede că omul se reazemă pe puterile lui, îi ia darul.

778. Eu cred că **Ușa pocăinței**, dacă ar fi tipărită în zeci de mii de exemplare, toată lumea ar merge în rai. Numai dacă ar înțelege-o. Atît de mult folosește pentru creștini cugetarea la moarte, că ne arată ce-i omul și unde se duce și ce va fi în ziua morții sau a Judecării.

779. Cel mai mare sfetnic, cel mai bun sfetnic, cel mai înțelept sfetnic, dacă vrei să ți-l iei în viață, să ți-o iei pe moarte!

780. Să se știe că patru sunt asupra cele mai primejdioase cu care ne dă război vrăjmașul în vremea morții:

1. întâi este războiul împotriva credinței;
2. al doilea, împotriva nădejzii;
3. al treilea, împotriva smereniei, cu slavă deșartă și cu mândria;
4. al patrulea, cu nălucirile cele de multe feluri și prefacerea slujitorilor nedreptății în îngeri de lumină.

Sfântul Nicodim Aghioritul ne învață în ce chip trebuie a se lupta cineva împotriva acestor mari asupra și grele ispite din vremea morții. Și iată cum:

Cînd vrăjmașul va începe a ne da război cu mincinoasele lui apucături, prin gânduri de necredință în mintea noastră, atunci trebuie să ne tragem înapoi degrabă, de la minte la voire, zicînd: „Du-te înapoi, satano, tatăl minciunii, căci nu voiesc nici măcar să te aud pe tine, fiindcă destul îmi este mie a crede cele ce crede Biserica cea Sfînta a lui Hristos”.

Și să nu dăm loc în inima noastră gândurilor necredinței, precum este scris de înțeleptul Solomon: De se va sui peste tine duhul celui puternic - adică al vrăjmașului -, să nu-ți lași locul tău. Și dacă vrăjmașul-șarpe îți va aduce îndoială în ce crede Biserica, nu-l băga în seamă și să nu-i răspunzi. Ci, văzînd minciuna și viclenia lui, ferește-te foarte mult de el.

Iar dacă ești puternic în credință și în gândire și voiești să-l faci pe vrăjmașul de rușine, răspunde-i lui: „Biserica crede adevărul”. Și de-ți va zice ție: „Ce este adevărul?” Zi-i lui: „Acela pe care îl crede Biserica”. „Și ce crede Biserica?”. „Adevărul”. „Care adevăr?”. „Pe care-l mărturisește Biserica” și pururea fii în gînd cu rugăciunea către Mîntuitorul nostru Iisus Hristos.

Iar cînd ne războiește vrăjmașul cu deznădejdea, să ne aducem aminte de mila și bunătatea lui Dumnezeu, Care a venit în lume să moară pentru noi, păcătoșii.

Cînd ne va da război cu slava deșartă și cu mândria, să ne socotim că suntem praf și cenușă și să punem toate isprăvile noastre pe seama lui Dumnezeu. Să ne cunoaștem cu adevărat greutatea păcatelor și a răutăților noastre, dar să nu deznădăjduim de mila lui Dumnezeu, căci auzi ce zice Sfîntul Duh prin gura Proorocului David: Mîntui-va Domnul sufletele robilor Săi și nu vor greși toți cei ce nădăjduiesc spre Dînsul.

Iar dacă ne vor da nouă diavoli război cu nălucirile și prefacerile lor în chip de îngeri de lumină, să stăm tare întemeiați în smerenia cugetului nostru și să zicem: „Schimbați-vă, ticăloșilor, în întunericul vostru, că mie nu îmi trebuiesc vedenii. Nu am trebuință în acest ceas decît de mila lui Dumnezeu și de milostivirea Lui”.

Și chiar de ai cunoaște că multe din semnele arătate ar fi de la Dumnezeu, întoarce-te de la dîsele și alungă-le de la tine cît poți de departe. Și să nu te temi că nu-I place lui Dumnezeu acest lucru și această întoarcere a ta, de o faci socotindu-te nevrednic de acele vedenii.

781. *Se mai pot pune la slujbe morții care se ard la crematoriu?*

Dacă s-au pus fără voia lor la crematoriu, se pot pune la slujbe. Pentru că cei de pe front, când bătea artileria și brandurile și aviația la Cotul Donului, spuneau ofițerii, în 20 de minute, dintr-un regiment de 4000 de oameni, au rămas 12 oameni. Dacă i-au ars cu foc și s-au făcut scrum, ce-s vinovați ei? Poate ei au murit cu rugăciunea în gură.

Iar dacă s-a cerut omul să-l ducă la crematoriu, „Domnule, eu las testament să mă duceți la crematoriu”, acela s-a despărțit de Biserică și de slujbele Bisericii, că n-a vrut să primească rânduiala Bisericii cu înmormântare. Pe acela nu-l poți pune la slujbele Bisericii.

782. *Ce se întâmplă dacă a murit omul fără luminare?*

Dacă moare omul fără lumînare nu-i nimica. Lumînarea este numai un simbol. Auzi ce spune Mîntuitorul în Evanghelie, ca să arate care-i lumînarea noastră: Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor - și apoi arată care-i lumina - ca văzînd oamenii faptele cele bune ale voastre, să-L slăvească pe Tatăl vostru Care este în ceruri. Asta-i lumina. Faptele bune.

Poți să ai un milion de lumînări, nu-ți ajută nimic la moarte. Cine le-a aprins lumînarea la cei care au murit pe front? Iată lumina: dacă au avut fapte bune, aceea-i lumina.

Lumînarea este un simbol. Dacă o aprinzi este bine, dacă nu poți, nu-i nimic. Faptele bune merg cu noi, nu lumînarea.

783. *Preacuvioase Părinte Cleopa, pentru cei ce au murit nespovediți, se mai poate face ceva?*

Care au murit nespovediți și neîmpărtășiți toată viața, nu mai au legătură cu Biserica. În fundul iadului se duc. Dacă vezi că au murit necununați, care au trăit necununați, sau cei ce mor nespovediți și neîmpărtășiți de ani de zile, nu mai poți să te rogi pentru ei. Dacă au trăit în preacurvie nu poți să-i unești cu Biserica!

Dar știți cum îi mai poți ajuta? Cu un pomelnic sobornicesc. Biserica noastră, așa a rămas cu tradiția de la apostoli, se roagă în două feluri: sobornicește și nominal. Ați văzut preotul, cînd începe după „liturghia celor chemați”?... Să le descopere lor Evanghelia dreptății.... Să-i unească pe dînșii cu Sfînta sa sobornicească și apostolească Biserica...

Pentru cine se roagă atunci Biserica? Pomenește pe cineva? Se roagă pentru evrei, pentru turci, pentru chinezi, pentru toate popoarele lumii, să le descopere Dumnezeu Evanghelia dreptății.

În felul acesta se face, am găsit scris, pentru cei care mor nespovediți de multă vreme sau în păcate de moarte. Dacă știi ce preot l-a botezat, și-i mort, pui preotul acela; și ce preot l-a cununat, dacă a fost căsătorit, dacă-i mort; și nașii lui de botez; rudeniile spirituale. Ii pui pe aceia, fără să-i pui numele la acesta, și zici: „și cu tot neamul lor cel adormit”. Aici intră și el, că este botezat și este fiu duhovnicesc al lor.

Așa se poate face pomelnic pentru acei ce trăiesc toată viața necununați, nespovediți, neîmpărtășiți sau în alte păcate grele. Putem să-i punem pe aceștia, dar fără nume, sobornicește.

784. Vai de noi și de noi, că nu greșim pînă nu uităm de moarte. Nici un păcat nu trece de la minte la simțire, nici prin imaginația noastră, dacă avem înaintea ochilor moartea. Dacă uităm moartea, murim, dacă nu uităm moartea, trăim, suntem vii cu sufletul în vecii vecilor.

MOLITFELE SFÎNTULUI VASILE CEL MARE

785. Vine aici la mine unul, un viteaz, și zice: „Părinte, să-mi dai voie să citesc Molitfele Sfîntului Vasile cel Mare!”. „Măi, nu le citi, că te duc dracii pe sus de-aici! Tu ești de citit Molitfele Sfîntului Vasile?”. El de-abia a venit la mănăstire, și să-i dau voie să citească Molitfele Sfîntului Vasile, că el are ciudă pe draci. „Vai de capul tău! Cîtă ciudă are dracul pe tine și cît vrea să rîdă el de tine!”.

S-a dus la Sfîntul Varsanufie cel Mare, marele stareț al Palestinei, un călugăr și i-a zis: „îmi dai voie să blestem pe draci și să citesc Molitfele Sfîntului Vasile?”. „Nu-i blestema, că mare batjocură ai să iei de la dîșii! Smerește-te și zi iartă-mă, la toți”. Așa-i biruiești pe demoni. Că diavolul toate le face, numai „iartă-mă” nu zice, căci a căzut din mîndrie.

Diavolul postește, că nu mănîncă niciodată; el trăiește în feciorie, că nu se însoară, nu se mărită; el priveghează. Doarme el vreodată? Tu faci treabă, dar el stă degeaba? Nu poate sta. Tu crezi că pe diavol îl întreci la fugă, dacă ai fugi tu? El într-o clipă e la marginea pămîntului. Numai cu una îl întreci tu pe el; dacă ai socoti că: „Eu sunt praf și cenușă, și sunt păcătos, și nu pot nimica, și sunt nevrednic să trăiesc pe pămînt”. Numai de smerenie se teme diavolul. De alta nu se teme el; poți să fi tu nevoitor cît este lumea. Dacă nu știi să ceri iertare, ești batjocorit de ei; ești măturoiul dracilor.

MUNCA

786. Fraților, să muncim cu dragoste; să lucrăm, dar să avem pe Dumnezeu în minte. Nimeni nu poate să stea degeaba. Să lucrăm, să mergem la muncă, să asudăm, că așa avem poruncă noi de la început, căci zice: „Cu sudoarea frunții îți vei cîștiga pîinea ta” (Facere 3, 19).

Dar în sudorile noastre și în osteneli, pe ogoare și în fabrici, în birouri, în întreprinderi și oriunde am fi, să avem pe Dumnezeu în minte. Să avem pe Hristos, și cu Dînsul pe toate le putem. Auzi ce spune Apostolul Pavel: Toate le pot în Hristos, Cel ce mă întărește! Iar fără de El, nimic nu putem face!

787. Cînd te duci la prășit, omule, și ai luat sapa pe umăr, ia și pe Hristos în minte: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)”. Dacă lucrezi în atelier și ai pus mîna pe ciocan, pe bomfaier, pe fierăstrău, bați pe nicovală, sau dacă ești zidar sau tîmplar, sau orice meșteșug ai; de cîte ori dai cu ciocanul, zi și „Doamne Iisuse!”

788. Cînd plecăm la treabă, să avem pe Hristos în minte; și cînd venim de la treabă iar, și cînd ne odihnim iar. Și cînd ne sculăm din somn, prima simțire, primul cuvînt acesta să fie: „Slavă Ție, Dumnezeu nostru, slavă Ție!”, „împărate ceresc, Mîngîietorul, Duhul Adevărului”... Și celelalte.

789. Pururea să fie legea Lui în mintea noastră, ziua și noaptea; pururea să avem gîndirea și rugăciunea spre Dumnezeu, și atunci și darul lui Dumnezeu va întări brațele noastre și mintea noastră și corpurile noastre, și vom fi sănătoși și vom putea izbuti, cu darul lui Dumnezeu, la muncă, la osteneală, și la toate cele.

790. Lucrul nostru să fie împletit cu gîndirea la Dumnezeu, cu Sfînta Scriptură, cum era al Maicii Domnului în Sfînta Sfintelor. Lucrul nostru să fie așa de ușor, încît să nu ne strice mintea de la rugăciune, de la gîndirea la Dumnezeu. Așa arată dumnezeieștii Părinți.

791. Auzi ce spune Gheorghe Sinaitul? Este un drac înainte-mergător care are o ceată nenumărată pe fața pămîntului. Merg acești draci de dimineață și-i învață pe oameni, cînd s-au sculat din somn, mai întîi să pună mîna pe treabă: „Lasă rugăciunea mai la amiază! Mănîncă bine, bea bine, și hai la treabă!”.

792. Are obiceiul satana, o, monahule, și tu, creștine, să-ți dea lățime și lungime, ca să scoată mintea din gîndirea de Dumnezeu și să te ducă la pierzare!

NĂDEJDEA

793. Cea mai scurtă definiție a nădejdiei este: „Așteptarea cu încredere a bunătăților făgăduite de Dumnezeu”.

794. Cine nădăjduiește în Dumnezeu este iubit de Dumnezeu (Psalmul 146, 11), iar cine nădăjduiește în om, nădăjduiește în deșertăciune, deoarece omul deșertăciunii s-a asemănat și zilele lui ca umbra trec (Psalmul 101, 12; 143, 4; Ecclesiast 6, 12; 8, 13).

795. Dacă am avea și noi partea Mariei în viața noastră, dacă am sta la picioarele Domnului ca Maica Domnului în Sfînta Sfintelor, dacă am petrece în rugăciune și în gîndire de Dumnezeu ca dînsa, nu ne-ar hrăni pe noi oamenii, ci îngerii și serafimii din cer. Dar noi punem nădejdea numai în pieptul nostru și în priceperea noastră. Dar auzi ce spune proorocul Ieremia: Blestemat este omul care se reazemă pe brațele sale și și-a pus nădejdea în trupul său.

Auzi ce spune: „Cel ce se reazemă pe mîinile și pe picioarele sale, animal este, că are patru picioare, nu două”. Auzi? Blestemat este omul care se reazemă pe brațele sale și a întărit brațele trupul său. Mai zice: Nebun este acela care sărută mîinile sale și zice că acestea m-au hrănit pe mine.

NAȘII

796. Nașii trebuie să se aleagă dintre cei mai buni și mai evlavioși creștini, indiferent de starea lor socială, pentru că nașii sunt povățuitori duhovnicești ai finilor lor și au mai mari îndatoriri decît părinții cei trupești. Nașii trebuie să fie oameni cumpătați, morali, blînzi, de model în societate.

Să cunoască bine credința ortodoxă, Crezul, catehismul ortodox, Sfânta Scriptură și să meargă regulat la biserică. De aceea, nu pot fi nași la botez și la cununie creștinii de altă religie (catolici, protestanți, sectari etc), cei ce trăiesc în concubinaj (necununăți), în desfrinare, cei ce nu vor să aibă și să crească copii, cei bețivi, divorțați și cu nume rău în societate. Nașii trebuie să fie aleși cu multă grijă și numai cu voia preotului paroh, în fața căruia să se oblige că vor purta grija să învețe pe finii lor frica lui Dumnezeu, să-i supravegheze, să-i cheme la biserică, la spovedanie, la săvârșirea faptelor bune, să-i cerceteze regulat la casele lor, să-i mustre la nevoie, să le dea cărți creștinești de citit, pentru că nașii au mare răspundere, fiind garanții finilor lor înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Nașul se leagă cu finul și cu părinții lui „printr-o rudenie spirituală, care este mai mare decât cea după trup, deoarece el se numește părinte duhovnicesc” după Canonul 53 al Sinodului VI Ecumenic. „Părinții trupești, spune Dionisie Areopagitul, încredințează copilul unui creștin botezat care este un bun educator în cele dumnezeiești, încât copilul va rămîne pentru toată viața sub povățuirea lui, ca la un tată duhovnicesc și garant al vieții lui după Dumnezeu...”. Nașul trebuie să locuiască cât mai aproape de finul său pentru a-l supraveghea și ajuta la învățătura poruncilor lui Dumnezeu.

Iată, pe scurt, cum se aleg nașii de la botez, de la cununie și călugărie. Ei trebuie să fie cei mai buni din cei mai buni, că cei ce trebuie să dea socoteala în fața lui Dumnezeu pentru fiii lor sufletești. Putem spune că mulți nași credincioși își mîntuiesc sufletele prin finii lor, dacă îi cresc în frica Domnului; dar mai mulți se osîndesc pentru lenevirea și nepăsarea față de fiii lor sufletești. La rîndul lor și finii au datoria să asculte pe nașii și garanții lor sufletești, să-i consulte în toate, să primească sfaturile lor cele bune, să se roage zilnic pentru nașii lor, pentru preoții care i-au botezat, cununat sau călugărit și să le fie de model duhovnicesc în toată viața.

Nașii de călugărie se aleg de către stareț, dintre cei mai buni călugări sau duhovnici ai mănăstirii. Călugării trebuie să aibă nași numai dintre călugări, iar mireni numai dintre mireni.

797. Mare păcat fac preoții și creștinii aceia care pun nași mulți la nuntă, cum am auzit prin Bucovina, că au pus 40 de nași la o nuntă. Nebunie nemaipomenită! Toți se fac rudenii. Copiii lor nu se mai pot lua în veac în căsătorie.

Cine v-a învățat să puneți mulți nași la nuntă? Ca să iasă parale multe? Te duci în gheenă, în iad! Atît aveți voie, un naș să puneți; nașul cu soția lui (dacă sunt cununăți religios). Atît! Un singur naș să se pună la nuntă.

NEBUNUL PENTRU HRISTOS

798. *Cînd poți să te faci nebun pentru Hristos?*

După 40 de ani de călugărie!

NECREDINȚA

799. Necredința îi vine omului mai mult din voia lui liberă de a se lega pe sine de lucrurile cele deșarte și trecătoare ale veacului de acum.

800. Necredința îi vine omului din inimă necuvioasă (Evrei 3, 12); din inimă împietrită (Marcu 16, 14); din cauza abaterii de la adevărul revelat (Ioan 8, 44-46); din orbirea trimisă de la Dumnezeu (Ioan 12, 39-49); din orbirea trimisă asupra lui de la diavolul (II Corinteni 4, 4), care fură cuvântul (Luca 8, 12), precum și din căutarea slavei omenești. Necredința este un act liber al omului prin care el nu vrea să creadă în Dumnezeu, în făgăduințele Lui și în minunile Lui (Ioan 12, 37; Psalmul 77, 36; Numeri 14, 11).

NECROMANȚIA (comunicarea cu morții)

801. Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, precum și în învățăturile Sfinților Părinți, avem o mulțime de mărturii temeinice prin care se dovedește că Dumnezeu pedepsește cu mare urgie pe cei ce se ocupă cu necromanția (vorbirea cu morții). Mântuitorul ne învață că sunt fericiți cei ce nu au văzut și au crezut (Luca 1, 45; Ioan 20, 29). Iar marele Apostol Pavel arată că noi, cei ce am crezut în Hristos, în veacul de acum, ni se cade a umbla în puterea credinței și nu în a vederii, căci zice „umblăm prin credință, iar nu prin vedere” (II Corinteni 5, 7). Dar dracii cei iscoditori, învață pe oamenii cei asemenea lor să nu fie mulțumiți cu învățătura Mântuitorului și a Apostolilor Săi - de a umbla în puterea și adevărarea credinței cea în Hristos -, ci să voiască cu orice preț să vadă cu ochiul lor în chip simțit, cele ce trebuiesc a fi lăsate pe seama credinței, deoarece credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrărilor celor nevăzute (Evrei 1, 1). Omul care recurge la practicarea necromanției este un vrăjmaș al lui Dumnezeu care nu ascultă de poruncile Lui, nu se mulțumește cu cele descoperite pe calea credinței și cu cele descoperite nouă de Dumnezeu prin Sfintele Scripturi, ci caută să iscodească, asemenea dracilor, care îi îndeamnă la lucruri neîngăduite de Dumnezeu. Și astfel, crezând acelor năluciri drăcești, el ajunge să se depărteze de Dumnezeu și de învățătura Bisericii lui Hristos.

Unii dintre cei ce practică aceste urgii - de a chema spiritele morților sau mai bine zis ale dracilor - aduc ca mărturie exemplul lui Saul care ar fi practicat acest lucru, prin chemarea sufletului lui Samuil, la vrăjitoarea din Endor (I Regi 28, 7-11).

Dar să ia seama unii ca aceștia care urmează în răutate pe Saul, că de pedeapsa lui Saul se fac vinovați înaintea lui Dumnezeu. Căci tocmai pentru această fărădelege a pierdut Saul și împărăția și viața și s-a osîndit de Dumnezeu căzînd în uciderea săbiei sale (I Regi 31, 4-6; I Paralipomena 10, 4-6). Pedeapsa lui Saul pentru nelegiuirea vorbirii cu morții o arată Sfînta Scriptură, zicînd „Așa a murit Saul pentru nelegiuirea pe care o făcuse înaintea Domnului, pentru că n-a păzit cuvîntul Domnului și pentru că a întreat și a cercetat cu vrăjitoare și nu a cercetat pe Domnul. De aceea, a și fost el omorît și domnia lui a fost dată lui David, fiul lui Esei”.(I Paralipomena 10, 13-14). Așadar, cine vrea să-i

urmeze lui Saul în nelegiuirea chemării spiritelor morților, să aștepte de la Dumnezeu urgie și pedeapsă, asemenea lui Saul.

802. Dumnezeu a poruncit în Vechiul Testament: „Să nu alergați la cei morți, pe la vrăjitori să nu umblați. Să nu vă întinați cu ei" (Levitic 19, 31). Și iarăși: „Bărbatul sau femeia, de vor chema morți sau de vor vrăji, să moară neapărat; cu pietre să fie uciși, că sângele lor este asupra lor" (Levitic 20, 27). Chemarea spiritelor morților este urfciune înaintea lui Dumnezeu și El nu o permite în poporul Său (Deuteronom 18, 14; IV Regi 21,6) socotind ca pe una din cele mai mari răzvrătiri ale omului în contra voii Sale.

803. Noi nu avem nevoie să comunicăm cu morții, deoarece Dumnezeu ne-a descoperit tot ce a știut El că este de folos și de nevoie mântuirii noastre. De pildă, vorbirea cu morții ne poate da dovada că sufletele morților trăiesc. Dar acest lucru nu este o noutate, de vreme ce îl știm din dumnezeiasca descoperire - și este o chestiune de credință, nefiind nevoie de verificare prin vedere. Revelația dumnezeiască ne oferă toată garanția adevărului, și a o verifica prin experiențe simțuale, înseamnă a pune la îndoială adevărurile descoperirii lui Dumnezeu. Apoi, niciodată nu poate exista o deplină siguranță că în ședințele spiritiste ar fi de față spiritul presupus - adică cel care a fost chemat - deoarece și spiritele rele ale dracilor se pot închipui în spirite bune, după cum ne învață marele Apostol Pavel, zicînd: „Nu este de mirare, deoarece însuși satana se prefacă în înger al luminii" (II Corinteni 11, 14). Și dumnezeiescul Ioan Evanghelistul ne atrage atenția să fim cu mare grijă și să nu credem ușor oricărui duh, zicînd: „Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci ispițiți duhurile, de sunt de la Dumnezeu" (I Ioan 4, 1-3).

804. În Sfînta Scriptură se spune că la schimbarea la față a Mîntuitorului s-au arătat Moise și Ilie (Matei 17, 3), iar după învierea Mîntuitorului s-au arătat mai mulți morți din morminte (Matei 27, 52-53). Se confirmă, de asemenea, apariția unor îngeri, ca de pildă, la vestirea nașterii Sfîntului Ioan Botezătorul (Luca 1, 11-20) și a nașterii Mîntuitorului (Luca 2, 9-15), la suferințele din Grădina Ghetsimani (Luca 22, 43), la învierea Domnului (Matei 28, 2-7) ș.a., precum și intervenția lor spre folosul și slujba unor drepti și sfinți ai Vechiului și ai Noului Testament (Facere 19; Faptele Apostolilor 1, 10; 5,19-20; 12, 7-9 ș.a.); ei au comunicat cu oamenii de față, iar alteori în vis (Matei 1, 1-20; 2, 13 ș.a.). Dar aceste apariții nu s-au făcut la voia și la chemarea oamenilor, ci la porunca lui Dumnezeu. Ele confirmă nemurirea sufletelor și posibilitatea de a se arăta oamenilor în mod excepțional - printr-o îngăduință sau printr-o misiune primită de la Dumnezeu - însă nu confirmă dreptul omului de a căuta comunicarea cu morții.

805. Invocarea sfinților sau a îngerilor, nu este nicidecum același lucru cu necromanția, așa cum rătăcit înțelegeți voi. Noi, invocînd pe sfinții și îngerii lui Dumnezeu, nu avem nici intenția și nici pretenția de a vorbi cu ei în chip simțit, de a-i vedea aieva, sau de a le auzi vocea, și de a le cere prezența lor la

arătare, spre a ne descoperi anumite taine, care sunt menite de la Dumnezeu să rămână ascunse oamenilor. Noi vorbim cu sfinții și cu îngerii în sfinta rugăciune numai prin privirea cea nevăzută a minții și prin credință fără să avem pretenția de a vedea sau de a auzi în chip simțit pe sfinții sau îngerii cărora ne rugăm. Deci, lucrarea noastră în invocarea lor este nevăzută și numai prin credință, căci după învățătura Marelui Apostol Pavel „Umblăm prin credință, nu prin vedere” (II Corinteni 5, 7).

Voi, prin necromanție aveți scopul și intenția de a chema spiritele morților - sau mai bine zis - ale dracilor, care se arată vouă în chipul celor morți, spre a vi se descoperi prin ei și anumite taine în legătură cu viitorul celor morți și alte curiozități, nepermise în legea lui Dumnezeu. Auzi ce spune Sfinta Scriptură: „Nu se cuvine oare poporului să alerge la Dumnezeul său? Să întrebe pe morți pentru soarta celor vii? Intrebați legea și descoperirea” (Isaia 8, 19-20).

806. Spiritismul este o vrăjitorie care are ca scop și intenția de a ghici și a vrăji prin chemarea morților, neavând nici o legătură cu descoperirea cea dumnezeiască. Când bogatul nemilostiv ruga pe Avraam să trimită pe Lazăr în casa tatălui său și să comunice starea în care se afla el și să-i aplece astfel spre pocăință pe frații săi, Avraam i-a răspuns că celor vii le este de ajuns descoperirea Legii (Moise și proorocii) și deci nu au trebuință de mai mult (Luca 16, 30-31). Și, cu adevărat, prin descoperirea dumnezeiască, care ni s-a făcut de la Dumnezeu prin Sfinta Scriptură și Sfinta Tradiție, noi avem tot ce ne trebuie de știut despre mântuire și nu avem nevoie de a întreba pe morți - mai bine zis pe draci - spre folosul mântuirii noastre.

807. Noi nu trebuie niciodată să ne rugăm sfinților sau îngerilor sau chiar lui Dumnezeu însuși, cu scopul de a-L vedea sau de a simți pe vreun sfânt sau înger, în vremea rugăciunii noastre și de a vorbi cu el în chip simțit sau auzit, căci acest gând este o nebunie sau o mândrie drăcească ce duce adeseori - după dumnezeieștii Părinți - la ieșirea din minți. Iar dacă prin îngăduința și porunca lui Dumnezeu, vreunul din sfinți sau îngeri ar voi să se arate nouă în chip simțit, noi, pentru aceasta nu avem păcat, deoarece nu am dorit noi aceste lucruri, și nu am cerut acest lucru. Dar chiar și în aceste cazuri, este nevoie să fim cu mare atenție și să ne îmbrăcăm cu toată smerenia, cunoștința de sine și frica lui Dumnezeu, ca nu cumva să fie nălucire de la draci, cel ce se arată, căci știm că și satana se preface în înger de lumină și slujitor al dreptății (II Corinteni 11, 14-15).

NECUNUNAȚII

808. *Poți să mergi la cei care sunt necununați?*

Dacă ai mâncat în casă la un om necununat, patruzeci de zile trebuie să faci canon, căci masa lor e spurcată.

Și ce canon trebuie să faci? Câte metanii trebuie să faci?

Trebuie să faci canon de cincizeci de metanii în zi cu psalmul 50, timp de 40 de zile. Nu-i voie, frate, să trăiască ca dobitoacele așa.

NEPUTINȚA

809. Cel ce nu-și cunoaște neputința, este totdeauna lângă prăpastia căderii. Acest lucru îl arată și dumnezeiescul Părinte Isaac Sirul, zicînd: „Dreptul, necunoscîndu-și neputința sa, pe ascuțitul briciului își are lucrurile sale și nicidecum nu este departe de cădere”.

810. Să ne mulțumim cu neputința noastră.

811. Pentru a ajunge omul la cunoștința de sine și a neputințelor sale, este ca el să cugete în toată vremea la nimicnicia sa.

Dar ce înseamnă a cugeta la nimicnicia sa?

Iată ce: mai întîi, trebuie să-și aducă aminte omul de vremea mai dinainte de a fi venit el pe pămînt, că în acel noian de veșnicie, el era un nimic și nimeni nu putea face ca el să existe și dacă există, aceasta este numai din bunătatea cea mare a lui Dumnezeu.

Al doilea, să socotească că Dumnezeu l-a făcut pe el din nimic și că ceea ce este, apoi numai pentru Dînsul este; și că El voiește ca noi să întemeiem pe această cunoștință a noastră toată duhovniceasca zidire și că de la noi înșine nimic nu putem da.

Al treilea, să-și aducă aminte că s-a născut întru păcate (Psalmul 50. 6).

Al patrulea, să cugete la începutul cel materialnic al ființei sale și să socotească că ființa sa nu este altceva decît o urîtă amestecare a seminței bărbatului cu sîngiuirile cele după nouă luni ale femeii, care sunt atît de puturoase și urîte, încît omul nu poate suferi duhnirea lor.

Al cincilea, să cugete întru sine că nici o clipă de vreme nu este el înaintea lui Dumnezeu fără păcat și că niciodată nu va putea să priceapă greșelile sale cu de-amănuntul, oricît de iscusit ar fi el, precum scrie: „Greșelile cine le va putea pricepe?” (Psalmul 18, 13).

Al șaselea, pricina care prea lesne poate duce pe om la cunoștința de sine, sunt ispitele care vin asupra omului prin îngăduința lui Dumnezeu, ceea ce adeverează și dumnezeiescul Părinte Isaac Sirul, zicînd: „Nimeni nu-și poate cunoaște neputința sa dacă nu este el puțin ispitit întru cele ce chinuiesc trupul sau sufletul”.

Al șaptelea, să cugete omul la moarte și să-și aducă aminte că după moarte trupul pe care-l iubește atîta va deveni mîncarea viermilor și va ieși din el putoare mai rea decît toate ieșitorile lumii.

Al optulea, să-și aducă aminte omul, că în cele din urmă, trupul lui se va prefăce în pămînt, după cuvîntul Scripturii, care zice: „Pămînt ești și în pămînt te vei întoarce” (Facere 3, 19).

Al nouălea, să cugete omul nu multă vreme, ci numai o zi, la lucrurile pe care le-a grăit și le-a făcut, și va afla că cele mai multe dintre ele au fost sucite,

nebune, nestatornice și rele. Și va înțelege din această cercetare, cât de neputincios, cât de schimbător și nestatornic este el întru buna așezare și poate se va smeri și nu va mai nădăjdui întru sine.

Și, în sfârșit, omul poate ajunge la cunoștința de sine, dacă își cunoaște mulțimea cea felurită a patimilor sale celor firești și neprihănite, precum și mulțimea cea felurită a patimilor sale trupești și sufletești.

NESIMȚIREA

812. Nesimțirea este moartea minții și omorîrea sufletului mai înainte de moartea trupului.

813. Omul zace într-un păcat groaznic - eu, păcătosul -, nesimțirea. Din cauza nesimțirii, mi se pare că nu-s chiar așa păcătos. Doar n-am curvit azi, n-am furat azi!

NOROCUL

814. Am văzut pe unele pomelnice pe care le aduceți, că pomeniți pe dracul Noroc, zicînd: „pentru norocul fetei, pentru norocul băiatului, pentru norocul familiei”. Ce mi-ai pus pe dracul pe pomelnic? Voi știți cine a fost noroc? Cel mai mare demon, care a secerat milioane de suflete.

815. Vă rog să nu-l mai puneți pe pomelnicele voastre și nici să nu-l mai pomeniți pe idolul „Noroc”!

NUNTA

816. Nunta este rădăcina firii omenești și dacă rădăcina a pornit prost și-i sălbatică și stricată - că s-au luat doi care sunt sătui, femeia de bărbat și bărbatul de femeie -, de la început rele sunt și ramurile. Să nu așteptați fericire în căsătorie sau liniște sau împăcare sau avere sau cinste, ci blestem, sfadă, sărăcie, boală și toate răutățile care vin din necinstirea Tainei Nunții.

817. Nu toată nunta dintre oameni și nu la toate confesiunile religioase nunta este Taină. Așa la protestanți, la catolici, la anglicani și la alte multe confesiuni și popoare, nunta n-are putere de Taină. Este numai un simbol la dînșii, un act de prietenie și o dovedință oarecare între soț și soție. Dar niciunde n-are nunta putere harică de Taină și nu este atît de cinstită ca în Biserica dreptmăritoare de Răsărit.

818. Ca nunta să fie cu adevărat Taină mare și sfințită trebuie să știți că nunta are unsprezece reguli canonice. Și numai atunci cînd se face după aceste reguli nunta este adevărata nuntă creștinească și adevărata Taină mare.

1. Prima condiție sau rînduială canonică, și aici vorbim din cuvîntul Sfîntului Ioan Gură de Aur, este să nu se ia neamuri în căsătorie.

Spița de rudenie și arborele genealogic al unei familii se împarte în cinci: Rudenie suitoare și coborîtoare, colaterală, din cuscrie, din dumnezeiescul Botez și din fii adoptivi.

Rudeniile suitoare sunt: tata, bunicul, străbunicul, răs-străbunicul. Cele *coborîtoare* sunt: feciorul, nepotul, strănepotul și răs-strănepotul. Acest fel de rudenii nu se pot lua niciodată în căsătorie, pentru imposibilitate de vîrstă.

Rudeniile colaterale, care fac cruce cu cele de sînge, cele suitoare și coborîtoare, adică: tata, băiatul (sora), vărul întîi, vărul al doilea și vărul al treilea. Tata cu mama sunt de gradul întîi; fratele cu sora sunt gradul al doilea; verii întîi sunt gradul al patrulea; verii al doilea sunt gradul al șaselea. Toți aceștia n-au voie să se ia în căsătorie unul cu altul. De abia verii al treilea se pot lua, care sunt gradul al optulea. Deci verii al treilea se pot lua în căsătorie.

Cine intră în această rudenie colaterală, iarăși intră în rudenie de sînge. Să țineți minte!

Rudeniile din cuscrie, din două și trei neamuri în laturi. Adică: un bărbat a fost căsătorit cu o femeie, s-au încuscrit părinții femeii cu părinții lui. Sunt rudenii din două laturi. Dar dacă-i moare femeia și bărbatul ia altă femeie, au devenit trei neamuri în cuscrie, că s-a mai încuscrit și cu părinții celei de-a doua femei. Aici se oprește căsătoria pînă la gradul cinci, la gradul șase dezleagă Sfinții Părinți.

Rudeniile din dumnezeiescul Botez. Aceste rudenii sunt oprite să se ia în căsătorie pînă la gradul șapte inclusiv.

Nașul, dacă a botezat un copil, băiatul acela, dacă a crescut, nu poate lua pe fiica nașului, dar nici pe fata fiului, nepoata de la fiu. De abia poate lua pe strănepoata nașului. Tot așa și dacă acest băiat al nașilor ar avea un băiat, nu poate lua pe fata nașului, ci numai pe nepoata nașului.

Rudenia din fii adoptivi. Ai luat un băiat, l-ai adoptat, l-ai trecut pe numele tău, el poartă numele tău în societate. Acela este al tău. Cum este băiatul tău, așa-i și acela înaintea lui Dumnezeu, după ce l-ai înfiat.

Deci copilul acela, dacă are o soră sau un frate, nu poate să ia pe un copil al dumitale sau dacă ar avea un nepot. Tocmai strănepotul lui poate să ia pe strănepoata dumitale, iarăși pînă la spița a patra. Trebuie să știți acestea, pentru că mult se încarcă bietul suflet.

Nunta celor care s-au luat din rudenii are numai două leacuri, grele amîndouă, după Sfîntul Vasile cel Mare: „Cine s-a încurcat cu rudenie în căsătorie, ori se desparte - chiar dacă ar avea copil, că-i desparte Biserica -, ori să trăiască ca frații în curățenie pînă la moarte!”.

Deci, de orice nuanță și spiță de rudenie este cineva, dacă pășește peste rudenii și se iau în căsătorie, se face incest și amestecare de sînge și este blestem și nenorocire pe ambele familii care s-au încuscrit, și pe tinerii care s-au luat în căsătorie.

2. A doua condiție canonică a nunții ortodoxe este să se învoiască tinerii; să se placă mirele și mireasa, băiatul și fata. Mare păcat și mare greșeală fac părinții care dau fata după cine nu-i place, sau obligă pe fecior să ia cutare fată, pentru că are avere multă, sau că-i frumoasă, sau cine știe ce alte condiții.

3. Dar este și a treia rînduială a nunții canonice. Trebuie să se învoiască și părinții lor, atît ai băiatului, cît și ai fetei.

Atunci este nunta binecuvîntată, cînd se învoiesc și tinerii și părinții, cînd fac tocmeala de bunăvoie între această cuscrie și între copiii lor.

4. A patra rînduială a nunții canonice. Tinerii să se căsătorească foarte devreme. După canoanele Bisericii, după învățătura Sfîntului Ioan Gură de Aur, trebuie să se căsătorească băiatul cînd este de 15 ani și fata cînd este de 13 ani.

Dar pentru ce aceasta? V-ați pus întrebarea? Iată de ce: Pentru ca să nu greșească pînă la căsătorie, să se ia spurcați. Că nunta-i cinstită, cînd amîndoi sunt feciorelnici, și băiatul și fata. Biserica apără neprihănirea întotdeauna și curăția. Are mare grijă, nu cumva să se ia în căsătorie după ce-a căzut în păcat băiatul sau fata cu cineva. Că nu mai este „Doamne ajută” în căsătorie.

Iar dacă acum, după legile statului, s-a hotărît să fie fata de 16 ani, este bună și această rînduială. Că nu-i prea tînără, este numai potrivită. Și băiatul n-ar trebui să treacă de vîrsta de 18 ani sau cel mult 20, dar să se păzească cu mare tărie pînă la căsătorie în feciorie, cum i-au făcut mamele lor.

5. A cincea rînduială a nunții canonice. Înainte de-a face nunta, cu cel puțin o săptămîină înainte, trebuie să meargă la duhovnic pentru spovedanie părinții mirelui și ai miresei și cu feciorii lor, mirele și mireasa, să fie pregătiți pentru împărțășanie.

6. A șasea rînduială a nunții canonice. În ziua cînd are să fie nunta, trebuie să meargă la biserică mirele și cu mireasa, părinții băiatului care se numesc socrii mari, și părinții fetei, adică socrii mici, să asculte cu mare evlavie și cu mare frică de Dumnezeu toată dumnezeiasca slujbă a Bisericii, Utrenia, Sfînta Liturghie, predica și toată rînduială.

7. A șaptea rînduială a nunții canonice. În ziua cînd are să-i cunune, dacă preotul, la mărturisire, i-a găsit vrednici pe acești doi tineri, să le dea Sfînta Impărțășanie, adică să-i împărțășească cu Trupul și Sîngele Domnului. Ei, în ziua nunții, primesc două Taine, anume Impărțășania și Cununia.

8. A opta rînduială canonică a Bisericii lui Hristos pentru nunta cea adevărată, creștină, este ca preotul duhovnic, care i-a mărturisit pe acești tineri și cunoaște viața lor, dacă știe că, Doamne ferește, unul din ei a căzut în păcat pînă la Cununie, mirele sau mireasa, n-are voie să-i pună cununia pe cap, pentru că face păcat de moarte.

Ce credeți dumneavoastră, că acea cununie se pune de fantezie, de mîndrie, ca să ne vadă oamenii că ne încununează Biserica? Vai de capul tău, dacă te-a încununat, fiind nevrednic, că spre osîndă te-ai încununat!

Biserica lui Hristos, care este „stîlp și întărire a adevărului”, nu încununează curvari și preacurvari, ci încununează numai pe cei feciorelnici, care și-au păzit fecioria pînă la nuntă, și băiatul și fata, cum i-a făcut mama lor. Numai acelora Biserica are voie să le facă această mare cinste de a le pune cununa pe cap, această cunună a biruinței asupra păcatului trupesc,

asupra patimilor și a stricăciunii, că s-au luptat în viață cu post, cu rugăciune și cu înfrînare și s-au păzit să fie biserică a Duhului Sfânt, și se încununează pentru că au biruit păcatul!

9. A noua rînduială a nunții canonice. Nunta nu se face cu lăutari, Doamne ferește! Il pui pe dracul să cînte la Taina lui Hristos? Taină este nunta!

Citiți canonul 117 al Soborului din Cartagina și alte canoane, care osîndesc pe creștinii care fac nunți cu lăutari. Și zice acolo, că dacă cineva a pus lăutari la nuntă, preotul să nu stea la nunta aceea, imediat să plece, pentru că nu se poate împăca lucrarea lui Veliar (diavolul) cu a lui Hristos!

Care-s lăutarii nunții? Știți voi? Dascălii bisericii și coriștii. Nu dau voie canoanele Bisericii ca nunta să se facă cu lăutari.

Unde se pune masa de cununie, mirele să stea în dreapta preotului cu socrii mari și mireasa în stînga cu socrii mici. La masa de cununie trebuie să se servească numai trei feluri de bucate și trei pahare de vin, mai mult nimic, iar în timpul acesta preotul trebuie să dea poruncă dascălilor și coriștilor să cînte rînduielile de la nuntă și alte slave potrivite de la slujbele bisericești, care se cuvin la această sfîntă și mare Taină a nunții.

Acolo dascălul zice „Tatăl nostru”, preotul binecuvînteză masa de cununie, cum ați văzut că facem noi la mănăstire, și stau la masă.

Nunta-i Taină, nu-i balamuc și teatru drăcesc, unde să se îmbete și să se taie cu cuțitele ca nebunii și unde se fac cele mai mari desfrîuri și răutăți și bătăi și înjurături. Aceea nu-i nuntă, ci teatru. Și mai rău decît teatru este. Pentru că este teatru drăcesc, că-și bate satana joc de dînșii, că în loc de taină sfîntă, o fac prăvălia satanei!

Un fel de bucate și un pahar de vin. Preotul, după primul fel de bucate, ia paharul, îl blagoslovește, și urează întîi la mire și mireasă căsnicie fericită, copii cumiști, sănătate, ferire de primejdii și de boli, de scîrbe, de ură, de răutate, și să trăiască socrii mari, socrii mici și nunii mari care au cununat și toți comesenii care stau la masă.

Pe urmă, din acest pahar, mai întîi gustă preotul, apoi gustă mirele și mireasa; că preotul este împărțășit cu Preacuratele Taine și ei sunt împărțășii. Acest pahar este mai mult sînge decît băutură.

Dupa aceea se servește al doilea fel de mîncare și dă al doilea pahar de vin. La al treilea pahar, preotul ține o predică scurtă și cîntă Axionul Maicii Domnului și apoi mulțumirea.

După ce s-au ridicat de la masă, dascălul zice rugăciunea de mulțumire, preotul binecuvînteză rămășițele și fărămiturile, ia un pahar de vin, îl închină în cinstea mirelui și a miresei și a socrilor mari și mici și le urează căsnicie fericită, spor, sănătate, copii cumiști și sănătoși.

10. A zecea rînduială a nunții canonice. Dacă mirele și mireasa n-au avut impedimente și le-a dat voie să se împărțășească cu Sfintele și Preacuratele Taine, carnea lor și sîngele lor s-au amestecat cu Carnea și Sîngele lui Iisus

Hristos, că Preacuratele Taine sunt cu adevărat Trupul și Sângele Domnului; și fiindcă au primit, în ziua nuntii două Taine, și Cununia și Sfînta Impărtașanie, n-au voie să se împreuneze unul cu altul trei zile și trei nopți după nuntă, dacă vor să le meargă bine toată viața lor și să fie adevărați creștini.

Mirele, pentru pază, trebuie să doarmă în cameră cu tatăl său, așa spune cartea, și mireasa cu mama ei, și pe urmă sunt liberi să se împreuneze pentru naștere de copii și înmulțirea neamului omenesc, cum a rînduit Dumnezeu la Facere, cînd a zis: Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pămîntul și-l stăpîniți.

11. A unsprezecea rînduială a nunții. Voi credeți că nunta-i cioaca-cioacă și troaca-troacă, ca porcii ? Eheh... Taină-i nunta. Cinstită este nunta și patul neîntinat și Hristos pe amîndouă le-a binecuvîntat, zice marele Apostol Pavel. Toată viața creștinul, de cînd se cunună și pînă la moarte, n-are voie să se împreuneze cu soția lui decît numai marța și joia, dacă nu-i post și dacă nu-i sărbătoare atunci.

819. Și doctorii de azi, după știință, arată că cei mai sănătoși copii devin din aceasta că bărbatul să nu aibă contact cu soția decît de două ori pe săptămîna. Chiar și știința vine în ajutor Bisericii și adeverește acest lucru, cei ce se împreună prea des slăbesc puterea și vigoarea copiilor și devin, pentru plăcerile lor, anormali.

OASTEA DOMNULUI

820. Oastea Domnului a fost o asociație creștină, la început aprobată de Sfîntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Cît timp această asociație a avut conducători buni, ea a adus mare folos Bisericii, căci foarte mulți creștini părăseau imoralitățile, bețiile, fumatul, desfrînările, hoțiile și alte feluri de răutăți, care periclitau moralitatea publică. După ce însă a rămas fără povățuitori buni și învățați, cei ce au rămas adevărații ostași ai lui Iisus Hristos și bunii creștini s-au împușinat; mulți din ei, din cauza lipsei de povățuitori luminați și necunoscînd Sfintele Scripturi, dogmele, Sfîntă Tradiție a Bisericii Ortodoxe, nici învățăturile Sfinților Părinți, s-au rătăcit de la adevăr.

821. Aici, la noi, vin preoți de pe la multe parohii din diferite părți ale țării noastre și se plîng de greutățile pe care le fac unii din cei ce-și zic „ostași ai Domnului”, deoarece - spun preoții - unii din „ostașii Domnului” au trecut la sectari, alții se adună singuri, fără voia și știrea preoților din parohia respectivă; alții defaimă cîntările Bisericii și zic că sunt grecești și vechi și de aceea nu mai sunt bune azi și că numai cîntările de la Oastea Domnului sunt bune. Alții, din așa-zișii „ostași ai Domnului”, vin în biserică dar nu fac semnul sfintei cruci, nu vor să ia sfînta anaforă, nu vor să se închine și să sărute sfintele icoane, și alte multe abateri pe care nu le mai scriu aici.

Din aceste plîngeri, ale multor preoți, vedem că mulți din cei ce se socotesc că fac parte din „Oastea Domnului” se opun Bisericii Ortodoxe și credinței strămoșești a poporului nostru românesc, pe care noi am păstrat-o de la întemeierea Bisericii și a neamului nostru. Noi nu trebuie să închidem ochii față

de aceste abateri ale acelorora cărora le place să se cheme „ostași ai Domnului”. Noi, cu credința noastră ortodoxă, pe care au păstrat-o din veac strămoșii noștri în frunte cu voievozii lor, am biruit toate necazurile și furtunile vremurilor grele prin care a trecut neamul nostru și de aceea trebuie să ținem cu sfințenie la dreapta noastră credință cea de totdeauna.

De aceea, rugăm stăruitor pe frații noștri preoți care au în parohiile lor „ostași ai Domnului” să se ocupe cât mai de-aproape de ei și să-i învețe când vin la biserică, rînduială, dogmele, liturghia și toată Sfînta Tradiție apostolică și învățăturile Sfinților Părinți. Numai așa vor putea să-i facă pe ei adevărați ostași ai Domnului și să-i aibă ca pe niște adevărați creștini și ajutători în misiunea lor preoțească. Mare plată vor avea acei preoți care se vor osteni să ducă pe drumul cel bun al Ortodoxiei noastre pe aceia dintre „ostașii Domnului”, care se abat de la rînduială unor buni fii ai Bisericii.

822. Am auzit că unii din cei ce-și zic „ostași ai Domnului” fac adunări și predică prin casele oamenilor, fără să știe preoții și fără să rămînă în legătură cu ei. Sfintele canoane nu dau voie mireanului și nici chiar preotului să predice în public, fără porunca episcopului locului.

Iată ce zic sfintele canoane în această privință: „Nu se cuvine creștinului mirean a porni cuvînt în public sau a învăța, însușindu-și lui dregătoria bisericească, ci a urma rînduialii celei predate de Domnul și a deschide auzul la cei ce au luat darul învățătorescului cuvînt și a învăța de la dînșii cele dumnezeiești”.

Sfîntul Apostol Pavel spune corintenilor: „Au doară toți sunt apostoli? Au doară toți sunt prooroci? Au doară toți sunt tîlcuitori? Ce te faci pe tine păstor, oaie fiind? Ce te faci cap, picior fiind? Ce te apuci a comanda oști, fiind rînduit între soldați?” (I Corinteni 12, 29-30). „Cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși?” (Romani 10, 15).

Deci, cel ce predică fără să fi fost trimis de episcopul sau preotul său, acela este pe calea neascultării și știm cu toții că neascultarea lucrează moarte.

OCARA

823. Cînd vezi pe un om că te ocărăște sau îți face rău, nu te supăra pe el, că nu-i vinovat el. Nu s-ar fi pus legea iubirii de vrăjmași dacă era așa. Urăște boala lui, nu pe om, că nu-i vinovat omul, diavolul îl îndeamnă. Urăște boala, că boala-i de la draci, ca să-l facă să te urască, să te ocărăască, să te păgubească, să te bată. El nu-i vinovat, că omul este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar cel îndemnat de diavol așa face.

OMUL

824. Omul este un sîmbure și un centru al întregii lumi pe care a zidit-o Bunul Dumnezeu în cer și pe pămînt. Omul este acel sîmbure care este într-o strînsă legătură cu cele patru feluri de lumi pe care le-a făcut Dumnezeu în

univers. El comunică cu toate existențele neînsuflețite, adică cu regnul mineral, cu regnul vegetal, cu regnul animal, și cu lumea cea mai presus de toate cele simțite a îngerilor, adică cu lumea gânditoare.

Deci, el este centru al lumii văzute și al lumii nevăzute. Omul, luat în ansamblu, cu trup și cu suflet, este numit de Sfântă Scriptură „mare” (Isus Sirah 3, 18).

Iată ce spune Solomon: „Mare lucru este omul și cinstit este bărbatul milostiv”. Dar de ce îl numește „mare”? Pentru că, repet, omul reunește toate lumile: cea minerală, vegetală, animală și cea spirituală într-una singură și este mai presus de toate acestea, el fiind chipul și asemănarea lui Dumnezeu, Ziditorul său.

Să vedem cum ține omul legătura cu cele două feluri de lumi, gânditoare și simțitoare, care alcătuiesc lumea în întregimea ei (Sfântul Grigorie de Nazianz, Cuv. 38 la Teofanie). Omul, în ipostasul trupului, are din regnul mineral, adică din lumea celor neînsuflețite: fier, sare, fosfor, piatră, apă, pământ etc. Pe scurt, are mai toate substanțele pe care le-a descoperit chimia în lumea mineralelor și care se găsesc în om într-o mică proporție.

De asemenea, omul, în alcătuirea sa, are și multe din regnul vegetal, din cele ce cresc și scad, se nasc și pier. În el se găsesc răsaduri, ierburi și semințe de tot felul celor ce se află pe toată suprafața pământului. Omul ține legătura cu lumea animalelor prin cele patru umori care se găsesc în el, care se mai numesc și umezeli, adică fierea neagră, fierea galbenă, sângele și apa (Sfântul Ioan Damaschin, **Dogmatica**, cap. 12).

Având aceste patru feluri de umori, din care este alcătuit trupul dobitoacelor, păstrează legătura cu cele necuvântătoare, adică cu animalele.

Deci, omul face legătura între trei lumi: minerală, vegetală și animală.

Oare omul se oprește numai la atât? Nicidecum! Omul, v-am spus la început, este în legătură și cu lumea inteligibilă, a celor înțelegătoare sau raționale, din ceruri. El este mai presus de lumea minerală și cea vegetală, precum și de cea animală, fiind în comuniune și cu lumea gânditoare a îngerilor (Sfântul Ioan Damaschin, **Dogmatica**, Cartea I-a, cap. 12).

Fiindcă reunește aceste patru lumi într-un spațiu restrâns, omul se numește și „microcosmos”. Omul, însă, după Sfântul Grigorie Teologul și după alți filosofi mari ai Bisericii, se mai numește și „macrocosmos”. El nu este numai o lume mică într-una mare, microcosmos în macrocosmos, sintetizând din toate lumile câte ceva, ci este și macrocosmos în microcosmos, adică o lume mare într-una mică, deoarece reunește în sine nu numai lumea văzută și cea nevăzută, ci, mai mult, este alcătuit și după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Facere 1, 26). De aceea, omul este și macrocosmos în microcosmos, fiindcă are în esență din toate și covârșește pe toate, întrecându-i întrucâtva și pe îngeri.

825. Omul este icoana Preasfintei Treimi. El are minte, cuvânt și duh. Duhul cel în chip de raze de lumină, care-i în inimă, cu acesta omul e mai mare decât îngerii; că îngerii nu s-au făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ci numai omul. Omul este icoană vie a Sfintei Treimi pe pământ, are minte,

cuvînt și duh. Mîntea este chipul Tatălui, cuvîntul este chipul lui Hristos, iar duhul cel de viață făcător este chip al Duhului Sfînt.

ONOMASTICA

826. *Preacuvioase, cum ni se cuvine nouă, creștinilor, care purtăm numele unor sfinți din calendar, să prăznuim ziua numelui?*

Cînd este sfîntul căruia-i porți numele, să te duci la biserică, să asculți Sfînta Liturghie, să te împărtășești, dacă ești spovedit. Dacă poți, fă oleacă de pomană la tine acasă, la cîteva suflete amărîte.

OSPITALITATEA

827. *Cum trebuie să-i primim pe oaspeți în mănăstiri?*

Oaspeții vin la noi în numele lui Hristos. De aceea, îi primim cu dragoste în mănăstiri, îi odihnim, îi ospătăm și dezlegăm la vin, pentru că odată cu fratele tău vine și Hristos la tine. Astfel, prin ei, avem pe Hristos între noi. Aici stă toată cheia ospitalității noastre creștine și mănăstirești.

Ospitalitatea și iubirea de aproapele tău au totuși o măsură?

Mîntuitorul spune să iubești pe aproapele ca pe tine însuși, adică cu măsură, cît te iubești pe tine. Iar unii Sfinți Părinți spun: nici dragostea către aproapele să nu o reverși către toți în măsură, ci limitat. Intîi să faci milă și să ajuți pe cei din casa ta, apoi pe cei de un neam cu tine și la urmă pe cei de alt neam. Așa este și cu ospitalitatea în mănăstiri, limitată după caz și împrejurări. Pentru că a ne arunca în viltoarea lumii, de multe ori ne aduce pagubă în loc de folos.

PĂCATELE

828. Intîia pricină și întîmplare a păcatului se referă la persoană: „Cine” este cel ce a făcut păcatul? Acest „Cine” este persoana care, fie că stă singură, fie că este legată de o altă persoană, lucrul este de obicei de patru feluri:

1. după fire, precum tatăl de fiul său;
2. după întîmplare, precum arhiereul, împăratul, stăpînitorul și în scurt, fiecare dregător sau proiestos față de poporul care îi este supus;
3. după voință, precum prietenul față de prietenul său;
4. după meșteșug, precum dascălul sau meșterul față de ucenicul său.

La această pricină, „Cine” se mai socotește și cinul, adică filosof, călugăr, etc. Apoi vîrsta, adică dacă este copil, tînăr sau bătrîn. Pe scurt, această întrebare și pricină se referă la toată așezarea pe care o are orice om: a înțelepciunii, a puterii trupești sau sufletești, duhovnicești sau lumești etc. Tot la această pricină se ia în considerare și fața cu care a păcătuit cel ce se spovedește, adică de este preot, mirean, om învățat sau simplu.

Cu această pricină, cercetîndu-se păcătosul, se socotește păcatul mai mare sau mai mic, după starea celui ce a păcătuit. Căci este mai mare greșeala arhiereului, a preotului, a împăratului sau a dregătorului în fața poporului, decît

același păcat făcut de omul de rînd. Aceasta o arată și Sfîntul Isidor, zicînd: „Mai mare este păcatul preotului decît al mireanului, nu după fire, ci după dregătorie”. Tot astfel, mai mult greșește un copil care ocărăște pe părinții săi, sau ucenicul pe dascălul sau pe meșterul său, decît atunci cînd va ocări pe unul dintre aceștia un oarecare om străin. De asemenea, mai mult greșește un călugăr, un filosof sau un bătrîn dacă se vor împodobi, decît un mirean, un neînvățat sau un tînăr.

A doua pricină este: Ce păcat a făcut? Cercetîndu-se păcatul prin această întrebare, el se face mai mare sau mai mic. De pildă, păcatele de moarte sunt mai mari decît cele vrednice de iertare, iar dintre cele de moarte, uciderea este mai mare ca furtișagul. Decît toate însă, mai mare este lepădarea de Dumnezeu și păgînatatea.

Tot la această pricină se cuprind și se cercetează și păcatele lipsirii, adică ce bunătați putea să facă, să zică sau să gîndească și nu le-a făcut, nu le-a spus, sau nu le-a gîndit și cîte răutăți putea să împiedice cu cuvîntul sau cu lucrul și n-a făcut-o.

Cu acest cuvînt se cercetează chipul păcatului: care păcat s-a făcut cu lucrul, care cu cuvîntul, cu înțelegerea sau cu gîndul. De asemenea, se cercetează și în ce fel a fost făcut păcatul; dacă este cu cuvîntul: vorbă deșartă, jurămint strîmb sau mărturie mincinoasă. Sau dacă este cu gîndul, ce fel de gînd: de mîndrie, de eres sau de hulă? De asemenea și pe ce treaptă a păcatului: bîntuială (atac), consimțire sau învoire etc.

A treia pricină este: Pentru ce? Cercetîndu-se pentru ce a păcătuit omul, se adaugă sau se împrumută greutatea păcatului, adică a ucis cineva pe un tiran ca să izbăvească cetatea de tirania lui, a furat ca să miluiască pe săraci, sau a lovit pe siluitor ca să izbăvească vreo fecioară pe care o silea spre păcat, atunci mai puțină vinovăție au toți aceștia decît cel ce va ucide sau va lovi pe cineva pentru diferite scopuri rele ale sale.

Pe scurt, toată lucrarea și păcatul se judecă de la urmări și mai ales în funcție de scopul pentru care se face.

A patra pricină a păcatului este: Prin ce mijloc? Mijlocul prin care se face păcatul mărește sau micșorează greutatea lui. De pildă, cel ce va păcătui cu știință sau cugetînd mai înainte (cu premeditare) sau cu vicleșug sau cu voință rea, mai greu păcătuiește decît cel ce a făcut păcat din neștiință, fără voie, din îndoială, din întîmplare, din ușurință și din nerăutate. Cercetîndu-se mijlocul prin care s-a făcut păcatul, se ia în considerare și unealta cu ajutorul căreia a păcătuit cineva. De pildă: a omorît pe cineva cu bîta sau cu cuțitul, sau prin mijlocirea și ajutorul cărui fel de oameni a făcut păcatul?

A cincea pricină a păcatului este: În ce vreme? Vremea în care a păcătuit cineva împrumută sau înmulțește greutatea păcatului. De pildă, dacă cineva în vreme de nevoie și de foamete a furat pîine sau grîu, mai puțin păcătuiește decît cel ce a furat acestea fără de nici o nevoie. În acest sens, Sfîntul Vasile cel

Mare, în al 86-lea canon al său, zice: „Cel ce mănâncă pâine furată în vreme de nevoie și de foamete, nu păcătuiește”. Cîți după darul Evangheliei greșesc, mai greu păcat fac decît cei ce au păcătuit în Legea Veche. Femeile cele ce iau buruieni ucigătoare după zămisirea copilului, mai greu păcătuiesc decît cele ce iau aceste buruieni înainte de zămisire. Și la celelalte se socotește în chip asemănător.

A șasea pricină a păcatului este: In ce loc? Și această pricină, de asemenea, înmulțește sau împuținează greutatea păcatului în funcție de locul în care se face. De pildă, mai greu păcătuiește cineva de va ucide sau va fura în biserică, decît cel ce a făcut aceasta într-o casă. Pentru că cel ce a făcut aceasta în biserică îndoit păcătuiește făcînd în același timp ucidere sau furtișag de cele sfinte și arătînd către Dumnezeu păgînatate și necredință. Cel ce a păcătuit în pustie, în mănăstire sau pe față, mai greu păcătuiește decît cel ce a păcătuit în lume, în oraș sau în ascuns. Pentru aceasta și dumnezeiescul Părinte Ioan Gură de Aur zice: „Deși mari păcate va face cineva, dar dacă pe acestea le face în taină și pe nimeni nu va sminti, mai puțin se va munci decît cel ce mai mici păcate va face, însă pe față și smintind pe mulți”.

A șaptea pricină a păcatului se referă la numărul păcatelor, adică: De cîte ori a păcătuit, prin care, de asemenea, crește sau se împuținează greutatea păcatului, în funcție de cîte ori l-a făcut. Pentru că cel ce o dată sau de două ori va păcătui, mai puțină certare va lua decît cel ce a făcut același păcat, nu o dată sau de două ori sau de trei ori, ci de mai multe ori (vezi canonul 8 al Sinodului de la Ancira). Încă și dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, în cuvîntul 38 al Evangheliei de la Ioan, arată că vor lua mai multă muncă cei ce cad din nou în același păcat, zicînd: „Măcar că vor lua muncă și pentru păcatele cele dinainte, însă de vor mai cădea în aceleași păcate, cu mult mai grele munci vor pătîmi”. Deoarece oamenii beau păcatul ca apa și uită cîte pahare beau, sau precum zice Iov: Urît și necurat este omul care bea strîmbătatea întocmai ca băutura (15, 16). Pentru aceasta, cei iscușiți în cele duhovnicești învață că pentru a afla mai lesne numărul păcatelor, trebuie să întrebe pe cel ce se pocăiește mai întîi cît timp a făcut păcatul, apoi de cîte ori a căzut pe săptămîină sau pe lună și, cunoscînd aceasta, să precizeze, pe cît posibil, numărul păcatelor. In acest fel și Domnul a întreat pe tatăl celui îndrăcit: „Cîtă vreme este de cînd i s-a făcut lui aceasta?”. Iar el a zis: „Din copilărie” (Marcu 9, 21). Și fiindcă nu ajungea numai atît, a arătat apoi și vechimea bolii, zicînd: Si de multe ori pe el în foc l-a aruncat și în apă, ca să-l piardă.

Cînd duhovnicul mărturisește oameni care din rușine nu vor să spună de cîte ori au păcătuit, trebuie să-i întrebe dacă au făcut păcatul de un număr mare de ori, căci astfel, auzind acela, va căpăta îndrăzneală și se va mărturisi sincer și cu căință.

Pe lîngă cele șapte pricini arătate mai sus, este bine ca duhovnicul să cerceteze atît viața de mai înainte de păcat, cît și cea de după păcat a celui ce se pocăiește, potrivit canonului 37 al Sinodului de la Ancira și al celui de al 2-lea

din Necezarea, deoarece mai puțină certare va avea cel ce mai înainte de păcat avea viață cu fapte bune, decît cel ce își petrecea viața sa cu nebagare de seamă. La fel, cel ce va înceta de la păcat mai înainte de spovedanie, față de cel ce încetează după spovedanie, precum și cel ce fără să fie îndemnat de nimeni, a alergat și s-a spovedit, decît cel ce a fost vădit (potrivit canonului 7 al Marelui Vasile) sau cel ce după păcat s-a pocăit, decît cel ce nu se pocăiește deloc.

829. Treptele păcatului sunt în număr de douăsprezece, după Sfîntul Nicodim Aghioritul, și anume:

Prima treaptă, cînd face cineva fapta bună cu scop rău pentru bani, pentru laudă, pentru cinste, adică cînd amestecă binele cu răul.

A doua treaptă este împlinirea faptei bune pe jumătate, necompletă.

A treia treaptă este ispita, momeala, adică ispitirea ce vine asupra omului de la diavol, de la lume și de la trup și-l ispitește pe om prin cele cinci simțuri, numite de Sfinții Părinți „ferestrele sufletului”.

A patra treaptă este unirea, adică amestecarea minții cu ispita.

A cincea treaptă a păcatului este lupta minții, adică a sufletului cu ispita. Pînă aici nu este păcatul zămislit. De aici însă începe a zămisli păcatul care aduce osînda asupra omului.

A șasea treaptă a păcatului este învoirea minții cu păcatul, adică îndulcirea minții de ispită, de poftă. Din clipa aceasta se zămislește păcatul în mintea și inima omului și-l face pe om vrednic de osîndă, precum spune Sfîntul Apostol Iacob: „Pofta zămislind, naște păcatul, iar păcatul săvîrșindu-se, naște moarte” (Iacov 1, 13-15).

A șaptea treaptă a păcatului este păcatul făcut cu mintea prin imaginație. Că după ce omul se învoiește să facă păcatul, el se silește, din îndemnul diavolului, să întipărească acel păcat în mintea sa ca și cum l-ar fi făcut cu lucrul. Prin imaginație păcatul crește și se înrădăcinează în inima omului.

A opta treaptă a păcatului este hotărîrea voinței de a face păcatul și însăși săvîrșirea lui cu fapta.

A noua treaptă este obiceiul păcatului, adică săvîrșirea lui de mai multe ori.

A zecea treaptă a păcatului este patima, deprinderea, adică săvîrșirea permanentă cu voia și fără voia omului.

A unsprezecea treaptă a păcatului este deznădejdea, cînd omul își pierde nădejdea iertării prin pocăință, prin harul și mila lui Dumnezeu.

A douăsprezecea treaptă a păcatului este sinuciderea, adică uciderea omului deznădăjduit din cauza păcatelor sale cu voia sa liberă. Aceasta este cea mai grea treaptă a păcatului, de care să ne ferească Dumnezeu pe toți. Cel care se sinucide nu mai are iertare în veci, iar Biserica nu are voie să se roage pentru el (după **Invățătura către duhovnic**).

830. Lupta cu gîndul, împotriva păcatelor, nu ne părăsește pînă la moarte.

831. Nimeni să nu se înșele crezînd că dacă nu a părăsit azi păcatul, cu care s-a obișnuit sau s-a deprins, îl va părăsi mai tîrziu. Cu cît se învechește

păcatul în noi, cu atît mai greu îl vom scoate mai tîrziu, și cu cît mai mult face omul păcatul, cu atît mai mult îl luptă diavolul cu deznădejdea.

832. Ați văzut poate, vreodată, cînd ia foc vreo casă sau vreo claie de fin sau paie. Dacă se întîmplă pe acolo cineva și are la îndemîină o căldare, mai înainte de a se întinde focul îl poate stinge ușor cu puțină apă; dacă însă focul a luat proporții, va trebui o mare osteneală și multă apă pentru a-l stinge, iar uneori este cu neputință să mai fie înăbușită puterea focului.

Asemenea se întîmplă și cu păcatul în noi: dacă vom fi cu trezvie și cu băgare de seamă de la primele mișcări asupra sufletului nostru și dacă de la prima răsărire a lui și de la prima aprindere a poftei și a mîniei din noi, ne vom împotrivi cu mintea și vom chema în ajutor numele Domnului, îndată vom stinge aprinderea păcatului și ne vom ușura cu sufletul de robia și de greutatea lui. Dacă însă nu ne vom trezi la vreme și nu vom chema pe Dumnezeu prin rugăciune din inimă, păcatul, odată răsărit în mintea noastră, începe să crească și să ne lupte cu putere spre a ne duce la pierzare.

833. Cine are frică de Dumnezeu și se trezește de la primele răsăriri și trepte ale păcatului, se înarmează asupra lui cu împotrivirea minții și cu sînta rugăciune a inimii. Astfel, împotrivindu-se cu tărie de la început, scapă cu mare ușurință de asuprirea și robia cea amară a păcatului, care vine pe treptele cele mai mari ale lui. Iar cine nu voiește să se trezească ca să omoare păcatele cînd sunt mici ca furnicile, va ajunge să se lupte cu leii, de care cu anevoie scapă cineva.

834. Așa, zice, este păcatul la om cum ai lua un cui mare și cu o bardă începi a-l bate într-un lemn de stejar uscat. Dacă-i dai un ciocan, două-trei, cuiul îl poți scoate ușor. Dacă-l bați pe jumătate, este mai greu, iar dacă îl bați de tot, trebuie să crapi lemnul!

835. Sfinții Părinți ne învață să ne luptăm cu păcatul cînd este mic, în clipa zămislirii, iar nu cînd se face mare și se înrădăcinează prin patimă în inima noastră. Să-l ucidem, cînd este furnică, iar nu leu, căci altfel „furnico-leul” ne ucide el pe noi. La fel și psalmistul David, insuflat de Duhul Sînt, zice: „Fericit este cel ce va lua și va lovi pruncii tăi de piatră” (Psalmul 136, 9), adică, fericit este acel creștin care își va zdrobi păcatele sale de piatra-Hristos cît sunt încă mici ca niște prunci, că de vor crește mari ne vor robi în Babilonul patimilor și ne vor ucide ele pe noi.

836. Păcatul se numește „furnico-leu”. Furnico-leu a murit de foame, pentru că n-avea de mîncare. Pentru că la început păcatul este cît o furnică, numai un gînd, mai pe urmă, dacă nu-l vom ucide prin împotrivire, spovedanie și rugăciune, el va ajunge puternic ca un leu.

837. Omul are atîta putere, pusă de Dumnezeu în el, că dacă ar veni toți dracii din iad, nu-l pot face să păcătuiască.

838. De ce se cheamă păcatul cădere? Căci se zice: a căzut cineva în păcatul curviei, sau a căzut cineva în mîndrie, sau în lăcomie, sau în beție sau în iubire de argint, sau în ură. Tot păcatul se cheamă cădere. De ce? Pentru că

păcatele ne trag în jos de la Dumnezeu, ne coboară de la treapta de oameni și ne fac dobitoace. Căci a zis proorocul: „Și omul, în cinste fiind, n-a priceput, alăturatu-s-a cu dobitoacele fără de minte și s-a asemănat lor” (Psalmul 48, 12, 21). Deci, din oameni ne facem dobitoace, și mai răi ca dobitoacele, ne facem draci. Că nici dracii nu hulesc pe Dumnezeu în față, dar omul cu mintea sa îl hulește. Deci iată unde ne coboară păcatul. Păcatul ne trage mereu în jos, în fundul iadului, asemenea cu dracii, iar darul lui Iisus Hristos și darul Sfintului Duh mereu ne înalță și mereu ne ridică. Căci zice proorocul: „De șapte ori de va cădea dreptul, de șapte ori se va ridica”. Șapte înseamnă număr fără de număr, înseamnă veșnicie, la nesfârșit. Adică mereu se repetă căderea și ridicarea omului. Deci, de va cădea omul în toată viața sa, să nu se deznădăjduiască de a se ridica, să se înalțe iarăși prin darul Sfintului Duh, prin pocăința cea adevărată.

Omul, când se ridică, se ridică pe trepte. Nu deodată se face sfânt, după cum nici deodată nu se face drac, ci se ridică pe trepte.

839. Sunt păcate cu gândul, care nu se văd, dar sunt mult mai grele și mai rele decât cele cu trupul.

840. Când zice tatăl copilului lunatic: „Doamne, de multe ori l-a aruncat pe el în foc și de multe ori în apă” (Marcu 9, 22) - foc este mânia și toate păcatele care se nasc din mînie; iar apa este pofta - deci de cîte ori suntem în păcatele urii, ale zavistiei, ale pizmei, ale iușimii, ale bîrfirii, ale nemulțumirii, ale răpirii, ale dorinței de răzbunare, când ținem minte răul asupra altuia, de tot atîtea ori suntem aruncați de satana în focul mîniei. Și de cîte ori ne îmbuibăm pîntecele și ne îmbătăm și curvim și preacurvim și curvim împotriva firii și ne lăsăm prinși de dezmierdare, de lene și de trîndăvie, adică de moleșeala voinței de a lucra fapta cea bună, de atîtea ori suntem trîntiți de satana în apa poftelor noastre. Așa se înțelege ceea ce spune tatăl copilului: „Doamne, de multe ori l-a aruncat pe el în foc și de multe ori în apă”.

Așa ne îndrăcim și noi în fiecare zi, când satana ne dă în patimile părții celei mînioase, ne aruncă în ale părții celei poftitoare, adică în apa poftelor și a răutății noastre.

841. Păcatele ne trag în jos de la Dumnezeu și ne coboară de la treapta de oameni și ne fac dobitoace. Căci a zis psalmistul: și omul în cinste fiind, n-a priceput, alăturatu-s-a cu dobitoacele cele fără de minte și s-a asemănat lor. Deci, din oameni ne facem dobitoace și mai răi ca dobitoacele. Ne facem draci și chiar mai răi ca ei. Că nici dracii nu hulesc pe Dumnezeu în față, dar omul cu mintea sa îl hulește!

842. Cel mai urît păcat înaintea lui Dumnezeu este păcatul mîndriei, căci acesta a făcut pe îngeri diavoli, după cum și smerenia „poate face din diavoli îngeri” (**Scara**, Cuvîntul 25).

843. Omul, când este în păcat de moarte și este călduț, se află în iad cu sufletul. Este mai jos decât toate dobitoacele cîmpului, decât toate păsările cerului, decât toată zidirea. El se află atunci cu sufletul în iad.

844. Cele mai puternice pricini ale păcatelor în lume, care duc la pierzare pe mulți creștini sunt: vinul, femeile, bogăția, necredința în Dumnezeu și desăvârșita sănătate a trupului, cum spune Sfântul Isaac Sirul. Dacă îndepărtăm de la noi aceste pricini, cu ajutorul lui Dumnezeu, ne izbăvim de păcate și de moarte.

845. Datoria noastră, a tuturor, este de a ne ruga lui Dumnezeu să ne ajute să scoatem din noi dracii, care sunt patimile și păcatele noastre cele prea multe și felurite.

846. Evanghelia și Legea Darului n-a venit ca Legea Veche să cosească păcatul ca pe iarbă și să rămână rădăcina. Nu! Legea Darului când vine, o desăvârșește pe cea Veche, că zice: Ați auzit că s-a zis în Lege: Să nu curvești. Dar Eu vă zic vouă: Cel ce privește la femeie spre a o pofti pe dînsa, iată, a preacurvit cu dînsa întru inima sa (cf. Matei 5, 27-28). Ați auzit că s-a zis: Să nu ucizi... Iar eu zic vouă: Cea ce urăște pe fratele său, ucigaș de om este (cf. Matei 5, 21-22).

Vezi cât este de desăvârșita Legea Darului? Ea nu taie păcatul numai din obișnuință și deprindere, ci scoate și rădăcina. Și care sunt rădăcinile păcatului? Gîndurile. Gîndurile sunt rădăcinile păcatelor. Cine nu smulge din inimă poftele cele necurate, pofta de avere, pofta de slavă, ura și răutatea, acela în zadar se pocăiește. Acela să nu creadă că are desăvârșire, că-i plin de ură și de răutate și de poftă și necurații, și în zadar se laudă cu masca din afară, cu forma din afară, dacă nu și-a desăvârșit inima sa, dacă n-a scos patima și poftele din adîncul inimii și din gîndire.

Deci, cînd auzi în Legea Darului că zice să nu poftești femeia aproapelui sau casa sau boul sau asinul sau toate cîte sunt ale lui, atunci te învață să smulgi păcatul din rădăcină. Nu numai să nu furi - și acela-i mare lucru -, nici să nu poftești lucrul altuia. Dacă-l poftești, ești ca și cel ce fură înaintea lui Dumnezeu, pentru că inima ta este pătimașă și plină de păcate.

847. *Cînd rămîn păcatele nedezlegate la Sfîntă Spovedanie?*

Cînd creștinul nu-și mărturisește toate păcatele asemenea lui Iuda și cînd duhovnicul nu le dezleagă. El nu are voie să le dezlege pînă ce creștinul nu primește canonul rînduit. Dacă duhovnicul dezleagă pe cineva „mai înainte de a face acela canonul, sau mai înainte de a mărturisi (de a se făgădui) că îl va face, unul ca acela se face vinovat de toate păcatele celui pe care l-a dezlegat”.

PĂCATELE ÎMPOTRIVA DUHULUI SFÎNT, HULELE

848. *Care sunt păcatele împotriva Duhului Sfînt (hulele) de care zice Domnul „că nu se iartă nici în veacul de acum, nici în cel viitor”? Dacă sunt mărturisite și se face canon pentru ele sunt iertate?*

Păcatele împotriva Duhului Sfînt sunt acestea: necredința și împotrivirea adevărului dovedit al credinței creștine; încrederea nesocotită în bunătatea lui Dumnezeu; deznădejdea față de îndurarea lui Dumnezeu, pizmuirea aproapelui pentru harul ce i s-a dat, pentru sporirea lui în fapte bune, precum și

ISS

neîndrumarea celor greșiți pe calea mântuirii; ura de moarte, nepocăința pînă la moarte și nesocotirea darurilor lui Dumnezeu; lepădarea de credință, eresul, secta, sinuciderea etc.

Pricina pentru care aceste păcate nu se iartă de către Dumnezeu nici în veacul de acum nici în cel viitor este „îndărătnicia omului de a nu se pocăi de aceste păcate în toată viața și împietrirea inimii lui”. Cel ce săvîrșește astfel de păcate, nu primește iertare de la Dumnezeu pentru că nu voiește să fie iertat și să asculte poruncile lui Dumnezeu. Dacă un astfel de vinovat se căiește din adîncul sufletului, se mărturisește și se hotărăște să nu mai păcătuiască și cere îndurare lui Dumnezeu cu stăruință și cu lacrimi, atunci prin Taina Pocăinței el va putea primi iertare, căci „nu este păcat oricît de greu ar fi el, care să covîrșească bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu” (**învățătura de credință Ortodoxă**).

849. Dumnezeu nu pedepsește pe păcătoși și pe hulitori. El îi rabdă îndelung, pentru că nu vrea moartea păcătoșilor, ci întoarcerea și îndreptarea lor. De aceea, le dă timp de pocăință. Nici chiar pe cei ce hulesc sau distrug Biserica nu-i pedepsește îndată, după cum nici pe cei ce au răstignit pe Fiul Său nu i-a pedepsit îndată.

Însă îi așteaptă pe toți în viața de dincolo și numai la Judecata cea Apoi le va răsplăti fiecăruia după faptele lui (Romani 14, 10; II Corinteni 5, 10; Iov 24, 11; Psalmul 61, 11; Proverbe 24, 12).

PĂRTICELELE DIN ALTAR

850. *Este de folos creștinilor să ia pîrticelele acasă?*

N-ai voie să iei pîrticica acasă! Nici un preot n-are voie să dea pîrticica acasă. Este o mare greșeală a preoților care dau pîrticele acasă! Nu-i voie, Doamne ferește! Sfîntul Simion al Tesalonicului zice: „Preotul care va da pîrticele din Altar poporului să nu mai fie preot”.

Pîrticica țî-o scoate preotul în altar și rămîne în Sfîntul Potir. Țî-a scos pentru vii și pentru morți. Ea rămîne să se sfințească cînd se coboară Preasfîntul Duh la epicleză. După ce s-a sfințit, este pusă în dumnezeiescul Sînge, și atunci ai împărtășire direct cu Trupul și Sîngele Domnului. Nu să i-o dea omului acasă s-o pună prin castroane. Vai de mine ce nebunie! Cine țî-a spus că ai voie să dai pîrticele acasă? Niciodată nu se dau pîrticele!

PACEA

851. Mulți oameni s-au străduit să învețe diferite ramuri ale științei veacului de acum. Unii au învățat filosofia, istoria, geografia; alții, matematica, fizica, chimia, astronomia și alte ramuri ale științei care sunt necesare neamului omenesc, spre folosul de obște. Prea puțini sunt însă acei oameni care au reușit să învețe cum să-și împace inima și să trăiască în pace cu sufletul lor. Această filosofie duhovnicească au deprins-o prin trăire, cu multă osteneală și îndelungă răbdare, toți aceia care au iubit din toată inima pe Dumnezeu și, din dragostea

fără de margini pentru El, s-au lepădat de sine, au părăsit toate cele din lume și s-au retras în pustietăți pentru a se liniști și a se uni neîncetat cu Dînsul prin postiri, neîncetate rugăciuni și meditații sfinte. Iar unii, chiar în mijlocul lumii au isprăvit această filosofie duhovnicească, dar nu fără grijă, osteneală și luare aminte, avînd totdeauna înaintea ochilor minții frica de Dumnezeu care este școala înțelepciunii (Isus Sirah 1, 19).

852. Cum putem dobîndi pacea inimii și a conștiinței?

Patru sunt căile prin care putem cîștiga pacea inimii și a conștiinței:

1. să căutăm întotdeauna locul cel mai de jos;
2. să ne mulțumim în toate cu cît mai puțin din cele necesare vieții;
3. să ne rugăm permanent ca să se facă numai voia lui Dumnezeu cu noi;
4. să ne lăsăm în toate numai în voia lui Dumnezeu.

853. Minte omului se mai aseamănă cu cîrma corăbiei. Dacă aceasta din urmă, nemaivînd cîrmă, se abate din cale, tot astfel și mintea omului, care este în legătură cu inima, fiind tulburată, toate organele cele dinăuntru și din afară le tulbură și le face răzvrătite de la calea cea dreaptă. De aceea, cei iscusiți în nevăzutul război al minții și al inimii se silesc cu toată puterea să-și împace inima, de cîte ori simt că se tulbură înăuntru lor.

854. Dumnezeieștii Părinți ai Bisericii dreptmăritoare ne învață că numai atunci ne vom putea ruga bine cînd vom ști să lucrăm în liniște și să ne păzim inima netulburată și în pace. Cînd vom face un lucru, să-l facem în pace, fără silă și cu liniște, iar toată străduința noastră în viața aceasta să fie pentru a ne împăca inima și a nu o lăsa să ne tulbure. Cîștigînd această pace, vom face toate lucrurile noastre cu liniște, cu blîndețe, după cum ne învață Sfînta Scriptură, zicînd: „Fiule, cu blîndețe săvîrșește-ți lucrurile tale (Isus Sirah 3, 17), ca să te învrednicești fericirii celor blînzi, că aceia vor moșteni pămîntul (Matei 5, 5).

855. Trebuie să ne sîrguim pentru a fi cu toți oamenii în pace, atît cît depinde de noi, după cuvîntul Marelui Apostol Pavel, care zice: „Pe cît atîrnă de voi, trăiți cu toți oamenii în pace” (Romani 12, 18). Dacă vom păzi conștiința noastră să nu ne acuze de ceva, ci să rămîna liniștită în Dumnezeu și, îndeosebi, să nu ne pîrască pe noi că am neglijat vreo poruncă a lui Dumnezeu, această păzire a conștiinței va naște în noi pacea inimii, deoarece, după învățătura Sfîntului Duh, „Pacea este multă celor ce iubesc Legea Ta și nu le este lor sminteală” (Psalmul 118, 165). În vreme de mare tulburare, care ne vine nouă fie din afară, fie dinăuntru, cel mai bun mijloc pentru a ne liniști inima este să alergăm la rugăciune și la citirea dumnezeieștilor Scripturi, căci aceste două fapte bune pot să adune mintea și să ne liniștească inima (Sfîntul Isaac Sirul).

856. Ușa prin care poate ajunge cineva la pacea inimii este fapta bună și înaltă a smeritei cugetări. Iar ea se cîștigă prin ostenele în ascultări, prin rugăciune și prin răbdarea tuturor întristărilor și necazurilor ce ne vin nouă, nădăjduind la mila și ajutorul lui Dumnezeu.

857. Smerenia, pacea și blîndețea inimii sunt atît de strîns legate între ele, încît acolo unde este una, neapărat este și cealaltă, deoarece cel blînd cu inima este și smerit, și invers, cel smerit cu inima este și blînd. De aceea și Domnul le zice ucenicilor Săi: Invățați-vă de la Mine că sunt blînd și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre (Matei 11, 29).

858. Adevărata pace o cîștigă cel ce are răbdare și ascultă cuvîntul lui Dumnezeu.

859. Deplina lăsare în voia lui Dumnezeu este singura cale către pacea și liniștea inimii.

860. Dacă vrei să ai pacea, să-i vezi pe toți îngerii și pe tine să te vezi diavol. Toți să fie îngerii în fața ta, sfinți, și pe tine să te vezi ca un diavol de păcătos. Atunci ai poziția cea mai ortodoxă. Atunci ai ajuns la ceea ce spune proorocul: că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea.

861. Noi auzim pe unii că votează pentru pace, că iscălesc de pace. Spun la aparate: Noi luptăm pentru pace, pentru drepturile omului...

„Noi!” Cum ne luptăm noi fără Cel Care a făcut cerul și pămîntul? Crezi că dacă iscălim noi să fie pace, este pace? Da! Lui Dumnezeu îi place aceasta, politica asta de pace, dar să fie din inimă!

862. Cuvîntul „pace” este cea mai puternică armă politică. Nu cînd vorbim de pace, ci cînd ne rugăm pentru pace este plăcut la Dumnezeu. Că lui Dumnezeu îi place aceasta, că noi voim pacea. Ai văzut cînd s-a arătat ucenicilor ce-a zis: „Pacea Mea dau vouă, pacea Mea las vouă!”. De două ori a zis.

Ce înseamnă de două ori pace? Să aibă omul pace cu sine, să fie mulțumit. Și apoi să aibă pace cu vecinii. Să nu aibă supărare pe alții. Această politică de pace îi place lui Dumnezeu și-i bună, numai să ne rugăm la Dumnezeu și să fim sinceri. S-o spunem din inimă!

863. Biserica noastră ortodoxă, care are sute de milioane de credincioși, de 2000 de ani se roagă pentru pace. Voi nu auziți, că nu se începe Liturghie, nu se începe Vecernie, nu se începe Utrenie, decît cu cuvîntul pace: Cu pace, Domnului să ne rugăm! Pentru pacea de sus și pentru mîntuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm! Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfințelor lui Dumnezeu biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm! La Ectenia mică zicem: Iară și iară cu pace Domnului să ne rugăm! La sfîrșit zice iarăși: Cu pace să ieșim!

Vezi, Biserica se roagă sincer lui Dumnezeu, că pacea este un mare dar, nu numai pentru poporul din afară, ci și pentru biserici și pentru sufletele oamenilor! Cîtă vreme este pace, ești sigur pe sănătatea ta, pe viața ta, în toate. Cînd s-a început tulburarea, cearta, războiul, nu mai știi unde o să iasă.

PATIMILE

864. Patimile sunt asemenea hameiului și altor plante agățătoare, care se prind și se împletesc de orice întîlnesc în cale.

865. Fiecare patimă este un diavol rău. Adică: mîndria, semeția, slava deșartă, fățarnicia, trufia, viclenia, zavistia, pizma, invidia, rîvna cea rea, mînia, iușimea, nerăbdarea, necunoștința, cîrtirea, răpirea, nemulțumirea față de binefacerile lui Dumnezeu sau ale aproapelui, ținerea de minte a răului, vorbirea de rău, clevetirea, minciuna, gluma, rîsul.

Sau mai departe: iubirea de arătare, dorința de răzbunare, slava deșartă, lăudăroșenia, iubirea de sine cu tot alaiul ei, și pot să spun ceasuri întregi și nu termin nici ceea ce mai țin minte din mulțimea păcatelor întunericului.

Și iată, atîția diavoli avem în noi! Cineva poate zice: „A! Dar nu sunt așa păcătos! Sunt de atîția ani în mănăstire, cu muieri n-am trăit, nici n-am știut ce-i femeia”. Și noi suntem preacurvari în toata clipa, căci cu gîndul și imaginația greșim ziua și noaptea!

866. Patimile cele trupești acestea sunt: lăcomia pîntecelui, nesăturarea, desfătarea, beția, mîncarea pe ascuns, iubirea de plăceri felurite, curvia, preacurvia, desfrîul, necurățirea, amestecarea sîngelui, stricarea pruncilor, împreunarea cu dobitoace, poftele cele potrivnice firii: furtul, jefuirea de cele sfinte, hoția, uciderea, orice moleșeală trupească și bucurie de voile trupului, mai ales cînd trupul este sănătos. Apoi ghicirile, descîntecele, farmecele, prezicerile, iubirea de podoabe, ușurătatea, moliciunea, înfrumusețarea, jocurile de noroc, reaua și pățimașa întrebuițare a lucrurilor celor dulci ale lumii, viața cea iubitoare de trup, care îngrășînd mintea o face pe ea pămîntească și dobitocească și nu o lasă niciodată să tindă spre Dumnezeu sau spre lucrarea virtuților.

Iar rădăcina tuturor patimilor, sau cum a zis cineva, cele dintîi ale lor, sunt acestea: iubirea de plăceri, iubirea de argint și iubirea de slavă deșartă, din care se naște tot răul. Apoi împrăștierea minții, alunecarea la glume și la vorbe de rușine, îndrăzneala și rîsul. Și, ca urmare, este bine a cunoaște și aceste patimi subțiri, precum: iubirea de sine, iubirea de arătare, moleșeala voinței, împietrirea inimii, părerea de sine, prețuirea de sine, închipuirea de sine, cruțarea de sine, trîmbițarea de sine, plăcerea de sine, mulțumirea de sine, nădăjduirea de sine, îndreptățirea de sine, simțirea de sine și nesimțirea de sine, care este moartea minții și omorîrea sufletului, mai înainte de moartea trupului.

867. Patimile sufletești pe care le roade firea noastră cea stricăcioasă și schimbătoare sunt: uitarea, nepăsarea și neștiința. Iar cînd ochiul sufletului, adică mintea, este întunecată de acestea, atunci este luat în stăpînire de toate celelalte patimi, care sunt: neevlavia, credința strîmbă - adică tot eresul - blasfemia, iușimea, amărăciunea, înfumurarea năprasnică, ura de oameni, pomenirea de rău, vorbirea de rău, osîndirea, întristarea fără temei, frica, lașitatea, cearta, rivalitatea, pisma, slava deșartă, mîndria, fățarnicia, minciuna, necredința, zgîrcenia, iubirea materialistă, împătimirea, afecțiuni pentru cele pămîntești, trîndăvia, micimea de suflet, nemulțumirea, cîrtirea, înfumurarea, părerea de sine, trufia, îngîmfarea, iubirea de stăpînire, dorința de a plăcea

oamenilor, viclenia, nerușinarea, nesimțirea, lingușirea, înșelăciunea, ironia, duplicitatea, învoirea la păcatele cele pățimit oare ale sufletului și gândirea deasă la ele, rătăcirea gândurilor și iubirea de sine, despre care am zis mai sus că este maica și rădăcina tuturor răutăților. Apoi iubirea de argint, reaua năvălire și răutate.

868. *Cum să lucreze cineva virtuțile, Preacuvioase Părinte, pentru a putea izgoni din sufletul său dracii și patimile?*

Iată cum: prin smerenie, prin cunoașterea de sine, prin defăimarea de sine, prin răbdarea necazurilor și a scîrbelor și prin a pune pe seama lui Dumnezeu toate faptele cele bune. Prin aceasta se izgonește dracul mîndriei: prin lucrarea faptelor bune în ascuns, prin deasa rugăciune și ocărfirea de sine se scoate și se izgonește dracul slavei deșarte; prin strădanie este izgonit dracul leneviei și al trîndăviei; prin aducerea aminte de moarte, prin pomenirea gheenei, prin post și prin smerenie se scoate și se izgonește dracul îmbuibării pîntecelui; prin dragostea de Dumnezeu și de aproapele, se scoate și se izgonește dracul zavistiei și al pomenirii de rău; prin cugetarea la moarte, prin post și prin rugăciune, se scoate de la sine dracul nesimțirii și al împietririi inimii; prin dragostea de Dumnezeu, prin smerenie, prin înfrînare și prin paza ochilor și a minții, se izgonește dracul curviei; același drac al curviei se poate izgoni și prin fuga de prietenie de femeie, prin paza de lenevire, prin post și rugăciune, și prin nejudicarea vreodată a cuiva care a căzut în această patimă sau în alta; prin frica de Dumnezeu, prin trezirea minții și prin rugăciune este izgonit dracul uitării; prin luare aminte, prin atenție, prin frică de Dumnezeu și prin trezirea minții se izgonesc dracii cei mulți și prea feluriți care luptă pe om și-i duc război, tulburare și multă răspîndire în vremea rugăciunii; prin răbdare în necazuri și în scîrbe și prin mulțumire lui Dumnezeu pentru toate cele ce ne aduc întristare și durere, se izgonesc dracii hulei, ai cîrtirii și ai nemulțumirii; prin plîngere și sărăcie, de bunăvoie, se izgonește dracul cel rău al iubirii de argint; prin tăcerea cu chibzuință și înțelegere, prin plîns și prin cugetarea la moarte, se izgonesc dracii vorbirii de rău și ai vorbirii deșarte; prin credință și nădejde tare în Dumnezeu, prin pomenirea morții, prin gustarea bunătăților celor de sus, se izgonește dracul iubirii de averi și cel al adunării de prisos; prin cîntarea de psalmi, prin rugăciune, prin citirea cărților sfinte și prin vorbirea cu Părinții cei iscusiți în cele duhovnicești, se scoate și se izgonește de la sine dracul mîhnirii și al întristării; prin cunoștința nimicniciei sale, prin frica de neputințele sale și prin pocăință curată, se izgonește duhul încrederii în sine și cel cel al nădăjduirii de sine; prin dragoste și prin rugăciune sinceră pentru cel ce ți-a făcut rău, se scoate și se izgonește de la sine dracul urii și al pomenirii de rău.

Cine izgonește aceste patimi din sufletul său, prin lucrarea faptelor bune, acela izgonește dracii de la sine.

869. Cei ce se luptă și izgonesc patimile de la sine, aceia sunt făcători de minuni. Dacă însă, înainte de a scoate dracii din sine-ți și a te curăți de patimi,

vei avea obrăznicia și nebuna îndrăzneală să te rogi lui Dumnezeu ca să-ți dea darul de a scoate dracii din alții și de a face minuni, apoi, prin această mândrie, vei fi batjocorit de dracul.

870. Patimile noastre cele de multe feluri sunt dracii care ne războiesc pe noi dinăuntru și dinafară!

871. Sfinții și dumnezeieștii Părinți ai Bisericii au înțeles că orice patimă care ne luptă pe noi, este un drac. De aceea, dumnezeiescul și Sfântul Părinte Efrem Sirul zice: „Că omul are atîția draci, tot atîția, cîte patimi are”. Și tot așa spun și alți mulți Sfinți Părinți.

872. Datoria noastră, a tuturor, este de a ne ruga lui Dumnezeu să ne ajute să scoatem din noi dracii, care sunt patimile și păcatele noastre cele prea multe și felurite.

PAZA MINȚII

873. Ce este paza minții? Cînd auzim de paza minții sau trezvia atenției sau liniștea minții sau privegherea minții, este exact același lucru cum ai zice pîne, bucată de pîne sau felie de pîne. Dar să auzim pe Sfântul Isihie Sinaitul în **Filocalie** ce spune: Paza minții este calea și poartă a toată virtutea și a toată fapta bună înaintea lui Dumnezeu. În ce constă paza minții? În trei lucruri:

1. în a ne trezi cu mintea la cele ce gîndim;

2. în a ne împotrivi păcatului cu mintea;

3. în a chema pe „Doamne Iisuse...”, prin rugăciunea minții.

Că atîta legătură au paza minții și cu rugăciunea inimii, cît are trupul și cu sufletul. „Și nimeni, spune Sfântul Isihie Sinaitul, nu va scăpa de căpeteniile tartarului, dacă nu are această lucrare, fie el călugăr sau mirean”. A păzi mintea, înseamnă a zdrobi capul șarpelui.

Auzi ce spun Sfinții Părinți? Tot gîndul păcătos care se apropie de mintea noastră este un șarpe gînditor. Dacă-i de curvie, dacă-i de mînie, dacă-i de mîndrie, dacă-i slavă deșartă, dacă-i beție, dacă-i furtișag, dacă-i mîhnire, dacă-i întristare, dacă-i zavistie, dacă-i pizmă, dacă-i răutate, cînd îl vezi că s-a apropiat de mintea ta, imediat cheamă pe „Doamne Iisuse”: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul (sau păătoasa)”. Și ai zdrobit capul șarpelui în felul acesta.

874. Ce este paza minții, după învățăturile Sfinților Părinți? Este o lucrare prezentă, foarte ușoară și n-are nevoie de mare osteneală, decît numai de frica lui Dumnezeu. Ea se naște chiar din frica lui Dumnezeu! Iar frica de Dumnezeu se naște din credința în Dumnezeu. Că dumnezeiescul Părinte Maxim spune: „Cela ce crede, se teme”. Eu nu am nici o pricină să mă tem de cineva, dacă nu cred că-i de față. Iar cînd cred ca Dumnezeu este de față, mă tem!

Deci, iată cum din credința în Dumnezeu se naște frica de Dumnezeu. Iar din frica de Dumnezeu se naște trezvia atenției, sau paza minții, sau ferirea minții de la păcat, sau privegherea minții. Cînd auzim la Sfinții Părinți: paza

minții, trezvia atenției, liniștea minții, ferirea minții, privegherea minții sau toate acelea, este același lucru, cum am zice: pâine, bucată de pâine, felie de pâine; dar tot de pâine este vorba, numai sub alte cuvinte.

875. Trezvia atenției se naște din frica lui Dumnezeu, iar frica lui Dumnezeu se naște din credință, după cum spune dumnezeiescul Părinte Maxim: „Cel ce crede, se teme și cel ce se teme, se trezește”.

876. Să nu credem noi că este vreun gând în inima noastră pe care nu-l știe Dumnezeu, sau nu-l vede.

Dacă vom avea această convingere, ne vom feri de tot păcatul. Dumnezeu vede pururea, nu ce gândesc eu acum, ci ceea ce voi gândi pînă mor, pînă mă fac o mînă de țarină în fundul unui mormînt. Că auzi ce spune: Cele mai înainte gândite ale tale le-au văzut ochii Mei. Nu ce gândesc acum. Pînă mă voi duce în groapă, Dumnezeu le știe toate.

877. În Sfînta Scriptură se spune așa: Fata Babilonului, ticăloasa - și Duhul Sfînt spune mai departe, cînd cîntăm „La rîul Babilonului” -, fericit este care va apuca și va lovi pruncii tăi de piatră (Psalmul 136, 8-9). Iată pe cine fericește Duhul Sfînt! Pe cela ce ia fiii fetei Babilonului și-i trîntește de piatră.

Tîlcuirea Sfinților Părinți din **Filocalie** este așa: Fata Babilonului este mintea noastră. Cuvîntul „Babilon” înseamnă „amestecare”. Fiindcă mintea noastră pururea este amestecată cu gânduri bune și rele, o numește „fata Babilonului”, născută din amestecare, combinată cu amestecarea. Iar fiii fetei Babilonului sunt gândurile minții, pe care le naște ea.

Și cine-i fericit? Acela care-i treaz cu mintea, cum vede că s-a născut din minte un copil - un gând rău -, îl dă de piatra-Hristos. Cum ți-a venit un gând rău în minte - înțelegi? -, ia-l de picioare și dă-l de piatră: „Doamne Iisuse...”. Vine un gând de curvie: „Doamne Iisuse...”, dă-l de piatră! Vine un gând de mînie, dă-l de piatra Hristos! Vine un gând de trufie: „Doamne Iisuse...”. Vine un gând de viclenie: „Doamne Iisuse...”. Vine un gând de zavistie: „Doamne Iisuse...”.

Trîntește-i de piatră pe pruncii aceștia ai „fetei Babilonului” - adică cugetele rele ale minții -, de cînd sunt prunci. Adică, ucide patimile în tine, cît sunt mici, că pe urmă este mult mai greu!

878. Ca ortodox, pentru ca să-ți păzești sufletul curat, o lucrare mai prezentă și mai puternică decît paza minții nu va fi.

879. Ați auzit că spune în Scriptură așa: În dimineți am ucis pe toți păcătoșii pămîntului, ca să pierd din cetatea Domnului pe toți cei ce lucrează fărădelegea! Ai auzit cînd trebuie uciși păcătoșii - adică gândurile rele? În dimineți! Gîndurile păcătoase răsar din minte, ca mai înainte pruncii fetei Babilonului, care se nasc dintr-însa. Și nu arată Scriptura să-i ucidem cînd ar fi pe la amiază sau seara, ci cînd au răsărit, în dimineți ucide pe păcătoșii pămîntului! Gîndurile păcătoase, cum au răsărit în minte și imaginație, trebuie ucise prin rugăciunea lui Iisus, ca să pierzi din cetatea Domnului - cetatea este sufletul - pe toți cei ce lucrează fărădelegea. Dacă am ucis pe păcătoșii pămîntului, adică gîndurile

păcătoase, când răsar din minte, am pierdut din cetatea Domnului, pe toți cei ce lucrează fărădelegea. Că doar prin gândurile pătimăse vin faptele pătimăse. Ce zice dumnezeiescul Părinte Maxim: „Stăpînește-ți gândurile, o, monahule! Că dacă nu-ți vei stăpîni gândurile, îndată vei ajunge să nu poți stăpîni lucrurile!”.

880. De ar lucra cineva orice faptă bună trupească, ca de pildă: post, priveghere, milostenie, metanii, culcare pe jos, înfrînare, osteneală trupească multă pentru toată fapta bună, dar nu are această lucrare a trezviei, nimic nu-i va folosi.

881. Cel ce iubește din inimă pe Dumnezeu, se silește cu mare grijă a-și păzi mintea și inima, după învățătura Sfintei Scripturi care zice: „Cei ce iubiți pe Dumnezeu, urîți cele rele” (Psalmul 96, 11). „Cele rele”, înaintea lui Dumnezeu, sunt toate gândurile rele, pătimăse și spurcate, precum și toate poftele și faptele rele care ne despart de dragostea lui Dumnezeu. Toate aceste răutăți, începînd de la minte prin învoirea minții cu ele trecînd prin imaginație, ajung la lucrarea păcatului cu fapta, dacă nu ne vom trezi la vreme și nu vom chema numele Domnului Dumnezeu și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos în ajutor.

882. Mare trezvie a minții ne trebuie ca să supraveghem mișcările dinăuntru ale imaginației și să nu o lăsăm să se pună în legătură cu memoria, spre a-și aduce aminte cu îndulcire de vederile urîte văzute cu ochii, de cuvintele necuvincioase auzite de urechile noastre, de desfătarea mirosurilor celor ce le-am mirosit, de mîncărurile de dulce gustate, de cele pipăite și, în sfîrșit, de nălucirile oricărui păcat care a fost pus mai înainte în minte, sau care ne dă război.

883. Sufletul nostru este războit de gânduri și de patimi, și dinăuntru, și din afară. De aceea și trezvia minții noastre se cade să fie îndoită, adică să pîndim și năvălirile cele din afară ale duhurilor rele și să oprim necurățiile dinăuntru ale gândurilor pătimăse, prin trezvie și rugăciune neîncetată.

884. Precum de multe ori „sentina” (spargerea corăbiei dinăuntru), dacă nu se observă degrabă, scufundă corabia repede cu corăbieri cu tot, tot astfel și gândurile rele care ies din inimă, nefiind băgate în seamă la vreme, ne scufundă în faptele pierzării.

885. Toate păcatele bat mai întîi la ușa inimii și a minții noastre prin momeala gândului. Cel ce are trezvia ageră și permanentă, de la început le taie pe toate și nu le lasă să intre în omul dinăuntru, căci acolo, crescînd, cu timpul se vor preface în fapte rele. Această sfîntă lucrare o reușește deplin prin trezvia atenției și prin chemarea deasă a Preadulcelui nume al Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

886. Cel ce are trezvia atenției, în toată vremea se încearcă pe sine, zicîndu-și: „Oare ce gîndesc eu acum, îi place lui Dumnezeu? Oare ce vorbesc eu acum, îi place lui Dumnezeu? Oare ce lucrez eu acum, îi place lui Dumnezeu?”. Astfel, în toată vremea vieții sale se trezește și se ispitește pe sine în toate: ce gîndește, ce vorbește și ce lucrează, iar dacă îl muștră conștiința sa că cele gîndite, vorbite sau lucrate de el nu ar fi bune și după voia lui Dumnezeu, îndată

se căiește, se umilește, se mărturisește și cere iertare lui Dumnezeu, Care știe toate gândurile, vorbele, faptele noastre și Care va răsplăti fiecăruia după faptele lui (Iov 34, 11; Pilde 24, 12; Romani 14, 10; II Corinteni 5, 10).

887. Trezvia atenției noastre, oricât de ageră ar fi, dacă nu este unită cu chemarea numelui Domnului în ajutor, la nimic nu ne folosește.

888. Paza minții are atîta legătură cu rugăciunea minții, ca și trupul cu sufletul. De la paza minții putem trece imediat la rugăciunea minții. Și totodată, în paza minții intră multe lucrări duhovnicești.

889. Zice și Sfîntul Isihie: în vremea rugăciunii, se încaieră la luptă trei minți: mintea Sfintelor Puteri, mintea drăcească și mintea omului. Mintea omului stă în mijloc și el are atîta putere de stăpînire de sine încît, toate puterile întunericului dacă ar veni, nu pot să-l clatine.

890. Mintea omului stă între Sfintele Puteri și cetele diavolești. Și îndată ce el simte că-l ispitesc diavolii din stînga, aleargă la Iisus prin rugăciune și atunci se bucură Sfintele Puteri și biruința-i de partea noastră. Iar dacă vom sta de vorbă cu gândurile și ne îndulcim de ele, tot timpul stăm de vorbă cu diavolul.

891. Un păcat întîi l-ai gîndit. Dacă s-a învoit mintea la gîndire, trece la cugetare. Trece la alegere. Imediat îl bagă diavolul în imaginație. După ce te-ai băgat în imaginație, ți-a băgat idolul și te-a lovit în minte. Gata! Auzi ce spune: Cînd vei vedea urîciunea pustiirii stînd în locul cel sfînt, cel ce aude să înțeleagă!

Sfîntul Maxim spune: Urîciunea pustiirii în locul cel sfînt este păcatul închipuit în imaginație. Că locul cel sfînt este inima, pentru că „noi suntem Biserica Dumnezeului Celui viu și Duhul lui Dumnezeu locuiește în inima noastră”. Diavolul, dacă a reușit să bage idolul prin imaginație în minte, de aici îl bagă în inimă! Apoi, în inima și în mintea ta, numai fața aceea o ai, ori care te-a supărat, ori care o iubești cu patimă! După ce ți-a băgat idolul, îți dai seama: „Da! Eram treaz mai înainte de prima momeală” - că aicea trebuie să vorbim de cele douăsprezece trepte ale păcatului. „Dacă eram treaz la prima momeală, imediat ziceam: «Doamne Iisuse...» și cu trezvia atenției idolul nu intra”.

Dacă n-am fost atent, a intrat idolul: cutare fată, cutare femeie cu care ne-am întîlnit, sau bani, sau slavă, ori de ce nuanță ar veni. L-a băgat în inimă prin închipuire. Acesta-i idolul, asta-i „urîciunea pustiirii în locul cel sfînt”. Și dacă era trezvia atenției, nu intra. II dădea jos de la început. A venit? „Doamne Iisuse...!” îl izbești de piatra-Hristos. Și știi ce se obișnuiește mintea cu acest nevăzut război?

892. Mintea celui treaz, care are trezvia atenției, nu numai că nu se teme de năvălirile astea. Știi ce face? Anume le cheamă. Le dă drumul oleacă, apoi cu rugăciunea îl cheamă pe „Doamne Iisuse...” în ajutor. Precum face pisica cu șoarecul. Il prinde și apoi îi dă drumul, și așa se joacă cu el. Dar această lucrare este pentru cei sporîți.

Așa face mintea trezviților cu păcatul. Ii dă drumul să intre oleacă înăuntru; și numai ce-l vede că trece în imaginație și începe a-i tulbura

firea. „A! Mi-ai venit?” „Doamne Iisuse...” Și-l mai cheamă o dată la luptă: „Mai vină, măi, și mai intră!” Și el mai vine. Și iar îl izbește de piatră cu „Doamne Iisuse...”.

Știi ce zice apoi diavolul? „Aista nu-i prost! Mă cheamă întâi și-mi dă drumul și apoi mă arde cu Hristos. Stai, că acum îi treaz cu mintea. Vin mai târziu, când îl stăpânește uitarea”. Și când îl mai cheamă, nu mai vine. Nu uită el să ne ispitească. „Acum nu vin, că-i treaz cu mintea și mă arde cu «Doamne Iisuse...». Dă-i pace. Când va dormita el cu mintea și n-o să fie stăpîn pe simțuri, atunci vin! Când este răspîndit cu mintea, atunci îi dau război. Acum când este treaz, n-am nevoie să mă lupt cu el. Că acum știi ce face? Cheamă numele Domnului și mă arde!”.

Așa face trezviitorul, precum face mîța cu șoarecele. Ii dă drumul și iar îl prinde. Ferice de cel ce are trezvia minții! De aceea a zis dumnezeiescul Pimen cel Mare în **Pateric**: „Nu avem nevoie pentru a ne mîntui, decît de minte trează”. Clar! Afîta. Cu mintea trează și cu lucrarea asta a trezviei atenției ne putem mîntui cel mai ușor.

893. Paza minții este o lucrare de geniu și pentru monahi și pentru creștini, pînă la suflarea cea mai de pe urmă. Că războiul cu trupul nu ține mult. Omul a slăbit, s-a îmbolnăvit, a îmbătrînit, dar războiul cu mintea este pînă la ultima suflare.

PECETEA LUI ANTIHRIST, CIFRELE 666

894. Când vei vedea că omul nu mai ridică mîna la frunte să facă cruce, el are pecetea deja. Doar pecetea nu-i așa cum credem noi, 666, în cifre. Prostii! Pecetea este de trei ori asemănătoare cu diavolul: poftă fără minte, închipuire pripită și mînie fără judecată, pe care le au toate sectele și toți acei care nu se închină Sfintei Cruci și Maicii Domnului.

895. *Părinte, în Apocalipsă spune de pecetea lui Antihrist, 666, care este puterea lui Antihrist.*

Frate, tu crezi că se ia așa după slovă, 666?

Acești trei de șase simbolizează trei patimi cumplite care vor stăpîni lumea în vremea din urmă, și anume:

1. Pofța fără de minte, adică desfrîu și beție cum n-a mai fost niciodată pe pămînt;

2. Închipuire pripită sau imaginație pripită, care duce la secte, dezbinări de tot felul, boli sufletești, vrăjitorie, deznădejde și sinucidere;

3. Și al treilea șase înseamnă mînie fără judecată, adică ură între oameni, războaie, răzbunare, crime de tot felul, ceartă și tulburare între creștini, între părinți și copii, așa cum scrie la Sfînta Evanghelie.

Toate aceste patimi, care sunt simbolizate prin cifra 666, stăpînesc astăzi tot pămîntul, pînă cînd va veni sfîrșitul lumii și Judecata de Apoi. Atunci fiecare va lua după faptele sale. Păi voi gîndiți că o să fie o pecete cu cifra 666? Prostii!

PELERINII, PELERINAJELE

896. Așa sunt mănăstirile noastre, deschise pentru toți, și mai ales pentru bunii noștri credincioși de la orașe și sate. Și, după cum știm, așa au fost ele dintotdeauna. Chiar și sihastrii din păduri și peșteri primeau credincioși la chiliile lor, cărora le dădeau sfaturi și se rugau pentru ei, și ajungea o bucățică de pâine și pînă la ei de la bunii noștri creștini.

897. Nu vin credincioșii la mănăstiri pentru noi, ci pentru credința lor curată, cum că la mănăstiri este mai multă credință și viața călugărilor este mai aleasă. Eu așa cred, că Dumnezeu nu ține mănăstirile pentru noi, călugării, că suntem păcătoși, ci le ține pentru credința credincioșilor iubitori de Hristos. Poporul român este un popor de aur. Credincioșii din lume sunt mai buni ca noi.

898. Acuma avem mașini. Dar iaca, pe aici, nu poți merge cu mașina, trebuie să mergi tot pe jos (În 1974, cînd Părintele a rostit acest cuvînt, nu era drum de mașină pînă la Sihla). Și aici este plata cea mai mare, că v-ați suit la Sihla, coborîți la Agapia și îngerul Domnului se bucură. Voi nu știți că faceți canon acuma. Prin asta vă iartă Dumnezeu păcatele, căci călătoriți pe aceste locuri. O să fie mai mulți pașii aceștia decît aceia pe care i-ați făcut la nunți cu lăutari, la jocuri, la discoteci, la baluri, la meciuri, la circuri, la cinematografe. Atunci o să vedeți voi cît de mult vă ajută călătoria asta, că îngerii voștri păzitori toți se bucură acum cînd vă văd pe drumurile astea. Căci ce fac oamenii pe aici? Vin să vadă mănăstirile, să audă o predică, să audă o cîntare duhovnicească. Acestea sunt călătorii sfinte. Acestea vă ușurează sufletul vostru, căci le faceți pe la sfintele locuri.

899. Să-i spovedim, să-i sfătuim, să-i binecuvîntăm, să-i folosim duhovnicește și să nu-i lăsăm să plece din mănăstire tot cum au venit. Cît s-au ostenit sfinții îngeri să-i aducă la mănăstire și noi să-i refuzăm! Ba, încă să-i ducem la masă, să nu plece flămînzi de la noi, căci și ei ne hrănesc pe noi.

900. *Este de folos să meargă călugării în pelerinaj la Mormîntul Domnului?*

Așa a fost întreat odată Sfîntul Vasile cel Mare de o călugăriță, iar el i-a răspuns: „Dacă n-ai aflat cărarea către Ierusalimul cel dinăuntru, du-te la Ierusalim, iar dacă ai aflat-o, nu te mai duce!”.

PLÎNSUL, LACRIMILE

901. Lacrimile sunt de opt feluri, după Sfinții Părinți.

1. Lacrimi din dragoste de Dumnezeu, cînd omul se gîndește la frumusețea creației dumnezeiești. Acestea formează cel mai înalt plîns, numit plîns de bucurie și de dor dumnezeiesc. Lacrimile dragostei îngrașă pe om.

2. Lacrimi din frica de Dumnezeu. Acestea au mai mică putere decît cele dintîi, pentru că plînsul din dragoste de Dumnezeu este plînsul fiului către Tatăl, iar plînsul din frică este al slugii care mereu se teme să nu supere pe Stăpînul său. Plînsul din frică mijlocește la Dumnezeu iertarea păcatelor și este

înainte-mergător al celui dintîi (**Filocalia**, voi. IX). Plînsul din frică usucă pe om, asemenea cleștelui care se arde de foc.

3. Lacrimi de milă și dragoste pentru aproapele, pentru cei bolnavi din spitale, pentru săraci, văduve, copii orfani, pentru cei flămînzi, goi și străini, pentru toți oamenii din suferință. Aceste lacrimi sunt sfinte și mîntuitoare asemenea celor dintîi.

4. Lacrimi din frica morții și a muncilor iadului. Acestea sunt lacrimi bune, mîntuitoare ca și cele dintîi și aduc roadă de pocăință.

5. Lacrimi din fire sau firești, adică ale soților, ale rudelor, ale părinților pentru fii și ale fiilor pentru părinți. Acestea nu sunt nici bune, nici rele. Ele se pot vedea uneori și la animale.

6. Lacrimi din slava deșartă. Acestea sunt foarte periculoase, pentru că pe lîngă lacrimile cele bune, mîntuitoare și smerite, pune diavolul lacrimi de slavă, spre a fi văzuți și lăudați de oameni. Or, plînsul cel duhovnicesc trebuie să fie întotdeauna ascuns și neștiut de nimeni, afară de Dumnezeu și de duhovnic.

7. Lacrimi din dezmierdare, care izvorăsc din poftă, din beție, din mînie, din aducere aminte a celor rele etc.

8. Al optulea fel sunt lacrimi pentru pagube, din sărăcie, din durerea rănilor, pentru tot felul de boli.

Primele patru feluri de lacrimi sunt mîntuitoare; cele firești nu sunt nici bune, nici rele; iar ultimele trei feluri de lacrimi sunt nefolositoare și aducătoare de osîndă.

Deci, plînsul cel duhovnicesc este îndoit. Plînsul dintîi, adică o permanentă întristare a minții și a inimii pentru păcate, o stare de umilință de taină, pentru că nu poate face cele bune cît trebuie. Acest plîns îl suie pe om acolo unde îl suie însăși fapta bună pe care n-a reușit să o facă. Intristarea inimii face cît toate faptele bune și duce pe om la plînsul al doilea și cel mai înalt al lacrimilor din dragoste și din frica de Dumnezeu. Spune un cuvios părinte că „cel ce se scîrbește pentru păcatele sale este ca vremea înnourată care, în curînd va slobozi apa, adică lacrimi”. „Lacrimile ne dau tuturor nădejdea mîntuirii, ne spală păcatele și aduc pacea conștiinței noastre”, precum spune Sfîntul Nicodim Aghioritul în **Războiul Nevăzut**, zicînd: „Mustrarea conștiinței este chinuirea chinurilor, iar pacea conștiinței este veselia veseliilor”.

902. Noi trebuie să cunoaștem că plînsul este de două feluri: unul cu lacrimi și altul fără de lacrimi. Suspinurile din inimă și mîhnirea minții pentru păcate alcătuiesc plînsul cel dintîi, fără lacrimi. Acest plîns, la mulți și de multe ori s-a făcut înainte-mergător spre plînsul cel de-al doilea, care vine cu izvorul lacrimilor celor spre pocăință. Precum mai întîi se ivesc norii și apoi aceștia, adunîndu-se și îngroșîndu-se, în vreme de vară pogoară ploaie și udă pămîntul, așa și sufletul, avînd întristarea după Dumnezeu, înnorîndu-se cu mîhnire sfîntă, cu suspinele cele dintru adînc ca și cu niște fulgere, vestește mai înainte ploaia

cea fericită și curățitoare a lacrimilor care urmează să vină, arată dumnezeiescul Părinte Efrem Sirul.

903. Lacrimile cele adevărate, care izvorăsc din dragostea de Dumnezeu, atîta putere au - spune Sfîntul Grigorie de Nazianz - încît, izvorul lacrimilor de după Botez este mai mare decît însuși Botezul.

904. Voința omului este lăsată liberă după Botez să aleagă: să păcătuiască sau nu. Iar lacrimile de după Botez șterg și păcatele pe care le facem. Lacrimile de umilință sunt mai bune decît Botezul, pentru că șterg toate păcatele care s-au făcut de la Botez pînă atunci și te lasă curat.

905. Este bine să cunoaștem că sunt lacrimi care vin omului din gîndire și cugetare și lacrimi care se fac fără cugetare, prin acestea deosebindu-se cele cuvîntătoare de cele necuvîntătoare. Lacrimile cele fără de gîndire le au și dobitoacele, căci și ele plîng unele după altele, dar fără de cugetare. Deci ni se cade să căutăm lacrimile cele bune cu frica lui Dumnezeu, iar lacrimile cele vătămătoare să le lepădăm.

De asemenea, este bine să știm că în vremea plînsului, cineva poate să înceapă cu lacrimile cele rele și să termine cu cele duhovnicești și bune. De pildă, cineva plînge de necaz că nu s-a putut răzbuna pe cel ce i-a făcut lui pagubă. Dar, aducîndu-și aminte de Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, Care S-a rugat pe Cruce pentru binele celor ce L-au răstignit, spre a fi iertați de Părintele Său, acela se liniștește și începe a se căi din inimă, că a avut gînduri de răzbunare asupra celor ce l-au necinstit sau l-au păgubit. Astfel, cunoscîndu-și greșeala, cere iertare de la Dumnezeu și începe a se ruga pentru binele celor care l-au necăjit și lasă toată răzbunarea sa la judecata și dreptatea lui Dumnezeu. Așadar, unul ca acesta a început cu lacrimile cele rele și a terminat cu cele bune.

906. *Care este deosebirea între plîns și întristarea inimii?*

Deosebirea între ele numai atîta este că plînsul cel dintîi este cu lacrimi, iar cel de-al doilea, adică mustrarea inimii, este fără lacrimi.

907. Lacrimile bune le poate păzi omul dacă se va păzi de vorbă multă, de glume, de rîs, de somn mult, de mînie, de griji prea multe, de pomenirea răului făcut lui de alții, de mîncarea prea multă, de beție și de altele de acest fel.

908. Cît de mare este darul lacrimilor! Dar și aici diavolul aduce ispita. Și în felurile lacrimilor se bagă vrăjmașul, ca să facă zadarnică lacrima omului în rugăciune, să nu fie primită la Dumnezeu.

909. Trebuie să știm și să ținem minte cu toată tăria că, precum iedera și hameiul și alte plante agățătoare se prind și se încolăcesc de orice le-ar ieși în cale, tot astfel și lucrarea înșelăciunii dracilor prin lacrimi se agață și se împletește de toată fapta bună, ca să zădărnicească toată osteneala lucrării faptelor bune ale oamenilor. De aceea, Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, înțelepciunea și Cuvîntul lui Dumnezeu (Ioil 1, 1-14; I Ioan 5, 7; Faptele Apostolilor 19, 13), ne-a învățat pe noi cum să lucrăm faptele bune pentru a nu fi amestecate cu viclenia patimilor drăcești și ne-a zis: „Deci, cînd faci milostenie, nu trîmbița înaintea oamenilor,

cum fac fățarnicii în sinagogi și pe ulițe, spre a fi slăviți de oameni... Ci, când faci milostenie, să nu știe stînga ta ce face dreapta ta (Matei 6,3). Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii care își smolesc fețele lor ca să arate oamenilor că postesc (Matei 6, 16) și: Când vă rugați nu fiți triști ca fățarnicii, cărora le place să se roage prin sinagogi și prin colțurile ulițelor, stînd în picioare ca să se arate oamenilor. Ci tu, când te rogi, intră în camera ta, încuie ușa ta și te roagă Tatălui tău în ascuns (Matei 6, 5-6).

Deci, precum la milostenie, la post și la rugăciune apare fățarnicia, slava deșartă și iubirea de arătare, așa și la fapta cea bună a lacrimilor sfinte și curate se amestecă și se împletesc și lacrimile viclene și vătămătoare, fie ale slavei deșarte, fie ale mîniei, ale dezmierdării, ale pizmei, ale lăcomiei pîntecelui și altele de acest fel, după cum s-a arătat mai sus. De aceea, părinților și fraților, ne trebuie nu puțină grijă spre a deosebi și a înlătura din plînsul nostru otrava plînsului celui viclean, deoarece, după învățătura Sfinților Părinți, „binele nu este bine, când nu se face bine” (Sfintul Ioan Damaschin, **Filocalia**, vol. 4). Mai bine este un suspin și o lacrimă în ascuns, decît rîuri de lacrimi la arătare și cu scop rău. Intr-adevăr, cel care, din mila lui Dumnezeu, s-a învrednicit de acest dar al lacrimilor, nu poate a le opri oriunde și oricînd. Aceluia îi este mai de folos dacă le va tăinui cît poate.

PODOABELE

910. *Femeile care își retează părul, își fac părul la coafor, poartă pantaloni, își pun cercei, poartă brățări, își fac unghiile la mîini și la picioare, și se machiază calcă sfintele canoane?*

Măi băieți, asta-i semn de necredință mai întii. Când păgîinii își făceau idoli, îi împodobeau.

Bunăoară, zeiței Nemzida îi puneau un inel de aur în nas și cercei de aur în urechi și legau urechile de nas. Și pe urma îi puneau păr și în păr îi puneau pene de vultur, îi puneau cîte minunății; clopoței îi puneau în haine, ca atunci cînd sufla vîntul să sune clopoțeii. Toată împodobirea asta este închinare de idoli. Sunt obiceiuri ale închinătorilor de idoli, rămase de la romani.

Noi, românii, ne tragem din două popoare păgîne: dacii și romanii, și toți aveau aceste obiceiuri pagîne, cum aveau și pe zeul „noroc” și pe Baal și pe Marnas, pe Neptun, pe Apolon, pe Serapid, pe Bacus, pe ceilalți draci. Că spurcați erau dumnezeii lor, spurcate erau și praznicele lor. Așa că acesta-i obicei de la închinătorii de idoli, ca să se sluțească femeile, să pună toate bijuteriile pe trupurile lor.

911. Dumnezeu l-a împodobit pe om cum a știut că-i mai frumos. Zice la Geneză: Iată, cîte a făcut Dumnezeu, erau bune foarte. Dacă ar fi știut Dumnezeu că omului îi trebuie să-l facă cu unghii roșii și cu cercei în urechi, așa îl făcea.

POMELNICELE, POMENIRILE

912. Pomelnicele acestea sunt o greutate mare pe sufletele noastre! In **Pravila Mare** spune așa: „Preoții care nu vor pomeni liturghiile sau pomelnicele

date de credincioși, să fie anatema"; îi desparte de Hristos. Și de aceea îmi pare bine că veniți la pomenit. Uite, văd preoții la pomenit și călugării. Veniți cu toții la pomenit, ca să se ridice povara de pe sufletele noastre.

913. Pe cine să trecem la pomelnic?

Cînd faci, mamă, pomelnic pentru ai matale, la liturghie, pune și unul sau doi săraci, sau o văduvă pe care nu are cine o pomeni și a murit săraca. Este mare pomană. Asta se cheamă milostenie duhovnicească. Este mai mare decît aceea cînd îi dai o haină sau o mîncare omului, că-l ajuți dincolo, în veșnicie.

914. Pentru morți, ce slujbe se pot face? Parastase, liturghii? De exemplu, cîte parastase se pot face?

Părintele meu, pentru morți și pentru vii, cea mai puternică slujbă este Sfînta Liturghie, care este jertfa și răscumpărarea Mîntuitorului. Dacă a murit cineva, este bine să pornească patruzeci de liturghii (că la liturghie se scot pîrticele și are comuniune cu Hristos în Sfîntul Potir prin pîrticele) și patruzeci de panahide. Acolo se fac dezlegările, că la o panahidă sunt nouă dezlegări: șapte dezlegări mici făcute de preot, atunci cînd zice: „Dumnezeul duhurilor și a tot trupul...”, și două mari, pe care trebuie să le zică episcopul sau preotul. Deci 360 de dezlegări are un suflet în șase săptămîni la panahidă. Deci, poți să pui patruzeci de liturghii și patruzeci de panahide în șase săptămîni.

Și dacă nu știm dacă a murit spovedit sau împărtășit, poate a murit de mai mulți ani, putem să-l punem la pomelnic?

Numai dacă moare sinucis, Doamne ferește, pe acela nu-l mai poți pune.

Dar dacă moare de moarte normală?

Da, oricum ar fi. Că zice Apostolul: omul murind a încetat de la păcat, nu mai face păcatul. Il poți pune, e fiu al Bisericii.

915. Cînd facem pomelnic pentru Sfîntul Altar, pe cine să trecem în primul rînd?

Cel mai mare neam pe care îl avem pe fața pămîntului, nu-i tata și mama, cît veți trăi voi. Cel mai mare neam pe care îl avem nu-i soția, nu-i soțul, ci este preotul care ne-a botezat și al doilea este nașul de botez, și al treilea - pentru care sunteți cununați - este nașul de cununie. Deci, cînd faci un pomelnic, întîi și întîi la morți să faci. Și dacă preotul care te-a botezat este mort, pe el să-l pui întîi. Apoi să pui nașul, dacă-i mort, pe urmă ceilalți.

Cînd faci pomelnic la vii, tot așa. Dacă trăiește preotul, pui pe preot întîi și apoi pe nașul de botez, nașul de cununie și apoi pui pe soț, soție, mamă, soră și alte rudeni.

Ce persoane nu se pot trece pe pomelnic?

Pe pomelnic nu se pot trece niciodată mai întîi sectarii, căci ei s-au rupt definitiv de Biserica lui Hristos. Pe aceștia în veac nu-i poți trece în pomelnic. Al doilea sunt sinucigașii, care și-au făcut seama singuri; ori s-au înecat, ori s-au spînzurat, ori au murit din beție, au băut și au murit beți, ori au murit în duel, tot sinucigași se socotesc.

Pe urmă nu se pun la slujbe cei ce trăiesc necununați. În veacul veacului nu-i poți pune pătucă în Sfântul Potir, celui care trăiește în preacurvie! Niciodată. Pentru preacurvie se dă 15 ani oprire de la împărtășanie, că trăiește necununaț. Cum să-i pun pătucă lui, să se împărtășească cu Trupul și Sîngele Domnului?

De asemenea, nu se trec pe pomelnic cei care refuză Sfintele Taine și care nu se mai spovedesc. Gata! Pe aceștia nu-i mai pui! S-au despărțit de Biserică pentru veșnicie!

916. Iată pe cine nu poți pomeni la liturghie:

Nu se pot pune înții sectanții, că fac păcat împotriva Duhului Sfint, cum arată Sfântul Efrem;

Nu se pot pune cei sinuciși;

Nu se pot pune cei ce au trăit necununați;

Nu se pot pune cei ce au murit în duel;

Nu se pot pune cei ce au refuzat Sfintele Taine la moarte. Nu vor să primească preotul, n-ai voie să-i pui la slujbe;

Nu-i poți pune pe cei ce au înjurat de lucruri sfinte;

Nu se pot pune la liturghie cei ce s-au luat neamuri în căsătorie, de la spița a șasea în jos. Spița a șasea sunt veri de gradul doi. Spița a patra sunt veri înții;

Astea sunt pricinile pentru care nu-i poți pune la liturghie. Iar la psaltire numai sinucigașii și ereticii nu se pot pune. Ceilalți se pot pune fără pătucile la psaltire. Dar să scrii pe pomelnic: fără pătucile. N-are comuniune la Sfânta Liturghie.

917. N-avem voie să pomenim pe nimeni din cei ce s-au sinucis, chiar dacă ne sunt rude apropiate. Rămîne totul la mila lui Dumnezeu! Pot fi pomeniți la slujbe numai cei care au fost bolnavi psihic.

918. Pe cei necredincioși, pe sectari, pe bețivi și pe desfrînați, care mor fără pocăință, nu-i putem pomeni la Sfântul Altar.

919. De cînd se dă binecuvîntarea de Sfânta Liturghie, Doamne ferește, n-are nimeni voie să dea liturghii la ușa Sfîntului Altar, că preotul atunci vorbește cu Hristos și se roagă pentru lume. Să-i învățați acest lucru! Pomelnicile se dau dimineața, la Sfîntul Altar, înainte de binecuvîntare. Invața-i o dată și de două ori! Lasă-i să știe! Vor să dea jertfă la Altar? Lumîinare, prescură, vin, pomelnice? Să vină, că au timp și sunt datori. Să vină la Utrenie și la acatist, care se fac dimineața. Nu să vină în timpul liturghiei, că este păcat. Sfîntul Simeon Tesalonicianul, zice: „Vai de preotul acela care citește rugăciunile acestea mai înainte, sau mai pe urmă”.

920. *Ce putere au rugăciunile pentru cei adormiți?*

Frate, ce spune Hristos: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă. Cine se leapădă de voi, de Mine se leapădă”. Ia gîndește-te că arhierii și preoții toți sunt ucenicii lui Hristos și ei mijlocesc în Sfîntul Altar prin rugăciuni și pătucile. Voi știți că pomelnicile acestea care vin de la popor, toate merg în Sfîntul Altar și le scoatem pătucile, pe care le punem în Sfîntul Potir lîngă

Trupul lui Hristos? Toate aceste părțicele pe care le scoatem dimineața cu Sfânta Copie la Sfânta Proscomidie și le punem pe Sfântul Disc, ele sunt numai blagoslovite. Iar după Sfânta Epicleză părțicelele, numite și miride, se pun în Sfântul Potir și așa cei pomeniți la vii și la morți se împărtășesc nevăzut din cele sfinte și dobândesc iertare de păcate.

Iată ce valoare mare are Sfânta Liturghie!

921. Scoatem părțicele în fiecare dimineață la Sfânta Proscomidie, pentru toate miile de pomelnice care-s acolo. La noi în altar sunt 15-20 de părinți la pomenit dimineața. Ei se duc la preotul ce face Sfânta Proscomidie și zic: „Părinte, blagoslovește să pomenesc viii și morții”. Iar preotul scoate două părțicele cu Sfânta Copie, zicând așa: „Primește, Doamne, Jertfa aceasta pentru mila, viața, pacea, sănătatea, iertarea păcatelor robului lui Dumnezeu - arhimandritul cutare, sau preotul cutare, sau diaconul cutare și toți care de el se vor pomeni, vii și morți”. Atunci preotul slujitor pune o părțică la vii și la morți pe Sfântul Disc, pentru fiecare preot și călugăr care pomeneste.

O părțică pusă în potir este ca o rază de soare; poți să pomenesti un milion de suflete. Dar acele părțicele reprezintă fața sufletului pomenit la Sfânta Liturghie. Mare greșală fac preoții care dau părțicele acasă la oameni. Mare păcat fac! Nu-i voie. Să vii să-mi arătați unde scrie să dai părțica acasă. Dacă îi dai părțica omului acasă, l-ai lipsit pe el de liturghia din ziua aceea; nu mai are parte. Părțicelele se scot la Sfânta Proscomidie, din prescura a patra pentru vii și din prescura a cincea pentru morți și morți grabnic. Ele rămân pe Sfântul Disc, că dimineața sunt numai blagoslovite, nu-s încă sfințite.

Iar la Sfânta Epicleză, la invocarea Sfântului Duh, când preotul ridică mâinile în sus și face trei metanii pînă la pămînt și cheamă pe Sfântul Duh, zicând: „Doamne, Cea ce pe Preasfântul Tău Duh L-ai trimis în ceasul al treilea Apostolilor Tăi, pe Acela, Bunule, nu-L lua de la noi, ci ne înnoiește pe noi care ne rugăm Ție”. Apoi face o metanie cu fruntea pînă la pămînt și iar ridică mâinile și cheamă pe Preasfântul Duh, de trei ori. Și când termină această chemare a Sfântului Duh, el arată dumnezeiescul Agneț și Sfântul Potir și zice: „Și fă, Doamne, pâinea aceasta, cinstit și Preacurat Trupul Hristosului Tău. Amin. Iar ce este în acest Sfânt Potir, Preascump Sîngele Hristosului Tău. Amin”.

Și binecuvîntîndu-le, zice: „Prefăcîndu-le pe ele cu Duhul Tău cel Sfînt. Amin. Amin. Amin!” Apoi preotul stă în genunchi și se roagă împreună cu tot poporul, pentru toată lumea.

Aceasta este inima Sfîntei Liturghii, căci acum se coboară Duhul Sfînt peste Sfîntele Daruri, care se prefac în Trupul și Sîngele Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Iar părțicelele ce se scot pentru vii și pentru morți nu se prefac în Trupul și Sîngele Domnului, ci se pun la urmă în Sfîntul Potir și se sfințesc cînd se ating de Preacuratele Taine. Atunci preotul zice: „Spală, Doamne, păcatele celor ce s-au pomenit aici, cu cinstit Sîngele Tău, pentru rugăciunile Sfinților Tăi. Amin”.

În clipa aceea, cînd aceste miride sau părțicele, se adapă cu dumnezeiescul

Sînge, în acea clipă noi toți, vii și adormiți, ne împărtășim euharistic, gînditor cu Iisus Hristos. Și măcar de-ar fi sufletul cuiva în iad, sau în cer, de-ar fi la marginea lumii sau oriunde, Dumnezeu este de față și se împărtășesc toți cei pomeniți la Sfînta Liturghie și sunt în comuniune cu Iisus Hristos. Iar dacă preotul îți dă pîrticica, nesfințită, dimineața, să n-o luați, de o mie de ori este mai bine să iei anaforă, că anafora este sfințită în cadrul Sfîntei Liturghii, dar pîrticelele nesfințite nu se dau acasă, Doamne ferește!

Deci, în clipa în care pîrticelele tale s-au adăpat în Sfîntul Potir, în clipa aceea tu te-ai împărtășit cu Iisus Hristos și cu toată Sfînta Treime. Acesta este rolul sfîntelor pîrticele la Sfînta Liturghie. Iată de ce trebuie să veniți cît mai regulat la biserică. Dar vă rog, cînd puneți pomelnic la Sfînta Liturghie, dacă știți că unii trăiesc necununați, dacă s-au luat neamuri de aproape, dacă, Doamne ferește, cineva este sectar, dacă hulește pe Dumnezeu sau înjură, nu-l puneți la slujbe, că-i faceți mare rău. Noi vrem să-l unim cu Iisus Hristos și el îl înjură? Al cui glas ascultă Dumnezeu? Ia gîndiți-vă!

922. *Părinte, eu, dacă m-am despărțit de primul meu soț, pot să-l pomenesc, pentru că niciodată nu l-am pomenit?*

De ce nu l-ai pomenit, că acela este adevăratul tău soț. Dacă el n-ar fi înșurat, ar trebui să te întorci la el, mai ales dacă ai copii cu el.

PORTUL INDECENT

923. *Părinte, ce ne puteți spune despre portul indecent care se poartă azi în lume și de bărbații care își rad barba?*

Intrebați-le pe cele care se vopsesc și pe cele care poartă fusta scurtă, dacă le-au văzut vreodată pe Maica Domnului sau pe sfintele mironosițe cu fusta scurtă. Noi trebuie să urmăm Maicii Domnului. Ați văzut în icoane că vreuna din sfintele martire purta fusta scurtă? Nu vedeți că veșmintele sunt pînă în pămînt la toți sfinții? Auziți ce spune Sfîntul Apostol Pavel: Fiți sfinți, ca sfînt sunt Eu, zice Domnul.

Ai văzut vreodată pe Hristos bărbierit? Sau pe patriarhi sau pe prooroci i-ai văzut cu briciul în barbă? Dacă acuma lumea se bărbierește, acesta-i obicei luat mai mult de la romani. Dar dacii, strămoșii noștri, nu! Ei purtau uniformă, cu toate că erau pagîni. Și rușii purtau bărbi, slavii de altădată.

POSTUL, NEVOINȚA

924. Cea mai veche poruncă dată de Dumnezeu omului este porunca postului. De aceea nu figurează în cele zece porunci, că s-a dat mai înainte de cele zece porunci cu 4108 ani, cît a fost de la zidirea lumii pînă cînd s-a suit Moise pe Muntele Sinai să primească tablele Legii.

Căci a zis Dumnezeu lui Adam în rai: Din toți pomii raiului să mîncăți, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mîncăți, căci dacă veți mîncă, cu moarte veți muri.

Ați auzit poruncă de post înainte de a fi rana? înainte de a greși Adam, i s-a dat ca doctorie postul. Să nu mâncați. Ce înseamnă? Post din cutare pom. Deci, cea mai veche poruncă din toate poruncile date de Dumnezeu omului este porunca postului. De aceea zice dumnezeiescul Vasile: „Fiindcă n-am postit, am ieșit din rai și am fost izgoniți de acolo. Să postim ca să intrăm iar în rai”.

925. Postul avînd originea lui încă din rai și din Legea Veche și din Legea Darului, avînd tradiție evanghelică și apostolică, el s-a pus în dumnezeieștile canoane obligatoriu, cu rînduială pentru toată Biserica universală creștină în cele patru posturi de peste an, luna, miercurea și vinerea și în zilele în care se postește post negru, cum este ziua de 29 august, înălțarea Sfintei Cruci și celelalte.

926. *Părinte, în Biblie nu scrie că nu-i bine să se mănînce carne.*

Da' tu cauți în Biblie? Dar noi nu avem Dreptul Canonic? **Pidalionul** l-ai citit mata? Pravila Mare a Bisericii ai citit-o? Pravila mică? Noi avem canoanele Bisericii de Răsărit, nu în Biblie. Noi avem patru posturi peste an, rînduite de Sfinții Apostoli, de Hristos. Hristos n-a postit 40 de zile și 40 de nopți?

Dar pentru călugării care mănîncă întotdeauna fără carne?

Călugării n-au voie să mănînce carne. Auzi ce spune Sfîntul Calinic, care are sfințele moaște la Cernica: „Călugării sau călugărițele care vor mînce carne în mănăstire sau cînd se duc acasă pe la neamuri sau în oraș, doi ani oprire de la împărțășanie, 39 de gîrbace la spate, să-l blesteme tot soborul și să-l zvîrle afară din mănăstire”.

Pe voi, mirenii, nu vă leagă să nu mâncați. Pe noi, călugării, da. Pentru că monahii trebuie să păzească fecioria, cum i-a făcut mama lor, pînă la moarte. Dacă te-ai îmbuibat cu cărnuri și cu cîrnați și ai băut vin, te duce dracul după muieri și te-ai prăpădit în veacul veacului.

Călugărul trebuie să puie fîu calului. Nu auzi ce spune Apostolul Pavel? În toate zilele îmi chinuiesc trupul și îl robesc, nu cumva altora propovăduind, să ajung eu de sminteală (cf. I Corinteni 9, 27).

927. Postul nu este de un singur fel. El este de două feluri: post trupesc, cînd cineva postește să nu mănînce mult, să nu bea mult și se înfrînează de anumite mîncăruri: de carne, de brînză, de ouă, de lapte, de untdelemn și de altele. Și cînd cineva se înfrînează cu curăție trupească. Cei căsătoriți trebuie să ducă viață curată și cinstită. Acesta-i post trupesc.

Iar postul duhovnicesc este mult mai înalt decît cel trupesc. Pentru că nu ajută nimic postul trupesc fără cel duhovnicesc. Și diavolii postesc și niciodată nu mănîncă, nici nu beau, dar tot diavoli sunt. Nici nu se însoară, nici nu se mărită, dar tot diavoli sunt, pentru că au inima înaltă, plină de mîndrie înaintea lui Dumnezeu. Și Solomon zice: Necurat este înaintea Domnului tot cel înalt cu inima și viclean, așa cum sunt diavolii.

Deci postul duhovnicesc este acesta: să postim și cu limba, să postim și cu ochii. Limba să nu vorbească minciuni, nedreptăți și cuvinte putrede și stricăcioase; ochii să nu privească cele spre sminteală; urechea să se înfrîneze

de a auzi cîntece lumești și de alte feluri; mîna să postească, să nu iscălească zapise nedrepte sau pîră, sau să fure ceva, sau să bată pe cineva, sau să facă altă nedreptate cu mîna. Piciorul și el trebuie să postească. Să nu mergem acolo unde sunt păcate, să nu ne ducă la răutăți și la fărădelegi.

Mintea trebuie și ea să postească postul cel mai mare. Postul ei este să nu primească gînduri spurcate, gînduri rele, gînduri de ură pe cineva și toate gîndurile care duc la păcat. Toate organele noastre să postească de la cele rele, și atunci și postul nostru de a bea și a mânca este de mare folos.

Cine unește postul acesta duhovnicesc cu cel trupesc, ajunge, cum arată Sfîntul Isidor Pelusiotul, icoană a toată filosofia.

928. Postul a fost privit în trei feluri necuvenite de-a lungul veacurilor. Pe vreme Mîntuitorului Iisus Hristos erau cărturarii și fariseii și alți oameni care voiau să fie lăudați pentru post. Ce făceau ei? Se ungeau cu smoală ca să se arate că sunt slabi, că-s plînși, că-s trași la față, că-s necăjiți. Mîntuitorul, vrînd să curețe răutatea aceasta de pe fapta bună a postului, învață: „Cînd postiți, nu fiți triști ca fățarnicii... Tu însă cînd postești, unge capul tău și spală fața ta”; să te arăți vesel, să nu știe lumea că postești. Aceia erau fățarnici și vicleni și-și pierdeau toată plata pentru osteneala postului. De aceea Hristos a spus: „Amin grăiesc vouă, că-și iau plata lor”. De la cine? De la oameni. Ii lăudau oamenii, zicînd: „Vezi, cutare cît e de slab, cît de mult a postit”. Dar vai de noi păcătoșii dacă ne vom lua plata aici. Dincolo nu vom avea decît focul veșnic.

Pe timpul Sfîntului Ioan Gură de Aur postul era folosit de unii altfel. Aceștia erau mai răi ca cei dinainte. Ce făceau aceștia? Cei amintiți cel puțin posteau și se dădeau pe față cu smoală, dar pe timpul Sfîntului Ioan Gură de Aur erau unii care mâncau de dulce, dar ca să arate că-s grași se dădeau și ei cu smoală pe față sau cu altceva, ca să pară că-s slabi. Cei dintîi posteau, dar din pricina fățarniciei lor, pierdeau toată plata postului. Cei de-al doilea, mai fățarnici, nici măcar nu posteau, dar voiau să ia slava celor postitori.

În sfîrșit, în timpul nostru postul e privit mai rău decît în timpul Sfîntului Ioan Gură de Aur. Sunt unii acum care nu mai postesc nici măcar la arătare ca cei din timpul Sfîntului Ioan Gură de Aur, care se temeau să nu fie cunoscuți de oameni că nu postesc.

Cei dintîi erau răi că se ungeau pe față, cei de-al doilea erau mai răi, dar chiar dacă nu posteau, se temeau ca să nu smintească pe alții și de aceea se dădeau cu unsori pe față, ca să nu știe lumea că nu postesc. Dar cei de acum sunt de o mie de ori mai răi, pentru că nu numai că nu se tem că smintesc pe alții mîncînd de fruct în post, dar nici grijă nu au de aceasta. Ei declară sus și tare că posturile sunt puse de preoți și călugări. Ei nu recunosc că cel ce nu postește este anatema. Dar canonul 19 din Gangra spune: „Cine nu va posti posturile rînduite de Biserică, întemeindu-se pe îndreptățirea cugetului său, să fie anatema”.

Știți ce înseamnă anatema? Cea mai grea pedeapsă a Bisericii. Anatema este despărțirea de Dumnezeu și împreunarea cu satana și pogorîrea la iad

împreună cu dracii. Acolo se duc cei ce nu postesc și mai ales cei ce defăima postul.

929. *Ce este postul și de câte feluri este?*

Postul este înfrînarea totală sau parțială a gândurilor rele și a simțurilor trupului de plăceri și de hrană bună și îmbelșugată și mai ales de hrana cea de proveniență animală. Postul este o jertfă trupească care se cere a fi unită cu milostenia și cu darurile ce se aduc la Sfântul Altar. Postul împreună cu milostenia, cu darurile aduse la Biserică, cu închinările și metaniile făcute de credincios, toate laolaltă alcătuiesc închinarea datorată de trup, ca jertfă Domnului. Postul este rînduit „pentru a smeri sufletul”. Postul este înfrînare de toate mîncărurile sau, la caz de boală, numai de unele: înfrînarea de băuturi, de toate desfătările lumești și de toate poftele cele rele, trupești. Postul este numit de Sfinții Părinți „aripa rugăciunii”, care împreună cu milostenia ridică pe om la tronul lui Dumnezeu. Postul ajută pe creștin să facă rugăciunea mai cu ușurință, împacă pe om cu Dumnezeu și ajută mult la despătımirea sufletului, omorînd poftele trupești și mijlocind dobîndirea harului Duhului Sfînt. După asprimea lui, postul poate fi de mai multe feluri: post desăvîrșit (total, negru), post de o zi, post de mîncăruri de dulce, și post „împărătesc”, adică mîncare zilnică cu înfrînare, odată pe zi, nu pînă la săturare.

930. Postul duhovnicesc pentru a fi împlinit, este necesar ca omul să-și păzească mintea de gândurile care o spurcă și o răspîndesc la cele deșarte și trecătoare. Precum trupul are lumea lucrurilor, așa și mintea are lumea duhurilor și a gândurilor; și după cum trupul poate desfrîna sau face alt fel de păcat prin lucruri, tot astfel și mintea desfrînează sau face alte păcate prin gânduri (**Filocalia**, vol. 2, Sfîntul Maxim Mărturisitorul).

931. Fiecare monah și creștin dreptcredincios are datoria să țină cu toată tăria la cele pe care le-a moștenit de la Domnul nostru Iisus Hristos, Care a postit 40 de zile și 40 de nopți, neavînd păcat; de la Sfinții Apostoli, care au petrecut în post, înfrînare și rugăciune, de la dumnezeieștii Părinți, care cu post și cu rugăciune și-au împodobit viața spre slava Bisericii lui Hristos, precum și de fericirii noștri strămoși, care țineau cu atîta sfințenie posturile rînduite de Biserică în cursul anului, precum și miercurile și vinerile și chiar zilele de luni de peste an.

932. Fericii și de trei ori fericii sunt creștinii aceia care se roagă și care țin sfintele posturi. Postul lungește viața. Sfîntul Vasile cel Mare zice: „Bucatele cele multe și bucatele cele grase, neputînd să le mistuie stomacul, multe boli au adus în lume. Iar postului și înfrînării pururea îi urmează sănătatea”.

933. Fericii și de trei ori fericii sunt călugării și creștinii care postesc cele patru posturi de peste an, cum și luna, miercurea și vinerea, după învățătura Bisericii.

934. Să nu postim cu scopul de a plăcea oamenilor, de a ne ieși vestea de postitori. Că atunci ne luăm plata aici pe pămînt și ne ducem dincolo cu mîinile goale.

935. Când cineva se înfrînează de la anumite bucate cu scopul mîntuirii și spre lauda lui Dumnezeu, acela nu se păgubește, ci se folosește. Iar dacă postul sau înfrînarea se fac cu scopuri rele, atunci și fapta lui cea bună trece de partea scopului celui rău și se face rea. De aceea ni se cuvine, în toate pe care le facem, să ispitim scopul pentru care facem cele bune, căci, după mărturia Sfîntului Efrem Sirul, „cînd mintea va părăsi scopul cel bun, toate faptele bune nu mai folosesc”.

936. Astăzi, sunt mii și zeci de mii de creștini care nu mai postesc și nici nu se mai tem că smintesc pe alții. Mănîncă tatăl de față cu femeia și cu copiii săi de dulce, sau mănîncă mama de dulce de față cu copiii care trebuie crescuți în frica de Dumnezeu. Nu se tem nici de Dumnezeu că strică postul, nu le e rușine nici de cei ai casei. Vai de noi și de noi! Am ajuns mai rău decît butucii cei nesimțitori, mai rău decît păgînii, că numai numele de creștin îl mai purtăm. Am ajuns cum a proorocit Pavel, marele luminător al lumii: „în vremea aceea vor avea numai chipul buneii credințe, dar puterea ei o vor tăgădui” (II Timotei 3, 5).

937. Cine dezleagă posturile rînduite de Biserici, fie el arhiepiscop, sau preot, sau dascăl de teologie, sau creștin, toți cad sub canon. Arhiepiscopul și preotul cad sub caterisire, iar creștinul sub afurisenie. Dacă veți zice: „Este o dezlegare în caz de boală”. Da, este. Dar cînd? Cînd este cineva așa de bolnav și atît de uscat de boală încît îl întoarce altul în pat și nu poate să se ridice în picioare și vine un doctor creștin și cu frică de Dumnezeu și zice: „Omule, ca să te ridici din boala aceasta ai nevoie numai decît de supraalimentare și trebuie să mănînci mîncărurile care ți le prescriu eu”.

Numai acela e iertat de post. Dar nu cînd el e roșu ca sfecla, se duce la teatru, la bal, la nuntă, la pădure, la treburi, dar cînd îi vorbești de post declară că e bolnav.

Nu vrem să postim de bunăvoie, s-ar putea să postim de nevoie. Dar atunci postul nu ne va fi folositor, ci chinuitor. Să credem că Dumnezeu știe cît putem posti.

938. Să știm că de nu vom posti de dragostea lui Hristos și pentru porunca Bisericii, vom posti de nevoie și Dumnezeu va da secetă și foamete și robie și ce-o mai vrea El. Căci în mîna Lui sunt toate plăgile și va bate pe toți cum a bătut Egiptul. Și atunci o să vedem că putem posti, chiar și fără să vrem.

939. Copilul dimineața cînd se scoală, îi pui bucata în mînă și-i dai de dulce. Dă-i mai bine un ceai că-i mai sănătos, învață-l să postească și o să fie sănătos și cu trupul și cu sufletul și o să învețe carte mai ușor. Cine ți-a spus că nu va putea să învețe carte dacă n-are pîntecele plin? Așa spunea unul, că nu poate învăța că n-are calorii destule. Dar cîte calorii a avut Sfîntul Ioan Gură de Aur cînd a tîlcuit toată Scriptura? Cîte calorii avea el cînd mînca puțină zeamă de orz o dată la trei zile și dormea numai atîta cît se putea ține cu mîinile de niște funii ce atîrnau din podul casei?

940. „Din sămînța sudorii postului - zice Sfîntul Ioan Scărarul - crește spicul întregii înțelepciuni. Iar îmbuibarea pîntecelui gonește mintea cea subțire". Să știe toți care gîndesc că pîntecelul plin și capul beat pot să învețe carte sau să treacă examenele grele.

941. Sfîntul Vasile cel Mare spune așa: „Omule, vrei să trăiești mult, postește mult!". Postul este maica sănătății și lungimea veștii.

942. Cea mai mare doctorie pentru toată omenirea este postul, căci Dumnezeu nu l-a pus degeaba.

943. Pricina pentru care n-ai gust de mîncare este îmbuibarea.

944. Cînd n-ai gust de mîncare, ia postul în ajutor și te faci doctor pentru stomacul tău, căci cînd vei mîncea cu plăcere mîncarea cea mai ușoară, te-ai făcut sănătos.

945. Acela pe care-l doare stomacul sau nu are gust de mîncare, acela nu-i bolnav trupește, ci sufletește. N-a postit și boala i-a venit de la prea multă mîncare. Acesta n-are nici o dezlegare de la Dumnezeu.

946. Postul face mari minuni. A făcut în trecut și va face în vecii vecilor. El nu ne lasă să slăbănogim cînd postim. Să nu credeți că aceasta-i totul, să mîncăm bine și să bem bine pînă murim.

947. Dacă vom pune bază numai pe postul trupesc și nu vom avea dragoste, smerenie, umilință, ascultare, tăierea vocii și dacă nu vom avea între noi înțelegere și bucurie duhovnicească, postul nostru este sterp.

948. Să ne însoțim cît se poate în taină postul nostru cu bunătatea inimii și cu dragoste.

949. Ați auzit pe Sfîntul Teodor Studitul? „Ascultarea și tăierea vocii este cea mai înaltă postire din lume". Ascultarea către proiestos, către econom, către cei mai mari și unul față de altul și fiecare la vremea sa este o mucenicie de bunăvoie și mare postire, pentru că nu face omul voia lui.

950. *Cei ce postesc de nevoie au vreo plată? Dar cei care nu pot posti din cauza bolii, a muncilor grele sau a lipsei, ce trebuie să facă?*

Cei care postesc de nevoie, dacă vor mulțumi lui Dumnezeu pentru aceasta și nu vor cîrți înaintea Lui, vor avea plată pentru răbdarea lor, întrucît este scris: „în lupta aceasta grea aveți nevoie de multă răbdare" (I Timotei 6, 11). Și iarăși: „întru răbdarea voastră veți dobîndi sufletele voastre" și „cine va răbda pînă la sfîrșit, acela se va mîntui" (Matei 10, 22; 24, 13; Marcu 13, 13). Cei care nu pot posti din cauza bolii sunt dezlegați de sfintele canoane să mănînce unele mîncăruri de dulce de care au nevoie. (Canoanele 8 și 10 ale Sfîntului Timotei al Alexandriei; Canonul 69 Apostolic, etc). Pentru cei care nu pot posti din cauza muncilor grele, nu am găsit în canoane dezlegarea postului pentru ei, doar de vor fi ostași sau deținuți. Aceștia, prin căință și alte fapte bune, vor completa datoria postului trupesc. Despre această dezlegare, cel mai bine se cuvine a întreba pe episcopul locului și pe preotul respectiv care, de la caz la caz, pot rîndui alte fapte bune în locul postului.

951. Care este cel mai mare și mai plăcut post înaintea lui Dumnezeu?

Nu orice post este post religios și plăcut lui Dumnezeu. Numai acela este post plăcut și bineprimit care se face întru numele Domnului și după legea lui Dumnezeu, așa cum a primit-o Adam, cum au învățat-o proorocii și cum au practicat-o toți sfinții (Facere 2, 16-17; 3, 2-6; Levitic 19, 29-31; Isaia 48, 1-6; Ioil 2, 12-15; Matei 4, 2 etc). Așadar, cel mai mare și mai plăcut post este acela care se face după învățătura Sfintei Scripturi, adică să fie însoțit de smerenie, de milostenie, de curățenie, de pocăință, și unit cu postul cel duhovnicesc, înfrînarea simțurilor și a gândurilor. Așa ne învață și Sfinții Părinți. „Postul cel adevărat, zice Sfântul Teodor Studitul, și bineprimit lui Dumnezeu este înfrînarea de răutăți...”.

952. Vine o babă și-mi spune: „Eu postesc, Părinte, dar în ziua aceea nu dau nimic din casă, că am auzit că-i rău lucrul acesta”. Auzi ce-o învață dracul, că e rău să dea când postește, iar Sfânta Carte spune invers: Când postești, pîinea pe care n-o mănînci, să o dai la săraci în ziua aceea. În ziua în care postești, mai mult să faci milostenie. Pe ea a învățat-o altă babă ca, atunci când postește, să nu dea ceva din casă, că-i face farmece. Auzi ce credință greșită și rea! Asemenea tradiții nu sunt de loc în duhul Bisericii.

953. Oare ce înseamnă cuvîntul din Evanghelie: Tu când postești, unge capul tău și spală fața ta. Oare ne cere cu adevărat să ne ungem pe cap și să ne spălăm? Căci Hristos n-a făcut aceasta. Nu găsim în Evanghelii știrea că Hristos și-a pieptănat mereu părul și l-a uns cu mirodenii, nici că și-a dat cu pudră pe față. Deci ce vrea să zică prin aceasta? Să nu luăm partea exterioară a Evangheliei, căci slova omoară, iar Duhul dă viață. Să luăm partea duhovnicească a Evangheliei, care se ascunde sub slovă.

Înțelegerea cea duhovnicească a cuvîntului este alta, nu ca să mă pieptăn pe cap și să mă spăl. Nu aceasta o cere postul. Nu! Aici capul este mintea. După cum capul este cel mai mare dintre mădulele trupului, așa mintea este cea mai mare împărăteasă peste toate faptele bune. Și a unge capul, înseamnă a unge gândurile minții. Dar cu ce? Cu lucrarea Duhului Sfînt. Ce a spus Iisus în altă Evanghelie? Că și perii capului vostru sunt numărați.

Credeți voi că aici este vorba de părul văzut? Fără îndoială că și pe acesta îl știe Dumnezeu, dar perii capului înseamnă aici gândurile minții. Cîte gânduri răsar în mintea noastră, și bune și rele, toate sunt cunoscute de Dumnezeu. De aceea, să fim foarte atenți în toată vremea ce gândim, ca gândurile noastre să răsără din inimă curată și să placă lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă aici „unge capul tău”; să ungem mintea noastră cu înțelegerile duhovnicești, cu lucrarea Sfîntului Duh, s-o ungem cu milă față de aproapele nostru și cu mare și nețărîmărită dragoste față de Dumnezeu.

Iar când spune: „spală fața ta”, prin față înțelege lucrarea din afară. Fața noastră este purtarea din afară în viață, purtarea față de fratele meu, apoi mîncarea, băutura, îmbrăcămintea. În toate să avem dragoste, smerenie,

ascultare, milostivire, facere de bine, bunătate. Toate acestea arată starea dinăuntru a unui suflet în purtarea lui din afară. Căci a zis Mîntuitorul cu alt prilej: După roadele lor îi veți cunoaște.

Care roade? N-a zis de cele dinăuntru, că pe acelea nimenea nu le cunoaște, ci de cele din afară. Un om bun se vede din purtarea lui, se cunoaște din lucrarea cea din afară. Din acestea se vede ce așezare duhovnicească are în inima lui. Deci, fața omului este lucrarea și viața cea din afară a omului, sau arătarea omului prin purtarea lui de fiecare minut și de fiecare zi. Așa se înțelege „Unge-ți capul tău și spală fața ta!”. Mîntuitorul nostru să fie unsă pururea cu înțelesuri duhovnicești, iar viața noastră în toate zilele să fie spălată, adică purtarea noastră să fie curată și fără vicleșug în toate împrejurările vieții, prin lucrarea faptelor bune.

954. Cînd ți-ai mulțumit conștiința și ești în pace cu toți, postești cu plăcere și n-ai nici o supărare. Mulțumirea sufletească te întărește ca să fii sănătos și cu o bucățică de pîine și apă și în același timp să fii ușor la minte și la trup. Ii vei întrece și pe cei ce stau numai cu cîrnați și cu carne dinainte. Pentru că nu se întărește inima omului cu mîncare, ci cu harul. Ce spune Apostolul? Bine este a se întări inimile voastre cu darul, iar nu cu mîncărurile (Evrei 13, 9). Tăria cea din mîncăruri e pătimașă și plină de toată spurcăciunea, iar tăria cea din duh îi aduce omului sănătate, liniște și fericirea veșnică și vremelnică.

955. Și fahirii cei din India și bonzii și yoghinii postesc și se roagă, dar pentru cine? Pentru satana, nu pentru Hristos.

956. Noi postim luna pentru sănătate și pentru paza îngerilor, că-i de mare folos. Miercurea, în amintirea vînzării Domnului, iar vinerea postim în cinstea înfricoșatelor și mîntuitoarelor Patimi ale Domnului, Dumnezeului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

957. Dar să știți că nu toți pot posti la fel. Este om bătrîn, bolnav, este om slab, este om nedeprins la post. Acela chiar de postește mai puțin, să-i pară rău că nu se poate ține de ceilalți, și prin această smerenie el se ridică unde trebuia să se ridice prin fapta bună a postului.

958. Băgați de seamă! Dacă vezi un om bolnav, om bătrîn, nu-l îngreuiă cu post mult. Postul este pentru omul sănătos. Apoi să fii și tu doctor. Acela este pentru trup, tu fii pentru suflet! „Ei, uite așa, moșule, în loc de post fă milostenie, fă rugăciune mai multă”.

959. Unul poate posti o săptămînă și altul, cu greu, postește o zi. Deci, n-ai voie să pui aceeași măsură de înfrînare la toți, că nu toți au aceeași construcție.

960. Biserica nu-i omorîtoare de trupuri. Ii omorîtoare de patimi! Doar de ce postim și ne înfrînăm și priveghem? Ca să slăbim trupul și să nu ne vie a zburda. Dar trupul, dacă este slăbit de vreo boală, nu-i mai dă preotul canon și post aspru, ci pe măsura puterii lui.

961. Părinții și frații care sunt bolnavi sau prea tineri și care sunt bătrîni și nu pot ține trei zile, după o zi să se ducă la duhovnicul lor, seara, după ce s-a întunecat, să-i dea voie să ia o bucățică de pîine cu apă.

962. Mai fericit este cel care va ține tipicul după rînduiala Bisericii. Iar dacă nu poate ține, la mare nevoie să ia blagoslovenie. Că dacă mănîncă fără blagoslovenie, este batjocorit de dracul lăcomiei.

963. Să țineti postul după măsura puterii fiecăruia. Care poate o zi, care poate două, care poate trei. Care nu poate, să ia blagoslovenie de la duhovnicul lui și să ia o gustare, ca să se întărească și să se țină și el de ceilalți. Că postul este o virtute, dar mai cu seamă un ajutor spre virtute.

964. Nu acela este bolnav, care zice: „Nu-mi place varza și fasolea; eu vreau mîncare, să-mi faci friptură!”. Acela este cu toți diavoli într-însul.

Acela este bolnav, care nu se poate întoarce și dacă-i constatat de un doctor creștin, nu ateu sau sectant, care nu știe ce-i legea creștină. Și acel doctor creștin spune: „Acest om are nevoie de supraalimentație, că moare”. Numai atunci se dezleagă postul, să-i dai mîncare la cel bătrîn și bolnav. Nu așa de capul nostru. Că-i bolnav, că nu-i place fasolea, nu-i place varza, nu-i place cartoful, dar îi plăcea carnea, ouăle, vinul și rachiul. Acela nu-i bolnav de boală; este bolnav de lăcomia pîntecelui.

965. Invățați-vă să postiți, că va veni vremea cînd veți mînca un cartof într-o săptămînă.

966. Deseori se întîmplă ca oamenii cei cu rîvnă nebună, care încep să facă mari nevoițe fără chibzuință și fără sfatul și fără blagoslovenia duhovnicului, ajung la nebuni și la ieșirea din minți.

967. Rîvna cea nebună îi vine omului din mîndrie și-l îndeamnă să facă nevoițe mai presus de puterile sale, fără a-și cunoaște măsura nevoițelor lui.

968. Poți să fii tu nevoitor cît îi lumea, dacă nu știi să ceri iertare, ești batjocorit de diavoli.

PREDESTINAȚIA

969. Una din ereziile protestanților este predestinația. Ei cred greșit că Dumnezeu a hotărît un număr de oameni care se vor mîntui, fiindcă aceștia sunt predestinați spre viața veșnică, și un alt număr, mai mare, ce se vor pierde.

Biserica noastră dreptmăritoare nu admite o astfel de erezie, potrivit căreia Dumnezeu are un număr de „aleși” pe care îi va mîntui, și toți ceilalți vor fi dați la o parte ca pleava griului și vor fi sortiți focului veșnic. Această părere eretică este cu totul împotriva adevărului, căci, după ea, ar însemna că Dumnezeu nu mai ține cont de voia liberă a omului, ci dimpotrivă, fără voia lui, îl trimite sau în munca veșnică sau în viața veșnică.

970. Este o mare rătăcire să ascultăm pe acești oameni care hulesc, zicînd că „omul chiar de ar face voia lui Dumnezeu și orice faptă bună, tot la iad se duce!”. Oare pe acești hulitori se cade să-i ascultăm, sau pe Hristos, Dumnezeul nostru, Care ne vorbește prin gura Sfintului Apostol Pavel astfel: „Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mîntuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Timotei 2, 4). Oare pe acești rătăciți să-i ascultăm, sau pe Dumnezeu Care ne

vorbește prin proorocul Său, zicînd: „Oare voiesc Eu moartea păcătosului și nu mai degrabă să se întoarcă de la căile sale și să fie viu?” (Iezechiel 18, 23).

971. Toți cei ce vor crede în Hristos și vor face și faptele credinței (Iacov 2, 17-22), vor avea viață veșnică, iar nu numai cei aleși și predestinați la viața veșnică. De asemenea, Sfîntul Apostol Petru, arătînd că Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mîntuiască, zice: „Domnul nu întîrzie cu făgăduința Sa precum unii o socotesc zăbavă, ci îndelung rabdă pentru noi, nevrînd să piară cineva, ci toți să vină la pocăință” (II Petru 3, 9).

Ați văzut că nu zicem precum ereticii protestanți că îndelung rabdă pentru a se mîntui cei predestinați spre viața veșnică, ci că „toți să se întoarcă la pocăință!”.

972. Dacă Bunul Dumnezeu pe cei dreپți îi iubește și pe cei păcătoși îi miluiește și dacă „mila Domnului din veac și pînă în veac spre cei ce se tem de Dînsul și dreptatea Lui spre fiii fiilor, spre cei ce păzesc așezămîntul de Lege al Lui” (Psalmul 102, 17-18), atunci unde mai încap predestinația, după care Dumnezeu va avea milă în ziua Judecării numai de unii, iar de alții, chiar de ar fi dreپți, nu îi va fi milă, ca nu cumva să depășească numărul celor mai dinainte hotărîți spre mîntuire? Oare se poate crede așa ceva de vreme ce El nu voiește să piară vreunul? (Matei 18, 14). Căci dacă „a venit în lume să mîntuiască pe cei păcătoși” (I Timotei 1, 15), după cum spune Sfîntul Apostol Pavel, atunci cu atît mai mult și pe cei dreپți pe care îi iubește (Psalmul 145, 8).

973. Omul este predestinat spre bine sau spre rău numai din voia liberă a sa. Dacă vrea să se mîntuiască și să facă voia lui Dumnezeu, atunci el este predestinat spre mîntuire. Iar dacă omul nu vrea să se mîntuiască și să facă voia și poruncile lui Dumnezeu, atunci nici Dumnezeu nu-l mîntuiește cu sila!

974. Dacă vrea Dumnezeu și dacă vreau și eu, atunci eu sunt predestinat spre mîntuire; dar dacă Dumnezeu vrea să mă mîntuiască și eu nu vreau, ci de bunăvoie alerg la cele rele și le fac, atunci cauza împietririi inimii mele, prin care refuz să fac voia lui Dumnezeu și poruncile Lui, nu vine de la Dumnezeu, ci din răutatea voinței mele. În acest caz de bunăvoie mă predestinez muncilor veșnice ale iadului.

975. În Biserica Ortodoxă nu există predestinație de sus în jos, ci ea atîrnă întru totul de bunăvoința omului. S-a zis mai sus și repet: Dumnezeu nu mîntuiește pe om fără de om. Acest adevăr îl arată marele și dumnezeiescul Prooroc Isaia: „Și de vor fi păcatele voastre ca mohorîciunea, ca zăpada le voi albi, iar de vor fi ca roșeala, ca lîna albă le voi face. De veți vrea și de Mă veți asculta, bunătățile pămîntului veți mînce. Iar de nu veți vrea și nu mă veți asculta, sabia vă va mînce pe voi, căci gura Domnului a grăit acestea” (Isaia 1, 19-20).

Dacă se face bucurie mare în cer atunci cînd un păcătos se întoarce la pocăință, atunci cum se poate crede că Preabunul Dumnezeu ar vrea să arunce în muncă veșnică pe cei ce se întorc la pocăință din toată inima și cer de la El milă și iertare? Cine poate gîndi una ca aceasta, avînd mintea sănătoasă?

976. Oricînd se va întoarce omul către Bunul Dumnezeu atunci și El se va întoarce către om, după cum zice: „Întoarceți-vă fiecare de la calea cea rea și de la cugetele voastre rele și veți locui pămîntul pe care l-am dat vouă și părinților voștri din veac și pînă în veac” (Ieremia 25, 5). Dacă cel rău se va întoarce de la toate fărădelegile sale pe care le-a făcut și va păzi toate poruncile Mele și va face dreptate și milă, cu viață va trăi și nu va muri. Toate nedreptățile lui cîte a făcut nu se vor mai pomeni, ci întru dreptatea sa pe care a făcut-o va fi viu! Oare voiesc Eu moartea păcătosului, zice Domnul; ci nu mai vîrtos să se abată el de la calea cea rea și să fie viu? (Iezechiel 18, 21-23, 32).

Oare se poate crede că Dumnezeu ar avea numai un număr de oameni pe care îi va mîntui și că cei ce au făcut cele rele nu mai au nici o nădejde de mîntuire, chiar de s-ar întoarce către Dumnezeu cu pocăință, deoarece nu sunt predestinați spre mîntuire?

Oare se poate cugeta așa ceva, avînd în față mărturiile Sfintei Scripturi arătate mai sus? Cîtă nebunie ar fi să cugete cineva că Dumnezeu este numai al celor aleși și chemați, și că cei ce vor părăsi păcatul și se vor întoarce cu pocăință din toată inima către El nu mai pot avea nici o nădejde de mîntuire, chiar de ar lucra orice faptă bună. Oare n-a zis El: „Nu au trebuință de doctor cei sănătoși, ci cei bolnavi” (Luca 5, 31). Și iarăși: „Nu am venit să chem pe cei dreπți, ci pe cei păcătoși la pocăință” (Luca 5, 32). Dacă El ne arată că Se întoarce și miluiește pe cei păcătoși care se întorc la pocăință și că n-a venit pentru cei dreπți, ci pentru cei păcătoși, atunci cum putem crede că Dumnezeu nu vrea ca toți oamenii să se mîntuiască și să vină la cunoștința adevărului (I Timotei 2, 4) și că nu predestinează spre munca veșnică pe nici unul din cei ce se vor întoarce către El și vor face voia și poruncile Lui?

977. Cînd voința omului se unește cu voința lui Dumnezeu spre lucrarea poruncilor și a faptelor bune, atunci acesta este chemat, ales și predestinat. Iar dacă voia omului se abate de la poruncile Domnului și face lucrurile diavolului, acesta este predestinat muncilor veșnice și nu Bunul Dumnezeu este pricina, ci răutatea și răzvrătirea lui împotriva lui Dumnezeu.

PREDICA

978. Fiecare preot este dator să catehizeze „cu timp și fără timp” pe credincioșii săi, căci „credința vine prin auz, iar auzul prin vestirea cuvîntului lui Dumnezeu” (Romani 10, 17). Altfel, poporul pierde din lipsa de cunoștință a cuvîntului dumnezeiesc, iar preotul va da înfricoșat răspuns la Judecată. Auzi ce spune Dumnezeu prin gura proorocului: „Fiindcă ai lepădat cunoștința și Eu te voi lepăda să nu mai fii preot, căci ai uitat legea Domnului tău” (Osea 4, 6).

Catehezele și predicile, în general, trebuie să se facă pe temeiul Sfintei Scripturi și după învățăturile Sfinților Părinți. Să fie bine gîndite, simțite, trăite de preot, ca să poată convinge și pe credincioși. Predicile să fie calde, mîngîietoare, pe înțelesul tuturor, presărate cu istorioare practice ușor de ținut

minte. Să iasă din inimă, ca să meargă la inimă. O mare importanță au, mai ales acum cînd s-au înmulțit sectele, predicile catehetice cu temă, ca să știe poporul dreapta credință ortodoxă și să se poată feri de cursele sectarilor.

979. Preotul este dator a predica în trei feluri, și anume: cu cuvîntul, cu scrisul și cu viața, după învățătura Sfîntului Ioan Gură de Aur. Cu gura este dator să învețe pe credincioși cuvîntul Domnului, dogmele, canoanele și învățăturile Sfinților Părinți. Cu scrisul sau cu mîna este dator să scrie cele ce a învățat din Sfînta Scriptură și de la Sfinții Părinți. Iar cu viața este dator să predice prin trăirea sa personală, după putere, despre cele ce învață, aducîndu-și aminte de cuvîntul Domnului care zice: „Cela ce va face și va învăța, acela mare se va chema întru împărăția Cerurilor (Matei 5,19). Cea mai puternică este predica prin viața preotului.

980. Intîi trebuie să predicăm altora prin exemplul vieții noastre și apoi prin cuvînt. Cuvîntul se cuvîne să iasă din experiența vieții noastre, adică din lucrare, iar nu invers, că numai atunci are putere și ajunge la inima credincioșilor.

981. Cel ce învață și nu lucrează fapta bună, smintește pe credincioși și nici el nu se mîntuiește, că auzi ce zice Hristos: Nimic necurat nu va intra în împărăția Tatălui Meu. Este adevărat că omul nu va putea niciodată să facă în viață tot ce știe, nici să ajungă cu lucrarea unde ajunge cu învățătura. Dar este dator, cum spune Domnul, măcar cu degetul cel mic să atingă, să facă cele ce învață pe alții.

982. Cea mai puternică predică este cea prin trăire, prin exemplul personal, „că cuvîntul și strigînd, supără; iar viața și tăcînd, folosește”.

983. Dacă vreun episcop va avea în eparhia sa pe cineva cu darul cuvîntului, îl poate trimite cu a sa blagoslovenie la slujba cuvîntului. Iar de nu va voi să-l trimită, unul ca acela nu va putea cu de la sine putere.

Căci zice dumnezeiasca Scriptură: „Și cum vor predica, dacă nu vor fi trimiși?” (Romani 10, 15). Tot așa urmează și cu cei ce sunt în mănăstiri. Dacă în vreo mănăstire sunt monahi care mai înainte de toate au o viață cinstită, și pe lîngă curăția vieții mai au și darul cuvîntului și sunt mai bine orientați în dumnezeieștile Scripturi și în învățăturile Sfinților și dumnezeieștilor Părinți, și dacă episcopul locului unde se află mănăstirea va găsi cu cale să trimită pe acei monahi în altă mănăstire sau chiar și în lume spre a învăța pe creștini și a-i povățui spre mîntuire, numai așa acei monahi, cu voia și blagoslovenia episcopului, pot merge la propovăduire sau oriunde vor fi trimiși, spre folosul cel obștesc al Bisericii.

984. *Poate predica mireanul în biserică și în adunări?*

Numai dacă va avea autorizație scrisă sau învoire verbală (blagoslovenie) de la episcopul locului sau de la preotul parohiei unde vrea să predice.

Atunci, atît clericul cît și mireanul poate să predice în biserică și la adunări publice; dar și atunci va fi sub directa supraveghere a episcopului și a preotului din acea parohie și eparhie.

PREOȚIA, PREOȚII

985. Iată principalele condiții canonice pentru admiterea candidaților la hirotonie: să fie ortodox din naștere și din părinți evlavioși; dacă este dintre cei reveniți de la alte confesiuni să nu fie de curînd botezat; să fie sănătos și nevătămat la trup. Cei ciunși, orbi, șchiopi, infirmi, bolnavi de nervi nu se pot face preoți. Să nu fie epileptic sau schizofrenic. La căsătorie să fie, atît candidatul cît și soția, feciorelnici și neîntinați; să nu fi căzut nici după căsătorie în păcatul desfrînării; să nu fi făcut soția lui vreun avort sau alt păcat pentru a nu avea copii; să nu fi fost mai înainte tîlhar, bețiv public, necredincios, sectant, smintitor prin păcatele sale publice etc.

Apoi candidatul să fie foarte credincios, milostiv, cu mare frică de Dumnezeu și binecunoscător al Sfintei Scripturi, al sfințelor canoane și scrierilor Sfinților Părinți, ca să poată păstori bine turma încredințată lui de Hristos și a apăra dreapta credință de secte, de necredință și de tot felul de păcate. La fel și soția lui să fie ortodoxă, evlavioasă, iubitoare de Hristos, milostivă și din părinți binecredincioși.

986. Trăsăturile și caracteristicile preoției creștine sunt următoarele:

1. Preoția Legii Harului este de origine dumnezeiască, fiindcă este întemeiată de Mîntuitorul și se trage din însăși preoția sfîntă a Sa;

2. Deosebirea preoției Legii Vechi de preoția Legii Harului este înfățișată de Sfîntul Apostol Pavel în Epistola sa către Evrei (Evrei 4, 14; 10, 22);

3. Preoția Mîntuitorului, care constituie originea, izvorul și temelia preoției creștine este mai întîi dumnezeiască și apoi omenească, întrucît Hristos, Arhiereul Suprem sau Marele nostru Preot, este nu numai om, ci și Dumnezeu;

4. Preoția Legii Harului, după mărturia dumnezeiescului Ioan Gură de Aur, nu mai stă pe scaun de prooroci sau de patriarhi, așa cum stătea preoția Legii Vechi, ci pe scaunul lui Hristos Dumnezeu, întemeietorul ei (**Impărțirea de grîu**). De aceea, cine defaimă pe preoții Legii Harului, îl defăima pe Hristos Dumnezeu (Ibidem).

5. Preoția Legii Harului este întru totul sfîntă și fără prihană, după cum a fost și este întemeietorul ei, Domnul, Dumnezeu și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, Care n-a avut nevoie, ca alți arhierei, să aducă jertfă pentru Sine, deoarece El nu a avut păcat, deși a fost om întru toate asemenea nouă (Evrei 7, 26);

6. Preoția Legii Harului nu este numai dumnezeiască și întru totul sfîntă și fără prihană, ci este și netrecătoare și veșnică, fiindcă Mîntuitorul nostru Iisus Hristos este Arhiereul nostru în veac, după rînduiala lui Melchisedec (Evrei 6, 20; 7, 21; Psalmul 109, 4);

7. Preoția Legii Harului este mai presus de preoția lui Aaron și a celorlalți arhierei (Evrei 7, 11; 8, 1-2, 6).

987. Unele din datoriile cele mai mari ale preotului creștin ortodox sunt:

Preotul ortodox trebuie să se silească în toate, după puterile sale, să fie asemenea cu Hristos, Păstorul cel Mare al oilor celor cuvântătoare (I Petru 5,4);

Preotul trebuie să aibă mare grijă de turma ce i s-a încredințat de către Dumnezeu și la mare nevoie să o apere chiar cu prețul vieții sale (Ioan 15, 12-13), după cum a făcut Sfântul Ignatie Teoforul și mulți alți Sfinți Părinți, arhierei și preoți;

Preotul trebuie să fie împodobit în toată vremea cu marile virtuți duhovnicești ale dragostei, smereniei, blîndeții și curăției trupești și sufletești (Matei 11, 29; I Timotei 3, 2; 6, 11-14; I Corinteni 16, 24; Ioan 13, 15);

Preotul trebuie să țină legătura duhovnicească foarte strînsă cu turma sa și să supravegheze îndeaproape viața fiecăruia dintre enoriașii săi (Iezechiel 3, 17; Evrei 13, 7);

Preotul trebuie să poarte grijă nu numai de cei credincioși, ci și de cei pierduți și rătăciți, care au căzut în necredință sau eresuri, spre a-i aduce înapoi în sînul Bisericii lui Hristos (II Timotei 2, 25; Tit 1, 9; I Timotei 5, 20; ș.a.).

Preotul trebuie să facă cunoscută voia lui Dumnezeu enoriașilor săi și să le slujească cu cuvîntul și cu pilda vieții sale spre împlinirea ei (II Corinteni 6, 3; Romani 14, 13-21; I Corinteni 8, 13; 10, 32);

Preotul este dator să țină neînreruptă legătura cu Mîntuitorul Hristos prin sfintele rugăciuni, spre a putea să aibă în toată vremea ajutorul lui Dumnezeu în greaua și sfînta sa misiune, după cum a poruncit Domnul, zicînd: „Rămîneți întru Mine și Eu întru voi..., căci fără de Mine nu puteți face nimic" (Ioan 15, 4-5). Chiar dacă această poruncă este pentru toți creștinii, dar în mod deosebit ea este adresată preoților, care totdeauna trebuie să fie în Hristos și Hristos întru ei (Ioan 14, 26; 15, 26; 16, 13);

Preotul trebuie să aibă o viață sfîntă și fără prihană, să fie treaz la minte, cuviincios, iubitor de străini, nebețiv, neagonisitor de cîștig urît, blînd, necertăreț, ne iubitor de argint, bun chivernisitor al casei sale, avînd copii ascultători în desăvîrșită bună cuviință (I Timotei 3, 1-5);

Preotul trebuie să se sîrguiască la moralizarea și sporirea duhovnicească a credincioșilor și să facă rugăciuni în toată vremea pentru toți oamenii (Tit 3, 1-2);

Preotul trebuie să se ferească de certuri și discuții zadarnice și nefolositoare, să vegheze la unitatea sufletească a turmei sale și să combată pe cei ce stîrnesc discordie și provoacă dezbinări între credincioși, precum și să apere turma sa de erezii (I Timotei 6, 20-21; II Timotei 1, 14-15);

Preotul este dator să propovăduiască în toată vremea pacea, iubirea și buna înțelegere între credincioși, să supravegheze ținuta bărbaților și a femeilor la rugăciune, precum și să păstreze cu mare sfințenie tezaurul sfînt al Tradiției, al învățăturilor Sfinților Părinți și ale Apostolilor care s-au transmis prin viu grai și prin scris (II Timotei 1, 12, 14);

Preotul trebuie să predice cu îndrăzneală, fără frică și tot timpul învățătura creștină (I Timotei 4, 13; II Timotei 1, 8; 4, 2);

Preotul trebuie să știe cum să sfătuiască pe fiii săi duhovnicești, după vîrsta și după priceperea lor, după nevoile lor sufletești și trupești, să fie milostiv

față de toți și să îndemne pe enoriașii săi să ajute pe săraci, pe văduve și pe orfani (I Timotei 5, 1; 6, 17-19);

Preotul trebuie să cugete cât mai des la dumnezeieștile Scripturi și să alerge totdeauna la citirea lor ca cerbul la izvoarele apelor, căci acestea sunt arme duhovnicești și comori de vindecări pentru sufletele bolnave și rănite de păcate (II Timotei 3, 15-17);

Preotul trebuie să se supună orînduieilor statului și să fie gata oricînd să ajute la săvîrșirea oricărui lucru bun și de folos obștească (Romani 13, 1-7; Tit 3, 1-2);

Preotul trebuie să prețuiască munca cinstită, pentru agonisirea celor de nevoie în viața de toate zilele;

Preotul este dator să se roage lui Dumnezeu pentru conducătorii statului și pentru cei din dregătorii; de asemenea, să ferească pe credincioși de credințe păgîne și deșarte, de eresuri, superstiții și de basmele lumești și băbești (I Timotei 4, 7);

Preotul trebuie să fie destoinic în toate și desăvîrșit în tot lucrul bun (II Timotei 3, 17);

Preotul este dator să fie treaz cu mintea la toate lucrurile bune și să rabde toate suferințele, făcînd în toată vremea lucrurile evanghelistului și împlinindu-și întru toate slujba sa (II Timotei 4, 5);

Preotul trebuie să conlucreze totdeauna cu Dumnezeu la mîntuirea sufletelor omenești (I Corinteni 3, 6-9; 15, 10; II Corinteni 6, 1);

Preotul trebuie să fie slujitor al lui Hristos, Dumnezeu și Mîntuitorul nostru (Romani 13, 6; II Corinteni 6, 4; Romani 15, 16; I Corinteni 1, 7; I Timotei 4, 6), și slujitor al Evangheliei lui Hristos (Efeseni 3, 7; Coloseni 1, 7, 23);

Preotul este dator să cheme pe cei păcătoși la pocăință (Luca 24, 47; Faptele Apostolilor 17, 30; 20, 21);

Preotul trebuie să învețe calea mîntuirii și să predice ieratarea păcatelor (Luca 1, 77; Faptele Apostolilor 16, 17; Luca 24, 47; Ioan 20, 23);

Preotul este dator să aducă la credința în Hristos pe cei rătăciți de la adevăr (Faptele Apostolilor 20, 21; Romani 1, 5; 10, 8-14; 16, 26);

Altă datorie a preotului este de a risipi întunericul necunoștinței de Dumnezeu (Matei 5, 14-16; Faptele Apostolilor 10, 6-18; II Corinteni 4, 6);

Preotul trebuie să fie curat, neprihănit, sincer și smerit (II Corinteni 1,2; I Timotei 2, 2; 4, 12; 5, 2, 22);

Altă datorie a preotului este de a fi plin de iubire pentru turmă și pentru toți oamenii (I Corinteni 16, 24; I Tesaloniceni 2, 8; II Corinteni 2, 4; Filipeni 1, 2; 4, 1);

Preotul nu trebuie să fie iubitor de sine, ci cu dragoste către toți și răbdător cu cei păcătoși (I Corinteni 8, 13; 9, 12, 27; I Tesaloniceni 2, 17; I Timotei 6, 11);

De asemenea, preotul trebuie să fie exemplu de dragoste, de credință și de fapte bune și să lucreze mîntuirea tuturor fără scopuri de cîștig, de laudă sau altceva de acest fel (I Timotei 3, 2: 6, 11; II Timotei 2, 22; I Tesaloniceni 2, 4).

988. Ceea ce lipsea preoției Legii Vechi, atât în gândire cât și în practică, s-a întâmplat și s-a desăvârșit în preoția creștină.

989. După mărturia mai multor Sfinți Părinți, Sfântul și marele Apostol Pavel a fost cel mai mare îndrumător duhovnicesc pe care l-a avut creștinătatea, după Mântuitorul Iisus Hristos. Piatra de temelie a lucrării sale de îndrumare duhovnicească a fost dragostea, dumnezeiescul Apostol Pavel fiind și prin aceasta vârful duhovnicesc al preoției creștine.

990. Dacă am lua-o după vrednicia care se cere preotului, n-ar mai fi nimeni preot pe pământ, ca să vorbim așa la nivelul care se cere. Că Sfântul Efrem Sirul zice: „De-ai fi curat ca îngerii și sfânt ca Ioan Botezătorul, preot nu poți să fii”. Atâta-i de mare preoția. Mare lucru! O! Nesfârșit și negrăit dar, pe care L-a dat Dumnezeu fiilor lui Adam, preoția, zice el. Mare lucru! Ceea ce face preotul nici îngerii nu pot face.

991. Preotul are putere să lege nu numai pe oameni, ci și pe îngeri. Ceea ce face preotul - să jertfească pe Iisus Hristos -, nu pot face cei mai mari îngeri. Dar, pentru că Dumnezeu a binevoit să Se coboare pînă la neputința noastră, pentru sfințirea lumii acesteia de jos, pe care a răscumpărat-o cu Preascumpul Său Sînge, a lăsat preoția în neamul omenesc.

992. Ca preoți, cel dintîi ce vi se cere de către Dumnezeu și de oameni este viața morală, viața cinstită. Poți să ai o sută de licențe, de doctorate, dacă nu ai viață morală, preot nu poți să fii. Ca preot trebuie să fii cum te-a făcut mama ta, pînă la preoție; și de la căsătorie să știi de o preoteasă și un Dumnezeu pînă la moarte. Asta este întîi partea morală și partea curată a preotului: să fie foarte curat cu viața.

993. Ca preot, mai întîi tu trebuie să fii despătimit, adică să ajungi la o nepătimire, încît, cu viața ta, să dai pildă și să vorbești poporului.

994. Preotul trebuie să predice în trei feluri, după învățătura Sfântului Ioan Gură de Aur. Adică întîi cu gura și cu limba să vorbească cuvîntul lui Dumnezeu. Al doilea, să predice cu mîna; să scrie învățături duhovnicești.

Preotul trebuie să predice cu limba, cu mîna, adică să scrie predici și învățături creștinești, și al treilea și cea mai înaltă predică, trebuie să predice cu viața, cu trăirea lui și a familiei lui.

Cînd vor vorbi oamenii în sat, așa să zică: „Ai văzut ce înfrînare are preotul nostru? Ai văzut că preotul nostru nu-i iubitor de argint, că nu-i trebuie bani? Cît îi dai atîta primește și mulțumește și pentru cît îi dai? Ai văzut că preotul nostru în crîșmă n-a intrat? Preotul nostru cu țigara în gură nu l-am văzut. Preotul nostru de înjurat nu s-a pomenit. Preotul nostru nu s-a dus la bal sau la nunți cu lăutari, Doamne ferește, la nici un fel de distracții nu l-am văzut. Preotul nostru-i blînd; preotul nostru-i milostiv; preotul nostru-i răbdător; preotul nostru-i înțelept; preotul nostru-i curat; preotul nostru-i harnic; preotul nostru-i milos, săritor la toate nevoile poporului”. Și așa mai departe.

995. Ca preot, trebuie să dai pildă poporului și cu vorba și cu purtarea și cu postul și cu milostenia și cu biserica și cu neagoniseala. Cu toate, cu toate. Să fii precum zice Sfântul Talasie Libianul: „Taci tu, să vorbească faptele tale”. Sau ce spune Diadoh al Foticeii: „Mustră și ceartă, omule, cu puterea lucrării; nu cu multă vorbire, ci prin trăire”.

996. Zice Sfântul Isaac Sirianul în Cuvîntul 1: „Alta este cuvîntul cel frumos și alta este cuvîntul cel din lucrare. Cuvîntul cel frumos - zice -, este amanet al rușinii, iar cuvîntul cel din lucrare este cămara nădejzii”. Cum? Este preot care predică de uimește pe toți și învață, dar el nu face. Acesta-i cuvînt frumos. Dar se face amanet al rușinii. Cum? Cînd omul rămîne singur, îi este rușine lui de ceea ce a vorbit; căci conștiința îl mustră și îi rușinează știința: „Ce-ai vorbit și ce faci tu?”. „Ce-ai spus și ce faci tu?”. Ai văzut că-i rușinează știința? Ai văzut că rămîne amanet al rușinii, predica lui? Că el a învățat una, iar conștiința îi spune: „Dar tu, de ce nu faci?”.

Nu-i tot așa cuvîntul din lucrare. Cuvîntul din lucrare, este cămara nădejzii. Cum? Omul vorbește, dar în adîncul ființei lui îi șoptește, dacă știe că, cu darul lui Dumnezeu, a făcut și el ceva din cele ce vorbește: „Am vorbit. Dar cred că, cu mila lui Dumnezeu și cu ajutorul Lui, cîndva m-am atins și eu cu vîrfurile degetului și am făcut și eu din acestea, cît de puțin”. Că zice: „Cînd înveți ceea ce nu faci, ești fățarnic”. Și nu-l mustră conștiința pentru fățarnicie, că el știe că a lucrat și el. Și atunci se face „cămara nădejzii mîntuire”, cuvîntul pe care l-a vorbit.

997. Viața practică a preotului și legătura lui cu poporul, acesta-i cel mai mare lucru pentru popor. Să-i înțelegi durerea și necazul fiecăruia și să stai la îndemîna tuturor. Apoi să fii smerit, să fii popular, să fi săritor și cu toată dragostea.

998. Cu viața ta, poți să predici mai mult decît cu cuvîntul.

S-ar putea ca altul să aibă dar mai mult la cuvînt și altul mai puțin. Cum i-a dat Dumnezeu. Dar, dacă are viață bună, îi mai puternică predica lui. Trei cuvinte dac-ar spune, sunt mai tari acelea decît trei mii de cuvinte la cel care vorbește și nu face!

999. *Părinte, uite, acum ne face îndată preoți. Oare cum să începem noi?*

Să începeți cu blîndețe și cu dragoste, că Sfântul Efrem Sirul zice: „Chipul de a-i aduce pe toți la Hristos este numai al blîndeții”. Apoi să aveți răbdare. Oamenii sunt fel de fel de temperamente. Sunt și oameni iuți, și ambițioși, și răi, și bețivi; sunt și oameni neascultători, și împietriți la inimă, și indiferenți, care nu cred sau dacă cred, numai cu numele. Trebuie să pîndim caracterul fiecăruia și să fim cu blîndețe.

1000. Să vă mărturisiți din mică copilărie, cînd intrați la preoție. Nu, Doamne ferește, să aveți vreun păcat de moarte și să intrați cu dînsul la hirotonie! Că nu vă mai merge bine toată viața. La căsătorie, la hirotonie în diacon, la preoție și la călugărie se face spovedania generală din mica copilărie. Să ai scris tot, ca să intri curat.

1001. Oricîți preoți am făcut în viață - că eu am fost stareț în mai multe părți și am recomandat pe mulți la preoție -, cînd mi-a venit de la hirotonie, i-am pus în mîna învățătura către duhovnic. Se cheamă **Carte foarte folositoare de suflet**. Este de mare folos. Vă trebuie aceea prima dată, acum cînd intrați în parohie. Și-a doua carte: **Pravila** Părintelui Nicodim Sachelarie, tipărită în 1940 la Cernica. Foarte bună! Știți ce faceți? Bateți-o la mașină, care n-o aveți, și fiecare s-o aibă. O pui în geantă și alături, epitrahilul și **Molitfelnicul**, care are rînduiala aghiasmei și a spovedaniei, adică ceea ce-ți trebuie mai mult în popor!

1002. Noi, preoții, suntem avocații lui Hristos! Noi avem codul Duhului Sfînt. Canoanele Bisericii sunt cod al Duhului Sfînt. Noi nu lucrăm cu legi omenești, ci cu legile lui Dumnezeu umblăm. Ținem cont de legile omenești; să ne supunem lor, să plătim dajdie, să cinștim autoritățile, să ne rugăm pentru ei. Aceasta-i datoria fiecărui creștin. Dar cînd este vorba de suflet, cînd vine la mărturisit sau îți cere un sfat, trebuie să lucrezi cu codul Duhului Sfînt, cu legile lui Dumnezeu din **Pidalion** și din toate pravilele bisericesti.

Atunci, ia seama! Cît de mare este primejdie ar fi pentru un avocat să nu cunoască articolele legilor! Că în loc să-l scoată pe un om, poate să-l condamne cine știe cît de greu. Așa și preotul, dacă nu cunoaște canoanele. De aceea a spus Sfîntul Ioan Gură de Aur, cum că: „Mare prăpastie și mare primejdie este pentru preot să nu cunoască canoanele”.

1003. Apoi vă spun să cunoașteți bine Sfînta Scriptură și sfintele canoane. Măi băieți, auziți ce spune Sfîntul Ioan Gură de Aur: Mare prăpastie este - zice el -, și mare primejdie stăpînește acolo unde preotul nu cunoaște canoanele. Știi cum ești, dacă te duci la parohie și nu cunoști canoanele? Cum ar fi un soldat, căruia îi dai arma în spate și baioneta și el o poartă, dar nu știe să se lupte cu dînsa. Vine inamicul și face praf din el.

1004. Să aveți viață curată, să țineți cu tărie la Sfintele Posturi și la sfintele canoane și să nu vă placă a vă îmbogăți. Ce bogăție mai mare este, decît să te duci la Hristos cu cît mai multe suflete mîntuite? Că toate nu le putem noi face! Dacă Apostolul Pavel spune: „Tuturor m-am făcut toate ca măcar pe unii să-i mîntuiesc”, apoi noi ce să mai zicem? Dar dacă ai să te duci la Hristos cu o mulțime de suflete curate, mîntuite, cîtă cinste și slavă și bucurie o să ai în vecii vecilor?

1005. Cei împodobiți cu darul preoției, să ne aducem aminte de ziua cea mare a Judecării de Apoi, cînd ni se va cere, după măsura vredniciei și a dregătoriei ce ni s-a dat, dobîndă și lucrare demnă de o treaptă așa de mare și înfricoșată. De vom avea totdeauna această sfîntă grijă în minte și ne vom sili cu toată puterea să lucrăm cele vrednice de cinstea avută, vom auzi și noi în ziua aceea fericitul glas: „Bine slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincios, peste multe te voi pune” (Luca 19, 17-19). Iar dacă ne vom lenevi și vom fi fără purtare de grijă, pentru marea răspundere ce o avem ca preoți ai lui Dumnezeu, cu mare urgie vom auzi de la El în ziua cea mare a Judecării de

Apoi: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul veșnic care este gătit diavolului și îngerilor lui” (Matei 25, 41).

1006. Deopotrivă cu cinstea, se va cere de la preoți și datoria acestei sfinte și mari dregătorii și după măsura dregătoriei și a cinstei se va cere și lucrarea, după cum este scris: „Cei tari, tare se vor bate și căruia i s-a dat mult, mai mult se va cere de la dînsul” (Luca 12, 48).

1007. Cele mai grele lucrări ale preotului sunt două: Spovedania (Mărturisirea) și Sfinta Liturghie.

La Spovedanie, ori pierzi un suflet - dacă nu știi bine cum să-l câștigi -, ori îl mîntuiești. Or, preotul duhovnic este vînător de suflete! Înțelegi? Dacă nu știe să chibzuiască la mărturisire cu un suflet, între scumpătate și iconomia canonului, ori îl îngreunează, ori îl deznădăjduiește, ori îl face îndrăzneț! Știi cum face fierarul? Ai văzut colo la fierărie, cînd faci cu foitul și încălzești toporul, cînd vrei să-l călești; sau un clește sau o altă unealtă. Ai văzut cîtă băgare de seamă este la călit? „Vai de mine, s-a călit prea tare!”. Ce se întîmplă? Se rupe ca oțelul. Sau îi prea moale și se îndoiește prea repede.

Așa și tu, te silești acolo, ca duhovnic, să călești sufletul acela, să fie potrivit pentru Hristos. Nici prea moale, adică leneș, dar nici prea tare, adică iute și împietrit la inimă. Așa de bine trebuie să potrivim la mărturisire cu sufletul! Să bagi de seamă, să nu-l îngreunezi, ca să nu-l descurajezi. Dar nici să-l lași fără oleacă de canon și fără sfătuire, ca să nu-l încurajezi în păcat, să se ducă nepăsător și să nu simtă că a fost la mărturisire.

De aceea, la spovedanie este foarte bine, v-am spus, să aveți aceste două cărți: **Carte foarte folositoare de suflet și Pravila** Părintelui Nicodim Sachelarie; că în **Molitfelnic** îs puse foarte puține instrucțiuni, pe care le vedeți înainte de spovedanie. Pentru cutare păcat, oprește atîta; pentru cutare, atîta. Foarte puțin. Dacă găsiți **Pravila** lui Sachelarie, aceea din 1940, vă sfătuiesc, dac-o găsiți, s-o copiați, ca s-o aibă fiecare în geantă la el, precum și **Invățătura către duhovnic**. Aceasta ți-arată tot, te duce de mîna și îți arată cum să procedezi.

1008. Să știi că la Sfinta Liturghie, orice mișcare, orice greșală cît de mică, este păcat de moarte. Fii cu frică de Dumnezeu, să nu greșești de moarte, o, preotule!

1009. Dacă te-ai împărtășit cu Sfintele prea reci, de moarte ai greșit. Trebuie să fie cum este sîngele cu apa - călduț. Sfinta căldură trebuie să fie a opta parte din vinul care se pune în Sfintul Potir. Sfintă căldură închipuiește două lucruri: dogmatic, este sîngele și apa care au curs din coasta Mîntuitorului; iar simbolic, este fierbințeala credinței sfinților martiri, care L-au mărturisit pe Hristos. De aceea, cînd o pui în Sfintul Potir, zici: „Căldura credinței, plină de Duhul Sfînt. Amin”.

Să vedeți în timpul iernii, Sfintul Potir îi rece; Sfintele sunt reci, aproape îngheață, unde biserica n-are foc mult. Ai pus puțină căldură și, dacă vezi că

nu-i călduț vinul, mai pune puțin. Mult tare nu poți; că dacă, Doamne ferește, pui căldură mai multă, se preface firea vinului în apă și de moarte ai greșit. Sau invers. Dacă pui prea mult vin și nu pui sfântă căldură, de moarte greșești. Vezi acolo cât scrie! Este de mare valoare.

La strângerea Sfințelor de pe Sfântul Antimis trebuie multă atenție. Ai văzut frăția ta? O fărâșurică, ca un fir de nisip, dacă a căzut de pe Sfântul Antimis pe iliton, sau, Doamne ferește, pe jos, preotul trebuie să postească două zile și să facă 400 de metanii. Te joci cu focul dumnezeirii? Ai auzit ce spune Sfântul Ioan Gură de Aur? „Mai curată decît razele soarelui, să fie mîna ta, o preotule, cînd începi Sfîntă Proscomidie, pentru că junghii pe Fiul lui Dumnezeu și îngerii doresc să vadă ce face preotul acolo”.

Ai văzut frăția ta ce este Sfînta Liturghie? Este toată drama Crucii și toată taina mîntuirii neamului omenesc!

1010. Cele mai importante datorii ale preotului sunt acestea: să săvîrșească Sfînta Liturghie și toate slujbele în zilele rînduite, cu toată evlavia și credința, iar nu pentru bani sau laudă de la oameni; să nu ceară bani credincioșilor pentru nici un fel de slujbă, ci să lase ca fiecare să dea singur cît binevoiește, după a sa putere; să fie milostiv cu toți oamenii și mai ales cu văduvele, cu săracii și cu cei bolnavi; să nu intre niciodată în cîrciumi, nici să se îmbete, spre a nu sminti pe credincioși, să nu intre singur în casele credincioșilor, spre a nu face sminteală atît lui, cît și altora; să nu se amestece în afaceri lumești, comerț, beții, judecări, certuri publice, politică etc.

Să învețe pe credincioși permanent dreapta credință; să țină regulat predică în biserică și să explice cele sfînte credincioșilor să cerceteze pe fiecare familie periodic și să se îngrijească de mîntuirea turmei sale; să lupte cu toate puterile și mai ales cu pilda vieții sale împotriva sectelor și a tot păcatul; să procure credincioșilor săi cărți folositoare de suflet; să combată cu toată tăria desfrîul, beția, divorțul, avortul, certurile în parohie etc.

Acestea sunt, mi se pare, principalele îndatoriri, la care mai adaug: să mărturisească regulat pe credincioși în cele patru posturi; la fel și el cu ai săi, să aibă un duhovnic bun de care să asculte și să se spovedească adesea; să respecte, după putere, sfintele canoane; în caz de mare nevoie să ceară sfatul episcopului locului.

1011. Să fii între scumpătate și economie, adică între asprime și blîndețe.

1012. Ca părinte, să-ți fie milă de om, cum li este milă lui Dumnezeu de noi, cînd greșim și nu ne leapădă. Ca doctor, trebuie să cauți doctoria potrivită din sfintele canoane; să nu fii nici prea aspru, nici prea pogorîtor; să faci o echivalență între scumpătatea și economia sfintelor canoane.

1013. Și dacă la trup este atîta chibzuință pentru doctori, ca nu cumva să moară omul trupește, dar pentru suflet, cîtă grijă duhovnicească trebuie și cîtă sfîtuire? Cum să fac să nu piară un suflet, care-i mai scump decît toată lumea?

1014. Odată ce te-a cunoscut poporul cu adevărat părinte duhovnicesc, zice: „Mai bine să mor eu, decît să moară părintele!”. Atît o să te iubească

poporul, dacă o să vadă că ai virtuți, că ești om cuminte și nu ești lacom după averi și după bani.

1015. Dacă veți câștiga inima poporului, să nu vă temeți că nu veți avea ce vă trebuie, că vrednic este lucrătorul de plata sa. O să aveți și haine, o să aveți și hrană, o să aveți și bani, o să aveți și cinste, și de la Dumnezeu și de la oameni. Dar să vă vadă oamenii cinștiți.

1016. Ca preot, să nu îngreunezi omul să facă milostenie de silă. „Că pe dătătorul de bunăvoie îl iubește Dumnezeu”. Dacă o să vadă credincioșii că preotul face el mai întâi milostenie, vor face și ei. Măcar c-o faci fățarnicie acea milostenie, nu te teme, că te va ierta Dumnezeu, că vrei să dai pildă bună tuturor. „Mai bine să faci - după cum spune Sfântul Ioan Scărarul -, de fățarnicie o faptă bună, decât să n-o faci deloc”. Că pe urmă vine și smerenia în inimă!

1017. Preoții de la țară se numesc armata de front a Bisericii. Așa-i numea Patriarhul Nicodim. Două armate are Biserica. Armata de geniu a Bisericii, adică monahii, care țin nestinsă sfânta rugăciune, apoi Sfintele Scripturi, le-au ținut sfinții călugări și ne-au lăsat cele mai înalte scrieri teologice. A doua este armata de front a Bisericii, adică preoții de mir. Ei sunt permanent cu poporul și stau toată viața în mijlocul lor.

1018. Se vede azi, mai mult ca oricând, nepăsare și netemere de Dumnezeu la mulți dintre preoții mireni, ba chiar și la unii din sfintele mănăstiri.

1019. Nu cumva să vă fie rușine de haina lui Hristos! Acum să te vad cu dulamă iar mai încolo șofer civil! Ți-i rușine de Hristos? Ferească Dumnezeu! Eu nici nu primesc preoți civili la spovedanie.

Mi-au venit cinci preoți de mir cu preotesele la mărturisire. Unul avea oleacă de barbă și era îmbrăcat cu haine preoțești. Ceilalți, niște șoferi, îmbrăcați cu pardesie.

- Am venit, preacuvioase, să ne mărturisim.

- Măi, voi sunteți preoți? Unde vă este uniforma, unde vă sunt bărbile? Unde ați văzut voi în icoane sfinți, cuvioși, mucenici, arhierei și preoți bărbieriți, cu ȋtari și cu mîneacă scurtă? Sau pe Maica Domnului ați văzut-o cu capul descoperit, machiată și cu cercei? Preotesele în parohie sunt jumătate de preot. Ele trebuie să fie pildă și lumină femeilor din sat prin viața și comportamentul lor.

Du-te în Grecia și vezi că de la cel mai mare, de la patriarh și pînă la ultimul diacon de mir, toți poartă barbă, toți sunt cu uniformă și poartă culioane și potcape. La Roman, pe timpul Episcopului Gherasim Safirin în 1904, să vedeți cum erau preoții! Toți purtau haine lungi și potcap. Bine, fraților, unde ne ducem noi de la Tradiție? Cum ne mai luptăm cu catolicii și cu sectele, dacă le dăm apă la moară? Numai cu numele zicem că suntem ortodocși!

1020. Preotul care pune cununia pe cap la oamenii curvari, care au fost căzuți, sau la a doua nuntă, este sub canon. N-are voie! Face lucruri necanonice și neaprobat de Biserica lui Hristos.

Ia să vă dau un exemplu: Pune dumneata într-un castron de marmură un pumn de galbeni de aur și pune și cenușă. Ia o căldare de apă și toarnă peste ei. Ce se întâmplă cu cenușa? S-a amestecat aurul cu apa? A intrat cenușa în aur? N-a intrat. Aurul este altă fire și cenușa alta.

După cum nu se amestecă aurul cu cenușa, așa nu se amestecă la preot păcatele lui cu harul care este dat de la Dumnezeu, măcar de ar fi el cât de păcătos.

1021. De vei vedea preot beat, căzut în șanț, du-te și-i sărută mâna și îndată te-ai umplut de harul lui Dumnezeu! Că nu se amestecă niciodată păcatele lui cu harul lui Dumnezeu care l-a luat la hirotonie, că atunci n-ar mai fi har.

1022. Dumneavoastră, când treceți pe lângă un preot, poate nici bună ziua nu-i ziceți. Vai de cel ce face așa! Să știți dumneavoastră că arhieriei și preoții în lumea aceasta sunt izvoarele binecuvântării. Deci, de trei ori fericit este acela care dorește pururea să fie blagoslovit de arhieriu și de preot! Când treci pe lângă un preot, chiar dacă este departe, ia-ți căciula din cap, du-te și zi: „Blagoslovește-mă, părinte sfinte!”. Căci zice dumnezeiescul Gură de Aur: „A preotului este numai a deschide gura și darul le lucrează pe toate”. Și mai zice același: „Sfântă este limba preotului și preasfântă este gura lui”. Și când te-ai dus la el și te-a binecuvântat, Domnul te-a umplut de toată blagoslovenia Duhului Sfânt, că nu el blagoslovește, ci Duhul Sfânt cu Care este îmbrăcat.

1023. Fără preot nu este mîntuire, fără preot nu este iertare și dezlegare! Fără harul preoției și al arhieriei, nu este Biserică, că zice Sfîntul Ciprian: „Fără arhieriei Biserica nu este Biserică, și fără preot, creștinul nu se poate numi creștin”.

PREZICERILE, DESCHIDEREA PRAVILEI

1024. *Părinte, sunt ortodocși care aleargă la vrăjitori și la cei ce deschid pravila. Se poate așa ceva?*

Acei care deschid pravila, călugări sau preoți de mir sau maici, cine deschide pravila a căzut din dreapta credință. Aceia se cheamă „ghitii”, adică vrăjitori cu lucruri sfinte. Cine se duce la cei care deschid pravila, 10 ani nu se pot împărtăși. Iar cel ce deschide pravila, dacă-i preot sau călugăr, este anatema și este despărțit de Biserică, pentru că face vrăji cu lucruri sfinte.

Ai văzut că vine câte o babă ca să te înșele și să te ducă în iad: „Hai să-ți descînte baba!”. Cu ghiocul, cu cărți, să-ți facă de „ursită”; că ai să te măriți, că are să te ia cutare, cutare. N-ai pățit de acestea?

Și numai vezi că baba face cruce la descîntece; și o auzi că zice „Tatăl nostru” și apoi descîntă. Iar la urma zice: „Descîntecul de la mine, leacul de la Maica Domnului!”. Auzi ce zice sluga diavolului? Auzi satana cum amestecă otrava cu mierea, ca să te ducă în fundul iadului? Dar ce legătura are Maica Domnului cu descîntecul babei? Biserica condamnă pe descîntători: „Cei ce caută în bobii, cei ce caută în cafea, cei ce caută în cărți, cei ce sting cărbuni, cei ce caută în palme, «chiromanția», sunt opriți 7 ani de la Sfîntă împărtășanie”.

Cei care sunt vrăjitori, care fac de ursită, care umblă să ia mana de la animale, aceia sunt opriți 12 ani, iar fermecătorii 25 de ani. Nu avem noi toate? Sunt 13 feluri de vrăjitorii și toate sunt date anatema de Biserică.

Voi când veți auzi că unul deschide cartea, să fugiți ca de satana de el, că acela-i ghitu, vrăjitor cu lucruri sfinte. Și baba care face cruce la descîntece este tot ghitie, tot diavolul o ține, ca să te înșele pe tine. „Măi, dar n-a fi păcat! N-a fi păcat, că baba a zis «Tatăl nostru» și a făcut cruce!”

Auzi cum amestecă diavolul otrava cu mierea și lumina cu întunericul, ca să te ducă în iad? Ce legătura are Crucea sau Maica Domnului cu vrăjitorii? Să nu vă duceți la cei ce deschid cărțile, că vă duceți în fundul iadului! Descîntătorii, vrăjitorii și fermecătorii, toți sunt anatema, despărțiți de trupul lui Hristos, care este Biserica!

De asemenea, sunt anatema cei care fac descîntece cu tunete, cei care vrăjesc cu stelele, alungătorii de nori, vrăjitorii de mațe, cei care vrăjesc cu păsările. Noi avem toate în rînduilele Sfîntului Ioan Gură de Aur.

1025. Să nu primiți în casa voastră vrăjitori, țigănci cu ghiocul, cu cărțile de joc; să nu-ți vină să-ți ghicească și să te înșele. Ia un ciomag și zi: „Fugi, diavole! Pleacă din jurul casei mele!”.

1026. Cei ce ghicesc prin deschiderea Psaltirii și a altor cărți sfinte se opresc de la împărtășanie pînă la 7 ani, pentru că Psaltirea este o carte sfîntă cu multe proorocii în ea, insuflată de Duhul Sfînt și este pentru rugăciune, iar nu pentru ghicit și cîștigat bani spre osîndă. Același păcat fac și unii preoți care „deschid cartea”, cum se spune în popor, și cad sub grea osîndă, atît ei, cît și cei care cer să le deschidă Sfînta Evanghelie.

PRICINILE

1027. Vai de noi și de noi, că a ajuns gheena acum lîngă noi. Pricina merge înaintea păcatului, este înainte-mergătoare. Punte către păcat s-a făcut pricina, fiindcă a lipsit din om frica de Dumnezeu.

1028. Omul ar posti, ar merge la biserică, ar face milostenie, s-ar închina, ar ține curăția cu soția sa după legea căsătoriei, s-ar împăca cu fratele său, ar lăsa tutunul, beția, înjurăturile, ar lăsa zgîrcenia, otrava nemilostivirii și ura către fratele său, toate le-ar lăsa, dar nu-l lasă pricina închipuită de el. Găsește pricină și zice: „Dar cum să-l iert eu pe celălalt, dar eu sunt cineva, și apoi m-a și supărat”. Pune vină pe celălalt, nu pe sine și, găsind pricina aceasta, nu-l iartă pe acela și, legat de satana, orbit și prins cu inima în ghearele lui, se duce în focul gheenei, dacă moare fără să ierte. Vai de noi și de noi de credem că scăpăm din gheenă pentru aceste pricini. N-auzi ce spune Duhul Sfînt: Să nu abați inima mea spre cuvinte de vicleșug, ca să tăgăduiesc răspunsurile cele din păcate (Psalmul 140, 4).

1029. Dar, va zice careva: „Părinte, sunt și pricini binecuvîntate”.

Să vedem care ar fi aceste pricini binecuvîntate. Să vă dau un exemplu: Spune dumnezeiasca Scriptură în porunca a cincea: „Cinstește pe tatăl și pe

mama ta, ca să-ți fie ție bine și să trăiești ani mulți pe pământ". Dar această poruncă din decalog n-are putere când te cheamă Dumnezeu la pocăință și la mîntuire și n-ai voie să mai ascuți pe tatăl și pe mama ta și pe sora ta, dacă nu te lasă să postești, să mergi la biserică, să te rogi, să te mîntuiești, să duci viață cinstită. Dacă tatăl și mama te opresc de la acestea, nu-i mai poți asculta, că ei sunt cei mai mari vrăjmași.

1030. Vai de noi și de noi, când conștiința ne spune să facem o faptă bună sau să lăsăm răul: „Lasă-te de tutun, lasă rachiul, lasă jocurile, lasă petrecerile, lasă înjurătura, lasă ura pe fratele tău, lasă luxul, lasă femeia străină, lasă păcatele cu care te-ai îndeletnicit, lasă zgîrcenia, lasă nemilostivirea, lasă aducerea aminte a răului", iar noi nu vrem, ci găsim fel de fel de pricini cu mintea noastră și socotim că aceste pricini sunt binecuvîntate.

1031. Când este vorba de ascultarea lui Dumnezeu și de dragostea Lui, chiar pricinile binecuvîntate n-au nici o putere. Toate cad în acest caz.

1032. Trebuie să lăsăm toate pricinile pe care ni le aduce satana în minte, când vrem să facem o faptă bună. Căci toate sunt pricini omenești și drăcești, pricini care îndeamnă la păcate. Niciodată să nu căutăm pricini când trebuie să urmăm calea poruncilor lui Iisus Hristos. Toată pricina care ni se face spre neascultarea lui Hristos și a poruncilor Sale și a dragostei lui Dumnezeu, de la satana este sau de la păcatul din noi, și nici o îndreptare nu vom avea în ziua morții și a Judecății.

PRIMEJDIA

1033. În vreme de primejdie poate omul să se ferească. Dar dacă Dumnezeu ne descoperă, atunci nu trebuie să ne ferim. Căci zice Sfîntul Andrei al Cezareei, în **Tîlcuirea Apocalipsei**, pentru prigoana cea mare care va fi către sfîrșitul lumii pentru toată Biserica de pe fața pămîntului: „În vremea aceea va ajuta Bisericii lui Hristos pustia cea gîndită și cea simțită". Cea gîndită, care va ține atunci credința în taină, în oraș, în sat, la oi, la lucrări de păduri, numai el va ști că crede în Dumnezeu, atîta va fi pustia cea gîndită. Și se va ruga din inimă lui Dumnezeu să se pregătească pentru mucenicie și pentru moarte. Iar pustia cea simțită vor fi codrii, munții, dealurile, pîraiele adînci, desișurile care vor adăposti pe robii lui Dumnezeu și îi vor acoperi. Așa trebuie să facem.

1034. Suntem datori să ne ferim în vreme de primejdie, după a noastră putere.

PROGRESUL, TEHNICA, ȘTIINȚA

1035. Aceste avioane pe care le vedeți că zboară acum, le-au arătat Sfinții Prooroci cu mii de ani înainte. Ia caută la Isaia Proorocul. El trăiește cu 850 de ani înainte de venirea Domnului, și arată de avioane. El le vedea și auzea și huietul lor: Doamne, ce sunt acestea, care zboară și se întrec cu norii

și zboară ca porumbeii spre porumbarele lor și de huietul aripilor lor se tulbură văzduhul? Le găsiți acolo. Au trecut 2800 de ani pînă s-au făcut avioanele. De căruțele acestea fără cai, ce spune Ieremia? Doamne, ce sunt acestea care umblă huruind pe drumuri și împiedică carele oamenilor? Dar de trenuri ce zice? Doamne, văd că de focul oțelului fulgeră drumurile, ca niște fiare au ochi luminoși și aleargă pe drumuri de fier. Și a spus și de tramvaie: Văd că prin orașe, de focul oțelului fulgeră drumurile. Toate-s scrise, toate. Dar ce, la Dumnezeu există neștiință?

1036. Miliarde de taine sunt în natură care încă nu s-au descoperit omului. Omul se mîndrește că știe multe, dar el este doar la început, căci a luat numai o lingură din oceanul cunoștinței și al tainelor.

1037. Toate puterile date de Dumnezeu omului pentru a studia diferitele ramuri ale științei, trebuie să se reverse în marea gîndire a lui Dumnezeu, adică în oceanul fără margini al înțelepciunii Lui.

Dumnezeu a revărsat înțelepciune și pricepere în mințile oamenilor potrivit cu credința și dorința de a folosi pe ceilalți. Orice lucru creat de om pe fața pămîntului trebuie să ne ducă cu mintea la Ziditorul nostru, Care din bunătatea Lui cea nespusă ne-a dat minte, înțelepciune, înțelegere și iscusința să facem aceste lucruri spre folosul nostru și al aproapelui. Iar dacă omul se mîndrește cu ele, va fi urît de Dumnezeu, căci toate cîte le avem nu sunt ale noastre, ci ale celui ce ni le-a dat.

PROOROCII MINCINOȘI

1038. Prooroci mincinoși sunt toți cei care zic că ei cred în Hristos și întemeiază secte și erezii, rătăcind de la adevăr. Aceștia, după mărturia Sfîntului Andrei al Cezareei, sunt închipuiți de „calul negru” din Apocalipsă (6, 5), pe care șade diavolul și toți conducătorii ereticilor. Se închipuiesc printr-un cal negru, fiindcă au mintea înnegrită și întunecată de diavolul, precum și pentru întunecimea credinței lor rele.

1039. Astăzi, mai mult ca oricînd, s-au ivit tot felul de eresuri și prooroci mincinoși ce se silesc să ducă în rătăcire pe cei binecredincioși și să-i scoată de sub ascultarea ierarhiei canonice a Bisericii celei dreptmăritoare a lui Hristos.

1040. Deosebirea dintre proorocii mincinoși care sunt acum și cei care vor veni în lume, este că primii schimbă dreapta credință cu erezii și rătăciri sectare, iar cei de pe urmă, cu îngăduința lui Dumnezeu, spre lămurirea dreptcredincioșilor, vor avea și putere de la diavoli să facă semne și minuni, înșelînd și din cei aleși, după cum ne-a spus Mîntuitorul mai dinainte (Marcu 13, 22).

PSALTIREA

1041. Sfîntul Vasile cel Mare spune că „este mai bine să stea soarele din călătoria sa, decît să rămîună Psaltirea necitită în casele creștinilor. Și precum soarele este mai mare între ceilalți luminători, așa este Psaltirea între celelalte

cărți insuflate de Duhul Sfânt". Să aveți Psaltirea ca pe un cozonac bun. Când ți-e foame, mai tai o felie, mai mănânci, mai faci treabă, apoi mai citești o catismă, două-trei, cât poți.

PURGATORIUL

1042. *Există purgatoriu, precum zic catolicii?*

Purgatoriu nu este. Catolicii zic că între rai și iad ar fi un foc mare, unde merge sufletul câteva sute de ani și se curăță acolo, apoi trece în rai. Nu există așa ceva. Noi avem Evanghelia Judecării, pe care o au și ei, dar nu arată trei locuri, ci numai două: raiul și iadul. Mîntuitorul, cînd va sta pe scaunul slavei Sale și va aduna toate popoarele de la zidirea lumii să le judece, îi va despărți pe dînșii, precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune pe drepti de-a dreapta sa și pe păcătoși de-a stînga Sa. Și vor merge păcătoșii în munca veșnică, iar dreptii în viața veșnică. Deci, nu putem zice că sunt trei locuri, ci numai două: munca veșnică sau viața veșnică.

PUSTIA

1043. Ai 20 de ani în mănăstire la ascultările cele mai de jos? Numai atunci poți să pleci la pustie! Cine vrea să meargă la pustie, zice Sfîntul Vasile cel Mare, să mai ia unul sau doi împreună cu el și să aibă experiență de ascultare și tăierea voci în mănăstire.

1044. Dacă ați fi fost voi acolo în pustie legați de un copac și ați fi văzut un diavol, ați fi scos copacul din rădăcină și ați fi fugit cu el în spinare.

1045. *Părinte, ce câștigă omul în singurătate?*

Ce câștigă? Du-te acolo, și cînd vei sta un an de zile, ai să vezi ce câștigi. Dar să ai răbdare! Că dacă n-ai avea răbdare și te-aș lega de un copac mai mic, îl smulgi din rădăcină și te duci cu tot cu dînsul...

1046. Spun Sfînții Părinți că în vremea de pe urmă două lucruri vor ajuta Biserica și pe credincioși: pustia simțită, adică munții, peșterile, pădurea, și pustia gîndită, adică păstrarea credinței în taina inimii.

PUSTNICUL

1047. Nevoința pustnicului, a sihastrului, este rugăciunea neîncetată ajutată de post. Rugăciunea și postul sunt cele două arme de apărare ale sihastrului, cele două aripi cu care se urcă pînă la scaunul lui Hristos.

1048. Omul duhovnicesc cel desăvîrșit nu mai are nevoie de haină, nici de hrană multă și nu-i mai este frig și nici frică de nimeni, căci are în inima sa pe Hristos, Care i se face lui și haină și hrană și toate celelalte, și-l păzește de toate.

1049. Pustnicul trebuie să fie o candelă veșnic aprinsă de neadormită rugăciune.

1050. Noi avem cinci simțiri și toate sunt punți ale păcatului. Dar mai cu seamă ochii și urechile. Inșă și limba, dacă nu o înfrîmăm, este o mare răutate,

cum zice Sfântul Apostol Iacov. Deci, sfinții s-au retras în munți, ca să scape de aceste trei feluri de răutăți; să nu aibă cu cine vorbi, să nu vadă pe nimeni, să nu audă pe nimeni, și să stea pururea în comuniune cu Dumnezeu prin sfântă rugăciune și meditațiile sfinte, ca să-I urmeze lui Iisus Hristos, Care adesea se ruga singur în munte, noaptea și uneori chiar și ziua.

1051. Dacă stai în pustie pentru liniște, pentru recreere sau studiu, niciodată nu te va lupta diavolul. Dar, cum zici că stai pentru Dumnezeu, cum începi să te rogi și să postești în pustie, să vezi cum te luptă diavolul.

PUTEREA DISCIPLINARĂ

1052. Atît noi cît și sectarii susținem deopotrivă că dreptul și puterea disciplinară asupra credincioșilor pentru diferite abateri, le are Biserica. Sectarii însă prin cuvîntul Bisericii înțeleg comunitatea credincioșilor, iar noi ortodocșii înțelegem ierarhia superioară a Bisericii (așa cum uneori prin cuvîntul stat înțelegem pe conducătorul statului) deoarece știm precis că Hristos - Mîntuitorul nostru - a dat numai apostolilor puterea de a lega și de a dezlega sau, în general, „toată puterea” (Matei 16, 18-19; 18, 18; 23, 18-19) și de asemenea, cunoaștem că după învierea Sa „a suflat asupra lor (a ucenicilor) și le-a zis: luați Duh Sfînt; căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20, 22-23).

1053. Apostolii au avut putere disciplinară în Biserica, iar nu comunitatea; și de la apostoli această putere a trecut asupra urmașilor lor, episcopi și preoți. Apostolii au instituit și alți episcopi, așa cum au fost Timotei în Efes, Tit din Creta. Iar lui Timotei, marele Apostol Pavel îi scrie: „Pîră împotriva preotului să nu primești decît din gura a doi sau trei martori. Pe cei ce păcătuiesc, muștră-i de față cu toți, ca și ceilalți să aibă teamă (I Timotei 5, 19-20).

Așadar, Timotei avea dreptul și puterea de a aplica pedepse disciplinare chiar și preoților.

RĂBDAREA

1054. Ca să postesc, trebuie să mă lupt; ca să dorm puțin, trebuie să mă lupt; ca să rabd un necaz, trebuie să mă lupt; ca să rabd o ocară, o batjocură de la cineva, trebuie să mă lupt; ca să rabd o boală, trebuie să mă lupt; ca să rabd sărăcia, trebuie să mă lupt. Că a răbda o asuprire din partea cuiva, o nedreptate, o durere, la toate trebuie răbdare multă, cum zice Apostolul Pavel: „In lupta aceasta grea și mare, avem nevoie de răbdare”.

1055. Băăăăăă, răbdare, răbdare, răbdare, răbdare, răbdare! Răbdare, răbdare, răbdare, răbdare! Și cînd ți s-ar părea că ai gătat-o, ia-o de la capăt. Și iar: răbdare, răbdare, răbdare, răbdare, răbdare! Și cînd ți s-ar părea că ai gătat-o, ia-o de la capăt. Și iar: răbdare, răbdare, răbdare, răbdare, răbdare!

Ăsta-i sfatul celui mai mare duhovnic din țara noastră, Vichentie Mălău, care a fost sfînt!

1056. Răbdare! Nu pîn' la prășit, ci pîn' la sfîrșit. Mînca-v-ar raiul!

RĂPIREA MINTII

1057. Precum ceara se topește în foc și se preface și ea cu totul și cu căldura asemenea focului, tot așa și mintea omului se înfierbîntă și se luminează de focul dumnezeirii și de Duhul Sfînt se apropie și se topește de dumnezeieștile valori cerești. Și omul, în vederea răpirii minții sale, nu mai știe de este în trup sau afară din trup, după cum despre aceasta ne-a învățat pe noi dumnezeiescul Apostol Pavel, vasul alegerii. Am înțeles însă că semnele Darului lui Dumnezeu, în vremea răpirii minții sunt acestea: mai întîi că Darul Sfîntului Duh, cînd se apropie de om, tot pe atîta împlînzește sufletul lui și îl mîngîie pe el prin Sfintele Patimi ale Mîntuitorului. Și prin nemărginita Sa iubire de oameni și prin alte gînduri dumnezeiești.

1058. Mintea fiind răpită de dumnezeiescul dar, măcar că se face mai presus de firea sa, însă nu se tulbură, nici suferă vreo schimbare spre mai rău, așa cum pățimesc proorocii cei mincinoși, vrăjbitorii și cei ce se împletesc cu demonii, că rămîne curată și netulburată, schimbîndu-se în mai bine și mai presus de fire, aflîndu-se întru uimire și mirare.

După mărturia Sfîntului și dumnezeiescului Părinte Grigorie Palama și după mărturiile tuturor Sfînților Părinți numiți trezvitori, de nu se va învrednici cineva de luminarea cea din inimă (care se numește și ipostatică, pentru că ea rămîne în suflet după deprindere și nu se formează din înțelegere), mintea nu poate fi răpită către Dumnezeu, fiindcă mintea, fiind povățuită de luminarea care se înmulțește în inimă și se revarsă, după cum zice Iosif Calotheti, se urcă sau se ridică spre dumnezeieștile descoperiri ale puterii lui Dumnezeu, ale înțelepciunii și bunătății Lui, și este răpită către însușirile cele pururea viețuitoare și firești ale lui Dumnezeu, cele mai înainte de facerea zidirii și cele ce vor să fie și alte lucruri tainice și negrăite, pe care va voi Duhul Sfînt să le descopere minții și sunt după curăția ei.

RAIUL

1059. Raiul nu-i împărăția cerurilor. Raiul este locul unde a stat Adam și unde stau dreptii pînă la Judecata de Apoi. O stare provizorie. Nu-i hotărît să stea dreptii acolo pentru totdeauna, că de la Judecată înainte, sufletele dreptilor nu se mai duc în rai, ci în împărăția cerurilor.

Iar deosebirea între cer și rai este negrăit de mare, pentru că atîta iubire a avut Dumnezeu de neamul omenesc, încît în locul raiului i-a dat împărăția cerurilor. Satana l-a scos pe Adam din rai, iar Dumnezeu, venind pe pămînt și suferind pentru neamul omenesc, nu-l mai bagă în rai pe omul care face voia Lui și poruncile Lui și se teme de El, ci în ceruri. În Evanghelie ce s-a zis? „Feriți cei săraci cu duhul, că acela este împărăția raiului?” Nu, ci altfel: „împărăția cerurilor”. Sau zice: „Feriți cei izgoniți pentru dreptate, că acela este împărăția raiului?” Nu, ci împărăția cerurilor.

1060. În rai Dumnezeu a spus lui Adam să lucreze raiul și să-l păzească. Dar știți ce lucrare era aceea? Întreabă pe Sfîntul Nil Ascetul. Era lucrarea

rugăciunii și păzirea minții. Raiul cel cuvântător din sufletul lui! A lucra raiul este totdeauna a fi în rugăciune neconținută cu Dumnezeu, asemenea cu îngerii, căci Adam îi auzea rugându-se și cîntînd lui Dumnezeu; iar a-l păzi este de a-și păzi mintea, să nu alunece cumva spre gîndire împotriva lui Dumnezeu.

1061. Ce ne puteți spune despre rai?

Așa cum s-a silit omul să-și facă cortul în lumea aceasta, așa îl va avea în vecii vecilor. „Eu mă duc să gătesc vouă loc” (Ioan 14, 2), zice Mîntuitorul.

Cum și-a pregătit fiecare sufletul aici pe pămînt, așa îl va dobîndi în rai! Vorba bătrînilor: „Cum îți vei așterne, așa vei dormi!”.

Unii au fost milostivi, alții au avut darul rugăciunii, unii au fost postitori, alții au mers cu evlavie la biserică, alții au avut dragoste să citească sfintele cărți, alții au avut răbdare în necazuri. Fiecare și-a pregătit locul aici și cum și-a pregătit, așa se va veseli în vecii vecilor!

De aceea, cei ce vă aduc pe voi aici pe la mănăstiri, sunt îngerii care vă păzesc de la Botez, ca să mai faceți ceva pentru suflet, cît mai este vreme, că numai Mîntuitorul știe cîtă vreme mai avem!

1062. Sfinții Părinți ai Bisericii au spus că raiul este îndoit, adică este alcătuit și din cele simțite și din cele gîndite, văzut și nevăzut, după cum omul este format din trup și suflet. Raiul îl înțelegem și trupește, dar îl țilcuim și duhovnicește. În rai va fi o desfătare duhovnicească desăvîrșită a celor cinci simțuri ale omului.

REÎNCARNAREA

1063. Eterodoxul: *Noi știm că și reîncarnarea este admisă după învățătura Sfintei Scripturi, care reamintește reîncarnarea lui Ilie în persoana lui Ioan Botezătorul, căci a grăit îngerul către Ioan: „Și va merge înaintea lui cu duhul și cu puterea lui Ilie” (Luca 1, 17). Iar Mîntuitorul a zis, de asemenea, despre Ioan: „El este Ilie, cel ce va să vie” (Matei 11, 14), adică acela despre care vi s-a descoperit în profeți că trebuie să se reîncarneze (Maleahi 3, 23-24). Altă dată ucenicii L-au întrebat pe Domnul: „Pentru ce dar, zic cărturarii că trebuie să vie mai întîi Ilie? Iar El, răspunzînd, a zis: Ilie într-adevăr va veni și va așeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a și venit, dar ei nu l-au recunoscut, ci au făcut cu el cîte au voit...” Și Scriptura zice mai departe: „Atunci au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul” (Matei 17, 10-13). Deci, Ioan Botezătorul este Ilie reîncarnat, sau născut din nou pe pămînt. De altfel, Iisus Hristos a învățat clar că există „nașteri din nou” - adică reîncarnări (Ioan 3, 3-7, ș. a.).*

Părintele Cleopa: Proorocul Maleahi a proorocit într-adevăr reparația lui Ilie, dar această reparație nu s-a întîmplat înainte de nașterea lui Mesia, ci va fi „înainte de a veni ziua Domnului cea mare și înfricoșată” (3, 23); iar aceasta însemnează, înaintea Judecării de Apoi. adică în pragul sfîrșitului lumii.

Din cuvintele îngerului care arată că Ioan va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie reîncarnat, nu reiese că acesta este însuși Ilie, ci că acesta numai va fi la fel ca Ilie în ceea ce privește misiunea de a predica pocăința, apoi, în ceea ce privește râvna, activitatea, traiul, îmbrăcămintea etc. (vezi IV Regi 1, 8 ș. a.).

Cuvintele Mântuitorului (Matei 11, 14; 17, 10-13) s-ar părea că, într-adevăr, confirmă reîncarnarea lui Ilie în persoana lui Ioan și că această reîncarnare trebuie așteptată atunci, iar nu la sfârșitul lumii. Totuși, pe baza spiritului învățaturii Mântuitorului, Ioan Botezătorul nu poate fi identificat cu Ilie reîncarnat, ci numai asemănător cu el. Dovadă luminată și strălucită despre aceasta este faptul că la întrebarea iudeilor din Ierusalim adresată lui Ioan prin mijlocirea preoților și a leviților, dacă este sau nu Ilie, acesta le-a răspuns categoric: „Nu sunt” (Ioan 1, 21). Este exclus că Ioan să fi contrazis pe Mântuitorul, renegându-și identitatea lui Ilie. Dacă Ilie s-ar fi reîncarnat în persoana lui Ioan Botezătorul, cum ar fi putut el să apară împreună cu Moise pe Tabor la schimbarea la față a Domnului (Matei 17, 3)?

„Nașterea din nou” despre care vorbește Mântuitorul (Ioan 3, 3-7) nu este reîncarnare, ci naștere spirituală „de sus” prin „apă și duh”, adică prin botezul creștin. Textul însuși exclude clar înțelesul unei nașteri din nou, în trup, subliniind că nu este vorba - cum greșit înțelese și Nicodim - de o a doua naștere naturală, trupească.

Dar nici mintea chibzuită nu admite posibilitatea identificării lui Ioan cu Ilie reîncarnat și nici măcar după doctrina voastră spiritistă, conform căreia reîncarnarea se face în scopul purificării și perfecționării, căci Ilie n-a avut nevoie de purificare și perfecționare. Și după învățătura creștină există reîncarnare, dar una singură, la sfârșitul lumii, când se va face învierea tuturor și când trupul material va fi transfigurat spre a fi adaptat vieții veșnice.

Eterodoxul: *Ideea de reîncarnare este exprimată în Biblie și cu ocazia vindecării orbului din naștere la lacul Siloam, când apostolii au întrebat ce greșeli ispășește acest om, prin pedeapsa lipirii de vedere: greșeli proprii, sau greșeli ale părinților (Ioan 9, 2). De aici rezultă că orbul putea să ispășească eventual, păcatele sale dintr-o viață anterioară, și aceasta ar însemna că ideea purificării prin reîncarnări nu este străină nici Mântuitorului și nici Apostolilor.*

Părintele Cleopa: Una este reîncarnarea și cu totul altceva este ispășirea unor păcate proprii sau ale părinților. De altfel, în cazul de mai sus, nu este vorba de o ispășire - cum greșit au bănuit apostolii - căci Mântuitorul a înlăturat această părere greșită, arătând că acel orb nu ispășește nimic, ci că este orb numai ca să se arate în el lucrurile lui Dumnezeu (Ioan 9, 3), adică spre a-și putea manifesta prin el puterea Sa vindecătoare. În învățătura Mântuitorului nu există nicăieri pedeapsa unei dreptăți răzbunătoare încă din viața aceasta, ci El învață că aici există numai îndreptare și iertare. Ispășirea se face uneori și în viața de aici, dar adevărata ispășire se face abia după Judecata de Apoi, când însă se va face nu pentru

purificare, ci ca răsplată. Răscumpărarea a făcut-o numai Mîntuitorul pentru toți oamenii și nimeni nu și-o poate face singur, în nici un chip.

1064. Nimeni dintre oameni nu poate obliga nicicînd un suflet să vină din rai sau din iad la chemarea sa, precum cred rătăciții spiritiști. Cum s-ar putea face una ca asta, cînd noi știm prea bine că: „sufletele dreptilor sunt în mîna lui Dumnezeu” (Solomon 3, 1) și iarăși știm că între noi, cei vii și cei morți „prăpastia mare s-a întărit”, ca nimenea de acolo să nu poată trece la noi (Luca 16, 26). Oare poate cineva dintre oameni să ia un suflet din mîna lui Dumnezeu fără de voia Lui și să-l cheme spre a veni unde voiește el? Oare poate cineva să treacă peste prăpastia aceea netrecută - arătată nouă în Sfînta Evanghelie - și să aducă prin chemarea lui vreun suflet de acolo, pe pămînt? Și încă folosindu-se de un mijloc care este „urîciunea” înaintea lui Dumnezeu? (Deuteronom 18, 9-13).

Însă, poate va zice cineva că, într-adevăr sufletele dreptilor sunt în mîna lui Dumnezeu dar că spiritiștii în ședințele lor nu cheamă sufletele celor dreپți, ci ale celor păcătoși, care nu sunt în mîna lui Dumnezeu, ci în iad și în împărăția morții.

Dar, oare sufletele celor răi și păcătoși sunt lăsate afară de supravegherea puterii lui Dumnezeu? Auzi ce zice Domnul în descoperirea Sfîntului Evanghelist Ioan, în această privință: „Nu te teme! Eu sunt Cel dinții și Cel de pe urmă, și Cel ce sunt viu. Am fost mort și iată că sunt viu, în vecii vecilor, și am cheile morții și ale iadului” (Apocalipsa 1, 17-18).

Înțelege dar, cel ce te-ai răzvrătit și rătăcit din calea cea dreaptă, că precum sufletele dreptilor sunt în mîna lui Dumnezeu, așa și ale celor păcătoși din iad și din împărăția morții, sunt sub cheia puterii celei negrăite și nemărginite a lui Dumnezeu și nu sunt lăsate la cheremul unor vrăjitori spiritiști, spre a le chema cînd voiesc și a le sluji lor, la locurile cele neîngăduite de Dumnezeu. Iar de vei zice, spiritistule, că într-adevăr la mediumurile voastre apar spiritele pe care le chemați, apoi să știți că acelea nu sunt spiritele rudeniilor voastre sau ale prietenilor voștri, pe care îi doriți, ci sunt duhurile necurate ale întunericului, care pînă la Judecata de Apoi sunt lăsate libere de a ispiti pe oameni și a căror locuință - după mărturia Sfîntei Scripturi - este în văzduh (Efeseni 6, 12) și cu care se luptă fiecare creștin cu armele lui Dumnezeu (Efeseni 6, 11, 13-17).

1065. Cea mai mare nebunie, păgînatate și rătăcire de la adevăr este de a crede cineva că sufletul omului după moarte intră în alte trupuri de dobitoace, de fiare, de păsări etc. În toată învățătura dumnezeieștilor Scripturi și Evangheliei lui Hristos, în învățăturile Sfîntilor Apostoli, ale Sfîntilor Părinți nu găsim vreo mărturie despre această rătăcire și păgînatate. Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, în dumnezeiasca Sa Evanghelie, ne arată unde merg sufletele oamenilor după moarte, zicînd: „Și a murit săracul și a fost dus de îngeri în sînul lui Avraam. A murit și bogatul și s-a înmormîntat” - apoi arătînd unde s-a dus zice: „Și în iad ridicîndu-și ochii săi fiind în chinuri el a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sînul lui” (Luca 16, 22-23).

Iată deci unde merg sufletele oamenilor drepti și păcătoși după moarte. În rai, sînul lui Avraam, sau în iad, unde a mers bogatul cel nemilostiv.

1066. De unde a ieșit această idee de a se crede că sufletele oamenilor după moarte se duc în alte trupuri? De unde a ieșit această nebună rătăcire că omul moare de multe ori și intră în diferite trupuri? Oare cei ce gîndesc această nebunie nu-l aud pe marele Apostol Pavel care zice: „Și precum este rînduit oamenilor ca o dată să moară iar după aceea să fie Judecata” (Evrei 9, 27; Iov 30, 25; Isus Sirah 14, 12; 40, 3-4). Oare nu aud acești rătăciți de la adevăr ce zice dumnezeiasca Scriptură: „Că mai înainte de a se întoarce țărîna în pămînt precum a fost. Și duhul la Dumnezeu, Cel ce l-a dat pe el” (Ecclesiast 12, 7)? Vedem dar destul de luminat că o dată i s-a dat omului să moară, cînd trupul se întoarce în pămînt și sufletul se întoarce la Dumnezeu, la Cel ce l-a dat pe el. Și nu arată că ar merge prin alte trupuri cum bănuiesc cei fără minte și înțelegere. O dată moare omul cu trupul său și o dată va fi învierea morților. Auzi ce zice Domnul: „Nu vă mirați de aceasta, că vine ceasul în care toți cei din mormînt vor auzi glasul Lui. Și vor ieși cei ce au făcut cele bune într-o înviere vieții, iar cei ce au făcut cele rele într-o înviere osîndirii” (Ioan 5, 28-29). De unde a ieșit această păgînatate să se creadă că sufletele oamenilor, după moarte, intră în alte trupuri? Oare nu auzim ce zice marele Apostol Pavel: „Căci știm că dacă acest trup, locuința noastră cea pămîntească, se va strica, avem zidire de la Dumnezeu casă nefăcută de mîna, veșnică în ceruri” (II Corinteni 5, 1). Unii din cei rătăciți cred că omul s-ar naște de mai multe ori cu trupul și, auzind că Sfîntul Ioan Botezătorul ar fi Ilie, au întreat pe Sfîntul Ioan Botezătorul zicînd: „Dar cine ești tu? Ești Ilie?”. Zis-a el: „Nu sunt”. Apoi iar l-a întreat: „Ești tu proorocul?”. Și a răspuns: „Nu”. Deci au zis lui: „Cine ești tu? Ca să dăm răspuns celor ce ne-au trimis (adică fariseilor). Ce spui tu despre tine însuși?”. El le-a zis: „Eu sunt glasul celui care strigă în pustie: «îndreptați calea Domnului!», precum a zis Isaia proorocul”.

Vezi cum dumnezeiescul și marele Prooroc Ioan Botezătorul a astupat gurile lor și a înfruntat părerile cele false ale fariseilor că Ilie s-ar fi întrupat în persoana Sfîntului Ioan Botezătorul? Da, este adevărat că despre Sfîntul Ioan Botezătorul s-a scris că „va merge înaintea Domnului cu duhul și cu puterea lui Ilie” (Luca 1, 17). Dar nu că se va încarna în Ilie proorocul. Așa trebuie înțelese cele ce a zis Domnul: „Și dacă voiți să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină” (Matei 11, 14), adică că Sfîntul Ioan Botezătorul a venit cu rîvna și credința proorocului Ilie, nu cu reîncarnare în trupul lui Ilie. Fiindcă marele Prooroc Ilie va veni înainte de venirea a doua a Domnului, după cum a zis Domnul: „Ilie într-adevăr va veni și va așeza toate la loc” (Matei 17, 11-12). Da, va veni marele prooroc Ilie mai înainte de venirea a doua a Domnului, dar nu cu alt trup, ci cu al lui, cu care s-a înălțat la cer cu căruța și cu cai de foc așa cum l-a văzut Elisei (IV Regi 2, 11-12). Așadar, și Sfîntul Ioan Botezătorul a venit cu credința și cu rîvna lui Ilie, dar nu cu alt trup, ci cu al său, care s-a născut din Sfînta Elisabeta;

și Ilie va veni înainte de venirea a doua a Domnului, dar nu cu alt trup, ci cu al său, cu care s-a înălțat la cer și nu cu un trup reîncarnat. Noi știm, din dumnezeiasca Scriptură, că trupul nostru se întoarce, când murim, în pământ, precum a fost; și duhul se întoarce la Dumnezeu care l-a dat pe el (Eclesiast 12, 7; II Timotei 4, 1).

1067. Marele Apostol Pavel ne arată că trupul nostru, acesta pe care îl purtăm, se va face țărână și nicidecum nu arată că sufletul nostru va intra în alte trupuri după moarte (II Corinteni 5, 1). Și dumnezeiescul Părinte Efrem Sirul arată, că nu este cu puțință, că după ce se duce cineva din această viață, iarăși să se mai întoarcă în alte trupuri (Cuvînt la Iulian Pusnicul, Tomul al III-lea, Mănăstirea Neamț, 1823). Și iarăși zice acest dumnezeiesc Părinte Efrem Sirul: „Mare frică este atunci, mare cutremur, mare taină... când ne vom duce din veacul acesta la veacul cel nemărginit, de unde nimenea nu s-a mai întors” (Cuvînt la cei adormiți, op. cit.)

1068. Vai și amar de cei ce părăsesc sfînta și dreapta credință în Iisus Hristos, Domnul Dumnezeu și Mîntuitorul nostru și se iau după religiile cele păgîne ale budismului și ale hinduismului, care învață omul că se va reîncarna și își mută sufletul, după moartea trupului, în alte trupuri. Budismul lasă deci pe om, propriilor sale puteri și propriilor sale lupte, neputincioase cu răul.

1069. Iată, ce zice dumnezeiescul Iov: „Tot trupul va muri deodată și tot pămîntul în pământ va merge de unde s-a zidit” (Iov 34, 15). Apoi dacă adevărul este acesta, că noi cei zidiți din pământ după moarte, în pământ mergem și nu în alte trupuri, de unde au luat oamenii cei fără de minte și înșelați de diavol, că sufletul omului după moarte intră în alte trupuri pînă ce se va curați ca să intre în Nirvana (raiuul păgînilor și rătăciților de la adevăr: budiști și hinduiști)? Care religie este mai veche și mai adevărată decît a patriarhilor, a lui Adam, a lui Sit, a lui Noe, a lui Avraam, care au fost sfinți văzători de Dumnezeu Cel adevărat, Care a făcut cerul și pămîntul și pe om și toate cele văzute și nevăzute? Și care din acești mari și sfinți oameni ai lui Dumnezeu a lăsat vreo învățătură, că sufletele oamenilor după moarte vor intra în alte trupuri spre a se curați de păcate? Cîtă nebunie este pentru un creștin să creadă în aceste păgîne învățături tocmai astăzi cînd Evanghelia lui Hristos strălucește mai mult decît soarele în lume. Să lase lumina Evangheliei lui Hristos și să creadă în învățăturile cele drăcești și păgîne și să se ducă în întunericul satanei și al slujirii la idoli. Oare acești oameni fără de minte nu aud ei pe Duhul Sfînt, că sufletul omului este: „Duh ce trece și nu se mai întoarce” (Psalmul 77, 44)? De unde au luat blestemații păgîni această învățătură că sufletul omului după moarte se întoarce și intră în alte trupuri? Noi știm din Sfînta și dumnezeiasca Evanghelie și din învățăturile marelui Apostol Pavel: Că toți vom sta înaintea divanului lui Iisus Hristos la înfricoșata Judecată cea de Apoi, ca să dăm seamă de cele ce am lucrat prin trupul pe care îl avem și nu prin alte trupuri cum hulesc cei înșelați de diavol (Romani 14, 10; II Corinteni 5, 10). Nu aflăm în toată știința și dumnezeiasca Scriptură vreun loc în care să scrie că noi după moarte vom da seamă de cele

ce am lucrat în mai multe vieți prin care am trecut pe acest pământ, ci numai prin acest trup cu care ne-am născut și am trăit în lume. Cîtă nebunie și rătăcire în capul vreunui om să creadă că Hristos, Domnul Dumnezeu și Mîntuitorul nostru, ar fi înviat și S-ar fi proslăvit după învierea Sa cu alt trup și nu cu acel care S-a născut din Preacurata și Preasfînta Fecioară Maria. Noi avem atîtea dovezi sfinte despre patima și învierea lui Hristos care S-a proslăvit în al Său Trup și nu în altul (Faptele Apostolilor 3, 13; 4, 10-11; Romani 8, 34). Noi știm că toate popoarele lumii se vor judeca de Hristos, păgînii după legea conștiinței lor (Romani 2, 12). Dar nicăieri în Sfîntă Scriptură nu scrie că ne judecă Buda sau Brahma sau Krishna sau alți idoli și slujitori demonici și că vom fi întrebați de aceștia pentru cele ce am greșit în mai multe trupuri prin care am trecut cînd eram în această viață.

1070. Feriți-vă cu toată puterea de a crede aceste nebunii și rătăciri ale reîncarnării și mutarea sufletelor în alte trupuri, căci aceste afirmații sunt cu totul demonice, nebune și rătăciri de la adevăr.

RECUNOȘTINȚA

1071. Vai de omul acela care, atunci cînd Dumnezeu îi face un bine, îl uită pe Dumnezeu!

1072. Cît ar trebui să-L iubim pe Dumnezeu! Cîtă nemărginire de dragoste are Sfînta Treime!

1073. Fericit și de trei ori fericit este creștinul care mulțumește lui Dumnezeu în toată vremea pentru binefacerile Lui.

1074. Totdeauna cînd îți ajută Dumnezeu să faci un gard, o fîntînă, un grajd, o casă, o punte, să măriți o fată, să însori un băiat, să iei un examen, să-ți reușească o operație, să-I aduci lui Dumnezeu jertfă de mulțumire și să-I mulțumești din toată inima, căci prin aceasta îl pleci pe Dumnezeu să-ți facă mai mare bine în viitor.

Iar dacă nu-I veți aduce mulțumire și dacă veți uita binefacerile Lui, veți fi asemenea gadarenilor de astăzi, care au gonit pe Mîntuitorul din cetatea lor, ca și cum ați zice: „N-avem nevoie de Tine! Du-Te de aici! Nu vrem să-Ți mulțumim Ție pentru minunile Tale și pentru puterile Tale! Nu vrem să primim binefacerile Tale!" Să nu fie!...

1075. Azi dimineață o femeie a plătit două pomelnice pentru vii și zice: „Mulțumim Preasfîntului Dumnezeu pentru binefacerile Lui că ne-a ajutat nouă". Sunt și suflete recunoscătoare. Știți ce a făcut femeia aceea? L-a mișcat pe Dumnezeu ca să-i facă și mai bine.

ROMÂNII

1076. Noi, poporul român, suntem plămădiți creștini ortodocși de două mii de ani. Sfîntul Apostol Andrei, cel întîi chemat, a predicat în Sciția Minor, adică în Dobrogea; apoi coloniștii aduși de romani din Asia Mică și Siria, pentru

a coloniza Dacia, erau în bună parte creștini. Pe urmă, nu puțini dintre ostașii romani staționați pe pământul țării noastre, erau creștini. Toate aceste argumente dovedesc că poporul român s-a născut creștin și a rămas creștin pînă astăzi.

Deci, suntem creștini nu ca bulgarii, de la 840, sau ca ungurii, de la anul 1001, sau cum au fost rușii, de la anul 890. Noi suntem de 2000 de ani creștini. Poporul nostru este plămădit în dreapta credință de 2000 de ani și nu poți să desparți istoria poporului român de istoria Bisericii, precum nu poți să desparți trupul de suflet. De aceea, vă spun să rămîneți în credința strămoșească și s-o păstrați cu toată inima, să creșteți copiii voștri în frica și certarea lui Dumnezeu, să vă fie dragă Biserica, să ascultați de preoți. Și ce-ai apucat tu de la strămoși, biserică, icoană, cruce, Sfintul Maslu, aghiazmă, spovedanie, post, înmormîntare cu preot, cruce și icoană, cu aceea să mori și tu, și aceea să lași moștenire copiilor tăi, dacă vrei să fii român adevărat și creștin adevărat.

1077. Noi, dintru începutul plămădirii acestui neam, așa ne știm, români și creștini ortodocși. Așa ne-am născut și avem datoria să păstrăm curat și deplin ce am moștenit de la străbuni, ca de la Dumnezeu. Bun lucru s-a făcut spre liniștirea sufletească a fiecărui cetățean român, că s-a dat libertatea tuturor cultelor recunoscute să-și practice liber rînduiala cultului lor. Dar noi, obște ortodoxă română, să nu uităm niciodată evlavia, rîvna și jertfa domnitorilor, strămoșilor și părinților noștri, cu care ei au apărat de-a lungul aproape a două mii de ani, patria și această credință care le-au fost date drept sfîntă moștenire de la Domnul nostru Iisus Hristos prin Duhul Sfînt, în Biserica Sa dreptmăritoare.

Nu vrem să stricăm liniștea nimănui în cele ale conștiinței, dar nici nu vrem a ne depărta și părăsi moștenirea străbună în care noi simțim că stă unitatea adîncă a neamului nostru.

Pentru noi, patria și ortodoxia sunt: „grădina raiului” dată nouă de Dumnezeu să: „lucrăm în ea și să o păzim” (Facere 2) cu sfințenie.

1078. Toți care nu sunt fii adevărați ai Bisericii, toți cei în care nu trăiește și țara și Biserica, aceia nu sunt nici români buni, nici creștini buni. Sunt putregaiul societății.

1079. Să știți că rădăcina și viața poporului nostru, înaintea lui Dumnezeu, este credința cea dreaptă în Hristos, adică Ortodoxia. Noi ne-am încreștinat de aproape două mii de ani, din timpul Sfintului Apostol Andrei.

1080. Ștefan cel Mare n-a fost baptist! Mircea cel Bătrîn n-a fost evanghelist sau adventist! Alexandru cel Bun n-a fost martorul lui Iehova... nebunii aștia care au ieșit acum. Nici o sectă nu exista în țara noastră pe atunci. Aceștia vin din străinătate, plătiți de masoni, să ne strice dreapta credință și originea noastră și rădăcina noastră de popor ortodox.

1081. Nu poți fi cetățean creștin și român, dacă nu ai dreapta credință în Hristos. Ești străin. Nu ești fiu al țării. Că fiu adevărat al țării este cel care-i ortodox, pentru că Biserica Ortodoxă predomină în țara noastră de două mii de ani.

1082. Să băgăm de seamă câtă legătură era între conducerea țării și conducerea Bisericii, de două mii de ani, de când suntem creștini.

1083. Să nu uităm niciodată evlavia, rîvna și jertfa domnitorilor, strămoșilor și părinților noștri, cu care ei au apărat de-a lungul aproape a două mii de ani, patria și această credință care le-au fost date drept sfîntă moștenire de la Domnul nostru Iisus Hristos, prin Duhul Sfînt în Biserica sa dreptmăritoare.

1084. Să stăm bine, să luăm aminte: suntem țară creștină care crede drept în Sfînta Treime, în Preacurata Fecioară Maria și în toți sfinții. Pururea să ne rugăm Maicii Domnului și la toți sfinții să mijlocească la Mîntuitorul mîntuirea noastră, iertarea păcatelor și viața de veci.

1085. Poporul român este un popor de aur.

RUGĂCIUNEA

1086. Felurile rugăciunii, după lucrare, sunt următoarele:

1. Rugăciunea buzelor;
2. Rugăciunea minții;
3. Rugăciunea minții din inimă;
4. Rugăciunea inimii care se mișcă de la sine;
5. Rugăciunea fără imagini;
6. Rugăciunea curată;
7. Rugăciunea duhovnicească, adică rugăciunea care trece dincolo de marginile conștiinței;
8. Felul al optulea de rugăciune, Sfîntul Isaac Sirul nu-l numește rugăciune, ci „vedere duhovnicească”, despre care auzim vorbind pe Sfîntul Apostol Pavel, cînd se referă la răpirea lui la al treilea cer, și pe Sfîntul Maxim Căvsocalivitul în convorbirea cu Sfîntul Grigorie Sinaitul despre rugăciune.

Vorbînd despre felurile rugăciunii după lucrarea lor, trebuie să înțelegem că nu putem despărți un fel de altul. Deci trecerea de la un fel la altul se face pe nesimțite, organic, așa cum un prunc devine cu timpul copil, apoi tînăr, mai apoi bătrîn și așa mai departe, fără să știe omul în ce an anume a trecut prin toate aceste vârste.

1087. Primul fel de rugăciune putem să-l numim începutul rugăciunii, deoarece încă nu a fost înțeles de minte. Este cel mai de jos fel de rugăciune, sau mai bine, cum zice Sfîntul Grigorie de Nyssa, aceasta este cea mai îndepărtată formă de rugăciune și are trei temeuri scripturistice. Cînd, de exemplu, auzim din Sfînta Scriptură: „Cu glasul meu către Domnul am strigat” (Psalmul 141, 1), sau: „Către Domnul cu gura mea am strigat și L-am lăudat cu limba mea” (Psalmul 65, 16), trebuie să înțelegem că aceste mărturii ale Sfîntei Scripturi ne vorbesc despre rugăciunea buzelor.

A rămîne în acest fel de rugăciune, care se face numai cu buzele, și a nu învăța să ne rugăm lui Dumnezeu cu mintea și cu inima este o greșeală și o

mare pagubă duhovnicească pentru sufletele noastre, și, totodată, o abatere de la adevărata lucrare a rugăciunii.

Acest fel de rugăciune (adică exterioară) este îngăduită de Sfinții Părinți numai pentru un timp, din cauza neputinței și a stării noastre duhovnicești pruncești, pentru ca apoi, cu această rînduială, să înaintăm încet-încet pentru a trece la treapta lucrării minții și să nu rămînem pînă la sfîrșit la rugăciunea care se face cu tropare, deoarece zice Sfîntul Grigorie Sinaitul: „Ce este mai copilăros decît faptul că noi rostind cu gura cuvinte exterioare de rugăciune, ne înșelăm în plăcuta părere ce ne-o facem despre noi înșine, lăudîndu-ne cu cantitatea și hrînindu-ne cu acest fariseism din afară”.

Această rugăciune, numai cu gura și cu glasul, nu poate elibera pe om de patimile lăuntrice.

1088. Dacă ne-om mulțumi să ne rugăm cu limba și cu gura, și vom face o căruță de acatiste și de psaltiri și vom crede că cine știe ce-am făcut, are să ne mustre Proorocul Isaia, care zice: „Aproape ești Tu, Doamne, de gura lor, dar departe de inima lor” - cînd credem că rugăciunea gurii ne ridică la cer.

Sfinții Părinți ne sfătuiesc să nu o părăsim nici pe asta, că și acestea sunt trepte, dar în scara rugăciunii ea este treapta cea mai de jos. Dar nimeni nu se suie pe treapta de sus, fără să nu treacă prin asta, că așa învățăm să ne rugăm: cu buzele, cu limba, cu gura. Și Dumnezeu, văzînd osteneala noastră în treptele acestea, încet, încet începe să ne dea cîte o linguriță de rugăciune curată.

1089. Rugăciunea cea de cantitate multă e partea Martei, este rugăciune externă; iar cealaltă, care o simți cu inima, e partea Mariei.

1090. Trebuie să spunem de la început că acela ce se nevoiește cu treapta a doua a rugăciunii se ridică de la rugăciunea cu buzele la rugăciunea minții cu condiția ca rugăciunea buzelor cu atenție să devină rugăciune. Astfel, obișnuindu-ne cu rugăciunea lui Iisus cu buzele, cele mai însemnate elemente ale acestei rugăciuni sunt următoarele:

1. Atenția;
2. Închiderea minții în cuvintele rugăciunii lui Iisus;
3. A rosti cuvintele rugăciunii fără silă, cu căință duhovnicească;
4. A ține puțin respirația, în timpul rostirii cu mintea a rugăciunii: „Doamne, Iisuse Hristose, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”.

Dacă acestea sunt necesare și la alte rugăciuni, cu atît mai mult sunt necesare la rugăciunea lui Iisus.

Trebuie să avem în vedere și faptul că rugăciunea minții este obligatorie nu numai pentru monahi, ci și pentru toți credincioșii, deoarece marele Apostol Pavel se adresează tuturor creștinilor, cînd zice: „Rugați-vă neîncetat” (I Tesaloniceni 5, 17).

În ce privește înfrînarea de la mîncare și îndeletnicirea cu postul, lucrul este foarte necesar celor ce se îndeletnicesc cu rugăciunea minții. Dar post și înfrînare de la mîncare și de la somn nu peste măsură, pentru că astfel de post produce pagubă în loc de folos.

Trebuie să avem trupul sănătos și nu neputincios peste măsură, fiindcă lucrarea minții cere și trup sănătos. Prin urmare, trebuie să fugim cu tot dinadinsul de postul nemăsurat și de nevoița trupească exagerată.

Este bine ca de la început să obișnuim mintea ca în timpul rugăciunii să se afle în partea de deasupra inimii și să privească în adâncul ei, dar să nu fie la mijloc, la o parte sau în partea de jos a inimii.

Pricina pentru care trebuie să procedăm astfel este următoarea: Când mintea se află în partea de deasupra inimii și lucrează rugăciunea înlăuntrul ei, atunci ea este un împărat, care stă la înălțime și observă în toată libertatea toate gândurile rele, pe care le zdrobește și le nimicește cu numele lui Iisus Hristos, ca pe alți prunci babilonești. În același timp, fiind departe de stomac, se poate feri de lucrarea patimilor poftei, care se află în firea noastră de la căderea lui Adam.

1091. Fiindcă mintea noastră de la naștere, din copilărie și din tinerețe este obișnuită cu lucrările din afară ale acestei lumi, trebuie ca și noi, când rostim această sfințită rugăciune a minții, să nu respirăm prea des, cum se face în chip firesc, ci trebuie să reținem puțin respirația pînă cînd vom spune cu cuvîntul lăuntric această rugăciune și apoi să respirăm, așa cum ne învață Sfîntul Marcu Ascetul, zicînd: „Mintea rugîndu-se fără răspîndire, strîmtorează inima și o frînge, dar inima frîntă și smerită, Dumnezeu nu o urgisește (Psalmul 50)” (**Filocalia**, vol. 1).

Dar să fie cunoscut că îndeosebi începătorii au nevoie de această puțină reținere a respirației cînd se roagă, fiindcă cei sporiți în rugăciunea minții, chiar fără această reținere, și numai prin cuvîntul lăuntric intră în inimă și rămîn acolo. Totuși și aceștia, cînd vor să întoarcă mintea în inimă cu mai multă iubire de osteneală și mai ales în timpul luptei cu gândurile și cu ispitele, ca prin această întoarcere să se roage mai nerăspîndit, fac aceasta de asemenea cu o reținere măsurată a respirației (Sfîntul Nicodim Aghioritul).

1092. Trebuie să știm că rolul principal în lucrarea rugăciunii minții îl are paza atenției.

1093. Trebuie să știm că puterea vorbitoare a inimii noastre este așezată de Creatorul nostru în partea de sus a inimii. Aceasta este puterea prin care inima omului se deosebește de inima animalelor. Putere și cap al sufletului este mintea, care chiar dacă este duhovnicească, ea însăși își are locul ei de petrecere în creier.

De asemenea, puterea cuvîntului sau duhul omului, cu toate că este duhovnicesc, se află în partea de sus a inimii, care se găsește sub sînul stîng, lîngă sîn și puțin mai sus de el. Deci, ca să se facă unirea minții cu inima, trebuie ca în timpul rugăciunii să ținem atenția și memoria în acest loc, unde se află puterea grăitoare a inimii. Unirea minții cu inima constă în unirea cugetelor duhovnicești ale minții cu simțirile duhovnicești ale inimii.

1094. Este foarte necesar și folositor să ne păzim de orice fel de imaginație în timpul rugăciunii.

1095. A doua vamă a drumului care duce la cele dinăuntru - și de care trebuie să ne păzim - este cea rațională, gîndul, mintea luată în sine ca putere cugetătoare și de judecată. De această vamă trebuie să trecem fără oprire. Mai mult, trebuie să coborîm împreună cu mintea în inimă. Cînd unii se opresc la acest stadiu, ei ajung apoi la al doilea chip neîndreptățit al luării aminte în rugăciune, care se caracterizează prin faptul că mintea rămîne în cap și voiește să pună rînduială și să se grijească de toate care există în suflet, osteneală însă pierdută, deoarece nu cîștigă nimic. Aceasta aleargă după toate, dar nu poate birui nimic, ci are numai înfrîngeri. Aceasta este o a doua formă de luat aminte și a folosirii atenției în timpul rugăciunii, și cine dorește mîntuirea sa trebuie să fie foarte atent și să vadă paguba pe care o produce în sufletul său oprirea la acest stadiu. Totuși, această a doua formă de rugăciune este cu totul mai bună decît prima, așa cum noaptea cu lună este mai bună decît noaptea fără lună. Cuviosul Teofan numește acest fel de rugăciune a minții „din cap”, deosebind-o de cel de-al treilea, care este al minții în inimă sau al inimii unită cu mintea.

1096. Cel de-al treilea fel de rugăciune și atenție se înfățișează astfel: Mintea în timpul rugăciunii petrece fără ieșire în interiorul inimii și de aici, dinăuntru inimii, înalță rugăciune către Dumnezeu. Aici se află toată esența lucrării. Deci, astfel - cum am arătat și mai înainte - trebuie ca mintea să se coboare în inimă, goală de orice imaginație, adică fără închipuire, fără să cugete ceva sensibil și fără să aibă vreun gînd lăuntric sau exterior, fie el chiar și bun. Aceasta pentru că Dumnezeu se află în afară de cele simțite și de cele cugetate și mai presus de toate acestea. De aceea și mintea care caută să se unească cu Dumnezeu în rugăciune, trebuie să rămînă în afară de toate cele simțite și cugetate și mai presus de toate acestea, pentru a ajunge la dumnezeiasca unire.

De aceea și dumnezeiescul Părinte Nil Pustnicul zice: „Cînd te rogi, să nu-ți închipui Dumnezeirea, nici să lași vreo altă formă să intre și să se întipărească în mintea ta”.

1097. Sfîntul Nicodim Aghioritul arată că la această întoarcere a minții în inimă și la intrarea ei într-însa cu rugăciunea minții, trebuie să unim acestea trei: mintea, cuvîntul lăuntric și voința noastră, astfel încît aceste trei părți ale sufletului nostru să devină una și această una să rămînă trei. Pentru că în forma aceasta, omul, care este icoană a Sfintei Treimi, se amestecă și se unește cu înfiul chip, potrivit mărturiei Sfîntului Grigorie Palama, care zice: „Cînd mintea cea una devine întreită, rămînînd totuși una, atunci se amestecă cu unimea Sfintei Treimi, închizînd drumul oricărei înșelări și se află așezîndu-se mai presus de trup, de lume și de toți stăpînii lumii - draci” (**Filocalia**, cap. 2, Despre rugăciune). Și cînd omul ajunge la această fericire, adică să se unească cu Dumnezeu în acest chip în inima lui atunci el însuși îi aduce lui Dumnezeu toată făptura simțită și gîndită, căruia el îi este legătură și cuprindere, după mărturia aceluiași Sfînt Părinte Grigorie.

1098. Sfântul Marcu Pustnicul, arătînd că diavolul are mare ură pe cei ce se roagă lui Dumnezeu din inimă, zice: „Cînd va vedea diavolul că mintea se roagă lui Dumnezeu din inimă atunci vine cu ispite mari și grele”.

1099. Fiindcă unii întrebă dacă același lucru este lucrarea minții și rugăciunea inimii, vom arăta cît mai pe scurt deosebirea dintre ele. Adică: Rugăciunea minții este atunci cînd cineva se întărește cu atenția în inimă și înalță de acolo rugăciunea către Dumnezeu. Iar lucrarea minții este cînd cineva se întărește cu atenție în inimă, prin pomenirea lui Dumnezeu îndepărtează tot gîndul care ar încerca să intre în ea. Unii, în timpul rugăciunii se opresc în imaginație, alții în lucrarea minții în cap. Dar adevăratul pas îl fac cei care, trecînd peste aceste stadii, ajung la pacea inimii și se ascund în ea. Prin urmare, după Sfântul Isaac Sirul, „inima este jertfelnicul gînditor al lui Dumnezeu”.

1100. Sfântul Episcop Ignatie Brancianinov, care a fost un mare lucrător al rugăciunii inimii și a scris multe despre această rugăciune, îndemnîndu-ne să ne îndeletnicim cu rugăciunea lui Iisus, ne spune că această rugăciune are două părți, care duc la rugăciunea curată, care este încununată de nepătimire sau de desăvîrșirea creștinească la ostenitorii cărora Dumnezeu va binevoi să le-o dea.

În primul stadiu, cel ce se roagă este lăsat să se roage numai cu puterile sale. Harul lui Dumnezeu, fără îndoială, ajută pe cel ce se roagă, dar nu-și descoperă prezența sa. În acest timp, patimile ascunse ale sufletului se pun în mișcare silind pe lucrătorul rugăciunii să se smerească. Biruințele și înfrîngerile se înlocuiesc unele pe altele, iar voința liberă și neputința omului se arată în toată golătatea.

În stadiul al doilea, harul lui Dumnezeu își arată simțit prezența sa în lucrare, unind mintea cu inima și dînd putere pentru ca rugăciunea să se facă fără întreruperi, cu plîngere și cu căldură, din inimă. Această a doua rugăciune provine din prima. Acum atenția minții în timpul rugăciunii atrage inima în consimțire și cînd se întărește rugăciunea, consimțirea inimii trece într-o unire a minții cu inima. În sfîrșit, în timpul atenției care s-a unit cu rugăciunea, mintea coboară în inimă, pentru cea mai adîncă lucrare a rugăciunii.

1101. Sfântul Isaac Sirul, mare dascăl al liniștii și al rugăciunii inimii, arătînd că cine va ajunge la adevărata rugăciune a inimii, va ajunge la sfîrșitul tuturor lucrurilor bune.

1102. Ne rugăm ceasuri întregi fără umilință, fără zdrobire, fără lacrimi și rugăciunea noastră este seacă, o rugăciune cu secetă, cu uscăciune, cu răceală, cu părăsirea darurilor. Si de ce? Pentru că ne rugăm doar cu gura; nici cu inima și nici cu mintea nu ne rugăm.

1103. Dumnezeu nu caută aici lungimea cuvîntului, ci dacă se zice cu toată inima și cu toată privirea minții.

1104. Cea mai puternică rugăciune care te păzește de gînduri rele și de războaie este aceasta: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”

1105. Când ridicăm mâinile la rugăciune, să fie ridicată și mintea noastră la Dumnezeu. Că aceasta este rugăciunea: suirea minții către Dumnezeu sau vorbirea minții noastre cu Dumnezeu. Când noi ne rugăm cu toată mintea și cu toată inima, atunci brațele noastre sunt arc de aramă împotriva satanei, deoarece căpătăm ajutor de sus și nimeni nu poate să ne biruiască.

1106. Rugăciunea este maică și împărăteasă peste toate faptele bune și aduce în sufletul nostru dragostea de Dumnezeu și de aproapele. Ea unește și lipește pe om de Dumnezeu și îl face un duh cu El.

1107. Orice rugăciune-i bună, dacă o zici cu frica lui Dumnezeu și cu atenție. Ești acasă, ești pe drum, ești în camera ta, ești la lucru, ești la câmp, oriunde, tu înalță mintea către Dumnezeu. Și zi cum poți, dar zi mereu! Că cel ce se roagă des, însăși rugăciunea i se face lui cel mai mare dascăl al rugăciunii.

1108. Când plecăm la treabă, să avem pe Hristos în minte; și când venim de la treabă iar, și când ne odihnim iar. Și când ne sculăm din somn, prima simțire, primul cuvânt acesta să fie: „Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!”, „împărate ceresc, Mîngîietorul, Duhul Adevărului...”. Și celelalte.

1109. Fă semnul Sfintei Cruci când pleci la lucru. Când vii, la fel. Când stai la masă, fă rugăciune; când te scoli, rugăciune; și dacă nevinovata rugăciune va povățui viața voastră și a noastră, vom avea puțină asemănare și noi cu petrecerea Maicii Domnului în Sfînta Sfîntelor, vom petrece în gîndire de Dumnezeu și ni se va spune și nouă în ziua Judecării că partea cea bună ne-am ales.

1110. Adevăratul rugător, spune Sfîntul Macarie, trebuie să-L iubească pe Domnul nu numai atunci când intră în biserică, ci și atunci când umblă, când stă de vorbă, când mănîncă și bea și să aibă aducere aminte de Dumnezeu și dragoste, căci s-a zis: „Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6, 21).

1111. Lucrul nostru să fie așa de ușor, încît să nu ne strice mintea de la rugăciune, de la gîndirea la Dumnezeu.

1112. În sudorile noastre și în ostenele de pe ogoare și din fabrici, din birouri, din întreprinderi și ori de unde ar fi, să avem pe Dumnezeu în minte. Să avem pe Hristos și, cu Dînsul, toate le putem. Auzi ce zice Apostolul Pavel: „Toate le pot în Hristos, Cel ce mă întărește, iar fără de El, nimic”.

1113. *Părinte, ajungem uneori într-o astfel de stare, încît nici nu ne putem ruga, nici nu putem dormi, nici nu putem mîncă, nici nu putem vorbi, nu avem nici o dispoziție.*

Cînd vei vedea că ești într-o astfel de stare, te sfătuiesc, omule, să te culci. Și chiar de nu dormi, stai culcat să se liniștească simțirea.

1114. Are obiceiul satana, creștine, lățime și lungime să-ți dea, ca să scoată mintea din gîndirea lui Dumnezeu și să te ducă la pierzare.

1115. Vă spun cînd vă rugați acasă, la Psaltire sau cînd citiți acatiste, să nu vreți numaidecît să pui atîtea acatiste sau atîtea catisme la Psaltire, că te înșeală vrăjmașul.

1116. Când faci multă rugăciune, se laudă Marta: „Băi, da am făcut trei ceasuri de rugăciune”. Dar se poate întâmpla ca în acele trei ceasuri tu n-ai simțit rugăciunea nici trei secunde. Dacă nu te-ai rugat cu lacrimi și cu zdrobirea inimii măcar trei minute, tu ai făcut o rugăciune, cum o fac și eu, numai de cantitate și cu răspîndire.

1117. Nu se cuvine să ne avîntăm, mai înainte de vreme, spre o sporire desăvîrșită în rugăciunea înaltă.

1118. Nu se cuvine nouă celor pătimiși și slabi să ne deznădăjduim, socotind că puțini sunt cei care se învrednicesc de rugăciunea contemplativă, căci la Dumnezeu nu este nedreptate ci, dimpotrivă. Să nu ne lenevim, ci să mergem pe calea ce duce către această rugăciune sfințită, adică pe calea rugăciunii lucrătoare, săvîrșită cu mintea.

1119. Unii din sfinți au dobîndit rugăciunea contemplativă chiar în viața de obște, așa cum a fost Sfîntul Calist, patriarhul Constantinopolului, care a deprins rugăciunea cea mai înaltă, făcînd ascultare la bucătărie într-o lavră din Sfîntul Munte Athos, Sfîntul Eufrosin bucătarul și alții pe care nu-i mai pomenim.

1120. Nimeni nu s-a rugat deodată cu calitate. Nimeni n-a ajuns pe treptele rugăciunii așa ușor, pînă ce n-a întrebuițat cantitatea - zile, săptămîni, luni, ani și zeci de ani. Deci nu trebuie lăsată nici cantitatea.

1121. Auzi ce spune mai departe Sfîntul Ioan Scărarul: „Părăsește, omule, cantitatea, cînd vine la tine darul lui Dumnezeu!” Nu trebuie să o părăsești de tot, căci cantitatea este pricina calității. Adică cea dintîi a celei de-a doua.

1122. La rugăciunea cea de cantitate se mai întâmplă ceva. Făcînd noi rugăciunea noastră obișnuită, se întâmplă, cum am spus mai înainte, ca atingîndu-se darul lui Dumnezeu de mintea și de inima noastră, să gustăm momente de rugăciune curată. Și poate tocmai în momentul acela eram la mijlocul pravilei, adică mai aveam de spus Acatistul Mîntuitorului, al Maicii Domnului, sau alte catisme.

În clipa cînd te-a cercetat darul lui Dumnezeu, trebuie să rămîi acolo. Nu te mai arunca la margine. Nu trece mai înainte.

1123. În cazul în care pe unii din cei din supunere îi va cerceta darul lui Dumnezeu cu momente de rugăciune înaltă, și dacă vor vedea că se pot statornici cu mila Domnului în această așezare, aceștia pot să lase pravila lungă pe care o făceau mai înainte, prin cîntare de psalmi și canoane, și să stăruiască cît mai mult în rugăciunea minții din inimă. Bineînțeles, aceasta să o facă cu blagoslovenia starețului și a duhovnicului lor, care le cunoaște viața și așezarea.

1124. Când vezi că te-a cercetat Dumnezeu cu lacrimi și cu umilință în vremea rugăciunii, nu căuta cu mintea cuvinte mai departe, că ai pierdut atenția din fața lui Iisus, Mîntuitorul, și ai pierdut toată rugăciunea odată cu ea. Rămîi la acelea și zi mereu.

Sau la alt stih, am meditat repede la minunile lui Dumnezeu din acest psalm și am început să mă rog. Sau poate sunt la Psaltire și am ajuns la psalmul

37. Și l-am început de la capăt: Doamne, nu cu mînia Ta să mă mustri... Și am ajuns acolo unde scrie așa: ...Nu mă lăsa pe mine, Doamne, Dumnezeu meu, nu te depărta de la mine; ia aminte spre ajutorul meu, Doamne al mîntuirii mele, și tocmai acolo ți-a venit umilința, să nu mergi mai departe.

Deci, ce s-a întîmplat? Eu am ajuns la stihul acesta și dacă în acest timp, cugetînd mai adînc la puterea acestor cuvinte, eu m-am umilit și m-a cercetat Dumnezeu cu lacrimi, cu rugăciunea cea de foc, cu căldura duhului, atunci rămîn la acestea. Ai văzut că ai lacrimi, s-a încălzit inima ta, ochii tăi izvorăsc lacrimi, s-a aprins dragostea lui Iisus în inima ta, atunci zi acest stih două ceasuri, fiindcă sunt cuvinte mai puține, nu cumva să pierzi atenția căutînd alte cuvinte din pravilă.

Și dacă zic două ceasuri numai stihul acesta, pe urmă gata, mi-am făcut Vecernia. Nu mai citesc restul Vecerniei, nu Pavecernița, nu canonul Maicii Domnului, nimic. Dacă l-am zis pe acesta cu lacrimi două ore, eu mi-am făcut pravila. Și dacă stăruie darul lui Dumnezeu, pot să zic și trei ore și fac și Utrenia tot numai cu acest stih. Deci, scopul nostru în rugăciune, după Sfîntul Nicodim Aghioritul, este să ne unim cu Dumnezeu. Și dacă ai ajuns sfîrșitul, de ce mai cauți mijlocul?

Scopul meu a fost să ajung aici, să mă rog cu lacrimi și cu foc lui Dumnezeu, și am ajuns momentul ăsta nu cînd terminam pravila, ci cînd eram la începutul ei. Eu stăruie în acest stih pentru că m-am întîlnit cu Dumnezeu și nu mai am nevoie de restul pravilei. Că Dumnezeu nu se uită la cantitate, ci la calitate.

Asta cînd ești singur. În biserică nu pot să înceteze cele șapte laude, că sunt așezate de Duhul Sfînt tocmai de la Apostoli. Asta spun pentru rugăciunea particulară în chilie, acasă, fie că ești călugăr, sau că ești mirean.

1125. Rugăciunea este obligatorie pentru toți și întotdeauna. La post este așa: fiecare postește cît poate, cu binecuvîntarea duhovnicului, după rînduiala mănăstirii. Dar la rugăciune nu vom zice așa: Fiecare cît poate, ci fiecare să se silească să se roage neîncetat. Apostolul Pavel, lumina lumii, gura lui Hristos, vasul alegerii, ai auzit ce spune? Neîncetat să vă rugați! Duhul Sfînt, prin proorocul David, ne învață: „Bine voi cuvînta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea”. Ai văzut ce spune Duhul Sfînt despre rugăciune în psalmul 102? „În tot locul stăpînirii Lui binecuvîntază suflete al meu pe Domnul”. Ai văzut că rugăciunea nu-i condiționată nici de loc, nici de timp? În tot locul și în toată vremea suntem datori să ne rugăm.

1126. Este bine să știm că și simțirea de Dumnezeu, fără cuvinte, este o rugăciune. Cînd cineva face ascultare în mănăstire cu frică de Dumnezeu și are prezența Lui în minte, unul ca acela se află întru simțirea de Dumnezeu și este întru rugăciune. Dacă el, la această simțire a lui Dumnezeu, adaugă și cuvinte, atunci este asemenea cu cel care peste focul aprins mai pune lemne.

1127. Orice rugăciune-i bună, dacă o zici cu frica lui Dumnezeu și cu atenție.

1128. Să nu căutăm noi trepte de rugăciune înaltă, că aceasta-i mândrie! Noi ne rugăm cum putem, iar Dumnezeu, văzînd că sufletul se chinuiește să se învețe a se ruga, cînd știe darul Lui, îl învrednicește de momente de rugăciune curată.

1129. Suntem datori să ne rugăm cum știm noi, cum putem, începînd cu rugăciunile începătoare: „împărate ceresc”, „Sfinte Dumnezeule”, „Preasfîntă Treime”, „Tatăl nostru”, „Crezul” și celelalte. Ne rugăm cum putem, dar să ne rugăm adeseori.

Că auzi ce spun Sfinții Părinți? Sfîntul Teofan Zăvorîitul, este o mărturie preaîndreptățită să vă spună: „Cela ce se roagă des, însăși rugăciunea i se face lui cel mai mare dascăl al rugăciunii”.

1130. Cine nu vrea să zăbovească pururea în rugăciune, acela nu vrea să fie cu Dumnezeu.

1131. Când auzi în Evanghelie „Tu, cînd te rogi, intră în cămara ta”, să știi că-i vorba de intrarea minții în inimă. Pentru că acolo este Hristos de la Botez; acolo stă mireasa cu mirele și se unește, adică sufletul nostru se unește cu Hristos în inimă.

1132. Trei uși ai de încuiat cînd te rogi: ușa cea de lemn, pentru oameni; ușa buzelor, pentru cuvinte, ca să nu grăiești cu nimeni decît cu Dumnezeu; și ușa inimii, pentru duhuri, ca să te pogori cu mintea în cămara inimii. Că inima este cămara minții.

1133. Legea cea mai scurtă a rugăciunii este să nu-ți închipui nimic cînd te rogi. Că imaginațiile sunt de trei feluri: rele, bune și sfînte. Să nu primești nici un fel de imaginație. Că dacă te oprești la imaginație, nu poți intra cu mintea în inimă în vremea rugăciunii. Iar aici la vama rațiunii, care-i la poarta inimii, întîmpină alte duhuri rele.

1134. În vremea rugăciunii n-ai voie să-ți închipui nimic. Nici imaginații sfînte, nici pe Hristos pe Sfînta Cruce, nici pe scaunul Judecării. Nimic. Că toate imaginațiile sunt afară de inimă și dacă rămîi să te închini la acestea, nu te închini lui Hristos.

Mintea trebuie să se pogoare în inimă, că inima este cămara minții. Aceasta-i cămara de care spune Hristos: „Tu, cînd te rogi, intră în cămara ta și încuie ușa ta și roagă-te Tatălui tău întru ascuns și Tatăl tău, Care vede cele întru ascuns, îți va răsplăti ție la arătare”. Voi credeți căci cămara este cea din lemn, casa? Dacă o luați așa, o luați după literă.

1135. Cînd te rogi, nu este bine să primești nici un fel de miros sau vreo impresie simțită, că atunci vin și dracii de față și vor să te arunce în mîndrie.

1136. În rugăciune nu teologhisi, nu primi gînduri; ci varsă lacrimi. La vama imaginației sunt arhiconii iadului, care îți aduc imaginații și tîlcuiesc Scriptura, zicînd: „Munții saltă ca berbecii și dealurile ca mieii oilor”. Apoi vin și te întrebă: „Cine sunt munții? Care sunt dealurile?”. Și tot ei răspund: „Munții sunt oamenii înduhovniciți, iar dealurile sunt cei de pe treapta a doua.

1137. Nu este voie, în vremea rugăciunii, nici să teologhisești. Pentru că a sta de vorbă cu niște rațiuni duhovnicești în vremea rugăciunii, chiar de-ar fi din Sfinta Scriptură, nu ne rugăm, ci teologhisim. Adică înseamnă să cugetăm ceva la cuvintele Scripturii. Fiindcă această vază a rațiunii este la poarta inimii, n-ai voie să vorbești în vremea rugăciunii nici un cuvânt din Scriptură, ci te coboară în inimă cu rugăciunea de-un singur gând, adică gândind numai la numele Domnului nostru Iisus Hristos. Că diavolul, numit teologul întunericului și filosoful iadului, are scop să-i dea minții noastre de teologhisit. Și el îți aduce la rugăciune toată Scriptura, dacă vrei - că el este teolog vechi - și o știe pe de rost. Numai să nu te rogi! El știe că rugăciunea îl arde.

1138. Să nu credeți voi că toată rugăciunea este rugăciune.

1139. Cîteva cuvinte ale minții sunt mai mult decît zece mii pe care le zici cu limba, pentru că mintea este ochiul sufletului. Partea cuvîntătoare a sufletului și ochiul sufletului este mintea și tu te rogi pe o treaptă mai înaltă.

Dar oare rugăciunea minții este desăvîrșită? Nu. Doamne ferește! Rugăciunea minții este jumătate de rugăciune. Dumnezeieștii Părinți o numesc așa: „Rugăciune cu o aripă sau rugăciune cu un picior”. Cine poate zbura cu o aripă sau cine poate merge cu un picior? Deci, nu cumva să credem, cînd ne rugăm oleacă cu mintea, că am ajuns la rugăciunea desăvîrșită, că ne înșelăm foarte mult.

Ai văzut pe Sfîntul Teofan Zăvorîtul? Se lupta un boier să învețe rugăciunea minții și a inimii. El se ruga cu mintea, dar nu putea din cauza gândurilor. Cum vin viespile la fagure, așa nu scăpa de gânduri.

- Părinte, mă lupt cu mintea, dar de gânduri nu scăp.

Acela a strigat la el:

- Dă-te jos din cap, frate, că acolo-i mare iarmaroc! Cine te-a pus să stai cu rugăciunea în cap?

Adică nu sta la rugăciunea minții. Trebuie să te rogi cu inima. Pentru ce? Cînd ai ajuns să te rogi cu inima, rugăciunea vine în stare sferică, ocolitoare. Aici nu intră satana. În rugăciunea minții intră și-ți dă război și te depărtează de Dumnezeu. Cînd ai ajuns să te pogori cu mintea în inimă și să te rogi din inimă lui Dumnezeu, nu mai poate vrăjmașul să intre la tine în inimă. Cînd ajungem noi cu mintea în inimă? Cînd eu zic cu limba rugăciunea, cu mintea o înțeleg și cu inima o simt.

Dacă n-am zis toate cuvintele rugăciunii, de la minte în inimă, adică cu totul, că nu ne rugăm cu inima. Ai auzit ce zice Duhul Sfînt în Scriptură? „Dă-mi, fiule inima ta!”. Inima o cere Dumnezeu de la noi. Ai auzit ce zice Duhul Sfînt în Psaltire: „Rugatu-m-am feței Tale, Doamne, cu toată inima mea”. Și iarăși: „Strigat-am către Tine cu toată inima mea”. Și iarăși: „Inima mea strigă către Tine, Doamne!”.

Acea-i strigare, care iese din inimă. Acea-i rugăciune curată, la care, după dumnezeiescul Isaac Sirul, ajunge unul la zece mii. Iar la rugăciunea contemplativă, de-abia unul, din generație în generație, mai ajunge.

1140. Când se pogoară mintea în inimă, atunci inima se deschide și iar se închide. Adică inima înghite pe Iisus și Iisus înghite inima noastră. În clipa aceea Mirele Hristos Se întâlnește cu mireasa, adică cu sufletul nostru!

1141. *Ce este rugăciunea curată?*

Să zici cu gura, să înțelegi cu mintea și să simți cu inima.

1142. Rugăciunea în înălțarea ei, în creșterea ei, ea nu are sfârșit, pentru că se unește cu Dumnezeu Cel fără de margini. Prin rugăciune omul câștigă har și o înțelepciune duhovnicească nemărginită, fiindcă se unește cu Cel nemărginit, cu Dumnezeu.

1143. Rugăciunea nu numai că îl apropie pe om de Dumnezeu, ci îl lipește de Dumnezeu și îl face un duh cu El.

1144. Dragostea de Dumnezeu și dragostea de aproapele nu vin pe altă cale în sufletul nostru, decât pe calea rugăciunii!

1145. Dacă ai supărat pe cineva sau te-a supărat cineva și începi să-l pomenești la rugăciune, numai vezi că, de la o vreme, se ridică ura din mijloc. Prin rugăciune se taie vrajba și îndată îl câștigi pe acela și îl aduci la înțelegere, la unire.

1146. Sfânta rugăciune, se numește maica tuturor faptelor bune, pentru că ea aduce în sufletul nostru pe cea mai mare faptă bună: dragostea de Dumnezeu și dragostea de aproapele.

1147. Toate faptele bune ajută pe om să câștige dragostea de Dumnezeu, dar nici una ca rugăciunea.

1148. Toate faptele bune apropie pe om de Dumnezeu, dar rugăciunea le unește. Este ca și când ai face o ușă din tăblii, sau un dulap, și vezi că se potrivesc lucrurile trase la gealău, dar nu se lipesc pînă nu pui clei. Iar când ai pus clei le-ai făcut dintr-o bucată toate. Așa este și rugăciunea.

1149. *Este și o altă rugăciune către Dumnezeu care se îndeplinește prin lucrarea faptelor bune?*

Da, este. Acest lucru ni-l arată Sfântul Pavel când zice: „Orice săvârșiți cu cuvîntul sau cu lucrul, pe toate într-un numele Domnului Iisus Hristos să le faceți” (Coloseni 3, 17). Deci, cine face orice lucru bun spre slava lui Dumnezeu, sau vorbește cele spre folosul altora pentru Dumnezeu și spre slava Lui, unul ca acela are rugăciune prin fapte. De aceea și Sfântul Teodor Studitul, sfătuind pe ucenicii săi, le spunea că „cel ce face fapte bune și ascultare cu smerenie și fără de cîrtire, liturghie și preoție săvîrșește” (Cuvîntul 4, **Despre dragostea în Hristos și despre sîrguința la cîntările și slujbele bisericesti**, ed. 1940).

1150. Viața creștinului poate fi o rugăciune neconținută, prin lucrarea faptelor bune.

1151. *Ce fapte bune ajută sfînta rugăciune și ce fapte bune se nasc din sfînta rugăciune?*

Pe rugăciune o ajută mult milostenia, deoarece „milostenia este aripă a rugăciunii” (**Scara**, Cuvîntul 28). Iarăși, pe rugăciune o ajută liniștea și înfrînarea,

după cuvîntul ce zice: „Din sămînța sudorii postului crește spicul întregii înțelepciuni și liniștea este vîrf al desăvîrșirii celor ce se roagă”. Și iarăși: „cela ce de frumusețea rugăciunii s-a atins, va fugi de mulțime că un asin sălbatic” (Ibidem). Pe rugăciune o ajută smerenia, deoarece, după Sfinții Părinți, „cela ce nu se socotește pe sine că este un păcătos, rugăciunea lui nu este primită la Dumnezeu”, zice Sfîntul Isaac Sirul. Și iarăși pe rugăciune o ajută umilința, după același Sfînt Părinte care zice că „lacrimile întru rugăciune sunt semn al milei lui Dumnezeu” (Filocalia, voi. X, Cuvîntul 33). Sunt încă multe alte fapte bune care ajută sfînta rugăciune, dar acestea sunt cele mai importante.

Iar faptele bune care se nasc și sporesc prin rugăciune sunt de asemeni multe, precum: credința, nădejdea, mila, răbdarea, înfrînarea etc. Cea mai mare virtute care odrăsește din sfînta rugăciune este însă dumnezeiasca dragoste, după cum spun cei mai mulți Sfinți Părinți.

1152. Dumnezeu, în vremea rugăciunii, nu caută numai buzele și limba, ci caută mintea și inima.

1153. Scara rugăciunii în urcușul ei nu are sfîrșit. Rugăciunea, în creșterea ei, nu are margine, pentru că ea se unește cu Dumnezeu. Și precum Dumnezeu, fiind nemărginit în sfîntenie prin înălțimea însușirilor Sale, nu are sfîrșit în bunătate și în sfîntenie, așa și rugăciunea, în creșterea ei duhovnicească, se înalță și margine nu are!

1154. Când noi zicem o rugăciune cu limba și o înțelegem cu mintea și o simțim cu inima, ea devine sferică, rotundă, în mișcarea sufletului nostru. Această rugăciune este mult mai desăvîrșită și se numește rugăciunea inimii.

1155. Ultima rugăciune, mai înaltă decît cea în extaz, este rugăciunea cea duhovnicească. Aceasta este a șaptea. Rugăciunea duhovnicească nici nu se mai cheamă rugăciune. Ea, după toți dumnezeieștii Părinți, se cheamă vedere duhovnicească și împărăție a cerului. La fel zice și dumnezeiescul Părinte Isaac Sirul.

Deci, rugăciunea duhovnicească este mai presus de hotarele rugăciunii. Ea este o fire cu Dumnezeu. Asta este ceea ce a văzut marele Apostol Pavel: „Știu pe un om oarecare, care acum paisprezece ani, s-a răpit pînă la al treilea cer și a auzit acolo cuvinte, care nu este cu putință omului a le grăi. În trup sau afară din trup, nu știu. Dumnezeu știe!”.

1156. Un rugător desăvîrșit trece prin toate aceste trepte de rugăciune cu darul lui Dumnezeu. Dar a se sui omul pe aceste trepte, nu este în puterea lui. A omului este numai voința. Să voiască, să se roage lui Dumnezeu cum poate, iar a se învrednici de rugăciuni ca acestea înalte, este numai o lucrare dumnezeiască, care depinde de darul lui Dumnezeu.

1157. Sunt mai multe feluri de rugăciuni: cu limba, cu mintea și cu inima. Cea mai înaltă rugăciune este rugăciunea din inimă, adică cu participarea inimii, prin umilință, zdrobire și lacrimi. Să nu punem mare bază pe rugăciunea citită, adică rugăciunea orală, cu limba. Aceasta este cea mai slabă rugăciune,

pentru că nu participă mintea și inima. Rugăciunea minții este mai înaltă ca rugăciunea orală pentru că participă la ea și gândurile, adică atenția minții. Cel ce se roagă cu atenția minții la tot ce rostește, acela se roagă cu mintea, însă nici aceasta nu este desăvârșită. Sfinții Părinți spun că rugăciunea minții este rugăciunea cu un picior, adică este jumătate de rugăciune, pentru că rămîne în cap și nu participă la ea și inima. Dar cînd la rugăciune se unește mintea cu inima, adică gândurile minții coboară cu darul Domnului în inimă, atunci s-a făcut zămislirea rugăciunii celei duhovnicești, adică am ajuns la cea mai înaltă rugăciune, numită rugăciunea inimii. Iar semnele că am ajuns la această înaltă lucrare sunt: o puternică căldură în partea inimii, un permanent dor și rîvnă pentru Dumnezeu, o nespūsă dragoste pentru oameni și pentru toată zidirea, o bucurie duhovnicească negrăită, plîns de bucurie, izvor adînc de lacrimi, de smerenie și netemere de moarte.

1158. Roagă-te cum poți și cît mai des și rugăciunea singură te va învăța să te rogi.

1159. Să ne rugăm cum putem și cît mai mult și văzînd Dumnezeu rîvna noastră ne va ajuta să dobîndim rugăciunea cea adevărată a inimii și darul lacrimilor.

1160. Nu ne mai putem ruga astăzi pentru că am uitat și uităm de Dumnezeu. Iar uitarea este înainte-mergătoare a îndepărtării de Dumnezeu. Apoi, nu ne mai rugăm astăzi cu aceeași evlavie ca înainte pentru că am slăbit cu toții în credință. Cine crede cu tărie în Dumnezeu, se teme de Dumnezeu, îl iubește pe Dumnezeu și se roagă Lui neîncetat, pentru că nu poate trăi fără de Dumnezeu, departe de Tatăl nostru Cel ceresc. Cred că slăbirea credinței în Dumnezeu este pricina cea mai mare a slăbirii rugăciunii în rîndul credincioșilor. Tocmai de aceea sectarii amăgesc pe unii ortodocși, pentru că în locul rugăciunilor lungi ei vin cu cîntări și predici, care atrag și încîntă pe cei mai slabi în credință.

1161. Dacă ne luptă diavolul cu uitarea, cu necredința, cu lenea, cu somnul sau cu grijile acestei vieți, noi să ne rugăm măcar cu gura, împlinind pravila dată nouă de duhovnic, pe cît vom putea. Cu timpul ne va ajuta Domnul să trecem de la cantitate la calitate, de la rugăciunea cea risipită a gurii, la rugăciunea cea curată a minții și a inimii și atunci, gustînd din bucuria Duhului Sfînt, vom vedea „ce bun este Domnul!”.

1162. *Care este rugăciunea cea mai potrivită pentru călugării începători și pentru creștini?*

Sfîntul Ioan Scărarul spune că „de la noii începători nu cere Dumnezeu rugăciune desăvârșită, adică rugăciunea inimii, căci a îngerilor este desăvârșirea. Pentru noii începători se recomandă rugăciunea verbală, rugăciunea citită din cărțile de pravilă: Ceaslov, Psaltire, Acatistier, Sfînta Liturghie, slujbele zilnice ale Bisericii și ascultarea. Sfîntul Simeon al Tesalonicului zice că „după vîrsta duhovnicească a fiecăruia să se recomande și lucrarea duhovnicească a rugăciunii minții și a inimii”. Că dacă cineva începe înainte de vreme, pînă nu este curățit

de patimi, această înaltă rugăciune, se ostenește în zadar și se tulbură. Deci, nimeni să nu înceapă viața duhovnicească cu rugăciunea contemplativă a inimii, ci cu rugăciunea lucrătoare, care constă din metanii, închinăciuni, rugăciuni din Ceaslov, post, citirea Psaltirii și a altor cărți folositoare, ascultare și smerenie față de toți. Acestea formează viața cea lucrătoare care este potrivită pentru toți, și pentru călugări, și pentru mireni. Iar viața contemplativă specifică mai ales călugărilor, constă în paza minții, lucrarea minții, rugăciunea minții, rugăciunea inimii și contemplarea sau privirile cele duhovnicești ale inimii. Așa ne învață toți Sfinții Părinți, dascăli ai rugăciunii.

1163. *Ce fel de rugăciune recomandați credincioșilor? Dar călugărilor și preoților?*

Credincioșilor mireni, de obicei le dau sfaturi să nu le rămână rugăciunile de dimineață, de seară și din timpul mesei, iar în timpul zilei și la lucru le dau să zică în taină rugăciunea lui Iisus și alte rugăciuni scurte. Apoi, le recomand mergerea cât mai des la Sfânta Biserică, rugăciunea Tatăl nostru, Crezul, Psalmul 50, pe care sunt datori să le știe pe de rost. Apoi, citirea Sfintei Scripturi și a altor cărți sfinte. Celor mai râvnitori le dau să citească Psaltirea, acatiste și alte rugăciuni din Ceaslov. Călugărilor din mănăstiri, care au ascultări grele, le recomand, mai ales, paza minții și rugăciunea lui Iisus, căci acestea au legătură între ele ca trupul cu sufletul. Apoi, le recomand mergerea regulată la biserică, mai ales la Utrenie și Sfânta Liturghie. Celor ce nu pot veni la biserică din cauza ascultărilor, le rânduiesc să facă ascultare cu dragoste și să citească cele șapte laude. Iar de nu pot să le citească, să aibă cât mai des pomenirea lui Iisus în mintea lor, să facă toate cu bucurie și fără împotrivire, să nu le rămână rugăciunile de dimineața și de seara, să citească la Psaltire după putere, să citească din învățăturile Sfinților Părinți, și mai ales **Regulile mari ale vieții monahale** de Sfântul Vasile cel Mare, precum și **Cuvintele Sfântului Teodor Studitul**. Acești Sfinți Părinți ne învață că „cine face ascultare cu dragoste și fără cârtire în mănăstire, liturghie și mucenicie săvârșește și întocmai ca muceniei se va încununa” (Sfântul Teodor Studitul, Cuvîntul 8).

1164. La toată nedumerirea pe care o ai în viață, mai întâi aleargă la rugăciune, cu lacrimi către Preabunul Dumnezeu, iar după ce te vei lumina cu rugăciunea preacurată, du-te și cere sfatul duhovnicului frăției tale sau, în lipsa lui, a altor Părinți pe care îi ai la evlavie.

1165. Când suntem tulburați și răspîndiți cu mintea, mai mult să citim cuvinte folositoare de suflet. Iar când văzduhul inimii s-a liniștit și gândurile minții s-au adunat, mai mult să ne rugăm și mai puțin să citim.

1166. Dacă te jefuiește vrăjmașul de rugăciune, te jefuiește de orice.

1167. În ultima treaptă a rugăciunii puterile sufletești rămân la om, dar le poartă Duhul Sfânt unde voiește, că omul nu le mai poate conduce. Mintea omului în acel moment se topește de focul dumnezeirii, ca ceara în foc și nu mai are lucrarea ei. Cei cu înțelegere omenească nu pot pricepe înțelepciunea

Duhului Sfint. Nici descoperirile din vremea rugăciunii nu le poate fi cel ce le-a văzut, ci altul mai înalt decît el, cum a fost proorocul Daniel. El nu-și putea explica descoperirile cele dumnezeiești, ci i le explica Arhanghelul Gavriil.

1168. Simțirea lui Dumnezeu în noi este rugăciune, chiar dacă cineva nu rostește nimic prin cuvinte. De aceea, cînd cineva va duce cuvintele sale pînă la simțirea inimii, unul ca acela va cunoaște cu încredințare că s-a rugat lui Dumnezeu.

1169. Trecerea rugătorului de la rugăciunea de cantitate la cea de calitate, ca și creșterea lui în cea duhovnicească, adică urcarea lui pe cele trei trepte ale urcușului duhovnicesc, după mai mulți Sfinți Părinți, nu este cunoscută de cel ce se roagă. Creșterea, adică sporirea în rugăciune se aseamănă cu o plantă ce crește fără să știe și fără să înțeleagă clipa, sau momentul creșterii sale. Este asemenea unui copil ce crește, trecînd de la o vîrstă la alta, fără să știe timpul exact cînd a sporit creșterea sa. Această creștere și sporire a creștinului în rugăciune, ca și creșterea lui în cele duhovnicești, nu este un rod numai al ostenețelor lui, ci mai mult al darului și al milei lui Dumnezeu. Adesea este ascunsă această creștere și sporire a sa, fie în rugăciune, fie în cele trei trepte ale urcușului duhovnicesc, cu iconomie dumnezeiască, că să nu cadă omul în părerea și inchipuirea de sine. (A se vedea **Sbornicul**, vol. I). „Suirea către desăvîrșire este necunoscută în rîvnitor”, zice un mare rugător. Totuși, dumnezeiescul Părinte Isaac Sirul arată unele semne prin care cineva poate să priceapă în ce măsură se află, adică în care treaptă stă. Iată ce zice el: „Omul cînd se află în lenevire, se înfricoșează de ceasul morții; iar cînd se va apropia de Dumnezeu, se teme de întîmpinarea Judecării. Iar cînd cu totul va veni înaintea întru dragoste, acestea două se înghit, adică se mistuiesc de dumnezeiasca dragoste” (**Filocalia**, vol. X, cuvîntul 38).

1170. Oricine va zice rugăciuni scurte, dar cu smerenie, cu umilință și simțirea inimii, se va mîntui.

1171. Rugăciunea cea mai puternică este rugăciunea scurtă, care se face din adîncul inimii, cu suspine și lacrimi.

1172. Este bună și rugăciunea cea lungă, citirea Psaltirii, Ceaslovului etc, dar aceasta se potrivește mai ales celor sporiți în cele duhovnicești, iar nu celor începători.

1173. Atît rugăciunea săracului și a văduvei, cît și a monahului, dacă se face cu umilință, cu lacrimi și cu statornicie este puternică și roditoare de pocăință adevărată.

1174. Nu mare putere are rugăciunea făcută numai cu limba și cu glasul, deoarece Dumnezeu cere omului în vremea rugăciunii mai mult inima sa decît cuvintele gurii și ale limbii. Că auzi ce zice: „Dă-mi, fiule, inima ta” (Pilde 23, 26). Dumnezeu cere de la noi nu numai glasul și rugăciunea făcută cu gura, tare sau încet, ci mai ales suspinul și graiurile inimii noastre le cere Dumnezeu. Auzi ce zice: „Ție a grăit inima mea” (Psalmul 26, 13). Și iarăși: „Răcnit-am din suspinarea

inimii mele" (Psalmul 37, 8). Iar marele Prooroc Isaia, avînd în vedere că poporul lui Israel se ruga lui Dumnezeu numai cu gura, iar nu și cu inima, zicea: „Aproape ești Tu, Doamne, de gura lor, dar departe de inima lor" (Isaia 29, 13; Matei 15, 8).

Sfîntul Grigorie de Nyssa zice „că rugăciunea gurii și a limbii este granița cea mai depărtată a rugăciunii" (**Comentariu la viața lui Moise**). Alți Sfinți Părinți numesc rugăciunea gurii treapta cea mai de jos din scara rugăciunii celei duhovnicești. Acestea avîndu-le în vedere noi, să ne rugăm Preabunului Dumnezeu să ne ajute a ne ridica mai sus de treapta rugăciunii verbale că să-L lăudăm și „să cîntăm în inimile noastre Domnului".

1175. *Cum pot creștinii de astăzi să îndeplinească porunca Sfîntului Apostol Pavel care zice: „Neîncetat să vă rugați"? (I Tesaloniceni 8, 17).*

Poate oricine a se ruga neîncetat dacă va umbla pururea înaintea lui Dumnezeu cu mintea și inima sa. Cu mîinile poate să lucreze, iar cu mintea și cu inima sa să fie gîndindu-se la Dumnezeu. Atît doar mai adaug, că rugăciunea duhovnicească, cea mai de căpetenie, aceasta este: să fim noi nedespărțiți cu mintea și cu inima de Dumnezeu, ori în ce vreme și ori în ce loc vom fi. Principalul în aceasta este să avem noi întotdeauna simțirea, adică prezența lui Dumnezeu. „Acest lucru înlocuiește toate rînduieșile de rugăciune și se socotește o rugăciune neîncetată", cum spune Sfîntul Teofan Zăvorîțul (**Sbornicul**, vol. I). Această simțire și privire duhovnicească cu mintea la Dumnezeu o avea fericitul Prooroc David cînd a zis: „Pururea vedeam pe Dumnezeu înaintea mea ca să nu mă clătesc..." (Psalmul 15, 8). Așadar, trebuie să înțelegem că viața omului credincios este o rugăciune neînteruptă, dacă este el neîncetat cu mintea la Dumnezeu.

1176. *Mai este vreo treaptă a rugăciunii, după rugăciunea inimii?*

Este rugăciunea cea duhovnicească, contemplativă, în extaz, care se zice și vedere duhovnicească și care se face mai presus de hotarul rugăciunii. Cel ce a ajuns la această treaptă nu se roagă cu rugăciunea, ci cu simțirea; sufletul lui simte lucrurile cele duhovnicești. De această vedere și rugăciune duhovnicească de-abia unul din neam în neam se învrednicește, cu darul lui Dumnezeu (**Filocalia**, vol. X, Sfîntul Isaac Sirul, Cuvîntul 85).

1177. Să nu ne rugăm: „Doamne, să-mi dai darul minunilor!", sau altceva, ci să zicem: „Doamne, dă-mi iertarea păcatelor, dă-mi răbdare, dă-mi frica Ta, dă-mi îndoită răbdare în necazuri, să-Ți mulțumesc Ție pentru toate!". Asta să cerem, nu daruri mari. Că dacă darurile cele mari le ia omul mai înainte de vreme, îl duce la mîndrie. Cum ai da la un copil mic o bijuterie mare, ceva scump, el nu știe s-o păstreze și o aruncă. De aceea, omul cîștigă foarte încet darul Duhului Sfînt, pentru că nu știe să-l prețuiască mai tîrziu.

1178. Prima grijă să-ți fie rugăciunea și apoi cititul, scrisul și lucrul mîinilor. Să nu te fure ocupațiile în locul rugăciunii.

1179. Să știi că dacă adormi seara neînchinat este mare păcat. Cît de obosit ai fi, zi măcar rugăciunile de seară pe scurt din Ceaslov, fă cîteva închinăciuni și apoi culcă-te!

1180. Când te-ai sculat dimineață, nu te apuca de treabă. Este un drac care se cheamă „înainte-mergător” și are o ceată mare de draci pe fața pământului, care o trimite în casele creștinilor ca să-i învețe, când se vor scula dimineața, să se apuce mai întâi de treabă. Cu noaptea în cap să se apuce de treabă.

Nu! întâi slăvește-L pe Dumnezeu, că apoi Dumnezeu te întărește și poți să lucrezi cât zece oameni într-o zi.

1181. Datoria noastră, a tuturor, este de a ne ruga lui Dumnezeu să ne ajute să scoatem din noi dracii, care sunt patimile și păcatele noastre cele prea multe și felurite.

RUGĂCIUNEA NEÎNCETATĂ

1182. Poate vor întreba unii: „Cum putem să ne rugăm pururea și să avem lauda Lui în gura noastră în toată vremea (Psalmul 33, 1) dacă avem atâtea treburi și griji, trebuind să ne concentrăm mintea la ce vorbim cu alții, la cele pe care le lucrăm sau îi învățăm pe alții să le lucreze, spre a dobândi cele necesare pentru viața cea de toate zilele? Cum putem să ne rugăm neîncetat când suntem ocupați cu ascultări atât de grele și diferite în sfânta mănăstire?”.

Intr-adevăr, unii dintre noi ar putea avea această nedumerire despre rugăciunea neîncetată, dacă Preabunul Dumnezeu numai o singură gură și un singur cuvânt ne-a dat. Dar Cel ce toate cu negrăită înțelepciune le-a făcut, Acela din început ne-a înzestrat cu îndoit cuvânt și îndoită gură spre a putea împlini cele ce prin Duhul Sfânt avea să le ceară de la noi.

Noi avem pe lângă gura cea trupească și o gură de gând, prin care putem face o lucrare de laudă în chip gândit, în omul nostru dinăuntru.

1183. Suntem datori să lăudăm pe Dumnezeu în mintea și inima noastră în toată vremea și în tot locul, acest lucru fiind cu puțință deoarece, orice gândire și lucrare duhovnicească a minții, orice faptă bună, orice cuvânt bun, au putere de laudă și se socotesc ca o rugăciune înaintea lui Dumnezeu.

1184. Cei care vă nevoiți în mucenicesca ascultare a vieții de obște (**Scara**, Cuvântul 4), de câte ori vă osteniți cu răbdare în supunere, de câte ori vă înfrînați cu măsură de la mîncare, băutură și somn, de câte ori răbdați ocară cu bărbăție de cuget, de câte ori petreceți, citind Sfintele Scripturi, meditînd la patimile cele înfricoșate și mîntuitoare ale Domnului Dumnezeului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, la moarte, la gheenă, la Judecata de Apoi, sau la Impărăția cerurilor, de câte ori vă aflați în biserică, ascultînd și urmărind cu atenție și evlavie înțelesul duhovnicesc al sfintelor slujbe, gîndind la puterea tainică a celor ce se cîntă și se citesc acolo, de câte ori cîntați și citiți singuri cu bună înțelegere în chiliile și inimile voastre și vă osteniți cu îndelungă durere pentru împlinirea faptelor bune, de câte ori vă dogoriți de arșița soarelui de vară și răbdați cu multă sudoare în osteneala sfintei ascultări, pentru dragostea lui Dumnezeu și folosul aproapelui, de câte ori vă aflați în chilie, făcîndu-vă canonul de metanii și de închinăciuni cu rugăciunea în minte, sau citind **Viețile Sfinților**

și învățăturile Sfinților Părinți, spre a vă folosi de ele, de câte ori răbdați căldura focului din bucătărie și brutărie, cu grija de a face mîncare spre a hrăni părinții, frații și străinii, de câte ori vă aflați, stînd cu răbdare, la osteneala privegherilor de toată noaptea în biserică sau la chilie, de câte ori vă aflați în vreo lucrare sfîntă a minții și în împlinirea cu lucrul a oricărei fapte bune făcută după sfatul celor ce vă povățuiesc și poartă grijă de mîntuirea sufletelor voastre, de câte ori vă aflați slujind cu dragoste și cu smerenie fraților la chelărie, la grădină, la croitorie, la biserică și la oricare altă slujbă spre folosul de obște al părinților și fraților, dacă veți face aceste osteneli cu privirea minții spre Dumnezeu și spre slava Lui vă veți osteni, vă aflați într-o rugăciune neîncetată înaintea lui Dumnezeu. Aceasta, deoarece orice faptă bună, oricare gîndire sau vorbire duhovnicească sunt ca o laudă înaintea lui Dumnezeu.

1185. Rugăciunea neîncetată tocmai în aceasta constă: să ne aflăm întotdeauna cu evlavie în fața lui Dumnezeu.

RUGĂCIUNEA INIMII

1186. Trebuie să știm că rugăciunea lui Iisus se împarte, după lucrare, în două feluri: grăită cu limba și cu buzele și cea făcută cu mintea. Nevoitorul trece de la rugăciunea vorbită la cea a minții singur, de la sine, cu condiția ca rugăciunea vorbită să fie făcută cu luare aminte.

Cele mai importante elemente ale rugăciunii cu gura, de care trebuie să se țină cont, sunt acestea:

1. Luarea aminte;
2. Inchiderea minții în cuvintele rugăciunii lui Iisus;
3. Să se rostească cuvintele fără nici o grabă, cu zdrobirea duhului;
4. Să se țină puțin răsuflarea, cît se va zice o dată cu mintea rugăciunea: „Doamne, Iisuse Hristose, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”.

Deși aceste condiții se potrivesc și la alte rugăciuni, ele sunt mai necesare la rugăciunea lui Iisus. Rugăciunea lui Iisus și a minții, luîndu-se în sens mai larg, este oricare rugăciune ce o va face omul cu mintea. Mai ales la Sfinții Părinți este numită astfel rugăciunea amintită, adică: „Doamne, Iisuse Hristose, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul” (Sfîntul Nicodim Aghioritul).

1187. Rugăciunea minții este obligatorie nu numai pentru monahi, ci și pentru orice creștin (Ibidem), deoarece Marele Apostol Pavel s-a adresat tuturor creștinilor cînd a zis: „Neîncetat rugați-vă” (I Tesaloniceni 5, 17).

1188. Prin chemarea deasă a numelui lui Iisus se naște în inima omului dragostea către El.

1189. Cine vrea să se ostenească în rugăciunea lui Iisus, trebuie să țină seama de aceste patru lucruri și anume:

1. Să zică rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristose, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”, cu mintea sau cu limba, rar și cu foarte mare luare aminte;

2. Să facă o mică pauză după fiecare rugăciune;
3. Să-și țină respirația pînă ce va zice odată cu mintea sau cu limba această rugăciune;
4. Să închidă mintea în cuvintele rugăciunii, adică să fie cu mare atenție numai la cuvintele sfintei rugăciuni și să nu se răspîndească cu mintea la alte cuvinte, chiar de ar fi ele și dintre cugetele cele bune. Să nu primească nici un fel de nălucire sau închipuire în vremea acestei sfinte rugăciuni, chiar de ar fi acele închipuiri sfinte, căci, oricît de sfinte ar fi, nu trebuie să le primim în vremea sfintei rugăciuni, deoarece sunt în afară de inimă și trag mintea la cele din afară, nelăsînd-o să se coboare în cămara inimii, spre a vorbi acolo cu Mirele Hristos. Cu aceste patru mijloace, care s-au însemnat pe scurt, oricine poate să se adîncească în rugăciunea minții.

1190. Există o rugăciune a inimii omului care se naște din cugetarea la însușirile lui Dumnezeu și din privirea zidirilor Sale. Acest lucru se întîmplă mai cu seamă la acei oameni credincioși, care, prin darul lui Dumnezeu, au ajuns să-și curețe mintea și inima de patimi și de neștiință. Prin această descoperire, despre însușirile lui Dumnezeu și prin cugetarea după putere la ele și la minunile lui Dumnezeu din zidurile Sale, omul ajunge la o dragoste mare de Dumnezeu și îl iubește mai mult ca înainte de a i se descoperi lui această cunoștință. Apoi, din această iubire către Ziditorul său, el începe să facă rugăciuni tot mai multe, din adîncul inimii și, astfel, ajunge la o înviorare și înviere a inimii în chip tainic.

1191. Primele roade ale rugăciunii lui Iisus sunt două, și anume: luarea aminte și smerenia. Aceste două roade, deși par mici, se arată însă mai înainte de celelalte la nevoitorul sfintei rugăciuni. Acestea se obțin prin practicarea stăruitoare a oricărui fel de rugăciune, dar îndeosebi prin practicarea rugăciunii lui Iisus, a cărei lucrare se află mai presus decît cîntarea de psalmi și decît celelalte rugăciuni vorbite.

Al treilea rod al acestei rugăciuni, care se naște la rîndul său din luarea aminte și smerenie, este umilința;

Al patrulea rod al rugăciunii lui Iisus este adunarea gîndurilor.

Al cincilea rod este evlavia;

Al șaselea este frica de Dumnezeu;

Al șaptelea este pomenirea morții;

Al optulea este liniștirea gîndurilor;

Al nouălea este căldura inimii;

Al zecelea este concentrarea atenției în inimă;

Al unsprezecelea este privirea din ce în ce mai atentă asupra greșelilor și păcătoșeniei noastre, din care pricină sporește în noi umilința și se preface în plîns;

Al doisprezecelea rod este simțirea prezenței lui Dumnezeu, a morții, a Judecării de Apoi și cugetarea la muncile iadului;

Al treisprezecelea rod al rugăciunii lui Iisus este dezlipirea minții noastre de la lucrurile frumoase ale lumii acesteia și rămânerea ei în inimă. Prin această obișnuință a minții de a rămîne în inimă ea fuge și urăște dulcele simțite ale organelor și simțurilor;

Al patrusprezecelea rod ce se naște din lucrarea rugăciunii lui Iisus constă în aceea că mintea, afundîndu-se în inimă și văzînd acolo, cu ochiul său gînditor, chipul urît și grozav cu care este închipuită și înfățișarea urîtă cu care s-a îmbrăcat prin necuviincioasele priveriști, prin urîtele auziri și prin purtarea după voia simțurilor și a lumii de care mai înainte s-a lăsat prinsă - după cum arată Sfîntul Grigorie al Tesalonicului - ea începe să-și cîștige smerenie, plîns și lacrimi. Și cum să nu se smerească ticăloasa, văzînd locul inimii sale întinat și înnegrit de un întuneric gros ce i s-a pricinuit de păcatele făcute cu gîndul și cu lucrul?

Al cincisprezecelea rod ce se naște și crește din rugăciunea lui Iisus constă în faptul că, prin întoarcerea minții în inimă, zăbovirea ei în inimă prin privire gînditoare, străjuire, păzire și rugăciune, partea lăuntrică a omului se face ca o oglindă curată - după Sfîntul Calist - în care mintea vede foarte clar aplecările rele ale inimii sale, bîntuiețile și pîndirile duhurilor necurate. Pe scurt, mintea începe să-și vadă curat toate greșelile sale, pînă la cele mai mici, fapt pentru care cheamă cu mare durere pe Iisus spre ajutorul său, își cere iertare, se pocăiește, se întristează, cade la Domnul și adaugă plîns peste plîns, smerenie peste smerenie și face cît poate ca să îndrepte și să nu mai păcătuiască.

Al șaisprezecelea rod care se naște ca urmare a întoarcerii minții către inimă este curățirea firii de către Dumnezeu prin lucrarea cea mai presus de fire a harului Sfîntului Duh.

Al șaptesprezecelea rod al rugăciunii gînditoare a inimii constă în aceea că atunci cînd mintea se va obișnui să intre în inimă să vorbească împreună cu cuvîntul cel așezat înăuntru spre a afla voia lui și să se privească pe sine și toate puterile sale, ea nu rămîne fără bucurie și veselie. După cum atunci cînd lipsește cineva de acasă și apoi se întoarce și intră în casă, se bucură și se veselește că s-a învrednicit să-și vadă soția și fiii, tot astfel se întîmplă și cu mintea, cînd intră în inima sa, după cum arată Cuviosul Nichifor din singurătate. Prin această rugăciune de gînd a inimii omului poate să-și păzească mintea și inima, dar nu desăvîrșit curate și nepătimașe. Acest lucru nu numai în lume este anevoios, ba chiar și în pustie și la liniște, pentru lenevirea noastră și răutatea neamului omenesc, cum a zis Sfîntul Ioan Scărarul, însă le poate păzi mai puțin pătimașe și, pe cît este cu putință, curate. Dumnezeu a dat omului porunca să-și păzească inima de patimi și de gîndurile rele, zicînd: „Ia aminte de sine, să nu se facă gînd ascuns în inima ta și nelegiuire" (Deuteronom 15, 9). La această poruncă a scris un cuvînt de tîlcuire condeii împărătească al Sfîntului Vasile cel Mare, iar Solomon a zis: „Cu toată străjuirea păzește-ți inima, că dintr-acestea sunt ieșirile vieții" (Pilde 4, 23).

Al optusprezecelea și cel mai mare rod al rugăciunii inimii este cîștigarea dragostei de Dumnezeu, care este maica tuturor virtuților, ea cuprinzînd toate

faptele bune, deoarece în dragostea de Dumnezeu se cuprinde și dragostea către aproapele, după mărturia dumnezeiescului Ioan Evanghelistul, care zice: „Cel ce iubește pe Dumnezeu, iubește și pe aproapele său” (I Ioan 4, 21). În aceste două porunci, adică în iubirea de Dumnezeu și de aproapele, se cuprind toată Legea și proorocii (Matei 22, 40). În chip asemănător, marele Apostol Pavel, arătând că dragostea este plinirea Legii, a zis: „Cel ce iubește pe aproapele, a împlinit Legea” (Romani 13, 8).

Acestea și multe altele sunt roadele rugăciunii celui ce se face gânditor prin întoarcerea minții în inimă. Deci, fericit și de trei ori fericit este acel suflet care este lucrător tainic al acestei sfinte rugăciuni. Unul ca acesta cu adevărat se roagă în ascuns în cămara inimii sale și vorbește neîncetat cu Mirele-Cuvîntul. Acesta va lua plată de la Tatăl nostru Cel ceresc, Care vede rugăciunea lui făcută în ascuns și îi va răsplăti la arătare, în ziua cea mare a Judecării de Apoi, când se vor arăta cele ascunse ale oamenilor.

1192. *Ce este rugăciunea minții și ce este rugăciunea inimii?*

Rugăciunea minții este rugăciunea cugetării, când mintea s-a deprins să se reculegă în ceasul rugăciunii, pe care o rostește în întregimea ei fără risipire. În vremea acestei rugăciuni, mintea se topește, se unește laolaltă cu cuvintele scrise și le rostește ca și cum le-ar fi cugetat ea însăși.

Rugăciunea inimii este rugăciunea simțirii, când prin luarea aminte inima se încălzește și, ceea ce în rugăciunea minții era gând, acum de la gând ajunge la simțire. Însă aici simțirea este ca nevoie și cerință duhovnicească. Cine a ajuns la simțire, acela se roagă fără cuvinte, pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu al inimii. De aceea, abia de aici începe hotarul sporirii în rugăciune. Pe această treaptă citirea poate să înceteze, precum și stăruința gândului, dar să se păstreze petrecerea în această simțire cu semnele proprii ale rugăciunii. Așadar, din cele spuse pînă aici, trebuie să ținem minte că „înțelegerea și simțirea sunt puterile rugăciunii” după Sfîntul Teofan Zavorîtul.

Prin ce se deosebesc aceste două rugăciuni una de alta și care este semnul că a dobîndit cineva rugăciunea cea curată a inimii?

Deosebirea rugăciunii minții de a inimii constă în aceasta, că cel ce se roagă cu mintea petrece în cap, iar cel ce se roagă cu inima petrece în inimă, adică se pogoară cu mintea în inimă. Căci numai atunci când mintea se va uni cu inima ne putem aștepta la o sporire în aducerea aminte de Dumnezeu și la simțirea lui Dumnezeu, după același Sfînt Teofan Zavorîtul.

In ce constă unirea minții cu a inimii?

Unirea minții cu a inimii constă în unirea gândurilor celor duhovnicești ale minții cu simțirile duhovnicești ale inimii.

1193. *Care sunt roadele rugăciunii lui Iisus?*

Primul rod al rugăciunii lui Iisus este înstrăinarea gândurilor minții de la lucrurile cele frumoase ale lumii, după Sfîntul Diadoh care zice: „Cela ce intră de-a pururi în inima sa, se înstrăinează de toate cele frumoase ale vieții” (**Filocalia**, vol. I).

Al doilea rod al rugăciunii lui Iisus este „vedera grozăviei celei ticăloase a sufletului cu care s-a întinat prin simțiri și prin gânduri rele”. Prin această vedere câștigă omul smerenie, plîns, lacrimi, după mărturia Sfântului Grigorie Palama.

Al treilea rod al rugăciunii celei gândite a inimii este că prin întoarcerea minții în inimă, atît mintea cît și inima omului se fac ca o oglindă curată în care nevoitorul își cunoaște mișcările cele viclene ale gândurilor sale, și așa cheamă pe Iisus spre ajutor (**Filocalia**, vol. IX, Cuvîntul 28).

Al patrulea rod al rugăciunii celei gânditoare a inimii este curățirea firii, precum și lucrarea pentru curățirea firii, dată mai presus de fire de dumnezeiescul dar al Preasfîntului Duh.

Al cincilea rod al rugăciunii inimii este că, intrînd mintea în inimă ca să vorbească acolo cu cuvîntul cel înăuntru așezat, nu rămîne fără de mare bucurie și veselie duhovnicească, după cum despre aceasta arată Iosif Vrinie și Nichita Monahul cel din singurătate.

Al șaselea rod al rugăciunii celei duhovnicești este că prin această rugăciune se afla darul lui Dumnezeu cel ascuns în inimă.

Al șaptelea rod al rugăciunii lui Iisus este că prin pomenirea cea necurmată a numelui lui Iisus, se naște în suflet dragostea cea către Hristos (A se vedea **Paza celor cinci simțuri**, de Sfîntul Nicodim Aghioritul).

Alte roade ale rugăciunii celei gândite sunt și acestea: adunarea cugetelor, evlavia, smerenia, luarea aminte de sine, umilița, frica de Dumnezeu, pomenirea morții, liniștea inimii despre gânduri, concentrarea atenției în inimă și căldura cea duhovnicească (A se vedea pe larg în **Sbornicul**, vol. I).

1194. Omul care își va obișnui mintea să rămînă în inimă, va dori totdeauna să-și încuie ușa chiliei sale și să se liniștească, să-și încuie ușa gurii și să tacă și să-și încuie ușa lăuntrică a cuvîntului celui înăuntru așezat, spre a nu mai lăsa duhurile viclene să vorbească într-însul răutățile și vicleniile voite de ele, prin care omul se face necurat în fața lui Dumnezeu, Cel ce cercă inimile și rărunchii. Pentru aceasta ne sfătuiește Sfîntul Ioan Scărarul: „încuie ușa chiliei pentru trup, ușa gurii pentru vorbirea cu oamenii și ușa dinăuntru pentru duhuri”.

1195. *Nu este păcat ca atunci cînd este liturghia, eu să-mi zic rugăciunea inimii sau altă rugăciune și să nu fiu atent la slujbă?*

Nu-i adevărat! Pentru că are mare legătură liturghia inimii cu cealaltă de la Sfîntul Altar. Aceasta este o rugăciune obștească și are mare putere, mai ales Sfînta Liturghie, și o ajută pe cea din inimă. Că dacă vine o prigoană și te-ai dus într-o pustie, sau într-un sat, sau într-un bordei, mai ai liturghie?

În măsura în care se roagă, auzi ce zice Sfîntul Nicodim Aghioritul, mintea este preot, inima este altar; jertfa care se aduce pe acest altar este alegerea și buna-voință, că de bunăvoie aleg să mă rog lui Dumnezeu, iar mirosul de bună mireasmă, tămîia, care se ridică de pe altarul inimii este rugăciunea, să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămîia înaintea Ta, de pe altarul inimii. Omul este un fel de biserică în biserică.

În zadar te duci în altarul ăsta, dacă nu ai rugăciunea cea din inimă. Puțin îți folosește. De aceea, mergerea la biserică îți ajută foarte mult ca să întărești rugăciunea din inimă, dar nu o schimbă pe aceea. Tocmai rugăciunile și momentele Sfintei Liturghii, dacă tu ai lucrare lăuntrică, îți întăresc această lucrare. Mai mult, îți învăpăiază inima de dragostea lui Dumnezeu, când auzi momentele Sfintei Liturghii, când iese cu Sfintele Daruri, căci credința vine prin auz.

Ai văzut că a întrebat cineva pe Sfântul Nichifor: „Dacă merg în biserică, să ascult strana și Liturghia și celelalte, sau să zic rugăciunea inimii?”. Dacă n-ai sporit în rugăciunea minții, ascultă cu mare atenție Liturghia și strana, că te ajută să te concentrezi cu mintea în inimă. Foarte mult te ajută. Iar dacă ai ajuns la rugăciunea de sine mișcătoare a minții, este ca ceasul, ai pornit inima, eu dorm și inima mea veghează. Permanent inima se roagă. Atunci și fără să vrei vei rămîne cu rugăciunea asta lăuntrică și în timpul liturghiei și în timpul celorlalte rugăciuni, că ajungi la o rugăciune de sine mișcătoare. Permanent se roagă inima. Neîncetat, cum zice apostolul.

1196. Rugăciunea inimii dă libertatea Duhului lui Dumnezeu să lucreze asupra inimii noastre și astfel, prin unirea sufletului nostru cu Duhul Sfânt, ne facem un singur duh; căci cel ce se întoarce cu mintea în inimă și cu mare iubire de Dumnezeu, cu mare fierbințeală și umilință înalță din adîncul inimii sale rugăciune neîncetată către Bunul Dumnezeu, se aseamănă cu o mireasă care iubește foarte mult pe mirele său și nu voiește nicidecum să se despartă de el. Tot astfel și sufletul care s-a aprins de dragostea Mirelui și s-a unit prin rugăciunea inimii cu Hristos, a ajuns să se facă un singur duh cu El (I Corinteni 6, 17). Cel ce se roagă neîncetat cu mintea în inimă rămîne în Hristos și Hristos rămîne în el, aducînd prin El multă roadă duhovnicească.

1197. Dacă nu chemăm pe „Doamne Iisuse...” , nu reușim să ne despătimim în nici un fel cu mintea.

1198. Ne trebuie smerenie! Să ne trezim cu mintea, să ne împotrivism păcatului cu mintea, să chemăm pe „Doamne Iisuse...” și să avem mare smerenie a inimii și cunoștința de sine, fiindcă ne luptăm cu demonii cei mîndri.

1199. Cu orice rugăciune putem dobîndi adevărata rugăciune a inimii. Și cu citirea Psaltirii, dacă o facem cu mare credință și luare aminte, și cu metaniile, și cu acatistele, și chiar cu cîntarea duhovnicească, și cu postul, și cu privegherile de toată noaptea. Sfinții Părinți, însă, au ales rugăciunea lui Iisus pentru a dobîndi rugăciunea inimii, însă, este extazul, răpirea minții, numită de Părinți „vedere duhovnicească”, cînd se curățește văzduhul inimii.

1200. Cînd te duci la prășit, omule, și ai luat sapa pe umăr, ia și pe Hristos în minte: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)”. Dacă lucrezi în atelier și ai pus mîna pe ciocan, pe bomfaier, pe ferăstrău, bați pe nicovală, sau dacă ești zidar sau tîmplar, sau orice meșteșug ai, de cîte ori dai cu ciocanul, zi și „Doamne Iisuse!”.

1201. Dacă, făcînd ascultare în mănăstire, pe limbă vom avea rugăciunea lui Iisus, în minte vederea lui Dumnezeu, iar în inimă setea de El, atunci cu adevărat suntem slugi ale lui Dumnezeu; iar dacă ne ostenim în ascultările mănăstirești numai cu trupul, iar mintea nu are dorirea de El, atunci suntem numai niște chipuri cioplite de călugări.

1202. Cea mai puternică rugăciune care te păzește de gînduri rele și de războaie este aceasta: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”

1203. Dacă ar vibra în mintea noastră rugăciunea aceasta, fie călugăr sau mirean închinător, de unde ești, diavolul nu are putere să intre în sufletul acesta, pentru că aude numele Dumnezeului Celui viu. Și Dumnezeu nostru este foc mistuitor, îi arde pe diavoli.

Dacă nu vorbim în mintea noastră cu Iisus Hristos, ajungem un măturoi al vrăjmașului, batjocură, și ne duce unde vrea.

1204. Nu te poate schimba nimeni dacă ai în inima ta pe „Doamne Iisuse...”. Dar trebuie să ai o treaptă a rugăciunii. Cînd zici „Doamne Iisuse...” se cutremură tot iadul, numai să zici din inimă.

1205. Rugăciunea inimii este o lucrare de taină pe care numai Dumnezeu o știe, iar cel care o are foarte greu o spune altora. Ba, uneori, nici nu știe omul că are rugăciunea inimii. Sunt și mireni care au rugăciunea duhovnicească, încît întrec și pe călugări.

1206. Rugăciunea făcută cu mintea în inimă unește sufletul nostru cu Hristos și cu Tatăl; deoarece singura ușă ce duce la Dumnezeu Tatăl este Hristos, după cum El însuși spune: „Nimeni nu vine la Tatăl, decît prin Mine” (Ioan 14, 11).

1207. Am ajuns la convingerea asta, cu zeci de ani în urmă, că nu există clipă și mai puțin decît aceasta, cînd nu ne aflăm mîniind pe Dumnezeu. Aceasta știi cînd o simți? Cînd ajunge omul în treptele cele mai înalte ale rugăciunii inimii și cînd vine Duhul Sfînt în inima omului, cu Darul lui Hristos, atunci abia vede el despre milioanele de neputințe, care-l robesc simțitor și gînditor.

RUGĂCIUNEA MINTII

1208. Cine vrea să se ostenească în rugăciunea lui Iisus, trebuie să țină seama de aceste patru lucruri, și anume:

1. Să zică rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”, cu mintea sau cu limba, rar și cu foarte mare luare aminte;

2. Să facă o mică pauză după fiecare rugăciune;

3. Să-și țină respirația pînă ce va zice o dată cu mintea sau cu limba această rugăciune;

4. Să închidă mintea în cuvintele rugăciunii, adică să fie cu mare atenție numai la cuvintele sfintei rugăciuni și să nu se răspîndească cu mintea la alte cuvinte, chiar de ar fi ele și dintre cugetele cele bune. Să nu primească nici un

fel de nălucire sau închipuire în vremea acestei sfinte rugăciuni, chiar de ar fi acele închipuiri sfinte, căci, oricît de sfinte ar fi, nu trebuie să le primim în vremea sfintei rugăciuni, deoarece sunt în afară de inimă și trag mintea la cele din afară, nelăsînd-o să se coboare în cămara inimii, spre a vorbi acolo cu Mirele Hristos. Cu aceste patru mijloace, care s-au însemnat pe scurt, oricine poate să se adîncească în rugăciunea minții.

1209. Dacă vom lenevi să învățăm rugăciunea minții, dînd vina pe ascultare, ne muștră pilda Sfinților Părinți, precum și Sfîntul Grigorie Sinaitul, care zice că nici pustia, nici singurătatea nu sunt atît de folositoare în vremea deprinderii rugăciunii minții, ca o ascultare înțeleaptă.

1210. Nu numai trăind în mănăstiri cu viață de obște, ci chiar și în lume fiind, unii dintre sfinți s-au desăvîrșit în rugăciunea minții cea mai înaltă, trăind în mijlocul celor mai mari orașe. Astfel a fost Sfîntul Simeon Noul Teolog, avînd slujba de administrator în orașul împărătesc Constantinopol, precum și Sfîntul Fotie, patriarhul Constantinopolului, care a fost ridicat la rangul de patriarh dintre senatori și care, nefiind monah, a învățat lucrarea minții pe cînd se afla în locul său înalt și a sporit în această sfîntă rugăciune în așa măsură, încît, după cuvîntul Sfîntului Simeon al Tesalonicului, fața lui era luminată de darul Preasfîntului Duh ca la un al doilea Moise. El a scris apoi o carte foarte însemnată despre această sfîntă rugăciune a minții. Acest sfînt, Simeon al Tesalonicului, arată, de asemenea, că Sfîntul Ioan Gură de Aur precum și Sfinții Ignatie și Calist, pe cînd erau patriarhi în Constantinopol, s-au desăvîrșit în această sfîntă rugăciune a minții și au scris cărți minunate despre această lucrare lăuntrică. Din aceste motive, Sfîntul Simeon al Tesalonicului sfătuieste pe arhierii, pe preoți, pe monahi și pe creștinii din lume să rostească această rugăciune în orice vreme și în orice loc ar fi și să o țină ca pe răsufarea lor, deoarece nu este o armă mai tare nici pe pămînt și nici în cer, decît numele lui Iisus Hristos.

1211. Infrînarea de la somn și postul sunt foarte necesare la îndeltnicirea cu rugăciunea minții. Dar nu o infrînare de la somn și de la mîncare peste măsură, deoarece astfel de post aduce pagubă în loc de folos.

1212. Este bine să știm că se recomandă ca cel ce se îndeletnicește cu rugăciunea minții din inimă să șadă într-un loc liniștit și fără lumină, mai ales la începutul acestei nevoințe. Căci vederea lucrurilor din afară, firește că este pricină de răspîndire a gîndurilor.

1213. Nu trebuie să punem toată străduința numai în post ci, postind cu măsură și după puterea noastră, să tindem mai mult spre lucrarea minții.

1214. Rugăciunea minții este de multe ori însoțită și de unele simțiri fizice, deși acestea nu sunt la toți la fel. Dacă nevoitorul nu va cunoaște din timp aceste mișcări fizice, ce se petrec înlăuntrul său, ușor poate cădea într-o înșelare, nu din cauza practicării rugăciunii lui Iisus, care este bună și mîntuitoare de suflet, ci din cauza nepriceperii sale în vremea acelor mișcări lăuntrice care

însoțesc uneori lucrarea rugăciunii minții. În primul rînd să ne amintim de căldurile ce vin în vremea acestei sfinte rugăciuni, spre a distinge care sunt de la firea noastră, care de la draci și care de la harul lui Dumnezeu. Cine va cunoaște bine deosebirea acestor călduri, va ști cum să-și mînuiască atenția în vremea rugăciunii de la un caz la altul și, astfel, va putea ușor să scape de înșelare. (A se vedea Calist, Patriarhul Constantinopolului, **Sbornicul**, vol. 2).

1215. Deoarece mintea noastră de la naștere, din copilărie și tinerețe s-a obișnuit să se risipească la lucrurile simțite, din afară, ale lumii acesteia, atunci cînd vom zice această sfintă rugăciune a minții trebuie să nu răsflăm prea des, după cum are firea obicei. Ci respirația noastră trebuie să țină pînă ce vom zice cu cuvîntul cel înăuntru așezat rugăciunea aceasta și apoi să respirăm, după cum ne învață Sfinții Părinți.

Prin această puțină ținere a respirației se subțiază inima cea aspră și groasă, precum și umezelile cele din inimă, care, cu măsură necăjindu-se și înfierbîntîndu-se, prin aceasta se înmoaie și se smeresc și mai ușor se pornesc spre umilință și în acest chip varsă cu ușurință lacrimi. Se subțiază încă și creierii și, ca urmare, se subțiază și lucrarea minții și se face de un gînd, luminoasă, mai îndemînatică spre unirea cu strălucirea mai presus de fire a lui Dumnezeu. Deoarece prin această ținere cu măsură a răsflării se necăjește inima și pătîmește durere, iar prin durerea și chinuirea aceasta varsă afară dorința otrăvitoare a dezmierdării și a păcatului pe care mai înainte apucînd, a înghițit-o, astfel se tămăduiește, potrivit doctorilor, folosind cele potrivnice la cele împotriva.

Un alt folos al acestei țineri a respirației cu măsură este că, astfel, toate celelalte puteri ale sufletului se unesc și se întorc către Dumnezeu, lucru minunat ai spune, căci într-acest chip omul aduce lui Dumnezeu toată zidirea cea simțită și cea vorbită a cărei legătură și cuprindere este El, după Sfîntul Grigorie Palama al Tesalonicului.

Indeosebi noii începători au trebuință de această puțină ținere a respirației cînd se roagă, fiindcă cei ce au sporit în lucrarea minții, și fără ținerea aceasta, și numai prin cuvîntul așezat înăuntru intră în inimă și acolo rămîne. Însă și aceștia, cînd voiesc a întoarce mintea în inimă mai cu iubire de osteneală și mai ales în vremea războiului gîndurilor și al patimilor, ca prin această întoarcere să se roage mai lesne nerăspîndiți, fac aceasta tot prin ținerea cu măsură a respirației.

1216. Rolul cel mai important în lucrarea rugăciunii cu gîndul îl are stăpînirea atenției.

1217. Trebuie ca mintea să se pogoare în inima goală de orice închipuiri, adică fără să imagineze sau să gîndească, simțit sau gîndit, dinăuntru sau din afară, chiar bun de ar fi. Aceasta, fiindcă Dumnezeu este afară de toate cele ce sunt simțite și gîndite și mai presus de toate acestea. Pentru aceasta și mintea care caută să se unească cu Dumnezeu prin rugăciune se cade să se facă afară de toate cele ce sunt simțite și gîndite și mai presus de toate acestea, ca să dobîndească unirea dumnezeiască.

1218. Mîntea, cînd se va pogorî în inimă, să nu stea acolo numai să privească, ci prin cuvîntul așezat înăuntru inimii să se roage, zicînd rugăciunea tainică, adică: „Doamne, Iisuse Hristose, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”.

1219. La întoarcerea minții către inimă și la intrarea ei în inimă cu rugăciunea gînditoare, trebuie să unim mîntea, cuvîntul cel așezat înăuntru și voința noastră, astfel încît aceste trei părți ale sufletului să fie una și cea una trei. Căci în chipul acesta omul, care este icoana Sfintei Treimi, se unește cu întîiul chip.

1220. Cine vrea să sporească în rugăciunea curată făcută cu mîntea în inimă, se cuvine cu toată rîvna să se ostenească la lucrarea tuturor poruncilor lui Dumnezeu și, îndeosebi, la chemarea neîncetată a numelui Domnului cu mîntea în adîncul inimii. Mîngîierile Duhului Sfînt vin în inima omului prin durerile din osteneli, după mărturia Duhului Sfînt, Care zice: „După înmulțirea durerilor mele în inima mea, mîngîierile Tale au veselit sufletul meu” (Psalmul 93, 19). Cel ce umblă fără suferință, nu va primi roade, deoarece numai prin osteneală, durerea inimii și prin nevoințele trupești se dă la iveală harul Duhului Sfînt ce este dat fiecărui credincios la Sfîntul Botez, har care, din pricina nepăsării noastre față de împlinirea poruncilor, se îngroapă în patimi și în cenușa uitării, dar care din negrăita milă a lui Dumnezeu se redobîndește prin pocăință. Deci se cade, fraților, să nu fugim de osteneli din pricina durerilor care vin odată cu el, ca să nu fim osîndiți pentru nelucrare și să auzim de la Domnul: „Luați de la el talantul” (Matei 25, 28).

1221. Cîte primejdii nu sunt: auzi că pe unul l-a omorît un butuc, pe altul l-a sfărîmat mașina, pe altul l-a prins motorul, peste unul a căzut un copac și a murit. La urechile noastre vin asemenea vești zilnic. Dar de ce? Pentru că n-a plecat la lucru cu rugăciunea minții. Dacă pleca cu rugăciunea minții, avea pe îngerul care-l păzea. Căci îngerul pururea ne păzește.

RUGĂCIUNILE PENTRU MORȚI

1222. În Sfînta Scriptură se pune mare preț pe rugăciunea unora pentru alții. Dacă n-ar avea nici un folos rugăciunea unora pentru alții, atunci nici marele Apostol Pavel n-ar fi trebuit să îndemne la rugăciune pe ucenicul său Timotei spre un lucru ca acesta, scriindu-i: „Deci rogu-te, mai întîi de toate, să faci cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii” (I Timotei 2, 1). Iar Sfîntul Apostol Iacov, spune: „Mărturisiți-vă unul altuia păcatele și vă rugați unii pentru alții, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea dreptului care se face” (5, 16). Sfîntul Apostol Pavel cere să se facă rugăciune și pentru el (Efeseni 6, 19).

Dar dacă folosesc rugăciunile noastre pentru cei vii, care pricină ar fi să nu folosească ele pentru cei morți odată ce ei trăiesc cu sufletele lor și de vreme ce Același Dumnezeu le ascultă și pe unele și pe altele?

1223. Nemărginita bunătate a lui Dumnezeu, precum și rugăciunile Bisericii și Jertfa Euharistică, sunt de ajuns pentru mântuirea celor ce nu și-au făcut în viața aceasta canonul pocăinței, dar au murit totuși în dreapta credință.

1224. Zice Sfântul Simeon al Tesalonicului că „mai mult decât orice altă slujbă, sufletele răposaților noștri sunt ajutate după moarte de Sfintele Liturghii și scoaterea de miride (părțicele) pentru ei” (**Tratat asupra tuturor dogmelor**). Rugăciunile pentru morți se întemeiază pe credință, pe binefacerile aproapelui și pe încredere în pocăința celor răposați, cu care cei vii se prezintă înaintea Domnului ca o împlinire a poruncii de a se iubi unii pe alții. De vor fi mici păcatele celui mort, atunci el se folosește de liturghiile, rugăciunile și milosteniile ce se fac pentru el, adică îl iartă Dumnezeu și-l scoate afară din iad. Iar de vor fi păcate mari și grele, pe care nu le-a spovedit în viață, atunci nu se iartă, ci numai se ușurează, căci Dumnezeu a închis poarta raiului pentru el și nu-i folosește la nimic, dar folosește celor vii care le aduc cu vrednicie (**Pravila Mare de la Tîrgoviște**).

SĂRĂCIA DE BUNĂVOIE

1225. Să nu ne temem, fraților, de sărăcie, căci auzim ce zice Dumnezeu prin Sfântul Prooroc Isaia: „Mai degrabă va uita mama pe fiul său, decât Eu să te uit pe tine, cel ce îmi slujești Mie”. Să nu ne îngrijim de bogăție, noi cei ce de bunăvoie ne-am fâgăduit a fi fără ea, pentru Dumnezeu. Căci de vom aduna bogății, inima noastră se va despărți de dragostea lui Dumnezeu și se va lipi de cele ale veacului acestuia. Să ne aducem aminte de cuvântul Domnului, care zice că nu putem să slujim lui Dumnezeu și lui Mamona (Matei 6, 24).

1226. Cel care se va birui de iubirea de bani și de averi, chiar sfânt și făcător de minuni de ar fi, își pierde darul lui Dumnezeu pentru iubirea de bani și se face asemenea dracilor.

1227. Iubirea de avuție ne face cu totul trîndavi la cele duhovnicești, prin grija de multe și iubirea de stăpînire. Acest lucru avîndu-l în vedere dumnezeieștii Părinți, au rînduit ca, în vremea sfântului și Marelui Post, să fie spusă în toate bisericile dreptmăritoare rugăciunea Sfântului Efrem Sirul care, printre altele, zice: „Iar duhul trîndăviei, al grijii de multe și al iubirii de stăpînire nu mi-l da mie”.

1228. Patima de a ne îmbogăți, de a stăpîni averi ne încearcă cu griji deșarte și cu tulburări și, prin acestea, depărtează mintea și inima noastră de la Dumnezeu. Grija cea sfîntă a rugăciunii și a cugetării celor duhovnicești se depărtează de la noi.

1229. De nu ne vom sili să fugim de odihna acestei vieți și de adunarea averilor, pe lîngă altă osîndă, prea lesne vom ajunge în robia patimilor celor pierzătoare.

1230. Nu numai cîștigarea aurului și a banilor este agoniseală, ci și oricare al lucru de prisos.

1231. Prin iubirea de avuții și prin grija cea multă de lucrurile pămîntești, noi dăm dovadă de necredință în Dumnezeu.

1232. Dacă alergăm cu atîta zor după lucrurile cele pieritoare și pentru aceasta ne tulburăm și ne părăsim pravila noastră de la chilie și de la biserică, atunci ne facem de rușine în fața lui Dumnezeu căci nădăjduim mai mult în sîrguința noastră, decît în pronia lui Dumnezeu și dăm dovadă de necredință în Dumnezeu.

1233. Nouă, părinților și fraților, ni se cade a fi pururea în rugăciuni pentru noi și pentru cei ce ne miluiesc pe noi, iar nu să lăsăm pravila noastră și să ne întoarcem ca mirenii la adunarea de averi. Vedem că mila lui Dumnezeu ne poartă de grijă cu tot ce ne trebuie, prin cele ce aduc creștinii cei buni la biserică. Deci, să nu uităm de pedeapsa ce ne așteaptă, dacă nu ne vom ruga pentru cei ce ne miluiesc pe noi. Căci auzim pe proorocul, zicînd: „Vai celui ce își adună cele ce nu sunt ale sale și își îngreuiază jugul foarte tare”. Ca să scăpăm de acest vai, care îngreuiază foarte mult jugul păcatelor noastre, să ne bucurăm numai de cele ce ni se trimit de la Dumnezeu prin credincioșii Săi, iar noi să ne aflăm la datoria noastră de a ne ruga pentru ei și la înfrînarea, după putere, de la toate, după cum am făgăduit lui Dumnezeu, ca să petrecem viața noastră în sărăcie și în slujba Bisericii lui Hristos.

1234. Cine dintre Sfinții lui Dumnezeu I-au slujit cu leafă? Cine a spus vreodată: dacă nu primesc atîta pe lună, nu mai fac ascultare, sau slujba cuvenită? Vai de noi! Vrea Hristos să ne dea raiul pentru veșnicie, iar o floare din rai - după cum i-a descoperit îngerul Domnului Sfantului Andrei cel nebun pentru Hristos - este mai scumpă decît toate avuțiile acestei lumi văzute, iar noi stăm să ne tîrguim, cînd este vorba de mîntuirea noastră și de negrăita fericire a vieții veșnice.

1235. Mare piedică spre mîntuire ne este dragostea de lucruri trecătoare și pierzătoare, mai ales nouă celor care de bunăvoie am făgăduit că vom petrece în sărăcie și neagoniseală. Unde este, așadar, și la ce folosește sîrguința noastră, dacă Dumnezeu ține cîrma lucrurilor și toate le poartă și le duce precum vrea?

SĂRACII CU DUHUL

1236. Săraci cu duhul sunt cei smeriți, care totdeauna se socotesc săraci de toată fapta bună, chiar dacă le-ar avea pe toate cele bune.

SĂRBĂTORILE

1237. Biserica cea dreptmăritoare a lui Hristos are un brîu: un brîu falnic, cu care se încinge în fiecare an. Brîul acesta poartă pe dînsul douăsprezece semne, adică douăsprezece mari sărbători cu praznice împărătești. Brîul acesta cu un capăt ajunge la Buna-Vestire și cu celălalt ajunge pînă la Înălțarea Domnului.

Toate dumnezeieștile Taine care sunt însemnate pe brîul Bisericii își au originea lor dogmatică și tainică în dumnezeiasca Scriptură.

1238. Dumnezeu ne învață cum se cade a petrece sărbătorile Sale, zicînd: „Tot lucrul trupesc nu vei face într-însele” (Deuteronom **5**; Levitic 23, 3). Voiți să știți și să înțelegeți care sunt lucrurile trupului și faptele lui? Întrebați pe marele Apostol Pavel și el vă va spune: „Iar faptele trupului sunt cunoscute ca unele ce sunt: preacurvia, curvia, necurăția, aprinderea, închinarea la idoli, fermecătoria, vrajbele, certurile, zavistiile, mâniile, gîlcevile, dezbinările, eresurile, pizmuirile, uciderile, bețiile, chefurile și altele asemenea” (Galateni 5, 19-21). Vrei să știi și care sunt asemenea cu cele de mai sus? Ascultă: dănuirile cele nebunești, ghicirile, plimbările cele nepermise, pierderea vremii prin cîrciumi și restaurante, pe la clăci, pe la nunți, ascultarea și vederea tuturor acelor care vestesc ție cele ce dărîmă morala și sfințenia vieții tale. Așadar, acestea și cele asemenea sunt răutățile pe care le vestește Dumnezeu și le pedepsește cu munca veșnică, de vom lucra în sărbătorile Lui. Căci de vom sărbători tăcînd aceste fărădelegi, îl vom auzi pe Dumnezeu, zicînd: „Sărbătorile voastre le urăște sufletul Meu”. Și, în alt loc, zice: „Urît-am, lepădat-am sărbătorile voastre și nu voi miroși jertfele voastre” (Isaia 1, 14; 58, 3-7). Vezi că nu le zice acestora „sărbători ale Sale”, ci „ale voastre”. Adică ale voastre sunt, că voi păgînește, nu creștinește le păziți. Nu sunt sărbătorile Mele, nici praznicile Mele ca sărbătorile voastre cele pîngărite și ca nelegiuirile voastre. Sărbătorile Mele sunt sfinte și duhovnicești; deci cu sfințenie, duhovnicește trebuie prăznuite.

1239. *Cum se prăznuiește duhovnicește?*

De vrei să înțelegi aceste lucruri, ascultă:

Cel ce în zi de sărbătoare și de praznic mare lasă lucrul din mîinile sale și merge la biserică, se împacă cu toți cei ce au fost supărați din familie sau din vecini și în biserică ascultă dumnezeiasca slujbă cu evlavie și cu frică de Dumnezeu, unul ca acela duhovnicește prăznuiește.

Cel ce în posturi și în zile de sărbătoare petrece în curăție cu soția sa, duhovnicește prăznuiește.

Cel ce învață pe altul să nu lucreze cele rele și să ierte pe cel ce a greșit, acela duhovnicește prăznuiește.

Cel ce citește dumnezeieștile Scripturi și miluiește pe săraci în zi de sărbătoare, acela duhovnicește prăznuiește.

Cel ce învață pe cel neștiutor calea cea bună a lui Dumnezeu și mîngîie pe cei întristați, pe cei ce au căzut în oarecare primejdii și scîrbe, și-i ajută cu tot ce se poate, unul ca acela duhovnicește prăznuiește.

Cel ce în zi de sărbătoare se duce să cerceteze pe cei bolnavi și pe cei bătrîni și neputincioși și le ajută în nevoia lor, acela duhovnicește prăznuiește.

Cei ce învață în zi de sărbătoare pe copiii lor sau pe alții să fie cumiți, să învețe rugăciuni către Preabunul Dumnezeu, să nu fure și să nu facă altfel de rău, toți aceia duhovnicește prăznuiesc și cu bucurie de Dumnezeu petrec sfintele sărbători ale Lui.

LEGEA VECHE, SABATUL

1240. Legea Veche a fost ca o coasă care a tăiat păcatul numai la suprafață, ca cel ce taie iarba dar rădăcina ei o lasă în pământ. Mîntuitorul Hristos n-a venit în lume să strice Legea, ci să o desăvîrșească. În Legea Veche zice: „Să nu ucizi” (Ieșirea 20, 13), iar în cea nouă zice: „Cel ce urăște pe fratele său este ucigaș de om” (I Ioan 3, 15). Acolo zice: „Să nu desfrînzezi” (Ieșirea 20, 14), iar aici nici să nu te uiți cu poftă la femeie (Matei 5, 28).

1241. Sîmbăta în Legea Veche înseamnă odihnă. Sufletul nostru, zbuciumat de păcate, de cădere, avînd conștiința pătată de păcatele sale, cînd pune început bun cu darul lui Iisus Hristos, și se ridică din păcat și se înalță pe treapta faptelor bune, ajunge la oarecare odihnă, dar nu la desăvîrșire. Deci, cînd vei auzi în Scriptură de Sîmbătă, să știi ce înseamnă aceasta. Iată ce spune dumnezeiescul Maxim: „Sîmbăta e nepătimirea sufletului rațional care a lepădat prin făptuire semnele păcatului”.

1242. Sabatul este o sărbătoare exclusiv evreiască și nu se transmite altor popoare, chiar dacă acelea cred în Dumnezeu lor. Acesta este un adevăr care nu poate fi răstălmăcit și de care ar trebui să țină seama toți cei care serbează sîmbăta, adevăr care se poate vedea atît de clar în Vechiul Testament, dar și în Noul Testament, însă numai dacă voi ați voi să deschideți ochii minții voastre la vederea celor drepte.

1243. Mîntuitorul nostru Iisus Hristos - Care n-a venit să strice Legea sau prorocii (Matei 5, 17) - a ținut toate poruncile Legii, afară de una singură: aceea a sîmbetei. Căci dacă El mergea ca fiecare iudeu sîmbăta la sinagogă, mergea cu scopul de a propovădui poporului adunat aici sau pentru a vindeca pe bolnavi, dar nicidecum pentru a ne da nouă creștinilor pildă că trebuie să serbăm sîmbăta, așa cum vi se pare vouă, celor rătăciți de la adevăr. Iudeii mai aveau obiceiul de a se aduna vineri seara pentru rugăciunea sinagogii, după cum se adună și azi. Dacă Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, s-ar fi dus în această zi în sinagogă, ar urma pentru noi că trebuie să serbăm și vinerea?

SEMNUL CRUCII

1244. Orice creștin care este adevărat fiu al Bisericii celei drept-măritoare a lui Hristos și care trăiește în viață cu evlavie și frică de Dumnezeu, cînd începe o rugăciune sau o termină, la începutul unei cărți sfinte, la începutul și sfîrșitul lucrului, la plecarea în călătorie și la întoarcerea din ea, cînd este tulburat de vreo frică, de vreo veste rea sau de oricare gînduri rele, cînd se scoală și se culcă, cînd stă la masă și cînd se scoală de la masă, îndată se înseamnă pe sine cu semnul crucii, pe care îl face pe față cu mîna sa, aducîndu-și aminte de puterea cea neasemnată a Celui ce a sfințit Crucea cu Preacuratul și Preascump Sîngele Său și a lăsat-o nouă ca pe o armă nebiruită împotriva diavolului și ca un semn dumnezeiesc lăsat nouă, după cum scrie: „Dat-ai celor ce se tem de Tine, Doamne, semn, ca să fugă de la fața arcului” (Psalmul 59, 4) și iarăși:

„însemnatu-s-a peste noi lumina feței Tale, Doamne" (Psalmul 4, 6). Noi știm că la rugăciune trebuie și trupul nostru, în toate mădularele sale, să ia parte. Intre acestea mâinile au un rol important în exprimarea rugăciunii.

1245. Trebuința de a lua parte și trupul sau cel puțin un organ al trupului la rostirea rugăciunii, rezultă din îndemnul apostolului: „Preamăriți-L pe Dumnezeu, în trupul vostru și în duhul vostru, ca unele ce sunt ale lui Dumnezeu" (I Corinteni 6, 20). Și în alt loc: „Ridicînd mâini curate, fără de mînie și fără de șovăire" (I Timotei 2, 8).

În Testamentul Vechi, de asemenea se practica rugăciunea prin participarea trupului, ca de pildă prin îngenunchere, plecarea capului, lovirea pieptului cu mîna, ridicarea mîinilor ș.a. Psalmistul zice: „Atunci Te voi binecuvînta în toată viața mea și voi ridica mîinile mele, chemînd numele Tău" (Psalmul 62, 5). Semnul Crucii în Vechiul Testament a fost prefigurată în binecuvîntarea lui Iacov; în ținerea mîinilor lui Moise în chipul crucii în timpul luptei cu Amalic (Ieșire 17, 11-12).

În Legea Darului, a Noului Testament, semnul crucii se face astfel: se împreună trei degete de la mîna dreaptă (degetul mare, arătătorul și cel mijlociu) și se duc la frunte, apoi la piept, la umărul drept și la umărul stîng, rostind cuvintele: „În numele Tatălui (la frunte), și al Fiului (la piept) și al Sfîntului Duh (la ambii umeri) după care apoi, lăsînd mîna în jos, zicem Amin!".

„În numele Tatălui", însemnează cinstirea lui Dumnezeu-Tatăl, Stăpînul tuturor. Coborîrea mîinii la piept, rostind cuvintele „și al Fiului", însemnează coborîrea Fiului lui Dumnezeu pe pămînt pentru mîntuirea noastră, iar ducerea mîinii de la umărul drept la cel stîng, rostind „și al Sfîntului Duh", însemnează împăcarea noastră cu Dumnezeu și împreunarea cu El prin harul Sfîntului Duh adus nouă de Dumnezeu-Fiul.

1246. Ca și îngenuncherea, ca și plecarea capului, ca și metania sau ca și ridicarea inimilor în sus la rugăciune, tot așa și semnul Sfintei Cruci făcut cu mîna este un semn care arată o ținută religioasă sau o stare sufletească de evlavie în fața lui Dumnezeu, Căruia trebuie să-I slujim și cu sufletul și cu trupul nostru (I Corinteni 6, 20; Filipeni, 1, 20). Potrivnicii crucii și semnelui ei sunt vrăjmașii crucii lui Hristos (Filipeni 3, 18-19).

Semnul Sfintei Cruci va vesti venirea a doua a Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, după mărturisirea Sfintei Scripturi care zice: „Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului venind pe norii cerului..." (Matei 24, 30-31). Acel semn este crucea, deoarece ea este semnul puterii și biruinței lui Hristos (I Corinteni 1, 18; Coloseni 2, 15).

Satana urăște foarte mult semnul Sfintei Cruci căci este arma cea nebiruită cu care Hristos l-a biruit și i-a prădat iadul și de aceea îndeamnă pe toți cei rătăciți de la adevăr și care îi slujesc lui, să hulească și să vrăjmească crucea lui Hristos, căci după cum cîinele fuge de bățul cu care a fost lovit, tot așa și dracul fuge de crucea care îi amintește că prin ea a fost bătut.

SFÎNTA ÎMPĂRTĂȘANIE

1247. Pregătirea pentru Sfînta Împărtășanie este de două feluri: trupească și sufletească. În general ea constă din următoarele părți:

1. Spovedania, mărturisirea păcatelor, fără de care nimeni nu se poate împărtăși, nici chiar clericul. Numai copiii pînă la șapte ani sunt scutiți de spovedanie.

2. Împăcarea cu toți oamenii. Nimeni nu se poate împărtăși certat cu cineva și neîmpăcat, sau avînd răutate, ură și gînd de răzbunare asupra cuiva. Dumnezeu, fiind dragoste, primește la cele sfînte numai pe cei care iartă și trăiesc în dragoste.

3. Înfrînarea de la mîncare de dulce și de la orice poftă și necurăție trupească. Soții sunt datori să țină cel puțin șapte zile de curăție înainte de Sfînta Împărtășanie și încă trei zile după Sfînta Împărtășanie. Credincioșii sunt datori să țină curăție și să postească miercurea, vinerea și în cele patru posturi cînd se împărtășesc. În caz de boală grea, preotul le rînduiește un post mai scurt, după caz. Cei care se împărtășesc între posturi sunt datori să postească cel puțin trei pînă la șapte zile, înainte de Sfînta Împărtășanie. Creștinii sunt datori să se înfrîneze înainte de primirea celor sfînte, de băutură, de tutun, distracții, glume, zavistie, clevetire etc.

4. Împlinirea canonului dat de duhovnic. Credincioșii nu se pot împărtăși fără învoirea duhovnicului lor și fără împlinirea canonului rînduit de el la spovedanie, afară de caz de boală sau alte împrejurări grave, cînd pot primi cele sfînte în orice situație s-ar găsi cel în cauză.

5. Rugăciunea. Credincioșii sunt datori să se roage mai înainte de primirea Sfîntei Împărtășanii în mod deosebit. Să citească în ajun din Ceaslov, din Psaltire și Acatistier, să facă după putere metanii, închinăciuni, milostenie la săraci și alte fapte bune. În mod deosebit sunt datori să citească seara, Acatistul Mîntuitorului, Paraclisul Maicii Domnului, Canonul de pocăință, Canonul îngerului păzitor și Canonul Sfîntei Împărtășanii, iar dimineața cele douăsprezece rugăciuni. După primirea celor sfînte, credincioșii trebuie să citească rugăciunile de mulțumire.

1248. *Cine se poate împărtăși?*

Cine are viața curată, neprihănită; cine are știința gîndului său curată, cine nu are impedimente canonice și este dezlegat de duhovnic, poate să se împărtășească, iar cine nu este mărturisit și dezlegat de duhovnic și n-a făcut canonul dat, nici nu se poate apropia de împărtășanie. Că și o dată în an de se va împărtăși, ca Iuda este, care o dată s-a împărtășit și a intrat satana în el și L-a vîndut pe Domnul.

Dacă nu-i vrednic cineva, nici o dată pe an să nu se împărtășească. Ai văzut ce zice în Cuvîntul 53, Sfîntul Ioan Gură de Aur: „Și voi, preoților, care dați Preacuratele Taine, nu mică muncă zace asupra voastră, dacă știți pe cineva nevrednic, de-l veți împărtăși cu aceste Preaînfricoșătoare și Preasfînte și Dumnezeiești Taine.

Și dacă te temi tu, o preotule, că cel ce vine la tine este sachelar, adică general, sau ipat, adică prefect, sau voievod sau cel ce este cu coroană pe cap, adică împărat, și te temi că se va supăra că nu-i dai împărtășania, dacă te temi tu, adu-l la mine! Tot trupul meu îl voi da să-l ardă, mai înainte de a da Trupul cel Preasfânt și Preacurat celui nevrednic. Tot sîngele meu îl voi vărsa mai înainte de a da Sîngele, atît de înfricoșat și Preasfânt la cel ce nu-i vrednic".

1249. Nimeni din oameni nu poate să pretindă că s-a pregătit vreodată cît trebuie pentru primirea înfricoșatelor Taine ale Trupului și Sîngelui Domnului. Dar nici nu trebuie să cadă în deznădejde și neglijență, din pricina acestei nevrednicii. Noi suntem datori să ne pregătim după puterea noastră, iar pe cele ce nu putem a le împlini să le lăsăm pe seama milei și îndurării lui Dumnezeu, Care n-a venit să cheme pe cei drepți, ci pe cei păcătoși la pocăință și Care știe totdeauna și neștiința, și neputința noastră.

1250. Preabunul, Preaînduratul, Preamilostivul și Atotștiitorul Dumnezeu nu cere de la om cele ce sunt peste puterea lui. Așadar, de la cel bolnav și neputincios El nu cere post, privegheri, mătăanii și altele de acest fel pentru a se putea împărtăși cu Sfintele Taine, nici de la cel sărac nu pretinde milostenie, ci numai trei lucruri:

1. Spovedanie curată și împăcare cu toți.

2. Smerenie a inimii, cu umilință.

3. Rugăciune de mulțumire, adică să se roage în toată vremea lui Dumnezeu și să-I mulțumească pentru boala, suferința, neputința și sărăcia ce i s-au dat, căci atît sărăcia, cît și boala și suferința smeresc inima omului. „Inima înfrîntă și smerită, Dumnezeu nu o va urgisi".

1251. Cele mai de seamă condiții pentru cel ce voiește a se împărtăși cu Sfintele și Preacuratele Taine ale lui Iisus Hristos Domnul, acestea ar fi:

Mai întîi, fie că sunt clerici sau mireni, să fie spovediți de toate păcatele lor la duhovnicii lor.

A doua condiție este să fi ajutat cel puțin nouă ore înainte de a se împărtăși cu Sfintele Taine.

A treia condiție sau regulă este să aibă blagoslovenie de la duhovnicul său și să-și citească molitfele cele rînduite după Ceaslov. Iar după împărtășire să-și citească mulțumirile.

A patra condiție sau regulă este să aibă blagoslovenie de la duhovnicul său de a se împărtăși, să nu aibă nici un gînd rău sau de mînie asupra cuiva. Iar mai cuprinzător, după cum ne învață Sfîntul Ioan Gură de Aur, să aibă viață neprihănită și știința gîndului său curată.

1252. Dacă cineva nu poate citi cînd are a se împărtăși cu Sfintele și Preacuratele Taine să roage pe cineva să-i citească rugăciunile și moliftele de împărtășire, iar el să le asculte cu evlavie.

1253. Pregătirea cu evlavie și sîrguința ne este cerută și înainte de a ne împărtăși cu Sfintele și Preacuratele Taine, și după ce Le-am primit, deoarece

mai ales întru această vreme caută diavolul să ne ispitească și să ne jefuiască de bogăția cea duhovnicească pe care am primit-o prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului.

1254. Femeile care se află în rînduiala lunilor nu au voie să intre în biserică timp de șapte zile și nici cu soții lor nu au voie a fi împreună, nici de a se împărtăși cu Sfintele Taine.

Unele călugărițe, care bizuindu-se pe niște vedenii de-ale lor, au îndrăznit a intra în biserică în vremea scurgerii de sânge a lor și mai ales au ajuns la atîta nebunie de s-au împărtășit cu Sfintele Taine în acea vreme, pentru această mîndrie și nebunie a lor, mare osîndă și muncă vor avea de la Dumnezeu, atît ele cît și acei preoți care au îndrăznit să le dea voie să facă acest lucru.

1255. Cei nevrednici de a se împărtăși cu Sfintele Taine nu numai că trebuie să fie deosebiți spre canonisire, dar nici în biserică să nu stea în timpul liturghiei celor credincioși, ci să iasă din biserică odată cu cei chemați.

1256. Trebuie să știm că nu numai acei creștini ce primesc Preacuratele Taine cu nevrednicie se vor munci în veci, ci mult mai mare muncă vor lua acei preoți care, știind pe cineva nevrednic, îl vor împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului.

1257. Tuturor celor ce vor să se apropie de înfricoșătoarele Taine ale lui Hristos le dăm acest sfat potrivit, care este o cale de mijloc. Așadar, ei nu trebuie nici toate a le arunca la Dumnezeu și să se lenevească, nepregătindu-se după putere; dar nici, silindu-se la nevointă după puterea lor și ostenindu-se, să li se pară că toate le-au isprăvit și să se mîndrească, pârîndu-li-se că au împlinit tot și că se pot apropia cu toată vrednicia de Sfintele Taine.

1258. Cel ce se pregătește să se împărtășească, trebuie să se înfrîneze și de la masa de seară, iar cei căsătoriți să se înfrîneze de la soțiile lor în sfințele posturi, în sîmbete, duminici și sărbători, precum și cel puțin o săptămîină înainte de a primi Sfintele Taine și trei zile după ce s-au împărtășit. Însă această înfrînare de la împreunare, atît în posturi, cît și în zilele amintite, trebuie să se facă cu învoirea ambilor soți pentru a petrece în post și rugăciune, după cum ne învață Sfîntul Apostol Pavel (I Corinteni 7,5; Sfîntul Timotei canonul 5, 13; Sfîntul Dionisie canonul 3; Sfîntul Simeon Tesalonicianul, canonul 9, 16, ș.a.).

La fel și clericii sunt datori să se înfrîneze de la soțiile lor cîteva zile înainte și după săvîrșirea Sfintei Liturghii, pentru vrednicia Sfintei Împărtășanii.

1259. Totdeauna, înainte de a te împărtăși, după ce ți-ai făcut metaniile, după ce ai părăsit păcatul și ți-ai făcut canonul dat de preot, înainte de a te împărtăși trei zile cel puțin n-ai voie să bei vin nici să mănînci de dulce sau cu untdelemn. Iar în afara postului, fără spovedanie, fără canon și fără o săptămîină de post sau măcar trei zile nu te poți împărtăși. Cel puțin trei zile înainte de a te împărtăși să nu mănînci cu untdelemn și să nu bei vin, numai mîncare uscată. Așa este rînduiala cu Sfînta Împărtășanie, fraților.

1260. Mai fericiți și mai cucernici sunt cei care măcar șapte zile înainte de a se împărtăși cu Preacuratele Taine se înfrînează de la împreunarea cu

soțiile lor și se pregătesc cu post și cu rugăciune stăruitoare. Pentru că dacă Moise a primit poruncă de la Dumnezeu să curățească pe poporul lui Israel cu post, cu rugăciune și cu înfrînarea de la soții, trei zile înainte de a se pogori El pe muntele Sinai, spre a se face vrednici nu de a se sui pe Sinai, ci de a se apropia de poalele muntelui pe care urma să se pogoare Dumnezeu, oare cu cât mai mare pregătire ar trebui să aibă acei creștini care se apropie nu de muntele Sinai, ci de însuși Dumnezeu? Atunci s-a zis că dacă cineva se va atinge de muntele Sinai, unde trebuia să se pogoare Dumnezeu, cu pedeapsa uciderii va sfârși (Ieșire 19, 12). Creștinii care nu se apropie de muntele Sinai, ci vor să se atingă și să se împărtășească cu Trupul și Sângele Fiului lui Dumnezeu, de nu se vor pregăti pe sine mai mult ca aceia, cum vor scăpa de pedeapsă pentru negrijă și neevlavie față de focul dumnezeirii pe care vor să-l primească?

1261. Cel ce se împărtășește cu Preacuratele Taine trebuie să aibă mare grijă și de paza celor cinci simțuri: văzul, auzul, mirosul, gustul și pipăitul. Acestea, după mărturia Sfântului Prooroc Ieremia, sunt ferestrele prin care intră în sufletul nostru moartea păcatului (Ieremia 9, 21)

Trebuie, apoi, să ne păzim limba pentru a nu vorbi minciuni, glume și alte cuvinte deșarte și putrede, deoarece, zice Sfânta Scriptură: „Mulți au căzut prin uneltirile limbii” (Isus Sirah 20, 18-19). Trebuie să postească nu numai limba de cuvinte deșarte, dar nici mâna să nu se atingă de lucru străin, să nu îndrăznească să iscălească acte nedrepte și nici să pipăie cu ea cele ce duc la păcat. Să postească și piciorul spre a nu se duce unde nu-i place lui Dumnezeu.

1262. Cel ce vrea a se împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului să se silească să-și câștige smerenia inimii și să-și păzească știința gândului său (conștiința) curată și neprihănită față de toți.

1263. Este bine ca fiecare creștin să se mărturisească de toate păcatele la duhovnicul său și de la el să ceară sfat dacă se poate sau nu împărtăși cu Sfintele și neprețuitele Taine ale lui Hristos. Să știe și să aibă încredere că numai episcopilor și preoților li s-a dat să fie economi ai Tainelor lui Dumnezeu, iar ei, orientându-se după scumpătatea și iconomia sfintelor canoane, au puterea de a hotărî în Biserică timpul când cineva are voie să se împărtășească cu Sfintele Taine ale Trupului și Sîngelui Domnului.

1264. Sfânta Împărtășanie, fiind strâns legată de Spovedanie, se poate da, cu dezlegarea duhovnicului, în cele patru posturi, sau cel mai des odată pe lună pentru cei mai evlavioși și cel mai rar la Sfintele Paști. Însă numai după săvârșirea canonului dat. Sfântul Ioan Gură de Aur recomandă credincioșilor că se pot împărtăși cel mai des de douăsprezece ori pe an, la cele douăsprezece praznice împărătești, cu dezlegarea duhovnicului lor, „însă cu frică și cu cutremur, ca să nu luăm osîndă în loc de hrană și moarte în loc de viață” (**Împărțirea de grîu**, Cuvintele 53 și 54).

1265. Datoria preotului este pînă acolo ca să-și dea silința să cerceteze cu toată atenția pe cei ce vin la spovedanie, dacă nu au vreun păcat opritor de la împărtășirea cu Sfintele Taine ale lui Hristos.

Dacă duhovnicul a cercetat cu tot dinadinsul și nu a găsit la ei unele ca acestea, el nu are vină, ci toată greutatea pedepsei trece asupra celor care, știindu-se muștrați de conștiința lor pentru vreun păcat, nu voiesc să-l spovedească și îndrăznesc așa, cu obrăznicie și cu necurăție de suflet, să se apropie de Sfînta și dumnezeiasca Împărtășanie, spre a fi socotiți de oameni curați, cinstiți, asemenea cu aceia care într-adevăr sunt vrednici și cinstiți. Pedepsa unora ca aceștia mai întîi o arată Sfîntul și dumnezeiescul Apostol Pavel, cînd zice așa: „Să se cerceteze omul pe sine și apoi să mănînce din Pîine și să bea din Pahar. Că cel ce mănîncă și bea cu nevrednicie, acela mănîncă și bea lui osîndă, nesocotind Trupul Domnului" (I Corinteni 11, 28-29).

1266. Nu mică muncă zace asupra preotului și diaconului acelora care știind pe cineva avînd vreun păcat opritor, vor îndrăzni să dea voie să se împărtășească. Și pentru ca să poți să-ți dai seama cît de mare este hotărîrea Sfîntului Ioan Gură de Aur de a nu se face vinovat de Trupul și Sîngele Domnului și de a nu da Preacuratele Taine la cei nevrednici, îți ajunge să-ți aduci aminte că acest Sfînt și dumnezeiesc Părinte a zis că: de sufletul său se va despărți mai înainte de a da Sîngele Stăpînesc celor nevrednici, și iarăși că-și va vărsa tot sîngele său, decît să dea Sînge atît de înfricoșat celui ce nu se cuvine!

1267. Chiar dacă ar fi voievod, chiar eparh, chiar cel încununat cu coroană, dacă se apropie cu nevrednicie, oprește-l: mai mare stăpînire ai tu decît acela... Sfîntul Ioan Gură de Aur zice: „De ți s-ar încredința ție să păzești curat pentru turmă vreun izvor de apă, apoi dacă ai fi văzut vreo oaie avînd la bot mult noroi, oare ai fi lăsat-o să plece jos, ca să tulbure curgerea?

Iar acum nu izvor de apă, ci de Sînge și de Duh încredințîndu-ți-se ție, și văzînd pe cel cu păcat mai cumplit decît noroiul că se apropie, nu te scîrbești? Nu îl oprești? Și ce iertare vei lua?"

1268. Cei ce sunt opriți un timp de la Sfînta Împărtășanie se pot împărtăși cu pogorămînt numai în caz de primejdie de moarte, adică de accidente, de operație, internare în spital pentru mai mult timp etc. De asemenea, femeile însărcinate se pot împărtăși în luna a noua, orice oprire canonică ar avea, cu condiția că după naștere să țină în continuare canonul dat de duhovnic.

1269. Nu pot fi împărtășiți nici chiar pe patul de moarte, creștinii ortodocși care refuză cele sfînte; cei care s-au lepădat de credință; cei care au părăsit Biserica și s-au dus la secte; cei demenți, adică cei care nu pot judeca cu mintea și nu se pot spovedi; cei în agonie care nu au apucat să fie mai înainte spovediți și împărtășiți; cei îndrăciți (demonizați); cei care hulesc pe Dumnezeu și îl înjură, chiar și pe patul de moarte; cei care au săvîrșit păcate împotriva

Sfintului Duh pînă în ceasul morții și nu s-au pocăit; cei deznădăjduți care vor să-și pună capăt zilelor; cei cu totul robiți pînă la moarte de beție, de grele păcate trupești, furii de cele sfinte și cei care nu vor să ierte nici pînă la moarte pe aproapele lor.

1270. Buna grijă pe care trebuie să o aibă creștinii este cea că atunci cînd vor vedea pe cineva din familie sau din rudeniile lor că s-a îmbolnăvit, să cheme repede preotul și să-l sfătuiască să-și mărturisească amănunțit toate păcatele sale pe care ține minte că le-a făcut în viață; și aceasta făcîndu-se, preotul, dacă va găsi de cuviință, să-l împărtășească; dar dacă este o situație aproape de moarte, negreșit să-l împărtășească, căci în această situație are voie și dezlegare canonică să-l împărtășească pe muribund cu Sfintele Taine, chiar de ar avea și păcate grele (în cazul acesta cel ce moare fiind primit ca tîlharul de pe cruce). Apoi, dacă, prin voia lui Dumnezeu, după primirea Sfintelor Taine se va face sănătos, atunci, de a avut vreo oprire, să rămîna întru pocăință anii prevăzuți de canoane.

1271. Poate veți spune: „Dar dacă s-a pus atîta strictețe pentru cel ce greșește - spre a nu se apropia de Sfintele Taine - mai bine este să nu mă împărtășesc deloc, sau numai la sfîrșitul vieții". Mare păcat veți face de veți judeca astfel. Strictețea sfintelor canoane nu s-a pus pentru ca să oprească pe cineva de la împărtășanie, ci pentru a nu se apropia cineva nepregătit de împărtășanie și pentru a face roade de pocăință. Celui ce face fapte vrednice de pocăință, duhovnicul are dreptul să-i scurteze timpul de pocăință și să-l apropie de Preacuratele Taine. Nimeni să nu aleagă ce este rău, adică să se apropie prea des de Sfintele Taine fără evlavie și pregătire, sau din lene și deznădejde să se depărteze prea mult de ele, ci, cu smerenie și cu dreaptă socoteală, să țină calea de mijloc. Și aceasta pentru că la toată fapta bună, zic Sfinții Părinți, marginile sunt ale dracilor, iar mijlocul este al lui Hristos, mijlocul fiind calea împărătească pe care au călătorit toți Sfinții spre cer.

1272. *Care ar fi calea de mijloc în vederea împărtășirii cu Sfintele Taine ale lui Hristos?*

Împărtășirea cu Sfintele Taine este strîns legată de spovedanie. Iar spovedania, după porunca a șaptea a Bisericii, trebuie să se facă pentru creștinii mireni măcar de patru ori pe an, în cele patru posturi. Tot astfel și la împărtășirea cu Sfintele Taine, dacă cineva dintre creștini nu este oprit de duhovnicul său, este bine să se împărtășească în toate sfintele posturi de peste an. Dacă unii duc o viață curată, cu post și rugăciune și cu milostenii la săraci, se pot împărăși și o dată pe lună, sau măcar o dată la patruzeci de zile. Însă toate, atît depărtarea, cît și apropierea de împărtășirea cu Preacuratele Taine, rămîn la aprecierea duhovnicului fiecăruia, care are puterea de a dezlega în această privință, orientîndu-se după scumpătatea și economia sfintelor canoane și după cît va cunoaște că a sporit cineva în îndreptarea sufletului și în lucrarea roadelor pocăinței (cf. Sfintul Ioan Gură de Aur; Sfintul Simeon Tesalonicianul).

1273. *Ce ne puteți spune de împărtășirea copiilor pînă la vîrsta de șapte ani? Necesită spovedanie?*

Copiii cei nevinovați pînă la vîrsta de cinci ani, este bine să-i împărtășiți, dacă se poate, și în fiecare duminică. Iar copiii de 6-7 ani, mai ales acum, este bine să fie spovediți și apoi împărtășiți, că astăzi copiii văd și aud multe sminteli, în casă, la televizor și peste tot, nefiind supravegheați de părinți.

La fel și despre cei bătrîni și bolnavi zice Sfîntul Simeon al Tesalonicului: „Cei bătrîni și bolnavi, care nu au impedimente canonice, este bine să se împărtășească mai des și în sărbătorile mari”.

1274. Pe copii, pe cei cu viață curată, pe bătrîni și pe văduve, care postesc toate posturile și duc viață curată, să-i spovedești și să-i împărtășești de două ori în posturile mari, la început și la sfîrșit, după cum se pot și ei pregăti și-și fac canonul rînduit. Iar pe cei ce nu vor să postească, care nu vin la biserică regulat, care înjură, fură, se îmbată, fumează, nu se împacă cu aproapele, care trăiesc în grele păcate trupești și sufletești, care se spovedesc foarte rar, care nu țin curățenia tot postul, care avortează și se păzesc să nu aibă copii, precum și celor ce nu ascultă de părinți și nu fac milostenie, li se dă canon după pravilă, se opresc de la Sfînta Împărtășanie și li se dă numai aghiasmă mare la sfîrșitul postului.

1275. *Cum credeți că ar fi mai bine să se împărtășească monahii și creștinii mireni, la cîtă vreme și în ce condiții?*

Eu cred că în vremea de acum, prin sfintele noastre mănăstiri, atît cele de monahi, cît și cele de monahii, ar fi bine ca schimonahii și schimonahiile, precum și monahii și monahiile cele bătrîne care pot lua parte la toată pravila Bisericii din fiecare zi și noapte, să se împărtășească cu Sfintele și Preacuratele Taine ale lui Hristos o dată pe săptămîină și mai ales duminica. La fel și monahii, monahiile, frații și surorile care sunt bolnavi și nu pot veni la biserică, să fie împărtășiți la chilie ca și cei de mai sus. Bineînțeles că acest lucru trebuie făcut numai cu pregătirea cuviincioasă după a lor putere față de această Sfîntă și dumnezeiască Taină, și dacă vor avea blagoslovenia și sfatul duhovnicului.

În ce privește monahii și monahiile, frații și surorile din soboarele sfintelor mănăstiri, care se ostenesc cu diverse ascultări spre folosul obștesc și spre mîntuirea sufletului lor, aceștia cred că ar fi bine măcar o dată pe lună să se mărturisească și să se împărtășească cu Sfintele și Preacuratele Taine, pregătindu-se după putere: cu post, cu înfrînare, cu rugăciune și cu spovedanie, apoi cu pacea conștiinței lor față de Dumnezeu, față de aproapele și față de lucruri, și dacă nu vor avea oprire de la Părintele duhovnic.

În ce privește creștinii mireni care se silesc după puterea lor la lucrarea tuturor faptelor bune și la viață curată, aceștia cred că ar fi bine măcar o dată la 40 de zile să se spovedească și să se împărtășească cu Sfintele și Preacuratele Taine ale lui Iisus Hristos. Iar dacă nu vor arăta deosebită rîvnă și nu se vor sili cu toată dragostea și evlavia, spre acest lucru de sfințire și de întărirea sufletelor

lor, apoi măcar în cele patru posturi de peste an, negreșit să se spovedească și să se împărtășească de nu vor avea oprire de la duhovnicii lor.

1276. *Spuneți-ne ceva despre împărtășania călugărilor, despre deasa împărtășanie.*

Călugării din mănăstiri, dacă au duhovnic bun, să se spovedească cât mai des. La noi spovedania, cum vedeți, e o dată pe săptămână, vinerea. Da, am călugări foarte treji, care vin de două-trei ori pe săptămână la mărturisire: „Părinte, n-am fost la Utrenie; părinte, am rămas în urmă cu canonul; părinte, am mâncat înainte de masă”, sau te miri ce. Dacă îl muștră conștiința, el vine, îi pui mâna pe cap, îl dezlegi și se ușurează.

Așa că și călugării bătrâni și bolnavi se pot împărtăși o dată pe săptămână; ceilalți, dacă le dă voie duhovnicul, se pot împărtăși, cel mai rar, la patruzeci de zile, cel mai potrivit, o dată pe lună.

1277. *Avem vreun temei la Sfinții Părinți pentru împărtășirea la patruzeci de zile?*

Da, avem la Sfântul Simeon al Tesalonicului. El zice că o dată la patruzeci de zile fiecare să se pregătească și să se împărtășească, dacă n-are vreo oprire canonică.

În caz de moarte, dacă vezi că omul este gata, îi dai împărtășania. Nu-l mai poți opri în caz de moarte; iar dacă nu moare și mai trăiește, face în continuare canonul dat. Așa să știți.

1278. *Se poate împărtăși cineva fără să se spovedească?*

Nu. Niciodată. Și în caz de moarte și de altceva, nu. Întîi spovedania și apoi să se împărtășească.

1279. Cei ce doresc o deasă împărtășanie spun: noi vrem să ne împărtășim cât mai des pentru a urma, astfel, pe primii creștini care se împărtășeau, pe vremea Sfinților Apostoli, aproape în fiecare zi. Intr-adevăr, este bună rîvna și fapta aceasta. Însă orice rîvnă sau faptă bună, dacă este lipsită de smerenie și de dreapta socoteală, nu numai că nu folosește pe cel care o lucrează, dar îl duce și la muncă. Dacă cineva dorește să se împărtășească mai des, asemenea primilor creștini, să știe că nu este de ajuns dorința de a urma pe aceia cu faptele. Dacă atunci cînd Biserica era la începuturi, a fost puțină vreme acest obicei al deseii împărtășiri, trebuie să vedem și în ce fel era viața primilor creștini. După ce vom afla aceasta, să facem o comparație între viața noastră și cea a lor, iar de vom fi asemenea lor, să îndrăznim, ca și dînșii, să ne apropiem de Preacuratele Taine.

1280. Să nu creadă cineva că fericirea lui constă în a se împărtăși cât mai des, ci să știe că împărtășirea presupune o bună pregătire, după putere, cu smerenie, zdrobire de inimă și cu evlavie nefățarnică.

1281. Un lucru, însă, trebuie să rețină cei ce voiesc să se împărtășească mai des: Acestea pe care ei le doresc sunt „Sfintele Sfinților” și să audă ce zice în această privință Sfântul Ioan Hrisostom: „Vezi că atunci cînd zice preotul sau

diaconul «Sfintele Sfinților», înseamnă că «dacă nu este cineva sfânt să nu se apropie». Nu numai curat de păcate, ci și sfânt! Dumnezeieștile Taine se fac pricinuitoare de mare muncă la cei care se împărtășesc cu nevrednicie" (Cuvîntul 27 la Epistola întâia către Corinteni). Și dumnezeieștile canoane același lucru hotărăsc, „Sfintele se dau celor sfinți, iar sfințenia se capătă prin post și rugăciune" (Sinodul VI Ecumenic, Canonul 29 și Cartagina, 4).

1282. Trupul și Sângele Domnului se poate mânca și mai des atunci cînd ne ferim de păcate și cînd avem viață neprihănită și știința gîndului nostru curată și neosîndită. A ne împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului este chiar poruncă de la Dumnezeu - ca toți, de la prunci, pînă la cei mai bătrîni - să se împărtășească cel puțin o dată pe an. Acest lucru ni se arată prin închipuire cu mielul pascal din Vechiul Testament (Ieșire 12, 1-28, Numeri 9, 1-14).

1283. Creștinii - oricît de buni ar fi ei înaintea lui Dumnezeu și oricîte minuni ar face - nu pot săvîrși Taina frîngerii pîinii, ci numai episcopii și preoții.

Trebuie să știi, că împărtășindu-te cu Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, fie că ai mânca chiar acum carne și sânge din trupul Lui de pe cruce, fie că mănînci pîinea și vinul slujit de preoți, același lucru este. Sfîntul Apostol Pavel, spune: „Paharul binecuvîntării pe care îl binecuvîntăm, nu este oare, împărtășirea cu Sângele lui Hristos?! Pîinea pe care o frîngem, nu este oare, împărtășirea cu Trupul lui Hristos?!" (I Corinteni 10, 16). Deci, nu este o închipuire; cine nu are această credință este rătăcit și nu are mîntuire (Romani 14, 23). Despre acest Sânge Euharistic, ni se spune: „Sângele lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat" (I Ioan 1, 7).

1284. Acel creștin care se apropie de împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu mare evlavie și pregătire, se învrednicește de nenumărate daruri și foloase duhovnicești cum sunt:

1. Se unește cu Hristos după har, căci cel ce mănîncă Trupul și bea Sângele lui Hristos rămîne întru El și El întru dînsul (Ioan 6, 56);
2. Are viață veșnică întru El și va trăi veșnic (Ioan 6, 53-58);
3. Va fi înviat spre viață veșnică în ziua cea de apoi (Ioan 6, 54);
4. In cel ce se unește cu Hristos prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Lui, vine să locuiască Dumnezeu, făcîndu-Și în el sălaș (Efeseni 3, 17; I Ioan 3, 24; Ioan 14, 20; 15, 4);
5. Cel ce se împărtășește cu Trupul și Sângele Domnului are pe Hristos viețuind în el (Galateni 2, 20; 4, 19);
6. Unul ca acesta sporește și crește în lucrarea celor duhovnicești (Efeseni 4, 15-16; Coloseni 1, 6-7);
7. Celui ce se împărtășește cu credință, cu evlavie și cu umilință îi aduce curățire de păcate, sfințire, luminare și viață veșnică (Sfîntul Ioan Damaschin, Rugăciunea a cincea pentru împărtășanie);

8. Aduce, de asemenea, sfințire trupului și sufletului, alungă nălucirile și curăță patimile, aduce îndrăzneală către Dumnezeu, îndreptare și întărire a vieții spre înmulțirea faptelor bune și spre desăvârșire (Sfintul Vasile cel Mare, Rugăciunea a șasea pentru împărtășanie);

9. Această Sfântă Taină aduce bucurie duhovnicească și sănătate trupului și sufletului (Sfintul Chirii al Alexandriei, Rugăciunea a patra de mulțumire după Sfânta Împărtășanie).

1285. Două sunt împărtășirile, fiindcă și omul este îndoit: una este împărtășania cea tainică a Jertfelnicului, prin care credincioșii se împărtășesc în chip simțit cu Trupul și Sângele Domnului, iar a doua împărtășanie este cea duhovnicească, prin care credincioșii se împărtășesc în chip duhovnicesc și gânditor din dumnezeiasca și Sfânta Liturghie (**Războiul Nevăzut**, Cuvînt înainte).

Deci, și participarea în duh la Sfânta Liturghie dă credincioșilor chip de împărtășanie și de unire a lor cu Dumnezeu.

Această unire se săvîrșește prin cunoaștere, înțelegere și iubire, fiindcă prin prezența la Sfânta Liturghie credincioșii se găsesc sub raza duhovnicească a Cinei celei de Taină, și au puterea de a fi părtași la ea cu gândul și cu mintea și cu inima, numai de vor urmări cu toată atenția slujba Sfintei Liturghii. Printr-o astfel de participare ei pot câștiga sfințenia în chip moral.

Această Împărtășanie se împărtășește prin miridele (părțile) scoase pentru numele fiecăruia. Prin această păticeă ei se împărtășesc de sfințenie, precum despre aceasta arată Sfintul Simeon Tesalonicianul: „Căci prin atingerea acestor părțile de Trupul Euharistic al Domnului nostru Iisus Hristos, Sfintul Har se comunică și sufletelor care au fost scoase de la Proscomidie. Și dacă omul este dintre cei evlavioși sau dintre cei ce au greșit, dar s-au pocăit, atunci, nevăzut, el se împărtășește de Har, primind în multe cazuri și folos trupesc”.

1286. Acei care ies din biserică mai înainte de vreme și nu voiesc a lua parte la această gânditoare și duhovnicească împărtășire, adică nu voiesc a asculta cu evlavie slujba Sfintei Liturghii pînă la capăt, se afurisesc ca și acei credincioși care se întorc de la împărtășirea Sfintei Euharistii fără motive binecuvîntate.

1287. Sunt două feluri de împărtășiri:

Împărtășirea cea tainică a Jertfelnicului, adică împărtășirea cea cu Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos și împărtășirea cea duhovnicească și gânditoare.

Dacă cineva nu poate să se împărtășească cu cea dintîi, ori de cîte ori dorește, apoi cu cea de-a doua se poate în orice vreme și în orice loc, numai de va fi lucrător neobosit al poruncilor lui Iisus Hristos și stăruitor în sfînta rugăciune.

Să mai știi și aceasta: Cu Sfintele și Preacuratele Taine, oricît de sfîntă viață ar avea cineva, numai o singură dată pe zi se poate împărtăși, pe cînd cu împărtășirea cea duhovnicească și gânditoare se poate împărtăși de mai multe ori pe zi, numai să fie treaz cu mintea și cu inima.

Aceasta o spune și Cuviosul Părinte Nicodim Aghioritul, care zice așa: „Măcar că tainic nu putem primi pe Domnul nostru Iisus Hristos mai mult decât o dată pe zi, însă duhovnicește și gânditor, Il putem primi în tot ceasul și în fiecare minut, prin lucrarea poruncilor Lui, iar mai ales prin rugăciunea cea duhovnicească și gânditoare”.

1288. *Oare trebuie să se pregătească cineva pentru această duhovnicească și gânditoare împărtășire?*

Despre aceasta tot Sfântul Nicodim Aghioritul grăiește așa: „Iar ca să te împărtășești de această gânditoare împărtășanie, fă așa: întoarce-te cu inima la Dumnezeu și văzînd cu o scurtă vedere, de o parte păcatele tale, iar pe de alta pe Dumnezeu, mîhnește-te pentru vătămarea ce I-ai făcut Lui, și atunci cu toată smerenia și credința, roagă-L a binevoi a veni în sufletul tău cel sărac cu mare dor, ca să-l tămăduiască pe el și să-l împuternicească împotriva vrăjmașilor lui”.

Iar cînd vrei să te silești și să lupți împotriva vreunei poftes ale tale sau faci vreo lucrare de faptă bună sau ca să păzești vreo poruncă, fă acestea toate cu scopul ca să fie primit de către Dumnezeu, Care totdeauna ți le cere. După aceasta, întoarce-te la Dînsul, strigă-L cu multă dorire să vie cu darul Său să te tămăduiască și să te slobozească de vrăjmași, ca numai El singur să stăpînească inima ta. Și aducîndu-ți aminte de rugăciunile cele mai înainte zise la împărtășirea cea tainică, zi cu inima aprinsă: Cînd, Doamne al meu, să Te primesc? Altădată? Cînd? Și celelalte...!

De vei voi ca să te împărtășești duhovnicește mai cu bun chip, îndreptează și pune din seara cea mai dinainte, toate asprele petreceri și lucrările faptelor bune și tot lucrul bun ce ai a-l face, în scopul acesta, adică pentru a primi duhovnicește pe Domnul tău.

Și dis-de-diminează, cum se face ziuă, socotește ce e bine, cu bună norocire, ce fericire este întru acel suflet care cu credință se împărtășește tainic de Preasfînta Taină a Euharistiei. Fiindcă întru aceasta se cîștigă iară faptele cele bune, cele pierdute, și se întoarce sufletul iarăși la frumusețea cea mai dinainte și se face părtaș de rodirile plinătății patimii lui Dumnezeu însuși.

Și de la Taina Împărtășirii, treci la duhovniceasca împărtășire, și socotind aceste bunătăți, aprinde în inima ta o mare dorire, ca să-L primești pe El duhovnicește și gânditor și după ce te vei aprinde de dînsa, întoarce-te către Domnul și zi-i Lui: „Fiindcă, Doamne al meu, nu pot să Te primesc întru această zi tainic, prin Preasfînta Taină a Euharistiei - fiindcă întru aceasta se cîștigă iarăși faptele bune cele pierdute și se întoarce sufletul iarăși la frumusețea cea mai dinainte și se face părtaș de rodirile și de plățile Patimii Fiului lui Dumnezeu însuși - a te primi pe Tine după vrednicie acum duhovnicește și în tot ceasul și în fiecare zi, pentru a-mi da o nouă putere asupra vrăjmașului meu și mai ales asupra acelei patimi și vrăjmaș căruia ca să-i plac și să-i fac voia lui, mă împotrivesc și fac război cu Tine” (Nicodim Aghioritul, **Războiul Nevăzut**)

Deci, toți cîți doresc adeseori și nu pot lua tainică împărtășire, adică nu se pot cumineca cu Hristos însuși, Cel ce se află în Sfintele Taine, și jertfelnic sau biserică nu au la îndemîină, sau care se află în lume și sunt oprîți de duhovnic nu pentru vreo greșală a lor, ci pentru răutatea ce îi stăpînește și obiceiul cel răzvrătit, aceștia zic, fiindcă au dorire și dragoste să se împărtășească tainic cu Domnul Iisus Hristos, pot primi pe Hristos întru sine duhovnicește și gînditor, precum zice și Nicolae Cabasila în **Tîlcuirea Sfintei Liturghii**: pentru că Hristos Cel ce se află în Taine gînditor și nearătat și nevăzut le dă lor sfințenia cea din Taine, după chipul care știe El (N. Cabasila, **Despre viața în Hristos**, cap. 42-43 și 45).

1289. Fericiți și de trei ori fericiți sunt acei monahi și acei creștini care pururea se silesc și pururea doresc să primească pe Mirele Hristos, în cămara cea tainică a inimii lor, fie prin tainica și Sfinta Împărtășanie, cea cu Sfîntul Trup și Sînge al Domnului Iisus Hristos, fie prin cea duhovnicească și gînditoare. Căci întru amîndouă aceste împărtășiri El a făgăduit să Se sălășluiască și să rămîină în noi, zicînd: „Cel ce mănîncă Trupul Meu și bea Sîngele Meu, acela rămîne întru Mine și Eu întru el” (Ioan 6, 56). Iar pentru duhovniceasca împărtășire, cea prin lucrarea poruncilor, iarăși zice: „De Mă iubește cineva pe Mine, acela va păzi cuvîntul Meu și Tatăl Meu îl va iubi pe el și vom veni și locaș la dînsul vom face”.

1290. Ne putem împărtăși cu adevărat în cinci feluri, în Biserica lui Hristos.

Prima împărtășire și cea mai importantă este cea cu Trupul și Sîngele Domnului.

A doua cale de împărtășire, după Marele Vasile, este împărtășirea duhovnicească pe calea rugăciunii celei gînditoare a inimii. Poți să vii în biserică și chiar dacă ești oprit de preot să te împărtășești pe cîțiva ani, te poți împărtăși de o mie de ori pe zi și mai mult, pe altă cale, pe calea rugăciunii. Dacă vii în biserică și zici rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”, cu toată inima, de cîte ori ai suspinat după numele lui Iisus, de atîtea ori te-ai împărtășit cu Hristos.

Al treilea fel de împărtășire este pe calea lucrării poruncilor lui Hristos. Mîntuitorul a spus să postim, ne-a arătat cum să postim; a zis să ne rugăm, ne-a arătat cum să ne rugăm; a spus să primim pe cel străin, să adăpăm pe cel însetat, să hrănim pe cel flămînd, să cercetăm pe cei închiși și să iertăm pe cei ce ne greșesc.

A patra împărtășire este prin auz. Cum? Eu sunt oprit de preot pe atîția ani de la împărtășire, fie că sunt femeie sau bărbat. Dar merg la biserică și ascult cu evlavie Sfînta Liturghie, Apostolul, Evanghelia, Heruvicul, Axionul, și predica preotului. Dacă ascult cu evlavie cuvîntul Domnului, de cîte ori am luat un înțeles duhovnicesc prin auz, de atîtea ori m-am împărtășit cu Hristos.

Al cincilea fel de împărtășire este pe calea miridelor, a părțicelilor ce se scot pentru noi la Sfînta Liturghie. De aceea nu putem pune la Sfînta

Liturghie pe cei bețivi, pe cei ce înjură, pe cei ce trăiesc necununați, pe sectari, pe cei ce se sinucid. Pentru că acea părticică care se scoate, reprezintă fața aceluși suflet.

Acestea patru din urmă sunt căi de împărtășire, pe calea lucrării faptelor bune, dar nu înlocuiește pe cea dintâi.

1291. *Dacă un neoprotestant se împărtășește pe cele patru căi, dar nu se împărtășește cu Trupul și Sângele Mîntuitorului, poate avea nădejde de mîntuire?*

Nu! Nu are nici o valoare, pentru că este rupt de Biserica lui Hristos și nu are Darul preoției. Acela îi sectar, om rătăcit. Așa-i, măi băiete! Nu putem noi schimba ceea ce a întemeiat Hristos pentru toată lumea. El a zis: „Luați, mîncăți, acesta este Trupul Meu; beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu ...” (Ioan 6, 53)

1292. *Ce trebuie să fac cînd slujesc Sfînta Liturghie și primesc pe Hristos?*

Cînd vrei să slujești și să te împărtășești cu Trupul și Sângele lui Hristos, trei lucruri ești dator să faci: să fii împăcat cu toți, să te spovedești și să-ți faci canonul de rugăciune. Cu aceste trei întotdeauna apropie-te, iar fără acestea niciodată să nu îndrăznești a te apropia de cele sfinte ca să nu arzi în focul cel dumnezeiesc.

1293. *Dacă se întîmplă ca preotul să verse din Sfintele Daruri, ce canon primește? La o sfîntă biserică un preot bătrîn s-a împiedicat de o persoană care stătea să treacă peste ea.*

Mare păcat au persoanele care stau în calea preotului bătrîn, cînd el iese cu Sfintele Daruri, căci le poate vărsa. S-a întîmplat la mai mulți preoți bătrîni. Sfintele încă nu-s sfințite, dar preotul pentru asta este oprit un timp de la Sfînta Liturghie, iar cel care a fost piedică preotului, este oprit trei ani de la Sfînta Împărtășanie.

Dacă ar fi Sfintele sfințite și s-ar vărsa din Sfîntul Potir, atunci preotul nu mai poate sluji un timp și trebuie să-i dea arhierul canon.

La noi la biserică lumea se îngrămădește în față să le pună potirul pe cap, cînd iese la sfîrșit cu Sfintele Daruri.

Ei, lumea! Cîte capete, atîtea minți. Sunt biserici în țară unde nu se pune la nimeni. Preotul, dacă poate să pună puțin Sfîntul Potir, să-l atingă de capul omului, bine, dacă nu, nu are nici o obligație. Asta-i un obicei local, nu este general.

1294. Mare osîndă va avea acel preot nebun care a făcut Sfînta Liturghie prin casele unor creștini și a îndrăznit de a da Sfintele și Preacuratele Taine pe mîna mirenilor, spre a le usca ei pe la casele lor și a se împărtăși singuri cu ele, oricînd ar voi. Deoarece această lucrare sfințită de a se usca Sfintele și Preacuratele Taine nu se poate face în alt loc, fără numai în Sfîntul Altar și numai pe Sfînta Masă și numai a preoților fiind această lucrare și nu a celor nesfînțiți mireni.

SFÎNTA LITURGHIE

1295. Dintre toate slujbele pe care le face Biserica noastră universală, cea mai puternică este Sfînta Liturghie, fiind coroana tuturor slujbelor.

1296. În Sfînta Liturghie este cuprinsă toată taina economiei în trup a lui Iisus Hristos, de cînd a venit pe pămînt și pînă S-a înălțat la cer. Ea le cuprinde pe toate cele șapte laude. Hristos se aduce pe Sine jertfă, avînd o dată intrare în Sfînta Sfințelor, făcînd veșnic o răscumpărare înaintea Tatălui.

1297. Sfînta Liturghie este întreaga jertfă a Mîntuitorului pentru mîntuirea lumii.

1298. Ai văzut frăția ta ce este Sfînta Liturghie? Este toată drama Crucii și toată taina mîntuirii neamului omenesc!

1299. *Care este înțelesul tainic, mistic și dogmatic al Sfintei Liturghii?*

Sfînta și Dumnezeiasca Liturghie, în înțelesul ei mistic ne pune nouă înaintea „întreaga comoară dogmatică și morală a Bisericii Ortodoxe”. Primul și cel mai însemnat caracter al Sfintei Liturghii este acela că jertfa liturgică este cu totul identică cu jertfa de pe Golgota, cu singura deosebire că jertfa lui Hristos a fost sîngeroasă, iar jertfa liturgică este nesîngeroasă. Apoi, jertfa de pe Golgota s-a săvîrșit o singură dată și a avut destulă putere să ispășească toate păcatele lumii, în timp ce jertfa liturgică se săvîrșește neconținut pînă la sfîrșitul veacurilor, scopul ei principal fiind de a da fiecărui creștin în parte mîntuirea întreagă cîștigată de Domnul nostru Iisus Hristos prin jertfa Sa sîngeroasă. Sfînta Liturghie are caracter de jertfă și de cină. În cadrul Sfintei Liturghii, pîinea și vinul se prefac prin harul Duhului Sfînt în Trupul și Sîngele Domnului, care apoi se împart în dar celor vrednici. De aceea Sfînta Împărtășanie se mai numește Euharistie, Cina Domnului, Paharul Binecuvîntării, ospățul Dragostei, Sfînta Cuminecătură etc. (A se vedea pe larg **Explicarea Sfintei Liturghii** de N. Cabasila; **Invățătura de credință Ortodoxă**, ed. 1952; **Mărturisirea Ortodoxă** etc).

1300. *Sfînta Liturghie se aduce numai pentru iertarea celor pomeniți, vii și morți, sau și pentru iertarea și mîntuirea tuturor oamenilor?*

Sfînta Liturghie se aduce ca jertfă numai pentru cei drept credincioși. În prima parte a Sfintei Liturghii pot să stea la biserică și cei nebotezați, adică catehumenii. În cadrul Sfintei Liturghii se fac rugăciuni de obște pentru mîntuirea tuturor oamenilor, cum ne învață Sfîntul Apostol Pavel. Nominal însă, la Sfînta Liturghie se pomenesc numai cei drept credincioși și cei cărora le îngăduie sfințele canoane, care nu au oprire canonică de a li se scoate miride (**Invățătura de credință Ortodoxă**, ed. 1952, cap. 278; **Pravila Bisericească** a lui Nicodim Sachelarie).

1301. *Ce ne învață Sfinții Părinți despre efectele și importanța Sfintei Liturghii?*

Nu este ceva mai de folos nouă și mai iubit de Dumnezeu ca jertfa Sfintei Liturghii, pentru că ea este lucrarea Mîntuitorului și învierea oamenilor și părășania Lui cu noi. Sfînta Liturghie este mai presus decît toată rugăciunea

și lauda și se cade a ne griji de lucrarea aceasta, dumnezeiască, căci pentru ea este toată rugăciunea ce se face în Biserică și aceasta este slujba care se face de cele mai multe ori în zilele vieții noastre (după Sfântul Simeon al Tesalonicului).

Sfânta Liturghie „este miezul, încoronarea și desăvârșirea celorlalte slujbe prin care aducem laudă și mulțumim lui Dumnezeu. Ea este totodată și singura slujbă creștină întemeiată și săvârșită de însuși Mântuitorul”, numită și cununa celor șapte laude ale Bisericii. În timpul Sfintei Liturghii se prefac Sfintele Daruri în Trupul și Sângele lui Hristos. Prin jertfa Sfintei Liturghii ne facem părtași de Dumnezeieștile Taine, pe care le primim ori de câte ori suntem vrednici. De jertfa aceasta se fac părtași și cei răposați în dreapta credință „care se împărtășesc în chip nevăzut” de Hristos, prin pomenirea la Sfântul Altar, spre iertarea păcatelor. Multe și mari sunt foloasele Sfintei Liturghii, pentru cei care participă cu credință la biserică. Împreună cu noi, însuși Hristos cu sfinții îngeri și toți sfinții sunt de față.

1302. *Cine poate fi pomenit la Sfânta Liturghie și cine nu poate fi pomenit dintre vii și morți?*

La Sfânta Liturghie pot fi pomeniți toți binecredincioșii creștini care nu au anumite piedici canonice. Dintre cei vii nu se pot pomeni la Sfânta Liturghie păgânii, necredincioșii, apostatații, ereticii, cei nebotezați, cei ce au păcate împotriva Duhului Sfânt, adică hulitorii de Dumnezeu și cei care se împotrivesc Adevărului cu știință și voință. Nu pot fi pomeniți la Biserică cei ce au murit în necredință, în eres, în sectă, sinucigașii și copiii morți înaintea botezului ca și cei avortați (A se vedea **Pidalionul și Pravila Bisericeasca** de Arhim. Nicodim Sachelarie, ed. 1940).

1303. Pentru a săvârși Sfânta Liturghie, trebuie să ai viață sfântă. Astfel, nu te poți apropia! Acolo este foc dumnezeiesc!

1304. Să știi că la Sfânta Liturghie, orice mișcare, orice greșeală cât de mică, este păcat de moarte. Fii cu frică de Dumnezeu, să nu greșești de moarte, o, preotule!

1305. În timpul Sfintei Liturghii, duminica, să nu călătorești și să mergi regulat la Biserică!

1306. *Dacă nu avem Sfânta Liturghie în fiecare zi la mănăstire, cum ne putem mântui?*

Nu numai liturghia te mântuiește. Nu auzi ce spune Sfântul Grigorie Sinaitul? „Cine are rugăciunea minții, are și liturghia, are și toată pravila Bisericii tot timpul”. D'apăi acei care au trăit în pustie, cum a fost Sfântul Marcu de la peșteră, la care s-a dus Sfântul Serapion, de 95 de ani nu văzuse om, acela stătea la slujbă? Era în timpul prigoanelor. Și ai văzut, când se ruga era stîlp de foc de la pământ pînă la cer. „Dar cei care au trăit în pustie ani de zile, cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, și se împărtășeau la trei-patru ani, oare pentru nevrednicie se împărtășeau așa rar?”

Auzi ce spune Sfântul Efrem: „Biserici aveau pe limbile lor și altare în inimile lor”. Totdeauna erau în comuniune cu Dumnezeu în rugăciune. Pentru că rugăciunea care se face în biserică este rugăciune obștească. Dar nu cumva să rămânem numai la aceasta și să nu avem o rugăciune proprie, că ne înșelăm. Că spune Sfântul Teofan Zăvorâtul: „Vai de cei ce au înghețat la rînduiala tipicului bisericesc și n-au rugăciunea lor proprie!”

1307. *Nu este păcat ca atunci cînd este liturghia, eu să-mi zic rugăciunea inimii sau altă rugăciune și să nu fiu atent la slujbă?*

Nu-i adevărat! Pentru că are mare legătură liturghia inimii cu cealaltă de la Sfântul Altar. Aceasta este o rugăciune obștească și are mare putere, mai ales Sfînta Liturghie, și o ajută pe cea din inimă. Că dacă vine o prigoană și te-ai dus într-o pustie, sau într-un sat, sau într-un bordei, mai ai liturghie?

În măsura în care se roagă, auzi ce zice Sfântul Nicodim Aghioritul, mintea este preot, inima este altar; jertfa care se aduce pe acest altar este alegerea și buna voință, că de bunăvoie aleg să mă rog lui Dumnezeu, iar mirosul de bună mireasmă, tămîia, care se ridică de pe altarul inimii este rugăciunea - să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămîia înaintea Ta. Omul este un fel de biserică în biserică.

În zadar te duci în altarul ăsta, dacă nu ai rugăciunea cea din inimă. Puțin îți folosește. De aceea, mergerea la biserică îți ajută foarte mult ca să întărești rugăciunea din inimă, dar nu o schimbă pe aceea. Tocmai rugăciunile și momentele Sfîntei Liturghii, dacă tu ai lucrare lăuntrică, îți întăresc această lucrare. Mai mult îți învăpăiază inima de dragostea lui Dumnezeu, cînd auzi momentele Sfîntei Liturghii, cînd iese cu Sfintele Daruri, căci credința vine prin auz.

Ai văzut că a întreat cineva pe Sfântul Nichifor: „Dacă merg în biserică, să ascult strana și liturghia și celelalte, sau să zic rugăciunea inimii?”. Dacă n-ai sporit în rugăciunea minții, ascultă cu mare atenție liturghia și strana, că te ajută să te concentrezi cu mintea în inimă. Foarte mult te ajută.

Iar dacă ai ajuns la rugăciunea de sine mișcătoare a minții, este ca ceasul, ai pornit inima, eu dorm și inima mea veghează. Permanent inima se roagă. Atunci și fără să vrei vei rămîne cu rugăciunea asta lăuntrică și în timpul Liturghiei și în timpul celorlalte rugăciuni, că ajungi la o rugăciune de sine mișcătoare. Permanent se roagă inima. Neîncetat, cum zice apostolul.

SFÎNTA SCRIPTURA

1308. Mîntuitorul spune: Cercetați Scripturile, căci ele mărturisesc pentru Mine. Deci știm din gura lui Hristos că Sfintele Scripturi sunt mărturii ale lui Dumnezeu. Proorocul David zice: În calea mărturiilor Tale, Doamne, m-am desfătat ca de toată bogăția. Mare adevăr este în aceste cuvinte. Cine aleargă pe calea mărturiilor sau pe calea dumnezeieștilor Scripturi și pe calea înțeleșurilor duhovnicești din ele, pururea se veselește de înălțimea tainelor care se află în ele.

1309. Duhul Sfint însuși fericește pe omul care cearcă mărturiile Lui, adică cearcă cu de-amănuntul înțelesul duhovnicesc al Sfințelor și dumnezeieștilor Scripturi.

1310. Pentru care pricină caută omul cu toată inima pe Dumnezeu în calea Scripturilor? Pentru înțelegerea celor ce citește. Căci, rugându-se la Dumnezeu să-i deschidă ochii minții, înțelege taine mari și negrăite, atît cît este cu putință omului a înțelege, și atunci aleargă cu toată puterea pe calea poruncilor lui Dumnezeu.

1311. Cînd începeți a citi dumnezeiasca Scriptură, n-o citiți așa, ca pe oricare altă carte. Nu! Așa ne învață Sfinții Părinți: Iei Biblia, zici „Tatăl nostru”, faci trei metanii, faci Sfinta Cruce de trei ori asupra Bibliei și pe fața ta. Săruți Biblia și zici așa: Doamne, descoperă ochii mei și voi cunoaște minunile din Legea Ta! Și iarăși: Doamne, arată-mi mie cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale, pentru că Biblia este plină de Duhul lui Dumnezeu și noi ne rugăm să ne deschidă Dumnezeu ochii minții, să înțelegem ceea ce citim și să mulțumim lui Dumnezeu.

1312. Orice creștin are voie să citească Sfinta Scriptură, dar nu oricine are dreptul de a învăța, de a tălmăci cuvîntul Scripturii. Dreptul acesta îl are numai Biserica, care este stîlp și temelie a adevărului (I Timotei 3, 15).

Deci, oricine învață în Biserică trebuie să învețe așa cum a învățat Biserica dintotdeauna. Pentru aceasta, trebuie oameni bine pregătiți, cunoscători ai dreptei credințe. De ce dreptul de a învăța îl au numai episcopii, preoții și diaconii este ușor de înțeles, cînd ne gîndim că Mîntuitorul a dat putere de-a învăța Sfinților și păstorilor (Matei 28, 20). Nu mulțimilor, ci numai apostolilor. Apostolii erau trimiși de Hristos să învețe. Iar Sfîntul Apostol spunea: „Cum vor propovădui dacă nu au trimitere?” (Romani 10, 15). Deci dreptul la propovăduire îl are numai cel trimis. Or, episcopii sunt urmașii legitimi ai apostolilor.

1313. Sfinta Scriptură cuprinde trei înțelesuri:

1. înțelesul după literă, obștesc, gramatical, verbal sau istoric;
2. înțelesul alegoric, metaforic, mai înalt sau sufletesc;
3. înțelesul spiritual duhovnicesc. După cum spun Sfinții Părinți cei vechi ai Bisericii, cei simpli la cunoștință să se mulțumească cu înțelesul cel obștesc și istoric (după litera Scripturii), cei mai înaintați să pătrundă cu înțelegerea și în sufletul Scripturii, iar cei desăvîrșiți cu fapta și înțelegerea, pot cuprinde înțelesurile mai adînci ale Sfintei Scripturi.

1314. Dar, oare frații mei, toți pot a se îndeletnici cu citirea Sfințelor Scripturi? Da, cu adevărat da. Dar oare toți pot a și înțelege Sfintele Scripturi? Nu, cu adevărat nu. Și pentru ce acest lucru? Pentru că în Sfintele Scripturi „sunt unele lucruri anevoie de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc ca și pe celelalte scripturi, spre a lor pierzare” (II Petru 3, 16).

Deci trebuie a ști cu întemeiere că nu oricine are dreptul sau chemarea de a înțelege și a explica Sfinta Scriptură, ci numai Biserica, prin persoanele cărora

li s-a încredințat de la Dumnezeu această chemare. Căci în Biserică nu toți au aceeași chemare și același dar. Fiecare are un anumit dar și o anumită chemare, pe care alții nu o pot avea, după cuvântul lămurit al marelui Apostol Pavel, care zice: „Pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică, întâi pe Apostoli, al doilea pe prooroci, al treilea pe învățători...” apoi zice: „Oare toți sunt apostoli? Oare toți sunt prooroci? Oare toți sunt învățători...? (I Corinteni 12, 28-30; Efeseni 4, 11). De aceea, fiecare este dator a-și vedea darul și chemarea sa pe care o are de la Dumnezeu și să nu voiască a-și însuși unele daruri și chemări pe care nu le are. Același mare Apostol Pavel ne arată acest adevăr zicând: „Fiecare, fraților, întru ce a fost chemat, întru aceasta să rămână înaintea lui Dumnezeu” (I Corinteni 7, 20-24).

Așadar, fiindcă nu toți suntem apostoli, nu toți prooroci, nu toți dascăli, nu toți avem cuvântul înțelepciunii și al cunoștinței și al deslușirii duhurilor (I Corinteni 12, 4-6; Romani 13, 6). De aceea nu toți putem a înțelege Scripturile și iarăși: fiindcă nu tuturor ni s-a dat înțelepciunea și știința (III Regi 3, 9-12; 4, 29; Proverbe 2, 6; Ecclesiast 2, 26; Daniel 2, 20; 12, 22-23; Luca 21, 15; I Corinteni 2, 12). De aceea nu toți putem a înțelege și a explica Sfintele Scripturi.

1315. Trebuie să înțelegem că nimeni nu are voie să talmăcească Sfintele Scripturi, așa cum i s-ar părea lui, nici nu are voie să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu pînă nu va fi trimis de conducătorii Bisericii, care sunt așezați în fruntea ei de Sfinții Apostoli (Tit 1,5). Căci „cum vor propovădui, de nu vor fi trimiși?” (Romani 10, 15). Prin citirea Sfintelor Scripturi se naște în noi credința (Faptele Apostolilor 13, 48; 17, 11; Ioan 5, 39; Romani 10, 10-11; 16, 26); însă nu tot cel ce citește Sfintele Scripturi, le poate înțelege, ci are nevoie de un povățuitor care poate să-l călăuzească pe el și să-i descopere adevărul din ele (Faptele Apostolilor 8, 31-35; 13, 12; 14, 1; 16, 30-34, ș.a.). Deoarece mulți învățați au vrut a înțelege Sfintele Scripturi după capul lor, și nu s-au lăsat călăuziți de cei ce aveau de la Dumnezeu darul învățaturii și al deslușirii, s-a umplut lumea de eresuri și s-au făcut dezbinări în Biserică (I Corinteni 12, 4-6).

1316. Nu auziți ce spune Apostolul Pavel? „Cît ați fost prunci în Domnul nostru Iisus Hristos, v-am hrănit cu laptele cel cuvîntător al Evangheliei, că nu erați în stare să mîncăți hrana vîrtoasă”. Așa se întîmplă în Scriptură. Sunt cuvinte tari și hrană tare în Scriptură, pentru cei desăvîrșiți, nu pentru poporul de la țară. Dacă unui copil care sugă la pieptul mamei lui, i-aș da să mănînce carne, îl hrănesc sau îl omor? Il omori. De ce? Pentru că are dinți de lapte, moi. Așa pățește cel ce se bagă în Sfînta Scriptură cu dinții înțelegerii de lapte. De aceea spune Sfîntul Grigorie de Nyssa: „Nu spargeți oasele Scripturii, avînd dinții înțelegerii voastre de lapte, ca să nu pieriți”.

1317. Nu-i de vină Scriptura că s-au înecat atîția nebuni și atîtea secte s-au făcut! Nebuni sunt cei care iscodesc Scriptura mai presus de puterea lor. Auzi ce spune Sfîntul Grigore de Nyssa: „Nu spargeți oasele Scripturii, avînd dinții înțelegerii de lapte”. Ca și cum i-ai da unui copil de clasa I lecții de universitate.

Așa-i și cu Sfinta Scriptură. Nu te băga! Sunt locuri foarte adânci. Și cei mai mari din sfinți au ocolit locurile cele grele, pentru că este înțelepciunea lui Dumnezeu.

1318. Dacă te-ai lua numai după litera Evangheliei, te-ai face sectar.

1319. Sfinta Scriptură este ca o fântână cu adâncime fără fund, fiindcă în ea este cuprinsă înțelepciunea lui Dumnezeu, care nu are margini. Dacă cineva însetat ar veni la o fântână și ar voi să bea toată apa, s-ar îneca în ea, dar dacă va scoate din ea cu ciutura și de acolo cu paharul, va bea, se va răcori, fără de primejdie. Cine este omul acela nebun care ar voi să se bage într-o apă adâncă fără să știe a înota? Sfinta Scriptură are oase, după cum spun Sfinții Părinți ai Bisericii și nimenea avînd dinții înțelegerii sale de lapte, să nu îndrăznească a sparge cu ei oasele tari ale Scripturilor dumnezeiești, căci se va vătăma pe sine și se va pierde.

Mulți începători de erezii din vechime au îndrăznit să se afunde în marea Scripturii cea fără fund și s-au înecat duhovnicește, pierzîndu-se pe sine și pe toți cei care i-au urmat. Nu toți au vîrsta duhovnicească la fel și de aceea, nu toți pot înțelege Sfinta Scriptură la fel.

1320. După cum ierburile și florile cele binemirosoare, ca busuiocul, menta și altele, cu cît le freacă cineva mai mult în palme și le pipăie, cu atît mai mare mireasmă aduc celor ce fac aceasta, și precum scafandrii, care merg pe fundul mării ca să caute mărgăritare, cu atît se afundă mai mult în adîncurile cele mari ale oceanului, cu atît află mărgăritare mai de mare preț, așa se întîmplă și cu cuvintele dumnezeieștii Scripturi. Dacă le citim la suprafață, sau le ascultăm la suprafață, după literă, ne folosim într-o mică măsură, dar dacă cercăm adîncul lor tot mai mult, aduc sufletelor noastre tot mai mult folos.

1321. Sunt unii oameni, numiți scafandrii, care se bagă în adîncul oceanelor și pe fundul mărilor, și caută acolo mărgăritare care adesea se găsesc în scoicile de pe fundul mării. Dar ca să găsească un mărgăritar ca acela, cîtă osteneală trebuie să-și ia asupra-le aceștia, primejduindu-și uneori chiar viața.

Așa ni se cade și nouă credincioșilor, care avem credința dreptmăritoare și dumnezeiescul botez, să ne afundăm pururea în dumnezeieștile Scripturi, să adîncim pururea mintea noastră în dumnezeieștile și prea adîncile înțelesuri ale ei, căci numai așa vom afla mărgăritarele cele preasfinte și preafolositoare pentru mîntuirea sufletelor noastre.

1322. Sfinta Scriptură este foarte adîncă și cine o citește fără tълmăci, fără să știe cum o explică Sfinții Părinți, se prăpădește. Dar nu-i de vină Sfinta Scriptură, că apa-i cuvîntul lui Dumnezeu. Ii de vină omul care se bagă în Sfinta Scriptură nepregătit și fără să înțeleagă lucrurile.

1323. Sfinta Scriptură este așa cum ai merge mata pe o cîmpie și găsești o fântână cu ciură. Și dacă ești însetat, doar n-o să bei toată fîntîna, cînd ți-e sete. Dar ce faci? Din fîntînă scoți apa cu ciutura, din ciură pui în căldare, din căldare în cană și din cană pui în pahar. Din pahar bei cît îți trebuie și fîntîna rămîne curată și tu ți-ai potolit setea.

1324. Nu înțelege oricine Sfânta Scriptură, fără numai acei care au învățat teologie și care au viața curată în Hristos, darul deslușirii duhurilor și Duhul Sfânt, în același duh în care s-a scris Scriptura.

1325. Cheia pentru deschiderea tainelor Sfintelor Scripturi este sfânta rugăciune curată, a inimii și a minții noastre.

1326. Fiecare se luminează din Scriptură, pe măsura curăției minții și a inimii lui.

1327. Iată, dacă am sta mâine cu toții în fața soarelui, și ar fi soarele la amiază, și unu-i cu un ochi, altu-i cu amîndoi, altul este miop, altul zărește numai oleacă cu amîndoi ochii, fiecare se împărtășește din lumina soarelui după măsura puterii lui cea văzătoare. La fel și cu mintea. După măsura în care ne-am curățit mintea și inima, putem înțelege Scriptura. Că de aici s-au făcut atîtea nenumărate secte și neghine ale satanei și strică toată înțelegerea Scripturii cu mințile lor stricate și nebune. S-au băgat în Scriptură și n-au avut povățuitor, ca să le-o tâlcuiască și să o înțeleagă.

1328. Cu cît pătrundem în Sfintele Scripturi mai adînc prin teologie și prin tâlcuire, cu atît ne dau și ele mai bogat mireasma Duhului Sfânt și înțelegem mai mult cuprinsul lor.

1329. Citirea Sfintelor Scripturi ne ajută la adunarea gîndurilor din risipire.

1330. Citirea Sfintelor Scripturi adună și luminează mintea.

1331. Prin citirea Sfintelor Scripturi mintea noastră se deșteaptă, se adună, se cucerește, se luminează și i se dă ei cunoștința de Dumnezeu.

1332. Una dintre cele mai mari fapte bune, dintre lucrările duhovnicești ale monahilor și ale creștinilor, în general, este citirea Sfintelor Scripturi, care este ca o trâmbiță ce deșteaptă și adună mintea în frica lui Dumnezeu.

1333. Precum trâmbița, răsunînd în vreme de război, deșteaptă curajul vitejilor spre luptă împotriva potrivnicilor, tot astfel și dumnezeieștile Scripturi deșteaptă rîvna luptătorilor duhovnicești pentru lupta cea bună împotriva patimilor și pentru nevoița și lucrarea faptelor bune. Pentru aceasta, ni se cade totdeauna să ne trezim cu întemeiere și cu multă sîrguință să ne lipim de citirea sfintelor și dumnezeieștilor Scripturi, care ne deșteaptă și ne învață cum să ne luptăm pentru a scăpa de patimi și de cursele vrăjmașilor celor nevăzuți. Citirea dumnezeieștilor Scripturi are darul de a ne aduna mintea care mereu se risipește și rătăcește la cele deșarte și nefolositoare.

1334. N-a numit Sfîntul Efrem citirea Scripturilor trâmbiță, ci trâmbițe ale Duhului Sfînt. Cum? Că în Sfînta Scriptură nu-i numai o trâmbiță. Nenumăratele învățături ale Duhului Sfînt, toate sunt trâmbițe, să ne trezească pe noi, creștinii. Și cînd citim în Sfînta Scriptură, să nu citim ca să treacă timpul, ci să luăm aminte, căci cuvîntul lui Dumnezeu nu are margini în înțelegerea lui duhovnicească.

1335. Dacă vor aduce diavolii îndoială asupra noastră pentru vreun stih din Sfînta Scriptură și ne-ar zice prin gînd: "vezi că nu este așa cuvîntul acesta, și

cum poate să fie așa?" și altele de acest fel, tu să zici către acel gând de îndoială sau de hulă: „Treci înapoia mea satano! Căci «cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, ca niște argint lămurit cu foc și curățit de șapte ori» (Psalmul 11, 6) și nimic nu este strîmb sau răzvrătit în ele. Ci toate sunt bune înaintea celor ce înțeleg și drepte celor ce află cunoștință. Iar eu sunt nepriceput și nu le cunosc”.

1336. Dacă citești ceva în Scriptură cu luare aminte, și dacă diavolul te duce la îndoială, și ți s-ar părea că ar fi ceva nedrept, nu căuta să iscodești mai departe, că așa s-au rătăcit sectarii. S-a umplut lumea de secte. Numai în Europa sunt câteva sute de secte. De aceea, că au luat Biblia după capul lor. Nebuni! Dacă eu nu știu să înot, de ce să mă bag într-o apă adîncă, într-o mare? Este de vină marea sau apa adîncă? Un rîu care curge repede este de vină, dacă eu, ca un nebun, m-am aruncat într-însul fără să știu a înota? Așa pășesc toți sectarii și toți creștinii cei neiscușiți care se bagă în Sfînta Scriptură cu înțelegerea lor.

1337. Ni se cuvine, deci, fraților, să zăbovim mai mult în citirea dumnezeieștilor Scripturi și în rugăciuni, căci de cîte ori vom vorbi cu Dumnezeu prin ele, de atîtea ori ni se sfințește sufletul și duhul. Trebuie să luăm aminte, cînd citim, să nu ne împiedice vrăjmașul, aducînd asupra noastră trîndăvie sau ispitindu-ne și zicînd către noi: „Fă înfii cutare și cutare lucru și după aceea vei citi!”. Să facem asemenea cerbilor însetați care aleargă la izvoarele apelor (Psalmul 41, 1), adăpîndu-ne din izvoarele cele duhovnicești ale Sfintelor Scripturi și din ele să ne răcorim limbile, mințile, inimile și sufletele noastre cele arse de văpaia patimilor și care însetează de „Dumnezeu Cel tare și viu” (Psalmul 41, 2). Cînd citim, să nu ne mulțumim numai să trecem filele cărții, ci să cugetăm la cele citite și să ascundem în inimi cuvintele lui Dumnezeu din Scriptură, ca prin ele să ne păzim a-I greși, după mărturia ce zice: „Intru inima mea am ascuns cuvintele Tale, ca să nu greșesc Tie” (Psalmul 118, 11). De asemenea, să nu uităm că prin citirea Sfintelor Scripturi și prin împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu putem să ne îndreptăm viața pe calea poruncilor Lui, după cum scrie în Psalmi: „Prin ce-și va îndrepta tînărul calea sa? Prin păzirea cuvintelor Tale” (Psalmul 118, 9).

1338. Unul dintre dumnezeieștii Părinți ne învață astfel: „Graiurile dumnezeieștilor Scripturi citește-le prin fapte și nu le întinde în multe vorbe, îngîmfîndu-te în deșert cu simpla lor înțelegere” (**Filocalia**, vol. 1, Sfîntul Marcu Ascetul). Și cu adevărat, așa au lucrat dumnezeieștii Părinți și prin fapte au cinstit Sfînta Scriptură sau, altfel zis, prin faptele lor au adevărit cele ce au citit în ele. Prin scrierea și prin lucrarea celor citite au propovăduit faptele cele bune.

SFÎNTA TRADIȚIE

1339. Trebuie ținută cu mare sfințenie Sfînta Tradiție, deoarece în Sfînta Scriptură nu este cu putință a afla cele spre mîntuire. Sfînta Scriptură ne învață multe să facem, dar nu ne arată cum. De exemplu: ne cere să ne botezăm, dar nu ne arată cum; să ne mărturisim, să ne împărtășim, să ne cununăm, dar nu și modul concret de realizare; să ne rugăm, dar nu ne arată cum, unde și cînd; să

facem semnul Sfintei Cruci pe fața noastră, după cea scrisă: „însemnatu-s-a peste noi lumina feței Tale Doamne" (Psalmul 4, 6) dar nu ne arată și cum. Dar cine ne-a învățat pe noi prin scriere, ca să ne închinăm spre răsărit? Care Scriptură ne arată graiul chemării Sfintului Duh de la sfințirea Preacuratelor Daruri sau la sfințirea pîinii și a paharului euharistic? Care învățătură din Sfinta Scriptură ne arată să facem binecuvîntarea apei botezului și sfințirea Hrisme (Sfintul și Marele Mir)? Care Scriptură ne învață despre întreită afundare a celui ce se botează și lepădările de satana de la Botez? Rugăciunea de doxologie, către Sfinta Treime (slavă Tatălui și Fiului și Sfintului Duh), din care Scriptură ne-a rămas?

Prin urmare, trebuie reținut că importanța și folosul Sfintei Tradiții provine din raportul strîns ce există între ea și Sfinta Scriptură, căci într-adevăr, ele stau într-un raport de unire și întregire reciprocă, bazat pe faptul că amîndouă cuprind în ele Sfinta Descoperire dumnezeiască și sunt pentru noi izvoarele acesteia. Deci, este cu neputință să se contrazică între ele sau să nu existe între ele raportul de reciprocitate.

1340. Unele proorocii despre Mîntuitorul le-au adus Sfinții Evangheliști din Sfinta Tradiție, care este mai veche decît Sfinta Scriptură. Așa este aceasta care zice că Mîntuitorul Se va chema „Nazarinean".

SFÎNTUL IOAN BOTEZĂTORUL

1341. La Bobotează, cînd se face aghiazma, părinții de la Athos nu mai bagă Sfinta Cruce, ci iau mîna Sfintului Ioan și o bagă în vase cu apa de izvor, zicînd: „în Iordan botezîndu-Te Tu, Doamne". Și dacă are să fie pace în Grecia și belșug, cînd o scoate din apă, mîna se deschide singură și iar se închide de trei ori, semn că Dumnezeu este cu această mîna care s-a atins de creștetul Său în Iordan.

1342. Să nu fie casă de creștini unde să nu fie icoana Sfintului Ioan Botezătorul și unde să nu vă rugați acestui mare prooroc și înger în trup și înaintestătător al tuturor cetelor dreptilor, cum îl numește Biserica.

SFÎRȘITUL LUMII

1343. Spun Sfinții Părinți că pentru patru pricini trebuie să fie sfîrșitul lumii. Ca să se arate dreptatea lui Dumnezeu în toată desăvîrșirea ei; ca să se arate nedreptatea oamenilor față de poruncile lui Dumnezeu; să se pedepsească păcatele și fărădelegile lumii de la întemeierea ei pînă la sfîrșitul veacurilor și ca să se răsplătească faptele bune ale dreptilor pe măsura credinței și a răbdării lor.

1344. *Cum trebuie să înțelegem semnul apocaliptic 666, de care se vorbește în Apocalipsă, capitolul 13, versetul 18?*

Numărul 666 este un număr alegoric, simbolic. Unele grupări sectare cred, în mod literal, că va fi o „pecete" pusă pe fruntea sau pe mîna dreaptă a anumitor creștini vrednici de pedeapsă. In Biserica Ortodoxă, cel mai bine explică sensul acestui număr Sfintul Andrei, episcopul Cezareei. Astfel, primul 6 - spune acest

sfînt - simbolizează mînia fără judecată; al doilea 6 simbolizează mintea plină de tulburare; iar al treilea 6 simbolizează pofta fără rațiune. Toate aceste trei patimi vor stăpîni pe mulți creștini în veacul de pe urmă, adică răzbunarea, necredința și desfrînarea.

1345. Pînă la sfîrșitul lumii vor veni multe răni peste popoarele lumii: robie, războaie, foamete, secetă, boli, holeră, ciumă, tulburări; dar toate acestea vor veni amestecate cu mila lui Dumnezeu.

1346. Fericit și de trei ori fericit este creștinul acela care în fiecare ceas și în fiecare zi pune ceva în traistă pentru veacul viitor. Cele ce le pune sunt faptele lui cele bune.

1347. Știți dumneavoastră ce vremuri trăim? Noi suntem cei de pe urmă! Ar trebui numai să plîngem toată ziua! Dar nu simțim. Trăim în nesimțire, că așa au trăit și cei dinainte de potop. Iată, așa-i și acuma.

1348. Frații mei, gîndindu-ne la sfîrșitul lumii, să ne gîndim la sfîrșitul nostru. N-avem treabă cînd are să fie sfîrșitul lumii. Poate are să fie peste 100 de ani, poate peste 1000. Cînd o vrea Dumnezeu. Noi să ne gîndim la sfîrșitul nostru. Sfîrșitul meu e sfîrșitul lumii. Dacă eu mor peste un ceas, ce-mi pasă mie, sau ce mă privește că lumea va mai trăi? Dacă eu mă duc la groapă mîine, pentru mine lumea s-a terminat și eu mă duc în lumea cea veșnică. Cu ce mă duc? Cu ce am pus în traistă! Cînd pornești la drum, ți-ai pus merinde de acasă, ți-ai pus ceapă, ți-ai pus cozonac, ți-ai pus sticla cu vin, ți-ai pus încălțări, ți-ai pus brîu, ți-ai pus căciulă, ți-ai pus bundița de frig. Toate ți le-ai pus în traistă. Cînd stai la popas, ce scoți din traistă? Ce-ai pus, nu? Acea și găsești.

Vom găsi un pahar de apă dat în numele Domnului, o vorbă bună, o milostenie făcută. Dacă am ajutat pe fratele nostru, dacă ne-am rugat pentru cei ce ne-au necăjit să le facă Dumnezeu bine, nu rău; dacă n-am pomenit numele diavolului, dacă ne-am rugat, dacă am postit, dacă am privegheat, dacă am citit dumnezeieștile Scripturi, dacă am ajutat pe cel necăjit, pe cel sărman, dacă am îmbrăcat pe cel gol, dacă am primit pe cel străin. Toate le vom găsi dacă le-am pus în traistă, pe drumul cel veșnic.

SFATUL

1349. „Cei ce nu au cîrmuire, cad ca frunzele!” și „mîntuirea stă întru mult sfat”, zice Sfînta Scriptură. Intotdeauna, cînd vrem să facem ceva, să întrebăm. Oare cînd mergem pe un drum pe care nu-l cunoaștem, nu întrebăm? „Măi, dacă eu o iau la stînga sau la dreapta, nu mă rătăcesc? Incotro să apuc?”. Și nu greșește omul, că întreabă. Iar dacă nu întreabă, atunci mai ales se rătăcește, că nu nimerește. Cu atît mai mult la cele duhovnicești.

1350. La toată nedumerirea pe care o ai în viață, mai întîi aleargă la rugăciune, cu lacrimi către Preabunul Dumnezeu, iar după ce te vei lumina cu rugăciunea preacurată, du-te și cere sfatul duhovnicului frăției tale sau, în lipsa lui, al altor Părinți pe care îi ai la evlavie.

1351. Niciodată să nu dai sfat nimănui, pînă cînd nu l-ai trăit tu! Cel ce dă sfat, dar el nu l-a trăit, este ca izvorul de apă pictat pe perete. Iar cel care vorbește din experiența sa, seamănă cu un izvor de apă vie!

1352. De multe ori ne folosesc nouă și spusele elinilor.

SFINȚII

1353. Ieșiți afară cînd nu-i lună, și-i cerul înstelat frumos, și vedeți că o stea luminează mai mult, alta mai puțin. Așa stau sfinții în ceruri, diferit. Că după mărimea și bogăția slavei lui Dumnezeu, sunt străluciți după faptele lor. Preadrept și Preasfînt este Dumnezeu să răsplătească fiecăruia după faptele lui. Acolo o să vedem noi care sunt cetele Bisericii, care sunt stelele cele luminate și cele mai puțin luminate.

1354. Imi aduc aminte că eram copil cînd mi-am pus în gînd să merg la mănăstire. Aveam un moș în sat la mine, Neculai Sava. Un moș după tată, care nu s-a căsătorit toată viața și ducea viață sfîntă și era dascălul bisericii. Avea o barbă mare, albă. Și cînd a auzit că vreau să plec la mănăstire, mi-a dat un ceaslov mic, cu slovă veche. Și știți ce am citit eu întîi în ceaslovul acesta cu slovă veche? Condacul zilei de astăzi. Și scria acolo: „Ca o pîrgă a firii, Ție, Săditorule al făpturii, lumea îți aduce, Doamne, pe purtătorii de Dumnezeu mucenici”, și altele...

Auzi ce sunt sfinții lui Dumnezeu? Sunt pîrga firii omenești. Dumnezeu are tot dreptul să ia din toate popoarele lumii pîrgă, că El a făcut toate popoarele. El le dă viață, El le dă hrană, lumină, apă, căldură și tot ce le e de trebuință, întru El și prin El ne mișcăm. Nu putem să clipim o dată din ochi fără Dumnezeu, pentru că viața din noi e de la El și întru El trăim, prin El ne mișcăm.

SFINTELE ICOANE

1355. Ce-s acestea, icoane? Căci sectanții zic că icoanele sunt idoli! Ia să-ți spun eu! Cine a făcut primele icoane?

Dumnezeu a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa. La Sfîntul Ioan Damaschin spune că prima icoană o face Dumnezeu, adică pe om, după chipul și asemănarea Sa. El a făcut, dar ne-a poruncit nouă să nu facem.

Iată, citește la Ieșire (23-29). Vezi în Biblie că tot ce este în biserică este făcut cu porunca lui Dumnezeu. Și icoanele și catapeteasma și sicriul Legii Domnului și heruvimii slavei și veștmintele preoților și mitra arhierilor și cădelnițele și sfeșnicul cu șapte lumini, toate.

Nu i-a zis Dumnezeu lui Moise? Moise, fă aceasta! Moise, ia și fă o ladă de salcîm și o poleiește toată cu aur! Moise, fă doi drugii de salcîm îmbrăcați cu aur, și lada să aibă verigi, ca să bați drugii și să ridici sicriul Legii. Moise, pune în lada aceea Tablele Legii, pe care ți le-am dat Eu pe Muntele Sinai. Pune șarpele de aramă, pe care l-a făcut cînd îi mîncau șerpii în pustie, pune toiagul lui Aaron, care a înfrunzit cînd a rezemat de sicriul legii cele 12 toiage, căci al

lui Aaron în noaptea aceea a înfrunzit și a făcut migdale. Și cupa cu mana, o cupă de aur. Mana era ca piinea uscată, din care au mâncat evreii în pustie 40 de ani.

Astea nu erau lucruri de mâini omenești?

1356. Sfânta Scriptură oprește închinarea la chipuri cioplite și la alte asemănări văzute (Ieșire 20, 4; Levitic 24, 1; Deuteronom 5, 8). Dar prin aceasta oprește numai închinarea întemeiată pe socotința că chiar aceste chipuri trebuiesc cinstite ca dumnezei, adică oprește închinarea la idoli. Inșă nu oprește cinstirea unor semne și înfățișări ale lui Dumnezeu și ale sfinților, cînd această cinstire nu rămîne la materia din care sunt făcute, ci duce gîndul nostru la Dumnezeu sau la sfîntul cel închipuit de ea. Am văzut cinstirea ce se dă unor brîie și ștergare de pe trupul Apostolului Pavel. In Vechiul Testament ni se spune despre doi Heruvimi sculptați, așezați deasupra Chivotului Legii sau în covoarele din lăcașul sfînt (Ieșire 25, 18-22; 26, 32). Inaintea lor se tîmîia și se făceau închinăciuni (Iosua Navi 7, 6; Ieșire 30, 7). Precum ne ajutorăm de cuvînt, ca să ne ridicăm la cele mai presus de cuvînt, tot așa ne folosim și de icoană, ca să ne ridicăm mai presus de icoană. Și precum Dumnezeu vrea ca auzul nostru să se sfințească prin cuvinte curate, așa vrea ca și vederea noastră să se sfințească prin icoane cuvioase, ca prin amîndouă aceste simțuri superioare, să pătrundă în suflet gînduri curate.

1357. Dacă noi oamenii „suntem neam al lui Dumnezeu”, adică avem suflet material care este chipul lui Dumnezeu în noi, de aici putem deduce că Dumnezeu este și El imaterial ca și sufletul nostru pe care îl avem de la El și după care suntem înrudiți cu El. De aceea Dumnezeu nu poate fi socotit identic sau confundat omogen cu materia statuilor de zei din templele păgîne ale Atenei. Pe baza acestei deducții a minții trebuie să spunem că Dumnezeu este eterogen față de materia statuilor și de aceea este absurd a-L confunda cu o statuie oarecare, oricît de prețios ar fi materialul din care este turnată și oricît de genială ar fi creația artistului care a executat-o. In Ortodoxie susținem tocmai acest adevăr. Avem icoane sfințite de aur și de argint etc., executate cu măiestrie și cu talent, dar nu susținem deloc că Dumnezeu este identic și omogen cu argintul icoanei care-I înfățișează chipul. Noi învățăm că există un singur Dumnezeu, iar sfintele icoane au cu totul altă semnificație decît aceea de a se confunda cu Dumnezeu sau cu sfîntul al cărui chip îl reprezintă.

Dacă cel din urmă om este mult superior și eterogen tuturor statuilor și icoanelor care-i reprezintă chipul, cu atît mai puțin Dumnezeu ar putea fi omogen cu icoanele chipului Său. Dar prin aceasta nu se știrbește cu nimic cinstirea sfintelor icoane.

SFINTELE MOAȘTE

1358. Sfintele moaște nu sunt idoli, sau zei, ori asemănări ale lui Dumnezeu și nici închinarea la ele nu este idolatrie. Căci dacă însuși Dumnezeu

le proslăvește prin puterea minunată ce le-o dă și noi trebuie să le cinstim, deoarece prin aceasta cinstim pe Dumnezeu, Care le-a dat puterea dumnezeiască din ele, iar nu pe ele însele ca atare. Noi nu le ridicăm sfintelor moaște biserici, cum fac păgînii zeilor și idolilor lor, ci pe locul descoperirii lor, ridicăm biserici lui Dumnezeu și proslăvim pe Dumnezeu prin ele. Porunca I-a și a II-a înlătură cinstirea idolilor, iar nu și pe a sfintelor moaște, căci prin sfintele moaște noi nu înlocuim pe Dumnezeu, așa cum îl înlocuiesc păgînii idolatri prin idoli lor.

SFINTELE SLUJBE

1359. Cît privește slujbele, măi băieți, să nu scurtați cînd veți preoți la biserică. Să cunoașteți bine tipicul, să faceți dascăli buni, care cunosc slujbele bisericii. Este foarte bine, sîmbătă seara, totdeauna să faceți Vecernia. La fel și duminica seara. Înainte vreme strămoșii noștri, cînd era soarele la toacă, sîmbătă seara, fugeau cu sapa de pe ogor și cu secera: „Gata! A tocat preotul de Vecernie!”. Pînă luni la răsăritul soarelui nu mai lucrau. Preotul și biserica erau în ochii lor și țineau rînduiala Bisericii. Știau: „De acum a intrat preotul în slujbă pentru duminică!”.

1360. *Cum trebuie să stea credincioșii la sfintele slujbe, și ce datorii au cei care merg la biserică?*

Creștinii trebuie să stea la sfintele slujbe ale Bisericii cu credință, cu frică de Dumnezeu și cu luare aminte. Ei sunt datori, după putere, a se ruga fără răspîndirea minții și cu simțirea inimii. Datoriile creștinilor celor ce merg la Sfînta Biserică sunt acestea:

1. Să meargă la biserică regulat. Cine lipsește mai mult este oprit de la Sfintele Taine, afară de cel bolnav;
2. Să fie împăcați cu toți oamenii și să ceară iertare de la toți;
3. Să țină curățenie trupească cel puțin două zile mai înainte de a merge la biserică și o zi cel puțin, după ce vin de la biserică;
4. Să meargă la slujbă mai de dimineață spre a avea timp să se închine în liniște și să asculte slujba Utreniei;
5. Fiecare creștin să ducă după a sa putere un dar cît de mic Domnului, ca jertfă din osteneala mîinilor sale;
6. Să dea pomelnicul din timp și să ceară preotului să i se scoată părțile pentru cei vii și morți ai familiei;
7. În biserică creștinii să stea cu bună-cuviință, bărbații în partea dreaptă, iar femeile în partea stîngă;
8. Credincioșii să fie îmbrăcați curat și cît mai cuviincios, iar femeile să aibă capul acoperit și chipul smerit;
9. În timpul slujbei este păcat a se vorbi în Sfînta Biserică, afară de mare nevoie;
10. După ce s-a dat binecuvîntare de Sfînta Liturghie credincioșii sunt datori să stea fiecare la locul său și să nu se mai închine pe la sfintele icoane;

11. Să asculte Sfînta Liturghie cu mare evlavie, silindu-se fiecare a urmări rugăciunile și cîntările la strană;

12. Să asculte cu luare aminte citirea Apostolului, a Sfîntei Evanghelii, precum și cuvîntul de învățătură (predica);

13. Să nu iasă afară din biserică mai înainte de terminarea Sfîntei Liturghii, afară de mare nevoie;

14. Credincioșii spovediți și pregătiți pentru Sfînta Impărtășanie să citească din timp rugăciunile necesare și să-și ceară iertare de la toți cînd se apropie de cele sfînte;

15. După Sfînta Impărtășanie, credincioșii sunt datori să asculte cu bucurie duhovnicească rugăciunile de mulțumire, petrecînd în acea zi cu bucurie duhovnicească și păzindu-se de orice ispită;

16. Părinții sunt datori să-și ducă și copiii la biserică și să-i împărtășească cu Trupul și Sîngele lui Hristos;

17. După terminarea sfîntelor slujbe, creștinii să se întoarcă cu evlavie la casele lor, petrecînd restul zilei în cugetarea și citirea celor sfînte și în cercetarea bolnavilor;

18. Credincioșii sunt datori să spună și celorlalți de acasă ce au auzit și au învățat la biserică din cîntările, din citirile și predica rostită.

Acestea sunt cele mai importante datorii ale credincioșilor care merg în duminici și sărbători la biserică.

1361. Trebuie să știți că din toate slujbele care se fac la biserică, cea mai folositoare și mai puternică este Sfînta Liturghie. Sfînta Liturghie este jertfa și răscumpărarea lumii întregi.

SIMBOLURI ȘI RITURI

1362. Simbolul este un semn care închipuiește ceva sau un obiect care închipuie altceva decît este el de fapt. În cele ce urmează ne vom referi numai la semne simbolice și nu la obiecte simbolice.

Rit sau ritual (ceremonie) înseamnă o lucrare simbolică sfîntă sau o înșiruire treptată de semne simbolice sfînte prin care se exprimă fie un adevăr de credință, fie un sentiment religios sau o atitudine de evlavie, fie o întîmplare sfîntă, o rugăciune ș.a.

Simbolurile sfînte și riturile sunt expresii sau exteriorizări și întăriri ale cultului divin, cultul divin devenind prin ele extern. Simbolurile și riturile sunt absolut necesare, întregind modul de închinare către Dumnezeu, prin faptul că pun la contribuție nu numai sufletul, ci și trupul nostru, dîndu-i și acestuia o parte activă din cultul divin; fără ele, cultul nu este întreg. Și după cum ele singure, fără participarea activă a sufletului nu au prea mare valoare, tot așa nici cultul spiritual, dacă înlătură cu totul partea aceasta a riturilor și a simbolurilor, nu este întreg și nici nu poate fi întreg, după cum nu poate fi ființă omenească întreagă un suflet fără de trup sau trup fără de suflet.

Pentru a aprecia valoarea riturilor, trebuie să știm și să ținem seama de faptul că trupul însoțește în totul sufletul, participând la orice stare și lucrare a acestuia. Astfel, la bucurie omul râde, la necaz plînge; la frică tremură și se îngălbenește; după expresia feței se poate cunoaște sufletul cuiva sau diferite stări ale sale. Acest adevăr îl arată și Sfînta Scriptură, cînd zice: „Inima veselindu-se înflorește fața, iar duhul posomorît usucă oasele” (Pilde 17, 22); și iarăși: „Înțelepciunea unui om îi luminează fața, iar cruzimea feței lui, îl face urîcios” (Ecclesiast 8, 1). Iar despre ucigașul Cain ne spune: „Și a întreat Domnul Dumnezeu pe Cain: „De ce te-ai aprins de mînie și de ce s-a posomorît fața ta? Oare dacă ți-i bună inima nu ți-i fața în sus? Iar dacă ți-i inima haină, păcatul stă la pîndă la ușa ta... Și a pus Dumnezeu lui Cain un semn (o privire de ucigaș) ca nimenea care îl va găsi să nu-l omoare” (Facere 4, 6-7).

Așa cum la crimă a luat parte și trupul, tot așa a fost părtaș și la starea sufletului după înfăptuirea crimei. Iar semnul ce l-a pus Dumnezeu lui Cain, nu poate fi altul decît privirea ucigașă, astfel încît după expresia feței și a privirii lui să poată fi recunoscut ca ucigaș. Mîntuitorul însă a grăit: „Din prisosința inimii grăiește gura” (Matei 12, 34).

Așa fiind, atît semnul Sfintei Cruci, cît și alte semne simbolice și riturile sunt necesare, la închinarea către Dumnezeu trebuind să ia parte și trupul, ca unul ce este și el de la Dumnezeu. Cuvîntul inspirat, grăiește: „Căci cumpărați ați fost cu preț! Slăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, ca unele care sunt ale lui Dumnezeu” (I Corinteni 6, 20). Și în alt loc: „Deci, îndemnu-vă pe voi, fraților, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie sfințită, bine plăcută lui Dumnezeu și ca o înțeleaptă închinăciune a voastră” (Romani 12, 1). Astfel, pe Dumnezeu trebuie să-L preamărim și cu trupul, aducîndu-I o închinare din partea întregii noastre ființe.

SINUCIDAREA

1363. Omul ajunge la sinucidere mai ales din cauza necredinței, a mîndriei, a deznădejdiei, a fricii, a răzbunării și a lipsei unui duhovnic bun.

1364. N-avem voie să pomenim pe nimeni din cei ce s-au sinucis, chiar dacă ne sunt rude apropiate. Rămîne totul la mila lui Dumnezeu! Pot fi pomeniți la slujbe numai cei care au fost bolnavi psihic.

SLAVA DEȘARTĂ

1365. Slava deșartă este patima care se arată cel mai de timpuriu dintre toate patimile. De pildă, la un copil mic nu vei vedea nici o patimă de voință, dar slava deșartă se află în el. Căci dacă-l cinstești pe el, se veselește, iar dacă îi vei zice ceva împotriva, vreun cuvînt aspru, se mîhnește și începe a plînge. Astfel, patima iubirii de slavă deșartă călătorește cu noi din prima copilărie, toată viața, și se amestecă în toate faptele cele bune ale noastre, tot așa cum se amestecă neghina prin grîu. Și precum iedera și hameiul se agață de arbori și

de alte plante sau lucruri, tot așa și această patimă blestemată se împletește pe lângă toată lucrarea faptei bune.

Dacă vom căuta, o vom găsi agățată și de post și de înfrînare, și la bucate multe și la bogăție și la sărăcie, și la hainele cele scumpe și la cele vechi și rupte, și la cel slab și la cel puternic, și la cel prost și la cel învățat, și la vorbire multă și la tăcere (**Scara** 22, 5). Căci multa vorbărie este scaun al slavei deșarte, tot așa și cel ce tace pentru slava deșartă (**Scara** 11, 2).

Astfel, slava deșartă se ascunde și la cel frumos cu chipul, și la cel urât, și la cel milostiv, și la cel aspru cu inima, și la cel povățuitor, și la cel supus, și la cel din viața de obște și la cel din pustie (**Scara** 22, 21). Și cu toate că nu lucrează în același chip la toți, pe toți îi înșală și îi rănește. Pe unul îl sfătuiește să se roage și să postească mult, dar spre a fi văzut și laudat de oameni; altul se silește la mari nevoițe cu scopul de a întrece pe cei mai leneși; altul se silește să învețe mult din Sfintele Scripturi și de la Sfinții Părinți spre a-și ascuți mintea și înțelegerea și ca să devină povățuitor (învățător) altora și ca să fie vestit și laudat de ei; altul se silește să alcătuiască stihuri și poezii cu meșteșug spre a-i ieși vestea că este poet; altul se silește zeci de ani să învețe în școli înalte filosofia și alte științe cu scopul de a ajunge om mare și învățat și să fie mai înalt decât alții cu știința; iar altul se străduiește să învețe mulți ani să cerceteze și să descopere ceva din tainele și puterile fără număr pe care le-a pus Dumnezeu în zidurile Sale, și dacă află o prea mică și neînsemnată parte din ele, apoi își închipuie că a devenit mare savant și că știe totul.

Și de nu ne vom trezi noi păcătoșii, nici unul din noi nu va scăpa din mrejele ei cele cu meșteșug țesute și încâlcite. Și nu numai că vom pierde ostenele pe care le-am făcut cu săvârșirea faptelor bune, ci și în muncile cele veșnice vom merge.

1366. Noi știm că dacă s-a născut un copil, parte bărbătească, și dacă trăiește și crește, va ajunge bărbat desăvârșit. La fel, grîul se numește pîine chiar înainte de a fi pîine, căci dacă strîngem grîul de pe cîmp, îl treierăm, îl măcinăm, facem făină din el, îl plămădim și facem aluat pe care îl coacem în cuptor, el va ajunge pîine. Tot astfel se întîmplă și cu slava deșartă. Dacă o hrănim în sufletul nostru ea ajunge mîndrie, care este cel mai greu păcat, păcat ce a dus îngerilor căderea în iad și strămoșilor noștri căderea din raiul lui Dumnezeu. Acest lucru îl adeverește și Sfîntul Ioan Scărarul care zice: „Slava deșartă este începutul, iar mîndria este sfîrșitul” (Cuvîntul 22).

1367. Mîntuitorul nostru Iisus Hristos ne învață adesea nu numai cu pilda vieții Sale, ci și cu cuvîntul, să fugim de lauda oamenilor și de prăpastia cea mare a slavei deșarte. Citind Sfînta Scriptură, se vede că în toată vremea El caută să ascundă minunile și facerile Sale de bine către oameni ca să ne dea pildă, pentru a nu pierde osteneala faptei bune și răsplata noastră din veacul viitor.

Frații mei, mare întemeiere a minții ne trebuie și de mare pază a inimii avem nevoie cînd vom lucra faptele bune în văzul oamenilor, deoarece vrăjmașul

nostru, diavolul, foarte ușor ne poate fura folosul faptei bune prin iubirea de arătare.

1368. Blestemata de iubire de slavă deșartă este mai grea chiar decât iubirea de argint.

1369. Slava deșartă se aseamănă cu ciulina care totdeauna stă ca un ghimpe în sus.

1370. Omul cel cu slavă deșartă este un închinător la idoli, chiar dacă el se socotește că este credincios și că cinstește pe Dumnezeu, însă de fapt nu este pe placul Lui.

1371. Slava deșartă este cea dintii fiică a mândriei și ea însăși are șapte odrasle:

Prima este lauda, adică lauda de sine pentru bunul neam, pentru conștiință, pentru averi și pentru altele ca acestea.

A doua odraslă este fățarnicia, adică prefăcătoria spre a se arăta omul că este mai îmbunătățit decât alții și care este vinovată chiar dacă s-ar face pentru folosul cuiva.

A treia odraslă, aflarea de lucruri noi, adică a vreunui meșteșug și a altor lucruri care fac pe oameni să se mire de iscusința ta.

A patra odraslă este pizma.

A cincea odraslă este neînvoirea.

A șasea odraslă este iubirea de pricire (ceartă).

A șaptea odraslă este neascultarea.

1372. *Oare e bine ca oamenii, de frica slavei deșarte, să înceteze a mai lucra fapta cea bună? Oare e bine ca oamenii, de frica acestei patimi, să nu mai învețe carte și meșteșuguri spre folosul altora?*

Ba nu, niciodată nu trebuie făcut acest lucru. Sfinții și dumnezeieștii Părinți ne-au arătat cât de răpitoare și pierzătoare este această patimă, nu ca să încetăm noi a mai lucra faptele cele bune, ci ca să știm noi a păzi cele lucrute de noi ca să nu fie răpitate de această fiară cu multe capete.

Dacă ar fi după cum gîndești frăția ta, apoi ar însemna ca de frica neghinei, oamenii să nu mai semene grîu, sau de frica moliilor să nu mai facă haine, sau de frica uliului să nu mai țină găini și oi. Lucrurile nu se petrec așa, căci omul pentru neghină a aflat ciurul, pentru molii naftalina și alte prafuri, pentru uliu s-a aflat cursa, iar pentru lup, diferite mijloace de pază.

Așa să cugeti și cu privire la cele sufletești.

Preabunul Dumnezeu ne-a pus la îndemînă multe mijloace duhovnicești, prin care ne putem izbăvi de fiarele cele din gînd!

1373. Prima treaptă pe care pășește omul împotriva slavei deșarte, este tăcerea și dorința de a fi necinstit de alții.

1374. Cea dintii armă duhovnicească cu care putem surpa slava deșartă este să urmărim ca în toate să avem un scop bun, adică să facem orice faptă bună spre slava lui Dumnezeu, precum ne învață Sfîntul Apostol Pavel: „Ori de

mîncăți, ori de beți, ori altceva de faceți, toate să le faceți spre slava lui Dumnezeu" (I Corinteni 10, 31; Filipeni 1, 11).

1375. Orice gînd care va veni monahului sau fratelui să lase sfînta ascultare din mănăstire și să se ducă prin lume spre a propovădui mirenilor cuvîntul lui Dumnezeu, care să se pocăiască, apoi este de la dracul slavei celei deșarte și al iubirii de arătare.

1376. Atît de rău este și păcatul slavei celei deșarte, încît dacă ar încerca cineva să-l descrie cu amănuntul, ar semăna cu acela care încearcă să măsoare greutatea vîntului.

1377. Această blestemată răutate a slavei deșarte nu se arată la om numai cînd este el în viață, ci de multe ori și la trecerea lui de pe pămînt.

Ca să înțelegem acest lucru ascultăm mai întîi pe Sfîntul Ioan Gură de Aur care, în această privință, vorbește: „Cei cu slava deșartă și după moarte se măresc în deșert”. De pildă, cutare murind, a poruncit ca să fie minunat, să se facă după dînsul cutare și cutare lucru. Și care sunt oare acestea și acestea, pe care cel cu slava deșartă lasă poruncă să se facă după moartea lui? Acestea sunt cheltuielile mari și de prisos pe care le fac urmașii lor și rubedeniile spre a-l îmbrăca pe el cu haine noi și de mult preț, spre ai pune în deget și la mîini inel și brățări de aur, încălțăminte din cele mai scumpe în picioare, spre a-l înfășură cu mătăsuri și spre ai acoperi fața cu maramă din fir de aur. Apoi, să-i facă lui sicriu din lemn binemirositor și care nu putrezește curînd și să-l vopsească cu felurite culori și să-l îmbrace cu argint și cu alte metale scumpe. Apoi, să-i facă lui cavou scump, din marmură și granit, unde să-i așeze trupul cel mort; împrejurul cavoului să-i facă grilaj din fier sau de bronz, iar alături sau înlăuntrul cavoului să-i facă statuie, așa cum era el în floarea vîrstei și a fericirii aici pe pămînt. Și statuia să fie de marmură sau de bronz sau din alte materiale de pret și să fie sculptată de cei mai buni sculptori. Pe frontispiciul cavoului, la intrare, să fie scrise cu slove de aur, numele și gradul dregătoriilor pe care le-a avut el în lume, ca să vadă toți cîți vor trece pe acolo, că mare și minunat a fost acesta ce este îngropat aici.

Acestea și multe altele de acest fel sunt cele ce a rînduit să i se facă după moarte, omul iubitor de slava veacului de acum. De vrei să cunoști acest adevăr du-te la cimitirele din marile orașe și acolo vei vedea sute și mii de mărturii de acest fel, care toate arată că bietul om nici în mormînt nu poate scăpa de patima slavei deșarte și a iubirii de arătare. Cîte fapte bune nu ar fi putut face rudeniile unui asemenea om cu banii cheltuiți pentru aceste lucruri deșarte? Cîți săraci și goi n-ar fi îmbrăcat și cîți flămînzi n-ar fi ajutat? Și cît de mare folos n-ar fi adus cu această milostenie celui trecut prin această lume, la cele veșnice? Mai ales dacă acela a trăit în dreapta credință și s-a spovedit la duhovnic de toate păcatele sale.

Este adevărat că sunt unii dintre aceștia care au făcut în viață și la moartea lor multe milostenii la săraci și la sfintele lui Dumnezeu biserici, dar nici aceste lucruri deșarte nu le-a trecut cu vederea. Aceștia poate nu vor lua grea osîndă,

fiindcă ei nici de milostenie nu au uitat, dar mult mai grea le va fi osînda celor ce nici în viața aceasta nu s-au îngrijit de mîntuirea lor, iar la moarte, s-au închinat la aceste deșertăciuni și umbre.

Toate cele ce se fac de prisos la înmormîntări nu au nici o valoare, ci mai degrabă aduc pagubă sufletului.

1378. Să ne rugăm Preamilostivului Dumnezeu, să ne acopere și să ne izbăvească pe noi de această vicleană și mult înșelătoare patimă a slavei deșarte.

SMERENIA

1379. La Dumnezeu este mult mai bun un păcătos smerit, decît un drept mîndru.

1380. Dacă Stăpînul și Ziditorul nostru S-a smerit așa de mult pentru noi și pentru a noastră mîntuire, oare cîtă smerenie ne trebuie nouă păcătoșilor, care suntem praf și cenușă și care în toată vremea supărăm pe Preabunul Dumnezeu cu păcatele și răutățile noastre? Și cîtă nebunie este în mintea noastră cînd noi, viermi împruțiți, ne socotim că suntem ceva și umblăm cu capul în nori, necugetînd la nimicnicia firii noastre cea schimbăcioasă și cea stricăcioasă, care trece ca iarba și ca umbra și se risipește ca fumul!

1381. Smerenia are mai multe mame: unii Sfinți Părinți au înțeles că smerenia se naște din adevărata cunoștință de sine, altul a zis că smerenia se naște din cugetarea la moarte și la înfricoșata Judecată. Sfîntul Ioan Scărarul spune că drumul spre smerenie este osteneala trupească, ascultarea și dreptatea inimii, iar Sfîntul Isaac Sirul zice că smerenia se face din scîrbe și din întristare. Tot el zice că smerenia se naște din frica lui Dumnezeu sau din ispite, din părăsirea lui Dumnezeu, din războaiele cele iuți ale firii și ale dracilor și din rugăciunea cea multă.

Dacă vei întreba și despre tatăl smereniei, ea îți va răspunde că nu îl vei cunoaște, pînă ce nu vei agonisi pe Dumnezeu întru tine.

Cînd Sfinții Părinți ne-au spus că numai cel ce-L are pe Dumnezeu în sufletul său, poate cunoaște pe adevăratul născător al smereniei, au vrut să ne arate că numai cei desăvîrșiți pot ajunge la lucrul acesta de a cunoaște pe adevăratul născător al smereniei și nu noi, care avem dinți de lapte în cele duhovnicești. Nouă ne este de ajuns să ascultăm învățăturile Sfinților Părinți și să ne silim a lucra, cu multă răbdare, virtuțile care ne duc pe noi la virtutea cea înaltă a smeritei cugetări, iar pe cele mai înalte decît noi să le lăsăm celor mai înalți cu vîrsta în cele duhovnicești.

1382. Dacă cineva, prin darul lui Dumnezeu, a biruit toate duhurile potrivnice, făcînd toate faptele bune iar după aceasta ar simți cu duhul că a primit darul acesta - cînd Duhul Sfînt mărturisește duhului său, după cuvîntul Apostolului - unul ca acesta a ajuns la desăvîrșirea smeritei cugetări.

1383. Despre smerenie spun Sfinții Părinți că este haina lui Hristos, pentru că a luat trup omenesc pentru mîntuirea noastră. Hristos a primit în

trup patimile firii neprihănitore, ca: foamea, setea, durerea, oboseala patimile firii păcătoase, adică păcatele, nu le-a primit Hristos.

1384. Dacă vom cerceta Sfintele Scripturi vom vedea că smerenia este și se naște din scârbe și necazuri, căci zice Domnul Dumnezeu către poporul lui Israel: „De voi închide cerul și nu va fi ploaie și de voi porunci lăcustelor să mănânce răsăturile voastre sau voi trimite moarte în poporul Meu și se va smeri poporul Meu peste care se cheamă numele Meu asupra lor și se vor ruga și vor căuta fața Mea și se vor întoarce din căile lor cele rele atunci îi voi auzi din cer și milostiv voi fi păcatelor lor și voi vindeca pământul lor" (II Paralipomena 7, 13-14).

1385. De vom face ascultare cu supunere și cu dragoste, vom câștiga smerenie, căci ascultarea e maica smeritei cugetări, iar de la smerenie se câștigă dreapta judecată, care este împărăteasa faptelor bune, și nepătimirea (**Scara**, Cuvântul 4).

1386. Unii oameni, din fire par a fi smeriți și blânzi, alții se smeresc cu gândul, pomenindu-și păcatele și căderile lor. Dar nici una din acestea nu este smerenia cea adevărată.

1387. Sunt unii care se luptă să dobândească smerenie prin aducerea aminte de moarte, prin cugetarea la păcatele lor, socotindu-se țărână și că nici un bine nu au lucrat în viața lor, plângând pentru păcatele lor și umilindu-se cu gândul, mîhnindu-se cu durere de inimă pentru căderile lor și defăimându-se în toată vremea, considerîndu-se în gândul lor a fi nevrednici de mila lui Dumnezeu. Deși prin unele ca acestea ei fac fapte ale smereniei, care sunt vrednice de laudă, însă stau încă departe de adevărata smerenie.

1388. Să te socoti cel mai sărac om și cel mai nefericit om de pe fața pământului, aceea-i smerenia cea întru dreptate și aceasta-i adevărata smerenie (cf. Sfântul Isaac Sirul).

1389. Dacă cineva ar avea darul făcerii de minuni, ar muta munții cu rugăciunile sale, s-ar face văzător de Dumnezeu ca Moise, ar îmblânzi leii ca Daniel în groapă, ar stinge puterea focului ca cei trei tineri din Babilon, ar încuia și ar descuia cerul și ar pogorî foc din el ca Ilie sau s-ar asemăna în sfințenie cu Sfântul Ioan Botezătorul, ar merge pe deasupra apei ca Sfânta Maria Egipteanca și alți sfinți, s-ar înălța ca Sfântul Apostol Pavel pînă la al treilea cer și dacă, după toate aceste puteri și daruri, ar zice și el ca Apostolul: „Hristos Iisus a venit în lume să mîntuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintîi sunt eu" (I Timotei 1, 15), atunci unul ca acela a ajuns la adevărata smerenie.

1390. Sfântul Apostol Pavel poruncește aleșilor lui Dumnezeu ca, pe lângă alte fapte bune, să se îmbrace și cu duhovniceasca haină a smereniei, zicînd: „Imbrăcați-vă, dar, ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe și cu îndelungă răbdare" (Coloseni 3, 12).

Deci, fericit și de trei ori fericit este cel care ajunge să se îmbrace cu această duhovnicească haină, căci unul ca acela s-a îmbrăcat cu haina lui Hristos, după mărturia Sfântului Efrem Sirul care zice: „Smerenia este haina lui Hristos”.

1391. Sunt și alte pricini care nasc smerenia în sufletul omului. Sfântul Ioan Scărarul arată că „din ascultare se naște smerenia” (**Scara**, Cuvîntul 4). Iar de la Sfântul Maxim Mărturisitorul învățăm că aceasta se naște și din credință și frica de Dumnezeu, după cuvîntul: „Cel ce crede, se teme și cel ce se teme, se smerește” (**Filocalia**, vol. 2, cap. 16).

1392. Sfântul Isaac Sirul arată că „smerenia se naște în inima omului și din mulțimea rugăciunilor, căci cine are trebuință de ajutorul lui Dumnezeu face multe rugăciuni și pe cât le înmulțește, pe atât i se smerește inima sa. Nimeni, rugîndu-se și cerînd, nu va putea să nu se smerească”.

1393. Tu crezi că pe dracul îl întreci la fugă? El într-o clipă este la marginea pămîntului. Numai cu asta îl întreci: dacă te smerești și te socotești a fi praf și cenușă și păcătos și neputincios și nevrednic de a trăi pe pămînt. Numai de smerenie se teme diavolul! De alta nu se teme el.

1394. Este bine să ne mulțumim cu înțelesul pe care Bunul Dumnezeu ni l-a descoperit prin sfinții Lui, despre bunătatea cea negrăită a smereniei și să nu iscodim cele ce sunt mai presus de noi, ca să nu ne alegem cu pagubă în loc de folos, după cuvîntul dumnezeiescului Grigorie Teologul, care zice: „Privirea la cele înalte fără de frîu, poate și în prăpastie să ne arunce pe noi” (**Hexaimeron**).

1395. Din toate faptele mîntuitoare pe care le lucrează omul, smerenia și dragostea sunt cele mai plăcute jertfe înaintea lui Dumnezeu.

1396. Cînd a intrat Mîntuitorul în casa vameșului și a început a spune faptele lui, aceasta nu era smerenie la vameș, ci cunoștință de sine, care este de-abia prima treaptă a smeritei cugetări. Dar această cunoștință de sine mîntuiește pe om, fiindcă este o fiică a smereniei. Mîndria are 12 vlăstare, 12 vițe care coboară pînă la iad, și smerenia are 12 trepte care ridică pînă la cer.

1397. Alta este smerenia și alta cunoștința de sine. Cel ce a ajuns să-și cunoască păcatele și neputințele sale, acela se smerește întru păcatele și neputințele sale. Iar aceasta nu este smerenie, ci este cunoștința de sine. Pe cînd cel cu adevărat smerit, acela se smerește cu dreptate. Adică, avînd toată fapta bună, se socotește pe sine ca un nimic.

Iată cum se smerește cineva întru păcat: cînd omul își aduce aminte de păcatele sale cu care a supărat pe Dumnezeu, și în această aducere aminte îi vine lui căință și mare mîhnire și începe a suspina și a plînge cu durere de inimă înaintea lui Dumnezeu și din această mare căință și plîngere i se smerește mintea și inima lui. Așa s-a smerit vameșul din Evanghelie, aducîndu-și aminte de păcatele sale, zicînd: „Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosului!” (Luca 18, 13). Așadar, nu prin smerenia cea desăvîrșită a plăcut vameșul lui Dumnezeu, ci el s-a îndreptat înaintea Lui, prin cunoștința de sine. Această cunoștință de sine nu este adevărata smerenie, ci numai una din treptele ei. Adevărata smerenie o au numai acei ce se

smeresc întru dreptate, adică numai acei care au împlinit poruncile lui Dumnezeu și toate faptele cele bune și totuși ei se socotesc pe sine a fi niște slugi netrebnice.

1398. Este un fariseu lăuntric în inimele noastre, care nu ne lasă să ne smerim. Pe acela de-l vom scoate afară din noi, repede ajungem la Dumnezeu.

1399. Smerenia a fost pricină de slavă, de cinste și de înălțare la toți sfinții lui Dumnezeu și cu atât mai mult la Preasfinta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria. Dar să știți și să înțelegeți, că mai presus de toate a fost smerenia cea nemăsurată a Domnului Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care S-a smerit pe Sine, ascultător facîndu-Se pînă la moarte, și moarte de cruce.

Iar această nemăsurată smerenie a Domnului I-a adus Lui nemăsurată slavă și cinste și pentru aceea și Dumnezeu L-a preaînălțat și I-a dat Lui nume, care este mai presus de tot numele, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pamîntești și al celor de dedesubt.

1400. Smerenia a fost cea dintîi pricină de înălțare și slavă pentru toți sfinții lui Dumnezeu.

1401. Smerenia ne aduce slavă de la Dumnezeu și de la oameni, după cuvîntul Mântuitorului nostru Iisus Hristos: „Cel ce se smerește, se va înălța” (Matei 23, 12; Iacov 4, 16).

1402. Toți oamenii, fiarele, tîrîtoarele și înșși diavolii se smeresc, se biruiesc și recunosc în cel cu adevărat smerit, cu adevărat un Dumnezeu după dar, așa cum a fost strămoșul nostru Adam înainte de a cădea din ascultarea Preasfîntului și Atotputernicului nostru Dumnezeu.

1403. Știi cu ce-l ajungem noi pe cel drept? Cu smerenia. Așa! Uite, eu sunt bătrîn și bolnav și stau la rugăciune cu tine. Tu faci 500 de metanii și nu te mîndrești, îți faci datoria, și eu săracul de-abia fac trei. Dar îmi pare rău că nu pot face cît faci tu; și eu te-am ajuns din urmă cu smerenia. Ai înțeles?

Sfîntul Isaac Sirul zice: „întristarea minții și smerenia ridică pe cel neputincios la nivelul faptei bune”. Tu faci milostenie multă. Dai, faci praznice. Eu dau doi bănișori ca văduva, dar n-am mai mult, și-mi pare rău. Eu cu părerea de rău te-am întrecut pe tine.

1404. Folosul cel mai mare adus de smerenie este mîntuirea sufletului nostru, după cuvîntul: Smeritu-m-am și m-am mîntuit (cf. Psalmul 114, 6). Alt folos pe care-l dobîndim prin smerenie este acela că Dumnezeu își aduce aminte de noi numai dacă o avem pe aceasta și ne izbăvește de necazuri și de vrăjmași.

1405. Smerenia nu este numai un mod de a cîștiga ajutorul lui Dumnezeu și de a fi auzit de El în vreme de necaz, ci ea ni se face și pricină de a ajunge moștenitori ai împărăției cerurilor, după mărturia Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Care zice: „Deci, cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta acela va fi mai mare în împărăția cerurilor” (Matei 18, 4).

1406. Smerenia face ca omul să fie cercetat și odihnit în sufletul său de către Bunul Dumnezeu, după cuvîntul Proorocului: „Spre cine voi căuta, zice

Domnul, fără numai spre cel smerit și blînd care se cutremură de cuvintele Mele" (Isaia 66, 2). Apoi, vedem că smerenia este urmată de cinste și de slavă (Proverbe 18, 22; 29-23).

1407. Sporirea și creșterea omului în viața duhovnicească, mai mult decît în alte fapte bune, se face prin smerenie.

1408. Smerenia fără fapte bune, spun Sfinții Părinți, a mîntuit pe mulți, dar faptele bune fără smerenie, pe foarte mulți i-a pierdut și i-a depărtat de la Dumnezeu.

1409. Smerenia este o putere tainică pe care Dumnezeu o dă omului ca o încununare a tuturor faptelor celor bune, deci numai celor desăvîrșiți!

1410. Alt folos pe care-l dobîndim prin smerenie este acela că Dumnezeu își aduce aminte de noi și ne izbăvește de necazuri și de vrăjmași numai dacă o avem pe aceasta.

1411. Smerenia și lacrimile cele multe sunt de mare trebuință celui ce se află în slujba lui Dumnezeu, precum ne învață marele Apostol Pavel, că el însuși a slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi și ispite care i-au venit lui din pricina uneltirilor iudeilor (Faptele Apostolilor 20, 19).

1412. Smerenia cea adevărată o are acel om care are întru sine lucrări mari și vrednice de laudă și el se smerește pe sine cu mintea, ca marele Apostol Pavel, care s-a răpit pînă la al treilea cer și care, socotindu-se pe sine că este cel dintîi păcătos, zice așa: „Hristos Iisus a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintîi sunt eu" (I Timotei 1, 15).

1413. Două-trei cuvinte ale vameșului au biruit toată rugăciunea fariseului. Ce zice Evanghelia? Amin, zic vouă, mai îndreptat s-a întors vameșul la casa sa și mai înainte a fost el decît fariseul. Acela a zis multe cuvinte și era fariseu și făcea fapte bune. Dar știi de ce a pierdut? A înjugat dreptatea cu mîndria, iar vameșul a înjugat păcatul cu smerenia.

1414. Numai calea smereniei este lină și liniștită și cu odihnă sufletească în veacul cel de acum. Acest lucru ne învață pe noi Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, cînd a zis: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blînd și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre" (Matei 11, 29).

1415. Cei smeriți cugetători, fiindcă sunt prieteni ai lui Dumnezeu, nu îngăduie Dumnezeu ca ei să fie ispitiți peste măsurile lor.

1416. Cei ce au smerenie sunt izbăviți de multe primejdii.

1417. Smerenia are putere să ducă la Dumnezeu cuvintele noastre și să pogoare de la El iertarea păcatelor noastre.

1418. Smerenia este scară sfîntă și dumnezeiască pe care se pogoară privirea lui Dumnezeu spre om.

1419. Toate darurile cele mai înalte pe cele smerite se reazemă.

1420. Smerenia le completează pe toate.

1421. Smerenia, în vremea sfîrșitului nostru, poate înlocui toată fapta bună și singură poate să mîntuiască pe om!

1422. In iad sunt și preoți, și călugări, și fecioare, și împărați... Numai smeriți și milostivi nu sunt în iad!

SPIRITISMUL

1423. Prin ajutorul și înșelăciunea dracilor cărora le slujesc, spiritiștii au ajuns să facă o mulțime de minuni și de năluciri satanicești, dintre care sunt și acestea:

1. Fac să se miște corpurile grele prin contact direct, fără de nici o sfortare omenească; de exemplu: paharul, ușa se mișcă singure;

2. Fenomenele de presiune, adică producerea de lovituri sau simple atingeri de corpul nostru sau, în genere, orice fel de lovituri pe cale nevăzută, precum și produceri de sunete în aceeași măsură;

3. Alterarea greutateii corpului: prin anumite procedee psihice, diferite corpuri pot deveni ușoare sau mai grele; în anumite împrejurări, greutatea lor devine atât de mare încât nu pot să fie urnite din loc. Asemenea cazuri se pot întâmpla și cu anumiți oameni cu înclinări mediumice;

4. Mișcări de obiecte grele, așezate la o oarecare distanță de medium, și deci, produse fără nici un fel de contact supra lor;

5. Ridicarea de obiecte grele deasupra pământului, prin puteri nevăzute;

6. Ridicarea de la pământ a unor corpuri omenești, cu plutirea lor în văzduh. W. Crookes a menționat că a constatat personal trei asemenea cazuri de înălțare la cer;

7. Mișcări independente de mici obiecte, fără contactul nimănui. Apariții luminoase;

8. Apariții de mâini luminoase printr-o proprie luminozitate sau vizibilitate la lumina obișnuită;

9. Scrierea directă și fără intervenția nimănui, în unele ședințe. Comunicările ce se transmit de spirite sunt scrise direct, fără ca nimeni să atingă condeiul;

10. Forme și figuri de vedenii;

11. Cazuri particulare de fenomene, din care se deduce acțiunea unei inteligențe exterioare;

12. Manifestări diferite într-un carcter mai complex de semne.

1424. Întrebați pe Sfântul Grigorie de Nyssa, la cuvântul „Pentru cei ce cheamă spiritele”: „Măcar dacă îmi spui tu mie, spiritistule, că chemi duhurile morților, adică sufletele morților, dar pe mine prăpastia mă înfioară”. Că duhurile răutății, dracii, vin la spiritiști și se arată în chipul neamurilor, a mamei, a tatei și zic: „Uite, l-am văzut pe tata, pe mama!”. Toți aceștia sunt draci, care iau chipul rudeniilor moarte.

Zice: „Tu dacă zici că vine cutare la cheremul tău, că-l chemi la masa spiritistă, la medium, eu te întreb pe tine cum poate trece prăpastia, de care spune Evanghelia? Că între noi și voi mare prăpastie este”. Dar știți voi ce-i

prăpastia aceea? Este puterea Atotțiitorului Dumnezeu, care a pus hotar sufletului. „Pînă aici să mergi, pe pămînt nu te duci”. Numai cu iconomie dumnezeiască, cînd l-ar trimite pe unul să arate ceva.

Dar de ce nu dă Dumnezeu drumul acum Părintelui Caliope, pe care l-am îngropat deunăzi sau Părintelui Nicodim sau părintelui cutare, ca să vină să ne spună? Dacă ar veni, noi nu ne-am putea mîntui. Dar de ce? N-am avea credință! Auzi ce spune Apostolul Pavel: „Prin credință umblăm, nu prin vedere”. Ce este credința? Intreabă pe același apostol: „Este încredințarea celor nădăjduite și dovedirea lucrurilor nevăzute”.

Eu, care am credință, n-am nevoie să văd, că dacă văd, nu mai am credință. Ai auzit ce spune Apostolul Petru? Fără credință nu este cu puțință omului să placă lui Dumnezeu. Deci, de aceea nu le dă drumul, ca noi să rămînem sub credință și să fim fericiți de Duhul lui Dumnezeu și de Hristos, Care a zis: „Fericiți de cei ce n-au văzut și au crezut”.

1425. Sunt mulți spiritiști care susțin totuși că spiritismul reprezintă cea mai autentică doctrină a lui Hristos. În fond însă, spiritismul nu este altceva decît un amestec ciudat de budism, politeism, panteism, animism și creștinism.

SPOVEDANIA, DEASA SPOVEDANIE

1426. După învățătura Sfîntului Nicodim Aghioritul, Taina Pocăinței se împarte în patru părți, și anume:

1. Durerea inimii și părerea de rău a celui ce a făcut păcatul.
2. Spovedania prin viu grai și individual la duhovnic.
3. Împlinirea canonului dat de duhovnic.

4. Dezlegarea, sau cheia Sfîntei Spovedanii, care se face pe capul celui ce s-a spovedit prin punerea mîinilor și semnul Sfîntei Cruci. Cel mai mare efect al Spovedaniei este dezlegarea și iertarea păcatelor celui ce s-a mărturisit, după cuvîntul Domnului, care zice: „cărora veți ierta păcatele se vor ierta lor și cărora le veți ține, ținute vor fi” (Matei 16, 19; Ioan 20, 23).

1427. Dar spovedania, fiind o spălare sau un botez duhovnicesc al sufletului, după Botezul cel dintîi, este o Taină prin care se iartă păcatele omului prin dezlegare de la duhovnic și este bine să se facă cît mai des.

1428. Nu este clipă și minut cînd nu greșim lui Dumnezeu. Deci, dacă greșim în fiecare clipă lui Dumnezeu, este prea de nevoie să se facă deasa spovedanie, să spălăm sufletul prin mărturisire curată cu căință și canon, pentru că se înnegrește haina sufletului nostru, cea curățită la Botez, prin tot felul de păcate, din ceas în ceas și din minut în minut.

1429. Iată care sunt condițiile pe care trebuie să le îplinească spovedania:

1. Spovedania trebuie să se facă înaintea duhovnicului.
2. Spovedania trebuie să fie completă și să nu se ascundă nimic din cele făptuite.

3. Spovedania trebuie făcută de bunăvoie.
4. Spovedania trebuie să fie făcută cu umilință.
5. Spovedania să nu fie prihănitore, adică să nu dăm vina pe nimeni.
6. Spovedania se cuvine să fie dreaptă.
7. Spovedania să fie hotărîtoare. Să luăm înaintea duhovnicului o mare hotărîre de a nu mai păcătui, ajutîndu-ne nouă dumnezeiescul har, și să voim mai bine a muri de mii de ori decît a mai păcătui de acum înainte cu voința noastră.

7. Spovedania să fie hotărîtoare. Să luăm înaintea duhovnicului o mare hotărîre de a nu mai păcătui, ajutîndu-ne nouă dumnezeiescul har, și să voim mai bine a muri de mii de ori decît a mai păcătui de acum înainte cu voința noastră.

1430. Spovedania începe de la vîrsta de 6-7 ani și se săvîrșește cît mai des, după nevoile sufletești ale fiecăruia. Călugării din mănăstiri, după Tradiție, se mărturisesc o dată pe săptămînă, iar mirenii, cel mai des, odată pe lună și cel mai rar de patru ori pe an, în cele patru posturi.

1431. Copiii mici pînă la șase-șapte ani, dacă sunt botezați, se împărtășesc fără spovedanie, la 30 sau 40 zile. Spovedania lor începe de la vîrsta de 7 ani. Cei bătrîni și bolnavi este bine să se împărtășească la fel, la trei-patru săptămîni, dacă nu au vreo oprire de la Sfînta Impărtășanie. Dacă au păcate cu totul grele, de moarte, Sfinții Părinți rînduiesc să se împărtășească numai pe patul de moarte sau cum va hotărî duhovnicul lor.

1432. Dacă m-am mărturisit cu căință și cu pregătirea cuvenită și m-am spovedit curat, preotul, numai dacă a pus mîna pe cap și a zis: „Dumnezeu să te ierte”, păcatele mele s-au ridicat.

Iar dacă nu m-am dus cu căință și cu pregătire cuvenită la cel mai iscusit duhovnic, și n-am știut să mă mărturisesc curat, să descopăr toate păcatele mele, să primesc canon pentru ele și să le părăsesc, pot să fac o mie de dezlegări, că păcatul, otrava, a rămas tot în mine, de nu m-am dus pregătit.

1433. Valoarea cea scumpă a Sfîntei Spovedanii nu ține de preot, ci de mine. Eu, dacă mă duc cu toată sfințenia, cu toată convingerea în fața lui Dumnezeu - că atunci cînd mă duc în fața preotului, înaintea lui Dumnezeu mă duc, că preotul este numai un martor -, trebuie să-i spun toate păcatele mele.

Altfel crezi că în ziua Judecării preotul poate să-ți ajute ceva, dacă n-ai spus drept? Doamne ferește! Preotul n-a putut dezlega la spovedanie decît ce i-ai spus tu. Iar dacă tu ai avut vreo rezervă și ai ținut vreun păcat nespus, toate păcatele le ai îndoite. Așa spun Sfinții Părinți, pentru că ai crezut că Dumnezeu nu știe ce ai făcut tu.

1434. Rușinea aceasta pe care o suferi la spovedanie te scutește pe tine de rușinea aceea pe care o vom suferi cu toții la ziua cea înfricoșată a Judecării lui Dumnezeu.

1435. Ca să ții minte și să faci o mărturisire întregă, nu te duce cu ochii legați la preot, că diavolul îți ia mintea și uiți. Cu o săptămînă sau două înainte, stai într-o cameră liniștită, ia-ți un caiet și scrie toate păcatele tale din copilărie pînă în ziua spovedaniei.

Ce păcate am eu pe conștiință, de cînd eram copil mic, cînd eram de cinci ani, cînd eram de șapte ani, cînd eram în clasa întâi la școală, cînd eram în

clasa a doua, cînd eram într-a noua, cînd eram fată mare, înainte de căsătorie, sau după căsătorie, cînd eram militar, cînd eram flăcău.

Scrie, că și diavolul a scris. Avem contabil bun, îngerul rău pe umărul stîng, care scrie tot, și îngerul cel bun pe umărul drept, care scrie și el faptele cele bune ale omului.

1436. Cel ce are obicei să se mărturisească des, nu lasă rugina păcatului să se prindă de mintea și inima lui; cine își plivește ogorul lui des, simte cînd încolțește păcatul și îndată îl smulge din suflet prin spovedanie. Pe acela moartea nu-l găsește nepregătit.

1437. Să nu credeți dumneavoastră că păcatele mici nu sunt grave! Și pe acelea trebuie să le mărturisim, că auzi ce spune Evanghelia: Nimic necurat nu va intra întru împărăția cerurilor.

1438. Omul trebuie să se spovedească obligatoriu de patru ori pe an toată viața, în cele patru posturi, cît trăiește el, dar mai cu seamă cînd vezi că s-a îmbolnăvit rău. Atunci cheamă preotul repede să-l spovedească. Nu cînd i s-a legat limba sau și-a pierdut conștiința, ci din vreme, cînd are mintea clară și ține minte.

1439. *Cînd se face spovedania generală?*

O dată pe an trebuie să faci spovedania generală din mică copilărie. Sfîntul Nicodim Aghioritul spune: O dată pe an, în Postul Mare, este bine să faci spovedania generală. Știi de ce? Pentru smerenie. Te ajută mult să-ți aduci aminte păcatele. Eu mă mărturisesc, dar dracul mă face să uit păcatele mele cu care am mîniat pe Dumnezeu.

1440. *Avem certitudinea că ni s-au iertat toate păcatele prin spovedanie?*

Dar dumneata dacă ai spălat o rufă bine, curată, și dacă se mai murdărește, nu o mai speli din nou? Nu pui sodă și leșie și o pui la uscat? Precum cămașa trebuie spălată, așa și sufletul trebuie spălat mereu prin deasa spovedanie.

1441. Dumnezeu este atît de milostiv și de bun, că nu mai ține minte răul ce-am făcut, dacă noi ne întoarcem din toată inima și ne mărturisim.

1442. Nimeni să nu umble în întunericul nespovedaniei! Vai de acela care se duce la mărturisire și crede că nu-i Dumnezeu acolo și spune ce vrea el, nu ce-a făcut! Altul vine și citește pe-o carte, dar ce-a făcut el nu spune. Să nu crezi că-L poți înșela pe Dumnezeu! Că cei ce n-au spovedania sinceră, se vădesc singuri, că diavolul îi ia și-i duce după capul lor tocmai prin acea spărtură - că nu-s sinceri înaintea lui Dumnezeu - și-i prăpădește!

1443. Cînd te spovedești nu cumva să-ți pleci urechea la glasul diavolului care îți șoptește în minte, zicînd: „Oare ce va zice duhovnicul cînd va auzi astfel de păcate?”. Uneori diavolul îi șoptește credinciosului prin oamenii cei răi și bîrfitori cum că duhovnicul ar spune altora păcatele de la spovedanie. La aceasta să-și aducă aminte fiecare de bogatul ce și-a mărturisit păcatele sale în mijlocul Bisericii cu glas tare înaintea tuturor celor de față și, în timp ce și le mărturisea,

îngerul Domnului îi ștergea păcatele lui cele mărturisite în fața tuturor, cum spune Sfântul Ioan Scărarul (Cuvîntul 4, din **Filocalia**, vol. IX).

1444. Duhovnicul nu are voie să dezlege pe cel ce nu se hotărăște a părăsi păcatul și a face canonul. De asemenea, nu are voie să dezlege pe acei cărora le amîină canonisirea pînă ce preotul duhovnic va cerceta canoanele și pravilele bisericești, spre a se orienta asupra canonisirii lor.

1445. Să se știe că „este și o spovedanie păcătoasă sau falsă” și anume, cînd cineva caută un duhovnic lesne iertător, care dezleagă, nu după legea lui Dumnezeu, ci după părerea sa, sau are aceleași păcate. Aceștia se afundă amîndoi în osîndă, mai rău decît dacă nu s-ar fi spovedit. Cînd cel ce se mărturisește nu spune toate păcatele sale, sau le spune pe jumătate, sau le justifică cu minciuni, ducînd în eroare pe duhovnic, cînd se vor spovedi în colectiv mai mulți oameni la duhovnic, spunînd păcatele în gînd, fără a le auzi preotul și a le aprecia pe toate în lumina sfințelor canoane și a legilor morale, în toate aceste trei cazuri, Taina Spovedaniei nu este săvîrșită canonic și păcatele rămîn nedezlegate căci spovedania se face numai individual.

1446. Prin această Taină, ori salvezi un suflet și te salvezi și pe tine, ori ucizi și te ucizi în veci și pe tine. Totuși, prin nici o altă Taină sau slujbă nu poți cîștiga mai multe suflete pentru împărăția lui Dumnezeu, ca Taina Spovedaniei, însă atîta răspundere și primejdie apasă asupra preotului duhovnic, încît Sfântul Ioan Gură de Aur spune că „puțini duhovnici se mîntuiesc”. Aceste cuvinte ne înfricoșează și ne cutremură pe toți.

1447. Dumnezeu osîndește păcatul după conștiința și înțelepciunea fiecăruia, pe unii de la vîrsta de 10 ani, iar pe alții de la o vîrsta mai mare. Dacă își va spovedi omul păcatele, cu tot sufletul, cu căință și de bunăvoie, atunci duhovnicul poate ușura vindecarea rănilor sale sufletești, iar canonul cu care trebuie să-l canonească pe credincios să-l împartă în trei. O parte să o pună pe seama milostivirii lui Dumnezeu, că nimeni nu este fără de păcat afară de Unul singur Dumnezeu, Care ne-a răscumpărat cu Sfînt Sîngele Său din mîinile diavolului. A doua parte din canon să o ia duhovnicul asupra sa, ca cel ce are putere de la arhieru să dezlege și să lege păcatele oamenilor, după cum spune nemincinoasa gură a Domnului nostru Iisus Hristos (**Indreptarea Legii**, 1652, cap. 322). Iar a treia parte din canon să o dea aceluia care a săvîrșit păcatele.

1448. Preotul este dator ca pe fiecare să-l primească la spovedanie cu față veselă, cu blîndețe și evlavie, „iar nu cu mîhnire și cu față posomorită”. Iar de va fi vreun om bolnav de moarte, și va chema preotul să-l spovedească, iar acesta nu va merge, măcar de nu ar fi duhovnic, atunci păcatele celui ce a murit nespovedit rămîn asupra preotului, „și preotul trebuie să se pocăiască trei ani și metanii 100 pe zi” (**Pravila bisericească de la Govora**, 1648).

1449. Sufletul nostru se aseamănă cu o coarbie care plutește pe valurile veacului de acum și precum dacă într-o corabie din întîmplare ar intra apă multă și nu s-ar grăbi cel cu corabia să o scoată la vreme, atunci corabia s-ar

afunda, tot așa și sufletul nostru, dacă se vor înmulți în el păcatele noastre și nu le vom scoate repede prin spovedanie și prin pocăință, sufletul se va îngreua de povara păcatelor și, scufundându-se în adâncul răutăților sale, își va găsi veșnica pierzanie.

1450. Să vă mărturișiți din mica copilărie, când intrați la preoție. Nu, Doamne ferește, să aveți vreun păcat de moarte și să intrați cu dînsul la hirotonie! Că nu vă mai merge bine toată viața. La căsătorie, la hirotonie în diacon, la preoție și la călugărie se face spovedania generală din mică copilărie. Să ai scris tot, ca să intri curat.

1451. Spovedania nu este legată de termene sau soroace anumite din cursul anului. Putem alerga la duhovnic ori de câte ori simțim nevoia să ne ușurăm sufletul de povara păcatelor și să primim mîngîierea harului și nădejdea iertării. Cu cît ne spovedim mai des, cu atîta mai bine. De obicei însă, spovedania este legată de cele patru posturi. Porunca a patra a Bisericii învață să ne mărturisim păcatele de patru ori pe an, în cele patru posturi. Cei mai sporiți în evlavie să se spovedească în fiecare lună, iar ceilalți „măcar o dată pe an” și anume în Postul Paștilor (**Mărturisirea Ortodoxă**).

1452. Spovedania se face în orice zi și ori de câte ori ne mustră conștiința, indiferent de vrednicia preotului, căci harul Duhului Sfînt săvîrșește Taina. Spovedania se face la nevoie și fără post, chiar dacă nu este cineva vrednic de Sfînta Împărtășanie, căci numai prin spovedanie se spală și se dezleagă păcatele.

1453. Spovedania în comun este necanonică, nu are valoare de Taină, iar păcatele rămîn nedezlegate. Asemenea practici trebuie cu totul părăsite pentru a nu se desființa Taina Sfintei Spovedanii și a arunca în osîndă atît pe preot cît și pe credincios.

1454. Spovedania se face numai individual și niciodată în grup, în public, cum este obiceiul în unele părți. Credincioșii sunt datori să-și cerceteze conștiința din copilărie și să noteze pe hîrtie toate păcatele făcute, pentru a nu uita nici unul. Mărturisirea se face întotdeauna cu post și rugăciune, înainte de a mânca, atît preotul cît și credinciosul.

1455. După o spovedanie curată, trebuie să primim un canon, pe care trebuie să-l ținem. Cel ce se spovedește are mare datorie de a-și face canonul dat pentru a scăpa de chinul cel veșnic al iadului.

1456. *Dacă cineva rămîne în aceleași păcate după mărturisire și nu se pocăiește, este vinovat credinciosul sau duhovnicul? În acest caz, cum este mai bine să se procedeze? Să-l primescă în continuare pentru a nu se deznădăjdui sau să-l trimită la alt duhovnic?*

Dacă cineva, după mărturisire, stăruie mereu în aceleași păcate sau și în altele mai grele și dacă preotul și-a făcut datoria și l-a sfătuit îndeajuns să părăsească păcatul iar el nu a ascultat, atunci preotul nu este vinovat. Iar dacă preotul nu l-a sfătuit îndeajuns și nu l-a canonicat după legea lui Dumnezeu și din nepăsarea lui, acela cade în aceleași sau în alte păcate mai grele, atunci și

preotul are păcat și se osîndește ca unul ce nu a pus doctoriile necesare pe ranele păcatelor. Iar dacă preotul și-a dat toată silința să-l ajute sufletește pe cel ce petrece în nepăsare și nepocăință, însă fără de folos, atunci este bine a-l trimite la alt doctor mai iscusit, poate prin acela îi va da Dumnezeu credinciosului îndreptare. Însă nu degrabă să-l depărteze de el, ci să procedeze cu blîndețe și cu îndelungă răbdare, că să nu-l arunce în deznădejde.

1457. Dumnezeieștii Părinți arată că cinci sunt păzirea de păcat după mărturisire, spre a nu cădea omul în cele de mai înainte.

Întîia păzire este aducerea aminte de moarte și a nu uita păcatele tale.

A doua păzire după spovedanie este fuga de pricinile păcatului.

A treia păzire este deasa spovedanie.

A patra păzire este cugetarea la înfricoșata Judecată de apoi și la cuvintele ce le va spune Mîntuitorul Iisus Hristos celor păcătoși: „Duceți-vă de la mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit divolilor și îngerilor lui” (Matei 25, 41).

A cincea păzire este aducerea aminte de chinurile iadului, aducerea aminte că răutatea păcatului ne desparte de Dumnezeu și de fericirea dreptilor din rai, precum și aducerea aminte de veșnicile munci ale iadului, care nu vor avea sfîrșit.

1458. Omul, cînd a slăbit tare, nu mai ține minte ce păcate a făcut. El uită dacă-i chinuit de boală și-i amețit de cap; dar îl poți spovedi chiar dacă nu poate vorbi, ci numai dacă aude. Și dacă aude, preotul îl întrebă, și el, dacă a făcut păcatul zice: „Da”. Dacă n-a făcut, zice „Nu”. Dar dacă i s-a legat limba și i s-a pierdut cunoștința, nu-l mai poți mărturisi că el nu mai știe nimic. De aceea nu aștepta, Doamne ferește, să cadă omul în comă.

1459. Cel mai mare bine pe care poți să-l faci unui om, este acesta. Dacă vezi că s-a îmbolnăvit în casă la tine, tata sau mama sau ginerele sau nora sau fata sau băiatul sau fratele, cine a slăbit de boală și se apropie de moarte, nu se poate un bine mai mare decît să-i aduci preotul repede. Nu doctorul. Doctorul este un bolovan de pămînt ca și tine! Preotul a luat dar de la Dumnezeu. Nu ați auzit în Evanghelie? Ce veți lega voi pe pămînt, va fi legat și în ceruri și ce veți dezlega voi pe pămînt, va fi dezlegat și în ceruri!

Dacă ai reușit să-l spovedești curat înainte de moarte, i-ai salvat sufletul. Cînd se duce la vămi, sufletul care a avut păcate, dacă le-a dezlegat preotul aici, Duhul Sfînt a șters tot de pe tablele lor. Crapă, mor de ciudă diavoli: „Ia uită-te, domnule! L-am avut în mînă!”. Duhul Sfînt i-a șters păcatele. Această putere le-a dat Dumnezeu preoților, că dacă nu dădea Dumnezeu această putere preoților, nimeni din oameni nu s-ar fi mîntuit.

1460. Cînd vezi că ești bolnav de moarte, nu alerga la doctor, că poate te omoară acela și mori nemărturisit. Întîi spovedește-te și apoi du-te și la doctor, dacă este cazul, dar tu să fii mărturisit. Dacă ai murit, gata, te-ai ușurat! Că vei muri în mîinile doctorului, că vei muri acasă, tu să fii mărturisit. Însă întîi caută doctorul sufletelor, că el te va scoate din iad. Așa. Și nu te gîndi că n-are dar.

1461. Vă spun vouă creștinilor și vouă monahilor, mare lucru este spovedania. Când vei vedea în familie că unul s-a îmbolnăvit, tata, mama, copilul, fratele, sora, soțul, soția, cel mai iubit prieten, și chiar și cine ți-a fost vrăjmaș, căci și pe el trebuie să-l iubești, fă-i cel mai mare bine din lume, pe care poți să-l faci. Adu repede duhovnicul să-l mărturisească. Spovedania curată este al doilea botez.

1462. *Am o rudă care a trăit 60 de ani și a murit așa, fără veste, fără spovedanie. Ce pot să-i fac?*

Foarte greu, dacă a fost nespovedit. Când moare nespovedit, ca și cum ar muri nebotezat. Ferească Dumnezeu! Numai, Doamne ferește, dacă moare în război, dacă moare accidentat.

Nu era spovedit din tinerețe.

De atîta vreme nespovedită și cum a putut trăi atîta?

1463. Dacă l-a apucat pe cineva moartea nespovedit, este ca și cum ar fi nebotezat, dacă are păcate de moarte. Nu-i folosește nimic. Nici nu-l poate scoate Biserica pe urmă cu rugăciunile ei. Pentru că nu s-a îngrijit din vreme să-și curețe sufletul său cu pocăința cea adevărată, cu rugăciunea sinceră și celelalte fapte bune.

1464. Spovedania, Taina aceasta este așa de mare, încît are putere să-l curețe pe om de orice păcat, să-i dezlege toate păcatele. Numai dacă omul a fost cuminte în viață, dacă s-a spovedit curat, acela trece ușor înfricoșatele vămi ale văzduhului.

1465. Creștinul, dacă a murit mărturisit și dacă, Doamne ferește, are păcate grele și nu și-a făcut canonul, el își face canonul dincolo, în iad. Dar din iad îl scoate Biserica prin Sfînta Liturghie, prin dezlegări și milostenie și tot la rai merge.

1466. Eu n-am nevoie să vă spovediți la mine! V-am spus de sute de ori că eu nu mai pot. Dar care vreți să veniți și cît mai pot eu, să fiți sinceri la spovedanie. Pentru că nu sunt eu acolo. Eu cînd mă duc la spovedanie, cît mi-ajută Dumnezeu, cît aș putea mai tare mă pîrăsc. Pentru că știu că mă duc în fața lui Hristos. Și apoi pot să-L mint pe Dumnezeu, Care citește în inima mea pururea?

1467. Cele cinci foloase ale deseii spovedanii sunt:

1. Primul folos al deseii spovedanii este că, precum pomii, care se smulg des și se răsădesc, nu pot să prindă rădăcină adîncă în pămînt, așa și obiceiurile cele rele și deprinderile păcătoase, prin mărturisire deasă, nu pot prinde rădăcini adînci în inima celui ce se mărturisește. Sau, precum un pom bătrîn și mare nu se poate tăia numai cu o lovitură de secure, așa și un obicei sau deprindere veche a păcatului, numai cu o singură durere a inimii nu se poate scoate și dezlădăcina ușor.

2. Omul ce se spovedește des ține minte ușor greșelile făcute de la ultima spovedanie; pe cînd cel ce se mărturisește rar, cu anevoie poate să-și aducă

aminte de toate cîte a făcut. Astfel, multe din păcate rămîn nespovedite și, prin urmare, neiertate. Pentru acea diavolul i le aduce aminte în ceasul morții, dar fără folos, căci i se leagă limba și nu le mai poate mărturisi.

3. Cel ce se mărturisește des, chiar dacă i s-ar întîmpla să cadă într-un păcat de moarte, îndată aleargă și se mărturisește și intră în harul lui Dumnezeu, căci nu suferă să aibă pe conștiință greutatea păcatului, fiind desprins a se curați des prin spovedanie.

4. Al patrulea folos este că, pe unul ca acesta, îl află moartea curățit și în harul lui Dumnezeu și avînd mare nădejde de mîntuire. După mărturia Sfîntului Vasile cel Mare, diavolul merge totdeauna la moartea dreptilor și a păcătoșilor, căutînd să afle pe om în păcate spre a-i lua sufletul (**Tîlcuire la Psalmul 70**). La cei ce se mărturisesc des și curat nu poate afla nimic, deoarece s-au mărturisit, luînd dezlegare pentru păcate.

5. Cel din urmă folos al mărturisirii dese este că unul ca acesta se oprește și se înfrînează de la păcate, aducîndu-și aminte că după puține zile se va mărturisi din nou și va primi canon de la duhovnic, acesta muștrîndu-l pentru cele făcute.

STATORNICIA

1468. Cu felul de a te purta tu, pe unul care-i abătut de la calea dreptății, poți să-l folosești. Iar dacă unul este obraznic, îi tînăr și nu bagă de seamă că tu vrei să-l folosești, cu felul tău de a pricepe și a te purta cu el, taie legătura. Cum s-o tai? Iată cum: Il vezi că vine în chilie la tine, și nu vine că-i place pravila sau să audă un cuvînt de folos, cînd citești tu dintr-o carte, ci vine ca să stea de vorbă, să-ți piardă ție vremea, să rîdă, să glumească, să spună ce vești noi mai sunt în ziare, în reviste, sau nu știu ce, aceluia spune-i așa: Frate, noi avem pravilă, că suntem la mănăstire! Dacă ești bun, frate, că și tu ai pravilă, săracu, poate nu ți-ai făcut-o toată, hai s-o completăm aici la mine!

Dă-i o pereche de metanii în mînă și începi Psaltirea. Uite, frate, am obicei - chiar dacă n-ai obicei - să citesc cam jumătate de Psaltire în seara asta! Frăția ta fă metanii și eu citesc. Și cînd l-ai pus la metanii, să vezi cum zice: iartă-mă, frate, că am treabă! Și îndată fuge, că el nu venise pentru pravilă. A venit să stea de vorbă, să-ți piardă ție timpul mîntuirii.

Dacă faci așa, știi cum scapi de prietenii aceștia? Nu mă duc în chilie la fratele ăla, că mă pune la rugăciune. Iată, așa ai să scapi de prieteni de ăștia. Delicat, așa! Și cînd vezi că pleacă, zi-i: Frate, te rog, mai stai, am avut dragoste să facem pravilă împreună, dar, dacă te duci, iartă-mă pe mine păcătosul. Se duce și tu cu iartă-mă ai scăpat de el. Nu-l mai vezi pe acolo.

1469. *Părinte, aș pleca de la mănăstirea mea și aș veni aici.*

Fă cum vrei! Eu nu te chem. Dar să știi că și la Sihăstria sunt draci. Încă mulți! Și dacă te-ai duce în Australia și-n America și-n China, tot draci și ispite sunt, dar și Dumnezeu este de față. Unde te-ai duce, trebuie să te lupți cu tine și să ai ascultare, rugăciune și răbdare. Crezi că aici, dacă ai să vii, n-ai să

găsești sminteli? Ai să stai vreo săptămână și ai să spui: starețul este așa, iconomul este așa, acela-i așa! Și în loc să te vezi pe tine, tu îi vezi și îi judeci pe alții.

STATUL

1470. Unii dintre neoproteștanți, cum sunt studenții în Biblie sau ruseliștii (următorii lui Carol Russel), apoi o grupare a lor zisă „Martorii lui Iehova”, adventiștii, inochentiștii ș.a. susțin că după învățătura biblică, statul și autoritățile de stat nu trebuie recunoscute, deoarece ele sunt unelte ale lui Antihrist, întocmai cum sunt și organizațiile bisericești și deci, ele trebuie să dispară, iar nu să fie respectate și recunoscute. Autoritățile de stat zic ei, procedează la fel ca și „instrumentul clerical” în biserici: susțin deosebiri de clasă și vrăjmășie între oameni și popoare, producând războaie, armate sîngeroase, economice etc. Învățătura aceasta ei o propagă mai mult prin grai - șoptind-o cu precauție - fără a-i preciza în scris temeiurile biblice, fie de teama de a nu fi urmăriți, fie în scopul de a produce ezitări în ceea ce privește recunoașterea lor din partea statului ca asociații libere religioase.

Se supun numai de silă și de frică, unii dintre ei, uneori, nevoind să depună jurământul la înrolarea în armată și să ia arma în mână, alții refuzînd serviciul militar, cel puțin sîmbăta (ca și activitatea în această zi, în instituțiile și serviciile de stat), iar alții neîmpotrindu-se cu fapta la nimic, îndeplinesc totul împotriva convingerii lor, încredințați fiind că nu sunt vinovați de faptele pe care le săvîrșesc sub presiune.

1471. Organizațiile de stat și instituțiile trebuiesc recunoscute, deoarece autoritățile garantează și realizează ordinea care este voită de Dumnezeu. Tot ceea ce este ordine, este de la Dumnezeu, căci numai dezordinea și anarhia sunt de la diavolul. Dacă autoritățile de stat garantează ordinea, ele nu pot fi decît de la Dumnezeu, indiferent dacă puterea acestora este deținută de persoane nedemne.

1472. Autoritatea poate fi deținută - uneori - de persoane abuzive. Dar oricine ar fi, Dumnezeu nu-i împiedică nici pe abuzivi și nu le ridică libertatea, fiecare urmînd a răspunde direct și personal de abuzurile sale în judecata ce-l așteaptă. Iar dacă unii oameni pot fi răi, nu înseamnă că și ordinea pe care ei o reprezintă prin calitatea lor, este rea.

1473. Recunoașterea statelor naționale nu este nicidecum un păcat. Impărăția cerurilor nefiind împotriva împărățiilor pămîntului; hotarele ei atotstăpînitoare înglobează toate celelalte împărății, fără să le desființeze. De la amestecarea limbilor la turnul Babel, existența națiunilor grupate în state naționale, e ceva firesc. Diversitatea limbilor a creat condiții diferite, la care s-au grupat mai ales cei de aceeași limbă. Însă, adesea, între diferitele popoare, păcatul a pus vrăjmășie, ridicînd între ele ziduri de ură și venin, de aici născîndu-se apoi șovinismul și naționalismul exagerat, denaturat și abuziv, naționalismul excesiv.

În creștinism încă, s-au auzit cuvinte ca acestea: „Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este rob, nici slobod; nu mai este parte bărbătească și femeiască,

pentru că voi toți sunteți, una întru Hristos Iisus." (Galateni 3, 28). Aici nu mai încap elin sau iudeu, tăierea împrejur și netăiere împrejur, barbar, scit, rob, slobod, ci toate și întru toate e Hristos (cf. Galateni 3).

Dar prin aceasta nu însemnează că se desființează popoarele, ci numai că ele sunt datoare a se înfrăți și a trăi cu dragoste și colaborare frățească spre binele lor și spre slava lui Dumnezeu, Care iubește toate neamurile deopotrivă.

1474. Dacă statul garantează viața, libertatea și avutul cetățenilor săi, adică bunurile și drepturile lor sfinte și superioare, atunci și aceștia trebuie negreșit să aibă datorii față de stat; să-și plătească impozitele, să contribuie la apărarea lui, să facă serviciul militar, să fie supuși autorităților, să le dea cinstea cuvenită și să contribuie cu toată convingerea la ordinea impusă de cei ce au menirea de a executa legile statului.

STILUL VECHI ȘI NOU, ÎNDREPTAREA CALENDARULUI

1475. *Părinte, de ce a fost nevoie să se schimbe calendarul vechi, numit și calendarul Iulian?*

Calendarul vechi nu s-a schimbat, ci s-a îndreptat, căci avea mare nevoie de îndreptare. Acest calendar a fost întocmit de filosoful păgîn Iulian Sosigene din Alexandria în anul 44, înainte de venirea Domnului, din porunca împăratului Romei, Iulius Cezar. Acest calendar a fost întocmit și așezat la acea vreme potrivit cu izomeria (echinocțiul), care era la data de 24 martie și 24 septembrie. Dar după întocmirea acestui calendar, astronomii cei vechi au observat că acest calendar rămânea în urmă, față de calendarul ceresc, la 300 de ani cu o zi și cu o noapte.

Deci se vede clar, căci creștinii, încă de pe vremea Sfinților Apostoli nu se mai țineau de echinocțiul calendarului iulian (cel vechi) care, după cum am văzut, rămânea în urmă. Așa că Sfinții Părinți de la Niceea fac prima îndreptare a calendarului iulian - după cum și Sfinții Apostoli mai înainte de ei au făcut-o - și echinocțiul cel de la 24, 23 și 22 martie, găsindu-l în urmă cu trei zile pînă la venirea lor, îl fixează la 21 martie unde era atunci.

Dar am auzit pe cei cu stilul vechi spunînd despre calendarul nostru îndreptat că este catolic, ca cel gregorian, îndreptat de Papa Grigorie al XIII-lea la anul 1582.

Nu este așa, iubite frate. Să știi că rămînerea în urmă a calendarului era cunoscută în Biserica noastră cu sute de ani înainte. Acest lucru se arată în mărturia Arhimandritului Nichifor, care, la sfîrșitul Ceaslovului tipărit în anul 1816, arată că din cauza greșelilor calendarului și pascaliei vechi suntem cu 13 zile în urmă.

Părinte, dar cum a fost îndreptarea calendarului în Biserica noastră, căci stiliștii zic că patriarhul Miron Cristea a uitat de rînduiala veche și a stricat calendarul nostru cel sfînt?

Nu patriarhul Miron Cristea a îndreptat calendarul, ci Biserica noastră dreptmăritoare de Răsărit, în frunte cu patriarhul ecumenic de la Constantinopol

și cu toți patriarhii Bisericilor Ortodoxe care au fost acolo de față, sau au trimis delegați și împuterniciți pentru a semna în locul lor.

Dar când s-a făcut această îndreptare?

În anul 1923 s-au adunat la Constantinopol într-un sinod, reprezentanți ai tuturor Bisericilor Ortodoxe. Acolo, cercetînd cu frica lui Dumnezeu și cu amănunțime chestiunea calendarului Iulian și văzînd că prin îndreptarea lui nu se aduce nici o știrbire dogmelor, canoanelor Bisericii și rînduielilor Sfinților Părinți și că prin rămînerea în urmă a calendarului de la 21 la 8 martie, se calcă rînduiala stabilită de Sfîntul și Marele Sinod ecumenic de la Niceea, au hotărît cu toții să îndrepte calendarul Iulian și să aducă echinocțiul de la 8 martie la 21 martie cum este acum.

Hotărîrea a fost primită de toate Bisericile Ortodoxe, care au luat parte la sinod, prin mitropoliți, episcopi și delegații lor, urmînd ca fiecare Biserică să facă îndreptarea calendarului cînd va găsi vremea potrivită. Astfel, în anul 1924, la 10 martie, a îndreptat calendarul Patriarhia ecumenică de Constantinopol și Biserica Greciei. Apoi, pe rînd, Patriarhia Alexandriei, Patriarhia Antiohiei și în anul 1924, în octombrie, a îndreptat calendarul și Biserica noastră Ortodoxă Română, socotind ziua de 1 octombrie drept 14 octombrie, sărînd peste cele 13 zile cu care rămăsese în urmă calendarul Iulian.

Iar Sfintele Paști le serbăm odată cu creștinii care țin stilul vechi din celelalte țări, pentru unitatea și pacea Bisericilor noastre surori, care încă nu au îndreptat calendarul, precum Biserica Rusă, Biserica Ierusalimului, ș.a. căci așa s-a făcut înțelegerea la Moscova, în anul 1948, la Sinodul Panortodox, unde au fost de față aproape toate Bisericile Ortodoxe, prin reprezentanții lor.

Dar stiliștii zic că noi am desființat postul Sfinților Apostoli.

Postul Sfinților Apostoli nu este desființat, ci ținut sub iconomia Bisericii Ortodoxe.

Dar cum se procedează atunci cînd postul Sfinților Apostoli lipsește?

Atunci rămîne la hotărîrea Sfîntului Sinod și cîte zile rînduiește Sfîntul Sinod, atîtea zile postim.

Bine, dar cei cu stil vechi zic că țin cu Ierusalimul și cu Sfîntul Munte Athos...

Dacă țin cu Ierusalimul și cu Sfîntul Munte Athos, de ce Ierusalimul nu-i primește nici la slujbă și nici la împărtășire? Cînd am fost la Ierusalim și am intrat în audiență la Prea Fericitul Patriarh Benedict, prima întrebare pe care ne-a pus-o a fost: „Nu este vreun stilist printre voi?“, căci nici în audiență nu voia să-l primească. Apoi, dacă zic că țin ca la Ierusalim, de ce nu fac ceea ce fac cei din Ierusalim, unde se ține stilul vechi? Căci atît Patriarhia cît și mitropoliții, episcopii, preoții și diaconii de la Sfîntul Mormînt slujesc și se împărtășesc cu toți creștinii care vin din toate țările unde se ține stilul nou (calendarul îndreptat). Dacă zic că țin cu cei de la Sfîntul Munte, de ce nu fac și ei ca cei de la Sfîntul Munte, adică să fie supuși Bisericii și Sfîntului Sinod și țării din care fac parte și

să slujească cu preoții și episcopii ce țin stilul nou, așa cum fac stareții, preoții și monahii din Sfântul Munte Athos?

Dacă stiliștii zic că țin cu Ierusalimul, de ce n-au venit să slujească cu Patriarhul Diodor al Ierusalimului, în anul 1982, la hramul Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava? De ce Biserica Ortodoxă din Ierusalim nu-i recunoaște, așa cum nu-i recunoaște nici Patriarhia Ecumenică din Constantinopol? Căci Patriarhul Diodor al Ierusalimului, a zis la hramul Sfântului Ioan: „Noi nu recunoaștem în România altă Biserică în afară de Biserica Ortodoxă Română. Noi, la Ierusalim, ținem calendarul Iulian cel neîndreptat, dar acest lucru nu este o pricină de despărțire între noi și celelalte Biserici Ortodoxe surori și nici nu facem din calendar o dogmă de credință”.

Dacă stiliștii zic că țin cu Sfântul Munte, de ce, în anul 1993, când au venit părinții din Grecia cu lemnul Sfintei Cruci al Mântuitorului prin România, n-au mers și ei la Slătioara? De ce, în anul 1995, când s-au întrunit toți Patriarhii la noi în România, n-au pomenit nimic de cei care țin stilul vechi?

1476. Stiliștii au și grave abateri canonice. Iată care sunt cele mai grave:

1. Nu ascultă de hotărârea Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol, din anul 1923, care a hotărât îndreptarea calendarului celui vechi.

2. Nu ascultă nici de Patriarhia Ierusalimului.

3. Nu ascultă de Sinodul Bisericii Ortodoxe Române și de hotărârea întii-stătătorilor tuturor Bisericilor Ortodoxe, care s-au adunat la Moscova în anul 1948.

4. Episcopii și preoții lor, precum și creștinii conduși de ei, se depărtează de la slujirea și împărtășirea cu preoții și ierarhii noștri, din ură, mândrie, răzvrătire și neascultare, căzînd prin aceasta sub osînda canoanelor 12, 13, 14 și 15 ale Sinoadelor 1 și 2 din Constantinopol; 31 al Sfinților Apostoli; 18 al Sinodului al IV-lea Ecumenic; 31 și 34 ale Sinodului al VI-lea Ecumenic; 5 al Sinoadelor din Antiohia și altele.

5. Botează și cunună a doua oară, săvîrșind o mare erezie și greșeală dogmatică.

6. Au rupt legătura duhovnicească cu ierarhia canonică a Bisericii Ortodoxe Române.

7. Hulesc și defaimă patriarhii, episcopii și preoții Bisericii care țin stilul nou, numindu-i „catolici”, „lipsiți de har”, „eretici” etc.

8. Au făcut mănăstiri fără aprobarea Sfântului Sinod.

9. Preoții stiliști se duc prin sate străine și fac slujbe pe ascuns, fără să țină seama de aprobarea episcopului locului și a parohului din acele parohii.

Și acestea sunt cîteva din greșelile și abaterile canonice ale celor ce țin stilul vechi în țara noastră.

Stiliștii sunt considerați eretici?

Nu. Sunt schismatici, adică dezbinați de Biserica Ortodoxă, căci au călcat legile bisericești administrative, organizîndu-și mănăstiri și biserici deosebite,

fără aprobarea Sfintului Sinod. Iar dacă îndrăznesc să boteze a doua oară, atunci se fac eretici, potrivit cu canonul 47 Apostolic și alte canoane.

Calendarul este un ceas. A fost schimbat de cinci ori pînă acum, și cînd va fi nevoie iar o să-l schimbe.

Calendarul este un ceas al vremii și tu dacă ai calendar cu un ceas în urmă sau două, de-acum al tău este bun, că a rămas în urmă? Sau pentru calendar să ne sfădim, să ne dezbinăm, să ne urîm că nu mai suntem ortodocși? Ai auzit vreodată zicînd: „Sfinte mucenice calendare, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi?” Ai auzit nebunii de acestea? Calendarul dacă ar fi sfînt, ar trebui să ne închinăm la calendar! Ori calendarul este dogma? Toate dogmele sunt sintetizate în Crez.

Ai auzit vreodată: „Cred într-unui calendar?” Ai auzit nebunii din acestea? Calendarul, nu-i dogmă, nu-i sfînt! Este un ceas al vremii. De ce te închini la el și din cauza lui nu te supui Bisericii și te apuci să faci de capul tău hirotonii și să botezi din nou? Ține-te de Biserică! Toate sectele care s-au rupt de Biserică, s-au rupt din neascultare și mîndrie de la trupul lui Hristos.

Vezi la Efeseni ce spune la capitolul 1, 21-22: Biserica este trupul lui Hristos. Vezi și la Efeseni 5, 23: „Cap al Bisericii este Hristos”. Și la Coloseni ai văzut ce-i Biserica? Cine s-a rupt de Biserică, ori sectar, ori stilist, orice ar fi, s-a rupt de trupul lui Hristos și nu are mîntuire în veacul veacului! Așa să știți. Nu ne închinăm la calendar niciodată.

Și acești stiliști care sunt nesupuși Bisericii pînă în ziua de azi, rămîn o fracțiune eretică care nu se va îndrepta, că zice așa: de la tot păcatul se întoarce omul ușor, dar de la eres, foarte greu! Și aceasta pentru că se întunecă partea rațională a sufletului. Degeaba îi spun eu că aici este alb, că el vede negru. Și atunci foarte greu se întoarce, așa rămîne. Și așa rămîn și sectele și celelalte.

1477. Părinte, ce-i cu cei de la Slătioara? Ei spun că noi ne-am vîndut credința.

Stiliștii sunt caterisiți de Sfîntul Sinod, că țin mai mult la calendar decît la dogmele Bisericii și au căzut din ascultare.

Stiliștii se laudă că ei au dreapta credință și nu noi.

Ei au într-înșii mîndrie și nesupunere.

În vara anului 1992 au venit din Sfîntul Munte starețul Mănăstirii Xiropotamu cu cîțiva călugări și au făcut un pelerinaj în țară cu Sfînta Cruce, făcută tocmai din secolul V, de împăratul Marcian și împărăteasa Pulcheria, ce păstrează o mare parte din crucea Mîntuitorului. Și am sărutat Sfînta Cruce, udată cu sîngele lui Hristos. De două ori am sărutat-o.

Cei din Muntele Athos țin pe vechi. De ce nu au mers la stiliștii din Slătioara, ci au mers numai la mănăstirile ortodoxe pe stil nou?

Au fost în multe locuri din țară și călugării în Sfîntul Munte sunt pe vechi toți; dar cînd m-am dus acolo, îi blestemau pe cei din România pe stil vechi. Că atoniții nu s-au rupt de ascultarea Bisericii. Ei sunt pe vechi, dar ascultă de

Sfântul Sinod din Grecia, doar grecii sunt pe nou, dati din anul 1924. Ei nu fac diaconi, preoți, biserici, nu fac nimic fără aprobarea Sfântului Sinod. Și mi-au zis: „Spune stiliștilor de la voi că sunt eretici. S-au apucat să facă mănăstiri și biserici fără voia Sfântului Sinod”.

1478. Sunt popoare care au calendarul cu doi ani, cu trei ani mai înainte, sau cu șase. Dar calendarul cel mai apropiat de calendarul luni-solar este calendarul pe care-l avem noi, ortodocșii. El este îndreptat de Conferința interortodoxă de la Constantinopol, din 15 noiembrie 1923, pe timpul Patriarhului Meletie al V-lea, și e cel mai aproape de cel ceresc. În 42.000 de ani, el abia rămîne cu o zi în urmă. Iar calendarul gregorian, pe care l-a îndreptat Papa Grigore al IX-lea în 1583, prin marele filosof și astronom Lilie, rămîne la 3.600 de ani cu o zi și o noapte în urmă; deci el rămîne mai mult în urmă ca al nostru, din punct de vedere științific. Noi după calendarul acesta ne călăuzim și el este aprobat de toată Biserica.

STRĂVEDEREA

1479. Străvederea este mai mare decît vedenia, dar mult mai mică decît descoperirea și proorocia. Cel ce are darul străvederii, vede ca și cum ar fi de față, lucruri care se petrec departe, adică știe ce se petrece foarte departe de el, de pildă: dacă vine cineva la dînsul sau dacă niște răufăcători omoară pe un om undeva departe și altele asemenea. De asemenea, cel ce are darul străvederii poate cunoaște tainele ascunse în adîncul inimii altuia. Deci, mai mare dar este acesta, decît cel ce are vedenia, pe care numai o vede, dar nu o înțelege, însă este mai mic decît cel ce are darul proorociei și al descoperirii. Căci cel ce proorocește nu știe numai cele ce se fac în acest ceas undeva departe, ci vede și pe cele ce au să se întîmple în viitor, peste sute și mii de ani. Iar cel ce are descoperirea, iarăși vede și înțelege mari taine dumnezeiești.

SUFERINȚA

1480. *De cîte feluri este suferința în lume?*

De două feluri: suferința trupească și suferința morală, adică sufletească, precum muștrarea de conștiință, întristarea, deznădejdea, îndoiala, mînia, ura etc. Suferințele omenești se pot împărți încă în două părți: unele spre îndreptarea și lămurirea celor buni și altele spre pedeapsa și arvunirea osîndeii veșnice a celor răi (**Călăuza predicatorului** de Dr. C. Chiricescu și Pr. C. Nazarie).

1481. *Pentru ce este atîta suferință pe pămînt?*

Zice dreptul Iov că omul este născut pentru suferință (cf. Iov 5, 7). Iar Sfântul Pavel zice că „toate făpturile sunt în suferință” (Romani 8,21). Suferințele din lume sunt urmare a căderii omului din rai (Facere 3, 16). Suferințele sunt urmări ale păcatului (Iov 4, 8; Psalmul 7, 14-16; Pilde 22, 8; Ieremia 4, 18). Suferințele sunt pedepse pentru păcate (Levitic 26, 24-28; II Regi 7, 14). Dar de vom primi toate suferințele cu răbdare și mulțumire, ne vor aduce mare folos

duhovnicesc, spre mîntuirea sufletului. În general, vedem că cu cît se înmulțesc păcatele și răutățile în lume, cu atît se înmulțesc suferințele, adică foametea, cutremurele, războaiele, bolile de tot felul și moartea. Grija noastră, a creștinilor, este să părăsim păcatele, să ne împăcăm mereu cu Dumnezeu și să avem frica de Dumnezeu, smerenie și răbdare și atunci toate suferințele noastre se vor împuțina și ne vor fi de mare folos spre mîntuire.

1482. Scopul suferinței pentru creștini este unul singur: ispășirea păcatelor pe pămînt prin tot felul de boli, necazuri și dureri, spre curățirea și mîntuirea sufletului. Pentru cei răi care nu voiesc să se îndrepteze, să se pocăiască, suferința de pe pămînt rămîne că o arvună a suferințelor celor veșnice. Iar pentru cei ce primesc suferința cu răbdare și cu mulțumire de la Dumnezeu și se întorc la pocăință, suferința, de orice fel ar fi, este cea mai bună cale de îndreptare și ispășire a păcatelor, izbăvindu-i prin aceasta de chinurile cele veșnice.

Noi vedem că cei care suferă mai mult pe pămînt, sunt mai împăcați cu conștiința, mai buni, mai tari în ispite, mai aproape de Dumnezeu și se mîntuiesc mai ușor, precum dreptul Iov, săracul Lazar, Sfinții Apostoli, mucenicii, cuvioșii și atîția alții. Iar cei care trăiesc bine, sunt sănătoși, au averi și tot ce doresc pe pămînt, sunt de obicei slabi în credință, nemilostivi, tirani, lacomi, egoiști, se tem de moarte și mor în păcate grele, spre osînda veșnică.

Suferința ne este rînduită de sus spre mîntuire, spre iertarea păcatelor și spre creștere duhovnicească, numai dacă o primim cu mulțumire, că din mîna lui Dumnezeu, precum spune și proorocul David: „Toiagul Tău și varga Ta, acestea m-au mîngîiat" (Psalmul 22, 5). Deci, toiagul și varga suferinței, pe cei buni și credincioși îi mîngîie, îi sporește în fapte bune, îi curățește de păcate și-i învrednicește de mai mare cunună și răsplată în cer. Iar pentru cei răi, toiagul suferinței este chemare de pocăință, este pedeapsă peste pedeapsă și fîfu în gură, pentru că nu voiesc să se apropie de Domnul (Psalmul 31, 10).

1483. *Cum trebuie să răbdăm boala, nedreptatea, ocara, sărăcia și orice țel de suferințe pe pămînt?*

Mai întîi să avem credința că suferința, de orice fel ar fi ea, ne este rînduită de Dumnezeu, Tatăl nostru Cel ceresc, spre mîntuire, iar nu spre osînda veșnică. Apoi, s-o primim cu răbdare și mulțumire. Iar răbdarea noastră trebuie să fie însoțită de cuvioșie și înfrînare (II Petru 1, 6-7); să fie însoțită de bucurie (Coloseni 1, 11) și de nădejde. Răbdarea în suferință sporește în noi prin rugăciune, prin spovedanie și Sfînta Împărtășanie; prin citirea cărților sfînte, prin cugetarea la Patimile Domnului nostru Iisus Hristos și ale tuturor sfinților Lui; prin cercetarea celor ce sunt în suferințe mai grele decît ale noastre și prin cugetarea la fericirea veșnică în rai. Pentru că altă cale de mîntuire nu este decît numai prin cruce, prin suferință, prin răbdare și jertfă, precum spune Mîntuitorul: „întru răbdarea voastră veți dobîndi sufletele voastre" (Luca 21, 19). „Cel ce va răbda pînă în sfîrșit acela se va mîntui" (Matei 24, 13).

1484. Din ce pricini suferă copiii nevinovați? Ce păcate ispășesc ei?

Citim la Ieșire că Dumnezeu este rîvnitor. El răsplătește păcatele părinților în fiii lor pînă la al treilea și chiar al patrulea neam (cf. Ieșire 20, 5). Și iarăși: „Dumnezeu aduce fărădelegile părinților peste fii, și peste fiii fiilor, pînă la al treilea și al patrulea neam” (Ieșire 34, 7; Deuteronom 5, 9; Psalmul 36, 28; 108, 13; Isaia 14, 21). Marele Prooroc Ieremia zice: „Tu arăți mila la mii și pentru fărădelegile părinților răsplătești în sînul copiilor lor după ei” (Ieremia 32, 18; Numeri 14, 18; Iov 5, 4; 21, 19; Isaia 13, 16). Proorocul Isaia zice: „Pregătiți măcelul feciorilor din pricina fărădelegilor părinților lor” (Isaia 14, 21).

Așadar, din aceste mărturii ale Sfintei Scripturi se poate înțelege destul de clar din ce pricină suferă copiii cei nevinovați și ale căror păcate le ispășesc ei.

1485. Cum alină Biserica suferința omenească și ce datorie are creștinul față de cei în suferință?

Biserica alină și vindecă suferințele oamenilor prin tot felul de rugăciuni către Preabunul Dumnezeu (Deuteronom 4, 29-31; II Paralipomena 7, 13, 16; Psalmul 33, 17; 49, 15-16; 90, 15-16; Isaia 19, 22; Iacob 5, 14). Biserica a rînduit diferite rugăciuni pentru alinarea suferinței. Cea mai importantă rugăciune pentru cei bolnavi este Taina Sfintului Maslu, precum și diferite molifte pentru dobîndirea sănătății.

Creștinul are o mare datorie față de cei din suferință, că să-i ajute după a sa putere, atît prin mijloacele materiale, precum: îmbrăcăminte, hrană, ospățare, îngrijire, bani etc, cît și prin mijloace spirituale, precum: rugăciune pentru cei bolnavi, îmbărbătare prin cuvinte duhovnicești, compătimiri, mîngîiere etc, așa cum ne învață Sfîntul Apostol Pavel care zice: „Bucurați-vă cu cei ce se bucură și plîngeți cu cei ce plîng” (Romani 12, 15).

1486. Pățimesc o grea încercare. Ce să fac în suferința aceasta?

Rabdă, frate, pînă la capăt și mulțumește lui Dumnezeu că certarea aceasta este semn al milei lui Dumnezeu, iar nu al mîniei Lui.

SUFLETUL

1487. Ați auzit în Evanghelie pe Mîntuitorul, zicînd: „Ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8, 37). Oare așa de mare valoare are sufletul nostru, încît să nu se poată răscumpăra cu toată lumea aceasta? Căci tot Mîntuitorul spune mai departe: „De ar dobîndi omul toată lumea și își va pierde sufletul său, ce va folosi?” (Marcu 8, 36). Vedeți cît de mare valoare are sufletul omenească? Iar dacă la o atît de mare valoare și cinste îl ridică însuși Hristos, Dumnezeul nostru, cine va mai putea spune că sufletul omului nu este de mare preț, fiind mai scump decît toată lumea?

1488. Sfînta Treime S-a sfătuit să-l facă pe om mai presus de îngerii. Nicăieri în Sfînta Scriptură nu se găsește că îngerii sunt făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ci numai omul. Dar cu ce este omul mai presus decît îngerii, încît se aseamănă direct cu Ziditorul său? Omul este mai presus

decît toate cetele îngerilor, iar sufletul omenesc le întrece pe acestea prin trei însușiri, după cum Spune Sfîntul Vasile cel Mare.

După minte omul se aseamănă cu Tatăl, fiindcă Tatăl este, în Sfînta Treime, mintea Care a izvorît prin nașterea mai înainte de toți vecii, tot astfel mintea izvorăște cuvîntul; cuvîntul se aseamănă cu Fiul, care este izvorît din mintea omului sau „sluga minții”, cum îl mai numesc Sfinții Părinți.

Așadar, mintea este după asemănarea Tatălui, iar cuvîntul este după asemănarea Fiului, care izvorăște din minte; iar după asemănarea Duhului Sfînt este voia omului de sine stăpînitore, care este în suflet rădăcina tuturor bunătăților pe care le-a pus Bunul Dumnezeu în noi.

Sufletul omului este lucrul cel mai de preț al sfatului lui Dumnezeu și icoana vie a Preasfîntei Treimi; el este cu aceste trei însușiri, mai presus de toate cetele îngerești, fiind suflet rațional, cuvîntător, de sine stăpînitor, avînd chipul și asemănarea Preasfîntei Treimi.

1489. Oare pentru care pricină, cînd a ispitit satana pe Iov, Dumnezeu i-a dat voie să-i ia cele șapte mii de oi, șapte mii de cămile, cinci sute de perechi de asini, cinci sute de perechi de boi, zece feciori, toate moșiile și palatele, dar nu i-a dat voie să se atingă de sufletul lui? Iar cînd a dat satana al doilea atac, cerînd îngăduință de la Dumnezeu să se atingă de oasele și de carnea lui, a dobîndit-o și pe aceasta, dar i-a spus Dumnezeu: „Iată, ți-l dau ție, numai de sufletul lui să nu te atingi” (Iov 2, 4-6). Șapte ani și jumătate l-au mîncat viermii pe Iov în gunoi fiind rănit de satana cu bube și cu răni din creștet pînă la tălpile picioarelor, după cum ne spunea Sfînta Scriptură, dar de suflet nu i s-a dat voie să se atingă. Bunul Dumnezeu știa că cea mai mare comoară care era în Iov, era sufletul lui drept-credincios și iubitor de Dumnezeu și pentru aceasta nu i-a permis diavolului să se atingă de el.

1490. Sufletul este o comoară neprețuită a omului pe care o purtăm cu toții și va fi vai de noi dacă o vom pierde. Ați auzit ce spune Domnul nostru Iisus Hristos în Evanghelie: „Ce ar folosi omului de ar dobîndi toată lumea, dar va pierde sufletul său” (Marcu 8, 36-37). Dacă am ști cu adevărat ce comoară purtăm în noi, ce icoană vie a lui Dumnezeu ca o oglindă strălucitoare a Duhului Sfînt, ce bogăție de daruri și ce mărire se află în sufletul nostru, am fi întotdeauna cu frică și cu cutremur și ne-am plînge păcatele cu care supărăm pe Dumnezeu în orice clipă.

Noi, însă, suntem împietriți, amorțiți și nu știm de unde venim și unde mergem, nu știm ce purtăm în noi, adică ce comoară și ce veselie se află în noi!

1491. Să ne ferească Bunul Dumnezeu ca să se lege sufletul nostru de ceva din lumea aceasta, adică aur, argint, bani, bijuterii, mașini, vile, palate, dregătorii, cinste și orice altceva poftesc iubitorii lumii acesteia, căci toate acestea sunt praf și cenușă. Sufletul este nemuritor, căci este icoana vie a Bunului Dumnezeu, este comoara cea neprețuită, mai scumpă decît toată lumea aceasta, pe care Mîntuitorul L-a răscumpărat prin Jertfa Sa de pe Cruce și prin înviere.

1492. Sufletul omenesc are trei părți: cea socotitoare, cea poftitoare și cea mînioasă; și din acestea se nasc trei feluri de cugete.

1. Din partea socotitoare se nasc cugetele necredinței, ale nemulțumirii, ale cîrtirii împotriva lui Dumnezeu, ale nedeslușirii, ale necunoștinței, și în scurt, toate cugetele cele hulitoare.

2. Din partea cea poftitoare, se nasc cugetele iubirii de dulceți și iubirii de slavă, și în scurt, toate cugetele ce se cheamă urîte.

3. Iar din partea cea mînioasă, se nasc cugetele uciderii, ale izbîndirii, ale zavistiei, ale tulburărilor, și în scurt, toate cugetele ce se cheamă rele.

1493. Precum la casa din materie simțită, pentru a o zidi, avem nevoie de pămînt tare, de temelie, de pietre sau cărămizi, de lut sau mortar, de pereți, de acoperiș și de zidar, iar după terminare avem nevoie de praznic și de ferestre, tot astfel și casa de gînd sau casa duhovnicească a sufletului are nevoie de toate acestea.

Astfel, în loc de pămînt vîrtos trebuie să aibă cineva răbdarea desăvîrșită la orice necaz și ispită de la oameni, de la diavoli, ori de la firea stricată, cum zice Sfîntul Vasile. În loc de temelie trebuie să avem credință dreaptă și statornică. Prin credință se înțelege nu numai aceea prin care credem în Sfînta Treime și în întruparea Domnului, ci credința interioară, prin care suntem încredințați că sunt adevărate toate cîte a zis Dumnezeu, adică atît făgăduința bunătăților, cît și îngrozirea muncilor iadului, după cum zice Sfîntul Simeon Noul Cuvîntător de Dumnezeu. În loc de pietre sau cărămizi, casa aceasta are nevoie de fapte bune cele de multe feluri. În loc de lut sau mortar are nevoie de smerenie. Precum cu lut sau cu mortar se lipesc pietrele de zid, tot așa cu smerenie se lipesc și se țin toate faptele cele bune.

În loc de cei patru pereți, casa cea de gînd are nevoie de aceste patru fapte bune: pricepere, care învață ce să facă cineva și ce să nu facă; întreaga înțelepciune, care înfrînează partea poftitoare; bărbăție, care îndreaptă mînia asupra diavolului și a păcatului; dreptate, care dă fiecărei părți a sufletului ce este al său, după cum ne sfătuiește Sfîntul Maxim Mărturisitorul: „De voiești să fii drept, împărtășește fiecărei părți din tine cele de care sunt vrednice. Astfel, părții cuvîntătoare a sufletului dă-i citiri, priviri duhovnicești, rugăciune; celei mîntuitoare dă-i dragoste duhovnicească în locul urii, a zavistiei, a pizmei și a celorlalte; părții poftitoare dă-i întreaga înțelepciune și înfrînare, iar trupului dă-i hrană și îmbrăcăminte, atît cît îi sunt de trebuință” (**Filocalia**, vol. 2).

Acoperișul casei acesteia este dragostea desăvîrșită către Dumnezeu și către aproapele, care este sfișitul și vîrfurile tuturor faptelor celor bune.

Zidarul sau meșterul casei duhovnicești a sufletului este dreapta socoteală și înțelepciunea, după cum este scris: „Cu înțelepciunea zidește casa și cu pricepere se îndreaptă” (Proverbe 28, 4). Iar adevăratul meșter și zidar al casei noastre duhovnicești este însuși Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, fără de Care nimic nu putem face, după cum este scris: „De nu ar zidi Domnul casa,

în deșert s-ar osteni cei ce o zidesc" (Psalmul 126, 1); „Rămîneți întru Mine și Eu întru voi... căci fără Mine nu puteți face nimic" (Ioan 15, 4-5).

Portarul casei duhovnicești nu trebuie să fie simțirea slabă sau înțelegerea neputincioasă, ci să fie gîndul viteaz și veghetor, precum arată despre aceasta Sfîntul Nil Ascetul (**Filocalia**, vol. 1). Iar prin gînd viteaz să înțelegem stăpînirea minții și a inimii cu luare aminte, la care am văzut că ne îndeamnă mulți din dumnezeiștii Părinți.

În sfîrșit, casa duhovnicească a sufletului nostru are nevoie de gratii la ferestre, căci ferestrele bisericii lui Solomon erau împletite cu sîrmă pentru a nu intra în ea insectele necurate (Ieșire 27, 4). Acest lucru este o taină, închipuind că acela ce voiește să nu intre în casa sufletului său gîngăniile necuratelor dulceți, trebuie să aibă mreje împletite la ferestrele organelor celor cinci simțuri ale sale. Mrejele acestor ferestre sunt: pomenirea morții; darea de răspuns la înfricoșata Judecată viitoare și pomenirea veșnicilor munci. Prin aceste mreje omul oprește și nu lasă să intre în casa sufletului său dezmiardările și păcatele. Acest lucru îl adeverește și Sfîntul Nil Ascetul, zicînd: „Cei ce voiesc să-și păzească cugetarea curată ca pe o biserică, trebuie să-și îngrădească înaintea simțurilor opreliști făcute din gîndurile care se înfricoșează de Judecata viitoare. Acestea au rostul să oprească intrarea închipuirilor necurate, care vor să se strecoare înăuntru" (**Filocalia**, vol.1).

Fericit și de trei ori fericit este acel om înțelept care cu frică de Dumnezeu și cu dragoste își va zidi casa cea de gînd a sufletului său în felul arătat. Unul ca acesta va ajunge la nepătimire și la desăvîrșire, atît cît îi este cu putință omului în veacul de acum. Căci, dacă își va închide cu mare străjuire organele simțurilor sale, va veșteji ușor toate patimile, care îndeobște se numesc trupești și din afară. Dar nu numai pe cele trupești, ci încă și patimile dinăuntru și sufletești le va stăpîni, cînd vor înceta să intre dezmiardările organelor simțurilor. Acestea, cu încetul se veștejesc și slăbesc și, prin trecerea unui timp îndelungat, mor.

1494. Sufletul este vărsat de Dumnezeu în trupul nostru ca focul prin fier, în toate fibrele corpului nostru, cele mai mici. Toate vasele sangvine și capilare conțin suflet.

1495. Sufletul nostru se aseamănă cu o corabie care înoată pe valurile cele tulburate ale acestui veac, iar mintea, care este ochiul sufletului, este rînduită de Dumnezeu ca să fie cîrmaciul acestei corăbii. Și să mai știi că în fața corăbiei noastre se află multe și mari primejdii. Aceste primejdii se pornesc din marea cea tulburată a lumii, vînturi mari și foarte potrivnice, adică războaiele cele din partea trupului nostru, care vin din afară și intră prin poarta cea deschisă a celor cinci simțuri; se înalță valuri furioase din adîncul sufletului nostru, adică gîndurile cele rele și felurite din inimă izvorînd, precum a zis Dumnezeu: „Din inimă ies gîndurile cele rele: uciderile, desfrînările, furtișagurile, mărturiile cele mincinoase, hulele" (Matei 15, 19); ne pîndesc jefuitorii cei gînditori, adică dracii cei prea vicleni; dăm peste smîrcuri și vîltori adînci, care sunt orbirea

necunoștinței noastre, care fără de veste se ivesc în cale, primejduindu-ne cu spargerea corăbiei și acestea sunt pregătirea cea duhovnicească a sufletelor noastre. Iar când cârmaciul corăbiei, adică mintea, dormitează, se înmulțește apa în corabie și o amenință cu scufundarea în adânc, și aceasta este nemărturisirea păcatelor noastre.

1496. Două sunt aripile sufletului pentru mîntuire: frica de Dumnezeu și frica de moarte și Judecată.

1497. Sufletul nostru este mai presus chiar decît lumea gîndită a îngerilor, avînd ceva mai mult decît ei, după cum spun Sfinții Părinți. El nu are însușiri din lumea simțită și cea gîndită, ci este și chip și asemănare a lui Dumnezeu, după cum spune la Facere: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră” (Facere 1, 26).

1498. Facultățile înalte ale sufletului nostru se împărtășesc și de însușirile lumii gîndite. Lumea gînditoare a îngerilor se compune din nouă cete ierarhizate în trei triade. Triada întîia formată din îngeri, Arhangheli și începătorii; triada a doua, cuprinzînd Stăpîniile, Puterile și Domniile și triada a treia este constituită din Fericitele Tronuri sau Scaune, Heruvimii și Serafimii (Sfîntul Dionisie Areopagitul, **Ierarhia cerească**, cap. 3).

Să vedem acum în ce fel sunt concepute în om puteri asemenea puterilor care se găsesc în aceste nouă cete îngerești.

Ingerii, care înseamnă slugi, după cum zice Sfînta Scriptură: „Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri și pe slugile Tale pară de foc” (Psalmul 103, 5), sunt cei care ne ajută în necazuri și în ispite, bucurîndu-se totdeauna de cei care cresc în virtute și, de asemenea, se mîhnesc și ajută pe cei ce cad, ca să se ridice din păcate și greutăți. Ingerii slujesc la mîntuirea lumii și niciodată nu ne părăsesc pînă cînd ne dăm sufletul, în vremea sfîrșitului nostru.

Sufletul nostru are aceeași lucrare ca și îngerul. Ingerul are credință și dragoste de Dumnezeu și, prin credință și dragoste, slujește lui Dumnezeu cu frică și cu cutremur. Sufletul are și el putere de a ajuta pe frații săi, de a-i mîngîia în ispite, de a-i întări, de a le sluji și de a alerga totdeauna în ajutorul lor, fie cu sfatul, fie cu fapta, ajutîndu-i prin diferite mijloace. Pentru aceasta, omul este deci un fel de înger amestecat închinător, cum îl numește Sfîntul Ioan Damaschin, adică înger în trup.

Ingerul zboară ca fulgerul, într-o clipă se coboară în iad și într-o clipă înconjoară pămîntul, nefiind oprit nici de atmosferă și nici de stratosfera. Nimic nu-l împiedică pe el (Sfîntul Ioan Damaschin, **Dogmatica**, Cartea a 2-a, cap. 3). Tot așa este și sufletul omului cu mintea. Sufletul, cu partea privitoare a lui, care este mintea, străbate cerul într-o clipeală de ochi, se pogoară în iad, înconjoară pămîntul, își închipuie muncile veșnice, cugetă ce vrea, aleargă unde vrea. Gîndul și mintea noastră nu pot să fie oprite de nimeni, căci oriunde vor acolo se duc.

Iată asemănarea sufletului cu îngerul. Ceea ce are îngerul în trup, omul abia are cu mintea. De aceea spune Sfîntul Grigorie de Nyssa, marele filosof

duhovnicesc, că „omul e frate cu îngerul după partea cuvîntătoare” (**Viața lui Moise**). Ceea ce este mintea omului, aceea este și îngerul în trup, încît poate străbate prin toate cele patru elemente, prin ceruri, prin iad și oriunde. Așa străbate sufletul cu mintea, cît de repede umblă îngerul cu tot cu trup.

1499. Arhanghelii reprezintă a doua ceată din ierarhia cea mai de jos. Ei au misiunea, primind poruncile lui Dumnezeu, de a descoperi proorociile lui Dumnezeu și binevestesc tainele Lui oamenilor de pe pămînt (Sfîntul Dionisie Areopagitul, op. cit., cap. 7, 9).

Astfel, Arhanghelul Gavriil și alți îngeri trimiși de Bunul Dumnezeu, au vestit nașterea Sfîntului Ioan Botezătorul, nașterea Mîntuitorului nostru la Buna-Vestire a Maicii Domnului etc. Deci, Arhanghelii primesc unele porunci de la Dumnezeu care li se descoperă prin cetele cele mai de sus și le păstrează pînă în clipa cînd primesc gînditor poruncă să le ducă pe fața pămîntului la fiecare suflet în parte.

Sufletul omului, bineînțeles, nu este străin de lucrarea arhanghelului. El are memorie, ține minte toate și are mintea curățită prin Duhul lui Dumnezeu. El împărtășește și binevestește pretutindeni Evanghelia, adică cuvîntul lui Dumnezeu și învățăturile cele bune, precum a predicat Sfîntul Apostol Petru la Ierusalim și au crezut într-o zi trei mii de suflete, iar în altă zi două mii și s-a făcut numărul de cinci mii de suflete; apoi Apostolii au propovăduit pînă la marginea lumii, încît s-a împlinit cuvîntul cel scris în Sfînta Scriptură, care zice: „în tot pămîntul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor” (Psalmul 18, 4).

Apostolii și binevestitorii Sfintei Evanghelii sunt arhangheli cu trup căci, ca și Arhanghelii, oamenii care binevestesc au darul proorociei. Mulți dintre sfinți au avut darul de a ști dinainte ce se va întîmpla și au proorocit, așa cum au fost patriarhii, Sfinții Prooroci și mulți dintre Apostoli, Martiri și Cuvioși.

Iată, deci, cum se împărtășește sufletul nostru și de darul Arhanghelilor, prin binevestirea cuvîntului lui Dumnezeu, prin proorocii și prin înmulțirea sfintei credințe între oameni, căci spune Sfîntul Grigorie Dialogul că această misiune o au și Arhanghelii, dar și sufletul omenesc. Căci omul poate să binevestească, să predice, să învețe, să lămurească pe cei neștiutori, să înmulțească credința în tot pămîntul.

1500. Incepătoriile au datoria de a păzi toate hotarele împărățiilor lumii. Toate țările, ținuturile, orașele și regiunile lumii au cîte un înger care păzește, pus de Dumnezeu, ca să nu se facă războaie. Ei păzesc fiecare popor și fiecare limbă de sub cer (Sfîntul Dionisie Areopagitul, op. cit., cap. 9).

Sufletul omului, după Sfinții Părinți, are și el această însușire. Omului i-a dat Bunul Dumnezeu pricepere să facă legi prin care se conduc împărății mari și state puternice, să facă legi militare, civile, medicale și administrative. Omul are, deci, o mulțime de puteri în sine, asemănător Cetelor începătoriilor. Omul stăpînește orașe, țări, împărății și ținuturi, pentru că Dumnezeu i-a spus: „Creșteți

și vă înmulțiți și stăpâniți pământul, păsările cerului și peștii mărilor" (Facere 1, 28). Puterea de a stăpâni și de a împărați o are și sufletul omului.

1501. Stăpîniile, fiind mai sus de triada întîi, au misiunea de a stăpîni pe diavoli. Foarte mult ar vătăma întunecații diavoli pe oameni de n-ar fi această Ceată ca să-i poată opri.

De asemenea și sufletul omului are această putere. Omul, cu darul lui Dumnezeu, stăpînește și pe diavoli și patimile sale, care sunt tot ale diavolului, căci zice Sfîntul Efrem Sirul: „Cîte patimi are un om tot atîția diavoli are într-însul".

Sufletul curat și lucrător, cu darul Bunului Dumnezeu, stăpînește pe acești diavoli și nu vrea să facă voia lor, dar mai ales nu se biruiește de patimi, pentru că are puterea să se împotrivescă duhurilor rele care îl atacă (Marcu 3, 15; 5, 7; 16, 20; Luca 9, 1).

1502. Puterile sunt mai sus de Ceata Stăpîniilor, făcînd parte din a treia triadă. Această Ceată are putere de la Dumnezeu să facă minuni în tot pământul. Ceata Puterilor, de asemenea, cîrmuiește și conduce tot Universul, pământul, planetele și stelele cerului, mișcarea tuturor aștrilor cerești cu mare precizie și armonie. Tot Ceata Puterilor cîrmuiește văzduhul, stăpînește și schimbă suflările vînturilor, măsoară puterea acestora ca să nu vină cu prea mare urgie asupra unei țări și să o vatăme, sau, dacă îngăduie Dumnezeu, trimite cicloane, taifunuri și uragane, prin această Ceată, pedepsind Bunul Dumnezeu pe oamenii păcătoși din anumite părți ale lumii.

Omul are și darul pe care îl are această Ceată a Puterilor, căci, rugîndu-se lui Dumnezeu, primește darul de a face minuni. Toți sfinții făcători de minuni au primit acest dar prin această Ceată a Puterilor cerești. Omul, asemănător Puterilor, cîrmuiește nu planetele cerești, ci mădularele trupului său. În corp, omul are adunată toată lumea, sufletul omului avînd putere să cîrmuiască drept mădularele corpului său, după voia lui Dumnezeu: „Ochiul tău drept să vadă și urechea ta drept să audă" (Proverbe 4, 25). Buna rînduială a organelor trupului este una din puterile sufletului care se aseamănă cu Ceata Puterilor din ceruri.

1503. Ceata Preafericitelor Domnii se numește astfel pentru că domnește peste diavoli și, de asemenea, peste împărățiile lumii, peste toate țările încredințate lor și peste toate Cetele situate ierarhic mai jos de ele. Această Ceată slujește Domnului nu de frică, ci de bunăvoie, dar mai ales din dragoste, lepădînd cu totul frica de rob. Alte Cete slujesc și de frică, avînd frica cea curată: „Slujiți Domnului cu frică" (Psalmul 2, 11); „Frica Domnului care luminează ochii" (I Ioan 4, 18).

Domniile, la rîndul lor, au mare putere de a stăpîni peste puterile satanei, a popoarelor pământului, a stihilor, ca și peste toate celelalte Puteri care sunt mai jos de ele.

Prin Ceata Domniilor, Dumnezeu pune împărății și conducătorii de popoare în tot pământul. „Luați în urechi cei ce stăpîniți mulți și cei ce vă trușiți

întru noroadele limbilor, că de la El, de la Domnul, s-a dat vouă stăpînirea și puterea; de la Cel Preaînalt (înțelepciunea lui Solomon 6, 1-3). Despre aceasta adeverește și Sfîntul Apostol Pavel cînd spune: „Tot sufletul trebuie să se supună stăpînirilor celor mai înalte, căci nu este stăpînire, fără numai de la Bunul Dumnezeu” (Romani 13, 1).

Sufletul se aseamănă și el cu Ceata Domniilor foarte mult, căci, prin darul lui Dumnezeu, poate să domnească peste patimi.

1504. Ceata Fericitelor Tronuri sau Scaune, se numește așa pentru că pe această Ceată se odihnește Bunul Dumnezeu, nu cu ființa, ci cu harul. Ființa lui Dumnezeu este neîncăpută de toate zidirile Sale, fiind nemărginită, deci Dumnezeu se odihnește cu harul îndeosebi pe Ceata Scaunelor din cer. De aceea, ele se numesc, după sfinții teologi: „Odihnirea lui Dumnezeu și primirea” (Sfîntul Dionisie Areopagitul, op. cit., Cap. 7).

Sufletul omului are și el acest dar pe care îl are Ceata Preasfintelor Tronuri din cer. El se face scaun al lui Dumnezeu și tron al Lui, putînd și el să odihnească pe Dumnezeu, căci zice Sfîntul Efreem Sirul: „Două scaune are Dumnezeu: Cerul, căci este scris: «Ce casă îmi veți zidi?» zice Domnul; «Cerul îmi este Mie scaun și pămîntul reazem picioarelor Mele» (Isaia 66, 1); iar al doilea scaun al lui Dumnezeu este inima celui smerit”. Sfîntul Prooroc Isaia zice: „Spre cine voi căuta, fără numai spre cel smerit și blînd și care tremură de cuvintele Mele?” (Isaia 66, 2). Dumnezeu caută și se odihnește în om ca și pe Tronurile din cer, inima celui smerit fiind scaunul Lui. De asemenea și Apostolul Pavel spune: „Voi sunteți Biserica Celui viu și Duhul lui Dumnezeu odihnește în voi” (I Corinteni 6, 15; 12, 27; Efeseni 5, 30). Deci, dacă ne curățim sufletele de păcate, odihnim în noi pe Duhul Sfînt.

1505. Ceata Heruvimilor. Heruvim în limba aramaică, limba lui Adam, se filcuieste „multă cunoștință și revărsare de înțelepciune” (Dionisie Areopagitul, op. cit., cap. 7). Sufletul omului are în el această însușire, căci Dumnezeu i-a dat minte cu ajutorul căreia poate să adune foarte multe cunoștințe. Heruvimii au cele mai adînci contemplații duhovnicești și atîta înțelepciune este în mintea lor încît toate mințile raționale ale îngerilor care sunt mai jos de ei nu pot trece peste ei fără ca aceștia să știe. Ei au o adîncă și negrăită vedere pentru care se mai numesc și veghetori, adică cu ochi mulți, avînd mare străvedere de înțelepciune în toate direcțiile. Asemănător, omul are mintea prin care poate veghea asupra patimilor, o poate umplea de cunoștință dumnezeiască și poate și el să reverse înțelepciune. Din cele acumulate de el, cu darul lui Dumnezeu și prin osteneală, varsă înțelepciunea sa în mii de suflete prin predică, prin învățatură și prin sfătuire.

Heruvimii mai au o însușire, fiind „ca pruncii”, adică nevinovați. Este Ceata cea mai neprihănită dintre toate cetele îngerești.

Nevinovăția se găsește și în sufletul omului, mai ales la copiii mici. Cine va avea, după cuvîntul Mîntuitorului, înțelepciunea șarpelui și blîndețea

porumbelului, acela se face nevinovat ca un copil. Acesta poate fi numit heruvim în trup sau heruvim pămîntesc. Astfel, omul se aseamănă și cu Heruvimii, prin acumularea de cunoștințe, prin învățarea altora și prin agoniseala nevinovăției sufletești, după cuvîntul Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, Care a zis: „Pînă nu vă veți întoarce și nu veți fi ca pruncii, nu veți moșteni împărăția cerurilor” (Matei 18, 3; Marcu 10, 11; Luca 16, 2-16).

1506. Ceata Serafimilor. Serafim se tîlcuiește în limba aramaică „înfierbîntat”. Altfel zis, se numește „arzător” sau „încălzitor”. Motivul pentru care se numesc astfel este că aceștia, mai mult decît celelalte Cete îngerești, ard cu o văpaie îndoită de iubire pentru Dumnezeu, fiind mai aproape de Tronul Lui (Sfîntul Ioan Gură de Aur, **Puțul**). Ei nu numai că ard cu dragoste nemăsurată pentru Bunul Dumnezeu, dar au și putere de a încălzi și pe celelalte Cete cu dragostea lor, spre a sluji lui Dumnezeu cu multă iubire. Aceasta este misiunea cetei care se află mai aproape decît toate de Tronul Dumnezeirii.

De asemenea, și omul poate fi un serafim în trup, slujind lui Dumnezeu cu duhul arzînd de dragoste. În Sfînta Evanghelie găsim că, pe cînd Luca și Cleopa mergeau către Emaus și Mîntuitorul le tîlcuia Scripturile, după ce L-au cunoscut, au zis: „Oare nu erau inimile noastre arzînd întru noi cînd mergea cu noi pe cale și ne tîlcuia Scripturile?” (Luca 24, 32). Deci ardeau inimile lor, aprinse fiind de darul lui Dumnezeu, Care era lîngă ei.

La fel și Sfîntul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu care, din dragoste pentru Dumnezeu, dorea să fie mîncat de fiare și să pătimească cele mai mari chinuri. Tot așa a fost și Sfîntul Mucenic și Arhidiacon Ștefan, căruia i-a strălucit fața ca unui înger și s-a umplut de dragoste pentru Dumnezeu, cînd a mărturisit pe Mîntuitorul. Sfîntul Apostol Pavel s-a infierbîntat atît de mult de dragostea lui Dumnezeu, încît a strigat: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strîmtorarea, sau prigoana, sau foamea, sau goliciunea, sau nevoia și sabia? Pentru că încredințat sunt că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici căpeteniile, nici puterile, nici cele de acum și nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adîncul, nici altă făptură oarecare nu poate să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu care este întru Hristos Iisus, Domnul nostru (Romani 8, 35-39).

Sfîntul Apostol Pavel nu bagă în seamă nici pe diavoli și nici pe îngeri, pe nimeni, căci era încredințat că nu-l mai poate despărți nimeni și nimic de iubirea lui Hristos. Deci, un suflet cînd ajunge să ardă cu așa o văpaie și cu atîta dragoste pentru Dumnezeu se poate numi, pe drept cuvînt, „un serafim cu trup” sau „serafim pămîntesc”. Așa se cîntă și în canoanele Bisericii de multe ori la sfinți: „Sfînte Ierarhe ai fost un serafim cuvîntător pe pămînt...” (Canonul Sfîntului Mucenic Ignatie, la 20 decembrie). Așadar, sufletul omului are multe asemănări cu Cetele îngerești și se împărtășește și el de puterile și însușirile cetelor raționale din ceruri. Aceste puteri și însușiri le poate spori mereu, prin darul lui Dumnezeu.

Această asemănare făcută între însușirile sufletului nostru și ale celor nouă Cete îngerești este parțială, căci sufletul omenesc, avînd în el toate aceste însușiri, daruri și puteri, este schimbător atît timp cît este îmbrăcat în neputința trupului. Puterile cerești mult mai mult se împărtășesc, de la Bunul Dumnezeu, de darurile amintite mai sus, decît sufletul nostru, deoarece ele sunt netrupești și, prin Darul lui Dumnezeu, fără de păcat. Desigur, ele vor fi avînd și alte daruri și slujiri duhovnicești în afară de cele înfățișate aici, pe care numai însuși Bunul Dumnezeu, Ziditorul lor și al nostru le știe.

1507. Dumnezeiasca Scriptură numește pe om „suflet”, după cum scrie la Facere: „Iar sufletele care au intrat cu Iacob în Egipt și care au ieșit din coapsele lui, au fost de toate șazeci și șase afară de femeile feciorilor (46, 26-27). Sfînta Scriptură nu spune că atîția oameni au ieșit din Iacov, ci atîtea suflete. De ce îl numește pe om în mai multe locuri „suflet”? Pentru valoarea mai mare și neasemuită pe care o are sufletul față de trup.

Oare se poate spune sufletului om? Nu! Omul se poate numi suflet, dar sufletul nu se poate numi om, pentru că sufletul are un ipostas și trupul are ipostasul său aparte, adică fața sa. Aceste două ipostasuri, ale sufletului și al trupului, cînd se unesc într-unul singur, formează omul. Nici sufletul nu se poate numi om fără să aibă suflet, ci omul este un ipostas în două firi unite, una văzută și una nevăzută. Dacă, totuși, în cîteva locuri ale Sfîntei Scripturi, omul se numește suflet, acesta este, după cum s-a arătat, pentru cinstea mai mare care se dă sufletului față de trup.

1508. Un corăbier, cînd merge cu corabia pe mare, prin locuri stîncose și periculoase, crezi că el se uită la altă corabie, pe unde o duce celălalt? El e cu ochii la cîrmă: Măi, stîncă! Stîncă, valuri, cutare... Sau cel care merge cu mașina pe drum, se uită cum conduce celălalt mașina? El e cu ochii la drumul lui: dreapta, stînga, îi pantă, îi deal! Fiecare este cu ochii la mașina lui. Așa și tu. Fii cu mîna pe volanul sufletului tău! Uită-te la sufletul tău, să nu-l dai în prăpastie! Treaba lui celălalt ce face.

SUFLETUL CUVÎNTULUI

1509. Sufletul cuvîntului este cuvîntul cel dinăuntru, așezat de Dumnezeu în inimă, cu care vorbim - că nu vorbim sonor. Acesta se cheamă și „sufletul cuvîntului”, cum spune Sfîntul Ioan Damaschin. Cuvîntul așezat de Dumnezeu în inima omului de la zidirea lui, cu care vorbim tainic, nu cuvîntul sonor.

Cuvîntul sonor este îmbrăcămîntea cuvîntului din inimă. Cuvîntul sonor ne face să vorbim. Dar acela este așezat în inimă tainic. Vezi că stai și vorbești ceasuri întregi singur. Citești o carte numai cu gîndul, fără să miști limba. Acesta-i sufletul cuvîntului. Cuvîntul cel tainic așezat în inimă. El este pus de Dumnezeu acolo. Prin el vorbim cu Dumnezeu tainic; și în rugăciune și oricînd. Punem la cale toate problemele. Acesta lucrează împreună cu conștiința, este glasul lui Dumnezeu din om.

Dacă am greșit, mă muștră. Dacă am făcut bine, mă bucură totdeauna. Da, este pus de Dumnezeu în om cuvîntul cel înăuntru așezat. Acesta-i cuvîntul tainic care lucrează cu conștiința, fără să mă mustre nimeni. Am greșit, nimeni nu mă muștră. Acela însă, nu!

SUFLETUL DUPĂ MOARTE

1510. De cînd murim și pînă la 40 de zile, cînd are loc Judecata particulară a sufletului și se hotărăște de Dumnezeu unde o să stăm, la bine sau la rău, pînă la Judecata de apoi, este un timp de tranziție, adică un timp provizoriu, pentru drepti și pentru păcătoși.

Cînd moare omul și cînd își dă sufletul, în clipa aceea apar în fața lui atîția diavoli, cîte păcate a avut omul și atîția îngeri sfinți, cîte fapte bune a avut el în viață. Așa arată Sfîntul Efreem Sirul.

Și este o mare luptă atunci. Că sfintele puteri se luptă cu diavolii cum să ia sufletul, că ei zic că este al lor, că are păcate mai multe; iar îngerii zic că are mai multe fapte bune. Și este o mare luptă și de aceea se teme sufletul să iasă din trup. I se leagă limba cînd vede toate astea. El vede atunci multe, dar nu poate să spună. El ar spune: „Uite, cîți diavoli au venit!”.

Atunci, în ceasul morții, are mare îndrăzneală îngerul de la Botez. Cînd vine acesta, toți se dau la o parte. Ingerul pe care îl avem de la Sfîntul Botez are mare putere. De aceea, cînd vă rugați acasă, după ce ați terminat rugăciunile, să faceți și cîteva închinăciuni la îngerul pe care îl aveți de la Botez și să ziceți așa: „Sfinte îngere, păzitorul vieții mele, roagă-te lui Hristos, Dumnezeu, pentru mine păcătosul (sau păcătoasa)!”.

Pentru că acest înger, nu numai că ne păzește acum, dar el ne păzește și în vremea morții. El călătorește cu noi prin vămile văzduhului, pînă la 40 de zile și îl avem de la dumnezeiescul Botez mare ocrotitor. Dacă nu ar fi el, diavolul ar face cu noi ce ar vrea.

1511. Sufletul, după ce iese din trup, foarte tare ține minte. Este ca razele soarelui. Nu-l mai îngreunează pămîntul, nici trupul ca să uite. Toate le vede ca o oglindă.

1512. Sufletul este ființă gînditoare și nici nu am zis cu limba un cuvînt și cu gîndul am și înconjurat pămîntul mai înainte de a-l pronunța; uite cum aș spune eu acum: Pekin, New York, Moscova, București, Sihăstria.

Așa de repede merge sufletul, după ce ieșim din trup. Și nu-i o greutate să se ducă el, în ziua a doua, cu îngerul pe unde a umblat toată viața. El numai gîndește și a și ajuns în locul acela, căci merge ca gîndul.

Și unde-l duce în ziua a doua? Il duce pe unde a umblat omul toată viața, și-i arată unde a făcut bine și unde a făcut rău. Și nu-i arată decît adevărul.

1513. În ziua a treia, lucru și mai înfricoșat. I se mai dau îngeri însoțitori sufletului nostru șase îngeri purtători de lumină și cu cel de la Botez, sunt șapte, ca să treacă înfricoșatele vămi ale văzduhului.

1514. Ați auzit de cele 24 de vămi ale văzduhului. Se fac slujbe pentru cei ce vor să aibă milă de la Dumnezeu și să-i scape de duhurile întunericii din văzduh.

Cele mai importante slujbe pentru cei care mor sunt spovedania generală și Sfînta Impărtășanie, precum și împăcarea cu toți. Iar imediat după moarte se face 40 de zile Sfînta Liturghie și parastase cu dezlegări și milostenie la cei săraci, care ajută sufletul cel mai mult cînd trece vămile. Că Biserica, fiind mama noastră spirituală, se roagă acum pentru bietul suflet care-i fiul ei după dar din Botez, să treacă ușor atunci vămile văzduhului.

Ce se întîmplă pînă ce va trece sufletul vămile văzduhului? Atunci vede omul cît de folos îi era lui să fie mărturisit curat de păcate. Dacă nu ar fi lăsat Dumnezeu între El și noi Taina Sfîntei Spovedanii, nici un om nu s-ar mîntui. Că zice Apostolul Iacov că: „Toți multe greșim și nimeni nu-i fără păcat”.

Dar între noi și Dumnezeu s-a lăsat Taina Spovedaniei, care-i al doilea botez, cum zice preotul; ați auzit că zice la mărturisire: „De vreme ce cu al doilea botez te-ai botezat, după rînduiala Tainelor creștinești”.

Acum vede sufletul cît de folos îi era, dacă era mărturisit, cînd trece vămile.

1515. In ziua a treia sufletul nostru trece vămile văzduhului și exact a treia zi, cînd a ieșit din trup, în aceeași clipă ajunge prima dată la scaunul Preasfîntei și de viață făcătoarei Treimi.

Deci, ce vede sufletul nostru a treia zi, cînd ajunge prima dată la tronul lui Dumnezeu? Iată ce vede, după mărturisirea Sfinților Părinți. Vede strălucind o lumină negrăită, de miliarde de ori mai tare ca soarele, și mireasma Duhului Sfînt. Aude cîntările Heruvimilor și Serafimilor și apar niște nori de aur azurii, mergînd spre răsărit și îngerii îngenunchează pe ei, împreună cu sufletul.

1516. A treia zi aude acest glas pe limba lui Adam: „Duceți sufletul acesta în rai șase zile”. Că șase zile trece sufletul nostru prin rai, cu iuțeala gîndului. Atunci îngerii cei buni îl iau cu iuțeala fulgerului și-l duc către grădinile raiului.

Cînd ajunge sufletul acolo cu îngerii, nimeni nu poate spune ce frumusețe este. Și atunci vede acolo că o floare din rai, cum spune Sfîntul Andrei, este mai scumpă decît toate popoarele lumii, decît toate podoabele și bogățiile veacului de acum; pentru că acea floare are viață și niciodată nu se mai veștejește sau nu moare.

1517. Cea mai mare bucurie cînd trece sufletul prin rai este că se întîlnește cu neamurile lui.

1518. Așa trece sufletul șase zile prin rai și cu trei, care au fost pînă au ajuns la tronul Sfîntei Treimi, se fac nouă. Iar la nouă zile vin iarăși, ca fulgerele cerului pe nori, îngerii, și-l duc înaintea Preasfîntei Treimi, în lumina cea neapropiată, gînditoare. El nu vede pe Dumnezeu, că nici Heruvimii nu-L văd; numai lumină și lumină negrăită, care nu se poate spune.

Și se opresc norii aceștia și la nouă zile aude acest cuvînt, dacă sufletul este drept: „Acest suflet să aibă desfătarea și bucuria cea fără margini a celor

nouă cete îngerești!" Iar dacă-i păcătos: „Sufletul acesta să nu aibă parte de fericirea și slava celor nouă cete îngerești!" Acest cuvînt îl aude la nouă zile și apoi aude, zicînd: „Duceți sufletul acesta prin iad 30 de zile".

Acolo vede el întunericul cel mai dinafară, cel mai dinăuntru, scrișnirea dinților și tartarul, cîte mai auziți la Sfînta Liturghie și în Scriptură.

1519. Și trec cele treizeci de zile cu iușeala gîndului, ca fulgerul, și sufletul vede nenumăratele și negrăitele munci ale iadului.

Deci, treizeci de zile prin iad și cu nouă care au fost cînd s-a întors din rai sunt 39 de zile. Iar în a 40-a zi îl iau îngerii și-l duc a treia oară la scaunul Preasfintei și de viață făcătoarei Treimi, în lumina cea neapropiată, gînditoare, spre închinare.

Și atunci, la 40 de zile, aude acest glas în limba aramaică a lui Avraam, dacă sufletul este drept: „Duceți acest suflet în Gan Eden!", adică în desfătare și bucurie fără margini; iar dacă, Doamne ferește, este păcătos aude: „Duceți sufletul acesta în Șeol sau Hades", adică în iad și în muncă.

1520. Aceasta se întîmplă la 40 de zile după moarte. De aceea Biserica, mama noastră cea duhovnicească, are mare grijă să facă pomeniri după fiecare mort la 3 zile, la 9 zile și la 40 de zile, pentru că atunci se hotărăște unde va sta sufletul nostru, la bine sau la greu.

De la 40 de zile mai rămîne o singură portiță deschisă pentru suflet. Dacă sufletul a fost în credința ortodoxă adevărată și a fost fiu adevărat al Bisericii lui Hristos, și dacă n-a căzut în vreo sectă sau în alte rătăcirii sau păcate grele și dacă a fost spovedit și împărtășit, Biserica îl poate scoate din chinurile iadului prin sfintele slujbe și prin milostenie.

TĂCEREA

1521. Din învățăturile Sfinților Părinți aflăm că tăcerea este „o taină a veacului viitor" (Sfîntul Isaac Sirul). Ea este întreită, deoarece „unii din oameni tac pentru slava oamenilor, alții tac pentru fierbințeala rîvnei faptelor bune, iar alții tac pentru că au o oarecare vorbire acunsă cu Bunul Dumnezeu înăuntrul lor și mintea lor este atrasă către această tainică vorbire" (Sfîntul Isaac Sirul).

1522. Sfîntul Pimen cel Mare, Egipteanul, care urmînd calea împărătească a zis: „Cel ce vorbește pentru Dumnezeu, bine face; și cel ce tace pentru Dumnezeu, asemenea" (**Patericul**). Din acest cuvînt se desprinde o învățătură: atît la vorbire cît și la tăcere să avem scopul cel bun, ca amîndouă să fie spre slava lui Dumnezeu.

1523. Din dreaptă socoteală și din tăcere cu chibzuință omul cîștigă înțelepciune.

1524. Frica de moarte și plînsul sufletului ajută pe om să păstreze și să cîștige tăcerea.

1525. Mai mare este cel ce tace pentru Dumnezeu, decît cel ce vorbește pentru El.

1526. Mai rodnică este tăcerea decît cuvîntul fără roade.

TĂIEREA ÎMPREJUR

1527. In Scriptură se vorbește de o îndoită tăiere împrejur. Cînd s-a întîmplat a doua? Cînd Isus al lui Navi a intrat în pămîntul făgăduinței, i-a spus Dumnezeu să facă tăierea împrejur, căci cît au umblat evreii patruzeci și doi de ani prin pustia Arabiei, au murit toți cei ce au cîrțit împotriva lui Moise că i-a scos din Egipt, și toți cei buni de război, iar poporul născut pe cale, în pustiu, după ieșirea din Egipt, nu erau tăiați împrejur, că n-au mai avut ei cînd să se taie împrejur, să împlinească ale Legii. Așa arată Sfînta Scriptură și Sfinții Părinți.

Cînd Isus al lui Navi a primit poruncă de la Dumnezeu, după ce au trecut Iordanul, înainte de a lua și dărâma ei Ierihonul. I-a spus Dumnezeu: „Fă cuțite tăioase de cremene și taie împrejur pe fiii lui Israel a doua oară” (Iosua Navi 5, 2). Și aceasta s-a chemat tăierea tăierii împrejur în pămîntul făgăduinței. Dar în Legea Darului, știți care era tăierea tăierii împrejur, adică a doua tăiere împrejur, duhovnicească? Este desăvîrșirea, este cea de a doua treaptă a urcușului duhovnicesc, este aceea care se numește de către dumnezeiescul Maxim „seceriș al secerișului sufletului rațional”, sau „sîmbăta sîmbetelor”, în teologia lui cea despre sîmbete.

1528. Tăierea împrejur cea duhovnicească și adevărată este tăierea și lepădarea simțirii pătimașe, adică a simțirii sufletului către toate care se nasc și pier. Care-s acelea? Mîncarea, băutura, slava deșartă, mînia, bogăția și cîte acestea. Toate se nasc și pier. Sufletul trebuie să le taie de la el pe acestea. Această tăiere împrejur duhovnicească, a minții și a inimii omului, taie de la ele păcatele, ori de ce natură ar fi ele din partea rațională, fie din partea cea poftitoare, sau din partea mînioasă a sufletului său, pe cele dinăuntru sau din afară, sau de la zidire, sau de la trup, sau în orice fel, le taie și n-are nici o aplecare către ele.

1529. Dacă tăierea împrejur este lepădarea simțirii pătimașe a sufletului nostru către cele ce se nasc și pier, apoi tăierea tăierii împrejur este mult mai înaltă. Auzi ce spune Sfîntul Maxim: „Este desăvîrșita lepădare și tăiere a voilor trupului și ale pornirilor celor sufletești ale sufletului, chiar a celor firești, către cele care se nasc și pier”. Va să zică, aici nu leapădă numai păcatul prin lucrare, ci și prin gînd. Nici măcar să nu gîndim cele pătimașe!

1530. Dacă zavistuim, hulim, urîm, dacă poftim răzbunare, argint, desfrîu, beție, lăcomie, corupție, nu suntem tăiați împrejur. In acest caz, nici noi, creștinii, nu avem tăierea împrejur cea duhovnicească. Deși ne-am botezat și ne-am lepădat de satana și de toate lucrurile lui, suntem și noi netăiați împrejur la inimă, la urechi și la ochi, suntem orbiți de satana și de momelile lui.

Deci, să ne ajute Mîntuitorul și să nu fim și noi ca fariseii și cărturarii de altădată, netăiați împrejur la inimă și la urechi și la ochi. Să deschidem ochii inimii și urechile sufletului, să ascultăm cuvîntul lui Dumnezeu și să deschidem ochii minții, să veghem și să primim planul lui Dumnezeu de mîntuire al lumii

și să facem poruncile Lui, să tăiem de la noi tot păcatul: și din lucrare, și din poftă, și din gândire. Numai atunci dovedim că suntem tăiați împrejur cu tăiere nefăcută de mână, cu tăierea împrejur cea duhovnicească, nu a Legii Vechi, ci a Legii Darului.

TELEVIZORUL

1531. *Părinte, sunt unii care ascultă slujba la radio sau la televizor și nu mai merg la biserică. Este bine?*

Cine te-a învățat să stai la televizor în timpul Sfintei Liturghii? Sau să te culci pe pat și să vezi Liturghia la televizor. Să crezi tu că aceea o ascultă Dumnezeu! La Liturghie trebuie să ai simțire, să vii în biserică, să asculți cu urechile tale, să stai cu mare frică de Dumnezeu și să plîngi.

Cum ai să plîngi și ai să te rogi, dacă tu asculți slujba la televizor tolănit pe pernă? Aceea-i ascultare de slujbă? Aceea-i batjocură de cele sfinte!

TEOSOFISMUL

1532. In toată doctrina teosofică, influența budismului e vizibilă și covârșitoare, teosofia fiind mult mai apropiată de budism decât de creștinism; cu creștinismul nu are aproape nimic comun. De aceea, ea nu este o sectă creștină, ci o sectă religioasă și filosofică mistică ivită printre creștini, avînd la bază un amestec întunecos de idei luate din riturile popoarelor orientale și un panteism spinozian alterat. Tendința este de a ajunge la adevăratul progres prin contopirea celor trei factori ai culturii - știința, filosofia și religia - care în vechime erau contopite într-una. In acest chip, s-ar ajunge - susțin ei - la un progres adevărat al omenirii universal înfrățite.

TINEREȚEA

1533. Tinerețea are nevoie de multă păzire.

TREZVIA

1534. De ar lucra cineva orice faptă bună trupească, ca de pildă: post, priveghere, milostenie, metanii, culcare pe jos, înfrînare, osteneală trupească multă pentru toată fapta bună, dar nu are această lucrare a trezviei, nimic nu-i va folosi.

1535. Trezvia este de mai multe feluri:

Primul fel de trezvie este de a ne păzi cu mare grijă imaginația (închipuirea);

Al doilea fel de trezvie este paza inimii și rugăciunea cu gândul;

Al treilea fel de trezvie este a chema cu smerenie Preasfintul nume al Domnului nostru Iisus Hristos în ajutor;

Al patrulea fel de trezvie este a avea neîncetat în suflet pomenirea morții, a Judecării de apoi și a muncilor veșnice ale iadului. Toate aceste lucrări de trezvie împiedică gândurile rele ca niște portari, de a nu intra în sufletul nostru.

1536. Trezvia atenției noastre, oricît de ageră ar fi, dacă nu este unită cu chemarea numelui Domnului în ajutor, la nimic nu ne folosește.

TRUPUL

1537. El este cel mai bun prieten cu dracul, cel mai bun dintre toți.

1538. Cu cît slăbește omul nostru cel dinafară, adică trupul, cu atît se înnoiește cel dinăuntru, din zi în zi.

1539. Vai de noi dacă punem bază în hoitul ăsta de trup, în blestematul ăsta vrăjmaș, care se luptă cu noi pînă la moarte! N-ați auzit ce spune Apostolul Pavel? Grijă trupului să nu o faceți spre poftă. Adică să-i dăm trupului mîncare cu rațiune, și băutură și odihnă, dar cu cumpătare.

1540. Iată ce facem noi cu trupul nostru dacă îl îngreunăm cu mîncări! Mîncărurile grase sunt toxice: ouăle, carnea, brînzeturile, grăsimea, și ele vatamă organismul nostru și ne facem vrăjmași ai vieții noastre.

1541. Voiți să știți și să înțelegeți care sunt lucrurile trupului și faptele lui? Întrebați pe marele Apostol Pavel și el vă va spune, zicînd: Iar faptele trupului sunt cunoscute ca unele ce sunt: preacurvie, desfrînare, necurăție, destrăbălare, închinarea la idoli, fermecătorie, vrajbe, certuri, zavistii, mîinii, gîlcevi, dezbinări, eresuri, pizmuri, ucideri, beții, chefurii și altele asemenea (Galateni 5, 19-21).

Vrei să știi și care sunt asemenea cu cele de mai sus? Ascultă dar faptele omului fără de Dumnezeu, care le face împotriva legii Atotțiitorului: dănțuirile cele nebunești, umblarea pe la ghicitori, plimbările cele nepermise, pierderea vremii în deșert prin cîrciumi și restaurante, pe la clăci, pe la nunți, ascultarea și vederea tuturor acelora care vestesc ție cele ce dărîmă morala și sfințenia vieții tale și nu folosul cel duhovnicesc pentru mîntuirea sufletului.

1542. Zic Sfinții Părinți că trupul este fiară. Să nu-l îngrijești mai mult decît trebuie. Trupul este vrăjmaș. Zice Sfîntul Isihie: „Pînă la moarte să nu te încrezi în trupul tău”. Cel mai mare dușman al mîntuirii este trupul, că-i firea stricată din rai. Și tot timpul el trage la pămînt și la iad.

1543. Trupul este tovarășul nostru de viață. De aceea trebuie să-l păstrăm cît se poate cu sănătate și cu măsură. Că spune Marele Vasile: „Sufletul este călărețul și trupul este calul”. Călărețul care-i om deștept îl ține, îl îngrijește, dar are bici, și are și zăbală în gura calului, cînd merge cu dînsul. Și așa de frumos le stă, și călărețului și calului, cînd amîndoi sunt frumoși. Dar dacă călărețul lasă calul de capul lui, și-i dă tot mereu ovăz și mîncare, iar bici și fîtu nu are, îl duce în prăpastie și îl ucide.

TRUPURILE DREPTILOR

1544. Din învățătura Marelui Apostol Pavel aflăm că trupurile dreptilor după învierea cea de obște, întru împărăția cerurilor vor fi împodobite de Preabunul Dumnezeu cu patru mari daruri și anume: nesticăciune, cu slavă și putere și cu duhovnicie (I Corinteni 15, 42-44).

Despre nesticăciune dumnezeiescul Apostol Pavel zice: „Seamănă-se trup stricăcios, scula-se-va trup nesticăcios” (I Corinteni 15, 42). Prin aceasta trebuie să înțelegem că trupurile dreptilor cele proslăvite de Dumnezeu după învierea cea de obște, nu vor mai fi primitoare de nici o patimă, atât după lucrare, cât și după putere. După lucrare nu vor mai avea nici o stricăciune: boală, bătrînețe, neputințe sau vreo pată. Iar după putere nu vor mai primi nici un fel de patimă, care ar fi supărătoare în ele sau ar putea cândva, măcar cât de puțin să le vateme cu vreu fel de vătămare, cum se vatămă ele în acest veac, de lovire, de rană, de slăbiciune, de foame, de sete sau de oboseală.

Al doilea dar al trupurilor celor proslăvite după înviere va fi slava, după cea scrisă: „Seamănă-se întru necinste, scula-se-va întru slavă” (I Corinteni 15, 43). Dumnezeieștii Părinți spun că trupurile dreptilor după înviere vor avea slavă și strălucire în două feluri: ca cele transparente, după cum este cristalul sau apa, sau ca cele ce au de la sine lumina, după cum sunt soarele și stelele.

Primul fel îl adeverește Sfântul Grigorie Teologul care zice că: „Trupurile fericiților cetățeni vor lumina întru sine cu strălucirea și se vor lumina cu curăția atîta, încît ea va fi deschisă și cu totul văzută ochilor tuturor. Și este această alcătuire și întocmire a trupului ca să fie fiecare cu totul arătat și prevăzător (transparent) la altul; după care chip, aici pe pămînt nu poate fi arătat și prevăzător nici luiși” (**Ușa pocăinței**, cap. III). Iar al doilea, că vor fi nu numai transparente și limpezi cum am zis, ci și foarte strălucite și foarte luminate, îl înțelegem din cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos, care zice: „Atunci dreptii vor străluci ca soarele întru împărăția Tatălui Meu” (Matei 8, 14). Acea strălucire va izvorî raze din frumusețea și podoaba sufletului fiecărui drept. O, cîtă veselie și bucurie va fi atunci cînd va vedea cineva atîta mulțime de sori adunați împreună într-un loc! Căci dacă numai un singur soare aduce atîta veselie ochilor omenești, ce va fi oare atunci cînd vor apărea în fața ochilor oamenilor milioane de milioane de sori ca aceștia? Unii din Sfinții Părinți au îndrăznit să zică: „Că dacă numai un singur trup al unui drept se va coborî din cele cerești pe pămînt, negreșit că cu strălucirea lui ar acoperi toate stelele și soarele” (**Ușa pocăinței**, cap. 3).

Al treilea dar al trupurilor dreptilor întru împărăția cerurilor va fi puterea, după mărturia care zice: „Seamănă-se întru slăbiciune, scula-se-va întru putere” (I Corinteni 15, 43). Unii din sfinții teologi arată că atît de mare va fi puterea și tăria acelor sfinți încît și cel mai mic dintre ei va putea să clatine toată lumea aceasta ca pe un glob ușor, lesne de purtat și de mișcat. Aceste trupuri ale dreptilor, după înviere, nici de foc nu se vor arde, nici în apă nu se vor îneca, nici de sabia unui tiran nu se vor putea tăia și nici un fel de armă nu-i vor putea vătăma. Nici foamea, setea, osteneala nu-i vor putea birui.

Iar al patrulea dar al trupurilor dreptilor după înviere este duhovnicia și sfințenia, după cea scrisă: „Seamănă-se trup firesc, scula-se-va trup duhovniceasc” (I Corinteni 15, 44). Atît de ușoare, de subțiri și de lesne mișcătoare vor fi aceste trupuri duhovnicești ale dreptilor după înviere, încît cu

nimic nu se vor deosebi de dhuri și îngeri. Acest dar duhovnicesc atîta stăpînire și putere va da dreptilor încît vor putea să se miște și să se mute din loc în loc cu iușeala fulgerului. Această mișcare grabnică a trupurilor duhovnicești Solomon o aseamănă cu mișcarea scînteilor focului zicînd: „Ca scînteia de paie vor fugi” (înțelepciunea lui Solomon 3, 7). Iar Iezechil proorocul le aseamănă cu razele fulgerului zicînd: „Și fiarele mergeau și se învîrteau ca o vedere de fulger” (1, 4). Fericitul Augustin arată că atît de iute va fi mișcarea acelor trupuri duhovnicești ale dreptilor, încît și pe mișcările gîndurilor minții le va covîrși, zicînd: „Unde voiește Duhul, acolo și trupul este de față, căci într-o clipă de vreme vor putea dreptii cu aceste trupuri duhovnicești și proslăvite să se suie în cer, să se pogoare în iad sau să ajungă la marginile pămîntului (**Ușa pocăinței**, cap. 3).

UITAREA

1545. Sfîntul Grigore de Nyssa clasifică în Pidalion toate păcatele, după cele trei părți ale sufletului și primul păcat care vine din partea rațională, este uitarea. Și cauza răcelii noastre în cele duhovnicești, chiar în vremea rugăciunii, tot de la uitare pornește.

UNIREA BISERICILOR

1546. *Cum vedeți Sfîntia voastră unirea Bisericilor?*

Fraților, unirea Bisericii nu este lucru omenesc, ci dumnezeiesc. Nu-i puterea noastră. Iată cum văd eu: să punem post și rugăciune către Dumnezeu și cînd va veni Duhul Sfînt să ne găsească ca la Sfinții Apostoli. Ce spune la Faptele Sfinților Apostoli cînd a venit Duhul Sfînt? Și era inima celor ce au crezut una și toate erau de obște. Nu mai ziceau că această casă este a mea, haina asta este a mea! Asta este lucrarea Duhului Sfînt.

Dacă va veni Duhul Sfînt, cînd îl cerem cu post și cu rugăciune, cînd va veni, la mințile tuturor arhierilor catolici și ortodocși va fi aceeași gîndire: „Hai să ne unim, că n-au fost la început două Biserici, ci una singură”. Deci asta să cerem la Dumnezeu, că El poate face unitate de vederi în toate privințele.

URA

1547. Ura, ca și celelalte patimi, se naște din iubirea de sine, egoismul, care este maica și rădăcina tuturor păcatelor, după Sfinții Ioan Damaschin și Efreem Sirul. Iar iubirea de sine este „iubirea nerațională față de trup” după Sfîntul Maxim Mărturisitorul (**Filocalia**, vol. II). Ura este ucidere de om (I Ioan 3, 15). Ura este permisă numai împotriva diavolului și a păcatului (Psalmul 96, 11; Pilde 8, 13; Amos 5, 15). Ura este permisă asupra nedreptăților, după cuvîntul psalmistului: „nedreptate am văzut și m-am scîrbit” (Psalmul 118, 163; Romani 12, 19; Pilde 13, 5; 17, 13). Creștinii trebuie să urască minciuna (Psalmul 118, 163); trebuie să urască căile nedrepte (Psalmul 118, 104), precum și adunarea păcătoșilor (Psalmul 25, 5). Trebuie să urască pe cei ce-L urăsc pe Dumnezeu (Psalmul 138, 21-22).

Ura se biruiește prin dragostea de Dumnezeu și de aproapele, iar dragostea de Dumnezeu o câștigăm prin toate faptele bune, dar mai ales prin rugăciunea cea curată.

URCUȘUL DUHOVNICESC

1548. Omul, când se ridică, se ridică pe trepte. Nu deodată se poate face sfânt, după cum nici deodată se poate face drac, ci se ridică pe trepte. Cei ce se străduiesc pe calea mântuirii, merg dintr-o măsură în alta, cum a zis înainte prorocul: Merge-vor din putere în putere. Ei capătă mai întâi în inima lor o putere din darul Sfântului Duh, o parte din tăria de a sta în poruncile lui Hristos, o măsură din virtute și după aceea pășesc pe alte trepte.

1549. Cele trei trepte ale urcușului duhovnicesc sunt :

1. Nepătimirea rațională a sufletului sau făptuirea morală;
2. Slobozenia duhovnicească a sufletului rațional care-și retrage mintea sa din simțire și o leagă cu Dumnezeu prin contemplația naturală și duh;
3. Odihna duhovnicească a sufletului rațional, (sîmbetele sîmbetelor), care-și retrage mintea sa chiar de la toate contemplațiile naturale în duh, de la cugetările cele mai înalte din zidiri și o leagă cu totul de Dumnezeu în extazul iubirii.

VĂMILE VĂZDUHULUI

1550. Vămile văzduhului sau „tribunalele din văzduh”, pe unde trec și sunt cercetate sufletele oamenilor după moarte, sunt formate din cete de îngeri răi, diavoli dintre cei mai înfricoșători, care stau în calea sufletelor, le opresc, le vădesc păcatele făcute, chiar și pe cele spovedite și părăsite de multă vreme, pe cele săvârșite în copilărie, în tinerețe, la bătrînețe, pe cele gândite și săvârșite cu voie sau fără voie, pînă în clipa morții. Sfântul Apostol Pavel zice despre aceste cete diavolești: „că nu ne este nouă lupta împotriva trupului și a sîngelui, ci împotriva stăpîniilor, a începătorilor și stăpînitorilor veacului acestuia” (Efeseni 6, 12). Așa precum și Sfântul Pavel adeverește, ca cel ce a fost răpit pînă la al treilea cer, precum și Tradiția Bisericii, ne învață că cetele diavolilor din văzduh sunt împărțite în numeroase grupuri sau polcuri (polc, polcuri - unitate militară în Țările Române, la sfîrșitul Evului Mediu), după numărul patimilor și ale păcatelor de moarte. Fiecare ceată de îngeri răi, una mai înfricoșătoare decît alta, are în fruntea sa un înger cumplit, avînd misiunea să cerceteze sufletul de un anumit păcat. Adică, de cînd l-a făcut, cum l-a făcut, de cîte ori, în ce împrejurare, dacă l-a mărturisit sau nu la preot, dacă a făcut sau nu canon pentru el, dacă l-a părăsit, dacă a îndemnat și pe alții să-l facă sau nu. Cele mai grele vămi, unde cad cei mai mulți creștini, sunt vămile desfrînării, beției, uciderii de copii, mîndriei, necredinței, osîndirii altora, lenevirii, zgîrceniei, urii, lăcomiei și eresurilor.

1551. Despre numărul exact al acestor vămi, sau cum anume sunt așezate în văzduh, rămîne o taină a lui Dumnezeu. Unii sfinți, și mai ales Sfântul Vasile cel Nou numără 20 de vămi ale văzduhului, pentru principalele păcate de moarte.

Alții numără 24. Noi nu trebuie să iscodim tainele lui Dumnezeu. Numai atât trebuie să știm că „pentru tot cuvîntul deșert vom da seamă”. De aceea, trebuie să părăsim tot păcatul, să ne mărturisim la duhovnici iscusiți, să facem canonul dat, să punem început bun, să ne rugăm neîncetat, să facem milostenie și să alergăm cît mai des la biserică. Prin acestea ni se iartă toate păcatele și se mîntuiesc sufletele noastre de vameșii văzduhului și de muncile iadului.

VIAȚA

1552. Ați auzit ce suntem? Floare, umbră, vis, pînză de păianjen, umbra norului pe pămînt și altceva nimic. Cu cele mai neputincioase stihii este asemănată viața noastră. Nu pune bază că azi ești sănătos, că ești frumos, că ești bogat, că ești tînăr! Astea sunt umbre și vise. Cea mai mare nebunie, să nădăjduiască omul în sănătatea lui, în înțelepciunea lui, în puterea lui, în averea lui, în dregătoria lui și în cinstea lui! Cea mai mare și cea mai întunecată cursă a satanei, cînd omul se leagă de lucrurile de aici. Acestea sunt vînt, umbră, vis și floare!

1553. Viața noastră este scurtă. Foarte, foarte scurtă și trecătoare. Și să știți că de minutul cel mai de pe urmă al vieții noastre, este condiționată ori fericirea veșnică, ori munca veșnică. Pentru minutul cel mai de pe urmă al vieții, S-a coborît Fiul lui Dumnezeu din cer și S-a făcut om, S-a născut din Fecioară în peșteră și a fost așezat pe paie și a crescut între noi și a suferit pentru noi și S-a răstignit și a murit. Pentru că în acel minut, ori se pierde sufletul, ori se cîștigă. Ce spune? Sfrîșitul omului încununează viața lui, și: în ce te voi găsi, în aceea te voi judeca.

1554. Vai de noi! Tare ne înșelăm, și noi monahii și voi mirenii, dacă punem mare bază pe viața aceasta! Să trăim aici pentru viața cea veșnică. Să trăim pe pămînt pentru ceruri. Să trăim aici pentru rai, pentru bucuria cea fără de margini care ne așteaptă dincolo de mormînt.

1555. Patru anotimpuri are viața noastră. Primăvara este copilăria; vara este tinerețea; toamna este batrînețea. Și iarna, gata, este sfrîșitul aproape!

VIAȚA DE OBȘTE

1556. Ce viață a ales Mîntuitorul cînd a binevoit să petreacă cu noi, oamenii, pe pămînt pentru mîntuirea noastră? Oare a ales el viața stîlpnicească, sau cea pustnicească și singuratică? Intr-adevăr, și pe aceasta a întemeiat-o, atunci cînd S-a dus în pustie și a postit 40 de zile și 40 de nopți și a fost ispitit de diavolul (Matei 4, 12). Dar după ce a ieșit la propovăduire și după ce a ales și a chemat pe ucenicii Săi, nu i-a trimis în pustie, ci a întemeiat cu ei viață de obște, a petrecut cu Sfinții Ucenici și Apostoli pînă la moarte, înviere și preasfînta Sa înălțare la cer, ca un Părinte Preaiubit cu fiii Săi. Iar la rîndul lor, dumnezeiștii Săi ucenici și Apostoli - după pilda dată lor de Mîntuitorul Hristos - au întemeiat viață de obște cu toți cei ce crezuseră în El, prin propovăduirea lor.

1557. Adevărații și primii întemeietori ai vieții de obște au fost însuși Mîntuitorul și Sfinții Săi Apostoli.

1558. Această rînduială a vieții de obște este cea mai bună dintre toate celelalte, fiind asemenea vieții îngeresci. Fiindcă și îngerii tot așa petrec în cer, nimeni avînd voia sa, ci toți sunt supuși poruncii lui Dumnezeu și nimeni nu zice: „Eu sunt mai mare, iar tu mai mic”.

1559. Această rînduială au avut-o și Sfinții Apostoli, cînd viețuiau cu Domnul nostru Iisus Hristos pe pămînt. Încă și după înălțarea Mîntuitorului la ceruri au ținut această rînduială primii creștini, după cum ne adevăresc Faptele Sfinților Apostoli, zicînd că inima celor ce au crezut era una, asemenea și toate averile nedespărțite.

1560. Pe fiecare sfătuim și îndemnăm ca să alerge la obștile cele alcătuite în frică de Dumnezeu, în care nu este neorînduială, tulburare, neascultare și nesupunere; unde nu este pungă deosebită izvodită de diavolul, în care, ori ce se pune este din furțișag, din viclenie și din înșelătorie adunată, spre pierzarea sufletească și trupească. Căci unde lucrurile cele de trebuință nu sunt de obște și nu este un cuget și o unire după voia lui Dumnezeu, „acolo nu trebuie a se numi sobor de frați, ci adunare de tîlhari”. Iar unii ca aceștia nu sunt sub pronia lui Dumnezeu, ci sunt părăsiți de Cel Preaînalt. Aceștia se chivernisesc și se povățuiesc de satana, după cum zice Proorocul David: „Și i-a slobozit pe dînșii după meșteșugurile inimii lor” (Psalmul 80, 11).

1561. Viața de obște este calea cea mai călcată și mai bătătorită pe care foarte mulți au călătorit și cu ajutorul lui Dumnezeu s-au mîntuit.

1562. Viața cea mai bună și mai sigură de mîntuire pentru călugări este viața de obște.

1563. Viața de obște este calea cea mai lesnicioasă pentru toți, și pentru cei mai slabi, și pentru cei mai rîvnitori.

1564. Dacă voiți să vă mîntuiți mai sigur și mai ușor, nevoiți-vă pentru Hristos în viața cea de obște, în ascultare, în smerenie, în iubire și rugăciune și citiți mai ales aceste cărți: Vechile rînduieli ale vieții călugărești, Viețile Sfinților Pahomie cel Mare, Orsisie și Teodor cel Sfințit; Așezămintele călugărești ale Sfîntului Vasile, Sfîntul Teodor Studitul; Cartea marilor stareți Varsanufie și Ioan, Avva Dorotei; Scara Sfîntului Ioan Scărarul și alte cărți care învață cu de-amănuntul rînduială vieții de obște. Și cu darul Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, prin mijlocirea și rugăciunile Preasfîntei și Preacuratei Maicii Sale și ale tuturor sfinților, vă veți mîntui.

1565. Imi aduc aminte și de cuvîntul Părintelui nostru Ioanichie Moroi, egumenul Sihăstriei, că adeseori ne zicea: „Părinților și fraților, cînd se va strica viața de obște în mănăstiri, atunci se pustiesc mănăstirile!”. Și așa este. Acum, aproape peste tot, s-a stricat viața de obște.

VISELE ȘI VEDENIILE

1566. Zice Sfîntul Ioan Scărarul să nu crezi vedeniile și visele, că toate sunt de la diavoli. Numai care îți vestesc ție moarte și judecată, acelea sunt de

la Dumnezeu. Iar dacă te duc la deznădejde, și acelea sunt de la diavoli. Să nu le crezi.

1567. Cel ce crede în vise este asemenea celui ce merge la vrăjitori.

1568. Să nu credeți în vise! Să nu credeți în vedenii! Dacă crezi în vise și ai venit la mine să te spovăduiesc, eu te opresc direct trei ani de la Sfînta Impărtășanie. Cine ți-a spus să crezi în vise? Nu auzi ce spune Sfînta Scriptură? Ia caută în Cartea înțelepciunii lui Isus fiul lui Sirah, la capitolul 34: Precum este cel ce aleargă după vînt și vrea să prindă umbra sa, așa este omul care crede în vise. Că pe mulți visele i-au înșelat și au căzut cei care au nădăjdut în vise.

1569. Auzi ce spune un Sfînt Părinte? Dacă vrei să ajungi la nebunie și la ieșirea din minți, primește arătările cerești în veacul de acum!

1572. Nu numai că nu se supără Dumnezeu, cînd nu credem noi în vise și vedenii care se arată nouă ca lumină sau foc sau stele sau îngeri sau sfinți sau prooroci sau hristoși sau în chipul Maicii Domnului, ci foarte mult ne iubește.

1571. Să ne vedem păcatele noastre și să le plîngem! Asta-i cea mai înaltă filosofie sub cer. Nu credeți în vise sau vedenii! Că or să iasă vedeniști de tot felul, de or să umple lumea, că toți sunt înainte-mergătorii lui Antihrist.

1572. Visele și vedeniile bune sunt de la Dumnezeu, prin care se descoperă voia Lui cea mare, numai la cei ce sunt cu totul desăvîrșiți și sfinți și care fac poruncile Lui, precum a fost dreptul Iosif, căruia i s-a arătat Arhanghelul Gavriil în vis, poruncindu-i să fugă cu Pruncul Iisus și cu Fecioara Măria în Egipt. Visele bune vin de la îngeri și ne amintesc de moarte și de osînda, iar după ce ne deșteptăm, ne îndeamnă la rugăciune și la pocăință. Dimpotrivă, visele și nălucirile rele sunt de la diavoli, prefăcuți în îngeri de lumină sau în sfinți, care ne amăgesc prin somn că suntem buni și vrednici de rai, iar după ce ne deșteptăm „ne scufundăm în mîndrie și bucurie” (**Filocalia**, vol. IX, Cuvîntul 3).

1573. Este păcat să credem în vise și vedenii, că prin acestea ne amăgesc foarte ușor diavolii și ne aruncă în păcatul cel cumplit al mîndriei și slavei deșarte, cînd omul se încrede în sine mai mult decît în cuvîntul lui Dumnezeu. Cu acest meșteșug ispititor, diavolul a amăgit pe mulți creștini și călugări, aruncîndu-i apoi în prăpastia pierzării. Iar dacă cineva are totuși îndoială de visul sau vedenia sa, să se spovedească la duhovnic și să-i ceară sfatul lui, că prin duhovnic grăiește Dumnezeu.

1574. Mulți dintre oamenii care au mintea slabă și neiscusită cad ușor în prăpastia părerii lor; atunci încep să le arate vedenii și vise, care par adevărate, spre a-i înșela și a-i face să se gîndească înalt despre sine, cum că s-au învrednicit de mari daruri de la Dumnezeu, deoarece ei au devenit oameni cu vedenii și vise, prin care li se descoperă cele viitoare.

Despre acestea ne învață și dumnezeiescul Părinte Ioan Scărarul, care zice: „Dracii slavei deșarte, pe cei slabi la minte, îi fac prooroci în vedenii și vise” (**Scara**).

1575. Sfînta și dumnezeiasca Scriptură numește nebuni, pe cei ce se înalță cu mintea pentru visele lor: „Visele fac pe cei nebuni să zboare!”.

1576. Visul nu este altceva decît o mişcare a minţii noastre în vremea somnului (**Scara**).

1577. *Poate oare omul să-şi cunoască aşezarea sufletului său din visele care se mişcă în sufletul lui în vremea somnului?*

Da, de va fi omul înţelept şi cu luare aminte, poate să-şi cunoască aşezarea sa sufletească din visele pe care le are din vremea somnului.

Lucrul acesta îl arată luminat Cuviosul Părinte Nichita Stitatu şi Studitul, care în această privinţă zice aşa: „Este cu putinţă sîrguitorului să priceapă din vise mişcările şi aşezarea sa sufletească şi să se îngrijească pentru aşezarea sa pentru că mişcările trupului şi nălucirile minţii sunt după aşezarea sa cea dinlăuntru şi după grijile lui". Deci, dacă cineva îşi are sufletul iubitor de materie şi de dulceaţă, mintea lui năluceşte cîştiguri de lucruri şi împleticiri pătimaşe, din care, spurcîndu-se, vine şi pîngărirea trupului. Dacă este lacom şi iubitor de argint vede numai aur pe care îl încearcă şi îl înmulţeşte cu dobînzile şi îl pune în vistierii şi ele îl osîndesc ca pe un nemilostiv.

Dacă este întors şi pizmăreţ se vede urmărit de fiare şi de tîrtoare veninoase şi este cuprins de frică. Dacă este îngîmfat şi cu mărire deşartă, năzuieşte bune aşezări ale norocului, scaune înalte de stăpînire şi cele ce încă nu sunt le scoate ca şi cum ar fi adevărate. De este mîndru şi plin de fudulie se vede purtat în căruţă strălucită, că are aripi şi zboruri prin văzduh şi că toţi tremură de stăpînirea lui.

Deci tot aşa şi iubitorul de Dumnezeu, fiind iubitor spre săvîrşirea faptei celei bune şi drept întru nevoinţele blagosloveniei şi curat de materie avîndu-şi sufletul, vede în somnuri împlinirea lucrurilor ce vor să fie şi descoperirea vederilor celor înfricoşate şi pururea rugîndu-se, are paşnică aşezare a sufletului şi a trupului, iar deşteptîndu-se din somn, îşi dă seama că pe faţa lui are lacrimi, iar în gură vorbirea cea către Dumnezeu.

1578. Dacă omul va fi cu luare aminte, poate să-şi cunoască aşezarea sufletului său din visele care se mişcă prin mintea lui în vremea somnului. Dacă creşte în om pofta, mintea lui îşi năluceşte materiile plăcerilor în vremea somnului şi-i arată lui vise pricinuitoare de dezmierdare şi curvie. Iar cînd sufletul va fi tulburat de creşterea mîniei, atunci omul vede în vremea somnului vise pricinuitoare de frică.

Dracii slavei deşarte, pe oamenii cei slabi de minte, în vedenii şi în vise îi fac prooroci şi că pe omul care a început să-şi simtă sănătatea sufletului său toate nălucirile cele din vise nu-l mai pot tulbura, deoarece unul ca acesta pe toate nălucirile cele de prin vise le priveşte ca pe nişte lucruri deşarte. Şi iarăşi omul care s-a învrednicit să cîştige cele două virtuţi - dragostea şi înfrînarea - acela a scăpat cu totul de nălucirile cele din vise.

1579. Ca să aibă omul mintea şi inima luminate şi neînşelate de nălucirile viselor celor înşelătoare, precum şi de toate nălucirile aduse de draci, fie în somn, fie în stare de veghe, trebuie să se silească să-şi agonisească cele două fapte mari şi cuprinzătoare: dragostea şi înfrînarea.

1580. Fiindcă mulți din dumnezeieștii Părinți au oprit pe creștini să creadă în vise și vedenii neverificate, Soborul Sfinților Părinți adunat la Cartagina la anul 418, au hotărât, prin Canonul 87, ca orice biserică ce s-ar ridica undeva în baza unui vis sau vedenie zadarnică, să fie distrusă!

1581. Credința în vise este un lucru păgânesc și cei ce cred în vise sunt ca niște închinători la idoli.

1582. Sunt însă și vise de la Dumnezeu. Dar după Sfântul Grigorie de Nyssa (Cuvîntul despre facerea omului, capitolul 13), astfel de pricini se întîmplă foarte rar și numai pentru pricini însemnate, care privesc binele obștesc.

Iar atunci Dumnezeu arată cu dovezi sigure că El a trimis visul.

1583. Vedeniile sunt niște arătări primite aievea, dar către ochiul minții, fie în stare de funcționare normală a organismului, fie în somn deplin, sau numai pe jumătate, fie în stare de răpire sau uimire.

1584. *Care este deosebirea dintre descoperiri și vedenii?*

Descoperirea este ceva mai mult decît vedenia, fiindcă vedenia arată omului oarecare taină, pe cînd descoperirea arată omului lucruri mai adînci decît cele ce se văd. Astfel, vedem că Sfântul Ioan Teologul numește minuni cele ce le vede în Apocalipsă (descoperiri) și neștiind ce sunt, i le descoperă îngerul care îi arată descoperirea: „Pentru ce te-ai mirat? Eu îți voi spune taina femeii și a fiarei care o ține pe dînsa și care are șapte capete și zece coarne” (Apocalipsă 17, 7). Iată ce zice și Sfântul Macarie: „Alta este vedenia și alta luminarea și descoperirea și că este simțire și că este vedenie și este iluminare și cel ce are luminarea este mai mare decît cel ce are simțirea (adică decît cel ce vede ceva în chip simțit), fiindcă i s-a iluminat mintea lui și a luat ceva mai mult decît cel ce are numai simțirea, deoarece i s-a dat darul nu numai de a vedea, ci și de a înțelege cele ce a văzut.

1585. Toate gîndurile care-i vin omului și-l fac să dorească și să aibă vedenii cerești de la Dumnezeu, acestea sunt gînduri aduse de diavol în inima lui, spre a-l da pe el în păcatul cel mare al mîndriei, prin care diavolul a căzut din cer. Și iarăși am înțeles că de acest păcat mare al mîndriei nimeni nu poate scăpa, decît numai prin fapta cea bună și minunată a smeritei cugetări. Iar la adevărata smerenie omul poate ajunge prin cunoștința cea cu de-amănuntul a neputințelor sale, prin ascultarea de povățuitorul lui cel duhovnicesc, apoi prin frica și prin dragostea lui Dumnezeu.

1586. Vedeniile și descoperirile le arată Dumnezeu mai ales oamenilor sfinți și foarte sporiți în smerenie, în dreapta socoteală și în cunoștința de sine. Dar cîteodată Dumnezeu dă vedenii și oamenilor obișnuiți. Dar numai atunci învrednicește Dumnezeu pe cineva cu vedenii, cînd voiește să lucreze faptele mîntuirii, atît pentru cel ce are vedenii, cît și pentru alți oameni.

Dumnezeu descoperă tainele Sale, uneori, și celor necredincioși, dacă sunt sinceri în viețuirea lor, ca să servească pe cei credincioși, pentru că Dumnezeu Se servește nu numai de oameni, ci și de animale, de arbori și de

alte fapte neînsuflețite în planul lui Dumnezeu, angajînd întreaga faptură ca să lucreze la mîntuirea oamenilor.

Uneori Dumnezeu arată vedenii și descoperiri celor necredincioși, dar să nu-ți închipui că face acest lucru oricînd și oricui! Pentru că acest lucru se întîmplă foarte rar și după dumnezeiasca alegere și economie către unii oameni, care sunt sinceri în a lor neștiință și mai ales cînd prin ei găsește știutorul de inimi cu care își arată voia Sa, spre mîntuirea și îndreptarea multora.

Aceasta însă nu înseamnă că noi trebuie să ținem seamă de visele și vedeniile oricui s-ar întîmplă.

1587. Nu trebuie să luăm aminte la visele și vedeniile tuturor, ci numai la ale acelor care au sporit în neagoniseală, în înfrînare și în liniște și s-au lepădat cu totul de grijile veacului de acum, și care, prin înfrînare atotcuprinzătoare, s-au curățit de patimi și s-au învrednicit să ia de la Dumnezeu darul proorociei, ca Moise și ca ceilalți prooroci. Iar dacă am zis mai sus că, uneori, Dumnezeu arată vedenii și unor oameni obișnuiți, apoi tot acolo am arătat că lucrul acesta se întîmplă foarte rar, iar în Biserica lui Hristos nu poate avea putere de lege, după cum ne învață pe noi Sfinții și dumnezeieștii Părinți.

1588. Cel ce are un vis sau vreo vedenie cerească sau înșelătoare, nu o poate pricepe cu ușurință, de nu va avea de la Dumnezeu darul deslușirii și al deosebirii duhurilor și mai cu seamă de nu va întreba pe cel ce are un asemenea dar de la Dumnezeu.

1589. Nu întotdeauna cel ce are vreo vedenie sau descoperire o poate înțelege singur. De aceea, nu trebuie s-o creadă repede, socotind că o poate înțelege singur, ci are nevoie de cineva mai iscusit decît dînsul. Căci de va avea cineva o astfel de semeție de cuget, încrezîndu-se în socoteala și părerea sa, acela negreșit va fi batjocorit de draci, precum s-a și întîmplat cu mulți din aceștia să fie înșelați și batjocoriți de draci.

În cazuri ca acestea, avem mare nevoie de multă încercare și întrebarea celor iscușiți, ca nu cumva să înțelegem greșit și să ne primejduim.

Dumnezeiescul Apostol și Evanghelist Ioan ne sfătuiește în această privință, zicînd: „Iubiților, nu credeți în tot duhul, ci cereați duhurile ce sunt de la Dumnezeu" (I Ioan 4, 1).

Iar dacă cel ce a avut vedenia sau visul, nu va găsi pe nimeni în stare să-l lămurească, este mai bine și fără de primejdie pentru el, să nu le dea nici o atenție și nici o crezare, decît să creadă prea repede, să le tălmăcească după a sa putere și să se primejduiască.

1590. Mulți se rătăcesc luînd visele cele simple drept vedenii și vedeniile socotindu-le descoperiri dumnezeiești.

1591. Vedeniile sunt acelea care se arată în vremea somnului, uneori între somn și trezie, sau în vreme de uimire. Ele nu se schimbă prea repede, ci rămîn în memorie vreme de mai mulți ani și adesea îi arată omului închipuiri ale lucrurilor viitoare, care folosesc sufletului prin arătarea lor, aducîndu-l pe el în

mare grijă pentru păcatele sale, în mare frică de Dumnezeu și umilință, în smerenie și dragoste de Dumnezeu și de aproapele.

1592. Au obicei viclenii draci, cînd vor să înșele pe cineva în vis sau în vedenie, în stare de somn sau veghe, să nu-l îndemne de la început să facă rele, ca să nu priceapă omul înșelăciunea lor, ci mai întîi îi arată lucruri adevărate și îl învață să facă fapte bune. Iar cînd vede că omul se încrede desăvîrșit în vise sau vedenii, atunci îl duc cu ușurință la rătăcire și la pierzare!

1593. Sfinții și dumnezeiștii Părinți, nu numai că nu credeau lesne în orice vis sau vedenie, pe care le socoteau de la draci, ci ei, preafericții, chiar și vedeniile ce le socoteau bune și de la Dumnezeu, le respingeau și nu le dădeau crezare.

1594. Pentru mai mult folos și sporire în cele duhovnicești și pentru a fi mai fără primejdie în cele spre mîntuire, este mai bine să nu dea omul crezare nici unui vis sau vedenie.

Și dacă va face acest lucru de teama de a nu se înșela de la draci, să n-aibă nici o grijă, pentru că Dumnezeu nu Se va supăra pe el și nu-l va pedepsi din această pricină. Bunul Dumnezeu, Care cunoaște inimile tuturor oamenilor, dacă vede pe cineva că se ferește să vadă o minune îndoielnică sau vreo vedenie, de teama de a nu fi înșelat și de a nu face ceva să-l îndepărteze pe el de la dreapta credință, va ști să-l lumineze și să-i curețe înțelegerea, spre a cunoaște omul adevărul. În nici un caz nu-l va lăsa pînă la sfîrșit să se îndoiască de cele ce i-a arătat lui.

1595. *Oamenii cei răi pot vedea îngeri, sfinți sau pe draci, sau numai oamenii cei sfinți au un dar ca acesta?*

Una este vederea oamenilor celor răi și necurați și alta este puterea văzătoare a minții oamenilor curați, duhovnicești.

Este adevărat că și oamenii cei răi și necurați pot vedea îngeri, sfinți și draci, dar acest lucru îl pot face numai cu ochii cei trupești.

Dracii fiind întunecați și căzuți din Darul lui Dumnezeu, unii pe alții se pot vedea, dar nu pot vedea cetele cele mai presus de ei, fiindcă aceasta este vederea duhovnicească, iar dracii sunt străini de o astfel de vedere. Iar sufletele oamenilor, atîta vreme cît sunt întinate cu păcate și întunecare și nu pot vedea duhovnicește, nici pe cele mai presus de ele, nici pe cele mai prejos, nici unele pe altele, nici pe sine. Iar dacă se vor curați și se vor întoarce la starea cea de demult, atunci văd luminat chiar și în trup fiind: pe cele mai prejos, care sunt dracii, pe cele mai presus, care sunt îngerii și încă și unele pe altele se pot vedea. Nu cu nălucire, ci cu minunata vedere cea duhovnicească.

1596. *În cîte feluri poate vedea firea omenească firea celor fără de trupuri?*

La această întrebare îți răspund cu cuvîntul Sfîntului și dumnezeiscului Părinte Isaac Sirul, care arată că: „în trei feluri poate firea omenească privi ființele cele nematerialnice.

Intiul fel este cel trupesc, cum a fost cazul Patriarhului Avraam, care a văzut în chip trupesc pe Cele Trei Ipostasuri la stejarul Mavri.

Al doilea fel, prin care firea omenească poate simți pe cele nematerialnice, este prin vederea sufletului. Așa cum a văzut Sfintul Prooroc Isaia pe Cel ce ședea pe Scaunul cel înalt și pe cei cu câte șase aripi ce zburau împrejur și pe Serafimi și tot așa a văzut Daniil pe Cel vechi de zile.

Iar al treilea fel este prin puterea minții. Acest chip, după părerea unora, nu este altceva decât numai vederea cea gânditoare și cugetătoare a minții, prin care cel ce ajunge la măsura faptei celei bune și care s-a obișnuit a-și înălța mintea de la pământ și de la cele pămîntești, vede uneori duhurile dreptilor, iar alteori ierarhiile îngerilor sau pe însuși împăratul Slavei: Fie slăvit ca Dumnezeu, fie ca pe un Proniator grijindu-Se, fie ca pe un Bun, făcînd bine, fie judecînd ca un Judecător".

Dracii numai prin chipul cel dintii și cel de-al doilea se pot apropia de noi spre a ne înșela și a ne duce la pierzare, dar prin puterea cea gânditoare și cugetătoare a minții nu pot.

1597. Mai cu seamă în vremea sfîrșitului nostru, atunci obișnuiesc dracii să ne atace cu năluca înșelătoarelor vedenii.

1598. Cea dintii armă pe care trebuie s-o avem împotriva vedeniilor pe care ni le aduc dracii, mai ales în vremea morții, este smerenia și cunoașterea de sine. Căci cine își va avea mintea și inima smerite, prin cunoașterea de sine cea adevărată, acela, cugetînd pururea la neputințele și la păcatele sale, precum și la adîncul cel fără fund al nimicniciei sale, niciodată nu se va socoti vrednic să vadă îngeri, sfinți sau alte vedenii. Și chiar de va vedea unele ca acestea, le respinge cu toată puterea și împotrivirea, socotindu-se cu totul nevrednic de ele, nedorind altceva decât să-și câștige ceasul cel din urmă al vieții, mila și îndurarea Preamilostivului Dumnezeu, precum și ajutorul cel grabnic al rugăciunilor Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

1599. Mintea omului în vremea vedeniilor celor adevărate care sunt de la Dumnezeu este răpită de Duhul Sfînt și nu mai poate lucra nimic din cele ale firii sale. Ci ea se supune în aceeași vreme numai Duhului Sfînt. Și unde voiește Duhul Sfînt, acolo o conduce pe ea.

1600. Vedeniile care lasă în suflet pace, liniște, umilință și dragoste desăvîrșită, pot fi considerate ca bune, după ce s-au verificat ca aceea a Ucenicilor de pe drumul Emausului: „Oare nu era inima noastră arzînd întru noi?” (Luca 24, 32).

1601. Șapte sunt căile cele mai însemnate prin care intră în mintea și inima omului înșelăciunea cea pierzătoare de suflete a vedeniilor și a nălucirilor drăcești.

Primul și cel mai vestit meșteșug prin care diavolul lucrează în mintea și inima omului înșelăciunea vedeniilor și a nălucirilor drăcești este păcatul cel mare și pierzător al mîndriei, după mărtuirea cea vrednică de toată crezarea a Sfîntului și dumnezeiescului Părinte Ioan Scărarul, care zice: „Cînd dracul trufiei

s-a întărit în slujitorii săi, atunci se arată în vis sau în vedenii în chip de înger luminat sau de mucenici și le dă lor descoperirea tainelor pentru ca aceștia, ticăloșindu-se, să ne lipsească cu desăvârșire de minte" (**Scara**).

Al doilea meșteșug prin care diavolul lucrează înșelăciunea vedeniilor și a nălucirilor sale, este slava deșartă, care este prima fiică și ramură din trunchiul cel blestemat al mândriei (**Mîntuirea Păcătoșilor**, cap. 7). Acest lucru îl adeverește și dumnezeiescul Părinte Isaac Sirul, în sfătuirea ce o face către Sfântul Simion de la Muntele Minunat, zicînd: „Cuvioșia ta, ca cel ce îți aduci aminte de aceste slăbiciuni ale vedeniilor, pîndește-ți nălucirile gîndurilor celor drăcești. Căci acest obicei se face mai ales monahilor ce au istețime și sunt iubitori de slavă deșartă”.

A treia cale prin care intră în sufletul omului înșelăciunea vedeniilor și a viselor cele înșelătoare este mintea cea slabă și neiscusită. Acest adevăr îl arată tot Sfântul și dumnezeiescul Părinte Ioan Scărarul, zicînd așa: „Dracii slavei deșarte, pe cei slabi la minte (neiscusiti) îi ispitește" (**Scara**).

A patra pricină este rîvna cea nebună și nehibzuită, prin care unii din cei slabi la minte se dau pe sine la post aspru și îndelungat și alte grele nevoițe, cu scopul de a lua de la Dumnezeu darul facerii de minuni sau de a li se arăta îngeri sau vedenii și descoperiri cerești, sau să li se dea darul să fie asemenea cu vreunul dintre sfinți. Despre o rîvnă nebună ca aceasta a scris dumnezeiescul Părinte Isaac Sirul zicînd așa: „Cu mare boală bolește cel ce are rîvna cea rea”. Și în alt loc același Sfînt Isaac Sirul, arătînd despre cel se nevoiește cu rîvnă și cu scop rău, zice așa: „Cel ce îndrăznește să roage pe Dumnezeu și poștește să facă minuni și puteri prin mîinile lui, unul ca acela se află ispitindu-se în mintea lui de dracul cel batjocoritor”. O rîvnă nebună ca aceasta a avut acel călugăr despre care se spune în **Pateric** că se ruga lui Dumnezeu ca să-l învrednicească să fie asemenea cu Patriarhul Isaac și care, pentru această nehibzuită cerere, a fost batjocorit de diavolul în chip jalnic.

A cincea pricină de cădere în cursa vedeniilor și a nălucirilor drăcești este neascultarea și îndărătnicia, după cum despre aceasta se arată la **Pateric**, despre acel frate Avramie și despre ucenicul lui Avva Iraclit.

A șasea pricină care duce pe om să cadă în prăpastia nălucirilor și a vedeniilor drăcești și în alte înșelăciuni pierzătoare de suflet, este blestemata rînduială de sine și nemărturisirea gîndurilor la Părinții cei duhovnicești (**Scara**).

A șaptea și cea mai de pe urmă din pricinile care fac pe om să alunece în primejdia cea pierzătoare de suflet a vedeniilor diavolești, este necunoștința de sine și necunoștința dumnezeieștilor Scripturi. Deoarece omul care nu se cunoaște pe sine și nici dumnezeieștile Scripturi îndată alunecă spre părerea de sine și din aceasta ușor cade în înșelare. Iar cel ce cu întemeiere a ajuns la cunoașterea de sine și la adîncul nimicniciei sale, acela cu anevoie se va mai socoti vrednic de a avea vedenii cerești. De aceea și Sfîntul Isaac Sirul zice despre cel ce se cunoaște pe sine: „Cel ce s-a învrednicit a se vedea pe sine,

acela este mai bun decât cel ce s-a învrednicit a vedea pe îngeri". În adevăr, mare și puternic este ajutorul pentru om cunoașterea neputinței sale, că nu-l lasă pe el să cadă în cursa nălucirilor drăcești și în alte mari păcate.

VORBIREA ÎN LIMBI

1602. Vorbirea în limbi din duminica Pogorîrii Duhului Sfînt este o descoperire predicată cu însuflețire, adică o proorocie. Ea este o vorbire cu înțeles, deoarece străinii prezenți erau „uimiți” și știau că li se vorbește despre faptele minunate ale lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 2, 11). Așadar, după lămuririle date de Sfîntul Apostol Petru, vorbirea în limbi de la Cincizecimea Pogorîrii Sfîntului Duh era o proorocie, adică o predicare în grai și cu înțeles, prin insuflarea îmbelșugată (turnare) de la Sfîntul Duh, era o predică lămuritoare.

Proorocul a mai prezis alte semne, dar unele din ele se vor împlini în apropiere de sfîrșitul lumii, după cum ne-a învățat însuși Mîntuitorul (Matei 24, 6-7, 29).

Este o mare greșeală a zice că vorbirea în limbi prin Darul Sfîntului Duh, constă într-o bolboroseală de sunete nearticulate, nu numai neînțeleasă, dar și fără de înțeles. Glosolalia însă a fost o vorbire cu înțeles și cu rost. Este cu totul exclus ca vorbirea în limbi prin darul Sfîntului Duh să însemneze bolborosire de vorbe într-o limbă inexistentă și de nimeni pricepută - cum susțin sectarii pentecostali - căci atunci nu s-ar mai vorbi de limbi și nici de limbi noi; iar mai presus de toate, ar fi de neînălăturat contrazicerea cu textul atît de limpede din Faptele Apostolilor, capitolul al doilea.

Să se știe că glosolalia (vorbirea în limbi) numai atunci este proorocie, cînd ascultătorii sunt străini și înțeleg ceea ce le vorbești. Cînd însă ei sunt localnici, necunoscători de limbi străine, e ceva de neînțeles. În adunarea unde se găsesc numai localnici, fie ea la Corint, fie la Ierusalim, sau oriunde, vorbirea în limbi nu are nici un rost. Cînd de față sunt și străini, cum era de pildă la Ierusalim, la cele trei sărbători mari din fiecare an și cum a fost cazul atunci la Cincizecimea Pogorîrii Sfîntului Duh glosolalia are rost.

1603. Acest dar al vorbirilor în limbi nu s-a dat de Dumnezeu pentru toate veacurile, pînă la sfîrșitul lumii. El a fost un semn și o lucrare văzută a Sfîntului Duh, dat Bisericii numai pentru o vreme, cu scopul de a se converti mai ușor neamurile păgîne la creștinism. Desigur, și el a fost un mare dar al lui Dumnezeu și un semn văzut al Duhului Sfînt, însă numai pentru vremea de la începutul Bisericii și numai pentru cei necredincioși (I Corinteni 14, 22-28), pentru convertirea popoarelor păgîne și pentru cei străini.

VOTURILE CĂLUGĂRIEI

1604. Ascultarea

Ce este ascultarea? Mai întîi Hristos a fost prototipul și icoana cea mai desăvîrșită a ascultării, după cum am auzit în Evanghelie: N-am venit să fac voia

Mea, ci voia Tatălui Celui ce M-a trimis pe Mine. Iar la Corinteni spune că: S-a făcut ascultător pînă la moarte și moarte pe cruce.

Dar oare noi, care am făgăduit ascultarea de atîția ani și auzim mereu zicîndu-se de ascultare la masă și în Biserică și oriunde la chilii citim, ne întrebăm vreodată serios și concret în fața lui Dumnezeu ce este ascultarea?

Vreți să știți ce este ascultarea? Ascultați pe dumnezeiescul Părinte Ioan Scărarul, care ne spune foarte, foarte filosofic. Auzi ce este ascultarea: „Ascultarea este mormînt al voii”. Fiecare să-și îngroape voia sa. Niciodată să nu uitați. Și iarăși: „Ascultarea este părăsirea socotelii tale întru toate”.

Celui care i se pare că face ascultare și mai face de capul lui, este batjocorit de diavoli. Acela care are rînduială de sine și i se pare lui că este mai bine așa cum face el, că trebuie să facă cum crede el, niciodată nu se mîntuiește. Merge pe alături cu crucea, nu pe calea mîntuirii. Că Hristos n-a venit pe alături, ci Și-a dus crucea pînă la moarte.

Cine are părerea aceasta și nu-și omoară voia și nu părăsește socoteala sa întru toate, n-are ascultare, este batjocorit de diavoli. Merge după mintea lui și la urmă ajunge la îndoială. Deci acela e ascultător care, cum spune Sfîntul Teodor Studitul, este ca fierul în mîna fierarului și ca lutul în mîna olarului, adică în mîna celui ce-l conduce pe calea mîntuirii. Este acela care și-a omorît voia sa, care și-a omorît părerea sa. Iar dacă va merge după voia sa, după părerea sa, este batjocorit în tot ce face.

Sărăcia

Despre sărăcie adeseori auzim pe Hristos, Care zice: Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi, iar Fiul Omului n-are unde să-și plece capul. Cel ce a făcut cerul și pămîntul și-l îmbracă cu podoabă și ține și hrănește toate popoarele lumii, umbla desculț cu capul gol, n-avea casa Sa, n-avea unde-Și pleca capul Său. El ne-a arătat calea desăvîrșită prin sărăcie, că n-a avut nimic. Dumnezeirea și omenirea care o purta întru El era mai presus decît toate bogățiile.

Fecioria

Două feciorii sunt: una din fire și una din călugărie. Unii sunt feciorelnici, căci n-au cunoscut femeii pînă la călugărie și pînă la moarte. Alții au fost căsătoriți și de la călugărie iau votul fecioriei și sunt la fel cu ceilalți, dacă duc viață curată pînă la moarte. Sfîntul Ioan Scărarul arată că fecioria cea după făgăduință are aceeași valoare cu cea din fire.

Să nu credeți că sunt feciorelnici numai aceia care și-au păzit viața sfîntă și nu s-au culcat cu femeii în veac. Nu! Este mare lucru și acesta. Dar fecioria este de trei feluri: fecioria trupului, adică a nu cădea cu femeii sau în alte păcate spurcate; fecioria minții, adică a nu primi nici un gînd păcătos și spurcat în minte; și fecioria inimii sau a sufletului, care este desăvîrșita despățimire de gîndurile răutății și ale stricăciunii omenești.

Așa o țilcuiește dumnezeiescul Părinte Isaac Sirul. Nu-i de ajuns să te păzești cu trupul de păcat. Trebuie să nu primești păcatul nici cu mintea.

VREMURILE GRELE

1605. *Părinte, se spune că vin vremuri grele. Ce putem face?*

Tata-i la cîrmă! Voi nu auziți ce spune Proorocul David în Psalmul 32? Domnul risipește sfaturile neamurilor, leapădă gîndurile popoarelor și defaimă sfatul boierilor. Iar sfatul Domnului rămîne în veac și gîndurile inimii Lui, din neam în neam.

Nu vă tulburați și nu vă temeți, că nu va fi cum vor ei. Ehei, cîte vor ei să facă! Voi nu vă temeți! Rugați-vă și faceți Sfînta Cruce cu credință și fug toti dracii!

ZODIILE

1606. Mai sunt și azi oameni care dau vina pe lună și pe zodii. Ei zic: eu n-aș fi așa de rău, dacă aș fi fost născut într-o zodie bună. Sau: e zodia mea, m-am născut în zodia Racului, trebuie să merg deci înapoi ca racul. Iar altul: m-am născut în zodia Taurului și trebuie să fiu bătăuș. Sau altul: eu m-am născut în zodia Scorpiei și trebuie să fiu viclean ca ea, și să înțep pe alții cu cuvîntul. În sfîrșit alții: eu m-am născut în martie, sau zodia Peștelui, sau a Vărsătorului, sau a Cumpenei; de aceea sunt eu nehotărît. Ce nebunie!

Dumnezeiescul și marele Vasile zice în cuvîntul din Hexaimeron de la facerea lumii, cînd vorbește despre facerea lumii în ziua a patra: „Omule nebun, ce legătură poate să aibă zodia de pe cer, cu nașterea ta pe pămînt?”. Niciodată nu are legătură steaua ta de pe cer cu nașterea ta. Ne-am făcut răi din cauza răutății noastre. Am dat voința noastră în mîna satanei, ne-a făcut răi de bunăvoie, nu de silă. Nu ne-a silit nici luna la rău, nici zodiile, nici constelațiile cerului, ci răutatea noastră și voia noastră proprie, iar aceasta aduce munca veșnică.

MĂRTURISIRI

1607. Eu sunt din Ardeal. Răsstrăbunicii mei au fost din Sălișteța Sibiului. Eu am un văr, preofesor mare la Iași, care-i cu arhivele statului, la Golia, Vasile Ionescu. Și el are toate registrele cu ardelenii care au trecut munții. Din Piatra Neamț pînă în Vatra Dornei, în toate comunele, sunt ardeleni izgoniți de unguri. Toate comunele. Și Pipirigul, și Poiana Teiului, și Borca, și Sabasa, toți sunt ardeleni fugăriți din Ardeal, care au ocupat Valea Bistriței. Cum au trecut munții, le-au dat munți, poieni și aici s-au instalat. Care au trecut din Ardeal le-au dat acolo.

Tot atunci au trecut și moșii mei, în Vinerea Paștilor. Am găsit scris: Simion Ungureanu, Vasile Ungureanu și Ilie Ungureanu (Ungureni erau numiți toți care veneau din Ardeal).

Ei au venit cu 3000 de oi. Si au spus acolo în Ardeal la autorități că n-au cu ce ierna oile la Sibiu, și au venit că au auzit că este fin mult la Beclean, aici la Dorna, pe la Ilva, și așa au venit să fie cît mai aproape de graniță. Și în Vinerea Paștilor au astupat tălăngile la oi, că santinele ungurești erau departe, la 10 km unul de altul prin pădure, și era un viscol mare, o furtună. Așa au trecut, și cînd s-au văzut dincoace, santinelele noastre i-au și primit și apoi au coborît la Vatra Dornei. Unul a rămas aici la Pipirig, este un sat de Ilie; unul la Tătăruși, comună mare, și unul la Botoșani.

Așa au trecut moșii mei, răsstrăbunicii noștri. Tata știa de aceștia toți. Ei săracii, moldovenii, au adăpostit pe ardeleni cînd a fost că au venit catolicii și au luat toate cărțile ortodoxe de la bisericile ortodoxe din Ardeal și le-au dat foc și au pus cărți de-ale lor, care aveau Crezul cu Filioque.

1608. Cînd eram mic și veneam de la școală, treceam printr-un sat și, văzînd că băieții dau cu pietre pe o casă cu tablă roșie, am început să arunc și eu. Profesorul a auzit, ne-a luat pe toți și ne-a tras cîte o palmă. Acum îi mulțumesc că mi-a făcut un bine și îl pomenesc la rugăciune!

1609. Eram la deșfăcat păpușoi în țarină și aveam cartea de rugăciuni ascunsă sub pănuși. Pînă cînd venea tata cu căruța cu păpușoi, mai învățam un icos, mai învățam un condac. Și uite așa am învățat Acatistul Maicii Domnului.

1610. Dacă citesc o carte de două sau trei ori, o știu aproape pe de rost.

1611. Am venit la 14 ani la mănăstire. Fac 61 de ani de cînd am venit, pe 62 acuși. Am șaptezeci și ceva de ani, dar n-am văzut rușine de femeie în viața asta. A trebuit să păzesc înfrînarea, ca nu cumva mai tîrziu să-mi vie a zburda. Dacă mănînci gras și bei, gata pofta.

1612. Cînd am plecat eu la mănăstire, mama plîngea ca după mort. Noi am fost la mănăstire dintr-o casă cinci frați și mama. Că spunea Ghrasim ,fratele

meu: „Mamă, dumneata mori călugăriță!”. „Eu, călugăriță? Niciodată”. Dar n-a venit? N-a stat 26 de ani în mănăstire? N-a murit monahia Agafia de 92 de ani?

Dacă am plecat noi toți, a murit tata, ei i-a fost urît singură acasă. Nea urmat. A venit și ea la mănăstire și s-a făcut maică. La Agapia Veche a murit. Dacă mă potriveam ei! Cînd vedea că ne rugăm și nu mîncăm pînă seara, venea și plîngea pe la geamuri, noi ne făceam pravila, ne bocea de se auzea în tot satul. Dar vreau să vă spun, dacă mă uitam la lacrimile ei sau la vorbele ei, eram în lume încîlcit. Cine știe unde mă găseam? Dacă iubești pe Dumnezeu, nu mai ai tată și mamă, pentru că pe tatăl tău și mama ta l-a făcut Dumnezeu ca și pe tine.

1613. Noi am fost zece frați la părinți, din care cinci - patru frați și o soră am venit la mănăstire. Fratele cel mai mare, Mihai, a fost pustnic pe muntele Ceahlău. Sora mea, Ecaterina, a fost rasoforă la Agapia Veche, iar eu și cu încă doi frați mai mari, Vasile și Gheorghe, am venit la Sihăstria. Pînă în anul 1935 mi-au murit de tineri toți cei nouă frați. Apoi a murit și tata, Alexandru Ilie, zis Țîrlea. Mai trăiam eu, ca stareț la Mănăstirea Sihăstria și mama acasă în comuna natală, Sulița Botoșani. În anul 1946 am adus-o pe mama la Sihăstria, am călugărit-o și am dus-o la Agapia Veche, unde a trăit pînă în anul 1968, cînd s-a dus la Domnul, în vîrstă de 92 de ani.

Iar venirea mea la mănăstire a fost așa: În ziua de 12 decembrie 1929, de Sfîntul Ierarh Spiridon, cînd aveam 17 ani, am plecat din casa părintească cu fratele meu mai mare Vasile, cu două traiste în spate. În una aveam Viețile Sînților, Psaltirea, Ceaslovul și Sfînta Scriptură; iar în cealaltă aveam două icoane mari, pictate - una cu Maica Domnului și alta cu Sfîntul Gheorghe. Nimic altceva nu ne-am luat de acasă. Părinții noștri, Alexandru și Ana, ne-au petrecut plîngînd pînă pe cîmp, pe platoul tîrgului Sulița, la locul numit „Rîpa lui Budăi”. Aici, fratele meu Vasile a început a cînta condacul Acatistului Mîntuitorului, „Apărătorul Cel mai mare și Doamne, biruitorul iadului. Apoi ne-am închinat, am sărutat mîinile părinților și am plecat la Schitul Cozancea. În clipa aceea părinții au căzut jos și plîngeau în hohote!

La Cozancea am stat o noapte la Părintele Paisie. Apoi am luat și pe fratele nostru Gheorghe, am venit toți trei la Suceava, ne-am închinat la moaștele Sfîntului Ioan cel Nou și de aici am venit pe jos la Mănăstirea Sihăstria.

Aici era egumen protosinghelul Ioanichie Moroi. Cum ne-a văzut ne-a ținut trei zile și trei nopți la poarta mănăstirii să ne rugăm și să batem cu bățul într-un butuc de brad, să ne ispitească dacă avem răbdare pentru viața călugărească. Numai seara ne lăsa să dormim într-o chilie. După trei zile de post, de rugăciune și ispitire, ne-a chemat în biserică, ne-a spovedit, ne-a împărțășit cu Preacuratele Taine, ne-a dus la trapeză să mîncăm și ne-a rînduit chilii și ascultare în mănăstire. Pe mine și fratele meu Vasile ne-a trimis la oi, că știam bine de acasă, iar pe fratele Gheorghe la vite. Nu ne vedeam unii cu alții cîte o săptămînă și chiar cîte o lună. Așa am intrat în nevoița călugărească. În anii 1931 și 1933 au murit frații mei și am rămas singur. În anul 1937, am fost

tuns în călugărie și am păscut zece ani oile mănăstirii. În anul 1942 am fost luat de la oi și am fost numit în fruntea unei comisii de conducere a mănăstirii, că părintele egumen era bolnav. Iar în ianuarie 1945 am fost hirotonit preot și numit stareț al mănăstirii în locul bătrînului egumen, decedat.

1614. Il cunosc pe Părintele Paisie Olaru din anul 1924, cînd pășteam oile cu frații aproape de Schitul Cozancea, Botoșani. Dumnezeu să-l odihnească în rai. El ne-a fost povățuitor duhovnicesc la toată familia noastră. (...)

La început a avut ucenic de chilie pe fratele meu Gheorghe. Era foarte nevoitor. Dar într-o seară a lăsat un bilet pe masă, pe care scria: „Părinte Paisie, iartă-mă că mă duc pentru cinci zile să mă pocăiesc în pădure!”. Și-a luat ceaslovul și cîteva lumînări, și s-a așezat la rugăciune într-o groapă din pădure. Pe la miezul nopții, cînd se ruga și citea la psaltire cu lumînarea aprinsă, a venit vrăjmașul la el în chip de arap negru uriaș și i-a zis cu glas infricosător: „Ce faci aici? Nu știi că ai venit fără blagoslovenie?”. Cuprins de mare frică, fratele Gheorghe a luat Ceaslovul și a fugit la chilie.

Apoi bătînd în geam a zis:

- Binecuvintează, Părinte Paisie, și mă iartă pe mine păcătosul!
- Dar cine ești, frate?
- Sunt fratele Gheorghe păcătosul!
- Fratele Gheorghe este plecat în pădure să se pocăiască ...
- Iartă-mă, Părinte Paisie că am plecat fără blagoslovenie! ...

1615. Imi aduc aminte că împreună cu Părintele Paisie am făcut un legămînt amîndoi. Era în primăvara anului 1935. Eu venisem din armată într-o permisie pe acasă. Apoi am trecut și pe la Părintele Paisie la Schitul Cozancea. La întoarcere m-a petrecut Părintele pînă într-o poiană din marginea pădurii. Era o zi de primăvară cu soare, cîntau cucii și cîmpul era înflorit.

- Frate Costică, m-a întreat Părintele Paisie, nu ai vrea să vii la Cozancea, după ce te liberezi de armată?

- Nu, Preacuvioase Părinte, i-am răspuns. Eu aș vrea să rămîn la Sihăstria. Acolo m-am dus de la început, acolo au murit frații mei Vasile și Gherasim, acolo este munte și-i mai multă liniște...

- Atunci, hai să facem un legămînt, a spus Părintele. Și după ce am făcut amîndoi trei închinăciuni, am stat în genunchi, iar Părintele Paisie a spus această rugăciune: „Doamne, dacă este voia Ta, vreau, dacă moare fratele acesta înaintea mea, să fiu eu la capul lui; iar dacă mor eu, să fie el la capul meu! Amin!”. Apoi sărutîndu-i mîna, am luat blagoslovenie și așa ne-am despărțit. Părintele s-a întors înapoi, iar eu m-am dus la Sihăstria și apoi la regiment.

1616. Citind eu prin cărți și auzind că Sfîntul Grigorie Teologul și Sfîntul Ioan Gură de Aur au fugit multă vreme de preoție, mă temeam să primesc o așa de mare treaptă, prin care mulți nevrednici s-au osîndit. De aceea nu voiam să primesc preoția. Dar în toamna anului 1944, mergînd cu carul cu boi la via mănăstirii de la Racova-Buhuși, ne-a ieșit înainte plîngînd o bătrînă dintr-un

sat, cu un Liturghier, un epitrahil, o cruce de mînă și un baston preoțesc și mi l-a dat mie, zicînd: „Părinte, aceste lucruri au rămas la mine de la un bătrîn preot care a murit. Vi le dau sfinției voastre, poate vă trebuie!“. Le-am dus la mănăstire. Acest lucru m-a mișcat atît de mult, încît l-am socotit un semn dumnezeiesc ca să primesc Taina Preoției și ascultarea de stareț.

1617. Imi aduc aminte, cînd a murit tata, Dumnezeu să-l odihnească, poate sunt 40 de ani, mama a trimis trei telegrame să mă duc. Eram cu grija mănăstirii atunci și nu m-am dus la înmormîntarea lui. „Il va îngropa primăria, dacă nu va avea cine“, am zis; că mama era singură. Vine biata mamă plîngînd, după vreo lună de zile:

- Dragul mamei, n-ai venit nici la înmormîntarea tatălui tău!
- Da? Dar eu n-am tată!
- Cum așa?
- Nu!...
- Dar mamă?

- Nici mamă! De cînd am ieșit pe poarta voastră și am plecat la mănăstire nu mai am tată și mamă, nu mai am soră, nu mai am frate, nu mai am prieteni, nu mai am nimic. De ce? așa spune Hristos: Că dacă iubiți pe aceștia mai mult, nu sunteți vrednici de Impărăția Cerurilor, că tot cel ce va lăsa pentru Mine tată și mamă și casă și holde și moșii și prieteni, însutit va lua și viață veșnică va moșteni.

1618. Mai întîi, sunt fiu al neamului și al Bisericii Ortodoxe Române strămoșești și cugetul îmi spune să am partea mea de osteneală la păstrarea sănătății și unității noastre sufletești, prin păstrarea dreptei credințe a bunilor creștini ortodocși ai acestui neam.

Am avut unele întîlniri și convorbiri cu membri ai multor culte neortodoxe, numite neoprotestante. Aceste întîlniri se dovedesc adesea rodnice, așa precum s-a spus și de către Domnul: „Din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvîntul“ (Matei 18, 16). Pot spune cu un cuget curat că din discuțiile purtate a ieșit tot mai luminos adevărul învățaturii noastre Ortodoxe.

Toată viața mea am fost în ascultare și sfat după cuvîntul înțeleptului care zice: „Sfatul este sfetnic bun și legea lumină, iar îndemnurile care dau învățatură, calea vieții sunt“ (Pilde 6, 23). Pînă la 17 ani am stat sub ascultarea părinților mei după trup; de la această vîrstă pînă în ceasul de acum, dau ascultare Părinților mei duhovnicești.

1619. Iubitul meu frate, Gherasim, știa Psaltirea cu tot cu Cîntările lui Moise și cu Pomelnicul și cu Paraclisul Maicii Domnului, din scoarță în scoarță. El a umblat trei ani cu vacile. Știa Psaltirea toată, toată, de la „Fericit bărbatul“..., pînă la terminare. Săracul, mare luptă a avut. Il auzeam cum se certa cu diavoli. Ei îi luau metaniile, îl trăgeau de păr și îi ziceau: „Ce ai cu noi? Ne arzi cu psalmii!“. Iar el plîngea. Noaptea cînd îi era somn își dădea niște palme, zicînd: „Nu dormi, calule! Uite sicriul!“ Sicriul era rezemat de sobă. Nu dormea. Pînă la Utrenie făcea 500 de metanii și zicea pînă la zece catisme.

Eu dormeam. Nu-mi plăcea mie să fac atîta rugăciune. Numai ce zicea: „Scoală! Hai la Utrenie!”. El nu dormea pînă la Utrenie. După Utrenie se culca în sicriul din chilie pe niște paie, punîndu-și o cioată sub cap. Intr-o zi i-a zis un părinte: „Cîte sicrie de acestea o să putrezească pînă vei muri sfinția ta?”. El a răspuns: „Eu cred în Bunul Dumnezeu - a răspuns el - că acesta îmi va fi mie casa de veci!”.

Dormea trei ore, cel mult patru, după Utrenie. Eu m-am dus la stareț, spunîndu-i: „Părinte stareț, eu nu mai pot sta cu Gherasim! Toată noaptea se bate cu palmele, plînge!”. Uneori începea să plîngă și plîngea cîte două ceasuri, de credeai că sare cămașa de pe el, dar după ce se nevoia tare. „Mă, băiete - a zis bătrînul - lasă-l, măi! Ța are lucrarea lui. Tu nu știi ce-i cu el. El are mare lucrare cu Psaltirea. Are lupte”.

De aceea n-a trăit mult nici el, nici fratele Vasile, nici Costandie Uricaru. Și acela știa Psaltirea pe de rost. Știi de ce? Auzi ce zice paremia: „Răpitu-s-au, ca să nu schimbe răutatea mintea lor...!”.

1620. În anii în care am fost cioban la oile schitului împreună cu frații mei, am avut mari bucurii duhovnicești. Sfîna, oile, trăirea în liniște și singurătate pe munte, în mijlocul naturii, mi-au fost școală de călugărie și teologie.

Atunci am citit eu **Dogmatica** Sfîntului Ioan Damaschin, **Teologhicon** sau **Descoperirea adevăratei credințe ortodoxe**. Măi băiete, atît de drag mi-era. Cînd se încălzea vremea, cîrlanii, berbecii, se băgau în tufe. Era otavă în Poiana Cireșului și stăteau acolo. „Stați acolo!” le ziceam eu și citeam **Dogmatica**.

Cînd vedeam cele scrise despre Sfînta Treime, deosebirea între înger, om și Dumnezeu, despre însușirile Preasfintei Treimi, cînd citeam despre rai, despre iad - dogmele Sfîntului Ioan Damaschin - uitam ziua să mănînc.

Era un bordei vechi în care mă adăposteam și unde îmi aducea cineva din mănăstire mîncare. Și seara cînd venea, mă întrebam: „Eu oare am mîncat azi?” Vedeam mîncarea acolo și ziceam: „N-am mîncat!”. Toată ziua mă ocupam cu **Dogmatica** Sfîntului Ioan Damaschin. Erau brîndușe pe acolo, că era toamnă, și puneam cîte o brîndușă zăloagă la carte. Cît am fost la oi și la vaci, am citit: **Sfîntul Macarie Egipteanul, Sfîntul Macarie Alexandrinul, Viețile Sfinților** - care le aveam toate 12 volumele cumpărate de acasă, de la Mănăstirea Cozancea. Le-am avut în traistă cînd am venit la mănăstire. Citeam și mi se părea că trece ziua ca un ceas. Și **Viețile Sfinților**, foarte te întăresc. Foarte.

Așa, măi copii, totdeauna să ai o carte cu tine. Citește Acatistul Mîntuitorului, al Maicii Domnului, zi rugăciunea „Doamne Iisuse”. Și să ai și ceva de ploaie.

În acești ani m-am rugat mult și am citit Sfînta Scriptură și alte numeroase scrieri ale Sfinților Părinți, precum: **Patericul, Scara** Sfîntului Ioan Scărarul, cărțile Sfîntului Teodor Studitul, Sfîntului Isaac Sirul, Sfîntului Efrem Sirul, **Puțul** Sfîntului Ioan Gură de Aur, **Hexameronul** Sfîntului Vasile cel Mare și altele. Cărțile acestea le împrumutam din bibliotecile Mănăstirilor Neamț și Secu și le purtam cu mine în desagă, cu oile pe munte.

După ce terminam pravila, scoteam cărțile Sfinților Părinți și citeam lângă oi pînă seara. Și parcă-i vedeam pe Sfinții Antonie, Macarie cel Mare, Ioan Gură de Aur și ceilalți cum îmi vorbeau. Pe Sfintul Antonie cel Mare îl vedeam cu barbă albă, mare, cu un chip luminat și îmi povestea, încît tot ce-mi spunea se întipărea în mintea mea, precum ai scrie cu degetul pe ceară. Tot ce am citit atunci nu mai pot uita.

Mai tîrziu, am început și eu să scriu cărți, dar, fiindcă le-am scris fără binecuvîntare, le-am dat foc. Mergînd la părintele stareț Ioanichie și spunînd ce-am făcut, el mi-a dat binecuvîntare, zicînd: „Să scrii tot!”.

1621. Vezi acolo după ușa un băț? Cu acesta am umblat eu cu oile. Vezi traista aceea din cui? În ea purtam cărțile luate de la Mănăstirea Neamț și le citeam la oi. Uite și opincile. Le vezi? Asta este știința mea! Și școlile mele sunt la Tăciunele, la Piciorul Crucii, la Răscoale, la Chita Mică, la Chita Mare, la Movila lui Dubău, la Fagii Rari, la Pîrîul Solomîzdrelor, la Piciorul Cucului, la Piciorul Rotunzii, la Pîrăul Ruginii, la Rîpa lui Coroi, la Piatra Dediului, la Poiana lui Iosif, la Poiana lui Serghie, la Poiana Arșitei și peste tot pe unde am umblat cu oile mănăstirii mai mult de zece ani.

1622. Cînd am venit eu la mănăstire, în Sihăstria n-am găsit la nimeni pat. Toți părinții bătrîni dormeau pe scaune, alții aveau rogojini jos, alții aveau cîte o piele de oaie așternută jos, alții pe podeaua goală. Alții dormeau în genunchi pe scaun. Dar cît poți să stai? Imi aduc aminte de Părintele Constandie Șerban că avea un scăunel și cînd adormea, cădea cu tot cu scaun. „Lasă așa, să mă trezesc!” Atît era somnul lui.

1623. Cînd am venit eu aici am găsit 14 bătrîni și cu noi doi frați s-au făcut 16. Iar acum, văd atîția părinți și frați în trapeza aceasta atît de frumoasă, care nu are pereche în țară.

Frații mei și părinți, cînd vă văd cu toții la ascultare și la biserică, mă simt ca în rai, mamă!

1624. Cînd eram eu frate în Sihăstria, nimeni nu-și încuia chilia, căci nici nu avea cine ce fura. Tot ce aveam nevoie ni se dădea de la obște. Dar să vezi, cum a vrut vrăjmașul să mă prindă în patima iubirii de argint. Prin anul 1937, pe cînd eram bucătar la mănăstire, a venit un credincios la noi și mi-a zis: „Părinte Cleopa, iată ce monede noi și frumoase au ieșit!”. Și mi-a dat una și mie. Eu am dus banul la chilie, l-am pus pe fereastră sub o hîrtie, ca să nu-l vadă nimeni, și am încuiat ușa. De la bucătărie mă duceam mereu la chilie și săltăm hîrtia de pe geam, să văd dacă nu a dispărut banul. Nu trecea mult și iar mă duceam la chilie.

Intr-o zi, văzînd eu că mi-a lipit vrăjmașul inima de ban, încît țineam ușa încuiată și mă gîndeam numai la el, am făcut semnul Sfintei Cruci, am descuiat din nou ușa chiliei și am dat banul la un sărac. Așa am scăpat atunci de iubirea de argint.

1625. Pe cînd eram frate, aveam talent la pictură. Mă învățase pictura icoanelor un călugăr, Nil, de la Mănăstirea Secu. După ce am deprins desenul și

pictura cu acuarele, am început cu vopsele. Uneori venea egumenul la chilia mea, se uita cum pictez și îi plăcea. Dar eu începusem să mă ispitesc de bani, că singur îmi cumpăram vopsele și cele de nevoie pentru icoane.

Odată a venit părintele stareț la mine și mi-a zis: „Ce preț are icoana aceea?”. „Nu are preț, preacuvioase!” i-am răspuns. „Pe aceea, frate Costică, s-o ții la preț că este frumoasă!” - mă ispitea bătrînul. Cînd am văzut eu că trebuie să mă tocmesc cu oamenii și să am bani, m-am temut să nu mă biruiesc de iubirea de argint. Intr-o zi vine iconomul la chilia mea și-mi zice: „Frate Costică, lasă pictura și hai la ascultare!”. Atunci, am lăsat toate și am fost trimis să pasc oile. Așa m-am izbăvit de două păcate, de mîndrie și de iubirea de argint!

1626. Era un părinte, Nicolae Grădinaru, cu barba mare, poate l-ați apucat unii. El a zis, cînd m-a dus în fața Sfîntului Altar: Preacuvioase Părinte, să-i punem numele Cleopa, că nu avem nici un Cleopa aici. Și bătrînul a pus mîna pe foarfece și Cleopa mi-a zis. Așa a fost scris.

1627. De toți părinții care au trăit în Sihăstria m-am folosit și pe toți îi pomenesc cu nevrednicie în rugăciunile mele. De aceea vin mereu aici în cimitir și-mi aduc aminte de dragostea și de sfaturile lor. Ei s-au dus cu toții la Hristos și în curînd vom pleca și noi să dăm socoteală de faptele noastre!

1628. Am acasă pomelnicul tuturor celor ce au murit aici. Am și episcopi, și patriarhi, cîți sunt. Cît mai am o scînteie de viață îi pomenesc în fiecare zi.

1629. Tundeam oile aici pe vale. Era o oaie tunsă pe jumătate. Eu eram cu opincile la un fag, cu mîna pe foarfece și cu piciorul pe gîtul oii. Văd că vin din mănăstire mulți călugări. Părintele Casian Cojoc, marele duhovnic, Calistrat Bobu, Nectarie Pintilie, Părintele Ioan, șeful cancelariei, cu ștampile, cu toate. Și se oprește la mine un diacon tînăr: „Părinte Cleopa, a venit vremea, ca pe timpul lui David, să te luăm de la cele fătătoare la cele cuvîntătoare!”. Eu mă uitai la ei: Ce-i asta?

Numai ce văd că vine Părintele Casian Cojoc, care a stat vreo 30 de ani în Iași și a fost duhovnicul lui Visarion Puiu. El era mai bătrîn: „Părinte Cleopa, mănăstirea a ars, Starețul îi cu ochiul scos, este război - că începuse războiul, greutăți. Părintele stareț a zis, și uite și iscălitura Patriarhului Nicodim - ei fuseseră la Neamț , a iscălit tot soborul să te pună stareț”.

Dar eu m-am gîndit: Ia uite, măi! Zic: Părinților, dacă nu mă lăsați să mă gîndesc, plec la Secu. Economul Secului, Alexie, îmi spunea: Hai la Secu - Secu avea aproape 900 de oi -, nu să mulgi oile, ci să supraveghezi stîna, căci avea ciobani civili. Atunci Piciorul Crucii era al Secului. Eu l-am scos, cînd am intrat stareț, cu moșiile noastre.

Și zic: Părinților, m-au mîncat păduchii aici aproape 11 ani; mi-au putrezit picioarele în opinci. Nu mă duc să mai iau grija mănăstirii, tocmai acum cînd este afîta de greu! Lăsați-mă să mă gîndesc!

Și a zis Casian: L-am luat prea repede. Lasă-l să se gîndească! Și cît să te gîndești? Lăsați-mă o lună. Dar n-au avut răbdare o lună. Eu i-am scris Părintelui

Paisie la Cozancea. Părintele Paisie era atunci acolo. Nu era venit încoace. El a venit aici în '48 cu Chirii Șaramet. Și bătrînul atîta mi-a scris, două trei rînduri: Dragul tatei, să fii ca și cum n-ai da și ca și cum n-ai lua! Nu te bucura cînd te-or pune, nu te supăra cînd te-or scoate!

Cînd a venit cartea poștală, au venit de la cancelarie: Ei, te-ai gîndit? Da. Mi-am luat cojocul, aveam un cojoc din 7 piei. Cu acela am stat și prin pădure, pe unde am mai mers. Și aveam un bordei mai sus de bucătăria de vară. Era o căsuță de plop făcută de mine și de Visarion Prepeleț, cu două chiliuțe. Am făcut-o noi cînd a ars mănăstirea. Acolo ne-a bătut Baltă pe amîndoi. Vai, cîte am pățit!

Cînd m-am dus acolo, mă trezesc cu birou, călimări, ștampile; le-au adus pe capul meu acolo, că n-aveau unde, că mănăstirea era arsă.

Și au venit de la Neamț acei mari cu aceia de aicea și mie mi-au dat ajutor pe Părintele Casian (Onufrie) paraclisier, care-i la Piciorul Crucii, pe Părintele Calinic Lupu econom și alții.

1630. Intr-o seară, pe cînd eram stareț și stăteam la slujba privegherii în biserică, a venit Baltă cu ai lui, m-au scos de la slujbă și mi-au cerut vin, mîncare și bani. Și fiindcă nu aveam nimic, m-au luat, m-au dus în pădure și m-au legat de un copac ca să mă împuște. Atunci unul dintre ei i-a spus celui mai mare: „Nu îți aduci aminte cum ne dădea să mîncăm cînd era la stîină? Și acum vrei să-l împuști?”. Și s-au luat la ceartă între ei și au plecat în pădure, iar pe mine m-au dezlegat și am venit la mănăstire.

1631. În ziua Sfinților Impărați Constantin și Elena țineam predică și am zis: „Să dea Dumnezeu ca și conducătorii noștri de acum să fie ca Sfinții Impărați, ca să-i pomenească Biserica în veac”. Atunci unul din popor m-a și înregistrat și nici n-am apucat să-mi scot veșmintele, că a venit o mașină și mi-a zis să merg cu ei. M-au dus la Tîrgu Neamț și acolo m-au pus într-un beci care nu avea decît un pat de ciment. Apoi m-au anchetat timp de cinci zile ținîndu-mă fără apă și mîncare. Pe urmă mi-au dat drumul.

1632. Odată am fost arestat de Securitate la Mănăstirea Slatina și apoi dus la Fălticeni. Aici am fost bătut și băgat într-un beci în care ardeau cîteva sute de becuri. Toți care intrau acolo, ieșeau aproape nebuni. M-au băgat și pe mine, ca să-mi pierd mințile. Nu mai vedeam cu ochii și nu mai puteam de căldură. Atunci mi-am coborît mintea în inimă cu rugăciunea lui Iisus.

După o oră m-au scos și s-au mirat toți că încă mai vorbeam și mergeam fără să mă țină nimeni.

1633. Odată, pe la miezul nopții, citeam pravila, fiind la Acatistul Acoperămîntului Maicii Domnului. Deodată a început un duruit puternic. Măi, zic eu, este cutremur mare! Cînd am deschis oleacă ușa, am văzut o roată cît brazii de mare și niște arapi împrejurul ei, cu furci de foc. Și a zis unul: „Acesta-i starețul Sihăstriei! Băgați-l în roată!”. Și imediat m-am trezit pe roată deasupra. Toată se învîrtea și ei stăteau gata cu furcile, ca să cad de pe roată în furcile lor.

Dar eu aveam la mine Acatistierul și am zis: „Dați-vă la o parte, că am acte de la Maica Domnului!”. Atunci n-am mai văzut nici roată, nici nimic... Și m-am trezit în bordei.

1634. Vlădica Valerie (era plină biserica de lume când m-a făcut arhimandrit) mi-a dat bățul lui de episcop în mână, m-a pus în strana lui și a spus la popor: „Na acest toiag. Cine va asculta de sfinția ta, de Dumnezeu ascultă. Cine nu, poți să-l bați cu toată pădurea, că om nu-l mai faci”.

1635. În toamna anului 1977, când am fost la Sfântul Munte, înclinam cu gândul să cer binecuvîntarea Înalt Prea Sfințitului nostru Mitropolit pentru a mă retrage la Athos. Când am întrebat pe Arhimandritul Iustin Popovici din Serbia, dacă ar fi bine să mă duc la Athos, sau să rămîn în țară, el mi-a răspuns: „Dacă te duci la Sfântul Munte, mai adaugi o floare la buchetul de flori din Muntele Athos și te rogi numai pentru sfinția ta. Iar dacă rămîi în țară, stai înaintea credincioșilor, înveți pe mulți calea mîntuirii, propovăduiești pe Hristos, crești ucenici și te mîntuiești și pe sfinția ta și pe alții. Că dacă îi părăsim și plecăm toți la liniște, cine să-i mîngîie, cine să-i învețe voia lui Hristos și să-i călăuzească în dreapta credință ortodoxă, mai ales acum când s-au înmulțit peste tot necredința și sectele?”.

Aceste cuvinte ale Părintelui Iustin Popovici m-au liniștit, renunțînd pentru totdeauna să mă retrag la Athos. Am socotit că prin gura lui a vorbit însuși Duhul Sfînt.

1636. Eu am trăit și în munți nouă ani și șapte luni, că am fost arestat de comuniști de atîtea ori. Numai un biet pădurar a știut de mine, Maxim Dumbravă, Dumnezeu să-l odihnească! M-a dus în munții Domeniului Coroanei, care a fost al Curții Regale, unde era protecție de vînătoare. Atîta ursărie era acolo, și cerbărie, și mistreți, și lupi, și vulpi... Dar am avut mare liniște! El mi-a ajutat la făcut bordeiul, cu feciorul lui, Ilarion. Ilarion trăiește. A fost pe aici în vara asta. Tatăl său, Dumnezeu să-l odihnească, venea cam o dată la o lună și-mi aducea un rucsac cu cartoafo. Dar cu frică mare venea, că fotografia mea era dată la toate posturile de miliție din Bucovina, ca să mă prindă. Eu dispărusem din fața la opt mănăstiri pe care le aveam pe capul meu; că aveam și Sihăstria, și Sihla, și Rarăul, și Cămîrzani, și Orata, și două mănăstiri de maici: Vatra Moldoviței și Rișca. Aproape 11 ani am fost cu aceste mănăstiri, și am plecat în creierul munților.

Și acolo, cu mila Preasfintei Treimi am dus lipsă, dar am avut timp de rugăciune. Eram slăbit. Dacă-mi aducea cartoafo, mîncam numai una pe zi, mai găseam un burete, o urzică, nu știu ce... Mai aducea săracul cîte un săculeț cu pîine uscată. O muiam cu apă rece. Știe mila Domnului pe unde am trăit. Dar am avut liniște și timp de rugăciune! Am mai scris niște cărți care, uite, acum s-au și tipărit.

1637. Fiarele au fost cele mai bune tovarășe ale mele. Moș Martin venea. Dacă aveam o cartoață uscată, care se arse, i-o dam, o mînca, se linge la bot: „Mor, mor”. Mai voia! îi spuneam: „N-am, mă, nu mai am! Atîta am avut...”.

1638. Când eram prin pădure, pribeag, mă mai cercetau „prieteni” mei, care erau aceștia: Moș Martin și vicleana vulpe. Cu „moșul” scăpăm mai ieftin. Când îl auzeam mormăind, îi aruncam câte un cartof și pleca; dar cu vulpea nu era tot așa. Ea venea noaptea pînă la ușa bordeiului și dacă, din întâmplare, uitam ceva de mîncare afară, bucuria ei. Avea ea grijă!

Odată am uitat ceaunul în care făceam mîncare. Mai avea ceva în el. A venit vulpea fără nici o rușine și a început să mănînce. Eu am văzut-o pe ferestruică și am ieșit afară. Ea, cînd m-a văzut, a dat să fugă, dar toarta ceaunului i-a căzut după cap. Acum nu-mi era de mîncare, îmi părea rău de ceaun, că nu mai aveam în ce să fac mîncare. Fugeam după ea și strigam: „Lasă ceaunul!”... Dar ea, tot vicleană. S-a apropiat de o creangă, a agățat ceaunul, a scos capul și a fugit. Eu am fost bucuros că mi-a rămas ceaunul!

Am avut și alți prieteni mai grozavi. Aceștia erau pîrșii sau șobolanii de pădure. Dacă nu știi să te organizezi, aceștia te lasă fără mîncare în toiul iernii. Aveam în chilie un sac cu posmag legat la grindă. Cum se lăsa seara, veneau și „enoriașii”. Au găurit bordeiul și veneau la posmag. Mie nu-mi era de posmag, pe cît mă supăram că nu pot să-mi fac pravila.

Cum începeam să citesc, ei începeau să ronțăie la posmag. Ce să fac? Am luat un băț în mîna dreaptă și Psaltirea în mîna stîngă. Așa îmi făceam eu pravila: Doamne, auzi rugăciunea mea, iar cu bățul, „poc” după pîrși! După ce loveam, se făceau că-s morți. Apoi continuam: ascultă cererea mea și alte cîteva stihuri, și iar începeau să ronțăie și eu cu bîta iar îi loveam. Și iaca așa îmi făceam eu pravila pînă am astupat toate găurile.

1639. Eram într-o noapte la ora unu în bordei. Făcusem Miezonoptica și eram pe la sfîrșitul Utreniei, cînd deodată aud: buf, buf, buf...! Se cutremura pămîntul. Eu am ieșit să văd ce se aude, dar cînd am deschis ușa la bordei am văzut afară o lumină mare și în lumină, o mașină de alamă cu multe roți.

Din ea a coborît un om înalt, cu ochii mari, pe jumătate albi și pe jumătate negri, care numai atît a zis apăsător: „Ce cauți aici?”. Atunci mi-am adus aminte ce zice Sfinții Părinți. Că dacă ai Sfintele Taine, îl ai pe Hristos viu! Eu aveam Sfintele Taine într-o scorbură de brad în bordei. Și cînd am văzut așa, am intrat repede înăuntru, am cuprins bradul cu Sfintele Taine în brațe și numai atît am zis: „Doamne Iisuse, nu mă lăsa!”.

Să vezi tu atunci rugăciune cînd este dracul la ușă! Și cînd m-am uitat din nou afară, l-am văzut cum se dădea înapoi alungat de puterea lui Hristos. Lîngă bordei era o rîpă mare unde a căzut acel duh necurat. Dar cum a căzut? Cînd a ajuns la rîpă, s-a dat de trei ori peste cap cu tot cu mașină și pe urmă a căzut și s-a făcut un zgomot mare de mi-au țiuit urechile pînă a doua zi la ora unu.

1640. Mă aflu într-un bordei, cînd mi-a venit gîndul să scriu un îndreptar de spovedanie pentru arhieriei, dar eram în îndoială dacă este bine sau nu să-l scriu. Soarele de după amiază îmi bătea în față. Am făcut trei metanii și m-am rugat să-mi dea Dumnezeu pricepere să termin cu bine această lucrare.

Pe cînd mă închinam și mă pregăteam să încep, am văzut în razele soarelui un arhiereu îmbrăcat în veșminte care strălucea de lumină și m-a binecuvîntat cu mîinile amîndouă. Atunci am înțeles că Dumnezeu mă binecuvîntează să fac această lucrare și, însemnîndu-mă cu Sfînta Cruce, am început să scriu.

1641. Au venit doi pădurari aici, unul Crăciun și unul Popa, tocmai de unde am stat eu, de la vadul Negrilesei. Au găsit bordeiul meu, unde am stat în pustie, dar risipit. Și unul, chiar în postul lui, mi-a zis: „Părinte, îl facem nou, îl facem tot, vii să-l vezi?”. „Măi băieți, nu mai pot!”. „Nu! Te ducem cu mașina, că mașina merge pînă la Muntele Vărăria”. Dar de la Vărăria mai merg: 5 km așa și vreo 3 km în stîncă.

„Părinte, zice, un brad în fundul bordeiului cu o cruce pe el”. Acolo stătea cutia cu Preacuratele Taine. E o tașcă și o cruce de chiparos sculptată frumos... Aceea a fost cu mine nouă ani, am purtat-o pe unde mă duceam, că nu știam undea am să mor. Mi-aduc aminte. A venit Crăciun acela și a spus: „Părinte, tare am dori să vii numai să-l sfințești”. Și le-am spus: „Măi, băieți, nu mai pot!”. „Noi vă ducem cu mașina pînă la Vărărie și de acolo înainte vă ducem cu o căruță cu două roate pînă la bordei”.

Acolo mi-a făcut bordeiul pădurarul Maxim Dumbravă cu feciorul lui, Ilarion. A săpat în pămînt o gaură mare și apoi a pus bîrne de fag deasupra. Și pe bîrnele de fag a pus foltăi de brad, ca și cum ar fi carton gudronat, și apoi a pus pămînt deasupra și apoi a semănat brad mărunț și a pus frunze de brad, puzderie. Puteai să treci de o mie de ori peste mine și nu știai că acolo este jivină în pămînt. Eu aveam ușița numai atîta de mică (50/50 cm), îmbrăcată cu mușchi verde, că acolo erau multe pietre cu mușchi, și nu-ți dădeai seama. În fundul bordeiului ardea candela la Preacuratele Taine. Era un brad și o cruce făcută pe el, unde am pus cutia cu Sfintele Taine. Și au spus: „Bradul cu crucea este și acuma. Dar bradu-i mare, voinic, și tare am vrea să facem acolo un schit!”.

Mă întîlneam cam la 2-3 luni la muntele Scînciobul cu bietul Arsenie Papacioc, cel cu barbă mare. El s-a îmbolnăvit cu mine în pustie și l-am dus la o bătrînă, Victoria Bălan. Și cînd veneam, ne întîlneam la Muntele Scînciobul, ne mărturiseam amîndoi. El se împărțea, avea și el Sfintele și eu, ne iertam și eu plecam la bordeiul meu, el pleca la muntele lui. Mi-aduc aminte prin cîte ne-a trecut mila Domnului! Dar cînd ne-am despărțit, am jurat pe Evanghelie, aveam un Noul Testament: „Dacă te prind pe sfinția ta, să nu spui de mine, și dacă mă prinde pe mine, să nu spun nimic, ca să nu zică că suntem «organizație»”.

1642. Părintele Cleopa: Tare mi-a fost milă de mata și dragoste cînd bietul Patriarh era bolnav și l-au părăsit toți. Cine era pe acolo? Numai Părintele Galeriu în junii lui. El alerga în toate părțile...

Părintele Galeriu: M-am dus la spital și la Sinaia, și am zis: Stați liniștit, că vă întoarceți înapoi! Noi ne ostenim să vă întoarceți înapoi.

P.C.: Da, da, săracul...

P.G.: Pentru că n-ați vrut să veniți sfinția voastră Patriarh. Noi am apelat

și ne-am rugat. Nu era altă soluție. Ori Patriarhul Teoctist, ori Cleopa Patriarh.

P.C.: Oare câtă rușine și păcat era să vezi un putregai în fruntea Bisericii!?

P.G.: Ei!

P.C.: Un putregai, un hîrb legat cu sîrmă...

P.G.: Dar știți că am venit cu Părintele Anania, și cu ăștia doi, care-s oameni mari acum...

P.C.: Ați venit și v-ați spovedit și n-am știut de ce ați venit. Ați venit cu scop. Uite, trebuie să mergi la București să te faci Episcop! Ei, închipuiește-ți!

P.G.: Noi trei am venit atunci, precum știți.

P.C.: Dar mi-a plăcut de Părintele Paisie, cînd m-am dus la el mi-a zis: nu cumva să aprobi! Că el era duhovnicul meu. Și cînd ne-am dus acolo, în chilia lui, am căzut în genunchi dar bătrînul zice: Domnul să vă miluiască, Domnul să vă păzească, Domnul să vă dea un colțișor de rai, mulțumim lui Dumnezeu că ați venit sănătoși, să mergeți sănătoși, dar Cleopa nu pleacă de aici! I-au bufnit rîsul.

Apoi a venit altă delegație: Gherasim Cucoșel de la Buzău, și apoi a venit Stareța din Agapia cu vreo 20 de maici.

P.G.: Eustochia.

P.C.: Eustochia, săraca, cu aprobare de pe la Iași: să vă duceți la panahida eroilor și să rămîneți la București!

Măi, cîți au venit! Eu, Preacucernice Părinte, vă spun de la inimă. Eu am trăit în munți. Eu am fost la oile mănăstirii 11 ani. Eu îs om sălbatic, trăit în păduri. Toți munții ăștia îi cunosc, și apoi eu să mă duc la București? Nici nu știu limbi străine. Dar Anania a zis: Nu, că noi îți aducem traducători... cum se cheamă?

P.G.: Da, da. Traducători, tîlmaci.

P.C.: Au spus că îmi pun ușieri, îmi pune...

P.G.: Păi așa ne hotărîsem cu Anania, cu Daniel, noi să ținem administrația. Noi trei să ne ocupăm de ea, iar Cuvioșia Voastră: cuvînt, slujbă și reprezentare.

P.C.: Mîncă-v-ar raiul!

P.G.: Reprezentare. Acesta era planul.

P.C.: Mîncă-v-ar raiul!

P.G.: Ei, așa a fost, dar Dumnezeu a rînduit altceva.

P.C.: Mila Domnului a rînduit, eu nici nu visam una ca asta. Ia uite, măi ce-a căzut pe capul meu! Apoi au zis: lasă, că ne ducem noi la Părintele Paisie și faci ascultare de el! Ei au crezut că Părintele Paisie este de partea lor.

P.G.: Da, da, da. Păi tot pe Părintele Paisie l-ați întrebat și de stăreție, în 1942-1943. Tot pe dînsul l-ați întrebat.

P.C.: Cînd au vrut să mă ia, cînd tundeam oile. Mi-a scris bătrînul o carte poștală de la Cozancea, că abia în 1948 a venit el aici: Dragul tatei! îmi spui că au venit să te ia la stăreție după atîția ani stînd la oi. Să fi ca și cum n-ai lua, ca și cum n-ai da. Nu te bucura cînd te-or pune, nu te scîrbi cînd te-or scoate!

P.G.: Foarte important. Adîncă vorbă, înțeleaptă, cu dreaptă socoteală.

1643. Aceasta este slujirea mea, ca să stau la îndemâna fiecăruia în toată vremea, cu timp și fără timp, și să mă grijesc, cu ajutorul lui Dumnezeu, de cele trupești și de cele duhovnicești ale tuturor celor ce s-au adunat aici în numele Domnului.

1644. Aici la Sihăstria este o pepinieră monahală, de aici am trimis roiuri întregi de călugări cu care am umplut mănăstirile și schiturile din țară, pustiite de comuniștii care au scos din mănăstire, prin 1952, zece mii de călugări tineri. Acum suntem în mare criză de duhovnici, mai suntem vreo patru-cinci mai bătrâni dar vom muri curînd și noi.

Mi-a cerut Patriarhul să-i dau călugări fiindcă vrea să refacă toate mănăstirile și schiturile pustiite. Eu i-am spus cu curaj (îl cunosc de mult, a venit în mănăstire la treisprezece ani, îi spuneam fratele Tudorel; e numai cu patru ani mai mic ca mine): Prea Fericite, bun gînd aveți să refaceți toate mănăstirile; eu, precum bine știți, am fost cioban zece ani și șapte luni dar stîna cu trei oi nu se poate face. Vin maici și călugări din toate părțile și-mi cer duhovnici dar nu mai am nici eu căci am trimis zece la schitul cutare, patruzeci și doi în Sfîntul Munte...

Acum mă caută Mitropolitul Daniel să mă ia cu elicopterul la sfințirea schitului de pe Ceahlău dar eu am pus oameni de pază să mă anunțe și să fug în pădure.

1645. Copiii mamei, care sunteți călugări și frații cei mai mici, uitați ce se spune la dreptul Iov, capitolul 7: „O luptă și o ispită este viața omului pe pămînt”. Fiți atenți, mamă, crescînd cu anii să creștem și cu vîrsta duhovnicească. Să vă ajute mila Domnului! Eu așa mă rog cu lacrimi la Mîntuitorul: să vă păzească Dumnezeu de ispite și de primejdii pe toți. Să fiți călugări buni, mamă! Cum ne-am bucurat aici și ne-am cunoscut, așa să ne vedem și acolo în bucuria cea veșnică.

1646. Eu cînd vă văd, v-aș lua într-o traistă pe toți și v-aș duce pe toți la rai. De toți mi-i drag.

1647. Să vă văd în rai pe toți! Doamne ferește, unul să nu rămînă la munci, toți să vă bucurați în grădinile raiului! Toți! Dacă aș avea un sac mare, să vă pun într-un sac și să vă pot da drumul în grădinile raiului! Știți voi cît este de frumos acolo? Auzi ce zice Sfîntul Apostol Pavel: „Ceea ce ochiul nu a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit!”. Aceasta a pregătit Dumnezeu celor ce se tem de El și-L iubesc pe El.

1648. Eu păcătosul, cînd încep să vorbesc de rugăciunea minții sau de paza minții, mi-i rușine și mi-i greu să vorbesc; că vorbesc despre ceea ce nu am. Că zic Sfîntii Părinți că nimic nu-i mai sărac decît mintea aceea care filosofează pentru fapta bună, neavînd lucrare. Eu sunt acela cu musca pe căciulă, că vreau să vorbesc cele ce nu fac și niciodată nu am făcut.

1649. Eu sunt poreclit călugăr. Pentru că s-a întîmplat să mă numesc călugăr, dar călugăr nu m-am făcut niciodată în viață, că a te face călugăr este mare lucru. Cum să spun eu că sunt monah înaintea oamenilor, cînd înaintea

lui Dumnezeu nu sunt? Călugărul trebuie să fie înger în trup, nu așa cu viața grosolană cum o duc eu, în păcate și neputință! Eu sunt poreclit călugăr și am și acest vot, pe lângă celelalte, și fac ascultare.

1650. Mă întreb, dacă nu mai avem răbdare să zăbovim un ceas-două la rugăciunea în biserică, să ne rugăm pentru păcatele noastre și să slăvim pe Dumnezeu după putere, cum vom avea răbdare să stăm o veșnicie în ceruri?

1651. Eu sunt un om sec. Un pom numai cu frunze. Mori de foame lângă el. Sfântul Isaac Sirul zice: „Cuvântul fără lucrare se aseamănă cu cel ce zugrăvește apă pe pereți și poate să moară de sete lângă ea”. Așa este la mine. Cu mine mori de foame. Îți spun ție și eu nu fac nimic. Ce vii la o vacă stearpă? Tu vii să-ți vorbesc aici degeaba? Dar nu-mi spui: Părinte, dar dormi toată noaptea, măninci totdeauna, n-ai paza minții, n-ai rugăciune, n-ai lacrimi, n-ai zdrobirea inimii. Nu mă întrebi de trezvia atenției, nu mă întrebi de lucrarea cea dinăuntru...

1652. Să nu uite ucenicii mei că oricâtă știință, avere și cinste am avea, oricâtă rugăciune și nevoiță am face, nu ne putem mîntui dacă nu ne iubim, dacă nu ne iertăm și dacă nu ne ajutăm unii pe alții, că „Dumnezeu este dragoste”. Altfel, este în zadar toată osteneala și nădejdea noastră.

1653. Cît am putut, m-am silit după a mea slabă putere, cu darul lui Dumnezeu, să folosesc și să învăț pe fiecare, călugăr și credincios, calea mîntuirii. Pe nimeni n-am întors în deșert de la ușa chiliei mele, ci am deschis ușa chiliei și a cuvîntului tuturor care au venit la mine, știind că odată cu fiecare om, intră și Hristos în chilia mea. Nu pot spune că am făcut tot ce aș fi putut face, nici n-am împlinit cu fapta ce-am învățat pe alții. Inșă am cugetul împăcat că ce mi-a dat Dumnezeu în dar, am împărțit și eu altora în dar și nădăjduiesc că mă voi mîntui prin mila lui Dumnezeu și prin rugăciunile Bisericii și ale fiilor mei duhovnicești.

1654. Vă rog să vă rugați pentru mine, păcătosul, ca să-mi aduc aminte de cuvintele Sfântului Ioan Scărarul: „Cade-se celui ce învață și nu face ca, rușinîndu-se de cuvintele sale, să înceapă și el a lucra într-o bună zi”.

Așa și eu, poate vorbind la altul, mă gîndesc și eu vreodată să fac. Pentru că de vorbit este ușor. Nimic nu-i mai ușor ca vorba.

1655. Eu sunt păcătos și neverdnic de mila și acoperămîntul lui Dumnezeu. Dar nădăjduiesc la mila Lui, că Hristos pentru cei păcătoși a murit.

Spune-i Preacuviosului Părinte duhovnic Arsenie, marele stareț de la Techirghiol, să se roage pentru mine păcătosul că știu că este un suflet activ, credincios, sfătuitor, răbdător, iscusit și-i împodobit cu toate bunătățile. Iar eu nici una nu am. Eu sunt leneș, nerăbdător, neiscusit, somnoros, împrăștiat cu mintea, fără evlavie, fără vegherea minții, și n-am nimic bun. Să se roage pentru mine păcătosul să pun și eu început bun.

1656. Spune-i Părintelui Arhimandrit Ilarion Argatu smerite închinăciuni, cu toată dragostea în Iisus Hristos. Să se roage pentru mine, păcătosul, ca să-mi ajute Preasfântul Dumnezeu să pun început bun la fapta bună și să am

răbdare, că n-am nici răbdare, n-am nici smerenie, n-am nici înfrînare, n-am nici priveghere, n-am nici rugăciune, sunt sărac de toate. Si poate cu rugăciunile Inalt Preacuvioșiei sale, să pun și eu, păcătosul, început bun.

1657. Eu am stat la spital și mă întrebau doctorii : " Parinte crezi ca putem să te facem sănătos sau nu? Ce credință ai mata?". Eu am venit cu credinta in Dumnezeu. „Dar noi ce suntem?". Voi sunteți fierăstraie, topoare și clești în mina lui Dumnezeu. Dar poate ceva toporul, și fierăstrăul sau foarfecul fără cel ce-l poartă? Nu! Așa nici voi, nu puteți face nimic fără Dumnezeu. Dumnezeu dacă vrea să vindece pe cineva prin tine, îl vindecă, dar Dumnezeu lucrează.

1658. Uneori eu stau uimit așa, câte zile mai am, că și eu sunt bolnav și bătrîn și putred de viu, și cu inima, și cu dantura, și cu altele.

1659. Vă rog din toată inima, că-s bătrîn și slab, de abia mă țin pe picioare, să mă pomeniți la rugăciunile voastre și-n chiliuță, și la biserică, căci cât va fi scris nu știu. Mîntuitorul a spus în Evanghelie așa: „Privegheați și vă rugați, că nu știți ziua, nici ceasul! Știm că plecăm, dar nu știm cînd. De aceea, vă rog, pomeniți-mă la sfintele voastre rugăciuni! Pe toți vă rog! Și pe călugări, și pe părinți, și pe preoți, și pe frați, și pe toți, toți. Că mă văd slăbit tare.

De abia mă mai țin pe picioare, după cum vedeți. Am trecut de 80 de ani. Ați văzut că venise la aniversarea mea Mitropolitul, niște episcopi, cînd am împlinit 82 de ani, la 10 aprilie. Și au adus daruri. (...) Dar ei au vrut să cînte la masă ceva:

- Dă-ne voie să cîntăm o cîntare!

- Care?

- Mulți ani trăiască!

- N-aveți voie. Dacă nu m-ați fi întrebat, gata era cîntarea, dar așa, nu. Ce spune Scriptura? Anii lor, 70 și dacă vor fi în putere 80... Și după 80, ce zice? Osteneală și durere.

- Dar ce să cîntăm?

- Să vă învăț eu ce să cîntați. Așa să cîntați: Veșnica pomenire! Veșnica pomenire! Veșnica pomenire!

I-a prins rîsul pe toți. Da! Eu asta aștept: sicriul și veșnica pomenire, mamă. Nu știu! Mîine, poimîine, cînd o voi Domnul. Așa vă rog pe toți, mamă: cât oi trăi să mă pomeniți la rugăciune și dacă oi muri, iar să mă pomeniți. Pentru că eu vă doresc la toți raiul și bucuria cea veșnică și cea vremelnică. Să vă rugați pentru mine păcătosul.

1660. Mă simt slăbit, foarte obosit cu atîta lume, săraca, care vine din toate părțile. Mi-e drag de credința lor, mi-e milă de ei, dar nu mai pot, mamă. Nu mai pot! Doctorul mi-a zis să vorbesc jumătate de ceas, că sufăr cu inima, am patru operații, mîna asta mi-i ruptă; eu mai am de vorbit zeci de ore, că vin săracii și spun toate necazurile, toate scîrbele.

1661. Eu n-am alt concediu mai scump pentru mine, decît copacii și pădurea și poienile și pîrîul, că așa am crescut, la oile mănăstirii.

1662. Eu vă mulțumesc din toată inima că ați venit la mine. Dacă întrebă cineva de mine cum mă cheamă să-i spuneți: moșu putregai! Moșu putregai. Să nu mai ziceți Cleopa. Eu sunt putred!

1663. Mînca-var raiul! Dar dacă oi muri eu, o să mă pomeniți la rugăciuni?

1664. Un frate l-a rugat pe Părintele Cleopa să-l pomenească la rugăciune. Iar bătrînul i-a spus, arătînd cu degetul o dîră imaginară, șerpuind pe pămînt: „Rugăciunea mea este ca fumul lui Cain! Așa se tîrăște pe pămînt...”.

1665. Aici lumea nu mă mai lasă zi și noapte. E ca în Gara de Nord! îmi pare rău că n-am plecat la Sfîntul Munte de tot, cum aranjaseam acuma. Ca acolo să scap de oameni, că aicea nu mai scap (...). Suntem ocupați pînă în gît. Și oboșiți și bolnavi. Și nu mai pot!

1666. Rar cînd se întîmplă să am liber pe zi un ceas sau două. Poate în zilele de lucru, dar în sărbători suntem peste măsură.

1667. In ultimii ani ai vieții, Părintele Cleopa avea momente de mare oboseală, încît nu mai putea primi pe nimeni. De aceea zicea către ucenic: „Inchide ușa de două ori și nici dacă vine împăratul Japoniei să nu mă mai deranjezi!”. Dar dacă părintele nu s-ar fi sculat pentru împăratul Japoniei, pentru dragostea Impăratului Hristos și a credincioșilor, el se scula întotdeauna cînd era chemat și îi mîngîia, învățîndu-i și binecuvîntîndu-i pe toți.

1668. Vă rog, dragul mamei, pe toți, să nu mă uitați în sfintele voastre rugăciuni! Și așa cum vă văd aici să vă văd în rai, bucuria cea veșnică, fără margini.

1669. Vine groapa, vine mor mîntui, nu m-am pregătit cu nimic și mă duc sărac din lumea aceasta. N-am făcut nimic bun. Vă rog să vă rugați pentru mine păcătosul.

1670. *Ce dorință mai aveți acum în suflet?*

Să las toate și să mă rog pentru păcatele mele! Aceasta este ultima mea dorință. Că nimic nu este mai ușor, decît a învăța pe alții și nimic nu este mai greu decît a face ce înveți pe alții. De aceea, acum și eu aș vrea să las toate și să împlinesc cu fapta ce am învățat pe alții toată viața.

CUPRINS

CUVÎNT ÎNAINTE.....	5
ACEDIA.....	9
AGHIASMA MARE.....	9
ANAFORA.....	9
ANATEMA.....	10
ANUL NOU.....	10
APOCALIPSA.....	10
APROAPELE.....	11
ASCULTAREA.....	12
ASTRONOMIA.....	13
ATITUDINEA.....	13
AVORTUL.....	15
BANII.....	20
BEȚIA.....	21
BISERICA, MERSUL LA BISERICĂ.....	21
BLÎNDETEA.....	25
BLESTEMELE, FARMECELE ȘI VRĂJILE.....	25
BOALA, BOLNAVII.....	27
BOTEZUL.....	28
BUCURIILE DUHOVNICEȘTI.....	30
BUNA-VESTIRE.....	31
CĂDEREA LUI ADAM.....	31
CĂLUGĂRIA, CĂLUGĂRII.....	32
CĂSĂTORIA, CĂSĂTORIILE MIXTE, VIATA CONJUGALĂ, CONCUBINAJUL.....	37
CANOANELE, CANONISIREA, PRAVILA.....	41
CEI REPAUSAȚI.....	45
CELE ȘAPTE LAUDE.....	46
CHEMĂRILE LUI DUMNEZEU.....	47
CIMITIRUL.....	48
CLEVETIREA.....	48
COMODITATEA.....	48
CONȘTIINȚA.....	48
CONDUCĂTORII.....	50
COPIII.....	51
CREAȚIA LUI DUMNEZEU.....	53
CREDINȚA.....	54

CRUCEA.....	58
CUNOȘTIȚA DE SINE.....	63
CUNOAȘTEREA.....	65
CUVÎNTUL LUI DUMNEZEU.....	65
DARURILE.....	66
DEFĂIMAREA DE SINE.....	66
DESĂVÎRȘIREA.....	66
DESCOPERIRILE DE LA DUMNEZEU.....	68
DEȘFRÎNAREA, CURVIA.....	69
DEZNĂDEJDEA.....	69
DIACONIȚELE.....	70
DISTRACȚIILE.....	72
DIVORȚUL.....	72
DOCTORII.....	73
DRACII.....	74
DREAPTA SOCOTEALĂ.....	75
DUȘMANII, VRĂJMAȘII.....	77
DUHOVNICUL.....	77
DUMNEZEU.....	81
ECUMENISMUL.....	82
EGOISMUL.....	83
ERETICII, SECTARIII.....	83
FĂȚĂRNICIA.....	92
FAMILIA, PĂRINȚII.....	94
FAPTELE, FAPTELE BUNE.....	97
FECIORIA.....	99
FEMEIA.....	101
FRICA DE DUMNEZEU.....	104
FUGA ÎN EGIPT.....	108
FUMATUL.....	108
FURTUL.....	109
GRĂIREA ÎN DESERT.....	109
HARUL LUI DUMNEZEU, HARUL MÎNTUIRII.....	110
IADUL.....	111
IERTAREA.....	113
IMAGINAȚIA.....	114
INIMA.....	116
ISPITELE.....	119
IUBIREA.....	124
IUBIREA DE ARGINT.....	128
IUBIREA DE SINE.....	128
ÎNȚELEPCIUNEA.....	130

ÎNDOIALA.....	130
ÎNFRÎNAREA.....	131
ÎNGERUL PĂZITOR.....	131
ÎNSINGURAREA.....	133
JERTFA CREȘTINILOR.....	133
JUDECĂȚILE LUI DUMNEZEU, PRONIA LUI DUMNEZEU.....	133
JUDECATA DE APOI.....	136
JURĂMÎNTUL.....	137
LENEȘII.....	139
LEPĂDAREA DE LUME.....	139
LUCRATUL DUMINICA.....	140
LUMEA.....	140
LUXUL.....	140
MÎNCĂRURILE NECURATE.....	140
MÎNCARE DE CARNE.....	141
MÎNDRIA.....	141
MÎNIA.....	144
MÎNTUIREA.....	145
MAICA DOMNULUI.....	146
MAMA.....	152
METANIILE.....	153
MILENARIȘTII.....	153
MILOSTENIA.....	153
MINTEA.....	156
MINUNILE.....	158
MINUTUL CEL DIN URMĂ AL VIEȚII.....	159
MIRENII.....	161
MISIONARII, MISIONARISMUL.....	161
MOARTEA.....	163
MOLITFELE SFÎNTULUI VASILE CEL MARE.....	167
MUNCA.....	167
NĂDEJDEA.....	168
NAȘII.....	168
NEBUNUL PENTRU HRISTOS.....	169
NECREDINȚA.....	170
NECROMANȚIA (comunicarea cu morții).....	170
NECUNUNAȚII.....	172
NEPUTINȚA.....	173
NESIMȚIREA.....	174
NOROCUL.....	174
NUNTA.....	174
OASTEA DOMNULUI.....	178

OCARA.....	179
OMUL.....	179
ONOMASTICA.....	181
OSPITALITATEA.....	181
PĂCATELE.....	181
PĂCATELE ÎMPOTRIVA DUHULUI SFÎNT, HULELE.....	187
PĂRTICELELE DIN ALTAR.....	188
PACEA.....	188
PATIMILE.....	190
PAZA MINTII.....	193
PECETEA LUI ANTIHRIST, CIFRELE 666.....	197
PELERINII, PELERINAJELE.....	198
PLÎNSUL, LACRIMILE.....	198
PODOABELE.....	201
POMELNICELE, POMENIRILE.....	201
PORTUL INDECENT.....	205
POSTUL, NEVOINTA.....	205
PREDESTINAȚIA.....	213
PREDICA.....	215
PREOȚIA, PREOȚII.....	217
PREZICERILE, DESCHIDEREA PRAVILEI.....	226
PRICINILE.....	227
PRIMEJDIA.....	228
PROGRESUL, TEHNICA, ȘTIINȚA.....	228
PROOROCII MINCINOȘI.....	229
PSALTIREA.....	229
PURGATORIUL.....	230
PUSTIA.....	230
PUSTNICUL.....	230
PUTEREA DISCIPLINARĂ.....	231
RĂBDAREA.....	231
RĂPIREA MINTII.....	232
RAIUL.....	232
REÎNCARNAREA.....	233
RECUNOȘȚINȚA.....	238
ROMÂNII.....	238
RUGĂCIUNEA.....	240
RUGĂCIUNEA NEÎNCETATĂ.....	256
RUGĂCIUNEA INIMII.....	257
RUGĂCIUNEA MINȚII.....	263
RUGĂCIUNILE PENTRU MORȚI.....	266
SĂRĂCIA DE BUNĂVOIE.....	267

SĂRACII CU DUHUL.....	268
SĂRBĂTORILE.....	268
LEGEA VECHĂ, SABATUL.....	270
SEMNUL CRUCII.....	270
SFÎNTA ÎMPĂRTĂȘANIE.....	272
SFÎNTA LITURGHIE.....	285
SFÎNTA SCRIPTURĂ.....	287
SFÎNTA TRADIȚIE.....	292
SFÎNTUL IOAN BOTEZĂTORUL.....	293
SFÎRȘITUL LUMII.....	293
SFATUL.....	294
SFINȚII.....	295
SFINTELE ICOANE.....	295
SFINTELE MOAȘTE.....	296
SFINTELE SLUJBE.....	297
SIMBOLURI ȘI RITURI.....	298
SINUCIDAREA.....	299
SLAVA DEȘARTĂ.....	299
SMERENIA.....	303
SPIRITISMUL.....	308
SPOVEDANIA, DEASA SPOVEDANIE.....	309
STATORNICIA.....	316
STATUL.....	317
STILUL VECHI ȘI NOU, ÎNDREPTAREA CALENDARULUI.....	318
STRĂVEDEREA.....	322
SUFERINȚA.....	322
SUFLETUL.....	324
SUFLETUL CUVÎNTULUI.....	333
SUFLETUL DUPĂ MOARTE.....	334
TĂCEREA.....	336
TĂIEREA ÎMPREJUR.....	337
TELEVIZORUL.....	338
TEOSOFISMUL.....	338
TINEREȚEA.....	338
TREZVIA.....	338
TRUPUL.....	339
TRUPURILE DREPTILOR.....	339
UITAREA.....	341
UNIREA BISERICILOR.....	341
URA.....	341
URCUȘUL DUHOVNICESC.....	342
VĂMILE VĂZDUHULUI.....	342

VIATA.....	343
VIAȚA DE OBȘTE.....	343
VIȘTELE ȘI VEDENIILE.....	344
VORBIREA ÎN LIMBI.....	352
VOTURILE CĂLUGĂRIEI.....	352
VREMURILE GRELE.....	354
ZODIILE.....	354
MĂRTURISIRI.....	355